

**THE BOOK WAS
DRENCHED**

**TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_196195

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP- 880--5-8-74 -10,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. _____

Accession No. _____

Author _____

Title _____

This book should be returned on or before the date last marked below

_____

(R. No. 12)

श्रीरामायण-समीलोचना

अथवा

रामायणाचा उपसंहार

द्वितीय खंड-भाग ८ ते ११.

लेखक—“ महाराष्ट्रीय ”

(“ तुल्यं तु दर्शनम् अथवा गीतारहस्यनिर्णय ”

“ संक्षिप्त ब्रह्मसूत्रशांकरभाष्य ”

“ संस्कृत व्याकरणकारिका ” या ग्रंथांचा व

“ उषःसूक्तावलि ” “ विश्वगुणादर्श ”

इत्यादि काव्यांचा कर्ता)

यांनीं हा ग्रंथ चिपळूणकर मंडळीकरितां लिहिला.

प्रकाशक

बाळकृष्ण पांडुरंग ठकार,

मालक व व्यवस्थापक-गणेश विष्णु चिपळूणकर आणि मंडळी, पुणे.

मुद्रक

च्यंबक हरी आवटे-मालक इंदिरा प्रेस, पुणे.

शके १८४९ सन १९२७.

हा ग्रंथ गणेश विष्णु चिपळूणकर आणि मंडळाचे व्यवस्थापक व मालक
बाळकृष्ण पांडुरंग ठकार, यांनी पुणे पेट सदाशिव, घरनेंवर २७०
येथील रा. रा. त्र्यंबक हरी आवटे यांच्या इंदिरा छापखान्यांत
छापवून घरनेंवर १७२ पुणे पेट बुधवार येथे प्रसिद्ध केला.

या पुस्तकाचे सर्व मालकी-हक्क सन १८६७ च्या २५ व्या अक्टाप्रमाणे नोंदवून
प्रकाशकांनी आपणाकडे राखून ठेविले आहेत.

श्रीमती सौभाग्यवती लक्ष्मीबाई राणीसाहेब
पंतसचीव, संस्थान भार.

जन्म ता. ५ जानेवारी,
सन १८९७ इ.

विवाह-युवराज्ञि-योग.
ता. २० मे, सन १९०८ ई.

राज्याधिकारयोग,
ता. १८ ऑगस्ट, सन १९२२ इ.

C. S. P. P.

अर्पणपत्रिका.

ॐ

नमो भगवते सशक्तिक श्रीरामचंद्राय

ज्या अखिल ब्रह्मांडनायकाच्या कृपेनें सृष्टींतील यच्चायावत्कार्ये घडतात,
ज्याच्या कृपेनें ह्या अनिवार्य मायामोहाचें निरसन करितां येतें
व जो किंचिज्ज्ञ जीवांना परमपद प्राप्त करून घेण्याकरितां
बुद्धिसामर्थ्य देतो त्या परमकारुणिक
श्रीरामचंद्राच्या कृपेनें आणि त्याच्याच प्रेरणेनें

श्रीमंत सरकार बाबासाहेब पंतसचीव मंस्थान भोर,
यांच्या पत्नी श्रीमती सौभाग्यवती
लक्ष्मीबाई राणीसाहेब
यांनीं उदार आश्रय दिल्यानें तयार झालेल्या

हा ग्रंथ

प्रथम सशक्तिक श्रीरामचंद्राच्या चरणीं महापूजेदाखल अर्पण
करून त्या भगवंताचा महाप्रसाद म्हणून तोच
श्रीमती सौभाग्यवती श्रीसीतादेव्यंश

लक्ष्मीबाई राणीसाहेब

यांना

त्यांची उज्ज्वल श्रीरामभक्ति, धार्मिक वृत्ति, पतिनिष्ठा, वाङ्मयाभिरुचि,
आश्रित जनांवरील उत्कट प्रेमवात्सल्य,
इत्यादि गुणांना लुब्ध होऊन उभयतां सरकारच्या परवानगीनें
राणीसाहेबांच्या ठिकाणीं असलेल्या भक्तीचें द्योतक म्हणून
त्यांच्या ३१ व्या वाढदिवसाच्या शुभसमयीं प्रकाशकांनीं
आपल्या वेदशास्त्रोक्त आशिर्वादासहित

समर्पण केला असे
Post Graduate Library
College of Arts & Commerce, O. M.
शुभमूयात्.

श्रीसीताराम प्रसन्न.

प्रकाशकांचे चार शब्द.

त्यक्त्वा सुदुस्त्यजसुरेप्सितराज्यलक्ष्मीं ।

धर्मिष्ठ आर्यवचसा यदगादरण्यम् ॥

मायामृगं दयितयोत्तितमन्वधावत् ।

वंदे महापुरुष ते चरणारविंदम् ॥ १ ॥

अयोध्याधिपतिर्मेऽस्तु हृदये राघवः सदा ।

यद्दामांके स्थिता सीता मेघस्येव ताडिल्लता ॥ २ ॥

यत्कृतं यत्करिष्यामि तत्सर्वं न मया कृतम् ।

त्वया कृतं तु फलभुक्त्वमेव रघुनन्दन ॥ ३ ॥

श्रीसच्चिदानंदरूप, षड्गुणैश्वर्यसंपन्न, भक्तकामकल्पद्रुम अशा सशक्तिक श्रीरामचंद्राच्या चरणकमलीं अनंत साष्टांग प्रणिपात करून उद्दिष्टाकडे वळतों. कार्यांभी ईशप्रणाम हा मंगलमय जाणून शिष्ट जनांनीं रूढ केलेल्या मार्गांनीं जाणेंच श्रेयस्कर होय. त्याप्रमाणें करून जनताजनार्दनाच्या कार्णीं चार शब्द सांगण्यास प्रवृत्त झालों आहें. तरी सर्व चिरपरिचित आश्रयदाते सावधान चित्तानें लक्ष देतील, अशी आशा आहे.

बंधुभगिनीनो, पूर्वी “ श्रीरामायणसमालोचना, खंड पहिला ” यांतील प्रकाशकांच्या शब्दांत जाहीर केल्याप्रमाणें त्या मुदतींत नाहीं तरी थोड्याच अवधीनें समालोचनेचा हा द्वितीय खंड ज्या प्रभूच्या अमोघ कृपेनें छापून तयार झाला, त्या सशक्तिक रामचंद्राचे सेवेस प्रथम समर्पण करून त्या जग-नाथाचा महाप्रसाद म्हणून तोच सर्वास प्रेमानें वांटीत आहों. त्याचा सर्व आश्रयदाते भक्तिभावानें स्वीकार करितील, अशी आशा आहे. आश्रयदात्यांच्या प्रेमानेंच लेखक, प्रकाशक, मुद्रक आणि मुख्यतः साहाय्यक यांच्या कृतीचें चीज होणार आहे.

“ मेसर्स जी. व्ही. चिपळूणकर आणि मंडळी पुणे, ” यांजकडून प्रसिद्ध होणारा हा तिसरा उपसंहार होय. या संस्थेनें सतत दोन तर्पे वाड्म-

याच्या सेवेबरोबर जनताजनार्दनाची एकनिष्ठेने सेवा चालविल्याचें सर्वांस विदित आहेच. या विराट्स्वरूपी ईश्वराच्या प्रसन्नतेनेच आमचें उद्दिष्ट सुसाध्य होऊन तें लोकांच्या सेवेस अर्पण होत आहे. या प्रकारें तो विश्वरूपी सर्वेश्वर आमची सेवा गोड करून घेत आहे, म्हणूनच आम्हांस परिश्रमाची उमेद येऊन नव्या कामानें आमच्याकडून जनतेची अल्पस्वल्प सेवा होत आहे. यास्तव सर्व साक्षर, सुविद्य, सच्चरित अशा आबालवृद्ध स्त्रीपुरुषांना नम्रपणें प्रार्थना आहे कीं, दोन तपांच्या परिचयाचें सार्थक म्हणून हस्तें परहस्तें प्रेमानें साहाय्य करून चवथा योगवाखिष्ठाचा उपसंहार जरूर प्रसिद्ध करण्याची आम्हांस उमेद येईल, असें करावें, ही सर्व महाराष्ट्रीयीं आमची अनन्य प्रेमाची प्रार्थना आहे.

“रामायणसमालोचना” या ग्रंथासंबंधी व ग्रंथकारासंबंधी सर्व माहिती आम्हीं प्रथम खंडांतील प्रकाशकांच्या शब्दांत सांगितलीच आहे. प्रस्तुत सांगणें इतकेंच कीं, ग्रंथकार श्रीयुत महाराष्ट्रीय हे मूळ महर्षि वाल्मीकीच्या रामायण-ग्रंथाशीं एकतानवृत्तीनें समरस झाले असल्यामुळे ग्रंथांतील अनेक मुद्यांचा उदा-पोह त्यांनीं फारच मार्मिकतेनें केलेला आहे. अनेक वादग्रस्त मुद्यांचें सोपपत्तिक विवेचन मूळ ग्रंथांतील वचनें उद्धृत करून केल्यामुळे, त्यांचे तर्क व सूचित केलेले मुद्दे अत्यंत आल्हादजनक असून त्यांनीं अनंत कालचे ग्रह निरस्त केले आहेत. वाचकांस आमच्या म्हणण्याची सत्यता ग्रंथ वाचल्यावर खास पटेल.

महर्षींचा मूळ ग्रंथ सोप्या अशा संस्कृत भाषेत असला तरी तो भाषा-ज्ञानाच्या अभावीं असावा तितका प्रचारांत नाही. म्हणूनच ग्रंथकारांनीं आबाल-वृद्ध स्त्रीपुरुषांना सहज समजेल अशा सोप्या मराठी भाषेनें तो विशद केला आहे. स्वभावतः श्रीरामचरित्र अत्यंत लोकप्रिय आहे. तरी त्या चरित्रांतील अत्यंत उच्चतत्त्वापासून तों सूक्ष्मविषयापर्यंत सर्वांचा सुलभतेनें त्यांत प्रवेश व्हावा म्हणून ग्रंथकर्त्यांनीं परिश्रमाची शिकस्त केली आहे. अत्यंत सुलभ शब्दांची सुबोध वाक्यरचना करून कसल्याहि दर्ज्याच्या वाचकास या ग्रंथांतील प्रत्येक विषय सहज समजेल अशा प्रकारें विषयाची मांडणी व छाननी करितांना अत्यंत काळजी घेतलेली आहे, ती वाचकांच्या येथें अनुभवास येईलच. तात्पर्य, अशा प्रकारचा सर्वांगसुंदर ग्रंथ आमच्या संस्थेस लिहून देऊन श्रीयुत महा-

राष्ट्रीय यांनी आमची फार दिवसांची इच्छा पूर्ण करून आम्हांस कृतार्थ केले, याबद्दल त्यांचे जेवढे उपकार मानावे तेवढे थोडेच आहेत.

या ग्रंथाबरोबर ग्रंथकर्त्यांनी “ आत्मनिवेदन ” म्हणून एक स्वतंत्र प्रकरण जोडिले असून सुप्रसिद्ध **केसरीपत्राचे** दुय्यम संपादक देशभक्त श्रीयुत ज. स. **करंदीकर** यांनी आपला अमूल्य वेळ खर्च करून मार्मिक प्रस्तावना लिहिल्याने एके प्रकारे त्यांनी ग्रंथाचे वैशिष्ट्य स्पष्ट करून आम्हांस ऋणी केले आहे. तसेच ग्रंथकर्त्यांनी या ग्रंथास जोडण्याकरिता **रामायणकालीन भारतवर्षाचा नकाशा** मुद्दाम तयार करून पाठविला तोही आम्हीं यथास्थली दिला आहे. त्यांत वनवासाकरिता श्रीरामचंद्र अयोध्येहून निघून लंकेपर्यंत ज्या मार्गाने गेले ती स्थले स्वतःच्या व इतरांच्या मतासह वेगवेगळ्या संकेताने दाखविली आहेत. ती ध्यानांत यावीत म्हणून नकाशाच्या एका कोपऱ्यांत त्यांचा खुलासा केला आहे.

त्याचप्रमाणे “ **इंदिरा** ” छापखान्याचे मालक रा. रा. **त्र्यंबक हरी आवटे** यांनीहि कामाचा सर्व भार आपल्या शिरावर घेऊन आम्हांस निश्चित केल्याने आमच्या वृद्धावस्थेतील शक्तीस ते एक **पौष्टिक औषधच** झाले आहे. श्रीयुत आवटे यांचे या औदार्याबद्दल जेवढे अभिनंदन करावे तेवढे थोडेच आहे. त्याप्रमाणे रा. **बाळकृष्ण भाऊ जोशी** यांनीहि प्रुफे तपासण्याचे अंगीकृत कार्य निरलसपणे बजावून आपले आभारी केले आहे.

येथपर्यंत जरूर तेवढ्या गोष्टींचा उल्लेख झाल्यामुळे आतां राहिलेले मुख्य कर्तव्य बजावून सर्वांची रजा घेतो. ते हे कीं, समालोचनेच्या प्रथम खंडाला ज्याप्रमाणे आमचे पूज्य आश्रयदाते श्रीमंत सरकार **बाबासाहेब पंतसचिव संस्थान भोर** यांनी या ग्रंथाच्या पहिल्या भागास आर्थिक मदत करून प्रकाशनास उत्तेजन दिले, त्याप्रमाणेच श्रीमंत सरकारच्या अखंड वज्रचूडेमंडित श्रीमती सौभाग्यवती **लक्ष्मीबाई राणीसाहेब पंतसचिव संस्थान भोर** यांनीहि आमच्या प्रार्थनेचा आदराने स्वीकार करून श्रीमंत सरकारच्या अनुमतीने **द्वितीयखंडाच्या प्रकाशनास मदत म्हणून आपल्या खाजगीतून आरंभीच एक हजार रकमेची बहुमानपूर्वक मदत** केल्याने आमचे कार्य सुकर केले, इतकेंच नव्हे तर स्वतःच्या औदार्याबरोबर आपले वाङ्मयविषयक प्रेमही व्यक्त करून आम्हांस उपकारवाने केले आहे.

सौ० राणीसाहेबांनीं स्वतःच्या जुन्या धार्मिक भावना कायम ठेवून नव्या मन्वंतराप्रमाणें आपलें औदार्य अनेक संस्थांच्या अनुभवास आणून दिलेलें आहे. अशा प्रकारें सौ. राणीसाहेबांचे ठिकाणीं जुन्या व नव्या विचारांचा योग्य प्रमाणांत मधुर संगम झाल्यामुळें अल्पावधींत त्या बहुजनसमाजाच्या आदरास पात्र झाल्या आहेत. त्यांची अगदीं साधी राहाणी त्यांच्या योग्यतेच्या स्त्रियांनीं अनुकरण करण्यास अगदीं योग्य अशीच आहे.

एवंगुणविशिष्ट श्रीसितादेव्यं सौ० राणीसाहेबांच्या वात्सल्यादि गुणांस लुब्ध होऊन व परम सायासानें उभयतां सरकारांची प्रकाशकांनीं परवानगी मिळवून हा समालोचनेचा द्वितीय खंड त्यांच्या उपास्यदेवतेस—सशक्तिक राजा रामचंद्रास—मानसिक पूजा म्हणून प्रथम अर्पण करून त्या भगवंताचा महाप्रसाद म्हणून सौ० राणीसाहेबांच्या सेवेशीं त्यांच्या ३१ व्या वाढदिवसाच्या शुभप्रसंगी प्रकाशकांनीं आपल्या वेदशास्त्रोक्त शुभाशीर्वादासहित अत्यंत भक्तीनें नजर केला आहे, त्याचा सौ० राणीसाहेबांनीं आदरपूर्वक स्वीकार करावा अशी त्यांचे चरणीं प्रकाशकांची सविनय प्रार्थना आहे. आरंभीं सौ० राणीसाहेबांचें चित्र व चरित्र दिल्यानें पुस्तकाच्या बाह्य सौंदर्यांत अनुरूप अशी भर पडली आहे.

अखेर उभयतां सरकारचें, पुत्रपौत्रादि सर्व परिवारासहित आयुरारोग्य व ऐश्वर्य वाढविण्याबद्दल प्रभु श्रीसशक्तिक राजा रामभद्राची अनन्यभक्तीनें प्रार्थना करून व विद्यमान आणि भावी अशा सर्व आश्रयदात्यांचें अभीष्ट चितून हे दोन शब्द पुरे करितों. इति शम्.

मिति पौष शु. २ शके १८४९
ता. २६ डिसेंबर १९२७
पुणे शहर.

सर्वांचा कृपाकांक्षी सेवक—
वाळकृष्ण पांडुरंग ठकार, प्रकाशक.

श्री.

श्री. सौ. लक्ष्मीबाई राणीसाहेब संस्थान भोर
यांचें अल्प चरित्र.

पितृकुल.

श्री. सौ० लक्ष्मीबाई राणीसाहेब यांचे वडिलांचें नांव रा. रा. वासुदेवराव पुराणिक व मातोश्रींचें नांव सौ. भागीरथीबाई ऊर्फ अम्मा असें आहे.

या घराण्याचें प्राचीनत्व.

पुराणिकांचें घराणें पूर्वीपासून प्रसिद्ध आहे. यांचें मूळ गांव येरवड्याचे उत्तरेस ५ मैलांवर असलेलें लोहगांव हें होय. यांचें मूळचें उपनांव सनकाडे होतें. परंतु ह्या घराण्यांत पुराण सांगणारे पुरुष निवाले त्यामुळे पुढें त्यांचें पुराणिक असें आडनांव पडलें. हे लोहगांवीं पुराण सांगत असत. श्रीतुकाराममहाराज लहानपणीं आपल्या आजोळीं लोहगांवीं जात असत, तेव्हां ते ह्या पुराणिकांचें पुराण श्रवण करीत. हेच पुराणिक पुढें तुकारामाचे भक्त झाले, अशी आख्यायिका आहे.

स्थानांतर.

पुराणिकांची वस्ती पुढें लोहगांवाहून थेऊर येथें झाली व थोडेच दिवसांत त्यांनीं थेऊर सोडून आळंदीस वास्तव्य केलें. नंतर कांहीं कारणामुळे ते आळंदी सोडून पुण्यास येऊन राहिले. श्रीशिवाजी छत्रपति पुण्यांत कसब्यांत राहात असत त्या वेळीं पुराणिक घराणें कसब्यांतच राहात होतें. शिवाजीमहाराजांना राज्याभिषेक झाल्यानंतर त्यांनीं सुवर्णतुला केली ती या पुराणिक घराण्यासच देण्यांत आली होती.

इंग्रजी अंमल सुरू झाल्यानंतरहि या घराण्यांत महादेवशास्त्री व विनायकशास्त्री हे दोघे जाडे विद्वान् होऊन गेले. महादेवशास्त्री यांनीं सिंधमध्ये मराठी व इंग्रजी शिक्षणाचा पाया घातला. त्यांनीं कराची येथें व्याच सार्वजनिक

संस्था स्थापण्यचे कार्मी पुढाकार घेऊन दक्षिणी लोकांकरितां तेथें वाडे बांध-
विले. पुराणिक घराण्यांतील मंडळींनीं सिंधमध्ये बरींच कामें केलीं आहेत.

रा. रा. वासुदेवराव पुराणिक यांचा जन्म सन १८६९ सालीं कराची येथें
झाला. त्यांचे वडील तेथेंच नोकर होते. रा. रा. वासुदेवराव यांची सन
१८८७ सालीं कराची येथील एन्. जे. हायस्कूलमधून मॅट्रिक्युलेशनची
परीक्षा पास झाली. नंतर त्यांनीं पी. डब्ल्यू. डी. खात्यांत नोकरी धरून सन
१८९१ सालीं त्याच खात्यांतील अकाउंटंटची परीक्षा दिली व ते १८९२
सालीं मुंबईस अकाउंटंट झाले. सन १८९४ सालीं त्यांची ब्रह्मदेशांत बदल
झाली. तेथें १६ वर्षे काम केल्यानंतर ते अलाहाबाद येथें बदलून आले. यू. पी. मध्ये
८ वर्षे काम केल्यानंतर स. १९२० सालीं पेन्शन घेऊन ते पुण्यास राहाण्यास आले.
तेव्हांपासून ते पुण्यासच राहात आहेत. पुण्यास आल्यापासून ते आरोग्य-
मंडळांत काम करीत असतात व इतर सार्वजनिक कामांतहि फार झटून
मदत करीत असतात. त्यांना लहानपणापासूनच सार्वजनिक कामाची अत्यंत
आवड असल्यामुळे ते ज्या ज्या ठिकाणीं नोकरीनिमित्त गेले त्या त्या ठिकाणच्या
बऱ्याच सार्वजनिक कामांत त्यांनीं पुढाकार घेतलेला आहे. त्यांच्या अंगचा निय-
मितपणा, टापटीप, शिस्त, अंग मोडून काम करणें, निरलसपणा, बाणेदारपणा,
निस्पृहता या गुणांमुळे ते लोकादरास पात्र झाले आहेत.

मातृकुल.

रा. रा. वासुदेवराव यांच्या पत्नीचें नांव सौ. भागीरथीबाई ऊर्फ अम्मा असें
आहे. ह्या पुण्यांतील एकबोटे यांचे घराण्यांतील आहेत. या घराण्यानें पेशवाईंत
एके वेळीं चांगली कामगिरी बजाविलेली आहे. सौ. अम्मा यांनीं आपल्या पती-
बरोबर बराच प्रवास केला असल्यामुळे त्यांना प्रवासजन्य ज्ञान व चतुर्थ चांगलें
प्राप्त झालें आहे. त्यांचे अंगचा सोशीकपणा तर प्रशंसनीय आहे. त्यांचा स्वभाव
मनमिळाऊ असून प्रेमळ आहे.

जनन.

अशा सत्कुलोत्पन्न व सुशील मातापितरांचे पोटी श्री. सौ. लक्ष्मीबाई राणी-
साहेब यांचा जन्म पुणें येथें एकबोटे यांचे वाड्यांत पौष शु. २ शके १८१८
रोजीं झाला. यांचें नांव चंपूताई असें ठेवण्यांत आलें.

देशांतरयोग.

कु. चंपूताई आपल्या वडिलांबरोबर ब्रह्मदेशांत होत्या. तेथे त्यांनी अनेक शहरे पाहिली. त्यांचे वडील तेथे पब्लिक वर्क्स खात्यांत अकाउंटंट होते, हे वर सांगण्यांत आलेच आहे. ब्रह्मदेशांत कामावर हत्ती लावितात. रा. रा. वासुदेवराव पुराणिक यांचे घरावरून रोज हत्ती कामावर जात असत. कु. चंपूताईस हत्तीचें वेड फार असे. रोज त्यांचे घरावरून जे हत्ती जात त्यांपैकीं एका हत्तीचें प्रेम ह्या मुलीवर बसून तो तेथे थांबत असे व कु. चंपूताई त्या हत्तीवर नेहमी बसत. त्या वेळीं त्यांचें वय चारपांच वर्षांचेंच होतें. कु. चंपूताईस नेहमी हत्तीवर बसतांना पाहून ब्रह्मी लोक म्हणत ही मुलगी पुढें राणी होणार व हें त्यांचें भविष्य पुढें खरें ठरलें. ह्या वेळीं रा. रा. वासुदेवराव भामो गांवीं होते. हें गांव इरावती नदीच्या कांठावर असून फार रमणीय आहे. हवा मोकळी व निरोगी असून भोवतालची वनश्री मनोहर आहे. अशा आरोग्यदायक ठिकाणी राहिल्यामुळे कु. चंपूताईची प्रकृति सहजच फार सुदृढ झाली.

शिक्षणारंभ.

सन १९०१ सालीं रा. रा. वासुदेवराव यांची बदली रंगून शहरीं झाली. येथे कु. चंपूताईनीं मराठी शिकण्यास आरंभ केला व दोन वर्षांतच त्यांना चांगले लिहितां वाचतां येऊं लागले. पुढे दोन वर्षेपर्यंत त्यांनीं बंगाली भाषेचा अभ्यास केला व ती भाषाहि त्यांना बरीच समजू लागली. सन १९०६ सालीं त्यांनीं इंग्रजी व तामील भाषा शिकण्यास सुरवात केली व दोन वर्षांत ह्या दोनहि भाषा त्यांना बऱ्याच कळूं लागल्या. सन १९०८ सालीं त्या आपल्या वडिलांबरोबर पुण्यास आल्या. त्या वेळीं त्यांना १२ वें वर्ष सुरू होतें. इतक्या अल्पवयांत त्या मराठी, बंगाली, इंग्रजी व तामील ह्या चार भाषा अवगत करून शिवाय तसेंच कशिद्याचीं कामे करण्यास व पेटी वाजविण्यास शिकल्या, यावरून त्यांची बुद्धिमत्ता कशी आहे हें कोणाचेहि सहज लक्षांत येईल. ह्या वेळीं त्यांचें वय जरी १२ वर्षांचें होतें तरी त्या १८ वर्षांप्रमाणें दिसत, इतकी त्यांची प्रकृति निकोप होती.

विवाहयोग.

श्रीमंत सरकार बाबासाहेब पंतमचिव हे युवराज असतांना त्यांचें पहिलें कुटुंब ता. २८ नोव्हेंबर सन १९०७ इ. रोजी कैलासवासी झालें. दुसरें लग्न करण्याचा त्यांचा विचार ठरल्यानंतर त्यांना बऱ्याच मुली सांगून आल्या. कु. चंपूताई या वेळीं पुण्यासच होत्या. त्यांचे वडील रा. रा. वासुदेवराव पुराणिक यांनीं त्यांना श्रीमंत बाबासाहेब यांना दाखविल्या. श्रीमंत बाबासाहेब यांनीं पुष्कळ मुली पाहिल्या होत्या; परंतु त्यांना एकहि पसंत झाली नाहीं. कु. चंपूताईस जेव्हां त्यांनीं पाहिलें, तेव्हां त्यांचे अंगचा बहुश्रुतपणा, त्यांचें सुदृढ शरीर व त्यांची निरोगी प्रकृति पाहून श्रीमंत बाबासाहेब यांनीं त्यांना पसंत केलें व त्यांचेबरोबर भोर येथें ता. २० मे सन १९०८ इ. रोजी त्यांचा विवाह झाला. कु. चंपूताईचें नांव सौ. लक्ष्मीबाईसाहेब ठेवण्यांत आलें.

भाग्योदय-युवराजीपदाचा लाभ.

श्री. सौ. लक्ष्मीबाईसाहेब ह्या एका सामान्य मध्यम स्थितीतील घराण्यांतून राजघराण्यांत येऊन पडल्या; तथापि त्यांचे ठिकाणीं श्रीमंतीचा गर्व मुळींच उत्पन्न न होतां त्यांचा पहिला सावा स्वभाव कायम राहिला आहे. सन १९०८ पासून सन १९२२ पर्यंत म्हणजे सुमारे १४ वर्षे त्या युवराजीपदाचा अनुभव घेत होत्या. हा काल त्यांनीं चैनीत व विलासांत न घालवितां अनेक विषयां-वरील पुस्तकें वाचून ज्ञानार्जन करण्यांत घालविला.

राज्यारोहण.

सन १९२२ चे जुलै महिन्यांत श्रीमंत बाबासाहेब यांचे वडील परलोक-वासी झाल्यामुळें त्यांचे अंगावर राज्याची जबाबदारी पडून त्यांनीं राज्यसूत्रें हातीं घेतलीं व ता. १८ आगस्ट सन १९२२ रोजीं राज्यारोहणसमारंभ झाला. श्री. सौ. लक्ष्मीबाई याहि राणीसाहेब होऊन त्यांचे अंगावरहि जबाबदारी येऊन पडली. ही जबाबदारी यशस्वी रीतीनें पार पाडण्यास लागणारी तयारी त्यांनीं अगोदरच करून ठेविली होती.

सामाजिक उद्योग (स्त्रीशिक्षणविषयक.)

राज्यारोहणानंतर लगेच भोर येथील मुलींच्या शाळेंतील मुलींना बक्षिसें व

मिठाई वांटण्याचा समारंभ भोर हायस्कूलच्या भव्य हॉलमध्ये झाला. या समारंभास शहरांतील बहुतेक प्रतिष्ठित स्त्रिया हजर होत्या. समारंभाचें अध्यक्ष-पद श्री. सौ. राणीसाहेबांना देण्यांत आलें होतें. त्यांचे हस्ते बक्षिसे व मिठाई वांटण्यांत आली. त्या वेळीं त्यांनीं जें भाषण केलें, त्यांतील महत्वाचा भाग खाली दिला आहे. त्यावरून स्त्रीशिक्षणाविषयीं त्यांचे विचार किती उदात्त आहेत, तें दिसून येईल. त्या म्हणाल्याः—

राणीसाहेबांचें भाषण.

“ आतांच येथील मुलींच्या शिक्षणाची जी स्थिति मला सांगण्यांत आली, ती समाधानकारक नाही, असें मला वाटतें; तथापि येथें दिवसानुदिवस स्त्री-शिक्षणाची आवड वाढत आहे, हें पाहून मला संतोष वाटतो. पुरुषांना जशी शिक्षणाची जरूरी आहे, तशी बायकांनाहि आहे, ही गोष्ट आतां सर्वांना मान्य झाली आहे. मातांची योग्यता किती मोठी आहे, हें सर्व विचारी लोकांच्या लक्षांत पूर्णपणें आलें आहे. परमेश्वरानें पुरुषांप्रमाणें बायकांनाहि बुद्धि दिली आहे. पुरुषांचे बुद्धीची जशी वाढ झाली पाहिजे, तशी बायकांच्याहि बुद्धीची वाढ झाली पाहिजे. बायकांना घरांतील झाडसारव, स्वयंपाक, धुणें-पाणी इत्यादि कामें करावयाचीं असतात, त्यांना शिक्षण फशाला पाहिजे? असें म्हणणारे काहीं लोक आहेत. त्यांना भीति वाटते कीं, बायका शिकल्या तर हीं कामें कोण करील? परंतु अशी भीति बाळगणें म्हणजे मनाचा कोतेपणा व्यक्त करणें आहे, असें मला वाटतें.

पुरुषांचीं व बायकांचीं कामें निरनिराळीं असल्यामुळें पुरुषांना ज्या प्रकारच्या शिक्षणाची जरूरी आहे, त्याच प्रकारचें शिक्षण बायकांना मिळालें पाहिजे, असें नाही. आर्यधर्माला, आर्य चालीरीतीला व आर्य समाजपद्धतीला अनुसरून स्त्रियांना शिक्षण मिळालें पाहिजे. समाजव्यवस्था न बिघडतां कौटुंबिक सुख वाढेल अशा प्रकारच्या शिक्षणाची बायकांना गरज आहे. प्रत्येक स्त्रीला लिहितां वाचतां येऊन तिनें धार्मिक, नैतिक, बौद्धिक व शारीरिक शिक्षण मिळविलें पाहिजे, तरच तिला तिचेवर येणारी जबाबदारी उत्तमरीतीनें पार पाडतां येईल. स्त्रियांचेवर मुख्य जबाबदारी गृहव्यवस्थेची, बालसंगोपनाची व बालशिक्षणाची

आहे. त्यांचें मुख्य कर्तव्य हेंच आहे व हें बजावितां येण्याकरितां धार्मिक, नैतिक व आरोग्यविषयक शिक्षणाची अत्यंत आवश्यकता आहे. मुलें चांगलीं किंवा वाईट निघणें हें त्यांच्या मातांवर अवलंबून आहे. म्हणून आपणा स्त्री-वर्गावर केवढी जबाबदारी आहे, हें ओळखून आपण आपल्या मुलींना शिक्षण देण्याचे कामीं विलकुल हलगर्जीपणा करितां कामा नये. मुलींना शिवणकाम, विणकाम, सूत काढणें इत्यादि उपयुक्त कामें येऊन त्यांना थोडी गायनकले-चीहि माहिती असली पाहिजे. येथील मुलींची शाळा नमुनेदार व्हावी अशी माझी इच्छा आहे व ती तशी करण्याचे कामीं मी शक्य तो प्रयत्न करीन. ”

वरील भाषणावरून स्त्रियांना कोणत्या प्रकारच्या शिक्षणाची आवश्यकता आहे याविषयी श्री. सौ० राणीसाहेब यांचे विचार कळून येणार आहेत. गेल्या पांच वर्षांत भोर येथील मुलींच्या शाळेंतील मुलींची संख्या तिपटीनें वाढली आहे व त्याचें बरेचसें श्रेय श्री. सौ. राणीसाहेबांना आहे. स्त्रीशिक्षणाविषयी त्यांना जितकी आस्था व कळकळ वाटत आहे, तितकी दुसऱ्या कशाविषयी वाटत नाही.

परठिकाणच्या संस्थांतील कामगिरी.

वाई येथील कन्याशाळेचा उद्घाटनसमारंभ ता. ३ माहे जून सन १९२५ इ. रोजी श्री. सौ० राणीसाहेब यांचे हस्ते झाला. त्या वेळींहि सुविचारपरिप्लुत भाषण करून त्यांनीं त्या संस्थेस १०० रुपयांची देणगी दिली व तसेंच मधूनमधून सार्वजनिक कार्याकरितां त्या थोड्या थोड्या देणग्या देत असतात.

संततियोग.

श्री. सौ० राणीसाहेबांस पहिले अपत्य सन १९१९ सालीं कन्यारत्न झालें, परंतु तें निर्वतलें. सन १९२० सालीं पुत्ररत्न झालें. त्याचें नांव रामनाथसाहेब ठेविलें होतें. तोहि लहानपणींच परलोकवासी झाला. त्या वेळीं श्रीमंत सरकार बाबासाहेब व श्री. सौ० राणीसाहेब या उभयतांना अपरिमित दुःख झालें.

सन १९२२ सालीं दुसरें पुत्ररत्न होऊन त्याचें नांव अनंतराव ऊर्फ बापू-साहेब ठेवण्यांत आलें आहे. हल्लीं ते भोर येथील मराठी शाळेंत शिकत असतात.

सन १९२४ सालीं त्यांस तिसरें पुत्ररत्न झालें. ह्यांचें नांव नारायणराव ऊर्फ राव-साहेब असें ठेविलें आहे. चालू सालीं म्हणजे १९२७ सालीं कन्यारत्न झालें आहे. ह्या कन्येचें नांव पद्मावतीबाईसाहेब असें ठेविलें आहे.

सध्यांचा आजार.

कु पद्मावतीबाईसाहेबांच्या जन्मानंतर एक महिन्यानें श्री. सौ. राणीसाहेबांना ताप येऊं लागला व त्यांतच अर्धांग वायूचा झटका झाला. त्याच विकारानें हल्लीं त्या आजारी आहेत. भोर येथील सुप्रसिद्ध राजवैद्य वे. शा. संपन्न **श्रीधरशास्त्री गोखले** यांचें औषध चालू असून श्री. सौ. राणीसाहेब यांची प्रकृति हळू हळू सुधारत आहे. लवकरच त्यांची प्रकृति पूर्वीप्रमाणें होवो व त्यांचे हातून लोककल्याणाचीं अनेक कामें घडोत अशी परमेश्वराजवळ त्यांचे सर्व प्रजाजन रात्रंदिवस प्रार्थना करीत आहेत.

श्री. सौ. राणीसाहेबांना दोन भाऊ व दोन बहिणी आहेत. धाकटी बहीण सौ. शांताबाई यांना इंदूर येथील पिढीजात दिवाण पळशीकर यांचे येथें दिल्या आहेत. धाकटे बंधु शिवरामपंत यांची यंदांच बी. ए. ची परीक्षा पास झाली आहे. आणखी एक बंधु रा. महादेव व सर्वांत धाकटी बहीण कु. त्रिवेणी हीं दोघे शाळेंत शिकत आहेत.

शेवटीं श्रीमंत सरकार बाबासाहेब पंत सचिव व श्री. सौ. लक्ष्मीबाईराणीसाहेब यांना व त्यांचे कुटुंबांतील मंडळींना दीर्घायुरारोग्य प्राप्त होऊन त्यांचे हातून चिरसंस्मरणीय अशीं प्रजाहिताचीं कामें होऊन संस्थानची सर्वांगीण उन्नति व भरभराट होवो, अशी श्रीप्रभु रामचंद्रचरणीं अनन्यभावे प्रार्थना करून हें अल्पचरित्र समाप्त करितों.

अनुक्रमणिका.

द्वितीय खंड.

भाग ८ वा,

संकीर्ण विवेचन.

(पृ० १ ते १३५.)

(सूचना—गोल कंसांतील आंकडे पृष्ठांचे आहेत.)

[१] कालपरामर्ष—कालाची स्थूल मर्यादा (२), उपास्य देवतांवरून अनुमान (६), युगगणनेची अडचण (९), कलियुगारंभकाल (१०), कल्पारंभ का कल्पारंभ (१२), युगविषयीं रामायणांतील कल्पना (१५), कालनिर्णयाचें साधन—ज्योतिर्विज्ञान (१७), रामायणांतील दिननक्षत्रांविषयींचा प्रघात (२०), रामायण—वेदांगज्योतिषापूर्वी (२१), रामायणांतील वर्षारंभ—उदगयनारंभी पौषांत (२२), महाभारतांतील वर्षारंभ—मार्गशीर्षांत (२५), मार्गशीर्षांतील वर्षारंभाचा काल (२५), शतपथ ब्राह्मणाचा प्रश्न स्वतंत्र (२७), पौषांतील वर्षारंभाचा काल (२७), चैत्रादि संज्ञांचा काल (२८), रामायणांतील वर्षारंभ—मार्गशीर्ष का पौष ? (३०), कालनिर्णयाचीं बाह्य प्रमाणें (३६), रा. रा. दसरी आणि रामजन्मकाल (४२), कांहीं शंका आणि त्यांचा परिहार (५४), मतांतरांचा परामर्श (५६); [२] रामायणाच्या प्रती (६२); [३] कुशलवांना पढविलेलें रामायण (६५); [४] वाल्मीकि रामानंतर का बरोबर ? (६७); [५] मेघनादवध आणि सीतेवरील आक्षेप (६८); [६] उत्तरकांडांतील प्रक्षिप्त भागाचा काल (७३); [७] रामाचे एकपत्नीव्रतावरील आक्षेप (७७); [८] रामायणांत मंदोदरीचें नांव नव्हतें (८२); [९] मायामृग (८४); [१०] प्रो० परांजपे आणि उत्तरकांड (९२); [११] रायसाहेब दिनेशचंद्र सेन आणि आदिकांड व उत्तरकांड (९३); [१२] जातककथा आणि रामायण (१०१), दशरथजातक (१०२), सामजातक (१०५), वेस्संतरजातक (१०५), संभुलजातक (१०६), सामजातकाशी तुलना (११२), वेस्संतर जातकाशी तुलना (११३), तुलनेकरितां इतर जातकें (११४); [१३] होमरचें इलियड आणि रामायण (१२०); [१४] सर्ग का अध्याय (१२३); [१५] जटायूचा वर्ग कोणता (१३०); [१६] विमानकला (१३३).

भाग ९ वा,

रामायणांतील स्थलनिर्णय.

(पृ० १३६ ते २४०.)

[१] अयोध्या (१३६); [२] सरयू (१३८); [३] तमसा (१३९);
 [४] दुसरी तमसा व वाल्मीकींचा आश्रम (१३९); [५] कोसल (१४०);
 [६] शृंगवेरपुर (१४३); [७] नंदिग्राम (१४३); [८] विदेहाधिपतीची
 मिथिला, सिद्धाश्रम, गौतमाश्रम व विशाला नगरी (१४४); [९] गिरिप्रस्त
 अथवा राजगृह (१४६); [१०] भरद्वाजाश्रम (१४७); [११] द्रविड (१४७);
 [१२] सिंधु, [१३] सौवीर, [१४] सुराष्ट्र, [१५] दक्षिणापथ (१४८);
 [१६] वंग, [१७] अंग, [१८] मगध (१४९); [१९] मत्स्य, [२०]
 काशिकोसल, [२१] कांबोज, [२२] वाल्मीक (१५०); [२३] पंचवटी (१५०),
 रा. रा. अभ्यंकर व पंचवटी (१६०), गोदावरीचे मुखाकडील पंचवटी (१६३),
 कै० ओकांचे नाशिकपंचवटीवरील आक्षेप (१७०); [२४] किष्किंधा (१८४),
 [२५] लंका (१८७), पूर्वीची लंका व सध्यांचे सिंहलद्वीप यांची तुलना (१९५),
 रामाच्या प्रत्यागमनाच्या मार्गाचे निरीक्षण (२००), मधोल मार्ग (२०१), लंकेचे
 स्थान—मालदीव, जावा, अंदमान वगैरे (२०४), भूमध्यरेषेवरील लंका (२०८),
 मध्यहिंदुस्थानांत लंका (२११), आणखी प्रमाणे (२२४), लंका आणि सिंहलद्वीप
 एक का दोन (२३२); [२६] मधुपुरी (२३७); [२७] श्रावस्ती; [२८] कुशा-
 वती (२३८); [२९] तक्षशिला (२३९); [३०] पुष्कलावती, [३१] अंगदीया,
 [३२] चंद्रकांत (२४०)

भाग १० वा,

रामायणांतील पात्रांचे गुणदोषविवेचन.

(पृ० २४१ ते ३३८.)

[१] राम (२४१), अवतारमीमांसा (२४२), रामवताराविषयी रामायणांतील
 भावना (२४५), धैर्य आणि धर्मपरता (२५०), आत्मविश्वास (२५२), पितृ-
 भक्ति (२५३), कुटुंबांतील वागणूक (२५४), व्यावहारिक धोरण (२६६),
 वाक्चातुर्य (२७१), मनुष्याची परीक्षा (२७३), युद्धकौशल्य (२७५), गुण
 संग्रह (२७८), दोषदर्शन (२८०), उपसंहार (२९१); [२] लक्ष्मण—

रामाचा सहचर (२९३), रामाला साहाय्य (२९४), गुणसंग्रह (२९८); [३] भरत (३०१), राज्यत्यागाची महती (३०१), रामाशी तुलना (३०३); [४] शत्रुघ्न (३०६); [५] दशरथ (३०८); [६] सीता (३१४), धैर्य आणि आत्मविश्वास (३१५), आचारनिष्ठा (३१७), व्यावहारिक धोरण (३१९), मनाचा उदारपणा (३२१), उपसंहार (३२१), [७] कौसल्या (३२५); [८] सुमित्रा (३२८); [९] कैकेयी (३३०); [१०-११] सुग्रीव व बिभीषण (३३३); [१२] मारुती (३३५); [१३] रावण (३३५).

भाग ११ वा,

रामायणाचे अवतार.

(पृ० ३३९ ते ४४८.)

[१] महाभारतांतील रामायणें (३४०); [२] ब्रह्मपुराणांतील रामायण (३४६); [३] पद्मपुराणांतील रामायणें (३४८), रामाश्वमेध (३४९), अश्वमेध कथेंतील पहिलें रामचरित्र (३५०), अश्वमेधकथेंतील रामचरित्र दुसरें (३५३), पद्मपुराणांतील रामचरित्र, पहिलें (३५४), पद्मपुराणांतील रामचरित्र, दुसरें (३५६), चरित्रचतुष्टयाचें परीक्षण (३५७); [४] गरुडपुराणांतील रामायण (३६५); [५] नारदपुराणांतील रामायण (३६५); [६] भागवतांतील रामायण (३६६); [७] अग्निपुराणांतील रामायण (३६७); [८] स्कंदपुराणांतील रामायण (३६७); [९] वायुपुराणांतील रामायण (३७०); [१०] सौरपुराणांतील रामायण (३७१); [११] नारसिंहपुराणांतील रामायण (३७१); [१२] देवीभागवतांतील रामचरित्र (३७२); [१३] अद्भुत रामायण (३७३); [१४] अध्यात्मरामायण (३७७), वाल्मीकिरामायणाशी तुलना—कथानकाविषयी (३७८), वाल्मीकिरामायणाशी तुलना—ग्रंथरचनेविषयी (३८१), दंतकथांचें प्राबल्य (३८६), प्रक्षिप्त भागाचे आधी का मग ? (३९१), भागवताचें अनुकरण (३९६), स्वतांचें वैशिष्ट्य राखण्याचा प्रयत्न (४०२), उपसंहार (४०५); [१५] आनंदरामायण (४०९); वाल्मीकिरामायणाशी तुलना (४११), आनंदरामायणाचा विशेष—भविष्यकल्पना (४१५), आनंदरामायणाचा दुसरा विशेष—विसंगतता (४२४), अध्यात्मरामायणाचा अनुवाद (४२५), उपसंहार (४३१); [१६] प्राकृत ग्रंथ—भावार्थरामायण (४३६); [१७] तुलसीरामायण-रामचरित-मानस (४४१), उपसंहार (४४६).

परीशिष्टें

(पृ० ४४९ ते ५०४.)

शुद्धिपत्र.

प्रथम खंड.

पृष्ठ.	पंक्ति.	अशुद्ध.	शुद्ध.
१०	१८	कणक	कनक
४०	१	गोविंदरावजीय	गोविंदराजीय
४०	१७	वर्षतु	वर्षर्तु
५१	२	ब्रह्मणा	ब्राह्मणा
५४	१९	तिस	तिला
७४	१५	हरन्त	हरन्तु
८९	२	राज्याचा	मठाचा.
९५	१	ऋत्विजांसह राजा	ऋत्विजांसह, राजाला
९९	८	विद्ध्यन्ति	विध्यन्ति
११०	१९	तिचा तिचा	तिच्यामध्ये
१२६	२२	गृह	ग्रह.
१४०	९	डीप्	डीप्
१४४	२	स्त्रियः	स्त्रियाः
१४५	१४	,,	,,
१५८	४	मंदरस्यान्तरे	मंदरस्यांतरे
१६३	२२, २३	तोडिलेलें	तोडिलें
१७५	२१	दाम	दान
१८६	५	बलाधिपत्याचे	बलाधिक्याचे
१९६	६	पुरुष	सामान्य पुरुष
२०२	१८	वाहून	राहून
२०८	९	अध्यन	अध्ययन न
२१९	१	वालि	वाली हा
२२२	४	तमाहः	तमाहुः
२४६	१४	सूत्रें	सूक्तें.
२५२	४	जग्राहतुः	जग्रहतुः

पृष्ठ.	पंक्ति.	अशुद्ध.	शुद्ध.
२५९	२१	उत्तररामचरीत	उत्तररामचरित
२६९	१६	तादृश्य	तादृश
२७७	१७	दहावें	अकरावें
२८४	१९	अच् स्वर	अच् (स्वर)
२८९	१६	प्रेक्षपक	प्रक्षेपक
२९३	२	मिथुनोदक	मिथुनादेक
२९३	६	दिली	केली
३१६	५	स्वयंभूरिय	स्वयंभूरिव.

द्वितीय खंड.

पृष्ठ.	पंक्ति.	अशुद्ध.	शुद्ध.
५	२२	दिसतें	दिसलें
६	९	त्युचिरे	त्यूचिरे
७	६	हैं लक्षण	हैं एक लक्षण
७	२३	विपस्वान्	विवस्वान्
१०	अंत्य	यांत	मध्ये
११	२१-२२	निर्देश केला आहे	<div style="display: flex; align-items: center;"> <div style="font-size: 3em; margin-right: 10px;">{</div> <div> निर्देश करिताना-त्याने युधिष्ठिराचे वेळीं सप्तर्षि मघांत असल्याचा निर्देश केला आहे. </div> </div>
१५	८	गृहलाघवी	ग्रहलाघवी
१५	२२	वाटणार	वाढणार
१६	१७	सीता	सीतेला
१९	६	कालांत	काळांला
२०	१०-११	निश्चित	निश्चित तिथि
२१	१०	पुष्प	पुष्य
२३	१	पुष्पनीता	पुष्यनीता
३०	अंत्य	संभवनीय	असंभवनीय
३८	२१ व २३	रावसाहेब	रायसाहेब
३८	२२	आहे	आहेत.
४६	२५	नखल	करून

पृष्ठ.	पंक्ति.	अशुद्ध.	शुद्ध.
६३	३-४	प्रस्तावना आहित	प्रस्तावना जोडिल्या आहित*
६४	२१	टीकांमध्ये	टीकाकारांनी
६७	१५	कां	का
७८	१३	पण अर्थ	पण हा अर्थ
८१	उपांत्य	नास्त्रिवृत्त	वनास्त्रिवृत्त
८१	अंत्य	संरस्यसे	संरस्यसे
८५	४	व मृत्युपूर्वी	व तो, मृत्युपूर्वी
८७	७	कोणीहि समर्थ	समर्थ असा कोणीहि
९१	१८	स्वमर्षा	स्त्वमर्षा
९१	१९	राम	रामं
९८	३	सविस्तर	समाप्तिपर
११५	५	पाहिजे	म्हणजे
११७	११	लढविला	ठरविला
११९	२३-२४	रामचरित्राचे	रावणचरित्राचे
१२४	४	कल्पना	ही कल्पना
१४३	७	ज्येष्ठ	ज्येष्ठ
१४३	१५	रामायणांतहि	रामायणातूनहि
१४४	उपांत्य	मलंदव करूष	मलंद व करूष
१५०	१७ व १८	कांनोज	कांबोज
१५३	टीप ६	किन्तु	किन्तु
१५५	१८	माग	मार्ग
१६२	२	आहों. रामाला	{ आहों; व त्यावरून हा प्रवास करण्यास रामाला
१६४	टीप १२	त्यांतला	
१७०	१	असल्यामुळे	नसल्यामुळे
१७१	२	बाजूने	बाजूचे
१७१	अंत्य	प्रति	प्रतिज्ञा
१८९	१	रामानें	यमानें
२०१	१३	नौपथाश्चापि	नौपथश्चापि
२०५	२०	सत्र	तत्र
२१०	१०	अंतर १३°	अंतर १६°
२३३	२५	स्वर्णप्रस्थश्चंद्र	स्वर्णप्रस्थश्चंद्रः

पृष्ठ.	पंक्ति.	अशुद्ध.	शुद्ध.
२४६	१	{ योग्यतेविषयी कितीहि	{ योग्यतेविषयी रामाय- णांत कितीहि
२४९	१	चार करून	चार भाग करून
२५९	१३	असून	होता.
२७२	अंत्य	सांगितलें	सांगितलें आहे
२७९	५	शुश्रूषणा	शुश्रूषा
२८४	उपांत्य	हाक	हाल
३०७	५	संबंधाचें	यासंबंधाचें
३०९	८	दोघांचेमध्यें	दोघांचे वथांमध्ये
३२०	१३	उतावळेपणामुळें	उतावळेपणानें
३२७	९	पातिव्रत्यार्थ	पातिव्रत्यधर्म
३३६	अंत्य	आली	आली आहे.
३५१	१०	रायायणाप्रमाणें	रामायणाप्रमाणें.
३५६	उपांत्य	२४।४३।४४	२२।४३।४४
३५९	४	वसलेल्या	नसलेल्या
३८९	११	होते व आणि	होते व त्यांना आणि
३९४	७	चैत्र	चैत्रे
३९४	२४ व २७	पूषाणि	पूषणि
३९५	५	मेघ	मेघ
४१७	८	मागाहून	मागाहूनचा
४२९	१८	राममोहित	राममेहीति
४३७	८	रामानें	राजानें
४३८	१२	जाला	आला
४५२	१३	संश्रत्य	संश्रुत्य
४५४	१०	च्छेद	च्छेद
४५६	२२	घृताचा	घृताची
४६५	८	{ श्रेष्ठते व कनिष्ठते- विषयी	{ श्रेष्ठतेकनिष्ठते- विषयी
४६८	२२	स्त्रियो	स्त्रिया
४६९	२१	अपि पर्वणि	अप्यपर्वणि
४७१	८	पाराहार	पाराशर
४७४	४	महान्	महत्
४७९	४	मातश्चैव	मातृश्चैव

(५)

पृष्ठ.	पंक्ति.	अशुद्ध.	शुद्ध.
४८२	टीप ७	aud	and
४८८	१४	मतभेत	मतभेद
५०१	३	सहस्रकायां	सहस्रिकायां
५०२	१६	युद्धकांडांत	उत्तरकांडांत

विशेष सूचनाः—वाचतांना अर्थबोध होण्याला अडचण होईल अशा अशुद्ध शब्दांचें शुद्धिपत्र येथें दिलें आहे. “ मारिच ” “ ऋष्यशृंग ” असली अशुद्ध वाचकांस वाचतांना शुद्ध करून घेतां येण्यासारखी आहेत व मासाठीं त्यांचें येथें शुद्धिपत्र दिलें नाहीं.

श्रीरामायण-समालोचना

अथवा

रामायणाचा उपसंहार

भाग ८ वा

संकीर्ण विवेचन

कालपरामर्ष.

रामायणाची योग्यता सांगण्याच्या निमित्तानें रामायणांतील कथा कल्पित नसून ऐतिहासिक आहे, असें आम्हीं दाखविलें आहे. रामायणकालीं लोकांची स्थिति कशी होती, रामायणांत वर्णिलेले राक्षस व वानर हे कोण होते, या-विषयीं विवेचन पुढें केलें असून पूर्वाच्या सिद्धान्ताला त्याचे योगानें दृढता आली आहे. या विवेचनांत रामायणांतील कथा इतिहास असल्याचें दाखविलें, तेव्हांच ती गतकालीं होऊन गेलेली असल्याचें व पुढें राक्षस आणि वानर यांविषयीं जें विवेचन केलें अथवा आम्हांला करावें लागलें त्यावरून ही फार प्राचीन कालीं होऊन गेल्याचें आपोआप सिद्ध झालें आहे. तथापि हा काळ कोणता असावा, याविषयीं तें कांहीं लिहिलेले नसल्यामुळें व वरील विवेचन वाचल्यावर हा प्रश्न ओघानेंच आमच्या वाचकांच्या मनांत येण्यासारखा असल्यामुळें त्याविषयीं विवेचन करणें अवश्य आहे. सांप्रत विक्रमसंवत्, शालिवाहन शक वगैरे कांहीं कालगणना प्रचारांत आहेत. यांपैकीं एकीचाहि निर्देश करून रामायणांतील कथा सांगितलेली नाहीं. इतकेंच नव्हे तर त्या कालीं प्रचलित असलेल्या कोणत्याहि कालगणनेचा उल्लेख त्यांत आलेला नाही. अशा प्रकारचा निर्देश रामायणांत असता तर ती गणना लुप्त होऊन प्रचलित कालगणना कधीं चालू

झाली हें सांगण्यापलीकडे आमचेवर भार राहिला नसता; परंतु दुर्दैवानें तसा निर्देश रामायणांत नाहीं. तेव्हां रामायणांतील कांहीं उल्लेखांवरून त्याचा काल आपणांस ठरवावयाचा आहे. म्हणजे तो स्थूल मानानें ठरवावयाचा आहे, हें उघड आहे. निश्चित काल ठरविण्यासारखें साधन रामायणांत नाहीं, हें आम्हीं प्रथमच सांगून ठेवितों. मात्र एवढें खरें कीं, रामायणांत मुहूर्त, दिवस, पक्ष, मास, ऋतु व संवत्सर या कालमापक परिमाणांचे उल्लेख आहेत व ते आमच्या सध्यां प्रचलित असलेल्या परिमाणांसारखे आहेत, किंबहुना तींच परिमाणें परंपरेनें आमचेपर्यंत चालत आलीं आहेत; आणि यावरून सृष्टिचमत्कारांकडे कधीं कौतुकांनं तर कधीं भीतीनें पाहात बसण्याचा जो काल फार पूर्वीं होऊन गेल्याची आपली कल्पना आहे, त्यानंतरच्या कालांत रामायणांतील कथा घडून आली एवढें निर्विवाद आहे. तथापि अशा रीतीनें कांहीं स्थली कालाचे निश्चित निर्देश असले तरी पुष्कळ स्थली कालाचे निर्देश मोघम व अत्युक्तिपूर्ण आहेत; व त्यामुळें रामायणाचा काल निश्चित ठरविण्यासारखें प्रबल प्रमाण रामायणांत नाहीं, असें आम्हीं वर सांगून ठेविलें आहे.

कालाची स्थूल मर्यादा

रामायणाच्या कालाविषयी विचार करितांना प्रथम दोहों बाजूंच्या मर्यादा कोणत्या येतात हें पाहूं. रामायणांत वेदांचा उल्लेख आहे व स्वतां रामानें सांग-वेदांचें अध्ययन केल्याचें सांगितलें आहे. मारुती अशोकवनिकेंत गेल्यावर त्यानें सीतेची भेट घेतली, त्या वेळीं आपण रामाचा दूत आहों हें तिला पटण्याकरतां त्यानें रामाचें स्वरूप, गुण वगैरेविषयी जी माहिती तिला सांगितली तींत रामानें यजुर्वेदाचें अध्ययन केल्याचें त्यानें सांगितलें आहे. (५।३५-१४) रामानें वनांत निघते वेळीं जीं दानें केलीं, त्यानिमित्त आलेल्या ब्राह्मणांविषयी “ तैत्तिरीयशाखा म्हणणाऱ्यांचे आचार्य ” (२।३२।१५) “ कठकालापशाखांचें अध्ययन करणारे ” (२।३२।१९) असे निर्देश आले आहेत. मारुतीची रामाशीं प्रथम गांठ पडली त्या वेळीं रामानें त्याची जी प्रशंसा केली, तींत तीन वेदांचा उल्लेख आला आहे. (४।३।२८) या उल्लेखांवरून रामायणकाल वैदिक कालानंतरचा होय, हें उघड आहे. ऋग्वेदांत असलेल्या मृग-

शीर्षांतील वसंतसंपाताचे उल्लेखावरून कै. लो. टिळक यांनीं कांहीं सूक्तांचा काल शकपूर्व ४००० वर्षे ठरविला आहे. पुनर्वसूत वसंतसंपात येत असल्याचाहि उल्लेख ऋग्वेदांत आहे व यावरून त्या सूक्ताचा काल कै. लो. टिळक यांनीं शकपूर्व ६००० वर्षे अनुमानिला आहे. परंतु अशीं सूक्ते फार थोडीं आहेत. तेव्हां स्थूल मानानें ऋग्वेदकाल शकपूर्व ४००० वर्षे धरण्यास प्रत्ययाय नाही. रामायणकाल ठावावयाचा म्हणजे कितीहि पाठी लोटीत गेलें तरी या कालाचे मागे आपणांस जातां येणार नाही. म्हणजे रामायणकाल शकपूर्व ४००० वर्षांच्या अलिकडे येणार हें आपणांस यावरून निश्चित कळलें आहे.

रामायणावरून निर्माण झालेलीं नाटके व काव्ये पुष्कळ आहेत. तथापि अलिकडे उपलब्ध झालेलीं भासांचीं नाटके त्यांतल्या त्यांत प्राचीन समजलीं जातात. रामायणांतील कथानकांवर भासांचीं दोन नाटके आहेत. हीं दोन नाटके म्हणजे “ प्रतिमा ” व “ अभिषेक ” हीं होत. या दोन नाटकांत मिळून सर्व रामायण भासानें आणिलें आहे. भवभूतीनें व्याप्रमाणें रामायणावर “ महावीरचरित ” व “ उत्तर रामचरित ” अशीं दोन नाटके लिहिलीं आहेत, त्याप्रमाणें ही योजना आहे. भवभूतीची उपमा परिचित म्हणून दिली असली तरी खरें पाहूं गेलें तर भासाची ही योजना पाहूनच भवभूतीनें आपल्या नाटकांची योजना केली असावी हें अधिक संभवनीय आहे. भासानें आपल्या नाटकांची रचना रामायण पुढें ठेवून केली असली पाहिजे असें त्यांतील संविधानकावरून व कित्येक स्थलीं असलेल्या कल्पनांवरून उघड दिसतें. हें कसें, तें आतां पाहूं. वालिवधाचें समर्थन वाल्मीकिरामायणांत पुढीलप्रमाणें केलें आहे.

वागुराभिश्च पाशैश्च कूटैश्च निविधैर्नराः ।

प्रतिच्छन्नाश्च दृश्याश्च गृह्णन्ति सुबहून् मृगान् ॥४१८॥३८॥

तस्मात्त्वं निहतो युद्धे मया वाणेन वानर ।

अयुध्यन् प्रतियुध्यन् वा यस्माच्छाखामृगो ह्यसि ॥४१॥

“ लोक उघड किंवा गुप्तपणें, जाळें अथवा पाश लावून, किंवा दुसरें कोणतें तरी कपट योजून पुष्कळ मृग धरीत असतात. ” .... “ आणि म्हणून हे

वानरा, तूं शाखामृग आहेस, यासाठीं तूं माझ्याशीं युद्ध करीत नसून अन्याशीं युद्ध करीत होतास तरी मीं बाण मारून तुझा वध केला. ”

भासकवीच्या “ अभिषेक ” नाटकांत प्रस्तुत प्रसंगीं रामाचे तोंडीं पुढील वचन आहे—

वागुराच्छन्नमाश्रित्य मृगाणामिष्यते वधः ।

वध्यत्वाच्च मृगत्वाच्च भवाञ्छन्नेन दण्डितः ॥१।१९॥

“ जाळें लावून व आपण गुप्त राहून मृगांचा वध करणें इष्ट असतें, आणि तूं तर मृग आहेस व वध्य आहेस. म्हणून मीं तुला गुप्त राहून दण्ड केला आहे. ”

रामाचें येथील भाषण वाल्मीकिरामायणांतील भाषणांतले मुद्याचे शब्द घेऊन संक्षेपानें सांगितलें आहे, असें उघड दिसत नाहीं काय ?

वालिबधानंतर वर्षाकालीं रामानें किष्किंधेंत मुक्काम केला व या मधील विश्रांतीच्या कालांत सुग्रीवानें वालीची स्त्री तारा हिशीं संबंध ठेविला, हें रामायणांत स्पष्ट सांगितलें आहे. पण त्याचा हा व्यवहार वाली जिवंत असतां होता व या भावांमध्ये इतका द्वेष वाढण्यास तो कारण झाला असावा असें अंगदाच्या तोंडच्या उद्गारांवरून दिसतें. मात्र हें रामायणांत स्पष्ट सांगितलेलें नाहीं व लोकांतहि तें प्रसिद्ध नाहीं. पुढील गुणदोषविवेचनात्मक भागांत याविषयींचें विवेचन यावयाचें आहे, यासाठीं तें येथें करीत नाहीं. त्यांचा हा व्यवहार पूर्वीपासून होता एवढाच मुद्दा येथें ध्यावयाचा आहे. वालिवधाचें समर्थन करितांना रामानें वालीचा सुग्रीवाचे स्त्रीशीं असलेल्या संबंधाचा उल्लेख केला आहे व तो भासानें अनुवादिला आहे. या थेळीं वालीनें रामाला जे उलट प्रश्न केले त्याचा अनुवाद करितांना त्याचे तोंडीं भासकवीनें पुढील प्रश्न दिले आहेतः—

भ्रातृदाराभिमर्शनेन तुल्यदोषयोरहमेव दण्डितो न सुग्रीवः ।

सुग्रीवेणाभिमृष्टाऽभूद् धर्मपत्नी गुरोर्मम ।

तस्य दाराभिमर्शेन कथं दण्ड्योऽस्मि राघव ॥१।२१॥

“ भावजयीशीं संबंध ठेवण्याचा दोष पाहिला तर दोघांलाहि सारखाच आहे. मग सुग्रीवाला सोडून मला मात्र दंड ! ”

“सुग्रीवाचा ज्येष्ठ बंधु या नात्याने मी त्याला गुरुस्थानी आहे; असे असतां माझ्या धर्मपत्नीशीं त्याने संबंध ठेविला; मग मी त्याच्या स्त्रीशीं संबंध ठेविला म्हणून मला दंड करण्याचें कारण काय ? ”

वाली जिवंत असतां त्याचे स्त्रीशीं सुग्रीवाचा संबंध होता. व तो वालीला कळला होता असें येथें भासकवीनें स्पष्ट सांगितलेलें आहे. ही गोष्ट रामायणांत स्पष्ट सांगितलेली नसून लोकांत प्रसिद्ध नाहीं; आणि आम्हींहि ती अंगदाचे भाषणावरून अनुमानलेली आहे. तेव्हां भासानें वाल्मीकिरामायण मार्मिकपणें वाचून तिचीं येथें नोंद केली, असें उघड होत नाहीं काय ? रामचरित्र अनेक पुराणांतून आलेलें आहे; महाभारतांतहि तें आलें आहे; परंतु ही गोष्ट एकाहि चरित्रांत सांगितलेली नाहीं. अर्थात् भासानें हा शोध वाल्मीकिरामायण वाचून केला असें मानणें भाग आहे. वाल्मीकींचा ग्रंथ जर दुसऱ्या ग्रंथाचा विस्तृत अनुवाद असता तर त्यांत ही गोष्ट येणें शक्य नव्हतें. भासानें तर ती कल्पनेवर उभारलेली नाहीं; कारण नाटकांत सोयीचे दृष्टीनें तिची आवश्यकता नाहीं. तेव्हां भासाला तसेंच इतर रामचरित्रविषयक ग्रंथांला आधार वाल्मीकींचा आहे. अर्थात् तोच त्या सर्वांहून प्राचीन होय.

भासाच्या कालाविषयीं विद्वानांमध्ये मतभेद आहे. कोणी त्याला शकाचे पूर्वी ओढतात, तर कोणी त्याला शकापुढें ढकलितात. तेव्हां दुसरें प्राचीन नाटक ध्यावयाचें तर शूद्रकाचें मृच्छकाटिक घेतां येईल. यांत शकाराचे तोंडीं मारुतीचा उल्लेख आला आहे. शूद्रकाचा काल सामान्यपणें शकाचे पूर्वीचा मानितात. त्याचे कालाविषयींहि मतभेद आहेत. भासाचे चारुदत्त नाटकावरून त्यानें आपलें नाटक रचिलें असें दोन नाटकांच्या संविधानकांतील सादृश्यावरून उघड दिसून येतें. दोन ग्रंथांत सादृश्य दिसतें, तरी कोणी कोणाचा अनुवाद केला हें त्यावरून सांगतां येणार नाहीं. तथापि दोन नाटकांचीं संविधानकें पाहिल्यावर भासाचा अनुवाद शूद्रकानें केला हें अधिक संभवनीय वाटतें. तें कांहीं असलें तरी या दोनहि कवींनीं रामायणांतील एका पात्राचा निर्देश आपल्या नाटकांतील पात्रांचे तोंडीं भाषणाचे ओघाबरोबर केला आहे, हें निर्विवाद आहे. आणि या दोन कवींचा काल अनिश्चित मानिला तरी स्थूल मानां शकापूर्वी

रामायणांतील कथा लोकांत प्रचलित होती, असें निर्विवाद अनुमान यावरून करण्यास अडचण नाही.

कवि कल्हण याच्या राजतरंगिणीमध्ये काश्मीरचे राजांचा इतिहास दिलेला असून त्यांत दामोदरनामक एका राजाची कथा दिलेली आहे. या राजाला शाप झाला असून त्याची शापमुक्ता रामायणवाचनानें होईल, असा त्याला उश्शाप मिळाल्याचें या कथेंत सांगितलेलें आहे. त्याला मिळालेला उश्शाप पुढील-प्रमाणें आहे.

अशेषमेकेनैवाह्वा श्रुत्वा रामायणं तव ।

शापस्य मोक्षो भवितेत्युचिरे ते प्रसादिताः ॥

“साग्र रामायण एका दिवसांत श्रवण केल्यानें तुझी शापमुक्ता होईल, असें त्यांना प्रसन्न केल्यावर त्यांनीं सांगितलें.

या दामोदर राजाचा काल निश्चित आहे, असें नाही; तथापि त्याचा काल शककालाचे पुढें कोणी आणीत नाही, हें निर्विवाद आहे. म्हणजे नाटकांवरून केलेल्या वरील अनुमानाला हें पोषकच आहे. दुसरें असें कीं, नाटकांतील वरील उल्लेखांवरून रामायणांतील कथा त्या कालीं प्रचलित होती एवढेंच दिसून आलें; आणि दामोदर राजाच्या वरील कथेवरून त्या वेळीं रामायणांतील कथा प्रचलित होती एवढेंच नव्हे तर तिच्या श्रवणानें पातकांचा नाश होतो इतकें तिला पावित्र्य आलें होतें, असें सिद्ध झालें आहे. तेव्हां रामायणांतील कथेला इतकें पावित्र्य येऊन ती विषयीं लोकांत श्रद्धा उत्पन्न होण्यास रामायणाची रचना या कालाचे फार पूर्वी झाली असली पाहिजे, हें काय सांगावयाला हवे? उश्शापांतील एक दिवसाची अट संभवनीय दिसत नाही; कारण वाचनाचें कार्य भिन्न वाचकांकडून करून घेतां आलें तरी रामायणाचें वाचन एका दिवसांत आटोपणार नाही. तेव्हां एक दिवसाची येथील अट रामायणाचें श्रवण अखंडित व्हावें इतकें दर्शविण्यापुरती असावी असें वाटतें.

उपास्य देवतांवरून अनुमान

वैदिक कालानंतर व शकारंभापूर्वी रामायणाची रचना झाली असावी असें येथवर सिद्ध झालें आहे. ऋग्वेदांतील देवतांविषयीं पाहूं गेलें तर त्यांत इंद्र, अग्नि,

वरुण वगैरे देवतांच्या स्तुति आढळून येतात. वेदांतील कथांतहि या देवतांचें प्राबल्य विशेष दिसून येतें. शिव, विष्णु या देवतांच्या स्तुति वेदांत मुळींच नाहीत असें नाही; तर पुराणादिकांतून यांविषयींचीं जशीं वर्णनें अथवा स्तुति आढळून येतात तशीं वेदांत आढळून येत नाहीत. पुराणांचीं जीं पांच लक्षणे सांगितलेलीं आहेत त्यांत शिव किंवा विष्णु यांच्या अवताराची अथवा त्यांची स्वतांची कथा असणें, हें लक्षण आहे. अर्थात् इंद्रवरुणादि देवतांचें माहात्म्य त्यांत असणें संभवनीयच नाही. वेदांमध्ये इंद्र सर्वांचें रक्षण करणारा, सर्वांहून पराक्रमी असा सांगितलेला आहे. अशा प्रकारची इंद्राची स्तुति पुराणें किंवा महाभारत यांत नाही. उलट विष्णूला अवतार घेण्याविषयीं विनंति करण्याकरितां येणाऱ्या देवादिकांतच त्याची गणना केलेली असते. म्हणजे वैदिक व पौराणिक कालामध्ये समाजांतील विचारांत इतकी क्रांति घडून येण्याइतकें अंतर पडलेलें आहे.

आतां रामायणाचें स्वरूप कसें आहे, तें पाहूं. रामायणाची गणना कोणी पुराणांत करीत नाही; व त्यांतील प्रक्षिप्त भाग काढून टाकिल्यावर मूळ काव्य पाहिलें तर त्यांत विष्णूचा अवतार म्हणून रामाचें चरित्र सांगितलेलें नाही, या आधीं महत्त्वाच्या गोष्टी होत. एका थोर विभूतीचें चरित्र या दृष्टीनें महर्षींनीं तें ग्रथित केलेलें आहे व याकरितां पौराणिक ग्रंथांप्रमाणें आद्यंतीं मंगल अथवा वंदन वगैरे आचार त्यामध्ये पाळलेले दिसत नाहीत. ग्रंथाला प्रारंभ एकदम केलेला आहे. पौराणिक ग्रंथ संवादरूपानें आहेत, तर हा अगदीं स्वतां कवीनें वाचकांना निरूपण केला आहे. रामायणांतील देवतांकडे पाहिलें तर त्यांतहि असाच प्रकार आहे. राम अगस्त्याश्रमीं गेले असतां तेथें त्यांनीं निरनिराळ्या देवतांचीं स्थानें अवलोकन केल्याचें सांगितलें आहे. येथील वर्णनांत ब्रह्मदेव, अग्नि, विष्णु, महेंद्र, विषस्वान्, सोम, भग, कुबेर, धाता, विधाता, वायु, वरुण, गायत्री, वसु, नागराज, गरुड, कार्तिकेय आणि धर्म, इतकीं आणि या क्रमानें नांवें आलेलीं आहेत. (३।१२।१७-२१) या देवतांपैकीं विष्णूवांचून एकाहि देवतेविषयीं पुराणांमध्ये प्रामुख्याने वर्णन नाही. या सर्वच देवतांविषयीं वेदामध्ये प्रामुख्याने वर्णन आहे, असें नाही; तथापि यांतील पुष्कळ देवतां-

विषयीं स्तुतिपर अथवा वर्णनपर स्वतंत्र मंत्र वेदामध्ये कोठे तरी आढळून येतील. आतां एवढे खरे कीं, अगस्त्याश्रमांतील वरील देवतांचीं स्थाने शास्त्रानुसार असणार; तेव्हां यावरून समाजांतील विचारांतील क्रांति अनुमानितां येणार नाही. तर त्याकरितां दुसरीं प्रमाणें पाहूं. यौवराज्याभिषेकाचा विचार कळल्यावर तो कौसल्येला कळविण्याकरितां राम तिजकडे गेला. त्या वेळीं ती “ जनार्दनाचें ” ध्यान करीत असल्याचें वर्णन आहे. (२।४।३३) यौवराज्याभिषेकाचे आदल्या रात्रीं रामानें “ नारायणाचें ” ध्यान करून “ विष्णूचे आयतनाचे ठायीं ” शयन केलें होतें. (२।६।१) प्रातःकालीं संध्यावंदनानंतर त्यानें शिरसा प्रणाम करून “ मधुसूदनाची ” स्तुति केली. (२।६।६) हीं सर्व वर्णनें विष्णूचे उपासनेचीं द्योतक होत. राम वनाला निघाल्या वेळीं कौसल्येनें त्याला जे आशीर्वाद दिले त्यांत “ देवांचे आयतनामध्ये ज्यांना तूं प्रणाम करितोस ते देव तुझे रक्षण करोत ” (२।२५।४) असा उपक्रम केला असून पुढें “ साध्य, मरुद्गण, विश्वेदेव, धाता, विधाता, पूषा, भग, अर्यमा, वासवप्रभृति लोकपाल, स्कंद, सोम, बृहस्पति, वरुण, नक्षत्रे, ग्रह, शुक्र, सूर्य, धनाधिपति कुबेर, यम, अग्नि, वायु, ब्रह्मदेव ” इतक्या देवतांचीं नांवें आलीं आहेत. विष्णूचें नांव यापुढें एकदां आलें आहे. (२।२५।३५) यज्ञादि श्रुतिविहित कर्मे करितांना मंत्रोक्त देवतांची आराधना करणें युक्त असतें व अजूनहि कोणी यज्ञयाग करूं लागल्यास त्यास तें करावें लागणार. परंतु वरील प्रसंग व्यवहारांतील आहे आणि यासाठीं त्यावरून सामाजिक विचारांतील क्रांति दिसून येत आहे. मात्र महाभारतादि ग्रंथांतून ही क्रांति जितकी पूर्ण झालेली दिसते, तितकी रामायणांत दिसत नाही. अर्थात् ही क्रांति घडून येण्याला मध्यंतरीं बराच काल लोटणें आवश्यक आहे. पुराणें व महाभारत यांवरून सामान्यतः शकारंभींची स्थिति अनुमानितां येते. व त्यांतील देवतांचें स्वरूप वर सांगितलें असून तें वाचकांच्या परिचयाचें आहे. रामायणांतील देवतांविषयींच्या वरील उल्लेखांवरून वरील क्रांति घडून येण्याला त्या वेळीं आरंभ झाला होता, हें निश्चित दिसून येतें. अर्थात् हा संधिकालांतील ग्रंथ होय.

युगगणनेची अडचण.

सध्यां कलियुग चालू असून त्याचा प्रारंभ होऊन चालू शक १८४८ मध्ये ५०२७ वर्षे पुरीं झालीं, असें पंचांगांमध्ये सांगितलेले असतें. म्हणजे शकापूर्वी ३१७९ वर्षे कलियुगाला प्रारंभ झाला आहे. रामावतार त्रेतायुगांत झाला, अशी समजूत आहे; व तो त्रेत्याचे अंतीं झाला, असें म्हटलें तरी द्वापराची संबंध वर्षसंख्या ८,६४,००० मध्यंतरीं निघून गेली, असें मानणें भाग आहे. वर्षांची ही विशाल संख्या पाहिल्यावर यापूर्वीं केलेलीं अनुमाने कशीं टिकावीं, हा प्रश्न पुढें आल्यावांचून राहात नाही. युगाची ही वर्षसंख्या प्राचीन ग्रंथांतून दिलेली असून ती परंपरेनें दृढ झाली आहे; तेव्हां या संख्येकडे दुर्लक्ष करून भागणार नाही. तेव्हां या संख्येचा प्रथम विचार करूं.

युगशब्दानें किती काल ध्यावयाचा, याविषयीं निश्चितपणें कांहीं सांगता येत नाही. युगशब्दानें सध्यां किती काल मानण्यांत येतो, त्याचें दिग्दर्शन वर केलें आहे; परंतु आपणांपुढील प्रश्न प्राचीन कालचा आहे; व यासाठीं प्राचीनकालीं युगशब्दानें किती काल मानीत असत, हें आपणांस पाहावयाचें आहे. पंडित रुद्रपट्टण श्यामशास्त्री यांनीं “गवामयनम्” म्हणून जो ग्रंथ लिहिला आहे, त्यांत प्राचीनकालीं चार वर्षांच्या चौकडीला युग संज्ञा असल्याचें दाखविलें आहे. वेदांगज्योतिषामध्ये पांच वर्षांना युग संज्ञा सांगितलेली आहे. वर दिलेला दीर्घ काल मनुस्मृत्यादिकांत आलेला आहे. महाभारतामध्ये दोनहि कल्पनांना आधार मिळतात. कौरवपांडवांचा संग्राम कलियुगाला प्रारंभ होण्यापूर्वीं दोन युगांचे संधिकालीं झाल्याचें त्यांत सांगितलें आहे. युग शब्द चार अथवा पांच वर्षांचा द्योतक मानिल्यास अशा रीतीनें कालनिर्देश करण्यांत स्वार्थ राहत नाही. कारण त्यानें कालाचें ज्ञान कसें होणार ? द्वापाराचा संध्यांश दोनशें वर्षे व कलीची संध्या शंभर वर्षे मिळून दोन युगांचा संधिकाल तीनशें वर्षांचा आहे. संधिकालीं युद्ध झालें असें मानिलें, तरी युद्धकाल सारा अठरा दिवसांचा असतां त्याचा निर्देश इतक्या दीर्घकालानें केला, असें कसें म्हणावें ? तेव्हां संधिकाल इतका दीर्घ मानितां येणार नाही, हें उघड आहे. भारतीय-युद्धानंतर ३६ वर्षांनीं श्रीकृष्णाचें निर्याण झालें व त्याच दिवशीं कलि-

युगाला प्रारंभ झाला, असे सांगितले आहे; अर्थात् संधिकालाची मर्यादा ३६ वर्षापेक्षा कमी धरितां येत नाही. संधिकाल ३६ वर्षापेक्षा अधिक असेल, तर युगाचें मान चार अथवा पांच वर्षांचें धरून कसे चाले ? कै. त्र्यंबक मुरुगाध काळे * यांनी वरील अडचणी लक्षांत घेऊन युगशब्द एक वर्षाचा झाला, मानून कालनिर्णय करण्याचा प्रयत्न केला आहे. त्यांची कल्पना

गणमयनम् " वरूनच घेतलेली आहे. परंतु अशा रीतीने संवत्सराचे स्थानी युगशब्द योजिल्याने कालाचा बोध कसा व्हावयाचा ? तसेंच प्राचीन पौराणिक ग्रंथांतून वंशावलि सांगतांना युगाचा निर्देश न करितां वर्षांचा निर्देश केलेला असतो, त्याचें कारण काय ? त्यांनीं चार वर्षे म्हणजे एक चतुर्युग व ७२ चतुर्युगे म्हणजे एक मन्वन्तर अशी कल्पना सुचविली आहे. म्हणजे त्यांचे मतें एका मन्वन्तरांत २८८ वर्षे येतात; पण वंशावलि सांगतांना पुराणांतून याहून अधिक वर्षे स्पष्ट शब्दांनीं सांगितलीं आहेत. अमुक वंशांतील पुरुषांनीं अमुक मन्वन्तरे राज्य केलें, असें कोठेहि सांगितलेलें आढळत नाही. तेव्हां त्यांची कल्पना ग्राह्य कशी मानावी ? एकंदरीत युगशब्दानें कालनिर्देश केला असेल तेथें किती काल ध्यावयाचा, हें निश्चित सांगतां आलें नाही, तरी मनुस्मृतीतील दीर्घकाल किंवा वेदांगज्योतिषांतील अल्पकाल यांपैकीं कोणताहि काल सर्वत्र घेतां येणार नाही, हें निर्विवाद आहे.

कलियुगारंभकाल

युगमान किती वर्षांचें हें याप्रमाणें अनिश्चित असलें तरी कलियुगारंभकाल बरोबर कळेल तर ती इष्टापत्तिच आहे. कलियुगारंभकाल शकपूर्व ३१७९ वर्षे सध्यां मानण्यांत येतो. भारतीय युद्ध संधिकालीं झालें असल्यामुलें कलिवर्षाचा निर्देश त्यानंतरच्या प्राचीन ग्रंथांत पाहणें अवश्य आहे. भारतीय युद्धाचें कलियुग यांचें वर्ष देऊन त्याबरोबर सर्वांना परिचित असलेलें शकवर्ष देणारा प्राचीन आधार म्हटला म्हणजे ऐहोलें येथील रविकीर्तीचा शिला-लेख होय. यांत भारतीय युद्ध होऊन किंवा कलियुगारंभ होऊन ३७३५ वर्षे झालीं, असें शकवर्ष ५५६ यांत दिलें आहे. अर्थात् सध्यांचे पंचांगांत दिलेला

गल्लकलीशी याचा भेळ आहे. या काशी याहून प्राचीन शिलालेख मिळत नाही, प्राचीन ज्योतिषी आर्यभट्ट याने स्वतांचे ग्रंथरचनेचा काळ कलिवर्षाचे सांगितला आहे व तो प्रचलित समजुतीशी मिळता आहे; परंतु दुर्दैवाची गोष्ट ही की, यापूर्वी कोणत्याहि प्राचीन ग्रंथांत कलिवर्षाचा निर्देश मिळत नाही. आर्यभट्ट हा पांचव्या शतकांतील ग्रंथकार असून त्याने स्वतांचे वेळी कलीच्या ३६०० वर्षे झाल्याचे सांगितले आहे. भारतीय युद्ध द्वापरांती झाल्याचे त्याने सांगून ठेविले आहे. पण हा काळ त्याला कसा कळला हे तो सांगत नाही. वराहमिहिर हा आर्यभट्टाचे कालचा—त्याहून सहा वर्षांनी लहान—ज्योतिषी असून त्याने युधिष्ठिर शकपूर्व २५२६ वर्षे होऊन गेल्याचे सांगितले आहे. म्हणजे कलीचे ६५३ वे वर्षी युधिष्ठिरशकाला प्रारंभ झाला असे त्याचे म्हणणे आहे. समकालीन ग्रंथकारांत ऐतिहासिक कालनिर्देशासारख्या बाबींत इतका मतभेद असावा व तोहि त्यांनी प्रतिपक्षाचे खंडन न करिता किंवा स्वपक्षसमर्थनार्थ प्रमाण न देतां व्यक्त केलेला असावा हे अगदी विचित्र आहे. सप्तर्षि एकएक नक्षत्री शंभर वर्षे असतात असे वराहमिहिराने आपल्या ग्रंथांत सांगितले आहे. वास्तविक सप्तर्षीना गति मुळीच नाही. सप्तर्षीचा पुंज विशाल असल्यामुळे ते एकाच वेळी चारपांच नक्षत्री असल्याचे दिसून येते व यामुळे त्यांना गति असल्याचा भास होतो. युधिष्ठिराचे वेळी सप्तर्षि मघांत असल्याचे पुराणांतरी आहे. वराहमिहिराला ते मघांतच दिसले. तेव्हां ते एकाच नक्षत्री पुनः येण्यास २७०० किंवा त्यांची कोणतीहि पट इतकी वर्षे झाली असणार; व दुप्पट करण्याइतका काल तर असंभाव्य दिसतो, असे मनांत आणून त्याने हा काल ठरविला असावा, असा कै. दीक्षित * यांचा तर्क आहे. युधिष्ठिराचे कालाचा निर्देश केला आहे व यावरून दीक्षित यांचा तर्क संभवनीय दिसतो. पण सप्तर्षीच्या गतीची कल्पना निराधार असल्यामुळे पुढील सिद्धांत निराधार होय, हे निराळे सांगावयास नको. वराहमिहिराचे वरील वचनावरून द्वापरांती पांडव झाल्याविषयीचा महाभारतांतील निर्देश संशयित वाटतो, असे कै. दीक्षित यांनी लिहिले आहे. परंतु हा संशय प्रचलित कलिवर्ष बरोबर ठरल्यास युक्त म्हणता येईल. महाभारताची शेवटची आवृत्ति घेतली तरी ती या ग्रंथकाराचे पूर्वीची आहे.

तेव्हां वरील निर्देश त्या कालापर्यंत सर्वमान्य होता, असेंच निर्विवादपणे मानणे भाग आहे मग सप्तर्षींच्या कल्पित गतीवर वराहमिहिराने केलेल्या उल्लेखाने त्याला बाध कसा येईल ? आर्यभट्ट व वराहमिहिर यांनी दिलेल्या कलिवर्षांत ६५३ वर्षांचे अंतर आहे. आणि यांतील वराहमिहिराची कल्पना कशी चुकली हे वर दाखविले आहे. मात्र यावरून आर्यभट्टाची कल्पना ग्राह्य आहे असे आमचे मत आहे असे नव्हे; त्याने कलिवर्ष सांगतांना महाभारतांतील द्वापरांती भारतीय युद्ध झाल्याविषयीच्या निर्देशाचा तोल सांभाळला, इतके फार तर म्हणतां येईल. आर्यभट्टाने कलिवर्ष सांगतांना त्याविषयी प्रमाण कोण- तेंच दिले नाही. अर्थात् त्याने हे गणितावरून काढले असावे. मागाहून झालेल्या बहुतेक ग्रंथकारांनी ते मान्य केले आहे व यामुळे ते दृढमूल झाले आहे हे खरे; तथापि आर्यभट्ट मानितो त्या कल्पारंभापासून शकारंभापर्यंतच्या दीर्घ कालांत जे अनेक ग्रंथ झाले त्यांनी याविषयी कांहीं सांगितले नाही व यामुळे आर्यभट्टाच्या कल्पनेची ग्राह्यग्राह्यता ठरविण्यास कांहीं साधन नाही. युगारंभी व कित्येकांचे मते कल्पारंभी सर्व ग्रह एकत्र अश्विनीत असतात असे ज्योतिःशास्त्राचे ग्रंथांत सांगितले आहे. या कल्पनेला प्राचीन ग्रंथांचा आधार नाही. तथापि या कल्पनेवरून कलियुगारंभकाल आर्यभट्टाने ठरविला असावा असा संशय येतो. कै. दीक्षित यांनी या दृष्टीने विचार करण्याकरितां कलियुगारंभीच्या ग्रहास्थितीचे कोष्टक आपल्या ग्रंथांत दिले आहे व सर्व ग्रह एकत्र असल्याची कल्पनाहि त्या कालाशी मिळत नाही, असे स्वतांचे मत स्पष्ट सांगून ठेविले आहे. तेव्हां रामायणाचा काल ठरवितांना कलियुगाचे काल- मान लक्षांत घेऊन विचार करण्याचे कारण नाही, हे उघड आहे.

कल्पारंभ का कल्पारंभ ?

प्रचलित कलिवर्षाची अशा प्रकारची निराधार स्थिति पाहून कै० त्र्यंबक गुरुनाथ काळे यांनी शकपूर्व ३१७९ हा कल्पारंभकाल नसून कल्पारंभ- काल असावा अशी कल्पना सुचविली आहे. लेखनसादस्यावरून ही चूक झाली असावी अशी त्यांची कल्पना आहे. * बोद्धनचाद्धन ही कल्पना आहे.

परंतु ती त्यांनीं आणखी इतर ऐतिहासिक कथांशीं मिळवून दाखविली आहे व यासाठीं तिच्या प्राज्ञाप्राप्ततेविषयीं विचार केला पाहिजे. कलिवर्ष चुकीचें ठरवून व तेंच कल्पवर्ष मानून त्यांनीं कित्येक ऐतिहासिक व्यक्तींच्या कालाची संगति लावण्याचा यत्न केला आहे; परंतु कलिवर्ष चुकीचें ठरविण्यास त्यांनीं ज्याप्रमाणें प्रमाणें दिलीं आहेत त्याप्रमाणें तेंच कल्पवर्ष मानण्यास दिलेलीं नाहींत. याच कल्पांतील पूर्वीच्या मन्वंतरांत झालेल्या कित्येक गोष्टींचे काल त्यांनीं पुराणांवरून दिले आहेत, ते पाहूं लागलें असतां त्यांतील अर्थाची ओढाताण स्पष्ट दिसते आणि त्यांची कल्परंभविषयक कल्पना निराधार असल्याचा प्रत्यय येतो. बृहद्देवतेमध्ये ययातीचे सहस्रवार्षिक सत्राचा उल्लेख आहे व तें अवतरण देऊन काळे यांनीं ययातीनें कल्पाचे सहस्रावे वर्षीं सत्र केलें असा त्याचा निष्कर्ष काढिला आहे. सहस्रवार्षिक सत्र याचा वास्तविक अर्थ सहस्र वर्षे मुदतीचें सत्र असा आहे. मनुष्याचें आयुर्मान पाहतां तें असंभाव्य दिसतें हें खरें आहे; पण “ सहस्रावे वर्षी ” असा त्याचा अर्थ कसा करतां येईल ? सहस्रवार्षिक सत्राचें विधान शास्त्रामध्ये आहे व तें इतक्या दीर्घ कालानें करावयाचें असेल तर त्याचा विधि सांगण्यांत स्वारस्य काय ? काळे यांचे कल्पनेप्रमाणें या कल्पांत तरी असे योग आतांपर्यंत अवघे पांच येतील. पुराणांतून तर अनेकांनीं हें सत्र केल्याचे उल्लेख आहेत. हीं सर्व सत्रे एकाच कालीं व भिन्न स्थलीं झालीं असें म्हणतां येत नाहीं. पूर्वे मीमांसाकारांनीं येथें वर्ष याचा दिवस असा अर्थ करून संगति लाविली आहे व तीच एकंदरीत युक्त दिसते. इक्ष्वाकूचा पुत्र निमि यानें हें सत्र केल्याचें विष्णुपुराणांत सांगितलें आहे व त्याचें अवतरण काळे यांनीं दिलें आहे. * येथें निमि हा इक्ष्वाकूचा पुत्र असल्याचें स्पष्ट सांगितलें आहे. वैवस्वत मनूची वंशावलि सांगतांना काळे यांनीं भागवताचें अवतरण प्रथमच दिलें* आहे. त्यांतहि निमि इक्ष्वाकूचा पुत्र म्हणून सांगितलेला आहे. निमि व ययाति या दोघांनींहि हें सत्र केल्याचे उल्लेख आहेत व ते दोघे तर समकालीन म्हणतां येत नाहींत. काळे यांनीं येथें निमि हा इक्ष्वाकूचा पुत्र नसून वंशोत्पन्न असावा असा तर्क केला आहे

व. तो तर मूळ ग्रंथाचे विरुद्ध आहे. कल्पारंभ श. पू. ३१७९ मध्ये झाला हे सिद्ध करण्यासाठी काळे यांनी बृहदुक्त्यांतील एक प्रमाण दिले आहे. यांत ४६० गवामयनाचा उल्लेख आहे व यावरून १८४० वर्षे गेल्याचा बोध होतो असे काळे लिहितात; आणि ते सरळ आहे. “गवामयनम्” ही काल-गणनेची प्राचीन कालाची एक पद्धति आहे. वर्षाचे दिवस ३६५.१ असल्याने आम्हाचे पूर्वजांना माहीत होते. व्यवहारांतील वर्ष ३६० दिवसांचे होते व पुढे ५ दिवस मळदिवस म्हणून धरून मधील तूट भरून काढीत व वर्ष पुन्हा करील. पारशी लोकांमध्ये असे दिवस प्रतिवर्षी मानण्याची पद्धति आहे व से दिवस पंचांगांत देतांना पुढे “गा” असे लिहिलेले असते, हे सर्वांना माहित आहे. “गवामयनम्” ही पद्धति अशा प्रकारचीच आहे. अशा रीतीने पांच दिवसांची तूट भरून आली तरी प्रतिवर्षी १ दिवस रहात असे; अर्थात् चार वर्षांनी एक दिवसाचा फेर पडत असे व तो चार वर्षांनी एक दिवस अधिक धरून भरून काढीत असत. “गवामयनम्” म्हणजे अशा रीतीने चार वर्षांचे शेवटी येणाऱ्या या एकेक दिवसाची गति होय. इंग्रजी कालगणनेत चार चार वर्षांनी फेब्रुवारीचा एक दिवस अधिक धरण्याची चाल आहे व त्या वर्षाचा लीपवर्ष म्हणतात. दोनहि पद्धतींतील तत्त्व एकच आहे. गवामयनाच्या कालगणनेत केलेल्या यज्ञांचे उल्लेख कित्येक ब्राह्मणग्रंथांतून केलेले आहेत. एका दिवसाचे गवामयनाने चार वर्षांचा बोध होतो व यासाठी बृहदुक्त्यांतील ४६० गवामयनांचे उल्लेखावरून १८४० वर्षांचा बोध झाला. वेदांगज्योतिषाचा काल काळे यांनी इ. पू. ११८१ सांगितला आहे. स्थूल मानाने हा काल १२०० वर्षांचा धरून व वरील १८४० वर्षे त्यांत मिळवून कल्पारंभापासून इसवी सनापर्यंत ३०४० वर्षे झाली आणि कल्पारंभ श. पू. ३१७९ म्हणजे इ. पू. ३१०१ असून त्याशी हा काल स्थूल मानाने मिळतो असे काळे यांनी लिहिले आहे. * वर्षसंख्येचा मेळ जवळजवळ मिळतो हे काही खोटे नव्हे; परंतु काळे यांनी वर्षसंख्येचा मेळ जुळेल असे पाहून कित्येक अनुमाने त्यांच्या युक्तयुक्तेचा विचार न करितां केलेली आहेत. बृहदुक्त्या-

तैल ४६० गवामयनांचा उल्लेख त्यांनी दिला आहे. परंतु ही कालगणना कल्परंभीं चाळू झाली याला कांहीं त्यांनी प्रमाण दिलेलें नाहीं. त्या उल्लेखांवरून कालगणनेची ही पद्धति १८४० वर्षे चाळू होती, असें फार तर म्हणतां येईल. बरे, मूळांत प्रारंभाविषयीं कसलाच स्पष्ट निर्देश नाहीं. यासाठीं कल्परंभापासून ही पद्धति चाळू झाली असें गृहीत धरिलें तरी ही पद्धति बंद पडून वेदांगज्योतिषांतील पद्धति लागलीच प्रचारांत आली असें कसें म्हणतां येईल ? १८४० वर्षे चाललेल्या पद्धतीच त्यांनी १८४१ वे वर्षी त्याग कां करावा ? सध्यां आपणांकडील प्रचलित पंचांगाचा इतिहास पहाना ! गृहलाघवी पंचांग दृक्प्रत्ययास येत नाहीं हें मान्य झालें तरी त्याचें आसन सुटत नाहीं व दृक्प्रत्ययाच्या प्रतिज्ञेनें पुढें येणाऱ्या नवीन पंचांगाला स्थिरता येत नाहीं, हें आपण नित्य पाहात आहों; मग प्राचीन काळीं एक कालगणना बंद पडून दुसरी लागलीच चाळू झाली असें कसें म्हणावें ? अर्थात् मध्यंतरीं कांहीं तरी काल गेल्याचें गृहीत धरणें भाग आहे. वर दोन काळांचा मेळ घेतांना ६१ वर्षांचें अंतर पडलेलें दिसत आहे. इतका काल नवीन कालगणना प्रचारांत येण्यास पुरेल असें वाटत नाहीं; अर्थात् हा काल त्याहून अधिक धरणें भाग आहे व तसा घेतल्यानें वरील मेळ मिळणार नाहीं. “गवामयनाचे ” पद्धतींत चार वर्षांचें युग आहे व वेदांगज्योतिषांत पांच वर्षांचें युग आहे, म्हणजे एक पद्धति जाऊन दुसरी सहज प्रचारांत येण्याइतकें दोहोंत सादृश्य तर मुळींच नाहीं. काळे यांनीं वेदांगज्योतिषाचा काल इ. पू. १२०० धरिला आहे. तो कै० दीक्षित यांनीं इ. पू. १४०० असल्याचें सिद्ध केलें आहे.* दीक्षित यांचें अनुमान काळे यांनीं खोडून काढिलेलें नाहीं व हा काल घेतला म्हणजे दोनशें वर्षांची भर अधिक पडून विसंगतता वाटणार ! एकंदरींत काळे यांच्या कल्पनेला ग्रंथाचा आधार नाहीं व पुढील ऐतिहासिक कालाशीं ती मिळतहि नाहीं.

युगाविषयीं रामायणांतील कल्पना.

युगाविषयीं रामायणांत कांहीं निर्देश असेल तर आतां पाहूं. विशाला नगरीचा इतिहास सांगतांना विश्वामित्रांनीं तेथें पूर्वीं दितीनें तपश्चर्या केली व त्या

वेळीं इंद्रानें तिची सेवा करीत राहून तिच्या गर्भाचे तुकडे केले वगैरे कथा रामाला निवेदन केली. या कथेचा उपक्रम “पूर्व कृतयुगे” (१।४५।१५) असा केला आहे. म्हणजे झालेली कथा पूर्वीचे कृतयुगांतील; अर्थात् प्रस्तुतचें युग त्यापुढील त्रेता असावें असें सूचित होत आहे. अशा प्रकारें कृतयुगाविषयींचे उल्लेख पुढें उत्तरकांडामध्ये आले आहेत. (७।२।४; १७।६१।३) यांपैकी पहिला उल्लेख प्रक्षिप्त भागांतीलच आहे. या कांडांत प्रक्षिप्त भाग बराच असून त्यांत एके स्थलीं तर “त्रेतायुगांतील कथा प्राचीन” म्हणून सांगण्याचा उपक्रम केला आहे. (७।७७।१) परंतु पूर्वीचे दोन उल्लेख निर्विवादपणें मूळांतले आहेत व ते रामचरित्र त्रेतायुगांत घडल्याच्या समजुतीला पोषकच आहेत. सीतेनें दुसऱ्यानें दिव्य केलें त्या वेळीं सुखमय वायु वाहूं लागल्याचें वर्णन करितांना पूर्वी कृतयुगाप्रमाणें लोकांत अनुभव येऊं लागल्याचें सांगितलें आहे. (७।९७।१३) व ही उपमा त्रेतायुगाविषयींच्या समजुतीला अधिक पोषक आहे. युग शब्दानें किती काल ध्यावयाचा याचा बोध वरील उल्लेखांवरून होत नाही; तथापि तो काल पांच किंवा चार वर्षांसारखा अल्प नसून फार दीर्घ होता, इतकें अनुमान त्यावरून केल्यास त्याला बाध येणार नाही. युगांतील प्रथम व चतुर्थ युगांचें तुलनात्मक लक्षण रामायणांत सहजगत्या एके स्थलीं आलें आहे. रावणाचे दरबारांत त्याचा मातामह माल्यवान् सीता परत देऊन रामाशीं संधि करण्याचा रावणाला उपदेश करतांना म्हणतो:—

धर्मो वै प्रसतेऽधर्मं यदा कृतमभूद्युगम् ।

अधर्मो प्रसते धर्मं तदा तिष्यः प्रचर्तते ॥ ६।३५।१५ ॥

“जेव्हां कृतयुग होतें, तेव्हां धर्म अधर्माला ग्रासून टाकितो व जेव्हां अधर्म धर्माला ग्रासून टाकितो तेव्हां कलियुगाची प्रवृत्ति होते.”

येथें युगाला कालाची मर्यादा न सांगतां गुणांची सांगितली आहे हें यांत विशेष आहे. म्हणजे रामायणकालीं युगाला कालाची मर्यादा नव्हती, असें मात्र नव्हे. कारण यापूर्वी दिलेल्या सर्व उल्लेखांवरून कालाची मर्यादा कळली नाही तरी ती त्यांना होती, हें निःसंशय दिसून येतें. ब्राह्मणकुलांत जन्मल्यानें ब्राह्मण्य प्राप्त होतें हें शास्त्रांत सांगितलें आहे. तसेंच ब्राह्मणाचे गुणधर्म शास्त्रांत सांगि-

तलेले आहेत. अर्थात् जन्मतः ब्राह्मण्य व्यवहारांत ध्यावयाचें व गुणतः ब्राह्मण्य कोणालाहि संपादितां आलें तरी व्यवहारांत ध्यावयाचें नसतें; म्हणजे जन्मतः ब्राह्मण झालेल्या व्यक्तीनें तें संपादन करण्याचा प्रयत्न करावा असा तें सांगण्याचा शास्त्रांचा उद्देश असतो; तसाच प्रकार येथें समजावयाचा आहे. व्यवहारतः व गुणतः असलेला हा ब्राह्मण्यांतील विवेक जशाचा तसा युगाचे कामीं लागू पडतो हें आम्हांला येथें वाचकांस दाखवावयाचें आहे. कृतयुगांत धर्म चतुष्पाद असतो व पुढील युगांत क्रमानें एकएक पाद कमी होऊन कलियुगांत तो एकपाद असतो, अशी शास्त्रांत मर्यादा सांगितलेली आहे; व रामायणांत वरील वचनांत तीच प्रतिबिंबित झालेली आहे. जन्मतः ब्राह्मण असलेली व्यक्ति शूद्रधर्मानें वागूं लागल्यास व्यवहारांत ती ब्राह्मण म्हणून समजली गेली तरी गुणतः शूद्र होते; व जन्मतः जो शूद्र, त्यानें ब्राह्मणाचे शमदमादि गुण संपादिले असतां व्यवहारांत तो शूद्र राहिला तरी गुणतः ब्राह्मण होतो; तसेंच युगाचे बाबींत समजावयाचें आहे. शास्त्रविहित कालमर्यादेच्या दृष्टीनें युग कोणतेंहि असलें तरी धर्माचरणाच्या न्यूनाधिक्यानुरूप त्या त्या युगाची संज्ञा त्याला प्राप्त होते, हेंच तत्त्व रामायणां-तील वरील वचनांत व्यक्त होत आहे. रावणाचा अत्याचार पाहून त्या वेळीं त्रेता-युग असलें तरी त्यामुळे तें कलियुग होऊं पहात आहे व त्यानें सीता रामाला परत देऊन संधी केल्यास त्रिपाद धर्माची—त्रेतायुगाची शास्त्रोक्त मर्यादा ओलांडून आपणाला गुणतः कृतयुगाची प्रवृत्ति येथें करितां येईल, असें माल्यवानानें आपल्या भाषणांत सुचविलें आहे. गुणतः कृतयुगाची प्रवृत्ति करणें झाल्यास कलियुगाचे अंतकालाची वाट पहात न बसतां ती केव्हांहि करितां येते, या तत्त्वाकडे आमच्या वाचकांचें लक्ष जावें याकरितां इतकें विवरण केले आहे.

कालनिर्णयाचें साधन—ज्योतिर्विज्ञान.

रामायणकालविषयीं प्रथम स्थूल मर्यादा ठरविली व मध्यंतरी युगकल्पनेची घेणारी अडचण दूर केली; आतां अंतर्गत साधनांविषयीं विचार करूं. रामायणांत अशा प्रकारचे निर्देश आहेत. पण ते मोघम आहेत, हें आम्हीं प्रारंभी सांगून ठेविलें आहे. तथापि असे निर्देश कशा प्रकारें व कोठें आहेत, आणि त्यांवरून कालाविषयीं काय अनुमान करितां येईल, याविषयीं पूर्वी विवेचन केले नाहीं; तें

आतां करावयाचें आहे. कालचक्र अखंड फिरत राहिलें आहे व तें आमचेपासून दूर आहे असें नाहीं; तथापि त्याचे गतीचें माप आकाशांतील ज्योतींवरून करावयाचें असतें व हें साधन तर दूर आहे. घड्याळाचे तबकडीवर ज्याप्रमाणें कालदर्शक अंक असतात तशी आकाशाच्या तबकडीवर कालमापनासाठीं या ज्योतींची त्या जगन्निघंट्यानें योजना केली आहे. प्राचीन काळीं असो, प्रस्तुत काळीं असो अथवा भविष्यकाळीं असो, कालाचें ज्ञान आकाशांतील ज्योतींवर अवलंबून आहे व रामायणांतील अशा प्रकारच्या उल्लेखांवरूनच त्याचा काल ठरवावयाचा आहे.

आकाशांतील ज्योतींचें साकल्यानें ज्ञान अद्यापि मनुष्यास झालेलें नाहीं, इतकेंच नव्हे तर अद्यापि कित्येक ज्योतींच्या अस्तित्वाची कल्पनाहि आलेली नाहीं, अशी स्थिति आहे. परंतु हें ज्ञान संपादन करण्याचे मनुष्याचे प्रयत्न अव्याहत चालले आहेत. आमच्या प्राचीन वाङ्मयांत अशा प्रयत्नांचें स्वरूप थोड्योडे दृग्गोचर होतें. कै. दीक्षित यांनीं आपल्या ग्रंथांत त्याविषयीं क्रमपूर्वक विवेचन केलें आहे. आमच्या प्राचीन वाङ्मयावरून कळणारा हा इतिहास पाहिला तर तो आरंभापासून मिळत नसून कांहीं ज्ञान झाल्यानंतरचा मिळतो, हें सहज लक्षांत येईल. कै. दीक्षित यांनीं आपल्या इतिहासांत या ज्ञानाचा क्रम लाविला आहे व त्याचे काल अनुमानिले आहेत. रामायणाचा काल ठरवावयाचा म्हणजे त्यांतील ज्योतिर्विषयक ज्ञानावरून अशाच प्रकारचा यत्न करावयाचा आहे. रामायणकाळीं ज्योतिर्विषयक ज्ञान किती होतें याविषयींची माहिती आम्हीं पूर्वी दिली आहे व त्यावरून त्या वेळीं ऋतु, अयन, मास, पक्ष वगैरे कालमापनाचीं साधनें प्रचारांत असल्याचें दाखविलें आहे. या साधनांचें ज्ञान कसकसें होत गेलें याविषयीं विचार करून जर क्रम लाविला, तर प्रथम दिवस, रात्र व पक्ष असा लावितां येईल. ऋतुमान बदलत जाऊन पूर्वीचा ऋतु पुनः प्राप्त झाल्यावर हा क्रम लक्षांत येऊन संवत्सराचें ज्ञान होणार. यांपैकीं पक्षापर्यंतचें ज्ञान चंद्रावर व संवत्सराचें ज्ञान सूर्यावर अवलंबून आहे. ऋतूपैकीं वर्षाकाल तत्काल पटणारा असतो. यासाठीं आमची कल्पना आहे कीं, वर्षाकालानें संपणाऱ्या कालचक्राचे फेऱ्याला “ वर्ष ” हें अन्वर्थक नांव पडलें असावें. संव-

त्सर शब्दाची उत्पत्ति तर (संवसन्ति ऋतवो यस्मिन्—सर्वे ऋतु ज्यामध्ये चांगल्या-प्रकारे वास करितात) ऋतूंचे अवलंबून आहे. आपणांला सहा ऋतु सध्यां माहीत आहेत, पण खरे पाहू गेले तर आबालवृद्धांना तत्काल पटणारे ऋतु तीनच आहेत. तैत्तिरीय ब्राह्मणामध्ये तीन ऋतु सांगितले असून त्यांचीं अग्नि, सूर्य व चंद्रमा अशीं नांवे दिली आहेत. पावसाळा, हिवाळा व उन्हाळा या तीन कालांत अग्न्यादि त्रयीची अपेक्षा क्रमाने वाटत असते व यावरून त्या त्या कालांत तीं नांवे प्रथम प्राप्त झालीं असावीं. संवत्सरचक्राचा निश्चय झाल्यावर पक्षाची व नंतर मासाची कल्पना मनुष्याला आली असावी. दिवस व रात्र यांचे ज्ञान झाल्यावर पक्षाची प्रचीति आधी येते व यास अनुसरून संवत्सरांतील २४ अर्धमासांचीं नांवे तैत्तिरीय ब्राह्मणांत सांगितलेली आहेत. तेथे “ अर्धमास ” असा स्पष्ट शब्द आहे व त्यावरून मासाचे ज्ञान आधी होऊन मग त्याचे हे खंड केले असावेत, असे वाटते; परंतु वस्तुस्थिति तशी संभवत नाही. मासविषयक कल्पनेची घडी बसल्यावर दीर्घ कालानंतर ही माहिती सदैव सांगितलेली आहे व यामुळे तेथे ‘ अर्धमास ’ असे म्हटले आहे. एका मासाचे दोन पक्ष अशी कल्पना आधी संभवत नाही, व तशी असती तर त्यांना चौवीस भिन्न नांवे देण्याचे प्रयोजन नव्हते. मासविषयक कल्पनाहि प्रथम ऋतूवरून आली व यासाठीं मासांच्या वैदिक संज्ञा “ मधु, माधव ” वगैरे ऋतुदशक आहेत. नक्षत्रांचे ज्ञान यानंतरचें व चैत्रादि प्रचलित संज्ञा नक्षत्रांवर अवलंबून असल्यामुळे त्यांचे ज्ञान त्यानंतर व्हावयाचे, हें उघड आहे. प्रतिपदादि तिथींचा क्रम त्यानंतरचा. वास्तविक या संज्ञा तिथींना अनुलक्षून नसून रात्रींना अनुलक्षून आहेत व नांवांवरूनच त्यांचा क्रम सूचित होतो. शुक्ल-कृष्णपक्षांतील रात्री व दिवस यांच्या वेगवेगळ्या संज्ञा पूर्वी होत्या व त्या तैत्तिरीय ब्राह्मणांत आलेल्या आहेत. ज्याप्रमाणे पूर्वी संवत्सराचे चौवीस अर्धमास होते व पुढे दोन अर्धमासांचा एक गट बनवून त्याला मास ही संज्ञा मिळाली, त्याप्रमाणे पूर्वी रात्र व दिवस यांचीं भिन्न नांवे असून मागाहून रात्र ५ दिवस यांचा एक गट बनवून त्यांना तिथि संज्ञा मिळाली असावी, हें संभवनीय दिसते. दिवस व रात्र यांच्या वेगवेगळ्या संज्ञा असतां शुक्लपक्षांतील १५

ध्या रात्रीला पौर्णमासी म्हणत असत; पुढे रात्रींना क्रमवाचक संज्ञा मिळाल्या, तरी तिची पूर्वीची संज्ञा तशीच राहिली. तसेंच “पौर्णमासी ” या संज्ञेत त्या रात्रीं मास पूर्ण होत असल्याचा बोध होतो; (पूर्णो मासो अस्याम्) व आतां इकडे मास अमान्त झाल्यामुळे तिची ही संज्ञा निरर्थक झाली आहे, तरी अद्यापि प्रचारांत आहे. रात्रींच्या क्रमबोधक संज्ञा प्रचारांत येण्यापूर्वी सर्व व्यवहार नक्षत्रांवर चालत असत. सध्यां आपणांस छापील पंचांगें मिळतात, यामुळे तिथिनिश्चय करण्यास अडचण वाटत नाही; परंतु प्राचीन कालीं आकाशस्थ ज्योतींकडे पाहूनच हा निश्चय करावयाचा असे. चंद्राच्या क्षयवृद्धीवरून हें अनुमान करितां येणें शक्य आहे; परंतु या कार्महि नित्य निरीक्षण आवश्यक आहे. नित्य न पाहतां मध्येच एकाद्या रात्रीं चंद्राकडे पाहून निश्चित सांगतां येणार नाही; परंतु नक्षत्रांचें ज्ञान असल्यानें मास, पक्ष व तिथि हीं सर्व कळतील. यामुळे नक्षत्रांकडे प्राचीन कालीं लक्ष पार ठेवावें लागत असे.

रामायणांतील दिननक्षत्रांविषयीचा प्रघात.

ज्योतिर्विषयक ज्ञानाचा हा काल्पनिक इतिहास आहे व यांतील क्रम प्रायः कै० दीक्षित यांच्या इतिहासावरून सांगितला आहे. आतां यांतील कोणत्या पर्यायांत रामायणकाल येतो, तें पाहूं. रामायणांत मास, ऋतु, नक्षत्रे यांचे उल्लेख आहेत व त्यांवरून त्यांचें ज्ञान त्या कालीं असल्याचें दिसून आलें तरी मास आणि तिथि यांचेपेक्षां कोणत्याहि गोष्टीचा काल सांगतांना दिन-नक्षत्र सांगण्याची पद्धति विशेष दिसून येते. चैत्र मासाचा उल्लेख रामायणांत रामजन्म सांगतांना (१।१।८) व पुढे रामाला यौवराज्याभिषेक करण्याचा राजानें उपक्रम केल्याचें सांगतांना (२।३।४) असा दोन वेळां आला आहे. किष्किंघेत रामाचा वर्षाकालीं मुक्काम असतांना त्या निमित्तानें श्रावण (४।२६।१४), आश्विन (‘ आश्वयुजे मासि ’ ४।५३।९) व कार्तिक (४।२६।१७) यांचे उल्लेख आले आहेत. तिथींचे उल्लेख रामजन्मकाल (१।१।८), वनांतून प्रत्यागमन (शु. ५; ६।१२४।१) व शेवटीं रावण-युद्धार्थ बाहेर पडण्याचा प्रसंग (६।९२।६४; वद्य १४ व ३०) सांगतांना आले आहेत. मात्र यांतील पुढील दोनहि प्रसंगां मासाचें नांव मुळींच सांगि-

तलेलें नाहीं. पण यावांचून इतर सर्व प्रसंगीं नक्षत्रांचे उल्लेख आहेत. जनक रामाचे विवाहाविषयी राजा दशरथाला विनंति करितांना म्हणतो:—

मघा ह्यद्य महाबाहो तृतीयदिवसे प्रभो ।

फाल्गुन्यामुत्तरे राजंस्तरिमन् वैवाहिकं कुरु ॥ १।७३।२४ ॥

रामाचे यौवराज्याभिषेकाविषयी निरूपण करितांना:—

श्व एव पुष्यो भविता श्वोऽभिषेच्यस्तु मे सुतः ॥ २।४।२ ॥

याप्रमाणें राजानें निश्वय केल्याचें सांगितलें आहे. पुष्य नक्षत्राचा उल्लेख या निमित्तानें व दिननक्षत्र म्हणून आणखीहि आला आहे. (२।३।४१; २।२६।९.) वनांतून परत आल्या वेळीं भरताकडे मारुती पुढें गेला. त्याचे भाषणांत दुसरे दिवशीं पुष्य नक्षत्रावर भेट होईल असें म्हटलें आहे. (६।१२६।५४) किष्किधेहून पुढें लंकेकडे निघते वेळीं रामाचे तोंडीं प्रयाणाचा काल—

उत्तराफल्गुनी ह्यद्य श्वस्तु हस्तेन योक्ष्यते ॥ ६।४।६ ॥

याप्रमाणें आला आहे. वास्तविक या दिननक्षत्रांवरून ऋतु अथवा मासांचा बोध मुळींच होत नाहीं; परंतु त्या वेळीं तिथीपेक्षां नक्षत्रांनीं काल सांगण्याचा प्रघात विशेष होता असें दिसतें व हें कळण्यासाठींच वरील अवतरणें दिलीं आहेत.

रामायण वेदांगज्योतिषापूर्वी

महाभारतांतहि पुष्कळ कालनिर्देश नक्षत्रांनीं केले आहेत. या दृष्टीनें हे दोनहि ग्रंथ एका पर्यायांत येऊं शकतील; परंतु या एका मुद्यावर निर्णय करितां येणार नाहीं; इतर बाबींचेहि निरीक्षण करणें अवश्य आहे. महाभारतांत पंच-संवत्सरात्मक युगपद्धतीचा उल्लेख काहीं स्थलीं आला आहे. प्रतिवर्षीं एकेक असे पांच वर्षीं पांच पांडव पांच संवत्सरांप्रमाणें क्रमानें जन्मले असें त्यांत वर्णन केलें आहे. पंच संवत्सरात्मक युगपद्धतीचें वर्णन वेदांगज्योतिषांत आहे. वेदांगज्योतिषकारांनीं वास्तविक ही पंचसंवत्सरात्मक युगपद्धति प्रचलित केली असें नव्हे, तर त्या वेळीं प्रचारांत असलेली पद्धति त्यांनीं ग्रथित केली. वेदांग-ज्योतिषांत नक्षत्रगणना धनिष्ठादि आहे व यास्तव त्या वेळीं धनिष्ठांरभीं उदगयन होत असल्याचें सूचित होतें. हा काल सुमारे शकपूर्व १५००

येतो. धनिष्ठारंभीं उदगयन होण्याचा काल याप्रमाणें कळला तरी वरील युगपद्धतीचा प्रारंभ तेव्हां झाला असें नव्हे; ती त्याचे पूर्वाहि प्रचारांत असणें संभवनीय आहे. तथापि स्थूलमानानें या पद्धतीचा प्रारंभकाल हाच धरिला तरी त्यावरून रामायणकाल त्याचे पूर्वी लोटणें भाग आहे. कारण रामायणांत या युगपद्धतीचा मुळींच उल्लेख नाही. रामायण महाभारताचे पूर्वीचें असल्यामुळे या पद्धतीचा प्रसार थांबल्यावर त्याची रचना झाली असें म्हणतां येणार नाही, हें तर स्पष्ट आहे; तेव्हां या पद्धतीच्या प्रवृत्तीचे पूर्वी रामायणकाल मानिल्यावांचून गति नाही.

रामायणांतील वर्षारंभ उदगयनारंभीं पौषांत.

वेदांगज्योतिषांत वर्षारंभ माघमासीं उदगयनारंभीं सांगितलेला आहे; पुढील ग्रंथांतून वसंत हा पहिला ऋतु व चैत्र हा प्रथम मास मानिलेला आहे. वैदिक ग्रंथांतून मधु हा वसंतसूचक मास पहिला सांगितलेला आहे. माघमासीं वर्षारंभ वेदांगज्योतिषांत मात्र आढळून येतो. आणि यावरून वैदिक कालानंतर या दोनहि पद्धति प्रचारांत आल्या असें कै. दीक्षित यांचें अनुमान आहे.* रामायणांत वर्षारंभ कधीं मानीत असत हें स्पष्ट सांगितलेलें नाही; पण तो पौषमासीं होत असे असें अनुमान आहे. पंचवटींत वास करीत असतां एकदां राम, लक्ष्मण व सीता तिथेंहि प्रातःकालीं गोदावरीवर स्नानाकरितां गेलीं; या वेळीं मार्गानें जात असतां लक्ष्मण सृष्टिवर्णन करीत म्हणतोः—

अयं स कालः संप्राप्तः प्रियो यस्ते प्रियंवद ।

अलंकृत इवाभाति येन संवत्सरः शुभः ॥ ३।१६।४६

“ हे प्रिय भाषण करणाऱ्या रामा, तुझा जो आवडता काल तो संप्राप्त झाला आहे व त्याच्या योगानें हा संवत्सर भूषित झाल्यासारखा दिसत आहे.

येथें संवत्सर शब्द मोठा महत्त्वाचा असून त्याचेयोगानें संवत्सराला नुक्ताच प्रारंभ झाला असावा, असें दिसत आहे. सर्गाचा उपक्रम करितांना शरदतु संपून हेमंत लागल्याचें सांगितलें आहे. पौषमासाचें अनुमान पुढील श्लोकावरून करितां येतें. लक्ष्मण म्हणतोः—

* भारतीय ज्योतिःशास्त्राचा इतिहास, पृ. १३२

निवृत्ताकाशशयनाः पुष्पनीता हिमारुणाः ।

शीतवृद्धतरायामास्त्रियामा यान्ति सांप्रतम् ॥ ३१६।१२ ॥

“ (सांप्रत) कोणीहि उघड्यावर शयन करीत नाहीत; (सर्व प्रदेश) बर्फामुळे पांढुरका होऊन गेला आहे; रात्री पुष्प नक्षत्रावर चालत असून त्या अतिशय मोठ्या झाल्या आहेत व थंडी तर फार पडली आहे. ”

रात्री पुष्प नक्षत्रावर चालावयाच्या म्हणजे पुष्प नक्षत्र सूर्यास्ताबरोबर उगवावयाचें व सूर्योदयाबरोबर अस्तास जावयाचें; हा योग पौष शुद्ध १५ ला यावयाचा हें उघड आहे. आतां पुढील श्लोक पहा:—

ज्योत्स्ना तुषारमलिना पौर्णमास्यां न राजते ।

सीतेव चातपश्यामा लक्ष्यते न च शोभते ॥ ३१६।१४ ॥

“ सीता उन्हांने काळवंडून गेल्यामुळे, ज्याप्रमाणें आहे असें मात्र कळतें, त्याचप्रमाणें पौर्णिमेची चंद्रिका तुषारांचे योगानें मलिन होऊन गेल्यामुळे तिचें अस्तित्व कळण्यापुरतीच ती दिसत आहे. तिला कांहीं शोभा नाही. ”

येथें पौर्णिमा असा स्पष्ट शब्द आहे. मात्र तेथें आज पौर्णिमा असल्याचें म्हटलें नाही, हें खरें; तथापि त्या दिवशीं पौर्णिमा नसेल, तर त्या पौर्णिमेचा निर्देश करून वर्णन करण्याचें कारण काय ? दुसरें असें कीं, गोदावरीवर स्नानाकरितां जातेवेळीं पडलेल्या चंद्रिकेचें हें वर्णन आहे. पौर्णिमेचे पूर्वीची रात्र घेतल्यास चंद्राचा अस्त सूर्योदयाचे पूर्वी व्हावयाचा व पुढें तर “ धुकें व दंव पडल्यामुळे सूर्य दूरवर उगवला असूनहि चंद्रासारखा भासत असल्याचें ” (३।१५।१८) सांगितलें आहे. पौर्णिमेचे पूर्वी सूर्योदयाचे वेळीं चंद्र असणें शक्य नाही. अर्थात् हें सर्व वर्णन पौष शुद्ध १५ च्या दिवशीं रात्र उलटल्यावर सूर्योदयाचे सुमाराचें आहे. वर्णनाचा उपक्रम करितांना लक्ष्मणानें हेमंताचे योगानें संवत्सर भूषित झाल्यासारखा दिसत असल्याचें सांगितलें आहे. संवत्सराला प्रारंभ नुकताच झाला असेल तरच त्याचें स्मरण या वेळीं लक्ष्मणाला झालें, असें म्हटलें असतां शोभण्यासारखें आहे. संवत्सराचा प्रारंभ, मास व संवत्सर यांची संगति राखावयाची असल्यामुळे, कोणत्या तरी मधील तिथीवर होणें संभवत नाही. तेव्हां मास अमान्त असतील तर पौष शुद्ध १

ला व पूर्णिमान्त असतील तर मार्गशीर्ष शुद्ध १५ चे दुसऱ्या दिवशीं प्राप्त होणाऱ्या पौष वद्य १ ला संवत्सरारंभ त्या वेळीं होत असला पाहिजे, यांत शंका नाही. पक्ष कोणता, हें काय तें येथें संशयित आहे; मास पौष होता, हें निर्विवाद आहे.

वेदांगज्योतिषपद्धतीनें वर्षारंभ माघमासीं व उदगयनाचे दिवशीं होत असल्याचें सांगितलें आहे. रामायणांतील वर्षारंभ वरील विवेचनावरून पाहतां माघमासीं संभवतच नाही. उदगयनारंभाबरोबर वर्षारंभ व्हावयाचा, हें या पद्धतींत विशेष आहे. रामायणांतून घेतलेल्या वरील अवतरणांत रात्री अतिशय मोठ्या झाल्याचें वर्णन आहे, तें दक्षिणायनाचे शेवटीं संभवतें. लक्ष्मणानें आपल्या भाषणांत ही गोष्ट स्पष्टपणें सांगितली आहे. पुढील श्लोक पहा :—

सेवमाने दृढं सूर्यं दिशमन्तकसेविताम् ।

विहीनतिलकेव स्त्री नोत्तरादिक् प्रकाशते ॥ ३१६।८ ॥

“ सूर्य दक्षिणदिशेचें अतिशय सेवन करूं लागल्यामुळें तिलकहीन स्त्रीप्रमाणें उत्तरदिशा शोभेनाशी झाली आहे. ”

अर्थात् रामायणांतील वर्षारंभाचा उदगयनारंभाशीं संबंध दिसत नाही.

आतां पौषमासीं वर्षारंभ कधीं होत असे किंवा काय, हें पाहूं. मृगशीर्ष नक्षत्राला अग्रहायण असें नांव आहे. मृगशीर्ष नक्षत्रानें युक्त असलेली पौर्णिमा ज्या मासीं असते, तो मार्गशीर्ष मास होय. अग्रहायण या नांवावरून त्याला आग्रहायणिक असेंहि नांव आहे. ‘अग्रहायण’ याचा अर्थ ज्याचे पुढें वर्ष लागतें—वर्षाला प्रारंभ होतो—तें नक्षत्र. मार्गशीर्ष शुद्ध १५ ला वरील नक्षत्रावरून आग्रहायणी असें म्हणतात. म्हणजे जिचे दुसरे दिवशीं वर्षारंभ व्हावयाचा ती आग्रहायणी ज्या मासीं आहे, तो आग्रहायणिक मास. नांवाच्या या व्युत्पत्तीवरून मार्गशीर्ष शुद्ध १५ चे दुसरे दिवशीं वर्षारंभ कधींतरी होत असे, हें निर्विवाद सिद्ध होतें. अमान्त मास घेतल्यास मार्गशीर्ष शु. १५ चे दुसऱ्या दिवशीं तोच मास राहणार व पौर्णिमान्त मास घेतल्यास दुसऱ्या मासाचा प्रारंभ त्या दिवशीं होणार, इतकें दोहोंमध्ये अंतर आहे. पण मार्गशीर्ष शुद्ध १५ चे दुसऱ्या दिवशीं वर्षारंभ होत असे, हा मुद्दा दोहोंमध्ये एक आहे.

महाभारतांतील वर्षारंभ मार्गशीर्षांत.

महाभारतामध्ये मासांचीं नांवें सांगतांना मार्गशीर्ष प्रथम सांगितला* आहे; अर्थात् वर्षारंभ मार्गशीर्ष मासीं होत असल्याचें त्यावरून सूचित होतें. भगवद्गीतेमध्ये श्रीकृष्णांनीं विभूतींचें निरूपण करितांना मासांमध्ये मार्गशीर्षमास हा परमेश्वरी विभूति सांगितली आहे; यावरूनहि तो वर्षारंभाचा मास असल्याचें दिसून येतें. मात्र त्याबरोबर वसंत हा ऋतूतील विभूति सांगितली आहे; व यावरून मार्गशीर्ष मास व वसंतऋतु यांचा सहयोग विवक्षित असावा, असें वाटतें; परंतु इतर प्रमाणानीं हा संशय निरसन करितां येतो. कारण महाभारतामध्ये ऋतूंचे उल्लेख करितांना शिशिरादि व वसंतादि असे दोन प्रकारचे उल्लेख केले आहेत. म्हणजे शिशिरादि गणना हा आपणांला परिचित असलेल्या “चैत्र-वैशाख वसंतऋतु” या परिभाषेला जवळजवळ धरून आहे, असें दिसतें; निदान मार्गशीर्ष मासीं वसंतऋतु असेल असा जो संदेह उत्पन्न झाला होता तो तरी त्यानें निरस्त होतो. अर्थात् ऋतूंची गणना करितांना “ऋतू-मध्ये हा पहिला वसंत” अशी जी परिभाषा एकदां पडली, ती दृढमूल झाली आहे. वर्षारंभाचे मास बदलल्यास वरील परिभाषेला अनुसरून जरी ऋतु सांगितले तरी तो फेरफार सोयीसाठीं केला, असें समजावयाचें आहे. वसंताचा अप्रपूजेचा मान त्यानें लुप्त व्हावयाचा नाही. महाभारतांतील इतर वचनें पाहिलीं म्हणजे हें लक्षांत येतें व भगवद्गीतेतील वरील वचनाची संगति लागते. अमरकोशांतहि मार्गशीर्षादि मास व हेमन्तादि ऋतु सांगितलेले आहेत. म्हणजे त्यानें पूर्वीची परिभाषा न बदलतां क्रम मात्र बदलला आहे. अमरकोशाचे या मासगणनेवरूनहि त्या वेळीं मार्गशीर्षमासीं वर्षारंभ होत असे, असें दिसतें. गिजनीचे महंमदाबरोबर आलेला प्रवासी अल्बेरूणी यानें तो येथें आल्यावेळीं सिंध-प्रांतांत मार्गशीर्षी वर्षारंभ होत असल्याचें लिहिलें असून तें याला पोषक आहे.

मार्गशीर्षांतील वर्षारंभाचा काल

कृत्तिकादि गणना सुमारे श. पू. ३००० या कालीं प्रचारांत आली व नंतर

* अनुशासनपर्व, अध्याय १६३.

मार्गशीर्ष मासीं वर्षारंभ होजं लागला, असा क्रम कै. दीक्षित यांनीं* आपल्या ग्रंथांत सांगितला आहे. शतपथ ब्राह्मणांतील “ कृत्तिका पूर्व दिशेपासून चळत नाहीत ” (एता ह वै प्राच्यै दिशो न च्यवन्ते ॥ २।१।२) अशा अर्थाचे एका वाक्यावरून त्या वेळीं त्या विषुववृत्तावर असावयाच्या व त्या तेथें असण्याचा काल श. पू. ३०६८ वें वर्ष येतो, अशी त्यांनीं आपल्या अनुमानाची उपपत्ति दिली* आहे. परंतु कृत्तिका विषुववृत्तावर असल्यामुळें कृत्तिकादि गणना प्रचलित झाली असें म्हणण्यापेक्षां कृत्तिकांत त्या वेळीं संपात असल्यामुळें ती प्रचारांत आली हें अधिक संभवनीय दिसतें. कारण वेदांगज्योतिषांतील श्रविष्ठादि गणनेवरून श्रविष्ठांत संपात त्या वेळीं असावा असें ज्याप्रमाणें आपण मानितों त्याप्रमाणें कृत्तिकादि गणनेच्या बाबींत कां मानितां नये ? कृत्तिकांत संपात असण्याचा काल कै. दीक्षित यांनीं इ. स. पू. २३२० दिला आहे. चिनी लोकांत कृत्तिकादि गणना होती व त्यावरून त्या वेळीं कृत्तिकांत संपात असावा असें गृहीत धरून तो काल इ. पू. २३५७ असावा असें बायोनामक ज्योतिष्यानें ठरविलें आहे व कै. दीक्षित यांनीं ही माहिती आपल्या ग्रंथांत प्रस्तुत प्रसंगीं नमूद केली आहे. कृत्तिकांत संपात असण्याचा हा काल निर्विवाद आहे व कृत्तिकादि गणनेचा काल ध्यावयाचा तर तो हाच घेणें अधिक सयुक्तिक दिसतें. कृत्तिकादि गणनेचा मुद्दा आमचेकडील व चिनी लोकांतील पद्धतीमध्ये एक आहे; आणि दीक्षित यांनींही प्रस्तुत प्रसंगीं मात्र विषुववृत्तावर कृत्तिका असण्याचा काल कां ध्यावा याचें कोणतेंहि कारण दिलेलें नाहीं; तेव्हां त्यांचीं इतर अनुमानें व क्रम आम्हीं येथें सर्वमान्य म्हणून घेतले असले तरी कृत्तिकादि गणनेचा काल घेतांना विवेक करणें भाग आहे. म्हणजे त्याकरितां आम्हीं स्वतंत्र मत प्रतिपादन करित आहों असें नव्हे; तर कृत्तिकांत संपात असण्याचा जो काल त्यांनीं दिला आहे तोच त्यांनीं व इतर पंडितांनीं स्वीकारलेल्या पद्धतीला अनुसरून कृत्तिकादि गणनेचा काल धरून चालणार आहों. हा काल त्यांनीं इ. पू. २३२० दिला आहे म्हणजे श. पू. २३९८ अथवा स्थूल मानानें श. पू. २४०० हा काल होय. कृत्तिकादि गणने-

* भारतीय ज्योतिःशास्त्राचा इतिहास, पृ. १३३; * कृत्तिका, पृ. १२८.

नंतर मार्गशीर्षांत वर्षारंभ होऊं लागला असें कै. दीक्षित यांनीं सांगितलें आहे. अर्थात् मार्गशीर्षांत वर्षारंभ होण्याचा काल श. पू. २४०० होय.

शतपथ ब्राह्मणाचा प्रश्न स्वतंत्र.

येथें आमच्या वाचकांस एक सावधानतेची सूचना देणें अवश्य आहे. मार्गशीर्षांत वर्षारंभ कधीं होत असे, हें आम्हांला शोधावयाचें आहे व कृत्तिकादि गणना चालू झाल्यानंतरचा तो काल इतकें आम्हांला कळलें आहे. कृत्तिकांत सपात असतां कृत्तिकादि गणना चालू व्हावयाची व यासाठीं कृत्तिकांत संपात केव्हां यावयाचा हें आपण पाहूं लागलों. हा काल गणित करून स्वतंत्रपणें काढितां येतो. कै० दीक्षित यांनीं असा स्वतंत्र प्रयत्न करून काढिलेला कालच आम्हीं वर अनुमानिलेला आहे. वास्तविक शतपथ ब्राह्मणाशीं याचा संबंध नाही. कै० दीक्षित यांनीं संबंध जोडिला, म्हणून वरील चर्चा कारितांना आम्हांला याचा उल्लेख करावा लागला. शतपथ ब्राह्मणांतील वाक्यांत कृत्तिका थेट पूर्वेस उगवत असल्याचा उल्लेख आहे व त्यावरून त्या विषुववृत्तावर त्या वेळीं होत्या, असें अनुमान करून कै० दीक्षित यांनीं तो काल गणित करून काढिलेला वर दिला आहे. अर्थात् कृत्तिकादि गणनेचा काल भिन्न झाल्यानें शतपथ ब्राह्मणाच्या वरील वाक्यावरून निष्पन्न होणारा काल बदलण्याचें कारण नाही. शतपथ ब्राह्मणाचा काल ठरविण्याचा प्रस्तुत मुद्दा नाही व यासाठीं त्याची चर्चा आम्ही करित नाही. शतपथ ब्राह्मणांतील वरील उल्लेखावरून इ० स० पू० ३००० यापूर्वीं त्याचा काल जावयाचा नाही, हें मात्र निश्चित होय. कृत्तिकादि गणनेचा जो काल वर दिला आहे, त्याला अनुकूल वा प्रतिकूल इतर प्रमाणें त्यांत जीं मिळतील, त्यांवर हा निर्णय अवलंबून आहे. अर्थात् कृत्तिकादि गणनेचा काल हा शतपथ ब्राह्मणाचाहि काल आहेच असें नाही, इतकें आमचे वाचकांस येथें सुचवावयाचें आहे.

पौषांतील वर्षारंभाचा काल.

कृत्तिकादिगणना चालू झाल्यानंतर मार्गशीर्ष हा पहिला मास कित्येक प्रांतांतून मानूं लागल्याचें सांगितल्यावर कै० दीक्षित लिहितात :—

“ कृत्तिकायुक्त पूर्णिमेच्या दुसऱ्या दिवशीं वर्षारंभ होई, त्याप्रमाणें त्यापूर्वीं

मृगशीर्षयुक्त पूर्णिमेच्या दुसऱ्या दिवशीं वर्षारंभ होत असावा, हें सहज दिसतें. यास सकृद्दर्शनीं एक अडचण दिसते. त्या दिवशीं जो मास सुरू होईल त्याला सांप्रतच्या पद्धतीनें पौष हें नांव येतें आणि पौषांत वर्षारंभ असा दाखला तर कोठेहि नाही; परंतु हें ठीकच आहे. कृत्तिकापूर्वी मृगशीर्ष हें पहिलें नक्षत्र असण्याचें कारण त्यांत वसंतसंपात असणें यावांचून दुसरे कांहीं दिसत नाही, आणि मार्गशीर्षांत वसंतसंपात शकापूर्वी सुमारे ४००० वर्षे या काळीं होता. तेव्हां नक्षत्रयुक्त माससंज्ञा प्रचारांत आल्या नव्हत्या. यामुळे नक्षत्रास मात्र आग्रहायण अथवा आग्रहायणी अशी संज्ञा प्राप्त झाली आणि पौषांत वर्षारंभाचा दाखला नाही, हें ठीकच आहे. ” (भा. ज्यो. इ. पृ. १३३)

कृत्तिकादि गणना व मार्गशीर्षांत वर्षारंभ यांचा काल श.पू. २४०० असल्याचें पूर्वी सांगितलें आहे व त्यापूर्वी मार्गशीर्षांत वसंतसंपात श.पू. ४००० यापूर्वी झाला, तेव्हां मृगशीर्षादि गणना व पौषांत वर्षारंभ होऊं लागला असला पाहिजे, असा कै० दीक्षित यांचा तर्क आहे व तो पूर्वापर इतिहासाला धरून आहे. पौषांत वर्षारंभ होत असल्याचें प्रमाण प्राचीन ग्रंथांत कै० दीक्षित यांना मिळालें नव्हतें; परंतु त्यांना वाटलेली न्यूनता रामायणांतील वरील निर्देशानें भरून निघाली आहे, असें म्हणण्यास चिंता नाही. अर्थात् रामायणकाल श.पू. ४००० नंतर व श.पू. २४०० पूर्वी केव्हां तरी असला पाहिजे, हें निर्विवाद आहे.

चैत्रादि संज्ञांचा काल.

शकपूर्व ४००० नंतर रामायणाचा काल असला पाहिजे हें आम्हीं प्रारंभी कालाची स्थूल मर्यादा पाहतांना ठरविलेलें आहे व त्याहून यांत नवीन असें कांहीं नाही. श. पू. २४०० पूर्वी ही मर्यादा मात्र आपणांस नवीन कळली आहे. श. पू. ४००० नंतर हा काल स्थूलतः कळला आहे. तेव्हां या कालानंतर तो काल किती अलिकडे येईल हें आतां पाहूं. मृगशीर्षांत वसंतसंपात असण्याचा काल श. पू. ४००० येतो; परंतु या वेळीं नक्षत्रानिमित्त मासांना प्राप्त झालेल्या संज्ञांची उत्पत्ति झाली नव्हती, हें येथें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. मार्गशीर्ष शुद्ध १५ ला मिळालेलें “ आग्रहायणी ” हें नांव या कालांतील होय. रामाय-

णांत पाहूं गेलें तर मासांचीं नक्षत्रांवरून पडलेलीं नांवे आढळून येतात; तेव्हां श. पू. ४००० नंतर रामायणकाल समजला तरी तो त्या कालाजवळचा काल असावा असें म्हणतां येणार नाहीं. मासांना नक्षत्रांवरून नांवे प्राप्त होऊन तीं पूर्णपणें प्रचारांत येण्याइतका काल मध्यंतरीं गेला पाहिजे. कार्याचे दृष्टीनें पाहिलें तर हा काल दीर्घ असणें साहजिक आहे. तेव्हां चैत्रादि संज्ञांची उत्पत्ति केव्हां झाली असावी हें आतां पाहूं. “चैत्रवैशाख वसंतऋतु” ही परिभाषा सर्वत्र सारखी आहे व ऋतुमान बदलून पाठीं येत चाललें तरी तीं कांहीं बदलत नाहीं. वसंत ऋतूतील मासांना वैदिक ग्रंथांतून मधु-माधव हीं नांवे आढळून येतात. हीं नांवे ऋतुदर्शक असल्याचें नांवांवरून कळतें. वास्तविक मधु व चैत्र यांचा कांहीं संबंध नाही; पण ज्यापक्षीं चैत्राला मधु हा प्रतिशब्द म्हणून रूढ झाला आहे, त्यापक्षीं चैत्रादि संज्ञांची प्रवृत्ति झाली त्या वेळीं चैत्रांत वसंत होता व त्यामुळें वरील परिभाषा व चैत्राला मधु हा प्रतिशब्द हीं दोनहि प्रवृत्त झालीं, हें निर्विवाद आहे. पौर्णिमेला चित्रा नक्षत्री चंद्र असेल तेव्हां त्या पौर्णिमेला त्यानिमित्त चैत्री व पुढें त्यानिमित्त त्या मासाला चैत्र हें नांव प्राप्त होतें. सूर्य अश्विनींत असतां हा योग येतो. वसंतसंपातीं सूर्य येण्याचे पूर्वीं सुमारे एक महिना वसंताचा आरंभ होतो; पण हा आरंभ सर्वत्र याच वेळीं होतो असें नाहीं. कोठें कोठें तो आधीं दीड महिना होतो. याहून पूर्वीं कोठें होत नाहीं. गणितानें हा काल काढून तो कै. दीक्षित यांनीं इ. पू. २९०० असा दिला आहे. कै. दीक्षित यांनीं येथें इतर साधकबाधक बाबींचें विवेचन केलें आहे व त्यावरून या कालाची स्थूल मर्यादा श. पू. ४००० ते श. पू. २००० इतकी दिसून येते; पण रामायणकाल ठरवितांना आपण श. पू. ४००० ते श. पू. २४०० यामधील कालापर्यंत आलों आहों. तेव्हां त्यापेक्षांहि दीर्घ अंतराचें हें स्थूलमान घेऊन आपणांस चालावयाचें नाहीं. वसंतसंपातीं सूर्य येण्याचे पूर्वीं वसंतारंभ कोणत्याहि प्रांतांत दीड महिन्याचे पूर्वीं होत नाहीं, असें कै. दीक्षित यांनीं सांगितलें असून त्यावरून गणितानें येणारा काल त्यांनीं दिलेला वर सांगितला आहे. तेव्हां स्थूलमान ठरवावयाचें असलें तरी श. पू. ३००० चे पाठीं गेलें पाहिजे असें वाटत नाहीं. येथील विवेचनांत कै. दीक्षित लिहितात “तैत्ति-

रीय संहितेत चैत्रादिक संज्ञा नाहींत; आणि त्या संहितेच्या कांहीं भागाचा काल शकापूर्वी सुमारे ३००० वर्षे हा आहे असें मागे दाखविलेंच आहे. तैत्तिरीय संहितेंतील यज्ञक्रिया आणि ऋतुमासादिक कालावयव यांचा ज्याने विचार केला आहे, त्यास असें दिसून येईल कीं, त्या संहितेच्या कालीं चैत्रादिक संज्ञा असल्या तर त्या तीत आल्यावांचून राहिल्या नसल्या. यावरून शकपूर्व ३००० च्या पूर्वी चैत्रादिक संज्ञा नव्हत्या असें म्हणण्यास हरकत नाहीं.* ” म्हणजे गणितानें येणाऱ्या कालाला हें प्रमाण पोषकच आहे. तैत्तिरीय संहितेहून अर्वाचीन असलेल्या सुमारे चार ब्राह्मणग्रंथांत चैत्रादिक संज्ञा नाहींत व यावरून कै. दीक्षित यांनी हा काल श. पू. २००० असा सांगितला आहे व तो शेवटचा निर्णय म्हणून त्यांनी दिलेला आहे; तथापि कृत्तिकादि गणनेचा काल गणितानें श. पू. २४०० येत असल्यामुळे चैत्रादि संज्ञांचे प्रवृत्तीचा काल श. पू. २००० इतका अलिकडे येणें शक्य नाहीं; आणि कै. दीक्षित यांनी ब्राह्मणग्रंथांचें जें प्रमाण दिलें आहे तें उल्लेखाच्या अभावाचें आहे. कृत्तिकादि गणना व त्यावरून मार्गशीर्षांत वर्षारंभ केव्हां होत असे हें कळल्यावर त्यांचा उल्लेख त्या ग्रंथांत नसला तरी त्याला महत्त्व देतां येत नाहीं. तेव्हां चैत्रादि संज्ञांचे प्रवृत्तीचा काल श. पू. ३००० ते श. पू. २४०० यामध्ये केव्हां तरी असावयाचा हें निर्विवाद आहे. चैत्रादि संज्ञा प्रवृत्त होऊन प्रचारांत येण्यास कांहीं तरी काल लागणार; तेव्हां श. पू. ३००० नंतर कांहीं काल गेल्यावर व श. पू. २४०० च्या पूर्वी केव्हां तरी रामायणाची रचना झाली असली पाहिजे.

रामायणांतील वर्षारंभ-मार्गशीर्ष का पौष ?

रामायणांतील वर जें अवतरण घेतलें आहे, त्यावरून पौष शुद्ध १५ चा बोध होतो व वर्षारंभ नुकताच झाला असावा, असें दिसतें; पण वर्षारंभ कधी झाला हें तेथें स्पष्ट सांगितलेलें नाहीं व याकरितां पौषांतच वर्षारंभ त्या वेळीं होत असे, असें कशावरून म्हणावें, अशी शंका येथें उपस्थित होण्याचा संभव आहे. कारण मार्गशीर्षमासीं वर्षारंभ होत असला तरी पौष शुद्ध १५ चे दिवशीं बोलतांना वर्षारंभ नुकताच झाला, असें म्हणणें संभवनीय नाहीं.

वर्षारंभ बदलल्यास कृत्तिकादि गणना ज्या वेळीं प्रवृत्त झाली, त्या वेळीं हा काल येईल. अर्थात् रामायणकाल वर ठरविला आहे, त्याचे पुष्कळ अलीकडे येऊ लागेल. तेव्हां आतां याचा विचार करूं.

कृत्तिकादि गणना श.पू. २४०० चे सुमारे प्रवृत्त झाली व तदनुषंगाने येणाऱ्या मागशीर्षांतील वर्षारंभाचा उल्लेख महाभारतांत आहे. ऋतुगणनाहि प्रस्तुत प्रचलित पद्धतीला धरून आहे. वेदांगज्योतिषांत सांगितलेली पंचसंवत्सरात्मक युगपद्धति त्या वेळीं होती, असें एकंदरीत दिसते. निदान त्या वेळीं तिला निश्चितता आली नसल्यास तिची प्रवृत्ति तरी झाली असावी. पांच वर्षांनीं दोन अधिक मास धरून चांद्रवर्ष व सौरवर्ष यांचा मेळ वेदांगज्योतिषांत घातलेला आहे व ही पद्धति महाभारतांत दिसून येते. वेदांगज्योतिषांतील ही पद्धति फार दिवस टिकली नाही व पुढें सुमारे ३० मासांनीं एक अधिक मास येऊ लागला. ही पद्धति अद्यापि प्रचलित आहे. या पद्धतीमुळे सौरवर्ष व चांद्रवर्ष यांचा जवळजवळ मेळ बसतो. वेदांगज्योतिषांत या पद्धतीचे नियम दिले आहेत. महाभारतांत ही पद्धति ध्वनित होत असली तरी तिजविषयी नियम क्रांणते होते, हें कळत नाही. वनवासाच्या मुदतीसंबंधाने जो वाद महाभारतामध्ये दिसून येतो, त्यावरून निश्चित व सर्वमान्य वर्षपद्धति त्या वेळीं होती, असें म्हणतां येत नाही; व अशी नव्हती म्हणूनच मुदतीसंबंधाचा वाद उपस्थित झाला. जसजसे अनुभव येतात तसतशा सुधारणा होत जातात, हा नियम सर्वसाधारण आहे. सध्यां सर्वत्र साधनांची सुलभता असतां पंचांगासंबंधाने किती वाद आहेत ! मग त्या वेळीं असे वाद उपस्थित झाले तर नवल काय ? अधिक मासाचा उल्लेख वेदांत आहे; पण तो कधी यावयाचा, या विषयी नियम तेथें सांगितलेला नाही व तो अनुमानावयासारखें साधन नाही. अर्थात् महाभारताचे वेळीं पांच वर्षांनीं दोन अधिक मास धरण्याची जी पद्धति होती, ती म्हणजे अनुभव घेऊन पाहण्याकरितां केलेला एक प्रयोग होता. कांहींतरी नवीन योजना करून प्रयोग पहावयाचा म्हणजे मागे घेतलेल्या अनुभवांवरून प्राप्त झालेल्या ज्ञानाला अनुसरून पुनः करावयाचा प्रयत्न होय. अर्थात् त्यापूर्वी अधिक महिन्याचे योजनेसंबंधाने जी पद्धति असावी, तिच्या-

योगानें मेळ मिळत नसल्याचा अनुभव आला असावा. रामायणांत अधिक-मासाचा उल्लेख नाही; पण उल्लेखाचा अभाव हें कांहीं प्रमाण नव्हे व त्याचा उल्लेख असण्याचा प्रसंगहि रामायणांत नाही. तेव्हां रामायणांतील ऋतु व मास यांचा मेळ कसा काय मिळतो, हें पाहणें अवश्य आहे. अधिकमासाची योजना केली असली तरी ऋतु व मास यांचा मेळ निश्चित राहात नाही. सुमारे ४३०० वर्षांनी ऋतुमान एकएक ऋतुकालानें पाठीं येत असतें, असा नियम आहे. हा फेरफार दीर्घ कालानें होणारा आहे, यामुळें त्याजकडे तादृश लक्ष जात नाही; पण अधिक मासाची योजना नसल्यामुळें मुसलमानी महिने व ऋतु यांचे बदल वरचेवर होतात व त्याचा अनुभव तर सर्वांना पारिचित आहे. चैत्रादिसंज्ञांचा गणितानें येणारा काल इ. पू. ३००० हा आहे. म्हणजे या वेळीं चैत्रमासी वसंतऋतु होता व त्या वेळीं “चैत्र-वैशाख वसंतऋतु” ही परिभाषा प्रवृत्त झाली. या परिभाषेप्रमाणें मार्गशीर्ष व पौष हे दोन मास हेमंताचे होतात. वेदांगज्योतिषांतील अधिकमासाचे योजनेप्रमाणें त्या वेळीं योजना असेल तर वरील नियमाप्रमाणें ऋतुमान पाठीं येत जावयाचें हें सरळ आहे. रामायणां-तील जें अवतरण वर दिलें आहे, त्यापूर्वी त्या वर्णनाचे उपक्रमाचा श्लोक पुढीलप्रमाणें आहे :—

वसतस्तस्य तु सुखं राघवस्य महात्मनः ।

शरद्यपाये हेमन्त ऋतुरिष्टः प्रवर्तत ॥ ३।१६।१ ॥

“तो महात्मा राम तेथें सुखानें वास करीत असतां शरदतु संपून प्रिय असा हेमंतऋतु प्राप्त झाला.”

यावरून शरदतूची समाप्ति व हेमंताचा प्रारंभ नुकताच झाला असावा, असें दिसतें. ऋतूचें सारें आयुष्य दोन महिने, तेव्हां ऋतूला प्रारंभ होऊन एक महिना झाल्यास ऋतूचें अर्धें आयुष्य समाप्त होत असल्यामुळें ऋतु नुकताच लागला, असें कोणी म्हणणार नाही. एकंदर मुदतीचा एक तृतीयांश अथवा एक चतुर्थांश काल जाईपर्यंत असें म्हणण्याचा सामान्यतः परिपाठ आहे. तेव्हां स्थूल मानानें पौष शुद्ध १ नंतर हेमंतारंभ होऊन त्या वेळीं कांहीं दिवस गेले होते, असें म्हणण्यास प्रत्यवाय नाही. म्हणजे आमचे प्रचलित भाषेप्रमाणें ऋतु

समाप्त होण्याचा समय आला असतां ऋत्वारंभ नुकताच झाला, असें तेथें विधान केलेलें आहे. अर्थात् ऋतु मार्गे यावयाचा वाजूला राहून पुढें आला असें होत आहे. सौरवर्षाला अनुसरून ऋतुचक्र फिरत असतें व मास चंद्रावर अवलंबून असतात. या दोन प्रकारच्या वर्षांत पडणारें अंतर अधिक मासानें भरून काढावयाचें असतें. अधिक मास मुळींच नसेल, तर पांच वर्षांनीं ऋतुकाल दोन दोन महिन्यांनीं पुढें जात जाईल. म्हणजे चाळ वर्षीं चैत्रमासीं वसंतारंभ झाला, तर पांच वर्षांनीं ज्येष्ठमासीं वसंतारंभ होईल. रामायणांतील वरील प्रकार असाच झालेला आहे. अधिकमासाची कल्पना त्या वेळीं होती, यांत शंका नाही; पण त्या वेळीं त्या संवधाचा नियम निश्चित झाला नव्हता, असें यावरून म्हणावें लागतें.

हेमन्तांत पौषमास ध्वनित होत असल्यामुळें व तो परिचित असल्यामुळें येथील ऋत्वारंभाचे निर्देशाकडे तादृश लक्ष जात नाही; पण त्याच पद्धतीला अनुसरून पुढें फेर पडल्यास तो याहून महत्त्वाचा असणार. हेमन्ताचें वरील वर्णन पंचवटींत राम वास करीत असल्यावेळचें आहे. यानंतर लवकरच रावणानें तेथून सीतेचा अपहार केला. पुढें रावणवधानंतर वनवासाची मुदत समाप्त होऊन राम अयोध्येत चैत्रमासीं परत आले. (६।१२४।१) राज्याभिषेक यानंतर पुष्यनक्षत्रीं झाला, म्हणजे चैत्र शुद्ध ९ वा १० ही तिथि येते. राज्याभिषेकानंतर साग्र मास पूर्ण झाल्याचा उल्लेख भरताचे भाषणांत आला आहे. (७।४१।१९) म्हणजे हें भाषण वैशाख मासांतील होय. यानंतर रामानें अशोकवनिकेंत प्रवेश केल्याचें सांगून पुढें दोन श्लोकांत त्यांच्या विहाराचा काल दर्शविला आहे:—

एवं रामो दा युक्तः सीतां सुरसुतोपमाम् ।

रमयामास वैदेहीमहन्त्यहनि देववत् ॥ ७।४२।२४ ॥

तथा तयोर्विहरतोः सीताराघवयोश्चिरम् ।

अत्यक्रामच्छुभः कालः शौशिरो भोगदः सदा ॥ २५ ॥

“अशा रीतीनें आनंदयुक्त असलेला राम देवकन्येप्रमाणें (सुंदर) असलेल्या वैदेहीला देवाप्रमाणें प्रत्यहीं रमवूं लागला. याप्रमाणें सीता व राम दोघेहि पुष्कळ वेळ विहार करीत असतां सर्वदा भोग देणारा शिशिरऋतूचा काल निघून गेला.”

वैशाखांतील कांहीं दिवस गेल्यानंतरचें हें वर्णन असून यांत शिशिर ऋतु समाप्त होऊन गेल्याचें सांगितलें आहे. त्यावरून त्या वेळीं वसंतारंभ झाल्याचें सूचित होत आहे; म्हणजे पौष शुद्ध १५ ला हेमंत नुकताच लागल्याचें जें वर्णन वर दिलें आहे, त्यानंतर बरोबर एक वर्ष होऊन गेल्यावर पुढील वर्षांतील वैशाख मासानंतरचें हें वर्णन आहे. ऋतुमानांत अधिक मास नसला तरी एकदम मोठा फेर पडणार नाही. पौष शुद्ध १५ नंतर पुढील वर्षांतील वैशाख शुद्ध १५ पर्यंत सोळा मास अर्थात् आठ ऋतु जावयाचे; आणि पौष शुद्ध १५ ला हेमंत धरून तेथपासून पुढील वर्षाचे वसंतापर्यंत आठच ऋतु होतात. तेव्हां ऋतु व मास यांची येथें बरोबर संगति लागते.

यानंतर सीतेविषयीं लोकापवाद रामाचे कार्णी येऊन त्यानें तिचा त्याग केला. रामाज्ञेप्रमाणें लक्ष्मण तिला अरण्यांत सोडून परत आला व नंतर राम व लक्ष्मण बोलत बसले, यापुढील निरूपण करितांना पुढील श्लोक आहे:—

तथोः संवदतोरेवं रामलक्ष्मणयोस्तदा ।

वासन्तिकी निशा प्राप्ता न शीता न च घर्मदा ॥ ७६३१ ॥

“अशा रीतीनें ते रामलक्ष्मण बोलत बसले असतां वसंतऋतूतील रात्र प्राप्त झाली; त्या वेळीं विशेष थंडी नव्हती किंवा विशेष उकाडाहि होत नव्हता.”

पूर्वींचे शिशिरसमाप्तीनंतर पुढील एका ऋतुकालांतच वरील सर्व प्रकार घडले असें दिसून येतें व पूर्वींच्या शिशिरानंतर वसंताचा येथील उल्लेखहि सुसंगत दिसतो.

महाभारतकालीं मार्गशीर्षादि गणना होती व पांच वर्षांनीं दोन अधिक मास धरीत असत, हें आपणांस माहित आहे. या वेळीं ऋतुमानांत फेर पडला तरी अत्यंत दीर्घकालानें पडणारा असल्यामुळें तो इतका दृष्टोत्पत्तीस येण्यासारखा माहीं व याचा अनुभव आपणांस आहे. सांप्रतच्या पद्धतींत फेर पडला तरी ऋतुकाल मार्गे घेण्यांत पडतो व रामायणांतील ऋतुकाल पुढें गेला आहे, हें तर लक्षात घ्यावें. वेदांत अधिक मासाचे उल्लेख आहेत, त्यांवरून रामायण-कालीं अधिक मासाची योजना केलेली असणार यांत शंका नाही. मात्र ऋतुक्रम पुढें गेला यावरून या योजनेंत कांहीं तरी दोष असावा असें मानणें भाग आहे.

रामाच्या वनवासाची मुदत चौदा वर्षांची होती. यांत आमचे प्रचलित पद्धती-प्रमाणें अधिक मास पांच यावयाचे व अधिकमास मुळींच नसेल तर ऋतु पांच महिन्यांनीं मागून व्हावयाचा; परंतु रामायणांतील अवतरणें देऊन वर जें विवेचन केलें आहे त्यावरून हा फेर जवळजवळ दोन महिन्यांचा दिसतो. अर्थात् त्या वेळीं अधिकमास धरीत असत, पण त्याची मर्यादा प्रचलित पद्धती-प्रमाणें नव्हती, हें निर्विवाद आहे. चौदा वर्षांनीं ऋतुकालांत सुमारे दोन महिन्यांचें अंतर ज्यापक्षीं पडलें आहे, त्यापक्षीं या मुदतींत निदान दोन अधिक मास गेले असले पाहिजेत. म्हणजे पांच किंवा सहा वर्षांनीं एक अधिक मास धरण्याची पद्धति त्या वेळीं होती असें म्हणावें लागतें. चौदा वर्षांच्या मुदतींत दोन महिन्यांनीं ऋतु पुढें गेल्याचें जें आम्हीं दाखविलें आहे त्यांत वनवासारंभी चैत्रमासी वसंतऋतु होता असें गृहीत धरिलें आहे; व त्यासाठीं प्रमाण देणें अवश्य आहे. वनवासाला निघाल्या वेळचें जें वर्णन रामायणांत आहे, त्यांत वसंत असा स्पष्ट उल्लेख नाही, हें खरें; परंतु रामाचे यौवराज्याभिषेकाचा निश्चय करण्यासाठीं दशरथानें जी परिषद भरविली होती तींत राजाला सर्वांचें अनुमोदन मिळाल्यावर त्यानें अभिषेकाची सिद्धता करण्याविषयी जी आज्ञा केली तींत तो म्हणतो:—

चैत्रः श्रीमानयं मासो रम्यः पुष्पितकाननः ॥ २।३।४ ॥

“ हा श्रीमान् व पवित्र असा चैत्र मास प्राप्त झाला असून अरण्यांतील सर्व वृक्ष अगदीं फुलून गेले आहेत. ”

वनांतील फुललेल्या वृक्षांचें जें वर्णन आहे त्यावरून त्या वेळीं वसंत असल्याचें स्पष्ट दिसून येतें. असलीं वर्णनें अलंकारिक असलीं तरी वस्तुस्थितीचा त्यांत विपर्यास केलेला नसतो हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. हेमंताच्या वर्णनांतील जें अवतरण वर दिलें आहे त्यापुढें ऋतूचें वर्णन करितांना:—

प्रसुप्ता इव लक्ष्यन्ते विपुष्पा वनराजयः ॥ ३।१६।२३ ॥

“ पुष्परहित अरण्ये (धुक्यानें आच्छादिलीं असल्यामुळें) झोपीं गेल्यासारखीं दिसत आहेत. ”

असें स्पष्ट म्हटलें आहे. येथील वर्णन अत्यंत मनोहर आहे; पण त्यांत

वस्तुस्थिति लपविलेली नाही, हें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. रामायणांतील वर्ष-नाचा हा विशेष कळला म्हणजे राम वनवासाला निघाले त्या वेळीं चैत्र मासीं वसंत ऋतु असल्याचें जें त्या प्रसंगांच्या वर दिलेल्या अवतरणावरून आम्हीं गृहीत धरिलें आहे, तें सयुक्तिक आहे असें आमच्या वाचकांनाहि पटल्यावांचून राहणार नाही.

कांहीं ब्राह्मणांवरून पांच किंवा सहा वर्षांनीं अधिक मास धरण्याची पद्धति कांहीं काल असावी, असें ज्ञानकोशकारांचें अनुमान असून* तें आमच्या वरील अनुमानाला पोषक आहे. वेदांत अधिक मास सांगितला असला तरी संवत्सराचे मास १२ व दिवस ३६० सांगितले आहेत. दिवसांची ही गणन स्थूल मानानें घेतली आहे. तथापि चांद्रवर्ष किंवा सौरवर्ष यांचे निश्चित दिवस कोठें सांगितलेले नाहीत व यावरून या दोन वर्षांचा काल व त्यांचा मेळ घालण्याची योजना हीं दोनहि निश्चित झालीं होती, असें म्हणवत नाही. मात्र या दोन वर्षांत अंतर आहे व त्यांचा मेळ घेण्यासाठीं अधिक मासाची योजना आवश्यक आहे, इतकी जाणीव होती, यांत शंका नाही. अधिक मासाचा निर्देश हा त्याचा द्योतक होय. दोन वर्षांचा मेळ घेतां घेतां, कृत्तिकादि गणनेची प्रवृत्ति झाली, त्या वेळीं पांच वर्षांनीं दोन अधिक मास मानण्याची योजना पुढें आली व सध्यां सुमारे ३० महिन्यांनीं एक अधिक मास धरण्याची जी पद्धति आहे, ती त्या पद्धतीची सुधारलेली आवृत्ति होय. अधिक मासाविषयीं निश्चित नियम कृत्तिकादि गणनेपूर्वीं झाला नव्हता हें यावरून स्पष्ट दिसतें. अधिक मासाविषयींच्या या अनिश्चित स्थितीवरून रामायण-काल कृत्तिकादि गणनेपुढें आणितो येणार नाही व तो कृत्तिकादि गणनेपूर्वीं आणावयाचा म्हणजे पौषांत वर्षारंभ होत असे तो काल ओघानें प्राप्त होतो. रामायणांतील वर्षारंभ पौषांत होत असे, हें निश्चित झाल्यावर त्यावरून पूर्वीं ठरविलेल्या कालाविषयीं शंकित राहण्याचें कारण नाही.

कालनिर्णयाचीं बाह्य प्रमाणें.

रामायणांतील कथा काल्पनिक नसून तो एक प्राचीन काळी घडलेला इति-

* ज्ञानकोश, प्रस्तावनाखंड, विभाग ३ रा, पृष्ठ २०४.

हासच आहे, असे दाखवितांना महाभारतांतील रामचरित्रविषयक उल्लेखाचें प्रमाण आम्हीं दिलें आहे व त्याबरोबर रामाचे वंशांतील एक पुरुष भारतीय युद्धाचे वेळीं कौरवांकडे होता, असें सांगितलें आहे. भागवतांत ही वंशावलि सांगितली असून* ती पुढीलप्रमाणें आहे:--

१ राम	९ अनीह	१७ पुष्य	२५ अमर्षण ।
२ कुश	१० पारियात्र	१८ ध्रुवसंधि	२६ महस्वान् ।
३ अतिथि	११ बल	१९ सुदर्शन	२७ विश्वसाब्द ।
४ निषध	१२ स्थल	२० अनिवर्ण	२८ प्रसेनजित् ।
५ नभ	१३ वज्रनाभ	२१ शीघ्र	२९ तक्षक ।
६ पुंडरीक	१४ खगण	२२ मरु	३० बृहद्बल ।
७ क्षेमधन्वा	१५ विधृति	२३ प्रसुश्रुत	
८ देवानीक	१६ हिरण्यनाभ	२४ संधि	

रामाचे वंशांतील शेवटचा राजा बृहद्बल हा भारतीय युद्धांत अभिमन्यूचे हातून मरण पावल्याचें येथें सांगितलें आहे. म्हणजे रामापासून भारतीय युद्धापर्यंत मध्यंतरीं २९ पिढ्या झाल्या आहेत. एका पिढीला स्थूल मानां २० वर्षे धरण्याची पद्धति आहे, तीप्रमाणें मध्यंतरीं ५८० वर्षे इतका काल गेला, असें यावरून स्पष्ट होतें. भारतीय युद्धाचा काल अद्यापि सर्वमान्य असा निश्चित झालेला नाही व त्यामुळें त्यापूर्वीं वरील काल धरावयाचा तरी त्याला निश्चितता येणार नाही. भारतीय युद्धाचा काल ठरविण्याचा प्रयत्न या प्रसंगानिमित्त करावयाचा म्हणजे रामायणांतून महाभारतांत उडी मारावयाची आहे आणि इतकें विषयांतर वाचकांस रुचणार नाही. भारतीय युद्धाविषयीं वादहि इतके झाले आहेत कीं, ते सर्व एकत्र केल्यास तेंहि एक लहानसें महाभारत

होईल. तथापि असुरांचें राज्य किंवा परिचित भाषेत बोलावयाचें झाल्यास असीरियन साम्राज्य श.पू. १९०० वर्षांच्या सुमारास नष्ट झालें, असें अली-कडे लागलेल्या शोधांवरून सिद्ध झालें आहे; व भारतीय युद्ध झालें त्या वेळीं असुरांचे राजे होते, हें कोणासहि मान्य होण्यासारखें आहे. तेव्हां भारतीय युद्ध वरील कालापूर्वी कांहींतरी काल झालें असावें, असें आपलें मत कै. इतिहासाचार्य राजवाडे यांनीं प्रसिद्ध केलें आहे व त्यांत कांहीं आक्षेपांस वाव नसल्यामुळें निदान त्यापुढें तरी तो काल आणितां येणार नाहीं, हें निश्चित होय. वर वंशावलीवरून जो काल दिला आहे, तो या कालाचे पूर्वीचा धरावयाचा आहे; म्हणजे स्थूल मानानें इ.पू. २५०० च्या पूर्वी रामायणकाल येतो व तो आमचे वरील अनुमानाशीं जुळता आहे. पिढ्यांवरून कालगणना केली तरी ती स्थूलमानानें करावयाची हें उघड आहे व आम्हींहि गौण म्हणूनच या मार्गाचा अवलंब केला आहे. तथापि पुराणांतील वंशावलि विश्वसनीय नसतात, असा एक त्यांवर आरोप आहे व त्यांत थोडें तथ्यहि आहे. हारिवंशाचा उपसंहार करितांना रा. रा. माधव हारि मोडक यांनीं एकाच पुरुषाच्या दोन ग्रंथांतील दोन वंशावलि देऊन त्यांत कसें अंतर पडलें आहे, तें दाखविलें आहे. रामायणांत वंशावलीचे प्रसंग पुराणांप्रमाणें नाहींत; तथापि एक-दोन आहेत, त्यांतहि असा घोंटाळा आहे. रामाचे विवाहाचे प्रसंगीं जनकानें स्वतांची वंशावलि सांगतांना मूल पुरुष निमि म्हणून सांगून त्यापासून देवरात हा सहावा पुरुष सांगितला आहे (१।७।३-६) व त्यापूर्वी धनुष्याचा इतिहास सांगतेवेळीं हाच देवरात याच जनकानें निमीचा पुत्र म्हणून सांगितलेला आहे. (१।६६।८) बालकांड प्रक्षिप्त ठरवितांना रावसाहेब दिनेशचंद्र सेन यांनीं जीं कारणें सांगितलीं आहे, त्यांतीलच येथील विसंगतता हें एक कारण *आहे. रा. रा. मोडक किंवा रावसाहेब दिनेशचंद्र सेन यांनीं दाखविलेली विसंगतता व त्या निमित्तानें येणारी अविश्वसनीयता उघड दिसणारी आहे; तथापि याविषयीं दुसऱ्या बाजूनेंहि विचार करणें अवश्य आहे. प्राचीन-कालीं अशा वंशावलि जपून ठेवीत असत व राजेलोकांच्या पदरीं असलेल्या

बंदिजनानां त्या त्या राजाची वंशावलि मुखोद्गत असे. पुराणांतून वंशावलि सांगतांना अशा माहितीचाच उपयोग केलेला आहे. ही माहिती पुराणांतून ग्रथित झाली त्या वेळीं या वर्गाकडून परंपरेनें मिळाली तशीच ती घेतलेली आहे; परंतु या वंशावलींचा अनुवाद एकांतून दुसऱ्यांत होतांना प्रमाद झाले आहेत. हे प्रमाद पूर्वापर संबंध धरून निवडण्याचें काम आपलें आहे. कित्येक वेळां वंशावलि सांगतांना मुख्य पुरुष सांगितलेले असतात; पण त्याचा उपक्रम करितांना कोणी तसें स्पष्ट लिहितात, तर कोणी लिहीत नाहीत. जेथें तसें स्पष्ट लिहिलें असेल तेथें शंका येत नाही; पण तसें स्पष्ट लिहिलें नसलें तर, दुसऱ्या ग्रंथांत त्याच वंशांतील पुरुषांची सांगितलेली संख्या अधिक भरल्यास किंवा तेथेंच त्या वंशांतील पुरुषांचा काल सांगितला असून तो हिशेबाबाहेर दिसल्यास, शंका आल्यावांचून रहात नाही. अशा प्रसंगीं त्यांतल्या त्यांत जो प्राचीन ग्रंथ असेल तो अधिक विश्वसनीय धरला पाहिजे; वर्षांची संख्या निश्चितपणें सांगितली असल्यास पिढ्यांवरून हिशेब पटत नसला तरी कांहीं पुरुष गौण म्हणून म्हणा किंवा दुसऱ्या कारणांस्तव म्हणा, सांगावयाचे राहिले आहेत असें समजून चाललें पाहिजे. वास्तविक हें सर्व धोरणानें करावयाचें आहे, त्याविषयी नियम सांगतां येणार नाहीत. 'फिर्याद आल्याबरोबर आरोपीस शिक्षा' असें करितां नये, हा मुद्दा आहे. रामायणांतील वर दाखविलेली विसंगतता खरी आहे; पण निमीचा देवरात हा पुत्र असें सांगतांना जनक वंशावलि सांगण्यास वसला नसून तो धनुष्याचा इतिहास सांगत आहे, हा भेद लक्षांत ठेवणें अवश्य आहे. निमि हा मूळ पुरुष म्हणून त्याचें नांव प्रथम सांगितलें व देवरात याला तें धनुष्य प्रथम मिळालें म्हणून त्याचें नांव पुढें घेतलें. धनुष्याच्या इतिहासाचे दृष्टीनें हीं दोन नांवें तेथें आवश्यक होतीं व तीं त्यानें सांगितलीं. पुढील वंशावरून अशा स्थलीं सांशक होण्यापेक्षां देवरात हा निमीचा एक वंशज असा अर्थ येथें विवक्षित आहे असें मानणें अधिक उचित नव्हे काय ? मात्र वंशावलि सांगतांना कोठें कोठें असे प्रकार झाले आहेत व याकरितां त्यांवरून शेवटचा निर्णय करितां नये; गौण

म्हणून ते एक प्रमाण घेण्यास प्रत्यवाय नाही व आम्हीहि वर गौण म्हणूनच ते एक प्रमाण दिल्याचें सांगितलें आहे.

दुसरें महत्वाचें प्रमाण म्हटलें म्हणजे “ राजावलि ” नामक ग्रंथाचें होय. या ग्रंथांत जी माहिती दिलेली आहे तीवरून इ. पू. २३७० वे वर्षी रामरावणांचें युद्ध झालें असें दिसून येतें. हा एक बौद्ध ग्रंथ असून तो सिंहलींत लिहिलेला आहे. हा ग्रंथ आम्हीं स्वतः पाहिलेला नाही व प्रयत्न करूनहि मिळाला नाही. रा. वामन सोमनारायण दलाल यांचा हिंदुस्थानच्या इतिहासावर History of India म्हणून जो ग्रंथ आहे त्याचे पहिल्या भागांत हिंदुस्थानच्या प्राचीन इतिहासाविषयी विवेचन केलेलें असून त्यांत ही माहिती आलेली आहे. रा. दलाल यांनीं तेथें काय सांगितलें आहे तें प्रथम त्यांच्याच शब्दांत येथें सांगतों. रा. दलाल म्हणतातः—

We may therefore with great probability accept the date of the event as given in “ राजावलीय ” a सिंहली work, which fixes it to be 1844 years before गौतमबुद्ध entered on his mission, that is, about 2370 B. C. The arguments in favour of this date are that the राजावलि being a सिंहली work is the book to which we should look for the date of the event. Again the date is not mentioned in round numbers and from this we may infer that the writer of the book has quoted the date from sources which had exactly computed the date. Lastly, it may be mentioned that the Epic period begins where the ब्राह्मण period ends and as the date of the शतपथ ब्राह्मण is not later than 2500 B. C., the date of 2370 B. C. for the रामायण would not be inappropriate.” पृष्ठ १८६.

“ म्हणून रामरावणांतील युद्धाचा काल, ‘ राजावलि ’ नामक एका सिंहली ग्रंथांत सांगितल्याप्रमाणें गौतम बुद्धाच्या धर्मप्रसाराच्या कार्याला प्रारंभ होण्यापूर्वी

१८४४ वर्षे म्हणजे इ. स. पू. सुमारे २३७० वर्षे हाच बहुतांशी संभवनीय अतएव ग्राह्य मानणे योग्य आहे. हाच काल ग्राह्य मानण्याला कारणे खालील-प्रमाणे आहेत. प्रथमतः राजावलि हा सिंहली ग्रंथ असल्यामुळे या गोष्टीच्या कालनिर्णयाचे कामी त्याचा आधार घेणे रास्त आहे. दुसरे असे की, या ग्रंथांतील काल स्थूलमानाने न सांगतां निश्चितपणे अमुक वर्षे असा सांगितलेला आहे आणि यावरून या ग्रंथकाराला परंपरेने जी माहिती मिळाली होती तिचा अनुवाद त्याने आपल्या ग्रंथांत केला असला पाहिजे, असे अनुमान आपणांस करितां येण्यासारखे आहे. सरतेशेवटी इतकेंच सांगायचा की, ब्राह्मणकाल जेथे संपतो तेथेच पौराणिक कालाला प्रारंभ होतो; आणि ज्याअर्थी शतपथब्राह्मणाची कालमर्यादा इ. पू. २५०० च्या अलिकडे* येत नाही, त्याअर्थी इ. पू. २३७० ही कालमर्यादा रामायणाचे बाबींत अयोग्य होणार नाही. ”

राजावलीतील हा काल रामरावणांचे युद्धाचा होय. इ. पू. २३७० म्हणजे श. पू. २४४८ होत. यापूर्वी सुमारे ३२ वर्षे रामजन्मकाल येतो. म्हणजे श. पू. २४८० हें रामजन्माचें वर्ष म्हणतां येईल. लंकेंतून परत आल्यावर रामाला राज्याभिषेक झाला व पुढें लवकरच लोकापवादानिमित्त सीतेचा रामानें त्याग केला. या वेळीं सीता गरोदर होती व पुढें प्रसूत होऊन तिला झालेल्या दोन पुत्रांनीं वयाचे बारावे वर्षी रामाचे दरबारांत रामायणकाव्याचें गायन केल्याचें रामायणांत सांगितलें आहे. म्हणजे यापूर्वी कांहीं काल रामायणाची रचना झाली होती. स्थूलमानानें हा काल रामाचे राज्याभिषेकानंतर १० वर्षांनंतरचा घेतल्यास रामायणाची रचना सुमारे श. पू. २४३८ वे वर्षी झाली असें दिसून येतें. रामायणांतील प्रमाणांवरून वर जो काल सांगितला आहे त्याशीं राजावलीतील हा काल मिळता आहे व म्हणून त्यावर येथें इतकें विवेचन केलें आहे. हा ग्रंथ पहावयास मिळाला असता तर त्यांतील इतर माहितीवरून त्याची विश्वसनीयता कितपत

* शतपथ ब्राह्मणाचे कालासंबंधानें रा. दलाल यांनीं केलेलें विधान संबंध ग्रंथाविषयी ग्राह्य मानितां येण्यासारखें नाही; त्यांतील कांहीं भाग अत्यंत प्राचीन आहे तर कांहीं अगदीं अलीकडचा आहे. तो विषय स्वतंत्र आहे व म्हणून तो सोडून दिल्याचें पूर्वी आम्हीं सांगितलेंच आहे.

आहे हें सांगतां आलें असतें व रामायणांतील इतर कथानकांवरहि त्यांत कांहीं प्रमाणें मिळतीं तर अधिक प्रकाश पडला असता; पण त्यास उपाय नाही. तेव्हां मिळालेलें प्रमाण सुसंगत वाटल्यावरून तेवढें येथें सांगून ठेविलें आहे.

रा. रा. दत्तरी आणि रामजन्मकाल.

पंचांगप्रवर्तक मंडळीच्या “ करणकल्पलता ” ग्रंथाचे कर्ते रा. रा. केशव लक्ष्मण दत्तरी यांनी आपल्या “ वैदिककालगणनापद्धति आणि रामजन्मकालनिर्णय ” या पुस्तकांत रामजन्मकालाविषयीं विस्तृत विवेचन केलें आहे. प्रारंभीं युगशब्दानें किती काल ध्यावा याविषयीं चर्चा त्यांनीं केली असून पुढें रामजन्मकालाविषयीं विचार केलेला आहे. प्रथम त्यांचें म्हणणें काय आहे तें संक्षेपानें सांगून मग त्याच्या ग्राह्याग्राह्यतेविषयीं विचार करूं.

‘युग’ शब्दाचा वास्तविक अर्थ ‘तीच गोष्ट पुनः होण्याचा काल’ असा आहे, व या अर्थाला अनुसरून युग शब्दाचे अनेक अर्थ होतात. वर्षानें तोच ऋतु पुनः येतो म्हणून वर्ष हें युगच आहे. प्राचीन कालगणनापद्धतीप्रमाणें प्रत्येक चौथ्या वर्षीं एक विषुवान् येत असे. वर्षाचे दिवस ३६० व ऋतूंचा पर्याय ३६५१ दिवसांचा; तेव्हां ऋतूंचा व संवत्सराचा मेळ घालण्याकरितां चौथे वर्षीं २१ दिवस अधिक धरीत. या २१ दिवसांना विषुवान् म्हणतात व हे २१ दिवस ज्या संवत्सरीं ध्यावयाचे त्याला विषुवयुक्त संवत्सर म्हणतात. अशा रीतीने चौथ्या वर्षीं विषुवान् येत असे, म्हणून चार वर्षांची चौकडी हें एक युगच. वेदांगज्योतिषांतील पद्धतीप्रमाणें ५ वर्षांचें एक युग होत असे. स्मृतीतून व पुराणांतून सांगितलेलें दीर्घकालाचें प्रमाण तर प्रसिद्ध आहे. युगाचे अर्थाविषयीं रा. दत्तरी यांनीं याप्रमाणें चर्चा केली असून “सहस्रवार्षिक सत्र” याचा अर्थ सहस्रावे वर्षीं करावयाचें सत्र असा सांगून त्यांनीं वायुपुराणांतील कांहीं श्लोक अवतारिले आहेत. नारायणाचे अवतार सांगतांना प्रथम तीन दिव्य अवतार सांगून पुढें मानुष अवतार सांगितले आहेत; त्यांचे कालाचा क्रम या अवतरणांत दिलेला आहे. हें अवतरण महत्त्वाचें असल्यामुळें येथें उद्धृत करितों.

एतास्त्रिंशः स्मृतास्तत्र दिव्याः संभूतयः शुभाः ।

मानुष्याः सप्त यास्तस्य शापजास्ता निबोधत ॥९८।८८॥

त्रेतायुगे तु दशमे दत्तात्रेयो बभूव ह ।
 नष्टे धर्मे चतुर्थश्च मार्कण्डेयपुरःसरः ॥८९॥
 पंचमः पंचदश्यां तु त्रेतायां संबभूव ह ।
 मांधाता चक्रवर्ती तु तस्योत्थं पुरःसरः ॥९०॥
 एकोनविंशे त्रेतायां सर्वक्षत्रान्तकोऽभवत् ।
 जामदग्न्यस्तथा षष्ठो विश्वामित्रपुरःसरः ॥९१॥
 चतुर्विंशे युगे रामो वसिष्ठेन पुरोधसा ।
 सप्तमो रावणस्यार्थं जज्ञे दशरथात्मजः ॥९२॥
 अष्टमो द्वापरे विष्णुरष्टाविंशे पराशरात् ।
 वेदव्यासस्ततो जज्ञे जातूकर्णपुरःसरः ॥९३॥

यांत १९ व्या महायुगांतील त्रेतायुगांत परशुराम व २४ व्या महायुगांतील त्रेतायुगांत राम आणि अष्टाविसाव्या महायुगांतील द्वापरांत व्यास झाल्याचें सांगितलें आहे. यांतील परशुराम व राम तर समकालीन होते; तेव्हां या दोहों-मध्ये जें पांच महायुगांचें अंतर सांगितलेलें आहे, त्यानें स्मृत्युक्त दीर्घकाल विवाक्षित असणें संभवनीय नाहीं. अर्थात् येथें युगशब्दानें पूर्वी दाखविल्या-प्रमाणें चार वर्षांचा काल घेतला पाहिजे. म्हणजे या दोघां पुरुषांमध्ये अंतर पांच युगांचें-२० वर्षांचें होतें, असें दिसून येतें, व हा काल असंभवनीय नाहीं. स्वायंभुव मनूपासून भारतीय युद्धांत पतन पावलेल्या बृहद्बलापर्यंत ६५ पिढ्या सांगितलेल्या आहेत व पुढें चंद्रगुप्तापर्यंत ३९ पिढ्या होतात; मिळून पिढ्या १०४. प्रत्येक पिढी २२ वर्षांची या हिशेबानें हीं २२८८ वर्षे होतात. चंद्रगुप्ताचा राज्याभिषेक श. पू. ३९० वर्षी झाला, म्हणून श. पू. २६७८ हा स्वायंभुव मनूचा काल येतो. (पृ. २५) भारतीय युद्धानंतर कांहीं वर्षांनीं शौनकानें सहस्रवार्षिक सत्र केल्याचें महाभारताचे पहिल्या अध्यायांत सांगितलें आहे. भारतीय युद्धानंतर लवकरच जन्मास आलेला परीक्षिति ६० वर्षांचा असतां मरण पावला व त्याचे मृत्यूनिमित्त पुढें जनमेजयानें सर्पसत्र केलें. या सर्पसत्राचे वेळीं तेथें आलेला सूत शौनकाच्या द्वादशवार्षिक सत्रास गेल्याचें महाभारताचे प्रारंभी लिहिलें आहे, अर्थात् भारतीय युद्धानंतर ६०

वर्षांनीं संहस्रसांवत्सरिक सत्र झालें. म्हणजे भारतीय युद्धापूर्वी निदान १९४० वर्षे ही पद्धति सुरू झाली असली पाहिजे. भारतीय युद्धाचा काल रा. दसरी यांनीं श. पू. १२७५ ठरविला आहे. व हे १२७५ व वरील १९४० मिळून ३२१५ वर्षे होतात. हीं वर्षे चालू दशवर्षांत मिळविलीं म्हणजे जी संख्या होते ती पंचांगांतील गतकलीचे संख्येशीं थोड्या फेरानें मिळते; व यावरून ज्याला कलियुगारंभ म्हणतात तो वास्तविक या पद्धतीचाच आरंभ नव्हेना, असा संशय येतो. रा. दसरी यांनीं याप्रमाणें विवेचन करून कलियुगारंभकाल हाच वराहकल्पाचा आरंभकाल असा सिद्धांत काढिला आहे. व पुढील कालनिर्णय कल्पादिकालावरच केले आहेत. वायुपुराणांतील वरील वचनास अनुसरून रामजन्माचा कल्पादिकाल $१००० + ४००$ (कृतयुगाचे) $+ २३ \times ४$ (२३ अल्पयुगांचे) म्हणजे १४९२ पासून १४९६ पर्यंत येतो असें त्यांनीं ठरविलें आहे. कल्पकाल १४९२ म्हणजे $३१७९ - १४९२ = १६८७$ श. पू. हा काल येतो. याप्रमाणें विवेचन केल्यावर रा दसरी यांनीं रामायणांतील कित्येक ज्योतिर्विषयक अवतरणें दिलीं असून आपल्या कल्पनेशीं तीं कशीं जमतात तें निरूपण केलें आहे.

युगशब्दानें किती काल ध्यावयाचा हें निश्चित ठरवितां येत नाहीं व कित्येक ऐतिहासिक व्यक्तींचा काल ठरवितांना मोठी अडचण युगकल्पनेची आहे, हें आम्हीं मागें दाखविलें आहे. वायुपुराणांत कित्येक व्यक्तींचे काल सांगतांना युगशब्द योजिलेला आहे; व तेथें युगशब्दानें चार वर्षे ध्यावीं अशी कल्पना रा. दसरी यांनीं सुचविली आहे. युगशब्दाचा हा अर्थ आहे हें आम्हांला मान्य आहे; परंतु येथें हा अर्थ विवक्षित आहे असें मानण्यास प्रमाण कोणतें? वायुपुराणांत अन्यत्र युगशब्दाचा प्रयोग या अर्थी केल्याचें आढळत नाहीं. परशुराम व राम हे समकालीन, यासाठीं येथें दीर्घकाल संभयनीय नाहीं, असें रा. दसरी यांचें म्हणणें आहे. पण त्यांनीं पुढें आणिलेला कल्पकाल कितपत संभयनीय आहे याचा त्यांनीं विचार केलेला नाहीं. युगशब्दानें येथें दीर्घकाल विवक्षित नसावा अशी जी शंका त्यांना आली, तिचें कारण परशुराम व राम समकालीन होते हें असल्याचें त्यांनीं सांगितलें आहे. रामाचे विवाहानंतर धनुर्भंगा-

निमित्त परशुरामाशीं त्याचा सामना झाल्याची जी कथा आहे तीवरून त्यांचें समकालीनत्व आपणांस कळतें. वायुपुराणांतील कालनिर्देशावरून रा. दसरी यांनीं परशुराम व राम यांचे वयांतील अंतर २० वर्षांचें ठरविलें आहे. विवाहाचे वेळीं रामाचें वय सुमारे १६ वर्षांचें होतें. अर्थात् परशुरामाचें वय त्यावेळीं ३६ वर्षांचें असलें पाहिजे. या वेळीं परशुरामाचे चरित्रांतील सर्व पराक्रम आटोपले असून ते कृतकार्य होत्साते तपश्चर्या करण्यास गेले होते. परशुरामाचे चरित्रांतील महत्त्वाचीं कार्ये म्हणजे सहस्रार्जुनाचा वध व पृथ्वी निःक्षत्रिय करण्याचा २१ वेळां केलेला प्रयत्न हीं होत. हीं कार्ये झाल्यावर कश्यपाला पृथ्वीचें दान करून ते तपश्चर्येला गेले व तपश्चर्या करून त्यांनीं अनेक लोक या वेळीं संपादन केले होते. परशुरामाचे चरित्रांतील या गोष्टींचा स्थूलतः उल्लेख रामाशीं समागम झाल्या वेळीं त्यांचे स्वतःचे भाषणांत आलेला आहे. (१।७५।२३-२६) इतकीं सर्व कार्ये वयाचीं ३६ वर्षे होण्याचे पूर्वी आटोपतां येतील काय, याचा वाचकांनीं विचार करावा. रामाचा पराक्रम या वेळीं प्रथम दिसला व या वेळीं त्याचें वय १६ वर्षांचें होतें; तथापि विश्वामित्र दशरथाकडे मखरक्षणासाठीं त्याची मागणी करणास आले असतां राजानें त्याला तो लहान म्हणून पाठविण्याचें नाकारिलें होतें; म्हणजे या वयांत रामाचे हातून झालेला हा पराक्रम त्या कालांत अलौकिकच होता. वर्णानें क्षत्रिय असलेल्या रामाची ही गोष्ट झाली. परशुराम तर वर्णानें ब्राह्मण; अर्थात् वयांत आल्यावर त्यांनीं शस्त्र ग्रहण केलें व त्यांत नैपुण्य संपादन केल्यावर क्षत्रियांचा निःपात केला. क्षत्रियांशीं परशुरामाचे संग्राम २१ वेळां झाले. यावरून दीर्घकाल सूचित होतो; व हे संग्राम एकामागून एक अव्याहत झालेले नसून मध्यंतरीं कांहीं काल जाण्याची संभवनीयता लक्षांत घेतली म्हणजे याला पुष्कळ काल लागणार हें स्पष्ट दिसू लागतें. तपश्चर्येकरितां लागलेला काल याहून वेगळा. तेव्हां इतकीं कार्ये ३६ वर्षांचें वय होईपर्यंत कशीं आटोपतां येणार ? रामाहून परशुराम २० वर्षांनीं मोठे, असें रा. दसरी यांनीं अनुमानिलें आहे. पण रामायणांतील दोघांचे समागमाचा प्रसंग वाचला तर दोहोंमध्ये वयाचे दृष्टीनें अंतर बरेंच असतें, असें वाटतें.

ददर्श भीमसंकाशं जटामंडलधारिणम् ॥ १७४१७ ॥

“ परशुरामाची मूर्ति भयंकर दिसत होती. त्यानें मस्तकावर अनेक जटा धारण केल्या होत्या.” असें परशुरामाचें वर्णन आहे. व प्रथम दशरथानें भिऊन व हात जोडून जी प्रार्थना केली, तींत पुढील श्लोक आहे:—

क्षत्ररोषात् प्रशांतस्त्वं ब्राह्मणश्च महातपाः ।

बालानां मम पुत्राणामभयं दातुमर्हसि ॥ १७६१६ ॥

“ आपण क्षत्रियांवर क्रुद्ध होऊन त्यांचा निःपात करण्याची जी प्रतिज्ञा केली ती तडीस नेऊन शांत झाला आहां; आपण ब्राह्मण, महातपस्वी; तेव्हां माझ्या या बालकांना आपण अभयदान द्यावें. ”

दशरथाचें हें भाषण भितीचें अतएव नम्रपणाचें असलें तरी त्यांत रामा-विषयीं केलेल्या बालशब्दाचे प्रयोगावरून परशुराम वयानें रामाचे मानानें थोर असल्याचें स्पष्ट सूचित होतें. दुसरें असें कीं, परशुरामांनीं क्षत्रियांचा निःपात केल्या वेळीं कोणीहि क्षत्रिय राजा उरूं दिला नव्हता. परशुराम शांत झाल्यावर पूर्वी लहान असलेलीं क्षत्रियांचीं मुलें मोठीं झालीं तीं व कित्येक क्षत्रिय स्त्रियांची मागाहून संतति झाली ती पुढें गादीवर आली. अर्थात् त्या वेळीं दशरथ लहान असावा. मोठा असता तर जिवंत राहिला नसता. म्हणजे दशरथाहून परशुरामाचें वय अधिक मानावें लागतें. दशरथ तर या वेळीं वृद्ध झालेला व परशुराम त्याहून मोठे म्हटले म्हणजे किती वृद्ध असतील ?

परशुराम व राम समकालीन यावरून रा. दशरथ यांनीं मधील पांच युगांचीं वर्षे शंभराहून अधिक धरितां येत नाहींत असें अनुमान केले आहे. पण परशुराम भारतीय युद्धाचे वेळींहि होते, याची वाट काय ? भीष्माचार्यांचे ते गुरु होते व कर्णालाहि त्यांनीं विद्या शिकविली होती, हें प्रसिद्ध आहे. भारतीय युद्धाचे वेळीं रामापासून ३१ वा वंशज गादीवर होता असें त्यांनीं लिहिलें आहे व त्यावरून श्रीराम व पांडव यांमधील काल सुमारे ९०० वर्षांचा असावा असें अनुमानिलें आहे (पृ. १८). म्हणजे इतका काल परशुराम जिवंत होते असें मानणें भाग आहे; मग राम व परशुराम यांच्या समकालीनत्वावरून

युगाचें मान चार वर्षांचें असावें अशी मर्यादा कशी ठरवितां येणार ? सात चिरंजीव पुरुषांमध्ये परशुरामांची गणना होते, ही गोष्ट तर वेगळीच आहे.

वायुपुराणांतील वरील अवतरणांत त्रेतायुगांतील २४ वे अल्पयुगांत राम जन्मल्याचें सांगितलेलें आहे. तेथेंच १५ व्या अल्पयुगांत मांधात्याचें जन्म सांगितले आहे. म्हणजे दोघांमध्ये अंतर ९ अल्पयुगें अर्थात् ३६ वर्षे इतकें येतें. मांधात्यापासून रामाची पिढी तर रामायणांतील वंशावलिपाहतां चौविसावी दिसते. अशा रीतीनें ३६ वर्षांत २४ पिढ्या झाल्याचें विचित्र अनुमान रा. दत्तरी यांच्या युगकल्पनेमुळें निष्पन्न होऊं पहात आहे. युगशब्दाचे रा. दत्तरी यांनी दिलेले सर्व अर्थ संभवनीय आहेत; पण त्यांतील चार वर्षे हा अर्थ येथें घ्यावा असें जें त्यांचें म्हणणें आहे, तें येथें जमत नाहीं, एवढें आह्मांला येथें दाखवावयाचें आहे. वायुपुराणांतील जें अवतरण रा. दत्तरी यांनीं घेतलें आहे, त्यांत विष्णूचे अवतारांविषयी माहिती दिली असून त्याचा उपक्रम पुढील श्लोकानें केलेला आहे.

जज्ञे पुनः पुनर्विष्णुर्यज्ञे च शिथिले प्रभुः ।

कर्तुं धर्मव्यवस्थानमधर्मस्य च शासनम् ॥ ६९ ॥

“यज्ञसंस्था शिथिल झाली असतां धर्माची व्यवस्था करण्यासाठीं व अधर्माचें शासन करण्यासाठीं नारायणानें पुनःपुनः अवतार घेतले.”

अवताराचें कारण येथें स्पष्ट सांगितलेलें आहे व त्यावरून अवतार झाले ते मध्यंतरी कांहीं तरी काल गेल्यावरच झाले असावेत हें स्पष्ट होत आहे. हा काल किती असावा हें अनुमानितां येण्यासारखें नसलें तरी परशुराम व राम या दोन अवतारांमधील काल वीसच वर्षे असावा हें संभवनीय दिसत नाहीं. कारण धर्माची व्यवस्था परशुरामानें केली व पुनः अधर्माचें प्राबल्य होऊन धर्मरक्षणाकरितां रामाचा अवतार झाला. आणि इतकीं सर्व कार्यें वीस वर्षांत घडून आलीं असें येथें मानावें लागतें. परशुरामाचे कार्याला प्रारंभ केव्हां झाला व त्याची समाप्ति केव्हां झाली याविषयीं तर कल्पनाच चालत नाहीं ! व्यासांच्या अवताराचा कालनिर्देश वायुपुराणांत केलेला आहे, त्यावरून रा. दत्तरी यांनीं द्वापरांतील २८ व्या पोटविभागांत व्यास जन्मले असें ठरविलें आहे. वायुपुरा-

गांत व्यासांच्या अवतारानंतर नववा अवतार श्रीकृष्णांचा सांगतांना पुढील श्लोक दिलेला आहे:—

अष्टाविंशतिमे तद्वद्वापरस्यांशसंक्षये ॥

नष्टे धर्मे तदा जज्ञे विष्णुर्वृष्णिकुले प्रभुः ॥ ९६ ॥

“याप्रमाणें अष्टाविसाव्या महायुगांत द्वापराचे अंती धर्माचा नाश झाला असतां वृष्णिकुलांत विष्णूने अवतार घेतला.”

रा. दसरी यांच्या वरील कल्पनेप्रमाणें “द्वापरांतील अष्टाविसाव्या अल्प-युगांत” असा येथें अर्थ होतो. म्हणजे व्यास व श्रीकृष्ण यांचा जन्मकाल एक येतो. हा तर संभवनीयच नाही. कारण पांडवांतील अर्जुन श्रीकृष्णांचे बरो-बरीचा व कौरवपांडवांचे वडील धृतराष्ट्र व पांडु हे व्यासांपासून झालेले; मग व्यास व श्रीकृष्ण समवयस्क कसे असणार? दुसरें असें कीं, या श्लोकांत युगाचा निर्देश २८ वें असा करून त्याबरोबर “द्वापराचा क्षय प्राप्त झाला असतां” असें सांगितलें आहे. अल्पयुगाची कल्पना येथें ग्रहण केली तर द्वापराचा क्षय २८ अल्पयुगांनीं व्हावयाचा म्हणजे द्वापराची मर्यादा अवधी ११२ वर्षांची होते. रा. दसरी यांनीं द्वापर २०० वर्षांचें ठरविलें आहे; तेव्हां ही मर्यादा येथें कशी सांभाळावयाची? श्लोकांतील निरूपणाकडे पाहिलें तर अष्टाविसाव्या युगांतील द्वापर हा एक भाग असावा अशी कल्पना होते व तीच पूर्वीहि विवक्षित दिसते. रा. दसरी यांनीं प्रारंभीं असाच अर्थ केला आहे; पण अल्पयुगाची कल्पना पुढें केल्यावर त्यांनीं उलट अर्थ करून संगति लावण्याचा प्रयत्न केला आहे. परंतु या श्लोकांत आलेल्या द्वापराचे क्षयाचे निर्देशामुलें उलट अर्थ करितां येईल किंवा काय याविषयी आतां शंका राहिलेली नाही.

सहस्रवार्षिक सत्राविषयीची त्यांची कल्पना कै. काळे यांच्या कल्पनेहून वेगळी नाही. मात्र वायुपुराणांतील एक महत्त्वाचें अवतरण त्यांनीं दिलें आहे व त्यावरून हें सत्र बारा वर्षे मुदतीचें होतें, असें दिसतें. वर्ष शब्दाचा अर्थ दिवस असा नसून सहस्रवार्षिक सत्राचे कल्पनेची संगति लावावी, असें जैमिनीनें सुचविलें आहे व जैमिनीचे कल्पनेनें समाधान होत नसलें तरी अगति-त्वास्तव ती कल्पना ग्राह्य मानावी, असें आम्हीं एतद्विषयक विवेचनाचे प्रसंगीं

लिहिलें आहे; परंतु वायुपुराणांतील वरील अवतरण पाहिल्यावर त्याच्या कल्पनेच्या ग्राह्यतेविषयी शंका वाटू लागली आहे. तथापि सहस्रावे वर्षी करावयाचें सत्र असा अर्थ करण्यास रा. दसरी यांनीं नवीन प्रमाण कोणतेंहि दिलेलें नाहीं व यामुळें ती कल्पना अद्यापि ग्राह्य आहे असें वाटत नाहीं. 'सहस्रावे वर्षी' असा अर्थ येथें शब्दांतून निष्पन्न होत नाहीं, हें तर उघड आहे; तेव्हां अन्य रीतीनें येथें संगति लावितां आली पाहिजे हें विसरतां नये. सहस्रावे वर्षीं सत्र करावयाचें तर गणनेला प्रारंभ कधीं करावयाचा ? कालगणनेच्या कामीं आवश्यक असलेली शकपद्धति चालू नसतां ही गणना कोणीं करावयाची ? व त्या त्या वेळीं सत्र कोणीं करावयाचें ? पुरुरव्याचे वेळीं हें सत्र झाल्याची माहिती रा. दसरी यांनीं दिली आहे व पुरुरव्याचा पणतु ययाति यानें हें सत्र केल्याचें वर्णन पुराणांतरीं आलेलें आहे; पण मधील दोन पिढ्यांत एक सहस्र वर्षांची मर्यादा भरली, असें कसें म्हणावें ?

अशा रीतीनें युगशब्द व सहस्रवार्षिक सत्र यांविषयींच्या रा. दसरी यांच्या कल्पना निराधार असून त्यांची संगति लावितां येत नाहीं, यासाठीं त्या अग्राह्य आहेत व म्हणून त्यांवरून ठरविलेल्या रामजन्मकालाविषयीं अधिक विवेचन करण्याचें कारण नाहीं. तथापि रा. दसरी यांनीं आपण ठरविलेला काल रामायणवर्णित ग्रहस्थितीशीं जमत असल्याचें दाखविलें आहे, तेव्हां त्यांचें हें प्रतिपादन कितपत ग्राह्य आहे, हें आतां पाहूं. रामाचे जन्मकालासंबंधीं रामायणांत जीं वचनें आहेत तीं गौडी प्रतींत आढळत नसल्यामुळें प्रक्षिप्त आहेत व तीं गेल्यावर मूळ ग्रंथांत महत्त्वाच्या निर्देश राहात नाहीं आणि हें रा. दसरी यांनीं स्वतां लिहून ठेविलें असल्यामुळें त्याविषयीं अधिक लिहावयास नको. यौवराज्याभिषेकाचे वेळीं रामाचें वय २५ वर्षांचें होतें, असें धरून त्या वेळची ग्रहस्थिति रा. दसरी यांनीं दाखविली आहे; परंतु यौवराज्याभिषेकाचे वेळीं रामाचें वय अवघे १८ वर्षांचें होतें व रामायणांतील इतर वचनांशीं हें सुसंगत दिसतें, हें आम्हीं अन्यत्र दाखविलें आहे. रा. दसरी यांनीं अवतरिलेले श्लोक गौरीशिओच्या प्रतींत नसल्यामुळें प्रक्षिप्त आहेत. तेव्हां याविषयींहि विचार करावयास नको. राम वनवासाला गेले, त्यानंतर काहीं दिवसांनीं सूर्यग्रहण

झालें असावें असें रा. दसरी यांनीं रामायणांतील कांहीं वचनांवरून अनुमान केलें आहे. (पृ. ३३) रामाचा जन्मकाल व वनवासाचे वेळीं रामाचें वय वरीलप्रमाणें गृहीत धरून त्यांनीं त्या वेळची ग्रहस्थिति दर्शविली आहे व त्या-वरून ग्रहण संभवनीय असल्याचें सांगून रामायणांतील वचनांशीं त्याचा मेळ दाखविला आहे. जन्मकाल अनिर्णीत म्हणून बाजूला ठेविला तरी वनवा-साला जाते वेळीं रामाचें वय किती होतें याविषयीचें त्यांचें अनुमान चुकलें असल्यामुळें त्या वेळीं ग्रहण संभवनीय असलें तरी त्याचें महत्त्व राहिलें नाहीं; पण रामायणांतील वचनांवरून त्यांनीं ग्रहणाची केलेली कल्पनाच चुकलेली असल्यामुळें त्यांचा पुढील खटाटोप निरर्थक झाला आहे. रामायणांतील ज्या वचनांवरून रा. दसरी यांनीं सूर्यग्रहण अनुमानिलें आहे तें वचन पुढें देतों:—

तस्मिंस्तु पुरुषव्याघ्रे निष्कामति कृतांजलौ ॥ २।४१।१

नाग्निहोत्राण्यह्वयन्त सूर्यश्चान्तरधीयत ॥ ९ ॥

“ तो पुरुषश्रेष्ठ राम हात जोडून बाहेर जाऊं लागला असतां ....

अग्निहोत्राचें हवन कोणी केलें नाहीं; सूर्यहि अंतर्धान पावला. ”

सूर्य अंतर्धान पावल्याचें येथें सांगितलें आहे व त्यावरून सूर्यग्रहणाचें अनुमान रा. दसरी यांनीं केलें आहे. वास्तविक हें वर्णन अलंकारिक आहे व यासाठीं त्याचा शब्दशः अर्थ घेणें उचित नव्हे. सूर्य निस्तेज झाला, इतकेंच येथें विवक्षित आहे. या वर्णनांतील पुढील श्लोक पहा:—

नक्षत्राणि गतार्चांषि ग्रहाश्च गततेजसः ॥२।४१।११॥

न ग्रहो नाऽपि नक्षत्रं प्रचकाशे न किञ्चन ॥ १३ ॥

न वाति पवनः शीतो न शशी सौम्यदर्शनः ।

न सूर्यस्तपते लोकं सर्वं पर्याकुलं जगत् ॥१६॥

“ नक्षत्रे निस्तेज झालीं; ग्रहांची कांति नाहींशी झाली. ग्रह किंवा नक्षत्रे यांचा कांहीं प्रकाश पडेनासा झाला. थंड वाग वाहात नाहींसा झाला; चंद्र सौम्य दिसेनासा झाला; सूर्याचा प्रकाश पडेनासा झाला; (अशा रीतीने) सर्व जग व्याकुल होऊन गेलें. ”

येथें दिवसाचीं व रात्रीचीं दोनहि काळचीं वर्णनें असून, राम वनवासाला

गेले त्यानंतर कांहीं दिवसपर्यंतची स्थिति वर्णिलेली आहे, हें उघड आहे. नक्षत्रे निस्तेज झाल्याचें सांगून सूर्याचा प्रकाश पडेनासा झाल्याचें येथें सांगितलें आहे व पूर्वी सूर्य अंतर्धान पावल्याचें जें वर्णन येऊन गेलें आहे त्याचाच हा पर्याय आहे. अर्थात् येथें ग्रहणाची कल्पना संभवतच नाही. सूर्य अंतर्धान पावल्याच्या वर्णनावरून हें ग्रहण मोठें असावें असें रा. दत्तरी यांचें अनुमान आहे; पण सूर्यग्रहण मोठें अर्थात् खग्रास असेल तर नक्षत्रें प्रकाशू लागावयाचीं. असें असतां नक्षत्रे निस्तेज झाल्याचें तेथेंच जें वर्णन आहे, तें ग्रहणाच्या कल्पनेला उलट बाधक आहे. रामाला यौवराज्याभिषेक पुष्यनक्षत्रावर व्हावयाचा होता व यावरून अभिषेकाची तिथि चैत्र शुद्ध १२ असावी असें रा. दत्तरी यांनीं अनुमानिलें आहे. राम वनवासाला गेल्यावर रुहाव्या रात्रीं दशरथाला श्रावणवधाचें स्मरण होऊन तो शोक करूं लागला. (२।६३।४) व त्याच रात्रीं सूर्योदयापूर्वी तो मरण पावला. राम वनवासाला गेल्यानंतर व दशरथ मृत होण्यापूर्वी मधील पांचसहा दिवसांतील स्थिति वरील वर्णनांत आलेली आहे, हें उघड आहे. दशरथ मृत झाल्यावर भरत मातुलगृहाहून लवकरच अयोध्येला आला व त्याचे १४ व्या दिवशीं (२।७९।१) मंत्र्यांनीं ब्याला गादीवर बसण्याची विनंति केली. याच वेळीं भरतानें रामाला परत आणण्याविषयींचा आपला निश्चय सर्वास कळविला व त्याप्रमाणें सर्व मंडळींसह तो अरण्यांत रामाकडे गेला. मिळून हा सर्व कथाभाग राम वनवासाला गेल्यानंतर एका महिन्यांतच धडून आला. हा कथाभाग प्रायः अयोध्याकांडाचे समाप्तीपर्यंत (सर्ग ११५) सांगितलेला आहे. म्हणजे राम वनवासाला गेल्यावर प्रथमच येणाऱ्या अमावास्येला असो अथवा त्यापुढें चारपांच महिन्यांनीं येणाऱ्या अमावास्येला असो, सूर्यग्रहण असलें तरी त्याचा उल्लेख राम वनवासाला गेल्याचें ज्या सर्गांत प्रथमच सांगितलें (२।४०) आहे, त्यांतच येणें अगदीं संभवनीय नाही. मिळून दोनहि प्रकारें ग्रहणाविषयीं रा. दत्तरी यांचें अनुमान चिंत्य आहे. या ग्रहणानंतर १३५ चांद्रमासांनीं गोदावरीच्या कांठानें बरेंच मोठें सूर्यग्रहण झाल्याचें रा. दत्तरी यांनीं वर्तविलें असून त्याविषयींचा रामायणांतील उल्लेख प्रमाण म्हणून पुढें केला आहे. पहिल्या ग्रहणाविषयींचे

रा. दसरी यांचें अनुमान चुकलें असल्यामुलें त्यानंतरच्या ग्रहणाविषयींचें अनुमान बरोबर ठरणार नाही, हें तर उघडच आहे. पण ग्रहणाविषयीं रामायणांतील म्हणून त्यांनी दिलेलें प्रमाणहि वरच्यासारखेंच आहे, हें विशेष आहे. खर व दूषण आपल्या १४ हजार सेनेसह रामावर चाल करण्यासाठी निघाले असतां त्यांना उत्पात दिसू लागल्याचें जें वर्णन रामायणांत आहे, त्यांतच रा. दसरी यांचें ग्रहणसूचक प्रमाण आलें आहे. पुढील श्लोक पहा:—

जग्राह सूर्य स्वर्भानुरपर्वणि महाग्रहः ।

प्रवाति मारुतः शीघ्रं निष्प्रभोऽभूद्विवाकरः ॥३२३१२॥

“ पर्व नसतां हि महाग्रह राहून सूर्याला ग्रासलें; वारा वेगानें वाहूं लागला व सूर्य निस्तेज होऊन गेला.” येथें ग्रहण लागल्याचा स्पष्ट निर्देश आहे. हें खरें; पण ग्रहणाची पर्वणी नव्हती, अर्थात् अमावास्या त्या दिवशीं नव्हती, असें तेथें सांगून ग्रहणाविषयीं येणारा संशय निरस्तच करून टाकिलेला आहे; आणि पूर्वी ग्रहणाचें वर्णन कां करण्यांत आलें असें कोणी म्हणेल तर त्याला जणू काय उत्तर म्हणून पुढल्याच पंक्तींत सूर्य निस्तेज होऊन गेल्याचें सांगितलें आहे. अर्थात् ग्रहण लागल्याप्रमाणें सूर्याचें तेज दिसनासें झालें इतकेंच येथें विवक्षित आहे. रा. दसरी यांनीं सूर्यग्रहण वर्तविलें आहे; पण तें अमावास्येच्या दिवशीं येत आहे. व रामायणांतील ग्रहण तर अमावास्या नसतां लागल्याचें स्पष्ट सांगितलें आहे. तेव्हां रामायणांतील संगति राखावयाची तर अमावास्या नसतां येणाऱ्या सूर्यग्रहणाची तिथि व काल रा. दसरी यांनीं शोधून काढणें अवश्य आहे.

गोदावरीवरील सूर्यग्रहणानंतर १७३ चांद्रमासांनीं खग्रास चंद्रग्रहण रा. दसरी यांनीं वर्तविलें असून त्याचा उल्लेख रामायणांतील पुढील श्लोकांत असल्याचें त्यांचें म्हणणें आहे. (पृ. ३६)

रजन्यामप्रकाशस्तु चंद्रमा न प्रकाशते । *

कृष्णरक्तांशुपर्यन्तो लोकक्षय इवोदितः ॥ ६१२३८

* येथें आमचे प्रतीत “ रजन्यामप्रकाशस्तु संतापयति चंद्रमाः ॥ ” असा पाठ आहे. चंद्रापासून ताप होत आहे हें यांत विशेष आहे. प्रस्तुत मुद्याच्या दृष्टीनें त्याचें तादृश महत्त्व नाही.

“ रात्री चंद्राचा प्रकाश पडत नाही; कृष्णवर्ण व आरक्तवर्ण किरणांनी त्याचें मंडल परिवेष्टित झालें असून लोकांच्या नाशार्थच तो उदय पावला आहे की काय असा भास होत आहे. ”

सेतुबंधन झाल्यावर रामाच्या सैन्यानें प्रयाण केलें त्या वेळचें हें वर्णन असून त्यांत आणखीहि कित्येक दुश्चिन्हें होऊं लागल्याचें सांगितलें आहे. येथें चंद्र-ग्रहणाचा संशयहि येण्यासारखा नाही. चंद्राचें येथील वर्णन एकाद्या रात्रीचें नसून त्या वेळीं नित्य रात्री चंद्र निस्तेज दिसत असल्याचें सांगितलेलें आहे व हें सर्व सर्ग वाचूं लागलें असतां सहज लक्षांत येतें. सूर्यावर नीलवर्ण डाग दिसूं लागल्याचें याच सर्गांत सांगितलें असून (६।२३।९) तें पाहिलें म्हणजे येथील वर्णन एका रात्रीपुरतें नसून सामान्यपणें त्या कालीं दिसलेल्या दुश्चिन्हांचा त्यांत एकत्र समावेश केल्याचें जें अनुमान आम्हीं केलें आहे त्याची वाचकांस प्रचीति येईल.

हें चंद्रग्रहण खरदूषणादिकांशीं रामानें युद्ध केलें त्यानंतर १७३ चांद्र-मासांनीं झाल्याचें रा. दसरी यांनीं ठरविलें आहे; पण रामाच्या वनवासाची समाप्ति त्यापूर्वीच झाली आहे व यामुळें चंद्रग्रहणाचा वाद आपोआप सुटण्यासारखा आहे. राम पंचवटींत राहिले असतां लक्ष्मणानें तेथील हेमंताचें वर्णन फार सुंदर केलें आहे; व त्यांतील कित्येक उल्लेखांवरून तें पौष शुद्ध १५ च्या रात्रीचें असावें असें आम्हीं पूर्वी दाखविलें आहे. त्यानंतर लवकरच वरील युद्धाचा प्रसंग आला. याच युद्धांतील पराभवानिमित्त रावणानें सीतेचा अपहार केला. सीताशुद्धवर्ष गेलेल्या मारुतीशीं गांठ पडली असतां सीतेनें त्याला रावणानें येथें आपणाला एक वर्षाची मुदत दिली असून त्यापैकीं आतां दोन महिने अवशिष्ट राहिल्याचें सांगितलें आहे. (५।३७।८) त्यानंतर रामानें रावणाचा वध लवकरच केला व वनवासाची मुदत याच वेळीं समाप्त होत असल्यामुळें तो परत आला. राम अयोध्येला चैत्रमासीं परत आल्याचें रामायणांत स्पष्ट सांगितलें आहे. म्हणजे लक्ष्मणानें पंचवटींत असतां हेमंताचें जें वर्णन केलें त्यानंतर सुमारे १५ महिन्यांत वरील सर्व इतिहास झालेला आहे. खरदूषणादिकांचा वध हा या

इतिहासांतील एक भाग होय. अर्थात् त्यानंतर १७३ महिन्यांनीं राम वनांतच नव्हते तर ते हैं चंद्रग्रहण कसे पाहाणार ?

वायुपुराणांतील कालनिर्देशावरून रामजन्मकाल रा. दसरी यांनीं ठरविला तो कसा चुकला आहे हैं प्रारंभीं दाखविलें असून या कालांतील ग्रहस्थितीचा रामायणांतील वर्णनाशीं मेळ दाखविण्याचा त्यांनीं केलेला प्रयत्न तर मुळींच मिळत नाहीं हैं येथपर्यंत दाखविलें. यापुढें त्यांच्या निबंधांतील विवेचन प्रायः कल्पारंभकाल किंवा कल्पारंभकाल याविषयीं आहे. या विवेचनाशीं रामजन्मकालाचा साक्षात् संबंध नसल्यामुळें त्यावर साधक किंवा बाधक कोणत्याच प्रकारची टीका आम्ही करीत नाहीं. त्यांनीं ठरविलेला रामजन्मकाल रामायणाशीं मिळत नाहीं व अन्य प्रकारेहि त्यांत विसंगतता आहे, हैं आम्हांला आमच्या वाचकांना दाखवावयाचें होतें, तें आम्हीं यथामति दाखविलें आहे.

कांहीं शंका आणि त्यांचा परिहार.

रामायणाचा कालनिर्णय करण्यास अंतर्गत साधनें जवळजवळ नसल्यामुळें मिळेल त्या साधनाचा उपयोग करण्याकडे प्रवृत्ति होणें साहजिक आहे. प्राचीन ग्रंथांचा कालनिर्णय करावयाचा असतां प्रथम प्रमाणांची ग्राह्याग्राह्यता ठरविणें अवश्य असतें व ही एकदां ठरविल्यावर मग त्यांतील ग्राह्य अशा प्रमाणांवरून सिद्धांत बांधल्यास तो सहसा चुकावयाचा नाहीं; असो. रामायणाचा कालनिर्णय करितांना त्यांत सांगितलेल्या रामाच्या जन्मकालाकडे प्रथम लक्ष जातें. जन्मकाल सांगतांना सूर्य मेषास असल्याचा उल्लेख आहे. संबंध महाभारतांत राशींचे उल्लेख नाहीत. मेषादिराशींच्या संज्ञा मूळच्या आमच्या नसून ह्या परदेशांतून आल्या आहेत व इ.पू. ५०० च्या सुमारास त्या आमच्या देशांत आल्या असाव्या असा कै. दीक्षित यांचा* तर्क आहे. तथापि कांतिवृत्ताचे १२ विभाग करण्याची जी कल्पना प्राचीन ग्रंथांत आढळते त्यावरून मेषादि संज्ञा प्राचीन नसल्या तरी आमच्या नव्हत, असें निश्चयानें म्हणतां येत नाहीं अशी शंकाहि त्यांनीं प्रदर्शित केली आहे. * कित्येकांचें मतें हा काल इ. पू. पहिलें शतक हा आहे. कोणताहि काल ठरला तरी आमचेकडील प्राचीन ग्रंथांतून राशि-

चक्राचा उल्लेख आढळत नाही, हें निर्विवाद आहे व यामुळे रामायणांतील राशींचे उल्लेखांवरून त्याचा काल शककालाचें पूर्वी जाणें शक्य नाही असें वाटणें साहजिक आहे. परंतु राशींचा उल्लेख असलेली ही जन्मपत्रिका बंगाली प्रतींत मुळींच मिळत नाही.* इतकेंच नव्हे तर बर्लिन येथील रॉयल लायब्ररींत रामायणाच्या ज्या प्रती आहेत त्यांतील एकींतहि ती नाही, असें प्रो. वेबर यानें लिहिलें आहे. मुंबईकडील प्रतीतून ही पत्रिका आढळते. तेव्हां ही योजना मागाहून कोणी तरी केली असावी असें दिसतें. मूळांतील प्रमाण अशा प्रकारें ग्राह्य ठरत नसल्यामुळे त्यावरून सिद्धांत बांधतां येणार नाही हें उघड आहे. अयोध्याकांडांत एके स्थळीं राशीचा उल्लेख आहे. तरंतु तो सर्ग प्रक्षिप्त असल्याचें आम्हीं त्याविषयींच्या स्वतंत्र भागांत दाखविलें आहे. तेव्हां त्या आधाराची गति वरीलप्रमाणें समजावयाची आहे.

मेषादि राशींचा प्रचार होण्यापूर्वी वारांची कल्पना इकडे आली व तीहि परदेशांतून आली, असें कै. दीक्षित यांचें अनुमान आहे. हा काल त्यांनीं श.पू. १००० हा दिला आहे. श.पू. १५०० पूर्वीच्या ग्रंथांत वार आढळत नाहीत असें त्यांनीं येथें कारण दिलें आहे. रामायणांत एके स्थळीं वाराचा उल्लेख आहे. वनवासाची कैकेयीची योजना कळल्यावर राम सीतेला भेटावयास गेल्या वेळीं त्याचें म्लान मुख पाहून ती म्हणते :—

अथ बार्हस्पतः श्रीमान्युक्तः पुष्येण राघव ।

प्रोच्यते ब्राह्मणैः प्राज्ञैः केन त्वमसि दुर्मनाः ॥ २।२६।९ ॥

“ हे राघवा, आज मंगलकारक गुरुपुष्ययोग असल्याचें विद्वान् ब्राह्मण सांगतात, तर आपणांला खिन्न होण्याचें कारण काय ? ”

रामाला राज्याभिषेक पुष्यनक्षत्रावर व्हावयाचा होता, हें आपणांस माहीत आहेच व सीतेच्या भाषणांत राज्याभिषेकाचा निर्देश नसला तरी ती कल्पना मनांत आणूनच तिनें हा प्रश्न केला आहे. “ अथ बार्हस्पतः पुष्येण युक्तः ” असे मूळांत शब्द असून त्यांचा सरळ अर्थ ‘आज पुष्यानें युक्त असा बृहस्पतीचा दिवस आहे’ असा आहे. बृहस्पतीचा दिवस म्हणजे गुरुवार होय; याहून वेगळ्या अर्थ येथें संभवनीय नाही. दुसऱ्या कोणत्याहि वाराचा उल्लेख रामाय-

णांत नाही, हें खरें; तथापि वर असलेला उल्लेख मूळ ग्रंथांतील आहे, प्रक्षिप्त नव्हे, यांत शंका नाही. महाभारतासारख्या ग्रंथांत वारांचा उल्लेख नाही, यामुळे मन साशंक होतें; परंतु दिननक्षत्रे सांगण्याची त्या वेळची पद्धति दो-
नहि ग्रंथांत प्रतिबिंबित झाली आहे. आणखी असें कीं, वारानें एका सप्ताहा-
तील दिवसाचा बोध होतो व यामुळे कालांतरानें करावयाच्या कालनिर्देशाचे
प्रसंगी त्याचा तादृश उपयोग नसतो, तेव्हां कालज्ञानाचे कामी वारांचा उपयोग
नाहीं असें समजून त्यांचा निर्देश केला नसावा असें वाटतें. वार सात असून
त्यांचीं नांवें सात ग्रहांवरून पडलेलीं आहेत व तीं सर्व जगांत सारखीं आहेत;
तेव्हां त्यांचा उगम कोठेंतरी एका देशांत असावा, असें दिसतें. नक्षत्रापेक्षां ग्रह
मोठे असल्यामुळे त्यांचें ज्ञान आधीं होणें संभवनीय आहे. ग्रहांची गति कळ-
ण्यास वेळ लागला तरी ग्रहांची ओळख आधीं होणारच. रामायणांत शनी-
वांचून सर्व ग्रहांचीं नांवें प्रसंगानुसार आलीं आहेत व मंगलकृत रोहिणीशकट-
भेदाचें जें अवतरण पूर्वी दिलें आहे तेथें मंगळाला उद्देशून “ग्रह” असा
स्पष्ट शब्द आहे. ग्रहांचें ज्ञान याप्रमाणें त्या वेळीं होतें व वारांचीं नांवें
त्यांवरून पडलेलीं आहेत. तेव्हां वारांची पद्धति त्या वेळीं असणें असंभवनीय
नाहीं. शनीचा उल्लेख रामायणांत नसला तरी त्याचें महत्त्व नाहीं. कारण
इतर ग्रहांचें ज्ञान झाल्यावर शनीचें ज्ञान न होण्याचें कारण काय ? तेव्हां
वारांविषयींच्या वरील निर्देशावरून रामायणकाल बदलण्याचें कारण दिसत
नाहीं. वारांविषयीं प्राचीन ग्रंथांत कोठें उल्लेख नाही व यावरून तो उल्लेख
प्रथम ज्या कालांतील ग्रंथांत आढळला त्यापूर्वी वारांची पद्धति इकडे नव्हती,
अशी आम्हीं आपली समजूत करून घेतली आहे. उल्लेखाचे अभावावांचून या
कामीं दुसरें प्रमाण नाहीं. अर्थात् अशा प्रकारचा उल्लेख आढळला तर इतर
प्रमाणांनीं निश्चित झालेला ग्रंथाचा काल बदलावयाचा,—कीं त्या कालीं तें
ज्ञान इकडे असल्याचें तें गमक समजावयाचें ? याचा वाचकांनीं विचार करावा.

मतांतरांचा परामर्श.

रामायणाचे कालनिर्णयाचे प्रयत्न यापूर्वी कांहीं झाले आहेत; तथापि महा-
भारताइतके ते नव्हत, यांत शंका नाही. प्रमाणांची प्राह्याप्राह्यता प्रथम ठरविणें

या कामी आवश्यक असते, हें आम्हीं वर सांगितलें आहे व या मुद्याकडे लक्ष न गेल्यामुलें कालनिर्णयाचे कामी मतभेद फार झाले आहेत. म्हणजे शकापूर्वी ८॥ लक्ष वर्षांपासून इ. स. २२५ पर्यंत निरनिराळे काल, निरनिराळ्या विद्वानांनीं रामायणाचे ठरविले आहेत. श. पू. ८॥ लक्ष वर्षे हा काल राम त्रेता-युगांत झालेले व यावरून मधील द्वापरयुग व पुढील गतकलीचीं वर्षे धरून ठरविलेला आहे. युगकल्पनेविषयीं पूर्वीं जें विवेचन केले आहे, त्यांतच या कल्पनेचें निराकरण येऊन गेलें आहे, तेव्हां त्यासाठीं येथें वेगळें लिहावयास नको. शोधक बुद्धीनें निरीक्षण करून ठरविलेल्या कालाविषयीं तेवढें विवेचन येथें आम्हांस करावयाचें आहे. अशा कालनिर्णयांतहि मतभेद फार आहेत. सर वुड्लियम जोन्स यानें इ. पू. २०२९ वे वर्षीं राम होता असें ठरविलें आहे. इ. पू. ९५० हा रामाचा काल हॅमिल्टन यानें ठरविला आहे. रामाचे जन्मपत्रिकेवरून रामजन्म इ. पू. ९४० वे वर्षीं झाला असें वॅटले हा ज्योतिषी म्हणतो; पण रामायणरचनेचा काल मात्र त्यानें इ. स. २९५ ठरविला आहे. याच ज्योतिष्यानें दुसऱ्या स्थलीं रामाचा काल इ. पू. १२४९ असावा असें आपलें मत दिलें आहे. वुड्लफोर्ड याला राम इ. पू. १६०० ते १७०० च्या मधील काळांत झाला असें वाटतें. गॅोरिशिओ यानें आपल्या रामायणावरील निबंधांत रामाचा काल इ. पू. १४ वे शतकाचा प्रारंभ इतका ठरविला आहे. प्रो. याकोबीचे मतें रामायणकाल इ. पू. ६०० वर्षे आहे, तर मॉनियर वुड्लियम्सचे मतें तो इ. पू. ५०० वर्षे आहे. टॉडचे मतें इ. पू. १०० हाच रामायणकाल होय. गेन्याम् नामक एका जर्मन ज्योतिष्यानें इ. पू. १०५ मध्ये रामायण झालें असावें, असें आपलें मत दिलें आहे. पाश्चात्य विद्वानांच्या मतांचें हें दिग्दर्शन झालें. आतां आमचेकडील शोधकांचीं मतें पाहूं. कै. न्या. तेलंग यांनीं होमरवरून रामायण घेतलेलें या प्रो. वेबर याचे मताचें खंडन करितांना कालनिर्णयाविषयीं लिहिलें आहे; पण त्यांनीं स्वतंत्रपणें विचार केलेला नसून, इ. स. पूर्वीं कांहीं शतकें रामायणाची रचना झाली असावी, असें त्यांचें मत एकंदरीत दिसतें. रा. ब. वैद्य यांनीं रामायणाची पुनर्रचना होऊन बनलेली आवृत्ति इ. स. पू. १०० च्या सुमारास झाली असावी, असें ठरविलें आहे व यावरून मूळ ग्रंथ त्यापूर्वीं कित्येक वर्षे

ज्ञाला असला पाहिजे, असें त्यांचें मत अनुमानितां येतें. त्याविषयीं त्यांनीं स्पष्टपणे कांहीं सांगितलेलें नाहीं. कै. दीक्षित यांनीं रामायणांतील राशीचे उल्लेखांवरून त्याचा कांहींतरी भाग शकपूर्व १५०० नंतरचा व कांहीं भाग त्यापूर्वीचा असावा असें सांगितले आहे व हे दोन भाग निवड करून वेगवेगळे करणें कठीण आहे, असें आपलें मत दिलें आहे. रा. रा. अभ्यंकर यांनीं रामायणकाल इ.पू. २५०० पासून इ.पू. ४००० पर्यंत केव्हां तरी असावा, असा तर्क केला आहे. ज्ञानकोशकारांनीं इ.पू. २३५० र्हे हा रामायणकाल सांगितला आहे.

रामायणकालाविषयीं अशा रीतीनें मतभेद फार आहेत; तथापि एकंदरीत पाश्चात्यांपैकीं एकावांचून सर्वांचें धोरण रामायणकाल इ. पू. १००० चे आंत आणण्याकडे आहे व आमचेकडील विद्वानांचा कल तो काल इ. पू. २००० चे सुमारे असावा, असें दाखविण्याकडे आहे. आमच्या प्राचीन ग्रंथांवरून व्यक्त होणारी आमच्या पूर्वजांचे ज्ञानाची विशालता जितकी प्राचीन असेल तितकी आह्मांस भूषणावह वाटते. तर तीच जितकी अर्वाचीन व पाश्चात्यांकडून उसनी घेतलेली ठरले तितकी तिकडील विद्वानांना इष्ट असेत. कालनिर्णय या गोष्टीवर अवलंबून नाहीं व त्यावरून तो करितां येत नाहीं, हें खरें; तथापि परस्परविरुद्ध दोन दिशांकडे असलेल्या या धोरणांस अनुसरून निर्णायक प्रमाणें निवडून काढण्याचा प्रयत्न करण्यांत येतो व त्या प्रयत्नांवरून त्यांचें त्यांचें धोरण अनुमित होतें. वरील सर्व मतांचें निरीक्षण करून त्यांवर टीका करावयाची म्हणजे हा आधींच लांबलेला विषय आणखी लांबवावयाचा असें होणार आहे आणि तसें करण्याची तादृश आवश्यकताहि नाहीं. कालनिर्णयाचे कामीं कोणते मुद्दे प्रायः घेण्यांत आले आहेत तेवढे घेऊन त्यांवर विवेचन करावयाचें आहीं ठरविलें आहे. व तसें केल्यानें सर्व मुद्यांचें निरीक्षण केल्यासारखें होणार आहे. वर ज्यांचीं मते दिलीं आहेत त्यांपैकीं बेंटले या ज्योतिष्याचा मुद्दा चैत्रादि संज्ञा व ऋतुमान यांवर अवलंबून आहे. चैत्रादि संज्ञांचा प्रारंभ त्यानें इ. पू. ११८१ वे वर्षीं ठरविला आहे. प्रसंतसंपातीं सूर्य कधीं येतो हें गणितानें काढितां येतें; परंतु तेथें सूर्य

येण्याचे पूर्वी वसंतऋतु लागल्याचीं लक्षणें कांहीं प्रांतीं एक महिना तर कांहीं प्रांतीं दीड महिना दिसूं लागतात. ग्रंथांतील निर्देश वसंतसंपातीं सूर्य येण्याच्या कालाचे नसून सृष्टीत दिसणाऱ्या लक्षणांवरून अनुमित होणाऱ्या ऋतुकालाचे असतात व यामुळे निश्चित अनुमान करणें केव्हांहि कठीण आहे. कृत्तिकादिगणनेचा काल कृत्तिकांत संपात कधी यावयाचा हें पाहून त्यावरून कळतो व हा काल श. पू. २,४०० असल्याचें पूर्वी सांगितलें आहे. याच वेळीं वर्षारंभ मार्गशीर्षांत होऊं लागला. अर्थात् चैत्रादि संज्ञांचा काल याहून अलीकडे आणितो येणार नाही व यासाठीं वरील कालनिर्णयाविषयी विचार करण्याचें कारण नाही. वसंतारंभ जितका उशिरां होतो असें गृहीत धरावें, तितका हा काल अलीकडे येत जाईल व वेंटले यानें वरील कालनिर्णय असाच केला आहे. वेंटले याचें दुसरें प्रमाण रामायणकालीं श्रावणांत वर्षारंभ होत असे, हें आहे. त्याच्या कल्पनेचें आधारभूत वचन पुढीलप्रमाणें आहे:—

पूर्वोऽयं वार्षिको मासः श्रावणः सलिलागमः ।

प्रवृत्ताः सौम्य चत्वारो मासा वार्षिकसंज्ञिताः ॥ ४।२६।१४ ॥

“हे सौम्य, वर्षक्रतूतील हा श्रावण मास असून वृष्टीला प्रारंभ झाला आहे; हे पावसाळ्याचे चार महिने प्रवृत्त झाले आहेत.”

वालिवधानंतर किष्किंधानगरींत प्रवेश न करितां पावसाळा असल्यामुळे राम एका गिरिगुहेंत वास करण्यास गेले, त्या वेळीं त्यांनीं हनुमंताला उद्देशून केलेल्या भाषणांतील वरील वाक्य आहे. रामायणकालीं अधिक मासाची व्यवस्था नीट बसत नव्हती हें आम्हीं पूर्वी दाखविलें आहे; व ऋतुमान बरोबर होणें तीवर अवलंबून आहे, तेव्हां येथील ऋतुमानावरून कोणतेंहि निश्चित अनुमान करितां येणार नाही, असें आमचें मत आहे. चैत्रादि संज्ञांना प्रारंभ झाला त्या वेळीं “चैत्रवैशाख वसंतऋतु” ही परिभाषा प्रवृत्त झाली व त्या परिभाषेला अनुसरून श्रावण व भाद्रपद हे दोन वर्षक्रतूचे महिने होतात. ही परिभाषा रामायणकालीं दृढ झाली होती व वरील निर्देश तदनुरूप आहे अशी आमची समजूत आहे.

सध्यां आमचेकडे ज्येष्ठमासीं प्रायः वर्षारंभ होतो व आषाढमासीं वृष्टिमुस-

ळधार होत असली तरी आम्ही तो ग्रीष्मऋतुच म्हणत असतो. दरील निर्देश याच प्रकारचा आहे. येथील भाषणाप्रमाणे श्रावणापासून चातुर्मास पावसाळा असे धरावयाचे तर रामाच्या याच भाषणांतील पुढील वाक्य पहा:—

कार्तिके समनुप्राप्ते त्वं रावणवधे ऋतः ॥ ४२६।१७ ॥

“ कार्तिकमास प्राप्त झाल्यावर तूं रावणाचे वधाविषयीं यत्न कर. ” अर्थात् कार्तिकमास लागतांच पावसाळ्याचे चार महिने समाप्त होतात, असें दिसतें. म्हणजे पावसाळ्याचा प्रारंभ आषाढांत, एक मास पाठामागे गेला, असें होतें. सीताशुद्धयर्थे दक्षिणेकडे गेलेले अंगदादि वानर एका गुहेंत अडकून पडलेले होते व तीतून बाहेर पडल्यावर अंगद इतर वानरांना उद्देशून म्हणतो:—

वयमाश्वयुजे मासि कालसंख्याव्यवस्थिताः ।

प्रस्थिताः सोऽपि चा तीतः किमतः कार्यमुत्तरम् ॥ ४२६।२१ ॥

“ आम्ही जी मुदत घेऊन आश्विन मासीं बाहेर पडलों, ती तर टळून गेली आहे; तेव्हां आतां पुढें काय करावयाचें ? ”

पावसाळ्याचे चार मास संपल्यावर आश्विन मासीं ते बाहेर पडले, असें म्हणावयाचें तर पावसाळ्याचा प्रारंभ ज्येष्ठमासीं धरिला पाहिजे; मग श्रावणांत वर्षारंभ मानून त्यावर कालनिर्णय कसा करितां येणार ? वास्तविक वर्षारंभ श्रावणमासीं झाला व जोराच्या वृष्टीचे दोन महिने गेल्यावर आश्विनमासीं वानर बाहेर पडले हें सरळ दिसतें. पावसाळ्याचे महिने चार म्हणण्याची जी रूढि पडली आहे, तीस अनुसरून रामाचें वरील भाषण आहे. प्रत्यक्ष चार महिने घेतल्यास कशीच संगति लावितां येणार नाहीं. श्रावणांतील वर्षारंभावर कालनिर्णय मात्र करितां येणार नाहीं, हें वर सकारण सांगितलें आहेच.

बालकांडांतील विश्वामित्रोपाख्यानांत शक्यवनादिकांचा उल्लेख आहे व तेथील यवनशब्दानें ग्रीक लोक अभिप्रेत असावे, असें धरून त्यावरून कित्येकांनीं कालनिर्णय करण्याचा प्रयत्न केला आहे. ग्रीक लोकांशीं आमचा संबंध अलेक्झांडरचे स्वारीनंतर आला व यामुळें तदनुरोधानें हा काल पुष्कळ अलीकडे यावयाचा, हें उघड आहे. यवनशब्दानें ग्रीकलोक विवक्षित असावे का

नाहीं हा प्रश्न आधीं वादग्रस्त आहे, आणि हें सर्व आख्यान प्रक्षिप्त असल्याचें आम्हीं अन्यत्र दाखविलें आहे. तेव्हां या प्रमाणावरून निर्णय कसा करावयाचा ? किष्किधाकांडांतील भूगोलवर्णन तर प्रक्षिप्त असल्याचें कोणालाहि पटण्यासारखें आहे; पण त्यांतूनहि कित्येकांनीं कांहीं प्रमाणें निवडून काढून कालनिर्णयाची जुळवाजुळव केलेली आहे. अशा लटपटित पायावर मोठ्या मंदिराची उभारणी कशा व्हावी ? आणि केल्यास कशी टिकावी ? या भूगोलवर्णनांत चारी दिशांकडील जे लोक व देश यांचीं नांवें आलीं आहेत, तीं देऊन प्रो. वेवर यानें रामायणकाल शकारंभाच्या सुमारास आणण्याचा पुष्कळ प्रयत्न केला आहे; पण तो वरील कारणास्तव व्यर्थ गेला आहे. प्रक्षिप्तत्वाचा हा मुद्दा बाजूला ठेवून दुसऱ्या प्रमाणांनीं रामायणकालाची प्राचीनता दाखवितां येण्यासारखी आहे. कै. न्या. तेलंग यांनीं पाणिनीचे अष्टाध्यायींत रामायणांतील कांहीं व्यक्तींच्या नांवांविषयीं जे विशेष नियम आले आहेत, त्यांची माहिती दिली आहे. पाणिनीचा काल श. पू. आठव्या शतकाचे अलीकडे कोणी आणीत नाहीं व त्यानें उल्लेखिलेले शब्द रामायणांतील कथेंत येऊन गेले आहेत, हें पाहिलें म्हणजे रामायणकाल त्याहून अलीकडे आणण्याचें धाडस कोणी करील, असें वाटत नाहीं. “सौमित्रि” हा शब्द पाणिनीच्या बाह्यादि गणांत (४।१।९६) व गहादि गणांत (४।२।१३८) आला आहे. “रवण” आणि “ककुत्स्थ” हे शब्द शिवादि गणांत (४।१।११२) आले असून त्यांवरून “रावण” व “काकुत्स्थ” हे शब्द सिद्ध होतात. “रावाणि” शब्द तौल्वल्यादि गणांत (२।४।६१) आला असून “कैकय” शब्द भर्गादि गणांत (४।१।१७८) आला आहे व त्यावरून ‘कैकयी’ शब्द होतो. यांपैकीं सौमित्रि व रावण हे शब्द महत्त्वाचे आहेत व त्यांवरून रामायणांतील प्रसिद्ध व्यक्ति पाणिनीला विवक्षित आहेत, असें मानणें भाग आहे. कै. न्या. तेलंग यांनीं दिलेल्या प्रमाणांत आणखी एका प्रमाणाची भर टाकून आटोपतें घेऊं. “नखमुखात् संज्ञायाम्” (४।१।५८) या सूत्रानें नख किंवा मुख शब्द अंतीं असतां सर्व शब्द मिळून कोणाची संज्ञा असेल तर डीप् हा स्त्रीप्रत्यय करूं नये, असा नियम सांगितला आहे. या नियमाप्रमाणें शूर्प-

णखा, गौरमुखा हे शब्द ङीप् (ई) प्रत्यय न होतां टाप् (आ) हा अकारान्त शब्दांवरून होणारा सामान्य प्रत्यय होऊन झाले आहेत. येथील संज्ञेसंबंधाची अट महत्त्वाची आहे. शूर्पाग्रमाणें नखें असलेली स्त्री या अर्थी हा शब्द योजिला असेल, तर 'शूर्पाग्रणी स्त्री' असें म्हणावयाचें आणि तें कोणा एका स्त्रीचें नांव असेल, तर 'शूर्पाग्रणी' असें म्हणावयाचें, असा येथें भेद आहे. शूर्पाग्रणी हें उदाहरण परंपरेनें चालत आलेलें आहे व यावरून हाच शब्द येथें विवक्षित असावा, असें दिसतें. हा शब्द तर रामायणांत प्रसिद्ध आहे व यावरून तो ग्रंथ पाणिनीचे पूर्वाचा, इतकेंच नव्हे, तर त्याचे वेळीं तो सर्वमान्य झाला होता व यासाठीं त्यांतील काहीं संज्ञाविषयीं विशेष नियम ल्याला सांगावे लागले हें स्पष्ट होत आहे. ज्या प्रकारचीं प्रमाणें पुढें घेऊन कित्येक पाश्चात्य विद्वानांनीं रामायण अर्वाचीन कालांतील ठरविण्याचे प्रयत्न केले, त्याच प्रकारचीं हीं प्रमाणें आहेत व यावरून पाणिनीचे फार पूर्वी रामायणाची रचना झाल्याचें दिसून येतें. शककालानंतर किंवा शकापूर्वी पांचशें-सहाशें वर्षेपर्यंत रामायणकाल ठरवूं पाहाण्याचे प्रयत्न तरी यावरून निरर्थक ठरत आहेत.

रामायणाच्या प्रती.

रामायणांतील प्रक्षिप्त भागाविषयीं विचार करितांना आमचेकडील रामायणाचे प्रतीविषयींची माहिती दिली आहे व तीविषयीं अधिक माहिती पाहिजे तर ती प्रत येथें मिळण्यासारखी आहे. इतर प्रांतांतील प्रतीविषयीं माहिती देणें अवश्य आहे. महाभारताप्रमाणें रामायणाच्या गिरनिराळ्या प्रती ताडून पाहिल्या तर त्यांत विशेष भेद दिसून येत नाही. वायव्यप्रांताकडील प्रत मात्र अगदीं भिन्न आहे व याकरितां रामायणाच्या खऱ्या प्रती दोन आहेत, असें मानणें भाग आहे. तेव्हां आतां या दुसऱ्या प्रतीविषयीं येथें माहिती द्यावयाची आहे. या प्रतीला गौड प्रत असें म्हणतात. ही प्रत आम्हांला पाहावयास मिळालेली नाही. याकरितां तीविषयीं अन्य ग्रंथांत दिलेल्या माहितीचा येथें संग्रह करणें भाग आहे. या प्रतीविषयींची माहिती रा. रा. अभ्यंकर यांनीं आपल्या रामायणावरील निबंधांत दिली असून तीच येथें संक्षेपानें देत आहों. ही प्रत गोरिशिओ साहेबानें पारिसमध्ये इटॅलियन् भाषेंत छापून

सन १८४३ ते १८५० पर्यंत प्रसिद्ध केली आहे. प्रकाशकाचे नांवावरून हिला गॅरिशिओची प्रत असेंहि कोणी म्हणतात. गॅरिशिओने या प्रतीचे पांच भाग केले असून पहिल्या भागास मोठी व इतरांस लहान लहान प्रस्तावना आहेत. शेवटी थोडथोड्या टीपा आहेत. या प्रतीचे पहिल्या कांडांत प्रारंभी अनुक्रमणिका सांगितली असून तींत सर्व कांडांतील सर्ग व श्लोक यांचे परिगणन केले आहे. या अनुक्रमणिकेत सर्ग व श्लोक यांची संख्या किती दिली आहे व त्याच ग्रंथाचे छापील प्रतींत ती आतां किती आढळते, याचे कोष्टक पुढे देत आहों.—

अनुक्रमणिका.			छापील प्रत.	
कांड	सर्ग	श्लोक	सर्ग	श्लोक
१	६४	२८५०	८०	२२९२
२	८०	४१७०	१२७	४१२१
३	११४	४१७०	७९	२८४२
४	६४	२९२५	६३	२३०२
५	४३	२०४५	९५	३३००
६	१०५	४५००	११३	४९३६
७	९०	३३६०	०	०
एकूण	५६०	२४०००	५५७	१९७९३

या प्रतींत मुंबईप्रतीपेक्षां खालील सर्ग अधिक आहेत.

कांड १	सर्ग ४, १८, ७९, ८०
„ २	„ २१ ते २४, ३४, ५०, ६१, ६४, ७८ ते ८१, ८३ ते ८५, ८९, ९३, ९८
„ ३	„ ४६, ४७
„ ४	„ १०, २०, ६२, ६३
„ ५	„ ३०, ५०, ७६, ८१ ते ८७
„ ६	„ ३३, ३४, ४१, ८४, ९६

या प्रतींत मुंबईप्रतीतील पुढील सर्ग सांपडत नाहींत:—

कांड १	सर्ग ०
„ २	„ ३५, ४४, ४७, ७६, ७७, ९८
„ ३	„ ३१, ६०, ६२, ६३
„ ४	„ १३, २४, ५९
„ ५	„ ३, ७, ८, २३, ३१, ३२, ३९, ४३, ५४
„ ६	„ १० ते १५, २०, २३, २४, ४०, ५३, ५४, ७२, ८०, १०५
„ ७	„ (सर्वच कांड)

रामायणाची ही प्रत मुंबईचे प्रतीशीं कथेच्या दृष्टीनें भिन्न नसून श्लोक मात्र एकमेकांशीं मिळत नाहीत. रा. अभ्यंकर यांनीं दोन प्रतींतील बालकांड ताडून पाहिलें, तेव्हां दोन प्रतींत अगदीं एक असलेले श्लोक अवघे ४७ मिळाले. सर्गांचे आद्यंतहि कथेच्या दृष्टीनें दोहोंकडे एक नाहीत. मुंबईप्रतींत जी कथा दोन सर्गांत आली आहे, तेथें गौड प्रतींत कोठें एक सर्ग आहे; कोठें मुंबईप्रतींत एका सर्गांत सांगितलेली कथा गौडप्रतींत दोन सर्गांत विभागलेली आहे. गौडप्रतींतील अयोध्याकांड मुंबईप्रतींतील अयोध्याकांडाचे ११५ वे सर्गाचे शेवटीं संपतें, अरण्यकांड मुंबईचे किष्किंधाकाण्डाचे १ ल्या सर्गाचे शेवटीं संपतें, किष्किंधाकांड मुंबईच्या किष्किंधाकांडाचे ६३ वे सर्गाचे शेवटीं संपतें व सुंदरकांड मुंबईच्या युद्धकांडाच्या २२ वे सर्गाचे शेवटीं संपतें.

रा. रा. अभ्यंकर यांना ही प्रत मूळची असून तीवरून मुंबईप्रत झाली असें वाटत आहे; परंतु ही प्रत त्यांना वाटते इतकी प्राचीन नाही. कारण रामायणावरील प्राचीन टीकांमध्ये टीका केलेली नसल्यामुळे प्रक्षिप्त ठरलेले कित्येक सर्ग या प्रतींत आढळतात. अयोध्याकांडांतील सीतास्तनविदारणाची कथा, तसेंच अरण्यकांडांतील इंद्रानें भोजन पाठविल्याची कथा मुंबईप्रतीप्रमाणें या प्रतींतहि आहे व या कथांचे दोनहि सर्ग त्यांवर प्राचीन टीका नसल्यामुळे प्रक्षिप्त आहेत, हें उघड आहे; आणि यासाठीं ही प्रत प्राचीन आहे, असें म्हणतां येणार नाही.

या गौड प्रतीवरून लाहोर येथील दयानंदविद्यालयामार्फत रामायण प्रसिद्ध

होत असून तें अद्यापि पूर्ण झालेलें नाहीं; यामुळें दोन प्रतींची तुलना करून अधिक माहिती देतां येत नाहीं.

कुशलवांना पढविलेलें रामायण.

वाल्मीकींनीं कुशलवांना ज्या वेळीं रामायण पढविलें, त्या वेळीं तें कोठपर्यंत रचिलें होतें, हा एक महत्त्वाचा प्रश्न आहे. यासंबंधी स्पष्ट असा उल्लेख रामायणांत केलेला नाहीं. याकरितां रामायणांतील कांहीं उल्लेखांवरून या प्रश्नाचा अनुमानांनें उलगडा केला पाहिजे. रामायणाचे प्रारंभीचे सर्ग वाचतांना वरील शंका उत्पन्न होते. प्रारंभीचे सर्ग प्रस्तावनेदाखल असून ते वाल्मीकींनीं मागून रचिले असले पाहिजेत, हें उघड आहे. हे सर्ग जरी प्रथम रचिलेले नसले तरी मागून संबंध काव्य म्हणतांना ते शिष्यांच्या तोंडीं घातल्यास अस्थानीं दिसत नाहींत. ज्याप्रमाणें हल्लींच्या पुस्तकांतून प्रस्तावना किंवा त्यांवरील अभिप्राय मागून लिहिले असले तरी प्रारंभी दिलेले असतात व ते तशाच क्रमानें वाचणें सयुक्तिक असतें, त्याप्रमाणेंच रामायणाच्या प्रारंभीच्या सर्गाची गोष्ट आहे. अश्वमेधयज्ञाचे वेळीं जेव्हां कुशलवांनीं रामायण गायिलें, तेव्हां त्यांनीं प्रारंभीचे हे सर्ग म्हटले होते, असा उत्तरकांडांत स्पष्ट उल्लेख केलेला आहे:—

एवं प्रभाषमाणेषु पौरजानपदेषु च ।

प्रवृत्तमादितः पूर्वसर्गं नारददर्शितम् ॥ ७।९४।१५ ॥

“ नगरांतील व राष्ट्रांतील लोक याप्रमाणें आपापसांत बोलत असतां नारदांनीं सांगितलेली कथा ज्यांत आहे त्या पहिल्या सर्गाला प्रथम प्रारंभ झाला.”

या उल्लेखावरून हे सर्ग मागून कोणातरी प्रक्षेपकानें रचिले आहेत, असें म्हणतां येणार नाहीं. कुशलवांचें रामाशीं असलेलें नातें ज्यापक्षीं त्यांना अखेर सीतेचें दिव्य हेरिपर्यंत कळलें नव्हतें, त्यापक्षीं त्या नात्याचा द्योतक भाग तेव्हां रचिलेला नसावा, असें वाटतें. कारण हें नातें समजून त्यांनीं त्यासंबंधीं कोणताहि प्रयत्न केल्याचें रामायणांत लिहिलेलें नाहीं. संबंध रामायणाचें अध्ययन केल्यावर “ रामाची सीता कोण व आपण तिचे कोण ” हें न कळण्याइतके ते मूर्ख दिसत नाहींत; कळलें असूनहि प्रयत्न करावयाचा नाहीं इतके ते मनोविकारशून्य खास नव्हते; किंवा वाल्मीकींनीं त्यांना तशी इशारत दिल्याचें

रामायणांत कोठेहि लिहिलेलें नाहीं. यावरून हें नातें कुशलवांना न कळविण्याची खबरदारी घेतली असली पाहिजे, हें उघड आहे. अश्वमेधाचे वेळीं रामायणकाव्य निरनिराळ्या स्थलीं म्हणण्याची वाल्मीकींनीं कुशलवांना आज्ञा केली, तेव्हां त्यांनीं त्यांना अशी सूचना केली कीं :—

आदिप्रभृति गेयं स्यान्न चावज्ञाय पार्थिवम् ।

पिता हि सर्वभूतानां राजा भवति धर्मतः ॥ ७।९.३।१४ ॥

“ हे लवकुशहो, तुम्ही रामायणाचें गायन प्रारंभापासून करा. राजाचा अनादर मुळीच करूं नका. कारण राजा हा धर्मदृष्ट्या पाहिलें तर सर्व प्राण्यांचा पिता आहे. ”

राम हा खरोखर कुशलवांचा पिता असतां ज्यापक्षीं महर्षींनीं एवढा द्राविडी प्राणायाम करून त्याजकडे पितृत्व आणण्याचा प्रयत्न केला आहे, त्यापक्षीं कुशलवांना त्यांच्या रामाशीं असलेला संबंध माहीत नव्हता व तो त्यांना स्पष्टपणें कळविण्याचा हा वेळपर्यंत तरी महर्षींचा इरादा नव्हता, असें उघड दिसून येतें. हा संबंध उत्तरकांडांत आलेला आहे. बालकांडांतील प्रारंभीच्या सर्गांत आलेला नाहीं. सीतात्यागाच्या कथेपासून हा संबंध कळूं लागतो. अर्थात् यापूर्वीच्या तेवढ्या कथा म्हणजे युद्धकांडाच्या समाप्तीपर्यंतचें रामायण वाल्मीकींनीं रचून कुशलवांना पढविलें होतें, असें दिसतें. रामायणांत जेथें कांडांच्या संख्येचा उल्लेख आलेला आहे, तेथें तो एकदम न करितां “ षट्कांडानि तथोत्तरम् ” असा वेगळा करून उत्तरकांडाची रचना मागून केल्याबद्दल अप्रत्यक्ष पुरावा दिलेला आहे. युद्धकांडाच्या शेवटीं जें गद्य* आहे, त्यांतील उल्लेखावरूनहि आमच्या म्हणण्यास पुष्टि येते. या गद्यांत “ राजाधिराजस्य लोकाभिरामस्य निकटोक्तयोः श्रीरामात्मजयोरादिकविशिष्ययोः कुशलवयोरारुख्याने । ” असे शब्द आहेत. यावरून वाल्मीकींनीं कुशलवांना शिकविलेला व त्यांनीं रामापुढें गायिलेला रामायणाचा भाग एवढाच होता, असें वाटतें. जर त्यांनीं उत्तरकांडासहित रामायणाचें अध्ययन केलें असतें, तर तसा उल्लेख शेवटीं दिला असता. रामायणाच्या रचनेसंबंधीं बालकांडांत जो कथाभाग आला आहे, त्यांतील उल्ले-

* हें गद्य नोरिशिओनें प्रसिद्ध केलेल्या रामायणाच्या प्रतीत नाहीं.

खावरून कुशलवांना पढविण्यापूर्वी वाल्मीकींनीं जें रामायण रचिलें, त्यांत रावणाचा वध करून राम सिंहासनावर बसेपर्यंत कथाभाग आला होता, असें दिसतें. ब्रह्मदेवांनीं वाल्मीकींला दिलेला वर असा होता:—

धर्मात्मनो भगवतो लोके रामस्य धीमतः ।

वृत्तं कथय धीरस्य यथा ते नारदाच्छ्रुतम् ॥ १।२।३२ ॥

“ धर्मात्मा, बुद्धिमान् व धैर्यशील अशा त्या भगवान् रामचंद्राचें चरित्र नारदाच्या तोंडून तूं जसें ऐकिलें आहेस, त्याप्रमाणें कथन कर. ”

नारदांनीं वाल्मीकींना जें रामचरित्र सांगितलें तें राज्याभिषेकापर्यंतच होतें. नारदांच्या भाषणांतील शेवटचा चरित्रविषयक श्लोक:—

रामः सीतामनुप्राप्य राज्यं पुनरवाप्तवान् ॥ १।१।८९ ॥

“रामाची व सीतेची भेट झाली आणि नंतर रामाला पुनः राज्य प्राप्त झालें.”

हा असून त्यापुढें रामराज्यांत लोकस्थिति कशी राहिल, तें वर्णन करण्यास प्रारंभ केला आहे. या सर्व गोष्टींवरून वर दिलेलें अनुमान सत्य आहे, असें दिसून येईल.

वाल्मीकि रामानंतर कां बरोबर ?

“ राम व वाल्मीकि समकालीन नसून रामानंतर हजारों वर्षांनीं वाल्मीकि झाला असावा असें दिसतें. ” असें विधान रा. रा. अभ्यंकर यांनीं आपल्या रामायणावरील निबंधांत केलें आहे. (पृष्ठ १७३ पहा) वाल्मीकींनीं रामाचा जन्म होण्यापूर्वी रामायण रचिलें होतें, या दंतकथेला तोडीस तोड म्हणून जर हें विधान केलें नसेल, तर सत्यान्वेषणाच्या दृष्टीनें या विधानाची किंमत काय आहे तें ठरविणें अवश्य आहे. कांहींतरी प्रामाणिक आधार असल्याशिवाय कोणतेंहि विधान करणें आमच्या मते अयोग्य आहे. दंतकथेला आधार नाही म्हणून ती सोडून दिली व दोघेहि एकाच काळीं होते येथपर्यंत आम्हीं आलों आहों. यापुढें एकदम उडी मारण्यास आम्हांला आधार सांपडत नाही व अभ्यंकर यांनींहि आपल्या पुस्तकांत दिलेला नाही. या विधानाच्या पुष्ट्यर्थ म्हणून ‘वाल्मीकि महर्षि एक नसून अनेक होते’ असाहि मजकूर आम्हीं एके स्थलीं वाचला आहे, मागें ज्याप्रमाणें एका ज्ञानेश्वराचे दोन ज्ञानेश्वर करण्याचा प्रयत्न

झाला व तो शेवटीं व्यर्थ झाला, त्याप्रमाणेच एका वाल्मीकीचे अनेक वाल्मीकि करण्याचा हा प्रयत्न आहे, असें आह्मांस वाटते. वाल्मीकि व रामचरित्र यांचा संबंध परस्परांत इतका गुंतलेला आहे कीं, वाल्मीकींना रामाच्या पुढें हजारों वर्षे ओढावयाचें असल्यास रामाच्यापुढें एक तरी वाल्मीकि उभा केल्याशिवाय गत्यंतर नाही. हा अडचण लक्षांत आणून वरील तोड सुचविलेली असावी. दोन वाल्मीकि मानिले तरी संगति कशी लावावयाची, तें कळत नाही. रामायणकार वाल्मीकि रामाच्या मागून झाले तर सीतेला आपल्या आश्रमांत आश्रय देणारे वाल्मीकि कोणते, असा प्रश्न येणार ! म्हणून वरील तोड काढून हीं कार्यें दोहोंकडे विभागून दिलीं आहेत. रामायणकार वाल्मीकि व सीतेला आश्रय देणारे वाल्मीकि हे जर दोन वेगळे पुरुष मानिले तर त्याच कथेच्या अनुषंगानें वाल्मीकींनीं सीतेकडून रामाच्या दरबारांत दिव्य करविलें हा कथा ओघानें पुढें येणार आहे. मग या वेळीं कुशलवांनीं कोणतें रामायण गायिलें हा प्रश्न पुढें उभा राहतो. रामाच्या वेळीं जर रामायणकार वाल्मीकि नव्हते म्हणजे रामायणहि रचिलेलें नव्हतें, तर कुशलवांनीं रामाच्या दरबारांत रामायण गायिलें व सीतेनें दिव्य केलें या कथा प्रक्षिप्त मानावयाच्या कीं काय ? वाल्मीकि हे एकच होते असें मानून जर त्यांना रामाच्या पुढें हजारों वर्षे आणून सोडिलें, तरीहि हा प्रश्न तसाच राहणार. कुशलवांनीं रामाच्या दरबारांत रामायणाचें गायन केलें व नंतर सीतेनें दिव्य केलें या कथा अत्यंत महत्त्वाच्या आहेत; आणि त्या नसल्या तर रामायणाची पूर्तता व्हावयाची नाही, अशी आमची समजूत आहे. नाही तर बालकांडाच्या प्रारंभी असलेले प्रस्तावनेदाखल सर्ग व संबंध उत्तरकांड प्रक्षिप्त मानावें लागेल. हे भाग प्रक्षिप्त नसून खुद्द वाल्मीकींनीं लिहिले असले पाहिजेत, असें या पुस्तकांत दाखविलेलें आहे. यांतील जेवढा भाग प्रक्षिप्त आहे त्यास हा नियम लागू नाही हें सांगावयास नकोच. तेव्हां या महत्त्वाच्या कथा प्रक्षिप्त मानावयाचें धाडस जर करावयाचें नसेल तर वाल्मीकि महर्षि एकच असून ते रामाच्या वेळीं होते व त्यांनीं रामायण रचिलें असें मानणें अवश्य आहे.

भेघनादवध आणि सीतेवरील आक्षेप.

रामचरित्रावर निरनिराळ्या भाषेत पुष्कळ ग्रंथ आहेत. सर्व ग्रंथांना वाल्मीकि-

रामायणाचाच आधार नसून पुराणांतरीं सांगितलेल्या रामचरित्रांतील कथांचा त्यांत अनुवाद केलेला असतो. यामुळे हीं चरित्रे वाल्मीकिरामायणाहून पुष्कळ स्थलीं वेगळ्या रीतीनें सांगितलेलीं असतात. रामचरित्रावर विचार करून त्यांतील पात्रांच्या स्वभावांचें यथोचित चित्र रेखाटण्याचें काम फार थोड्या चरित्रकारांनीं केलें आहे. बंगाल्यांतील प्रसिद्ध कवि माइकेल मधुसूदन दत्त यांनीं रामायणांतील कथाभाग घेऊन “ मेघनादवध ” नांवाचें एक काव्य बंगालीं भाषेत केलें आहे. हें काव्य आझांला वाचावयास मिळालेलें नाहीं; तथापि त्यांतील विषयासंबंधी आझांला एके ठिकाणीं जी माहिती मिळाली आहे तीवरून या कवीच्या वाल्मीकिरामायणासंबंधींच्या मताची वाचकांस ओळख करून देऊन त्यावरील आमचे विचार येथें सादर करणार आहों. इतर कवींहून या कवीचा विशेष हा आहे कीं, त्यानें वाल्मीकिरामायणांतील दोष काढून टाकावयाचा प्रयत्न केला आहे. हा दोष स्वभावाचें चित्र रेखाटतांना झाला आहे, असें सदर कवि म्हणतात. वाल्मीकिरामायणांत कोणताहि दोष असणें शक्य नाहीं, असें आम्हीं म्हणत नाहीं; तरी स्वभावचित्र रेखाटणाऱ्या कुशल कारागिरांत महर्षींची प्रमुखत्वानें गणना केली पाहिजे, असें आमचें ठाम मत आहे. सदर कवींचे वाल्मीकींवर दोन आरोप आहेत, ते हे:—(१) मारीचानें सुवर्णमृग होऊन रामाला अरण्यांत लांब नेल्यावर रामबाणानें विव्हळ होऊन त्यानें रामासारखा स्वर काढिला व लक्ष्मणाच्या नांवानें हांका मारिल्या तेव्हां रामाच्या साह्याकरितां लक्ष्मण जात नाहीं असें पाहून सीतेनें त्याची जी अगदीं कटुशब्दांनीं निर्भर्त्सना केली आहे ती तिच्यासारख्या स्त्रीला शोभत नाहीं; व (२) राक्षसांचा वध झाल्याचें ऐकून सीतेनें जो हर्ष दाखविला आहे तोहि तिला शोभत नाहीं.

दोनहि प्रश्नांसंबंधानें जो विचार करावयाचा आहे तो केवळ त्या ठिकाणीं स्वभावचित्र रेखाटतांना दोष दिसतो कीं काय, याबद्दलचा होय. ऐतिहासिक दृष्ट्या हे दोनहि प्रश्न कुचकामाचे आहेत. रामायण ही कादंबरी नसून इतिहास आहे; व तो लिहितांना झालेल्या गोष्टींचें वर्णन करण्यापलिकडे लेखकाचें काम नाहीं, हें मनांत आणिलें म्हणजे वाल्मीकींवर कोणताहि दोष लादतां

येणार नाही. एक सर्वोत्कृष्ट चरित्र म्हणून रामायण महर्षींनी लिहिले असें जरी असले तरी ज्या गोष्टी होऊन गेल्या त्याला त्यांचा काय उपाय ? वालीचा कपटाने वध केल्याबद्दल रामचरित्रावर अक्षय्य कलंक लागून राहिला आहे. श्रीयुत दत्त यांच्या दृष्टीने पाहतां, वालिवधाचें वर्णन अन्य तऱ्हेनें—रामावर दोष न येईल अशा रीतीनें—करणे आवश्यक होते असें म्हणावें लागेल. चरित्रनायकाचे गुणांवर मात्र प्रकाश पाडून त्याचे दोष झांकून ठेविण्याची लपंडावी महर्षींच्या हातून कशी होणार ? आतां ऐतिहासिक दृष्ट्या विचार केल्यामुळे कवीवरील आरोप नाहीसा झाला तरी त्या व्यक्तीवर तो शिल्लक राहातो. याकरितां झालेली गोष्ट मनुष्यस्वभावास अनुसरून झाली आहे किंवा नाही याचा आतां विचार करूं.

सीतेवरील पहिला आरोप असा आहे कीं, तिनें लक्ष्मणाची इतक्या कठोर शब्दांनीं निर्भर्त्सना करणें योग्य नव्हतें. कारण आपली माता व पत्नी यांचा त्याग करून तो केवळ बंधुप्रेमामुळे त्यांचेबरोबर अरण्यांत आला होता. असें असतां सीता त्याला अगदीं टाकून बोलली व त्याचेबद्दल भलताच संशय तिनें प्रदर्शित केला. सीतेचें हें भाषण खालीं देत आहों:—

सौमित्रे मित्ररूपेण भ्रातुस्त्वमसि शत्रुवत् ।

यस्त्वमस्यामवस्थायां भ्रातरं नाभिपद्यसे ॥३४५॥६॥

अनार्य करुणारंभ नृशंस कुलपांसन ।

अहं तव प्रियं मन्ये रामस्य व्यसनं महत् ॥ २२ ॥

रामस्य व्यसनं दृष्ट्वा तेनैतानि प्रभाषसे ।

नैव चित्रं सपत्नेषु पापं लक्ष्मण यद्भवेत् ॥ २३ ॥

त्वद्विधेषु नृशंसेषु नित्यं प्रच्छन्नचारिषु ।

सुदुष्टस्त्वं वने राममेकमेकोऽनुगच्छसि ॥ २४ ॥

मम हेतोः प्रतिच्छन्नः प्रयुक्तो भरतेन वा

तन्न सिध्यति सौमित्रे तवापि भरतस्य वा ॥ २५ ॥

कथमिन्दीवरश्यामं रामं पद्मनिभेक्षणम् ।

उपसंश्रित्य भर्तारं कामयेयं पृथग्जनम् ॥ २६ ॥

“हे लक्ष्मणा, तूं आपल्या भ्रात्याशी मित्रत्वानें वागतोस, परंतु खरोखर तूं त्याचा शत्रु आहेस. कारण त्याजवर असला प्रसंग आला असतांहि तूं त्याजकडे जात नाहीस ! हे अनार्या, तूं आमच्यापाशीं दयेनें वागत होतास; परंतु तूं दुष्ट आहेस; (आणि अशा वर्तनानें) तूं आपल्या कुलाला कलंक लावीत आहेस. मला वाटतें, रामावर संकट येणेंच तुला इष्ट आहे. रामावर संकट आलेलें पाहून तूं अशीं भाषणें करूं लागला आहेस ! हे लक्ष्मणा, तुझ्यासारख्या शत्रूनें अशा रीतीनें वागणें यांत कांहीं खरोखर आश्चर्य नाही. कारण तुझ्यासारखे दुष्ट शत्रु आपला हेतु गुप्त ठेवूनच नेहमीं व्यवहार करितात. तूं तर अत्यंत दुष्ट आहेस; आणि माझी इच्छा धरून अथवा भरताच्या सांगण्यावरून तूं आपलें स्वरूप गुप्त ठेवून राम वनांत एकटा जात असलेला पाहून त्याच्या मागोमाग आला आहेस; परंतु हे लक्ष्मणा, (मी तुला बजावून ठेवियें कीं,) तुझा किंवा भरताचा हा हेतु सिद्धीस जाणार नाही. माझा पति राम कमलाप्रमाणें श्यामवर्ण असून त्याचे डोळे कमलाच्या पानांप्रमाणें सुंदर आहेत. अशा पुरुषाचा आश्रय केल्यावर (तुझ्यासारख्या) क्षुद्र पुरुषाची मी कशी बरें इच्छा करीन ? ”

सीतेचे हे उद्गार तिच्या नेहमींच्या स्वभावाविरुद्ध दिसतात, हें आम्हांलाहि मान्य आहे. आतां ज्या वेळीं तिनें हें भाषण केलें आहे, त्या वेळीं तें अशा रीतीनें होणें शक्य आहे किंवा नाही, हें पाहिलें पाहिजे. या वेळीं आपल्या भर्त्याचे आसन्नमरण स्थितींत उच्चारिलेले शब्द तिच्या कानीं आले होते. पतीवर अकृत्रिम प्रेम करणाऱ्या सीतेसारख्या स्त्रीला त्याच्या रक्षणाचा यत्न करण्यापलीकडे कांहीं सुचणें अशा वेळीं शक्य नाही. शिवाय लक्ष्मणाला तिनें एकदां जा म्हटलें तरी तो न गेल्यामुळे ती अत्यंत उद्विग्न होऊन सारासार-विचारशून्य झाली होती. अगदीं आपत्कालीं देखील हातीं घेतलेलें कार्य शांत-चित्तानें करित राहणें हें थोर मनुष्याचें लक्षण आम्ही अमान्य करित नाही; तथापि जगांत कधीं कधीं प्रसंगच असे येतात कीं, त्या वेळीं मनुष्य कितीहि खंबीर असला तरी कांहीं वेळ त्याचें चित्त अस्थिर होणें अपरिहार्य असतें. सीतेवरील हा प्रसंग या प्रकारचा होता. लोकानुरंजनाकरितां रामानें तिच

त्याग केला, त्या वेळीं तिचें मन स्वतांच्या पावित्र्याबद्दल ग्वाही देत असल्या-मुळे तिचें धैर्य गळालें नाहीं. शारीरिक छलासारख्या आपदांस थोर पुरुष कधींच भीक घालीत नाहींत. सीता या नियमास अपवाद नव्हती; परंतु हा असंग धैर्याचा नसून प्रेमाचा होता. आपला पति आसन्नमरणस्थितींत आक्रोश करीत असतां सीतेनें स्वस्थ राहणें शक्य आहे काय ? लक्ष्मण जात नाहीं, म्हणून स्वतः तिनें पुढें जाणें शक्य नव्हतें व गेल्यास इष्टकार्य करण्याचें सामर्थ्य तिच्या अंगीं नव्हतें. लक्ष्मणाच्या मनांत रामाच्या सामर्थ्याविषयी पूर्ण खात्री असल्यामुळे व सीतेच्या रक्षणार्थ आश्रमांत रहाण्याची त्याची आज्ञा असल्यामुळे त्याला सीतेला एकटी अरण्यांत टाकून जातां येईना. अशा स्थितींत सीतेनें करावयाचें तरी काय ? कसेंहि करून लक्ष्मणाला बाहेर काढणें तिला आवश्यक होतें. निर्वाणीचा म्हणून तिनें हा निर्भर्त्सनेचा मार्ग स्वीकारिला होता. जर ती या वेळीं निरुपाय होऊन स्वस्थ बसली असती तर पतीवरील तिच्या प्रेमाची उत्कटता दिसून आली नसती; आणि तिच्या सौम्य शब्दांनीं जर लक्ष्मण निघून गेला असता, तर त्याच्यावर आज्ञाभंगाचा दोष आला असता. इतक्या मर्मभेदक शब्दांनीं सीतेनें त्याची निर्भर्त्सना केल्यामुळे तो निरुपाय होऊन वनांत गेला; तरी रामानें सर्व दोष त्याच्यावर ठेविण्यास कमी केलें नाहीं. राम परत येत असतां वाटेंत त्याला लक्ष्मण भेटला. तेव्हां त्यानें हा सर्व वृत्तांत ऐकून स्पष्ट सांगितलें कीं:—

न हि ते परितुष्यामि त्यक्त्वा यदसि मैथिलीम् ।

क्रुद्धायाः परुषं श्रुत्वा स्त्रिया यत्त्वमिहागतः ॥ ३।५९।२३ ॥

सर्वथा ह्यपनीतं ते सीतया यत्प्रचोदितः ।

क्रोधस्य वशमागम्य नाकरोः शासनं मम ॥ २४ ॥

“ सीता अत्यंत क्रुद्ध होऊन तुला फार कठोर बोलली (ही गोष्ट खरी आहे), परंतु तें ऐकून तिला तूं (अरण्यांत एकटी) टाकून आलास, हें कांहीं मला बरें वाटत नाहीं. सीतेच्या सांगण्यावरून तूं जरी येथें आला आहेस, तरी (तिच्या भाषणानें) राग येऊन तूं रागाच्या स्वाधीन झालास व माझ्या आज्ञेचें उल्लंघन केलेंस, हा सर्वथा तुझा अपराध आहे. ”

एकंदरीत वाल्मीकिरामायणांत असलेलें सीतेचें भाषण आहे त्याच पद्धतीनें असणें श्रेयस्कर आहे. त्यांत फेरफार केल्यास या दोन प्रमुख पात्रांस कमी-पणाच येईल.

आतां दुसऱ्या आरोपाचा विचार करूं. हा आरोप पहिल्यापेक्षां कमी प्रतीचा आहे. राक्षसांचा वध झाल्याबद्दल तिला कांहींतरी खेद झाला पाहिजे होता, असें आक्षेपकांचें म्हणणें आहे. स्त्रीजातीचा स्वभाव कोमल असतो, हें आम्हांहि कबूल करितों; परंतु भयंकर रीतीनें आपला छल करणारास योग्य शासन झालें असतां त्याच्या दुःखानें आपण पोळून जाणें ही दयेची कल्पना सर्वत्र शोभत नाहीं. मनुष्याच्या सहनशीलतेसहि कांहीं मर्यादा आहे कीं नाहीं? केवळ सीतेचा छल झाला असता तर वरील कल्पनेला कदाचित् अयोग्य म्हणतां आलें नसतें; परंतु राक्षसांच्या छलाचा परिणाम सर्व प्राण्यांवर होत असल्यामुळें त्यांविषयीं अल्पहि करुणा प्रदर्शित करणें अन्यायाचें आहे. सीतेनें आनंद प्रदर्शित केला, यांत आमच्या मते कांहीं गैर नाहीं. सीतेच्या व सर्व प्राण्यांच्या त्या वेळीं होत असलेल्या छलाकडे दृष्टि दिली तर अजूनहि तिच्या अंतःकरणांत दया उत्पन्न व्हावी, अशी तिची मनःस्थिति असणेंच शक्य नाहीं. दयेची कल्पना जर अशा रीतीनें वाहवूं दिली तर साधूंच्या पारित्राणाकरितां दुष्टांचा नाश करणाऱ्या परमेश्वरालाहि दोष द्यावा लागेल ! या-कारितां सीतेवरील हा आरोप वृथा आहे, असें आम्ही स्पष्ट म्हणतो.

उत्तरकांडांतील प्रक्षिप्तभागाचा काल.

मागील भागांत आम्हीं लिहिलेंच आहे कीं, उत्तरकांडाइतका घोंटाळा रामायणांत कोठेहि नाहीं. रामायणांतील निरनिराळ्या पात्रांविषयींच्या पुराणां-तरीं सांगितलेल्या कथा या कांडांत एकत्र केल्या आहेत. या कथा लिहितांना प्रक्षेपकानें कोणत्या कालांतील कथा आपण लिहीत आहों, याचा विचार न करितां कांहीं गोष्टींचा संबंध अलीकडील गोष्टींशीं आणून जोडिला आहे. उत्तर-कांडांतील ३६ व्या सर्गांत मारुतीविषयीं खालील माहिती दिली आहे:—

स सूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं । ससंग्रहं सिध्यति वै कपीन्द्रः ॥

न ह्यस्य कश्चित्सदृशोऽस्ति शास्त्रे । वैशारदे छंदगतौ तथैव ॥४५॥

रा. स. २-१०

“ सूत्रे (पाणिनीची अष्टाध्यायी), त्यांवरील (कात्यायनाचें) वार्तिक, (पतंजलीचें) महाभाष्य, (व्याडीचा) संग्रह यांचें त्या मारुतीने अध्ययन केलें असून तो त्यांत निष्णात आहे. शास्त्र, विद्वत्ता व वेदांचें ज्ञान यांमध्ये याच्या-बरोबरीचा जगांत कोणी नाही. ”

यांत सांगितलेले काहीं ग्रंथ शककालापूर्वी दोनतीनशें वर्षे रचिलेले आहेत. मग ते अध्ययन करण्यास मारुती कोठें येणार ? अशा तऱ्हेचा घोंटाळा असल्यामुळे सर्व उत्तरकांड वाल्मीकींनी लिहिलें नसून मागून कोणी तरी लिहिलें व पूर्वीच्या षट्कांडांस जोडिलें, अशी काहींची कल्पना आहे. या कल्पनेला, गौरिशिओच्या प्रतीत उत्तरकांड छापिलेले नाही, याशिवाय कोणताहि आधार नाही. प्रक्षिप्त भागविषयी विचार करितांना जवळजवळ निम्मा भाग आम्हीं प्रक्षिप्त ठरविलेला आहे. असें असलें तरी संबंध उत्तरकांड प्रक्षिप्त ठरविण्यास आमची मनोदेवता सांगत नाही. गौरिशिओची प्रत फार प्राचीन असती तर तिच्याविरुद्ध लेखणी उचलणें आम्हांला जड वाटलें असतें; पण ही प्रत इतकी प्राचीन नाही. उघडपणें प्रक्षिप्त दिसणारे पुष्कळ सर्ग गौरिशिओच्या प्रतीत आहेत. शिवाय उत्तरकांडाशिवाय रामायणाची पूर्तता होत नाही. सीतेचा त्याग व तिचें दिव्य या कथांचा रामचरित्राशीं अगदीं निकट संबंध आहे. हा संबंध तोडल्यास रामचरित्रांतील महत्त्वाच्या भागास आम्ही आंचवणार आहों. गौरिशिओच्या प्रतीत उत्तरकांड नसलें तरी तें ज्या प्रतीवरून त्यानें आपलें रायायण छापिलें त्या प्रतीत होतें, हें आम्हीं पूर्वी दाखविलें आहे. याविषयी त्याच प्रतीत एक अंतःप्रमाण आढळलें आहे, तें आतां येथें सादर करितों. बालकांडांतील ४ था सर्ग प्रक्षिप्त मानिला पाहिजे, असें आम्हीं पूर्वी प्रतिपादन केलें आहे. या सर्गांतील प्रसिद्ध वादविषयक श्लोक गौरिशिओच्या प्रतीतहि छापिलेला* आहे. हा श्लोक पुढें देत आहों:—

१ पुणें डेक्कन कॉलेजांत गौरिशिओनें प्रसिद्ध केलेल्या रामायणाची एक प्रत आहे, तींत हा श्लोक आहे काय तें पाहण्यास आम्ही रा. रा. वासुदेव गोविंद आपटे यांस लिहिलें होतें; त्यांनीं दिलेल्या माहितीवरूनच वरील विधान केलें आहे.

चतुर्विंशत्सहस्राणि श्लोकानामुक्तवानृषिः ।

तथा सर्गशतान्पंच पदकांडानि तथोत्तरम् ॥ ३ ॥

“ महर्षि वाल्मीकींच्या या काव्यांत चौवीस हजार श्लोक, पांचशें सर्ग, सहा कांडें, तसेंच उत्तरकांड हीं आहेत. ”

या श्लोकांत वाल्मीकींनीं उत्तरकांड रचिलें असल्याबद्दल स्पष्ट लिहिलेलें आहे. या श्लोकावर रा. रा. अभ्यंकर यांची दृष्टि गेली असती तर गौरीशि-ओच्या प्रतींत उत्तरकांड कां छापिलेलें नाहीं हें त्यांच्या लक्षांत आलें असतें व अशा डळमळित पायावर त्यांनीं वरील विधान केलें नसतें. उत्तरकांड छापिलें नाहीं ही गौरीशिओची चूक होती व त्याकरितां उत्तरकांडाला उगाच शिक्षा भोगावी लागत होती.

आतां अर्वाचीन कालांतील ज्या गोष्टींचे उल्लेख पाहून उत्तरकांडाविषयीं शोधकाचें मन साशंक होतें त्यांची काय वाट लावावयाची हा प्रश्न शिल्लक राहिला आहे, त्याचा विचार करूं. मार्गे विवेचन करून जे सर्ग आम्हीं प्रक्षिप्त ठरविले आहेत ते सोडून देतां, उत्तरकांडांत जो भाग उरतो त्यांत आत्मांला एकहि शंकास्पद स्थल आढळत नाहीं. ज्या सर्गांत अर्वाचीन कालांतील गोष्टींचा उल्लेख आलेला आहे ते सर्व आम्हीं प्रक्षिप्त ठरविलेल्या भागांत अनायासें येऊन गेले आहेत. असल्या उल्लेखांवरून ते प्रक्षिप्त आहेत असें ठरविण्याची आत्मांला जरूर लागली नाहीं. ज्या कथा असल्याशिवाय रामायणाची पूर्तता व्हावयाची नाहीं असें आम्हीं वर लिहिलें आहे, तेवढाच भाग आतां उत्तरकांडांत शिल्लक राहिला आहे. तेव्हां वरील प्रश्नास अवकाश उरत नाहीं, हें वेगळें सांगावयास नको.

रामायणांतील मूळच्या उत्तरकांडाला हा भाग कधीं जोडण्यांत आला हें सांगणें कठीण आहे. तथापि ज्यापक्षीं अर्वाचीन कालांतील कांहीं गोष्टींचे उल्लेख त्यांत येऊन गेले आहेत त्यापक्षीं त्या गोष्टी घडल्यानंतर वरील भाग उत्तरकांडाला जोडिला असावा, असें म्हणणें भाग आहे. या उल्लेखांशीं संबंध नसलेला भाग कदाचित् त्याहून प्राचीन असेल. आत्मांला कोणतेंहि विधान निश्चयानें करितां येणें अशक्य आहे; तथापि एकंदरीत तो फार प्राचीन नव्हे.

महाभारतकाळीं हि हा भाग रामायणांत होता असें दिसत नाहीं. रा. रा. अभ्यंकर यांच्या “रामायणानंतरचें भारत” या निबंधांत रामायणांतील ज्या कथांचे भारतांत उल्लेख आहेत त्यांची माहिती दिली आहे. तींवरून पाहतां उत्तरकांडांतील मागील भागांत आह्मी प्रक्षिप्त ठरविलेल्या सर्गांत आलेल्या एकाहि कथेचा महाभारतांत उल्लेख नाही, असें दिसतें. ज्या कथांचा उल्लेख आहे त्या प्रक्षिप्त भागांतील नाहीत. समग्र रामायण भारतरचनाकाळीं तयार झालें होतें असें या बाबीविषयीं विचार करितांना रा. रा. अभ्यंकर यांनीं वरील निबंधांत आपलें मत दिलें आहे. अर्थात् प्रक्षिप्त ठरविलेला उत्तरकांडांतील भाग भारतकाळीं रामायणांत येणार. ते लिहितात—

“पांच, अकरा, बारा, एकतीस व चाळीस या उताऱ्यांतील कथा उत्तरकांडांत आल्या आहेत. यावरून भारताचे वेळीं उत्तरकांड होतें यांत संशय नाही. उत्तरकांडांत पुष्कळ कथा अशा आहेत कीं, त्यांचा रामायणाशीं फारसा संबंध नाही व मागील सहा कांडांशीं तुलना केली असतां हें मागून झालें असावें असें वाटतें. असें जरी असलें तरी भारताचे वेळीं समग्र रामायण तयार झालें होतें, एवढेंच नव्हे तर राम ज्या स्थानीं राहिले होते त्यांस तीर्थत्व प्राप्त झालें होतें, हें सहा, सात व आठ या उताऱ्यांवरून दिसून येईल.”

—रामायणानंतरचें भारत.

आमच्या मते उत्तरकांडांतील प्रक्षिप्त भाग सोडून देतां, राहिलेला सर्व भाग भारताचे वेळीं होता. सध्यां उपलब्ध असलेल्या रामायणाच्या प्रतींत जें उत्तरकांड आहे, तें सर्व भारताचे वेळीं होतें असें जें अभ्यंकर लिहितात तें मात्र आह्मांस मान्य नाही. रामायणांतील ज्या कथांचा उल्लेख भारतांत असल्याबद्दल त्यांनीं आपल्या निबंधांत उतारे दिले आहेत, त्यांवरून आमचें असें मत झालें आहे. सहा, सात व आठ या उताऱ्यांत राम ज्या स्थानीं राहिले होते त्यांस तीर्थत्व प्राप्त झाल्याचें वर्णन आहे; परंतु हीं स्थले उत्तरकांडांतील आह्मी प्रक्षिप्त ठरविलेल्या भागांत येत नाहीत. तसेंच उत्तरकांडांतील कथांचे उल्लेख असलेले म्हणून जे त्यांनीं पांच, अकरा, बारा, एकतीस व चाळीस हे उतारे घेतले आहेत, त्यांतील एकीशिवाय सर्व कथा आह्मी मूळ म्हणून ठरविलेल्या उत्तरकां-

डांतच येतात. एकतिसाव्या उताऱ्यांत ब्राह्मणाचा मृत पुत्र उठविल्याच्या कथेचा उल्लेख आहे. भारतांत आलेल्या उल्लेखावरून तेवढीच कथा भारताचे वेळीं होती असें म्हणावें लागेल. तथापि ही कथा मूळ रामायणांत नसून प्राक्षिप्त असली पाहिजे हें व ती कोणत्या पुराणांतून रामायणांत आली आहे. हें आह्मीं मागें दाखविलेंच आहे. ऋषींनीं रामाच्या कथा सांगितल्याचा जो बराच भाग उत्तरकांडांत प्राक्षिप्त ठरविलेला आहे त्यासंबंधीं भारतांत मुळींच उल्लेख नाही. भारतांत ज्या ठिकाणीं समग्र रामचरित्रें सांगितलीं आहेत त्यांत रामाच्या राज्या-भिषेकापर्यंत कथा सांगून पुढें त्यानें अश्वमेधादि यज्ञ केल्याचें सांगितलें आहे. ऋषींनीं सांगितलेल्या कथांतील एकाद्या कथेचा उल्लेख यदाकदाचित् कोठें आढळला तरी त्यास महत्त्व नाही. अध्यात्मरामायणांत ज्याप्रमाणें त्या कथान ना सांगतां 'ऋषींनीं कथा सांगितल्या,' एवढ्या गोष्टीचा उल्लेख आला आहे, त्या-प्रमाणें भारतांत उल्लेख असता तर त्याला महत्त्व होतें. त्यांतील एकाद्या कथेचा उल्लेख आढळला तर तो रामायणांतीलच आहे, असें म्हणतां येणार नाही. त्या कथा पुराणांतरीं आढळत असल्यामुळें असा उल्लेख त्या त्या ग्रंथां-वरून केला नसेल कशावरून ? शिवाय या कथांचा उल्लेख भारतांत आला नाही, असें म्हटल्यास अतिशयोक्ति होणार नाही. कदाचित् एकादा सांपडल्यास त्याबद्दल थर लिहिल्याप्रमाणें समाधान करून घेतलें पाहिजे. तेवढ्या-वरून रा. अभ्यंकरांचें अनुमान कसें मान्य करावें ? एवंच भारताचे वेळीं उत्तरकांडांतील प्राक्षिप्त भाग रामायणांत नव्हता, हें निर्विवाद आहे. तो शक-कालापूर्वीं केव्हांतरी रामायणास जोडण्यांत आला असावा.

रामाचे एकपत्नीव्रतावरील आक्षेप.

रामाचें एकपत्नीव्रत फार काचित् आढळणाऱ्या अमूल्य गुणांपैकीं एक आहे. या एका गुणामुळें रामचरित्राची पायरी बरीच बर चढली आहे, यांत शंका नाही व यामुळें 'रामाला सीतेशिवाय आणखी स्त्रिया होत्या' आणि 'असें रामायणांतच लिहिलें आहे' असें कोणीं म्हटलें तर तें संभवनीय तरी वाटेल काय ? पण अशी गोष्ट घडून आली आहे खरी. रा. ब. वैद्य यांनीं आपल्या ग्रंथांत असा आक्षेप घेतला आहे. मात्र आक्षेप घेतांना तो त्यांनीं

रामचरित्रावर उघडपणें न घेतां प्रक्षेपक कवीवर घेतला आहे, हें खरें आहे; परंतु अन्य प्रमाणांनीं त्यांची शंका निरसन होणें शक्य असतां ती त्यांनीं करून घेतली नाही व दुसरी बाजू न देतां ती तशीच लोकांपुढें मांडिली, हें योग्य नव्हतें. ज्या श्लोकावरून ही शंका उद्भवली, तो श्लोक खाली दिल्या-प्रमाणें आहे:—

दृष्टाः खलु भविष्यन्ति रामस्य परमाः स्त्रियः ।

अप्रदृष्टा भविष्यन्ति स्नुषास्ते भरतक्षये ॥ २।८।१२ ॥

“ रामाच्या दासींनाहि (त्याला अभिषेक झाला म्हणजे) आनंद होईल, आणि (त्याला अभिषेक झाला म्हणजे) भरताला कांहींच अधिकार असणार नाही; यासाठीं तुझ्या सुनांना दुःख होईल. ”

हा श्लोक मंथरेनें कैकेयीला उद्देशून म्हटलेला आहे. ज्या शब्दावर हा वाद उपस्थित झाला आहे तो शब्द “ स्त्रियः ” हा होय. टीकाकारांनीं या शब्दाचा अर्थ दासी असा देऊन श्लोक लाविला आहे, पण अर्थ रा. ब. वैद्य यांना मान्य नसून त्यांच्या मतें याचा अर्थ स्त्रिया असाच आहे व याचा प्रतिपक्षी शब्द स्नुषा असा असल्यामुळे हाच अर्थ योग्य आहे, असें त्यांचें म्हणणें आहे.* वस्तुतः त्यांनीं दाखविलेलें कारण सबळ आहे, असें म्हणतां येत नाही. रामाला राज्य मिळून भरताला तें मिळालें नाही तर रामाच्या स्त्रिया आनंद पावतील व कैकेयीच्या सुनांना दुःख होईल असा या श्लोकाचा भावार्थ आहे, असें मानण्यापेक्षां रामाच्या दासींनाहि आनंद होईल व कैकेयीच्या सुना तर दुःख पावतील, असा अर्थ केल्यास त्यांत अधिक स्वारस्य येईल, असें वाटतें.

* The present रामायण seems to represent that राम had one महिषी or crowned queen, but had many other wives (not concubines) as was usual with क्षत्रिय princes in his days. ... In fact it is impossible to suggest that स्त्रियः simply means the handmaids and attendants of सीता, for that word is evidently in contrast with स्नुषाः or daughters-in-law.

—Riddle of the रामायण, Page 15.

शिवाय येथें दासी अर्थ घेणेंच योग्य आहे, असें या श्लोकापूर्वींचे कांहीं श्लोक संदर्भीकरितां वाचल्यास कळून येणार आहे. कारण यापूर्वींच्या भाषणांत दासी या अर्थाचे शब्द दोनतीनदां आले असून त्या भाषणाचा ओघ या श्लोकांत समाप्त झाला आहे. अर्थात् त्या ओघाबरोबर वाहत आलेला अर्थ येथें घेणें योग्य होणार आहे. पूर्वींचे श्लोक येणेंप्रमाणें आहेत:—

प्राप्तां वसुमतीं प्रीतिं प्रतीतां हतविद्विषाम् ।

उपस्थास्यसि कौसल्यां दासीवत्त्वं कृतांजलिः ॥ २।८।१० ॥

एवं च त्वं सहास्माभिस्तस्याः प्रेक्ष्या भविष्यसि ।

पुत्रश्च तव रामस्य प्रेक्ष्यत्वं हि गमिष्यति ॥ ११ ॥

“ कौसल्येला शत्रुहित असें सर्व पृथ्वीचें राज्य प्राप्त होऊन तिला आनंद होईल व ती प्रसिद्धीला येईल. मग दासीप्रमाणें हात जोडून तुला तिच्यापुढें उभें राहावें लागेल. अशा रीतीनें आमच्याप्रमाणें तूंहि तिची दासी होशील व तुझा पुत्र भरत रामाचा दास होऊन राहील. ”

या श्लोकापुढें वरील वादविषयक श्लोक वाचल्यास “ स्त्रियः ” या शब्दानें दासी या अर्थाचाच बोध होतो, असें वाचकांस कळून येईल. दशरथाला ज्याप्रमाणें सोडेतो नशें स्त्रिया असल्याचें रामायणांत सांगितलें आहे, त्याप्रमाणें रामालाहि जर अनेक स्त्रिया असत्या, तर रामायणांत तसा स्पष्ट उल्लेख आला असता. असा अस्पष्ट निर्देश करून ठेवण्याचें काय प्रयोजन होतें ? याबद्दल इतरांच्या तोंडचीं वचनें देण्यापेक्षां खुद्द रामाचे उद्गार देणें अधिक श्रेयस्कर आहे. रावणानें सीतेला नेण्यावर रामानें तिचा शोध करितांना खालील महत्त्वाचे उद्गार काढिले आहेत:—

सीतया सह निर्यातो विना सीतामुपागतः ॥ ३।६२।१० ॥

कथं नाम प्रवेक्ष्यामि शून्यमंतःपुरं मम ॥

“ मी सीतेसहवर्तमान (अरण्यांत) बाहेर पडलों आहे; तो मी तिच्या- शिवाय एकटा परत जाऊन माझ्या शून्य अंतःपुरांत कसा प्रवेश करूं ? ”

यांत सीता नाहींशी झाल्यामुळें आपलें अंतःपुर शून्य झाल्याचें रामाचें म्हणणें आहे. जर सीतेशिवाय रामाला आणखी स्त्रिया असत्या तर सीतेच्या

अभावीं त्याचें अंतःपुर शून्य होणें शक्य नाही. हे उद्गार त्यानें दुःखातिरेकांनं काढिले असल्यामुळें त्याचा अर्थ शब्दशः घेणें बरोबर नाही अशी शंका कदाचित् कोणी घेईल, तर वरील श्लोकापूर्वींच्या एका श्लोकांत त्यानें सीता नाहीशी झाल्यामुळें पर्णकुटिका शून्य झाल्याचे उद्गार काढिले आहेत. —

आगच्छ त्वं विशालाक्षि शून्योऽयमुटजस्तव ॥ ३६६।७ ॥

“ हे विशालनयने जानकि, तूं ये; तुझी ही पर्णकुटिका तूं आंत नाहीस यामुळें शून्य झाली आहे. ”

सीता गेल्यावर पर्णकुटिकेंत कोणी नसणार हें निर्विवाद आहे; आणि यापुढें अंतःपुर शून्य झाल्याबद्दलचे रामाचे उद्गार आहेत. यावरून रामाच्या पर्णकुटिकेंत व अंतःपुरांत सीतेशिवाय दुसरी स्त्री नव्हती, हें उघड होतें. कारण सीतेला नेल्यावर तीं दोनहि शून्य पडल्याचें रामानें सांगितलें असल्यामुळें त्यांची पूर्वावस्था एक असली पाहिजे, हें स्पष्ट करून सांगण्याची जरूर नाही. या वावर्तीत रामापेक्षां सीतेचे उद्गार अधिक महत्त्वाचे आहेत. दंडकारण्यांत प्रवेश करीत असतांना एका भाषणांत तिनें रामाचें खालीं लिहिल्याप्रमाणें वर्णन केलें आहे:—

स्वदारनिरतश्चैव नित्यमेव नृपात्मज ॥ ३६७।६ ॥

“ हे राजपुत्रा रामा, आपण नेहमीं आपल्या स्त्रीशीं रत होत असतां. ”

जर रामाला अनेक स्त्रिया असल्या तर इतक्या प्रेमानें व अभिमानानें सीतेचें भाषण खास झालें नसतें. अनेक स्त्रिया असल्यावर कोणती स्त्री आपल्या पतीची स्वदारनिरत असल्याबद्दल प्रशंसा करीत राहील? युद्धाचे वेळीं रामाचें कृत्रिम शिर सीतेपुढें टाकिलें असतां तिनें काढिलेले उद्गार सर्वांहून महत्त्वाचे आहेत. वादविषयक गोष्टीचा त्यांत स्पष्ट निकाल केलेला आहे.

कल्याणै रुचिरं गात्रं परिष्वक्तं मयैव तु ।

क्रव्यादैस्तच्छरीरं ते नूनं विपरिकृष्यते ॥ ६।३२।२३ ॥

“ हे रामा, आपल्या शरीरावर मंगलचिन्हें असून त्या योगानें आपलें शरीर सुंदर दिसत होतें. त्या आपल्या शरीराला मींच आलिंगन दिलेलें असून आतां राक्षस त्याची विदारणा करून टाकितील ! ”

यावरून रामाची सीता ही एकच स्त्री होती, हें उघड होतें. रामाच्या एकपत्नीव्रताला याहून अधिक महत्त्वाचा पुरावा शोधण्याची आतां जरूर आहे काय ?

रा. ब. वैद्य यांच्या वरील विधानाचें खंडन रा.ब. आगाशे यांनीं यापूर्वीच केले होते; परंतु हे दोनहि लेख इंग्रजींत आहेत. तेव्हां या प्रकरणाची महाराष्ट्र-वाचकांस ओळख करून देण्याकरितां आम्हांला आढळलेलीं कांहीं प्रमाणें देऊन वरील लेख लिहिला आहे. रा. ब. वैद्य यांच्या मताचें खंडन करितांना रा.ब. आगाशे यांनीं आपल्या मताच्या समर्थनार्थ खालील श्लोक दिला आहे:—

मोघं हि धर्मश्चरितो ममायम् । तथैकपत्नीत्वमिदं निरर्थकम् ।

या त्वां न पश्यामि कृशा विवर्णा । हीना त्वया संगमने निराशा ॥

“खरोखर मीं केलेलें धर्माचरण फुकट गेलें असून माझ्या एकपत्नीत्वाचा उपयोग कांहीं झाला नाहीं. कारण मला आपला वियोग झाल्यामुळें मीं कृश व निस्तेज झालें आहे. आणि आपल्या भेटीविषयीं माझी आशा नाहींशी झाली आहे. ”

हा श्लोक सुंदरकांडांतील २८ व्या सर्गांत आहे. सीतेला राक्षसींनीं भिवविल्या-नंतर तिनें केलेला शोक या सर्गांत वर्णिलेला असून वर घेतलेला श्लोक त्यां-तील एक आहे. या श्लोकांतील “एकपत्नीत्वम्” हा शब्द महत्त्वाचा आहे व त्यावर रा. ब. आगाशे यांची भिस्त आहे. परंतु या शब्दाचा अर्थ करितांना ते चकले आहेत. “एकपत्नीत्वम्” हा मुद्याचा शब्द पाहिल्याबरोबर त्यांनीं हा श्लोक उतरून घेतला असावा. हा शब्द रामाच्या तोंडीं असता तर अनुकूल अर्थ निघाला असता. “एक एव पतिर्यस्याः सा एकपत्नी” असा या शब्दाचा विग्रह असून त्याचा अर्थ पतिव्रता असा आहे. अर्थात् तिचा भाव तें पातिव्रत्य. हा शब्द सीतेच्या तोंडीं असल्यामुळें इष्ट अर्थ यांतून निघणें शक्य नाहीं. या श्लोकानें जर रामाचें एकपत्नीव्रत सिद्ध होईल तर त्याच्या विरुद्ध श्लोक त्याच्यापुढें आहेच.

पितुर्निर्देशं नियमेन कृत्वा । नान्निवृत्तश्चरितव्रतश्च ।

स्त्रीभिस्तु मन्ये विपुलेक्षणाभिः । संरस्यसे वीतभयः कृतार्थः ॥१४॥

रा. ब. २-११

“ आपण नियमानें व व्रतस्थ राहून पित्याची आज्ञा शेवटास न्याल व अरण्यांतून परत घरीं जाल; मग निर्भय व कृतार्थ होऊन मला वाटतें आपण अनेक विशालनयना स्त्रियांशीं रममाण व्हाल. ”

या श्लोकांतील सीतेचे उद्गार रामाच्या एकपत्नीव्रताविषयींच्या लौकिकाला बाधक आहेत. रा. व. आगाशे यांनीं हा श्लोक कसा पाहिला नाहीं याचें आश्चर्य वाटतें. वास्तविक यांतील एकहि श्लोक प्रमाण म्हणून पुढें आणण्याच्या लायकीचा नाहीं. जो श्लोक रा. व. आगाशे यांनीं आपल्या मताच्या समर्थनार्थ पुढें केला आहे त्यांतील उद्गार सीतेच्या तोंडीं खास शोभत नाहींत. “ दीनो वा राज्यहीनो वा यो मे भर्ता स मे गुरुः ” असे ज्या साध्वीनें निकराचे उद्गार काढिले आहेत त्या सीतादेवीनें “ मोघं हि धमश्चरितो ममायम् ” अशा रीतीनें आपल्या सत्कर्माबद्दल पश्चात्तापपर उद्गार काढणें कधीं तरी शक्य दिसतें काय ? वनवासास निघण्यापूर्वीं रामाबरोबर जाण्याकरितां सीतेनें धरिलेला हट्ट, अशोक-बनिकेत रावणानें तिला अपशब्दांनीं टोंचल्यावेळीं तिनें दिलेलीं मर्दानी उत्तरे व रामानें त्याग केल्यानंतर लक्ष्मणाबरोबर तिनें पाठविलेला हृदयद्रावक निरोप हे प्रसंग ज्यांच्या अंतश्चक्षूंसमोर नेहमीं गोचर होत असतील त्यांना सीतेचें वरील वाक्य दाखविल्यास खरेंदेखील वाटणार नाहीं. दुसरा श्लोक तर अगदीं गच्चाळ आहे. हा सर्ग प्रक्षिप्त असल्याचें रा. व. वैद्य यांनीं ठरविलेंच होते व आणखी प्रमाणें देऊन त्यांच्या मतास आम्हीं पुष्टिच दिलेली आहे. याकरितां अशा सर्गांतील श्लोक प्रमाण म्हणून पुढें आणितां येणार नाहीं. इतर प्रमाणें देऊन त्यांनीं आपलें मत सिद्ध केलें असल्यामुळें हें प्रमाण गौण धरून त्यांस आम्हीं दोष दिला नसता; पण हें प्रमाणहि चुकीचें असून तो श्लोक मूळांत पाहूं गेल्यास त्याच्यापुढील श्लोक साहजिक दृष्टीस पडतो व निर्मल झालेली मनोवृत्ति पुनः गडूळ होऊं लागते. तेव्हां अशा संशयासहि जागा राहूं नये या हेतूनें या चार ओळी लिहिल्या आहेत.

रामायणांत मंदोदरीचें नांव नव्हतें.

पुढकांडांतील एक सर्ग प्रक्षिप्त ठरवितांना रा. व. वैद्य यांनीं असें विधान

केलें आहे* कीं, रावणाची पत्नी मंदोदरी हिचें नांव संबंध रामायणांत याच सर्गांत प्रथमतः आलें असून अन्यत्र त्याचा मुळीच उल्लेख नाही. रावणवधानंतर मंदोदरीनें केलेला विलाप या सर्गांत वर्णिलेला आहे. हा सर्ग प्रक्षिप्त आहे किंवा नाही याचा तूर्त विचार न करितां रा. ब. वैद्य यांनीं केलेलें वरील विधान बरोबर आहे काय तें प्रथम पाहूं. मंदोदरीच्या नांवाचा उल्लेख याच सर्गांत प्रथमतः आला असें नसून तो यापूर्वी व पुढेहि आलेला आहे. खाली दिलेल्या उताऱ्यांवरून हें कळून येईल.

वरा मंदोदरी नाम तथा स प्रतिषेधितः ॥५१॥५८॥७७॥

बहुभी राक्षसैः सार्धं प्रेषयामास संयुगे ।

तं तु मंदोदरीपुत्रं कुमारं रणपंडितम् ॥ ५१५८॥२५ ॥

स्वयं सारथ्यमकरोत् ॥

स यंतरि महातेजा हते मंदोदरीसुतः ॥ ६१८९॥४३ ॥

स राक्षसगणैर्मुख्यैर्वृतो मंदोदरीसुतः ॥ ६१९०॥११ ॥

“ तेव्हां मंदोदरी नामक श्रेष्ठ स्त्रीनें त्याचा निषेध केला. ” “ नंतर पुष्कळ राक्षस बरोबर देऊन त्या युद्धविशारद कुमारनामक मंदोदरीपुत्राला युद्धार्थ पाठविलें ” “ सारथि मृत झाला असतां त्या मंदोदरीपुत्रानें स्वतः सारथ्य केलें ” “ त्या मंदोदरीपुत्रानें पुष्कळ मोठेमोठे राक्षस बरोबर घेतले होते. ”

या उताऱ्यांत मंदोदरीच्या नांवाचा उल्लेख चार वेळां आलेला आहे. वाद-विषयक सर्गांतील उल्लेख पांचवा होय. तेव्हां हा उल्लेख या सर्गांत प्रथम

१ It seems clear that this सर्ग is an interpolation where-
in मंदोदरी is mentioned for *the first and last time* in the
रामायण. The original poem of वाल्मीकि, it appears probable,
made no mention of मंदोदरी, रावण's wife, nor of सुलोचना, the
wife of इंद्रजित् as we have shown elsewhere, in the same
way and with the same poetical beauty as the महाभारत
which nowhere makes a mention of दुर्योधन's wife.

—Riddle of the रामायण, Page 35.

आला असून, तो अन्यत्र आला नाहीं एवढ्याकरितां प्रक्षिप्त ठरविणें धाडसाचें होईल. शिवाय त्यांनीं दिलेलें कारणहि आतां उरलेलें नाहीं. या सर्गांत मंदोदरीचा विलाप हा मुख्य विषय आहे. नंतर रामानें विभीषणाला रावणाचें उत्तर-कार्य करावयास सांगितलें असतां त्यानें प्रथम रावण दुष्ट असल्यामुळें तें करण्याचें कबूल केलें नाहीं. परंतु रामाच्या आग्रहावरून त्यानें सर्व तयारी करविली. यापुढें रावणाच्या दहनाविधीचें वर्णन करून हा सर्ग संपविला आहे. रा. ब. वैद्य यांची येथें अशी शंका आहे कीं, १०९ व्या सर्गांत विभीषणानें रावणाचें उत्तरकार्य करण्यास रामाजवळ आपण होऊन अनुज्ञा मागितली होती व या सर्गांत रामानें सांगितलें असतां तो नाकबुली देत आहे. ही शंका योग्य आहे. परंतु हा सर्ग जर काढून टाकिला तर त्याबरोबर रावणाच्या दहनाविधीचेंहि वर्णन जाईल व तें तर प्रक्षिप्त ठरविणें अशक्य आहे. यापेक्षां १०९ व्या सर्गांतील विभीषणानें रामाला केलेल्या विनंतीचे श्लोक प्रक्षिप्त ठरविणें अधिक योग्य होईल. यांतील मुद्याचे श्लोक चार असून त्यांतील तीन दीर्घच्छंदांत आहेत. अशा रीतीनें या शंकेचें समाधान करितां येईल व पुढील सर्गांत विरोध दिसून येणार नाहीं. वादविषयक सर्ग प्रक्षिप्त म्हणतां येणार नाहीं, असें आह्मी म्हणतो, यास आणखी एक कारण आहे. या सर्गांतील मुख्य विषय जो मंदोदरीविलाप त्याचा उल्लेख याच कांडांत पुढें आलेला आहे. अयोध्येकडे परत येतांना रामानें सीतेला वाटेतील विशेष स्थळें दाखविलीं. या वर्णनांत रामाचे तोडीं खालील वाक्य आहे—

अत्र मंदोदरी नाम भार्या तं पर्यदेवयत् ॥६॥१२३॥१४॥

सपत्नीनां सहस्रेण साग्रेण परिवारिता ॥

“ येथें मंदोदरीनें त्या (रावणा) करितां शोक केला. तिजबरोबर हजारापेक्षां अधिक इतक्या तिच्या सवती होत्या. ”

मंदोदरीविषयींचा रामायणांतील हा सहावा उल्लेख होय. १११ वा सर्ग जर प्रक्षिप्त असता तर त्यांतील कथाभागाचा उल्लेख पुढें येणें शक्य नव्हतें.

मायामृग.

रामायणांतील मायामृगाची कथा फार प्रसिद्ध आहे. रावणाचा मामा मारीच

रामाचे पंचवटींतील आश्रमाजवळ मृगरूपानें फिरत राहिला व त्याला पाहून सीता मोहित झाली आणि तिच्या आग्रहास्तव राम त्याला धरण्याकरितां अथवा न सांपडल्यास मारण्याकरितां त्याचे मागोमाग गेला. मृगाला विद्ध केले असतां मारीचानें आपले रूप प्रकट केले व मृत्यूपूर्वीं रामाप्रमाणें लक्ष्मण व सीता यांना मोठमोठ्यानें हांका मारूं लागला. तो शब्द ऐकून आपला पति संकटांत सांपडला अशी कल्पना होऊन सीतेनें लक्ष्मणाला आग्रह करून रामाचे साहाय्यार्थ पाठविलें आणि ती आश्रमांत एकटी पाहून रावणानें तिला पळवून नेले, अशी ही कथा आहे. रा. ब. वैद्य यांचे मतें ही कथा मूळ रामायणांतील नसून प्रक्षिप्त आहे. त्यांचे मतें राम व लक्ष्मण दोघेहि मृगयेकरितां गेले असतां रावणानें ही संधि साधून सीतेचें हरण केले असले पाहिजे. जटायूची व रामाची प्रथम भेट झाली तेव्हां त्यानें दोघेहि वनांत गेले असतां सीतेचें रक्षण करण्याविषयीं त्यांना वचन दिलें होतें (३।१४।३४) व त्यास अनुसरून त्याला सीतेचे रक्षणार्थ ठेवून ते दोघे मृगयेकरितां या वेळीं गेले असणें संभवनीय आहे. रावण आश्रमांत आला असतां त्यानें विचारिल्यावरून सीतेनें आपला वृत्तांत सांगितला व शेवटीं राम लवकर परत येईल असें सांगतांना ती स्पष्टपणें म्हणते—

आगमिष्यति मे भर्ता वन्यमादाय पुष्कलम् ।

ररून गोधान् वराहांश्च हत्वाऽऽदायाऽऽमिषं बहु॥३।४७।१३

“ माझा पति अरण्यांतील पुष्कळ पदार्थ (फलें वगैरे) घेऊन व ररु, गोधा व वराह यांना मारून त्यांचें पुष्कळ मांस घेऊन लवकर परत येईल. ” या वेळीं तिनें केलेलें भाषण अगदीं सार्धें आहे. मायामृगाला आणण्याकरितां राम खरोखर गेला असता तर तसें स्पष्टपणें सांगण्यास तिला कांहीं अडचण नव्हती. तसेंच रामाचा शब्द ऐकून ती भिऊन गेली आणि बोलूं नये तसे कठोर शब्द बोलून लक्ष्मणाला तिनें अरण्यांत रामाकडे पाठविलें, तेव्हां अशा व्यग्र मनःस्थितींत असतां तिनें रावणाशीं स्वस्थपणें बोलत रहावें हें तर अस्वाभाविक आहे. मायामृगाची कथा मूळांतील कां नसावी याविषयीं रा. ब. वैद्य यांनीं जीं कारणें दिलीं आहेत तीं बहुतेक त्यांच्या शब्दांत येथें सांगितली

आहेत.* सीतेने रावणाला उद्देशून जें भाषण केलें त्यांतील वर उद्धृत केलेलें वाक्य वाचून रा. ब. वैद्यांना या कथेच्या सत्यतेविषयी शंका आली व ती बरोबरहि आहे. परंतु विरुद्ध वचनांकडे लक्ष न देतां त्यांनीं संबंध कथेवर आघात करण्यांत घाई केली, असें मोठ्या कष्टानें म्हणावें लागतें. जटायूनें सीतेच्या रक्षणाविषयीं रामाला आश्वासन दिलें इतें आणि पंचवटींत पर्णशाले-करितां स्थान निश्चित केल्यावर “ जटायूसह आपण येथें राहूं ” असें रामानें लक्ष्मणाला उद्देशून म्हटलेंहि आहे. (३।१५।१९) तथापि सीतेला रावण नेऊं लागला, त्या वेळीं काय तो हा पुढें आला आहे. शूर्पणखेला विरूप केल्यावर खरानें रामावर प्रथम चौदा राक्षस पाठविले, त्या वेळीं राम त्यांवर चालून जाऊं लागला असतां त्यानें सीतेच्या रक्षणाकरितां लक्ष्मणालाच तिचे-जवळ राहण्यास सांगितलें (३।२०।४) आणि यानंतर आपल्या चौदा हजार राक्षससैनिकांसह स्वतां खर युद्धार्थ आला त्या वेळीं तर रामानें लक्ष्मणाला पर्वतावरील वृक्षांची दाटी असलेल्या दुर्गम गुहेमध्ये सीतेला घेऊन जाण्याची आज्ञा केली. (३।२४।१२) यावरून जटायूनें पूर्वी आश्वासन दिलें असलें तरी तो रामाजवळ नेहमीं आश्रमांत पडून असे, असें म्हणवत नाहीं. उलट वरील दोन संग्रामांचे प्रसंगीं तो येथें आल्याचेंहि रामायणांत सांगितलेलें नाहीं. रावण सीतेला घेऊन जाऊं लागला असतां त्याला विघ्न करून त्यानें आपला शब्द, आपला देह समर्पण करून खरा केला, यांत शंका नाहीं; तथापि त्याचे पूर्वीचे आश्वासनाप्रमाणें व रामाचे प्रारंभीच्या कल्पनेप्रमाणें तो त्याचे आश्रमांत नित्य असे, असें पूर्वापर ग्रंथ पाहतां दिसून येत नाहीं. रा. ब. वैद्य यांनीं जटायूचे आश्वासनावरून त्याला सीतेच्या रक्षणार्थ ठेवून रामलक्ष्मण मृगयेला गेले असावे असा तर्क केला आहे. श्रीमंत किवे साहेबांनीं तर या तर्काचे भानगडींत न पडतां इतिहासच तसा घडला असें लिहून टाकिलें x आहे. सुवर्णमृगाकरितां राम निघून गेला त्या वेळीं जातांना लक्ष्मणाला सीतेच्या रक्षणार्थ सिद्ध राहण्या-विषयी जी आज्ञा केली (३।४३।४६), त्यावरून तेथें तिच्या रक्षणाकरितां

* Riddle of the रामायण, p. 42.

x Ravana's Lanka discovered, page 9.

जटायू किंवा दुसरा कोणी होता, असें दिसत नाही. याचे पुढील श्लोकांत (३।४३।५१) रामाचे तोंडीं जटायूचा उल्लेख आहे, परंतु तो श्लोक सर्गाचे अंती दीर्घच्छंदांत असल्यामुळे प्रक्षिप्त आहे, हें रा. ब. वैद्य यांनाहि मान्य होण्यासारखें आहे. सीतेनें कठोर भाषण केल्यावर तें ऐकून उद्वेगानें लक्ष्मण निर्घाला; तेव्हां त्यानें “ संपूर्ण वनदेवता तुझे रक्षण करोत ” (३।४५।३४) असे जे उद्गार काढिले आहेत त्यांवरूनहि तेथें लक्ष्मणावांचून तिचें रक्षण करण्यास कोणीहि समर्थ नव्हता, असें सूचित होत आहे. आतां याहूनहि प्रत्यक्ष प्रमाण पाहिजे असेल तर रावण व जटायू यांचें जे पुढें युद्ध झालें तो प्रसंग पहावा. सीतेला घेऊन रावण आकाशमार्गानें जात असतां एका वृक्षावर जटायू असलेला तिचे दृष्टीस पडला व त्याला पाहून सीतेनें रक्षणार्थ त्याचें नांव घेऊन मोठ्यानें हांका मारिल्या. या वेळीं जटायू तर एका झाडावर स्वस्थपणें बसून पेंगत होता; सीतेचा शब्द ऐकून त्यानें वर पाहिलें. तेव्हां सीतेला रावण घेऊन जात असल्याचें त्याच्या दृष्टीस पडलें. (३।५०।१) जटायू युद्धांत घायाळ होऊन पडला असतां त्याला उद्देशून सीतेनें—

अयं हि कृपया राम मां त्रातुमिह संगतः ॥३।५२।४॥

“हे रामा, हा पक्षी माझे रक्षण करण्याकरितां कृपा करून येथें मजकडे आला.” असें म्हटलें आहे व रावणानें तिला आश्रमांतून पळविते वेळीं तो तेथें नसल्याचें अगदीं स्पष्ट करून टाकिलें आहे. तसेंच राम सीतेचा शोध करण्याकरितां आश्रमांतून बाहेर पडून बराच दूर गेल्यावर जटायूला त्यानें पाहिलें; या वेळीं तो अगदीं आसन्नमरण झाला होता. त्याला पाहून रामानें लक्ष्मणाला म्हटलें:—

अनेन सीता वैदेही भक्षिता नात्र संशयः ।

गृध्ररूपमिदं व्यक्तं रक्षो भ्रमति काननम् ॥३।५७।११॥

“ यानेंच सीता भक्षण करून टाकिली, यांत संशय नाही. गृध्ररूप धारण करून हा कोणी तरी राक्षस या वनांत संचार करीत असतो असें वाटतें ” रामानें असें म्हणून खरोखरच त्याचा वध करण्याकरितां धनुष्यास बाण जोडिला; परंतु तें पाहून जटायूनें थोडक्यांत सर्व वृत्तांत सांगितला. तेव्हां पुढील प्रसंग

टळला. या प्रसंगावरून जटायू त्याने दिलेल्या आश्वासनाप्रमाणे आश्रमांत नित्य रहात असे किंवा नाही याविषयी अधिकच शंका येऊं लागते.

(१) जटायूला आश्रमांत सीतेच्या रक्षणार्थ ठेवून (२) रामलक्ष्मण मृग-येला गेले असावे, या रा. ब. वैद्य यांच्या कल्पनेपैकी पहिल्या भागाला रामायणांत आधार नसून उलट ते त्याला बाधक आहे हें वर दाखविलें आहे. आतां दुसऱ्या भागाकडे वळूं. सीतेनें रावणाला उद्देशून जें भाषण केलें त्यांत तिनें राम मृगयेला गेल्याचें सांगितलें असून सुवर्णमृगाचा त्यांत उल्लेख नाही. राम वनवासांतून परत आल्यावर पुढें भरताकडे मारुती गेला व तेथें भरताला मारुतीनें वनांतील सर्व वृत्तांत निवेदन केला; त्यांत पुढील श्लोक आहे:-

अथ सौम्य दशग्रीवो मृगयां याति राघवे ॥

लक्ष्मणे चाऽपि निष्क्रान्ते प्रविवेशाऽऽश्रमं तदा ॥६१२६१२४॥

“ नंतर हे सौम्य, राम मृगयेला गेला असतां आणि लक्ष्मणहि बाहेर पडला असतां दशग्रीव रावणानें आश्रमांत प्रवेश केला. ”

यांत सीतेच्या भाषणाप्रमाणें मृगया अनुमानानें गृहीत धरावी न लागतां तिचा स्पष्ट निर्देश आहे. तेव्हां जटायू रक्षणार्थ राहिल्याची कल्पना बाजूला ठेविली तरी तो नित्याप्रमाणें मृगयेला गेल्याचें रामायणांतील प्रमाणांवरून दिसत असल्यामुळे सुवर्णमृगाची कथा कल्पितच ठरते. रामायणांतील प्रमाणांवरून तसें ठरल्यास त्यावर कोणास बोलतां येणार नाही; परंतु रा. ब. वैद्य यांनीं प्रमाणांची एकच बाजू दाखविली आहे, व दुसरी बाजू पाहिल्यास ते म्हणतात त्याप्रमाणें या कथेविषयी शंका येत नाही, इतकें आमचें म्हणणें आहे. सुवर्णमृग व मारीचानें त्याचें रूप धारण करणें या दोनहि गोष्टी अद्भुत आहेत, याविषयी वाद नाही; तथापि या कारणांसाठीं त्या कल्पित कथा ठरवूं लागल्यास जगांत अद्भुत गोष्टी कधीं घडत नाहीत, असा सिद्धांत मानावा लागेल. इतिहास कोणत्याहि देशाचा घेतला तरी त्यांत अद्भुत गोष्टी कांहीं तरी पहावयास मिळतात. रामायणांतहि सुवर्णमृग हा नित्यापैकी मानिला नसून अद्भुत मानिलेला आहे व यामुळे अद्भुत गोष्टीला सामान्य स्वरूप दिल्यामुळे ग्रंथावर येणारा कल्पितत्वाचा दोष कमी झाला आहे. सुवर्णमृग म्हणजे सुव-

र्णप्रमाणें कांति असलेला मृग हा अर्थ लक्षांत घेतला म्हणजे त्यांतील अद्भुतता अधिक कमी होते. आतां मारीचानें सुवर्णमृगाचें रूप घेण्याचा चमत्कार उरतो, पण त्याला उपाय नाही. मृगाचें सुंदर रूप पाहून सीता मोहित झाली व तिनें तो जिवंत धरून अयोध्येत परत जाते वेळीं न्यावा व तसा न सांपडल्यास मारून आणावा असें रामाला सुचविलें. (३।४३।१८-२०) लक्ष्मणानें अद्भुत रूप पाहून मारीचाविषयी शंका प्रदर्शित केली व त्यावर रामानें तो मारीच असल्यास त्यापासून लोकांना होणारा त्रास दूर व्हावा म्हणून व खरा मृग असल्यास सीतेचा मनोरथ पूर्ण व्हावा म्हणून आपण त्याचे मार्गें जाणार असें सांगितलें (३।४३।४६-४९) व त्याप्रमाणें तो निघून गेला. रावणाचा प्रवेश तेथें सुखानें व्हावयास ते दोघेहि आश्रमांतून बाहेर जाणें आवश्यक होतें. सीतेच्या रक्षणार्थ कोणीतरी सिद्ध राहण्याची योजना रामानें वनवासाला प्रारंभ केल्यापासून दक्षतेनें केल्याची दिसते व तीस अनुसरून लक्ष्मणाला या वेळीं बाहेर पडतांना रामानें सावधानतेची सूचना दिली आहे. रामाच्या या व्यवस्थितपणाकडे पाहिलें म्हणजे मारीचानें लक्ष्मणाचे नांवानें हांका मारणें व त्यामुलें घाबरून जाऊन सीतेनें लक्ष्मणाला रामाचे रक्षणार्थ दवडणें या रामायणांतील कथा घडल्यावांचून पुढील कथेची संगति लावितां येण्यासारखी नाही. कारण सीतेला एकटी आश्रमांत ठेवून दोघांनीं मृगयेला जाणें संभवनीय नाही व हें रा. व. वैद्य यांनीं हि जटायूची कल्पना पुढें करून मान्य केल्यासारखें आहे. तेव्हां आतां सीतेनें रावणाला आपला वृत्तांत सांगतांना राम वन्यपशु मारून लवकर परत येईल असें सांगून मृगयेचा मोघम निर्देश कां केला हा शंका राहते. येथें हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे कीं, सीतेला तो मृग अद्भुत वाटला तरी तो राक्षस असल्याविषयी शंका नव्हती; लक्ष्मणाला ती शंका येऊन त्यानें रामाला कळविली तरी रामाचें त्याविषयी निश्चित मत झालें नव्हतें. म्हणजे मृग समजू नच त्यांचा व्यवहार चालला होता. मृगया हा तर रामलक्ष्मणांचा आवडता व नित्याचा व्यवसाय होता. या वेळीं राम सीतेच्या आप्रहानें मृगामार्गें गेला तरी तो त्यांचा नित्यक्रम होता हें विसरतां नये, आणि या नित्यक्रमास अनुसरून सीतेनें वरील भाषण केलें आहे. रामानेंहि सुवर्णमृग मारिल्यावर दुसरा एक

धृषत मृग मारून त्याचें मांस घेतल्यावर तो परत फिरला, असें सांगितलें आहे. (३।४८।२७) व हें सीतेच्या भाषणाला अनुसरून झालें आहे. तेव्हां सीतेच्या भाषणांत मृगयेचा सामान्य निर्देश आहे. याकरितां मूळ कथेविषयीं शंका घेण्याचें कारण नाही. पतीचा आर्त शब्द ऐकून सीता घाबरून गेलेली व तिनें लक्ष्मणाला तिकडे पाठविलेला, अशा मनःस्थितींत तिनें रावणाशीं स्वस्थपणें बोलत रहावें हें अस्वभाविक दिसतें, असा सीतेच्या भाषणावर रा. ब. वैद्य यांचा आणखी एक आक्षेप आहे. परंतु हा आक्षेप येऊं नये यासाठीं तशी व्यवस्था काव्यांत महर्षींनीं स्वतः केली आहे, तिकडे रा. ब. वैद्य यांचें लक्ष कसें गेलें नाही हें कळत नाही. सीता चिंताग्रस्त स्थितींत असतां रावण यतिवेषानें आश्रमांत आला. अतिथिसत्काराविषयीं स्मृतींतील नियम व रामायण-कालची सामाजिक पद्धति यांकडे पाहिलें म्हणजे सीतेनें अतिथि या नात्यानें रावणाचें खरें स्वरूप न समजल्यामुळें सत्कार करणें साहजिकच दिसतें. रावणानें तिला “ तूं एकटी अरण्यांत कां व कशी राहतेस ? कोणाची कोण ? ” असे सामान्य प्रश्न केले व सीतेनें:—

ब्राह्मणश्चातिथिश्चैव अनुक्तो हि शपेत माम् ।

इति ध्यात्वा मुहूर्त्तं तु सीता वचनमब्रवीत् ॥३।४७।२॥

“ हा ब्राह्मण असून अतिथि आहे; तेव्हां याला उत्तर दिलें नाहीं तर हा शाप देईल असा कांहीं वेळ विचार केला व मग ती बोलूं लागली. ”

सीतेनें रावणाशीं केलेलें भाषण कां केलें याचें कारण येथें स्पष्ट सांगितलें आहे. अर्थात् तिचें भाषण स्पष्टपणान्वे दिसलें तरी व्यग्र मनःस्थितींत पण निरुपायानें केलेलें आहे.

मारुतीच्या भाषणांतील वरील अवतरणावरून नित्यक्रमाप्रमाणें ते दोघेहि मृगयेला गेले असतां रावण आश्रमांत शिरला ही कल्पना सिद्ध होते, असें रा. ब. वैद्य यांचें म्हणणें आहे. परंतु त्याचे मागील भाषणाकडे त्यांनीं पाहिलें नाही, असें दिसतें. त्यांत त्यानें, मारीचानें मृगाचें रूप धारण करून सीतेला मोहित केलें व तिचे सांगण्यावरून राम त्याचे मागे गेला व त्यानें त्याचा वध केला असें स्पष्ट वर्णन केले आहे. (६।१२६।२१-२४) लक्ष्मण रामाचे मागून कां

बाहेर पडला हें येथें सांगितलेलें नाहीं. तथापि प्रथम राम एकटा गेला, हें त्यांत सांगितलें आहे आणि मागाहून लक्ष्मण कां गेला याचें कारण मात्र मुग्ध आहे. तथापि त्याची आवश्यकता पूर्वीं दाखविली आहे. पुढील भाषणांत मृगयेचा मोघम निर्देश असला तरी केवळ त्यावरून रा. व. वैद्य यांच्याप्रमाणें अनुमान करणें युक्त होणार नाहीं. पूर्वींचे भाषण झाल्यावर मृगयेचा निर्देश वाचला म्हणजे तो सुसंगत दिसतो. आणि सुवर्णमग असला तरी त्याची पारध कराव-
वयाची म्हणजे ती मृगयाच होय. मग सामान्य निर्देशाला महत्त्व कसलें द्यावयाचें ?

मायामृगाचे निर्देश रामायणांत भाषणाचे ओघाबरोबर अन्यत्र आले आहेत, तिकडेहि लक्ष देणें अवश्य आहे. कारण प्रक्षेपकाला कथेचा प्रक्षेप करणें सुलभ असतें, पण तिशीं संबंध असलेल्या कथेचा निर्देश अन्यत्र केलेला असतो, तेथें प्रत्येक स्थलीं संगति राखण्याचा प्रयत्न करणें शक्य असत नाहीं व हें एक प्रक्षिप्त भाग ओळखण्याचें साधन आहे. या दृष्टीनें पाहिलें तरी मायामृगाची कथा अन्यत्र संबद्ध असून तेथें त्यामुळें विसंगतता आलेली नाहीं. मारुती अशोकवनांत गेल्यावर शिशपावृक्षावर बसून त्यानें सीतेचें लक्ष आपल्याकडे लागावें म्हणून तिला ऐकूं जाईल इतक्या मोठ्यानें पण आपल्याशीं रामचरित्राचें गायन केलें. त्यांत तो म्हणतो:—

ततः खमर्पापहृता जानकी रावणे तु ।

वंचयित्वा वने राम मृगरूपेण मायया ॥५।३१।९॥

“(खरादींचा वध झाल्याचें कळलें) तेव्हां रावणाला क्रोध आला व त्यानें अरण्यामध्ये मायामृगाचे योगानें रामाला मोहित करविलें व (त्याला दूर दव-
डून) सीतेचा अपहार केला. ”

मारुतीचें भाषण ऐकून सीतेला तो कोणी राक्षस असावा असा साहजिकच संशय आला व ती कांहीं बोलली नाहीं. तेव्हां तिचा हा संशय लक्षांत घेऊन मारुती म्हणतो:—

अपक्रम्याश्रमपदान्मृगरूपेण राघवम् ।

शून्ये येनापनीताऽसि तस्य द्रक्ष्यसि तत्फलम् ॥५।३४।३१॥

“राघवाला मृगरूपानें (मोहित करून) आश्रमांतून दूर दवडल्यानंतर आश्रमांत दुसरें कोणी नसतां ज्यानें तुझा अपहार केला त्याला त्याच्या कर्माचें फळ मिळालेलें तुझ्या दृष्टीस पडेल.

यापेक्षां महत्त्वाचा उल्लेख मंदोदरीच्या भाषणांत आहे. रावण मृत झाल्यावर विलाप करितांना ती म्हणते:—

कथं च नाम ते राजन् लोकानाक्रम्य तेजसा ॥६१११॥६७॥

नारीचौर्यमिदं क्षुद्रं कृतं शौटीर्यमानिना ।

अपनीयाश्रमाद्रामं यन्मृगच्छन्नना त्वया ॥६८॥

आनीता रामपत्नी सा अपनीय च लक्ष्मणम् ॥

“ हे राजा, तेजाच्या योगानें सर्व लोकांचें तूं आक्रमण करणारा; आपल्याला वीर म्हणवितोस; आणि स्त्रीचौर्यासारखें हें क्षुद्र कृत्य तुझ्या हातून कसें बरें झालें ? मायावी मृगाचे योगानें रामाला आणि लक्ष्मणाला आश्रमांतून दूर नेऊन तूं रामपत्नी पळवून आणिलीस.”

वरील सर्व अवतरणांतून मायामृगाचा उल्लेख स्पष्ट आहे. यांत मारीचाचा निर्देश केलेला नसला तरी सीतेचा अपहार व रामलक्ष्मणांला आश्रमांतून दूर दवडणें हीं कार्यें एका कालीं व एका व्यक्तीचे हातून होण्यासारखीं नव्हत, हें कोणाच्याहि लक्षांत येण्यासारखें आहे. रावण हा मुख्य नायक म्हणून मारी-चानें त्याचेकरितां केलेलें कार्य त्यानें केलें असें मानणें अयुक्त नव्हे व या दृष्टीनें वरील प्रयोग केलेले आहेत. तेव्हां मारीचाचा निर्देश नसला तरी त्याचें तादृश महत्त्व नाही. नाही तर कार्यें भिन्न म्हणून तेथें दुसरा कोणी तरी कर्ता कल्पावा लागेल.

मायामृगाविषयींचे हे निर्देश लक्षांत घेतल्यास त्या कथेच्या सत्यासत्यते-विषयी कोणाला शंका राहिल असें वाटत नाही.

प्रो. परांजपे आणि उत्तरकांड.

पूर्वींचे कालकर्ते व नव्या कालांतील स्वराज्यकर्ते प्रो. शिवराम महादेव परांजपे यांनीं पुणें येथील वसंतव्याख्यानमालेंत शके १८३२ मे मधील वसं-तामध्ये “ रामायणाविषयीं कांहीं विचार ” या विषयावर व्याख्यान दिलें होतें.

विषयाचा निर्देश “ रामायणाविषयीं कांहीं विचार ” असा जरी सामान्य-रीतीनें केला होता तरी रामायणाची समाप्ति कांहीं कालपर्यंत मध्येच एका स्थलीं झाली होती या मुद्यावर त्यांनीं प्रतिपादन केलें होतें. हें व्याख्यान झालें त्या वेळीं रामायणांतील उत्तरकांड प्राक्षिप्त आहे असें प्रो. परांजपे यांचें मत असल्याचा भास पुष्कळ लोकांस झाला आणि त्याविरुद्ध “ केसरीत ” एक पत्रहि प्रसिद्ध झालें होतें. आह्वांलाहि त्यांचे मताविषयीं शंका येऊन त्यांना पत्र पाठवून खुलासा विचारला व तो त्यांनीं पत्र पाठवून कळविला. यानंतर सुमारे दोन वर्षांनीं त्यांनीं आपलें हें व्याख्यान पुस्तकरूपानें प्रसिद्ध केलें. पुस्तक वाचून पाहतां आमचा पूर्वीचा ग्रह दृढ होऊन त्याविरुद्ध खंडनात्मक लेख केसरीकडे पाठविला व तो तारीख २४।९।१९, १२ व तारीख १।१०।१९, १२ चे केसरीचे पुरवणींतून प्रसिद्ध झाला. हाच लेख थोडा फेरफार करून येथें देत आहों. केसरींतील लेखः—

रायसाहेब दिनेशचंद्र सेन आणि आदिकांड व उत्तरकांड.

कलकत्ता विश्वविद्यालयाचे एक व्याख्याते रायसाहेब दिनेशचंद्र सेन यांची वंगभाषेंतील रामायणावरील व्याख्यानमाला “ बंगाली रामायणें ” या नांवानें प्रसिद्ध झाली आहे. मूळ रामायणाचा अनुवाद करितांना वंगकवींनीं आणखी भर कसकशी घातली याविषयीं त्यांच्या व्याख्यानांत विस्तृत विवेचन असून त्याबरोबर मूळ रामायणाविषयीं त्यांनीं आपले विचार प्रदर्शित केले आहेत. वाल्मीकिरामायणांतील मूळ भाग कोणता व प्राक्षिप्त भाग कोणता याविषयीं विवेचन करितांना त्यांतील आदिकांड व उत्तरकांड हीं दोनहि प्राक्षिप्त असल्याचें त्यांनीं सांगितलें आहे. रामायणांत प्राक्षिप्त भाग आहे, याविषयीं वाद नाही. व त्याप्रमाणें आमचे मतें कोणता भाग प्राक्षिप्त आहे याविषयीं आहीं आपलें ह्मणणें स्वतंत्र प्रकरणांत सांगितलें आहे. संबंध उत्तरकांड प्राक्षिप्त आहे असें प्रतिपादन प्रो. परांजपे यांनीं केलें आहे. त्यांचे मताचें खंडन यापूर्वीं केलें आहेच रायसाहेब यांच्या प्रतिपादनांत त्याहून वेगळीं प्रमाणें आहेत, तेव्हां त्याविषयीं स्वतंत्र विवेचन करणें अवश्य आहे, प्रथम आदिकांडाविषयीं त्यांचे

विचार काय आहेत हैं सांगून त्यांच्या युक्तायुक्तातेविषयी विवेचन करावयाचें योजिलें आहे. उत्तरकांडाकडे मागाहून वळूं.

वंगभाषेंतील रामायणांत तसेंच तुलसीदासकृत हिंदी रामायणांत वाल्मीकि-रामायणाप्रमाणें सर्व कांडांचीं नांवें योजिलेलीं नसून त्यांनीं बालकांडाला आदिकांड व युद्धकांडाला लंकाकांड अशा संज्ञा दिल्या आहेत. रायसाहेबांनीं वाल्मीकिरामायणाविषयींच्या विवेचनांत याच संज्ञा योजिल्या आहेत. आदिकांड प्रक्षिप्त आहे असें सांगतांना त्यांनीं पुढील प्रमाणें दिलीं आहेत. *

(१) नंतरच्या काळांतील पौराणिक कथेचें त्यांत प्राबल्य आहे.

(२) प्रक्षेपकानें मूळ रामायणांत मागाहून केलेली वाढ आंत गोंवण्यासाठीं दुसरी अनुक्रमणिका घुसडली आहे. या दुसऱ्या अनुक्रमणिकेंत पूर्वींच्या अनुक्रमणिकेंतील व प्रक्षिप्त अशा दोनहि कथा गोंविल्या आहेत.

रायसाहेबांचे वरील आक्षेप बरोबर आहेत असें आम्हीहि म्हणतो; परंतु त्यांनीं घेतलेले आक्षेप व त्यांवरून केलेला निर्णय हीं स्वभावतः विसंगत आहेत; असें मोठ्या खेदानें म्हणावें लागतें. सोयांसाठीं आम्ही जरी आक्षेपाचे दोन भाग केले आहेत, तरी तत्त्वतः ते एकरूप आहेत; आणि खरोखरच या कांडांत पुष्कळ पौराणिक कथा संवादरूपानें सांगितल्या आहेत, तथापि रामचरित्रां-संबंधीं कोणताहि भाग या कांडांत नाही असें रायसाहेबांना म्हणतां येणार नाही. रामचरित्राला पूर्णता आली पाहिजे, या दृष्टीनें हे भाग आवश्यक आहेत. या कांडांत पौराणिक कथा फार आहेत असा त्यांचा आक्षेप आहे व आक्षेपाचे निमित्तानें त्यांत अल्प कां होईना रामचरित्र आहे, हें त्यांना मान्य असल्याचें उघड होत आहे. तेव्हां पौराणिक कथांचे प्रक्षेपाकरितां समग्र कांड प्रक्षिप्त ठरविल्यास या अल्पशा रामचरित्राला तरी आपणांस मुकावें लागेल, याचा रायसाहेबांनीं विचार केला आहे काय ? हाच न्याय इतर कांडांना लाविल्यास, त्यांत पौराणिक कथांचें प्राबल्य नसलें तरी प्रक्षिप्त भाग आहे व त्यानिमित्त सर्व कांडें प्रक्षिप्त ठरविण्याचा अनवस्था प्रसंग येईल. त्यांनीं बालकांडांतील पहिली अनुक्रमणिका मूळची ठरविली आहे व दुसरी

प्रक्षिप्त ठरविली आहे. आणि त्यांशीं या मुद्यापुरतें आमचें एकमत आहे; पण हा अनुक्रमणिकासर्ग व तदनुषंगानें असलेली कौच-वधाची कथा ते कोणत्या कांडांतील म्हणणार ? आणि अयोध्याकांडाचा प्रारंभ “भरतानें मातुलगृहीं जातांना बरोबर शत्रुघ्नाला नेलें” या वाक्यानें झाला आहे. हा प्रारंभ पाहून वाचकांनीं भरत आणि शत्रुघ्न कोण आणि कसे ओळखावयाचे ? अलीकडील कित्येक कादंबऱ्यांचा उपक्रम संवादरूपानें होतो व मग तो संवाद कोणकोणत्या पात्रांमध्ये आहे याचें निरूपण केलेलें असतें; तशा पद्धतीनें रामायणाचा उपक्रम केला असेल हें संभवनीय दिसत नाहीं; आणि तसा केला असेल अशी कल्पना केली तरी आंतील पात्रांची माहिती मागाहून मुळींच दिलेली नाहीं. तेव्हां अयोध्याकांडापासून रामायणाला खरा प्रारंभ होतो अशी त्यांनीं केलेली कल्पनाच चिंत्य आहे.

ज्या पौराणिक कथांचें बालकांडांतील प्राबल्य पाहून रायसाहेबांनीं समग्र-कांडावर हल्ला केला, त्यांतील बहुतेक कथा आम्हीं प्रक्षिप्त म्हणून ठरविलेल्या भागांत आपोआप येत आहेत. कांडाविषयीं संशय प्रदर्शित करितांना ज्या कथेचा उल्लेख रायसाहेबांनीं केला आहे, त्यांत रामाचे चरित्राशीं संबंध असलेली कथा एकहि नाहीं, हें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. आमच्या म्हणण्याप्रमाणें प्रक्षिप्त भाग गाळून मूळचें म्हणून राहणारें बालकांड वेगळें काढिल्यास रायसाहेबांचा त्यावर आक्षेप येईल असें वाटत नाहीं आणि तसा आक्षेप घेण्यास त्यांस सवडहि नाहीं. ब्राह्मणी वर्चस्व स्थापित करण्यासाठीं या कथा प्रक्षेपकानें बालकांडांत घुसडल्या अशी त्यांनीं त्याची उपपत्ति सुचविली आहे. वसिष्ठ-विश्वामित्रांतील कलहाची कथा बालकांडांत असून तीवर रायसाहेबांचा कटाक्ष आहे. या कथेंत विश्वामित्राचे तोंडीं—

धिग्वलं क्षत्रियवलं ब्रह्मतेजोवलं बलम् ॥

असें जें वाक्य आहे, तें त्यांनीं आपल्या प्रतिपादनांत अवतरिलेलें असून तें वाचून, आगबोटींत प्रथमच बसणाऱ्या नवख्या प्रवाशाचें मस्तक जसें भोंवूं लागतें, तशी त्यांची अवस्था झाल्याचें दिसून येतें. ही कथा आमचे मते प्रक्षिप्त-च आहे व ती गळल्यावर ब्राह्मणी वर्चस्वाची रायसाहेबांना शिसारी आणण्या-

सारखी कथा त्यांत राहिल, असें वाटत नाहीं. ब्राह्मणी वर्चस्वाच्या निदर्शक म्हणून, वामनावतार व सगरपुत्रांचें दहन, या कथांचा उल्लेख रायसाहेबांनीं केला आहे; परंतु या कथांतील पात्रे ब्राह्मणवर्णाचीं आहेत, याहून यांत ब्राह्मणी-वर्चस्वाचा संबंध दिसत नाहीं. वसिष्ठ-विश्वामित्रांच्या कथेंत असा आक्षेप घेण्यास वाव तरी आहे; आणि ही कथा गळल्यावर त्यांच्या दृष्टीनेंही राहिलेलें आदिकांड प्रक्षिप्त ठरवितां येत नाहीं.

आमचे मते आदिकांडांत जो प्रक्षिप्त भाग आहे, तो गळल्यावर राहिलेलें कांड मूळचें म्हणून मान्य करणें भाग आहे. आधीं हें कांड लहान, व प्रक्षिप्त भाग गळल्यावर अधिक आकुंचित होणार; तथापि यांत आलेलें रामचरित्र पुढील कांडाशीं संबद्ध झालेलें आहे व तें लक्षांत न आल्यामुळें रायसाहेबांनीं समग्र कांड प्रक्षिप्त ठरविण्याचें धाडस केलें, अशी आमची कल्पना आहे. यांतील रामचरित्र संक्षेपतः सांगावयाचें म्हणजे रामजन्म, विश्वामित्राच्या मखाचें रक्षण, व सीताविवाह, इतका भाग त्यांत येतो. रामजन्म व सीताविवाह या कथा पुढील कांडाशीं संबद्ध आहेत, हें कोणालाहि न सांगतां पठण्यासारखें आहे. सीताविवाह व मखरक्षण या दोन कथा परस्परसंबद्ध आहेत. मग प्रक्षिप्त ठरविण्यासारखा भाग बालकांडांत कोणता राहिला ? सीताविवाहाची कथा पुढील भागांत ‘रामपत्नी सीतेला रावणानें पळवून नेली,’ असें सांगितलें आहे म्हणून त्यानिमित्त संबद्ध आहे, असें येथें आम्ही अनुमान करीत आहों असें मात्र कोणीं समजू नये. या कथांचे उल्लेख पुढील भागांत स्पष्टपणें आले आहेत. सीतेनें आपल्या विवाहाची कथा लोपामुद्रेजवळ सांगितलेली रायसाहेबांनीं मूळचें म्हणून मान्य केलेल्या अयोध्याकांडाचे अंतीं आली आहे. विश्वामित्राचे मखरक्षणार्थ राम येऊन तेथून मिथिलेला आल्याचें त्यांत स्पष्ट सांगितलें आहे. ती म्हणते:—

सुदीर्घस्य तु कालस्य राघवोऽयं महाश्रुतिः ।

विश्वामित्रेण सहितो यज्ञं द्रष्टुं समागतः ॥२११९॥४४॥

“ (स्वयंवराकरितां आलेले राजे, धनुष्याला प्रत्यंचा चढवितां येईना असें

होऊन परत गेले) याला बराच काल लोटल्यावर हा महातेजस्वी राम विश्वामित्रांसहवर्तमान यज्ञ पाहण्याकरितां आला. ”

अशा रीतीनें सीताविवाह आणि मखरक्षण या दोनहि कथा अयोध्याकांडानें मान्य केल्या आहेत. पूर्वी सविस्तर निरूपिलेल्या कथेचा हा संक्षिप्त अनुवाद आहे, आणि सीतेचा विवाह होण्यापूर्वी जनकांनं सीतेचें स्वयंवर मांडल्याची कथा पूर्वी आली नाहीं, ती येथें निर्देशिली आहे.

मखरक्षणार्थ राम आल्याचा निर्देश अरण्यकांडांत आला आहे. सीतेचा अपहार करावयाचा ठरवून मारीचाकडे रावण आला असतां मारीचाला रामाचे पूर्वीचे पराक्रमाचें स्मरण होऊन त्यानें, राम मखरक्षणार्थ आला व त्यानें आपण वेदीकडे धांवत जात असतां आपणास एका बाणानें दूरवर कसें उडवून दिलें, तें सर्व वृत्त रावणाला सांगितलें. (३।३८) अशा रीतीनें आदिकांडांतील या दोन मुख्य कथा पुढील भागांत निरूपिल्या आहेत व त्यांची सत्यता मानिल्यावर—आणि ती मान्य करणें भाग आहे,—आदिकांड मूळचें नव्हे असा आप्रह धरण्यांत अर्थ काय ?

रामायणाचे लाहोर प्रतींत गुजराथेंतील एका प्रतीविषयी जी माहिती दिली आहे, तीवरून बालकांडांतील कथा बालचरित या नांवानें अयोध्याकांडांत दिली आहे. या रामायणाचा प्रारंभ अशा रीतीनें खरोखरच अयोध्याकांडानें झाला आहे. रायसाहेबांचें प्रतिपादन या दृष्टीनें खरें झालें, तरी त्यांतच त्यांना अनिष्ट असलेल्या बालकांडांतील कथा आल्या आहेत, त्यांचें ते काय करणार ! ही प्रत तर चारशें वर्षांपूर्वीची आहे.

उत्तरकांड प्रक्षिप्त ठरविण्याचें मुख्य कारण रायसाहेबांनीं, लंकाकांडाचे अंतीचे समाप्तिपर श्लोक व फलश्रुति हें असल्याचें सांगितलें आहे.* आदिकांडांतील पौराणिक कथा वाचून रायसाहेब ज्याप्रमाणें त्यावर संतप्त झाले, तीच स्थिति उत्तरकांडांतील विविध कथा पाहून त्यांची झाली आहे. त्या त्या कथांच्या ग्राह्याग्राह्यते-कडे न पाहतां त्यांनीं एकदम झटपट काव्याचा निर्णय दिला आहे. या समाप्तिपर श्लोकांचें स्वरूपच असें आहे कीं, तें पाहिलें असतां ते श्लोक काव्यांत मूळचे असावेत

* Bengali Ramayanas, Page 57--58.

असें वाटत नाही. “ महर्षि वाल्मीकींनी पूर्वी केलेले हें आदिकाव्य ” (आदिकाव्यमिदं चार्षं पुरा वाल्मीकिना कृतम्) असा या समाप्तीचा उपक्रम आहे व पुढें फलश्रुति सांगितली आहे. येथें सविस्तर श्लोक पाहतांच उत्तरकांड प्रक्षिप्त ठरविण्यास आतां अधिक प्रमाणें शोधण्याचें कारण नाही, असें रायसाहेबांना वाटलें व तसें त्यांनीं लिहिलेंहि; परंतु कोणताहि कवि स्वतांचे काव्याची समाप्ति करितांना “ हें पूर्वी केलेलें काव्य ” असें लिहून ठेवावें किंवा नाही याची रायसाहेबांना येथें शंका कशी आली नाही? वास्तविक ही समाप्ति व फलश्रुति सर्व प्रक्षिप्त असून, प्रक्षेपकाचे कालास अनुसरून व आदरपूर्वक त्यानें “ महर्षींनीं पूर्वी केलेलें काव्य ” असा येथें निर्देश केला आहे. लंकाकांडाचे अंतीचे हे प्रक्षिप्त श्लोक गाळल्यावर त्यानिमित्तानें केलेलें अनुमान आपो-आप निरस्त होतें, हें सांगाव्यास नको.

जावा बेटामध्ये कविभाषेत असलेल्या रामायणाचें जें प्रमाण रायसाहेबांनीं येथें दिलें आहे, त्याचें स्वरूप याहून वेगळें आहे. हें रामायण खिस्ती शकाचे प्रारंभीं कोणत्या तरी शतकांत (Early centuries) झालें असावे असें त्यांनीं लिहिलें आहे. यांत आमचेकडील प्रतीप्रमाणें लंकाकांडाचे अंती समाप्ति व फलश्रुति आहे व उत्तरकांड वेगळें आहे. आमचेकडील प्रतीत रामायणाचा एक भाग म्हणून ज्याप्रमाणें उत्तरकांड मिळतें त्याप्रमाणें जावा बेटांतील प्रतीचें नसून तेथें तें एक स्वतंत्र काव्य आहे व हा या दोन प्रतीमध्ये विशेष आहे.* लंकाकांडांतपर्यंतचें रामायणाचें भाषांतर म्पोए राजकुसुम योगीश्वर यानें केलें व उत्तरकांडाचें म्पु दर्मय यानें केलें. षट्कांडात्मक रामायणाचें कविभाषेतील भाषांतर करितांना कवीनें त्याची कांडांत व सर्गांत अशी दुहेरी विभागणी न करितां सर्व ग्रंथाचे केवळ २५ सर्ग केले आहेत. कविभाषेतील रामायणासंबंधी जी माहिती फ्रेडरिक यानें दिली आहे ती आमचेकडील रामायणाशीं बहुतेक जुळती आहे. भेद फार थोडा आहे. रामाचें वर्णन विष्णूचा अवतार म्हणूनच या भाषांतरांत अथपासून इतिपर्यंत केलेलें आहे. सुमित्रेचा दुसरा पुत्र शत्रुघ्न

* कविभाषेतील रामायणासंबंधी सर्व माहिती ज्ञानकोशाचे प्रस्तावनाखंडावरून दिली आहे. विभाग १ का, पृ २१२.

याचें नांव यांत नाही. मात्र तें मूळांतच नाही, का माहिती देणाऱ्या फेडरिकचे ग्रंथांत तें देण्याचें चुकीनें राहिलें, हें कळत नाही. यांत कैकेयीचीं आपल्या मुलास गादीवर बसविण्याचीं कारस्थानें वर्णन केलीं आहेत, परंतु तिनें पतीशीं त्यानें पूर्वीं देऊं केलेले वर मागून घेऊन रामाला वनांत पाठविलें वगैरे न सांगतां राम आपण होऊन वनांत गेल्याचें वर्णन आहे. रावणवधानंतर सीता अग्निशुद्ध झाल्याची कथा यांत आहे व त्याबरोबर ती भूमातेच्या पोटांत गेल्याचें अधिक सांगितलें आहे. यानंतर रामानें एकट्यानें अयोध्येत जाऊन राज्य केलें व वृद्धपणीं अरण्यांत जाऊन मग तो निजधामास गेला अशी आमचेकडील रामायणाहून अगदीं भिन्न अशी कथा यांत आहे. उत्तरकांड म्हणून जो स्वतंत्र ग्रंथ आहे त्यांत रामाचे बंधूविषयीं कांहीं कथा आहेत व रामाचे घराण्याशीं ज्यांचा कांहीं संबंध नाही अशा इतर अनेक कथा आहेत. रायसाहेबांचें यासंबंधीं प्रतिपादन दोन शब्दांत असून मुख्य मुद्याशीं वरील माहितीचा कांहीं संबंध दिसत नाही, हें खरें; तथापि रायसाहेबांचे विरुद्ध आमचें म्हणणें काय आहे, हें आमच्या वाचकांचे लक्षांत यावें, याकरितां येथें ही माहिती दिली आहे. रायसाहेबांचें हें अनुमान नवें आहे, असें नाही. पाश्चात्य पंडित वेबर यामेंहि उत्तरकांड प्रक्षिप्त आहे, असें दाखवितांना कविभाषेंतील रामायणाचें हें प्रमाण पुढें केलें आहे.

कविभाषेंतील रामायणाचें वरील स्वरूप पाहिलें म्हणजे तें वाल्मीकिरामायण हा ग्रंथ प्रमाण म्हणून पुढें ठेवून त्याचे आधारें केलें आहे, असें दिसत नाही. आपल्याकडे रामायणावर देशी भाषेत जे ग्रंथ आहेत, त्यांत ज्याप्रमाणें मूळ रामायणाचा मुख्य कथेपुरता आधार घेऊन इतर आनुषंगिक कथा व माहिती विस्तृतपणें दिलेली असते, त्याप्रमाणें या रामायणांतील कथा निरूपण केल्या आहेत, असें दिसतें. मूळ ग्रंथ पुढें ठेवून त्यावरून अनुवाद करणाऱ्याला त्याचा संक्षेप अथवा विस्तार कथासंदर्भ राखून करितां येतो व तशी पद्धति आहेहि. परंतु कथेची फिरवाफिरव त्याला करितां येत नाही. कविभाषेंतील रामायणांत आमचेकडील कथेची जी भिन्नता दिसते, ती पाहतां कवीनें आमचेकडील रामायणाचा केवळ अनुवाद केलेला नाही, हें निर्विवाद आहे. मूळ रामायण व इतर ग्रंथ वाचून त्यावरून त्यानें हें कोडबोलें बनविलें आहे. विष्णूनें

अवतार धारण केल्याची कथा मूळची नसून प्रक्षिप्त आहे व तिचा अनुवाद यांत केलेला आहे. राम आपण होऊन वनांत गेल्याच्या कथेंत जातकांचें प्रतिबिंब पडलें आहे आणि सीतेचा भूमींत प्रवेश झाल्याचें शेवटीं जें वर्णन आहे त्याचा उगम खुद्द उत्तरकांडांत आहे, अशी आमची समजूत आहे. कविभाषेंतील रामायणाची जरा अधिक विस्तृत माहिती या कामीं मिळणें अवश्य आहे. ती तशी मिळाली असती तर आमची समजूत कल्पनेच्या आधारावर न ठेवितां तिला प्रमाणांचा आधार देतां आला असता; परंतु ती मिळणें तूर्त शक्य नाहीं. तेव्हां मिळालेल्या माहितीवर निर्वाह करणें भाग आहे. कविभाषेंतील रामायण लिहिणारानें आपल्या ग्रंथांत उत्तरकांडांतील कोणत्याहि कथेचा स्पष्ट निर्देश केलेला नाहीं व आक्षेपकांचा मुख्य आधार हा आहे; परंतु वर उल्लेखिलेली कथा उत्तरकांडाची सूचक आहे, अशी आमची कल्पना आहे.

आमच्या कल्पनेला कविभाषेंतील रामायणांत अधिक आधार मिळण्यासारखा नाहीं, हें उघड आहे. तेव्हां आतां या रामायणाचा जो काल वर स्वतः रायसाहेबांनी दिलेला अनुवादिला आहे, त्यापूर्वीं आमचेकडील रामायणांत उत्तरकांड होतें किंवा नाहीं, हें पाहूं. उत्तरकांडांतील प्रक्षिप्त भागाविषयींचें विवेचन आम्हीं अन्यत्र केलें आहे व तो भाग वगळून राहिलेलें अर्थात् आमच्या समजीप्रमाणें मूळचें असलेलें* जें उत्तरकांड तेवढ्यापुरती चर्चा येथें आम्हांला करावयाची आहे, हें वाचकांनीं लक्षांत ठेवावें. मूळ भारतांत भर पडून त्याची शेवटची सध्यां उपलब्ध असलेली आवृत्ति ख्रिस्तपूर्व २५० च्या सुमाराची आहे. त्याच्यापुढें ती आणितां येत नाहीं, हें रा. व. वैद्य यांनीं महाभारताच्या उपसंहारांत सिद्ध केलें जाहे. महाभारतांतील वनपर्वांत तीर्थयात्रानिरूपणाचे निमित्तानें गोप्रतार तीर्थाचा उल्लेख आलेला आहे. हें तीर्थ सरयूमध्ये असून येथून राम आपल्या सेवकादिकांसह स्वर्गांत गेला असें येथें त्याचें वर्णन केलें आहे. ही कथा उत्तरकांडाच्या १०९ वे सर्गांत आली आहे. याच पर्वांत भीम व मारुती यांचा संवाद आहे, त्यांत मारुतीनें रामाजवळ भूतलावर रामकथा प्रचलित असेपर्यंत आपण जिवंत राहावें असा जो वर मागितला, त्याचा उल्लेख

आहे. ही कथा उत्तरकांडाचे १०८ व्या सर्गांत आहे. प्रत्यक्ष उत्तरकांडाचा उल्लेख महाभारतांत नाही, हें खरें; तथापि या दोनहि कथा रामायणावांचून अन्य प्राचीन ग्रंथांत आलेल्या नाहीत व या दृष्टीने महाभारतांत असलेला त्यांचा उल्लेख उत्तरकांडाचें अस्तित्व सूचित करणारा आहे व यासाठी येथें त्यांची माहिती दिली आहे. भीम व मारुती यांच्या संवादांत तर मारुतीचे तोंडचा वर-याचनेचा श्लोक रामायणावरून अवतरिलेला दिसतो. महाभारताची शेवटची प्रत होण्यापूर्वी रामायणांतील उत्तरकांडांत वरील कथा होत्या, हें निर्विवाद सिद्ध झाल्यावर कविभाषेतील रामायणांत उत्तरकांड नाही म्हणून तोंपर्यंत रामायणांत उत्तरकांडच नव्हतें असे अनुमान कसें करितां येईल? कविभाषेतील रामायणाचें स्वरूप आपणांस साकल्यानें समजलें नाहीं तरी वाल्मीकीचे मूळ रामायणांत कांहींतरी प्रक्षिप्त भागाची भर पडल्यावर सुधारून वाढलेली प्रत त्या लेखका-पुढें होती, हें मिळालेल्या त्रोटक माहितीवरून सहज कळण्यासारखें आहे. रायसाहेबांनीं हें लक्षांत घेतलें असतें तर पुढील अनुमान त्यांनीं केलें नसतें. वेवचरनें केलेलें अनुमान त्यांचेपुढें होतें व त्यास पुष्टि देण्याचे तीव्र दृष्टीनें त्यांना पछाडल्यामुळें त्यांनीं तें अनुमान केलें असावें, यांत शंका नाही.

जातककथा आणि रामायण.

वाल्मीकिरामायणाचे रचनेसंबंधानें अनेकांनीं अनेक उपपत्ति सुचविल्या आहेत. काव्यरचनेसंबंधाचा स्वतां वाल्मीकींनीं दिलेला इतिहास रामायणाचे प्रारंभीं आला आहे; तो वाचून ज्यांचें समाधान झालें नाहीं, अशा पंडितांनीं उपपत्ति लावण्याचा स्वतंत्र यत्न केला आहे. रामायणाची रचना महर्षि वाल्मीकींनीं केली, याविषयीं कोणाचा मतभेद नाहीं. मतभेद काय तो त्यांनीं ही रचना कोणत्या आधारानें केली, याविषयीं आहे. रायसाहेब दिनेशचंद्र सेन यांनीं रामायणाची रचना वाल्मीकींनीं जातककथांचे आधारावर केली अशी कल्पना सुचविली आहे. ही कल्पना नवी आहे असें नाहीं; दशरथजातकावरून रामायण वाल्मीकींनीं लिहिलें, अशी कल्पना यापूर्वीच पुढें आली आहे. इतर जातकांचा संबंध रामायणाचे उत्पत्तीशीं यापूर्वी कोणीं जोडिला नव्हता तो रायसाहेबांनीं जोडिला व ही बाब मात्र नवीन आहे. दशरथजातकाशीं तुलना करून पाहतां त्याचें रामायणाशीं

सादृश्य थोडें आहे आणि जातकाहून रामायणांत कथाभाग अधिक आहे. या-
करितां प्रो. वेबर यांना रामायणाची रचना होमरचे इलियडवरून केलेली अ-
सावी, अशी कल्पना करावी लागली. रायसाहेबांनी आपल्या कल्पनेंत वाल्मी-
कीवर परदेशांत उसनवारी करण्याचा प्रसंग न आणितां ती देशांतच भागविली
आहे. निरनिराळ्या जातकांतील कथांचें सादृश्य दाखवून त्यांनीं रामायणाची
रचना अनेक जातकांचे आधारे केलेली असावी, अशी कल्पना सुचविली आहे.
निरनिराळ्या जातककथांचें वाल्मीकींनीं रामायण हें कडवेलें बनविलें आहे, असें
रायसाहेबांचें म्हणणें आहे. जातककर्तेतील कोणत्या कथाभागाचें रामायणाशीं
सादृश्य आहे, हें रायसाहेबांनीं सांगितलें असून तें प्रथम त्यांच्या शब्दांत सांगून
त्यावर त्यांनीं आपलें अनुमान कसें उभारलें आहे तें सांगूं, म्हणजे त्याविषयीं
विवेचन करण्यास व तें वाचकांस समजण्यास ठीक पडेल. तुलनेसाठीं त्यांनीं

दशरथजातक

प्रथम घेतलें आहे. काशीचा राजा दशरथ याला १६००० स्त्रिया असून त्या-
पैकीं मुख्य राणीला राम, लक्ष्मणकुमार हे दोन पुत्र व सीता या नांवाची एक
कन्या होती. ही राणी मरण पावल्यावर बाकीच्या स्त्रियांतील एकीला राजानें
पट्टराणी केलें. हिला एक पुत्र झाला. याचें नांव भरत. राजानें राणीला
एक वर देऊं केला असतां तिनें तो त्या वेळीं न घेतां मागाहून मागून घेईन,
असें सांगितलें. भरत सहा वर्षांचा झाला असतां तिनें राजाजवळ पूर्वीं त्यानें
देऊं केलेल्या वरास अनुसरून आपल्या पुत्राला राज्य देण्याची गोष्ट काढिली.
राजानें पूर्वींच्या राणीपासून आपल्याला झालेल्या दोन पुत्रांना चुकवून भर-
ताला राज्य देण्याचें नाकारलें. या वेळीं ती थांबली, तरी या वराविषयीं तिनें
राजाला पुनः विचारिलें. तेव्हां ही दुष्ट स्त्री आपल्या पूर्वींच्या दोन पुत्रांचा
घात करील, अशी राजाला भीति वाटून राजानें त्यांना बोलावून आणून, आपण
मरेपर्यंत अरण्यांत राहण्याचा अथवा दुसऱ्या एकाद्या बलाढ्य राजाचें साहाय्य
मिळविण्याचा उपदेश केला. राजानें कित्येक ज्योतिष्यांना बोलावून आणून
आपलें आयुष्य किती राहिलें आहे याचा शोध केला; व तें १२ वर्षे राहिलें
असल्याचें कळल्या राजानें पुत्रांना या मुदतीनंतर परत येऊन राज्य घेण्या-

विषयी आज्ञा केली. राजपुत्रांबरोबर त्यांची बहीण सीता ही अरण्यांत गेली. त्यांबरोबर पुष्कळ नागरिक अरण्यांत जाण्यास निघाले असतां राजपुत्र रामानें गोड शब्दांनीं त्यांचें सांत्वन करून परतविलें. दोघे राजपुत्र व सीता यांनीं हिमालयापर्यंत प्रवास केला व तेथें तीं आश्रम करून राहिलीं. लक्ष्मण आणि सीता यांनीं रामाला पित्याचे ठिकाणीं मानून आश्रमांत राहण्यास सांगितलें. त्याप्रमाणें तो आश्रमांत राहत असे व तीं दोघे अरण्यांतून कंद, मूळें व फळें आणीत. इकडे राजा पुत्रशोकानें नऊ वर्षांनीं मरण पावला. राणीनें भरताला गादीवर बसविण्याचा खटाटोप केला; परंतु राज्यावर अधिकार ज्येष्ठपुत्राचा, याकरितां मंत्र्यांनीं त्याला गादीवर बसविण्याचें नाकारलें. भरतानें मंत्र्यांचें म्हणणें बरोबर असल्याचें सांगून रामाला आणण्याकरितां तो सेना आणि नागरिक यांसह अरण्यांत गेला. आश्रमांत भरत रामाला भेटला. त्याला त्यानें पिता मृत झाल्याचें निवेदन केलें. पित्याचा मृत्यु ऐकून त्याला खेद वाटला नाहीं. सायं-काळीं सीता व लक्ष्मण कंदमुळें घेऊन परत आल्यावर त्यांना खेद होईल म्हणून मात्र रामानें त्यांना उदकांत उभीं करवून मग पित्याचा मृत्यु कळविला. रामाच्या कल्पनेप्रमाणें त्यांनीं पित्यासाठीं फार शोक केला व रामानें त्यांना वेदांतपर उपदेश केला. रामाचे भाषणांत पुढील श्लोक आहे.

फलानां इव पक्वानां निच्चं पपतान् भयम् ।

एवं जातं न मच्चानं निच्चं मरणतो भयम् ॥ *

रामाच्या उपदेशाप्रमाणें भरतानें शोकाचा त्याग केला. नंतर भरतानें रामाला राज्याचा स्वीकार करण्याची विनंति केली असतां पित्यानें सांगितलेली मुदत (वारा वर्षे) पूर्ण होईपर्यंत परत येण्याचें त्यानें नाकारलें. भरतानें तोंपर्यंत राज्य-व्यवस्था कशी ठेवावयाची असें विचारिल्यावरून रामानें आपल्या पादुका सिंहासनावर ठेवण्यासाठीं त्याजकडे दिल्या व त्या घेऊन भरत परत वाराणसीला गेला. रामानें लक्ष्मण व सीता यांना त्याजबरोबर परत पाठविलें. रामाच्या पादुका

* ३१ श्लोक अयोध्याकांडांत पुढीलप्रमाणें आहे:—

यथा फलानां पक्वानां नान्यत्र पतनाद्भयम् ।

एवं नरस्य जातस्य नान्यत्र मरणाद्भयम् ॥

सिंहासनावर ठेवून अमात्य कारभार पंहात असत. त्यांचे कार्मी चूक झाल्यास पादुका एकमेकांवर आपटत व बरोबर असल्यास त्या ठेविलेल्या स्थितीत रहात असत. तीन वर्षांनंतर राम परत वाराणसीला आला असतां भरत, लक्ष्मण व सीता सर्व नागरिकांसह त्याला आणण्याकरितां नगरीबाहेर आले. येथे रामाला राज्याभिषेक होऊन त्याचा सीतेशीं विवाह झाला. नंतर त्यांनीं नगरींत प्रवेश केला. रामानें यानंतर सोळा हजार वर्षे न्यायानें राज्य केलें. याविषयीं जातकांमध्ये पुढील श्लोक आहे:—

दश वस्स सहस्सानि सष्टि वस्स सतानि च ।

कम्बुगिय महाबाहु रामोज्जं अकारपि ॥

शुद्धोदन हा पूर्वीच्या जन्मीं दशरथ राजा झाला होता. महामाया ही रामाची माता; सीता ही राहुलाची माता; आनंद हा भरत व सरिपुत्त हा लक्ष्मण झाला, असून स्वतां गौतम हा राम झाला होता. गौतमाचे या जन्मीं जे अनुयायी झाले तेच पूर्वजन्मीं रामाचे उपसक होते.

याप्रमाणें दशरथजातकांतील कथा संक्षेपानें देऊन रायसाहेबांनीं तिची रामायणाशीं तुलना केली आहे. या कथेंत सीताहरण नाही व त्यानिमित्त झालेलें रामरावणांचें युद्ध नाही. राम स्वतांचे संरक्षणाकरितां अरण्यांत गेला असून त्याचा स्वार्थत्याग पिता मृत झाल्यानंतरहि तो परत आला नाही यांतच काय तो आहे. राम व सीता हीं यांत बहीणभावंडें सांगितलीं असून आमचे-कडे शाक्यांच्या राजघराण्यांत राजवंश शुद्ध रहावा म्हणून अशा प्रकारें भाऊ व बहीण यांमध्ये विवाहसंबंध करण्याची पद्धति होती. दशरथाचें राज्य वाराणसींत आणि रामाचा वनवास हिमालयांत सांगितला आहे. यावरून या कथेचा प्रसार उत्तरहिंदुस्थानांत असावा, हें उघड आहे. या साध्या कथेवरून सीता-हरणादि कथाभागांचा उद्भव कसा झाला याविषयीं अद्यापि निश्चित शोध लागला नाही तथापि बुद्धधर्माचे भरभराटीचे वेळीं, अर्थात् अजातशत्रु चंद्रगुप्त व अशोक यांचे राजवटींत ही कथा लोक विश्वसनीय मानीत असत, याविषयीं शंका नको.

सामजातक.

रामायणाला केवल दशरथजातकाचा आधार नसून इतर जातकांतील कथाहि त्यांत आल्या आहेत. या कामीं सामजातकाचा उल्लेख येथें करणें अवश्य आहे. यांत साम याला वाराणसीचा राजा पिलियक्ख याचा बाण लागून मृत्यु आल्याचें सांगितलें आहे. साम याचे आईबाप अंध असून त्यांचा तो एकुलता एक पुत्र होता. आईबापांकरितां पाणी आणण्यासाठीं तो मिंगसम्मती नदीवर गेला असतां तेथें त्याला वर लिहिल्याप्रमाणें मृत्यु आला. ही कथा पाहून रामायणांतील श्रावण-वधाच्या कथेचें स्मरण झाल्यावांचून रहात नाहीं. पुत्राचे मृत्यूची वार्ता दोनहि कथांमध्ये राजानें त्याचे मातापित्यांस कळविली असून त्यानिमित्त त्यांनीं केलेला शोक दोहोंकडे सारखा आहे. सामाचा पिता शोक करित असतां त्याचे तोंडीं पुढील अर्थाचें वचन आहे.—“आतां आमचेकरितां जागा कोण बरें स्वच्छ करून देईल ? आम्हांला ऊन अथवा थंड पाणी कोण बरें आणून देईल ? आमचेकरितां अरण्यांतील कंदमुळें कोण बरें आणील ? आम्ही तर वृद्ध असून अंध व अनाथ आहोंत !”x याच अर्थाचा पुढील श्लोक रामायणांत आढळतो:—

कंदमूलफलं हृत्वा को मां प्रियमिवातिथिम् ।

भोजयिष्यत्यकर्मण्यमप्रग्रहमनायकम् ॥२।६४।३४॥

वेस्संतरजातक.

या जातकांत वेस्संतर याला हृदपार करण्यांत आलें असतां त्याबरोबर जाण्यासाठीं त्याची स्त्री मदी हिनें आग्रह धरून ती अरण्यांत गेली, अशी कथा आहे. या वेळीं तिनें केलेलें भाषण आणि रामायणांतील राम वनवासास निघाला असतां सीतेनें केलेलें भाषण ही अगदीं एक आहेत. रामाप्रमाणेंच वेस्संतरानें अरण्यांत जाते वेळीं पुष्कळ दानधर्म केला. वेस्संतराची माता फुसति हिनें त्याचेकरितां केलेला शोक आणि रामायणांत रामाकरितां कौसल्या आणि भरत यांनीं केलेला शोक यांमध्ये पुष्कळ सादृश्य आहे. येथें फुसतीच्या आणि मदीच्या भाषणांतील

---

x येथे रायसाहेबांनीं मूळ वचन दिलें नसून कॉवेलच्या जातककथांचे भाषांतरांतील अवतरण दिलें आहे. (Cowells jatak Book no. 22, p. 50.) त्याचें मराठी भाषांतर वर दिलें आहे.

अवतरणें रायसाहेबांनीं जातककथांच्या इंग्रजी भाषांतरांतून घेतलीं असून तुलने-साठीं अयोध्याकांडांतील भरताचें भाषण अवतरिलें आहे.

संभुलजातक.

संभुल ही काशीचा राजा सोल्यिसेन याची स्त्री. हिला राक्षसानें पळविली व तिला वश करण्याचा तो प्रयत्न करूं लागला असतां ती त्याला वश होईना. तेव्हां तो तिजवर क्रुद्ध झाला व त्यानें, तूं वश न झाल्यास आपल्या न्याहा रीसाठीं तुकडेतुकडे करीन, अशी तिला भीति घातली. अशोकवनिकेंत सीतेला रावणानें जो धाक दाखविला तो आणि संभुलजातकांतील राक्षसाचें भाषण हीं अगदीं सारखीं आहेत.

पुष्कळ जातककथांशीं रामायणाचें सादृश्य दाखवितां येण्यासारखें आहे. तथापि तादृश आवश्यकता नसल्यामुळे तें रायसाहेबांनीं दाखविलेलें नाहीं. जातककथा आणि रामायण यांमध्ये याप्रमाणें सादृश्य दिसलें तरी आधींचा ग्रंथ कोणता असा संशय येथें कोणी घेईल. तथापि निःपक्षपातपणें बोलावयाचें तर रायसाहेब म्हणतात कीं, मूळ रामायण पूर्वीं असतां जातकांतील लहानलहान कथांची रचना करण्यांत लेखकाचा हेतु कोणता समजावयाचा? यापेक्षां जातकांतील साध्या व छोट्या कथांवरून वाल्मीकींनीं रामायण हें काव्य व्यवस्थितपणें ग्रथित केलें असें मानणें अधिक सयुक्तिक नव्हे काय? बुद्धाच्या संन्यास-पर शिकवणीचा परिणाम हिंदुस्थानावर फार होऊन मोठमोठ्या घराण्यांतील तरुण निर्वाणाकरितां संसाराचा त्याग करून अरण्यांत जाऊं लागले व याप्रमाणें हिंदु धर्मावर मोठें संकट कोसळलें. त्या वेळीं गृहस्थाश्रमांत राहूनहि मोक्ष-प्राप्ति होऊं शकते हें तत्त्व रामायणानें सर्वास पटवून दिलें. रामयणांत रामानें अरण्यवास पत्करिला असला तरी तो बुद्धाप्रमाणें आपल्या पित्याच्या इच्छेविरुद्ध नसून पित्याला वचनमुक्त करण्याकरितां होता. आपल्या सद्गुणी पत्नी-करितां रामानें राक्षसांशीं प्रचंड युद्ध केलें आहे. गृहस्थाश्रमांतील कर्तव्याची शिकवण रामायणानें सर्व लोकांस सोदाहरण शिकविली. उत्तरेकडे प्रचलित असलेल्या जातककथांत रावणादिकांच्या चरित्राचा मागमूस नाहीं, परंतु दक्षिणे-कडील हेमचंद्राचे (स. १०८९-११७२) जैन रामायणांत रावणादिकांची तप-

श्वर्या वगैरे यांचें विस्तृत वर्णन आहे. यांत रामाचें चरित्र अल्प असून रावणाचे गुण अधिक उच्च दर्शविले आहेत. बुद्धाचे महायान पंथाचा लंकावतार-सुत्त म्हणून ग्रंथ आहे, त्यांत रावणाचा थोर स्वभाव वर्णिला असून त्यांत राम-रावणयुद्ध मुळीच सांगितलेलें नाहीं. सहाव्या शतकांतील धर्मकीर्ति या ग्रंथ-कारानें तर रामायणांतील रावणाचें वर्णन मिथ्या असल्याचें लिहिलें आहे. यावरून दक्षिणेकडे कांहीं कथा प्रचलित होत्या व त्यांवरून दक्षिणेकडील ग्रंथांत माहिती आलेली आहे. या सर्व कथांचा प्रसार वाल्मीकींचे पूर्वी झालेला होता व त्या दोन्ही भागांकडील कथांची वाल्मीकींनीं व्यवस्थित मांडणी केली. जातकांतील कथाहि अशा प्रचलित दंतकथांवरून रचण्यांत आल्या असतील असें येथें कां म्हणूं नये, अशी शंका येथें कोणी घेतली, तर त्यावर रायसाहेबांचें उत्तर आहे कीं, जातकांचें मूळ अशा प्रकारें दंतकथांमध्ये मानिलें तरी त्यामुळें, दंतकथांत जातकें व रामायण यांचा उगम मानावा लागेल आणि त्यांमध्ये जातकें ही अधिक प्राचीन होत. रामायणाचा काल कीथ यानें ख्रि. पू. ४०० ठरविला असून प्रो. वेबर तर तो ख्रि. पू. २०० म्हणतो. जातककथा तर ख्रि. पू. ६०० च्या वेळीं फार प्राचीन म्हणून प्रसिद्ध होत्या. बौद्धधर्मानुयायांची पहिली परिषद ख्रि. पू. ५४३ या वर्षी भरली त्या वेळीं त्यांचें गायन झाल्याचें वर्णन आहे. तेव्हां जातककथा प्राचीन असून त्यांवरून रामायणरचना करण्यांत आली, हें उघड आहे. रायसाहेबांचे प्रतिपादनाचा याप्रमाणें सारांश प्रायः त्यांच्या शब्दांत दिला आहे. आतां त्याविषयीं क्रमशः विचार करून त्याच्या ग्राह्याग्राह्य-तेविषयीं निश्चय करूं.

रायसाहेबांच्या प्रतिपादनांतील निर्विवाद भाग म्हणजे जातककथा आणि रामायण यांमधील सादृश्य होय. परस्पर विचारविनिमय होण्याचा संभव नसेल तेथें असें सादृश्य आढळल्यास त्याचें कौतुक घाटतें; परंतु येथें कौतुक करावयाचें नसून कोणी कोणाचा अनुवाद केला हें पहावयाचें आहे. जातकांमध्ये रामायणाचा अथवा रामायणांत कोणत्याहि जातकाचा स्पष्ट निर्देश नाहीं. यामुळें हें सर्व अनुमानानें ठरवावयाचें आहे. कालनिर्णयाविषयीं आह्वांला स्वतंत्र विचार करावयाचा असल्यामुळें जातकांचे अपेक्षेनें रामायण प्राचीन

का अर्वाचीन एवढ्या प्रश्नाकडे तूर्त पहावयाचें योजिलें आहे. जातकांतील कथा साधी आणि रामायणाची रचना ठाकठिकीची आहे व यावरून जातकें प्राचीन असें रायसाहेब म्हणतात. पण कथेच्या साधेपणावरून कालनिर्णय करण्यास प्रमाण काय ? दशरथजातकांतील कथेचा साधेपणा पुढें करून ते ती कथा प्राचीन ठरवितात; पण रामायणांत इतर जातकांतील कथांचाहि अनुवाद केला आहे असें त्यांचें मत असून त्याचे पुष्ट्यर्थ त्यांनीं इतर जातकांतील कथांचे सारांश देऊन त्यांचे रामायणांतील कथांशीं साम्य दाखविलें आहे. त्या वेळीं ते त्या कथांच्या साधेपणाचें नांव घेत नाहींत, याचा अर्थ काय ? साधेपणाची ही कसोटी लावून जर जातकांचा प्राचीनपणा ठरवावयाचा तर ती दशरथजातकापुरतीच कां लावावयाची ? रामायणांतील कथांशीं तुलना करून दाखवितांना ज्या जातककथांचा रायसाहेबांनीं उल्लेख केला आहे, त्यांतील वर्णनें रामायणाशीं कथेपुरतीं नव्हे, तर काव्यदृष्ट्याहि सारखीं आहेत व साधेपणाची कसोटी पुढें न करण्याचें कारण हेंच आहे. बरें, दशरथजातकामध्ये साधेपणा आहे, असें ते म्हणतात, त्या साधेपणाचें स्वरूप तरी काय आहे ? दशरथजातकांतील कथा स्पष्ट बोलावयाचें म्हणजे खुळचट असून तिला साधी म्हणणें हें श्रीमंताच्या पोरस भोळा म्हणण्यासारखें आहे. रामायणाशीं तुलना करण्याइतकी त्या कथेची पात्रता नाहीं. रामादिकांचीं कांहीं नांवे आणि वनवासाचा प्रसंग हीं दोहोंकडे सारखीं आहेत आणि या सादस्यास्तव त्याकडे शोधकांचें लक्ष वेधलें आहे. रामायणाशीं तुलना करूं लागल्यास त्यांत किती विसंगत कल्पना भरल्या आहेत, हें लक्षांत येईल.

१ कथेंतील प्रतिपाद्य विषय रामाचें चरित्र हा असतां त्याचे बापाचें—दशरथाचें—नांव जातकाला दिलें आहे.

२ जातकांतील राम, लक्ष्मण हे वडील बंधु असून भरत फार लहान आहे व तो सहा वर्षांचा असतां राजपत्नी त्याला राज्य मिळावें, म्हणून राजाकडे त्यानें पूर्वीं देऊं केलेल्या वराप्रमाणें यत्न करिते व तिच्या दुष्ट बुद्धीला भिऊन राजा आपल्या वडील मुलांना आपण मरेपर्यंत वनांत पाठवितो. जवळ असलेल्या पुत्रांचें राजाला रक्षण करितां येत नाहीं; तेथें त्यांना आपल्या पत्नी-

पासून अपाय होईल, अशी त्याला भीति वाटते आणि त्यांना अरण्यांत पाठविणे सोयीचें वाटतें ! स्वतांचे संरक्षणाकरितां आपणास राजा अरण्यांत पाठवात असल्याचें कळत असूनहि जातकांतील रामाला स्वतांचे सामर्थ्यावर भरंवसा ठेवून राजधानींत राहण्याचें धैर्य होत नाहीं.

३ वनवासाची मुदत ज्योतिषी लोकांचे विचार घेऊन राजा बारा वर्षांची ठरवितो; ही मुदत स्वतांचे मृत्यूपर्यंतची म्हणून राजा सांगतो, आणि यानंतर रामानें येऊन राज्य करावें, असें त्याला सुचवितो; पण राजाला असें समजत नाहीं कीं, स्वतांचें संरक्षण ज्याला आतां करितां येत नाहीं, त्याला मागाहून राज्य कसें बळकावितां येणार ? रामानें आपल्यामागे राज्य चालवावें अशी खरोखर राजाची इच्छा होती, तर याच वेळीं स्वतांला अडकवून टाकून राज्य हातांत घेण्याची सूचना रामायणांतील दशरथाप्रमाणें या राजानें त्या रामाला कां केली नाहीं ?

४ जातकांतील सीता रामलक्ष्मणांची बहीण म्हणून सांगितली आहे व ती बंधुप्रेमामुळे अरण्यांत त्यांचेबरोबर गेली आहे; पण हिला वनांत जाण्यास राजानें संमति कां दिली ? रामाशीं विवाह होण्यापूर्वी तिचा राज्यावर अधिकार नव्हता व म्हणून सापत्न मातेपासून तिला अपाय होण्याची भीति तर नव्हती ना ?

५ रामायणांतील रामाला पंचविणास पुष्कळ नागरिक गेल्याचें वर्णन आहे, तसें जातकांतील रामाबरोबरहि पुष्कळ लोक गेले आहेत; पण त्यांचें रामावरील प्रेम जातकांत कोठें वर्णिलेलें नाहीं. मग याच वेळीं त्यांना असा पान्हा कसा फुटला ?

६ अरण्यांत गेल्यावर लक्ष्मण व सीता वन्य आहार आणण्यासाठीं बाहेर जात व जातकांतील राम आश्रमांत स्वस्थ बसलेला असे.

७ ज्योतिष्यांनीं सांगितलेल्या मुदतीपूर्वी राजा—नऊ वर्षांनीं—मरण पावतो व राजपत्नी आपल्या मुलाचे राज्याभिषेकाची सिद्धता करूं लागते. इतक्यांत राजमंत्री ज्येष्ठ पुत्राचा राज्यावर अधिकार असल्याचें तिला सांगतात व भरत त्यांचे

म्हणण्यास संमति देतो. पण या ज्येष्ठ पुत्राला राजानें अरण्यांत पाठविला त्या-
वेळीं हे मंत्री झोंपीं गेले होते काय ?

८ जातकांतील दशरथ पुत्रशोकानें मरण पावला आहे आणि पुत्रवियोग व
राजाचा मृत्यु यांमध्ये काल किती ? फार थोडा, अवधी नऊ वर्षे !

९ राजाला तरी इतका पुत्रशोक होण्याचें कारण काय ? पुत्रांचे संरक्षणा-
करितां त्यानें स्वतः ही योजना केलेली, तेव्हां ती तडीस गेलेली पाहून त्याला
आनंद वाटणेंच युक्त होतें.

१० रामायणांतील भरत राम वनांत गेल्या वेळीं मातुलगृहीं होता, तर
जातकांतील भरत लहान होता; म्हणून त्याला त्या वेळीं रामाला परतवितां
आलें नाहीं. येथपर्यंत संविधानक ठीक आहे; पण रामायणांतील भरत घरीं
येतांच रामाला परत आणण्याकरितां अरण्यांत गेला आहे आणि जातकांतील
भरताला पिता मेरेपर्यंत वाट पहावी लागली आहे. तोंपर्यंत त्यानें भावांचा शोध
मुळींच न करण्याचें कारण काय ? निघते वेळीं तो लहान होता, हें खरें; पण
पित्याला मृत्यु येतांच त्याला प्रौढपणा आला असें तर म्हणतां येत नाहीं ना ?

११ भरत रामाला आणण्याकरितां सैन्यासह रामाचे आश्रमांत जातो.
पित्याचा मृत्यु ऐकून रामाला दुःख होत नाहीं; पण लक्ष्मण व सीता फार
विलाप करितात; आणि त्यांना शोक होईल हें जाणून राम त्यांना पाण्यांत
उभें करवून मग त्यांना पित्याचे मृत्यूची वार्ता कळविण्याची व्यवस्था करितो. या
योजनेंतील रहस्य काय ?

१२ जातकांतील राम रामायणांतील रामाप्रमाणें परत येत नाहीं; पण रामा-
यणांतील रामाला पित्राज्ञापालन हें कारण तरी प्रबल आहे. जातकांतील रामानें
हेंच कारण पुढें केले आहे; पण त्याला पित्यानें स्वतःला मृत्यु येईपर्यंत अर-
ण्यांत पाठविलेला, आणि बारा वर्षांचा काल केवळ ज्योतिष्यांचे भविष्याचे आधारें
ठरविलेला, असें असतां मुदतीचें हें खुळचट कारण राम पुढें करितो याला
काय म्हणावयाचें ?

१३ या वेळीं भरताला रामानें केलेला उपदेश जातक व रामायण यांमध्ये
सारखा आहे व त्यांतील दोहोंकडे अगदीं एक असलेला श्लोक रायसाहेबांनीं

दिलेला आहे. हें साम्य आहे याविषयी वाद नाही; परंतु जातकांतील हा प्रसंग अस्थानी आहे. पित्याचा मृत्यु ऐकून रामाला दुःख झालें नाहीं असें पाहून जातकांतील भरताने रामाला अशा प्रकारे इंद्रियांवर जय कसा मिळवितां आला असा प्रश्न विचारिला आहे व त्यानें दिलेल्या उत्तरांत वरील वचन आलेलें आहे; आणि रामायणांतील रामाचें भाषण भरत पित्याचे मृत्युकरितां व रामाचे वनवासाकरितां शोक करूं लागला असतां त्याचे सात्वनाकरितां केलेलें आहे. रामायणांतील प्रसंग सहज आलेला असून जातकांतील प्रसंग बुद्ध्या उपस्थित केलेला आहे.

१४ भरत रामाच्या पादुका घेऊन परत गेल्यानें व त्या सिंहासनावर ठेवून कारभार पाहूं लागल्याचें वर्णन दोहोंकडे सारखें आहे; पण त्याचे हातून अन्याय झाल्यास पादुका एकमेकांवर आपटून कौल देत हा जातकांतील प्रयोग तर अपूर्व आहे !

१५ भरताबरोबर सीता व लक्ष्मण परत वाराणसीला गेलीं आहेत व नऊ वर्षे रामाबरोबर अरण्यांत प्रेमानें येऊन राहिलेल्या या भावंडांना केवळ तीन वर्षांकरितां परत येण्याचें कांहीं वाटलें नाहीं.

१६ राम परत आल्यावर त्याचा सीतेशीं—स्वतःचे बहिणीशीं—विवाह झाला आहे.

जातकांतील विसंगत व विलक्षण वर्णनांचें विवेचन करण्याच्या निमित्तानें पूर्वीची संक्षिप्त कथा पुनः अनुवादावी लागली आहे व यावरून असा विलक्षणपणा या कथेंत कसा ओतप्रोत भरला आहे, हें कळून येईल. रामायणांतील कथेमध्ये राक्षस व वानर यांच्या निमित्तानें अलौकिकता आली आहे. या कथांपैकीं एकहि कथा जातकांत आली नाहीं आणि तुलनेकरितां पुढें आलेला भाग पाहिला तर रामायणांतील कथेमध्ये मात्र अलौकिकता मुळींच नसून ती जातक-कथेमध्ये भरपूर आहे. तेव्हां रायसाहेबांची साधेपणाची कसोटी लावावयाची तर ती रामायणाला उलट अनुकूल होणार नाहीं काय ? दोन कथा जवळ-जवळ ठेवून तुलना केली तर रामायणांतील कथा जातकामध्ये अनुवादाचा दोष टाळण्यासाठीं कांहीं खुळचट फेरफार करून अनुवादिली आहे असें निः-

संशय वाटू लागतें. रामचरित्र सांगावयाचें असतां जातकाला दशरथाचें नांव बुद्ध्या दिलेलें आहे आणि अशा प्रकारें अनुवादकारां, नांव देण्यापासून खुळचट-पणाला-त्याच्या मते सावधपणाला-प्रारंभ केला आहे.

रायसाहेबांची येथें एक शंका आहे कीं, रामायणांतील कथांचा जात-कामध्ये अनुवाद करण्याचें प्रयोजन काय मानावयाचें ? उलट बुद्धधर्माच्या संन्यासपर मार्गाचें वर्चस्व झालेलें पाहून जातकांतील कथांचा अनुवाद रामायणांत केलेला आहे व त्यांत गृहस्थधर्माचें प्राबल्य राखिलेलें आहे, असें मानणें सयुक्तिक नव्हे काय ? रायसाहेबांचे कोटिक्रम ठीक आहेत; पण त्यांचें उत्तर जातकांतच आलेलें आहे. दशरथजातकाचे शेवटी ' शुद्धोदन हा दशरथ होता ' वगैरे जें निरूपण केलें आहे, त्यांत हें प्रयोजन गर्भित आहे. जातककथांमध्ये अशा प्रकारें गौतमबुद्धाचे पूर्व जन्मांतील म्हणून पुष्कळ कथा आल्या आहेत तशीच ही एक कथा आहे; आणि भविष्यपुराणांत विकटावती राणीचा उल्लेख पाहून त्याविषयीं आपण जो निर्णय करितों तोच येथें करावयाचा आहे. रामायणांतील कथेचा सर्वत्र असलेला प्रसार व रामाविषयींचा समाजांतील आदर पाहून रामाशीं गौतमबुद्धाचा पूर्वजन्मी संबंध जोडण्याचा हा प्रयत्न आहे व यावरून कोणती कथा प्राचीन, हें सहज कळण्यासारखें आहे.

सामजातकाशीं तुलना.

रायसाहेबांनीं ज्या तीन जातकांचे उल्लेख आपल्या प्रतिपादनांत केले आहेत त्यांतहि हाच प्रकार दिसून येतो. सामजातकावरून रामायणांत श्रावणवधाची कथा आली आहे असें त्यांनीं ध्वनित केलें आहे, परंतु श्रावणवधाची कथा रामायणांत आली आहे, तीत अद्भुतपणा नसून उलट जातककथेमध्ये मात्र तो आहे. याविषयीं रायसाहेबांनीं कांहीं लिहिलें नाहीं व याकरितां चार शब्द येथें लिहिणें भाग आहे. वाराणसीचे राजांनें सामाचा वध केल्यावर राजा त्याजवळ गेला असतां तेथें एक वनदेवता प्रकट होऊन तिनें राजाला मृत सामाचे मातापित्यांची पुत्राप्रमाणें सेवा केल्यास त्या घोर पातकापासून मुक्तता होईल असें आश्वासन दिलें आहे. यानंतर तो राजा सामाचे मातापित्यांकडे तीं आपल्या पुत्राची वाट पहात असतां गेला आहे व राजांनें आपण कोण हें

सांगितल्यावर त्यांनीं राजाला फलें व पाणी देऊन स्वागत केलें आहे. राजानें 'फलें कोठून आणि कोणीं आणिलीं' असें विचारिल्यावर तीं आपल्या पुत्राचें नांव घेतात व मग राजा त्याचा आपल्या हातून घात झाल्याचा वृत्तांत सांगत आहे. श्रावणवध होतांच रामायणांतील दशरथ मिळून गेलेला असून त्यानें श्रावणाचे सांगण्याप्रमाणें त्याचे मातापित्यांकडे जाऊन नम्रपणानें आपला अपराध निवेदन केला आहे; तर जातकांतील राजा सामाचे मातापित्यांकडे जाऊन स्वस्थपणें बोलतो आहे व त्यांनीं विचारिल्यावर मग त्याला पुत्राचा घात आपल्या हातून झाल्याचें सांगत आहे व येथें असलेला हा फेरफार श्रावणवधाची कथा सामजातकांत अनुवादिली असल्याची साक्ष देण्यास कारण झाला आहे. पुढील कथा तर याहून विलक्षण आहे. आईबाप शोक करूं लागले असतां त्यांचे शोकाचा मंत्राप्रमाणें परिणाम होऊन तो साम जिवंत झाला असून त्याला राजा शरण गेला आहे व त्यानें राजाला सदाचरणाचा उपदेश केला आहे. हा फेरफार उघडउघड बुद्ध्या केलेला दिसतो. आतां साधी कथा कोणती व कृत्रिम कोणती हें वाचकांनीं आपल्या मनाशीं ठरवावें.

वेस्संतर जातकाशीं तुलना.

वेस्संतरजातकांत वेस्संतर या राजपुत्राच्या अरण्यवासाचें वर्णन आलें असून त्यांत रामायणाशीं सदृश असलेल्या भागाविषयीं रायसाहेबांनीं ऊहापोह केल्याचें पूर्वीं सांगितलें आहे. पण या जातकांतहि वरीलप्रमाणें कृत्रिमता आहे. वेस्संतर हा राजपुत्र असून तो त्याजवळ येऊन कोणी जें मागेल तें त्याला देत असे व या त्याच्या उदार स्वभावाप्रमाणें त्यानें एक अद्भुत हत्ती देऊन टाकल्यामुळें त्याला राजानें हृदपार केला आहे. त्याचेबरोबर त्याची स्त्री मदी व दोन मुलें अरण्यांत गेलीं असून जाते वेळीं त्यांना चार घोड्यांचा रथ देण्यांत आला आहे. राजपुत्रानें हा रथहि एकाला दिला व पुढें आपलीं मुलें देऊन टाकून प्रत्यक्ष आपल्या स्त्रीचें दान करण्यास तो सिद्ध झाला. तेव्हां मागणारा सक्क यानें आपलें खरें रूप प्रकट केलें व सर्वास आनंद झाला. अशी ही कथा आहे. ह्यणजे या जातकांतील भाषणें रामायणाशीं सदृश आहेत तर कथानक अगदीं भिन्न आहे. हरिश्चंद्राचे चरित्राची त्यावर छाया पडली आहे.

पण यांतील वेस्संतराच्या औदार्याला स्वरूप नाही. वेस्संतराचे मातेचें भाषण कौसल्येसारखें आहे. पण राजानें त्याला हद्दपार करावयाचा आणि त्याचे पत्नीनें शोक करावयाचा हें विचित्र दिसतें. तेव्हां हरिश्चंद्राची कथा पुढें घेऊन रामायणांतील भाषणांचे साहाय्यानें या जातकाची कथारचना करण्यांत आली आहे, असें मानणें भाग आहे.

तुलनेकरितां इतर जातकें.

जातककथांमध्ये याप्रमाणें रामायणांतील कथांचा अनुवाद केला असून त्यांविषयीं रायसाहेबांनीं सादर्याचा मोघम निर्देश केला आहे; परंतु कांहीं जातकांतील सादर्य पाहून आमचे म्हणण्याची—जातकांचा अनुवाद रामायणानें केला नसून जातकांत रामायणाचा अनुवाद असल्याची—सत्यता वाचकांस पटणारी आहे व याकरितां त्यांविषयीं माहिती येथें देणें अवश्य आहे.

अयोध्याकांडांत सुमंत्रानें कैकेयीची जी निर्भर्त्सना केली आहे, (२।३५) तींत त्यानें तिच्या मातेची कथा निरूपण केली असून तींत कैकेयी आपल्या आईच्या वळणावर गेली, असें सांगितलें आहे. तिचे पित्याला एका ऋषीनें वर दिला होता व त्याचेयोगानें त्याला पशुपक्षांच्या भाषणाचें ज्ञान होत असे. मात्र हें ज्ञान त्याला झालें, तरी तें त्यानें दुसऱ्याला सांगावयाचें नाहीं आणि सांगितल्यास मृत्यु यावयाचा, अशी अट होती. एकदां जूंभ पक्षाचें भाषण ऐकून तो हंसूं लागला असतां त्याची स्त्री—कैकेयीची माता—त्याला हंसण्याचें कारण विचारूं लागली. राजानें तिला तें सांगितल्यास आपणास मृत्यु येईल, असें सांगून पाहिलें, तरी ती हट्ट सोडीना. ती म्हणाली, तूं जग अथवा मर, मला तें सांगितलें पाहिजे ! असें झालें म्हणजे तूं मला पुनः हंसणार नाहींस. शेवटीं राजानें वर देणाऱ्या ऋषींचा विचार घेऊन तिचा त्याग केला. ही कथा जातकामध्ये थोड्या फेरफेरानें आली आहे. जातकांतील राजा मुंग्या आणि डांस यांतील संवाद ऐकून हंसला असून राजाची मुक्तता, इंद्र बोकडाचे रूपानें येऊन त्यानें सुचविल्याप्रमाणें राजानें राणीला सडकून चोप दिल्यावर झाली आहे. दुसऱ्या दोन जातकांमध्ये ऋष्यश्रृंगाची कथा आली आहे. ऋष्यश्रृंगाकडे गणिका पाठवून त्याला मोहित करून आणविलें आणि रोमपाद राजानें आपली कन्या

शांता त्याला दिली अशी कथा रामायणांत आहे, तर एका जातकांत त्याला शांतेने व दुसऱ्यांत एका अप्सरेने मोहित केल्याचें सांगितलें आहे. म्हणजे रामायणांतील कथेचे हे दोन स्वतंत्र भाग झाले आहेत. पण मौज ही आहे की, रामायणांतील ही कथा मूळची नसून प्रक्षिप्त आहे; आणि जातककथांमध्ये या कथेची केलेली विभागणी पाहिली पाहिजे रामायणांत या कथेचा प्रक्षेप झाल्यानंतर जातकामध्ये तिचा अशा रीतीने अनुवाद केला असावा, असें वाटतें. रायसाहेबांनीं कल्पना केल्याप्रमाणें जातकाचा अनुवाद या कथेमध्ये केला आहे, असें मानिलें तरी मूळ रामायणांत ही कथा नसल्यामुळें हा प्रक्षिप्त भाग जातकांनंतरचा असें म्हणतां येईल व त्यावरून मूळ रामायण जातककालीं अस्तित्वांत होतें असें उलट सिद्ध होईल. अशा प्रकारें रामायणाचे जातकपूर्वकालीन अस्तित्वाची एकदां सिद्धता झाल्यावर इतर जातकांतील कथा रामायणांत अनुवादिल्या आहेत कीं काय अशी शंका घेण्याचें प्रयोजन राहणार नाहीं. बाकी आमचे मतें जातकांतील कथेच्या विभागणीवरून प्रक्षिप्त भागाचा अनुवाद तींत केलेला आहे व तें आम्हीं प्रथमच सांगितलें आहे.

जातकांमध्ये सांगितलेल्या कथा जातकांची रचना झाली त्या वेळीं त्या नवीन लिहिलेल्या नसून त्या वेळीं त्या प्रचलित होत्या आणि फार प्राचीन काळापासून त्यांचा प्रसार लोकांत झाला होता, अशी रायसाहेबांनीं जी कल्पना केली आहे, ती मात्र बरोबर आहे; परंतु त्यावरून अशा प्रचलित कथांवरून जातकांची रचना झाली व त्यावरून पुढें रामायण निर्माण झालें असा त्यांनीं जो क्रम लाविला आहे, तो धाडसाचा आहे. जातककथा म्हणजे स्फुट कथांचा एक संग्रह आहे आणि बौद्धधर्माचा उदय याच देशांत झाला असल्यामुळें त्या धर्माचे अनुयायांनीं केलेल्या या संग्रहांत वैदिक धर्मानुयायांमध्ये प्रचलित असलेल्या कथा अनुवादिल्या असणें साहजिक आहे. भारतांतील कथांचा उपक्रम “ अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ” (याविषयीं एक पुरातन इतिहास उदाहरणार्थ सांगत असतात) असा केलेला असतो व यावरून त्या कथा त्या वेळीं प्रचलित असल्याचें उघड होतें. तेव्हां जातकांत प्राचीन काळापासून प्रचलित असलेल्या कथांचा संग्रह केलेला आहे, हें खरें असलें तरी

त्या पूर्वापासून येथे प्रचलित असल्यामुळे जातककथा व आमचे ग्रंथ यांमध्ये सादृश्य दिसल्यास तेथे जातकांवरून आमचे ग्रंथांत त्यांचा अनुवाद केलेला आहे असे मानण्याचे कारण नाही. उलट जातकांनी आमचे ग्रंथांचा अनुवाद केला, असे मानणे सयुक्तिक होणार आहे. महाजनकजातकामध्ये जनक-राजाची कथा सांगितलेली आहे. जनकाची कथा उपनिषदे व महाभारत यांमध्ये आलेली असून त्याचे

मिथिलायां प्रदग्धायां न मे दह्यति किंचन ।

“ सर्व मिथिला दग्ध झाली तरी माझे कांहीं एक जळून जात नाही. ” हें वचन सर्वप्रसिद्ध आहे व तें जशाचे तसे या जातकांत अनुवादिलेले आहे. उपनिषदे व महाभारत यांतील कथांचा कालनिर्णय या कामी करण्याचे अथवा लक्षांत घेण्याचे येथे प्रयोजन नाही. कारण जनकराजा फार प्राचीनकालीं—राय-साहेबांनी जातकांतील कथा फार प्राचीन काळापासून प्रचलित असल्याचे सांगितले आहे, त्याच्याहि पूर्वी—होऊन गेला, हें निर्विवाद आहे. कारण तो वेदान्ती आणि कर्मयोगी म्हणून प्रसिद्ध होता व कर्मयोग्याचे उदाहरण म्हणून भारतीय युद्धाचे वेळी श्रीकृष्णांनी अर्जुनाला उपदेशिलेल्या गीतेमध्ये त्याचे नांव आलेले आहे आणि जनकाचे चरित्र पाहिले तर त्याविषयी प्रसिद्ध असलेल्या आख्यायिका हेंच आहे. तेव्हां जनकाची ही प्रचलित कथा जातकांनी अनुवादिलेली असून त्यावरून जातककथांचा* उगम आमचे प्राचीन ग्रंथ व प्रचलित कथा यांत आहे, याविषयी आतां शंका घेण्याचे कारण नाही.

आतां बौद्धांच्या संन्यासपर उपदेशाचा अनिष्ट परिणाम होत असलेला पाहून रामायणाची रचना गृहस्थाश्रमीं राहून मोक्ष मिळू शकतो हें शिकविण्यासाठी करण्यांत आली, असा जो रायसाहेबांचा एक आक्षेप आहे, तिकडे वळू. वास्तविक संसार असार असल्याचा उपदेश गौतमाने नवीन शोध लावून केला, असे नाही. हा उपदेश गौतमाचे पूर्वी आमचे प्राचीन ग्रंथांतून केलेला आहे. मात्र त्यांतील तत्त्व लक्षांत घेऊन आमच्या

* जातककथाविषयीची येथे दिलेली सर्व माहिती ज्ञानकोश—प्रस्तावनाखंड—विभाग चौथा—यांतील ११ वें प्रकरण—तिपिटक अथवा पाली धर्मशास्त्र, यावरून दिलेली आहे.

धर्मशास्त्रकारांनीं आश्रमांची जी व्यवस्था लाविली होती, तिला गौतमाचे उपदेशाचा प्रसार झाल्याने अडथळा आला; पण हा अडथळा दूर करण्याचें कार्य रामायणाचे योगानें झालें असें जें रायसाहेब अनुमान करितात तें कसें हें आह्मांला समजत नाहीं. पति, पत्नी, पुत्र व मित्र या नात्यानें मनुष्यानें करावयाचें कर्तव्य रामायणांत रामचरित्राचे रूपानें सांगितलेलें आहे व हें गौतमाच्या सर्वसंगत्यागाच्या तत्त्वाचे विरुद्ध आहे हें खरें, तथापि रामचरित्रानें गौतमाचे तत्त्वाला विरोध केला नसून धर्मशास्त्रानुरूप आचरणाचा त्यानें स्वतंत्र धडा घालून दिला आहे. सर्वसंगत्यागाचे उपदेशाचा विजय होऊन त्याचा प्रसार झाल्यानें समाजाला भोगाव्या लागणाऱ्या हानीचें चित्र त्यांत मुळींच रेखाटलेलें नाहीं आणि तें नसल्यामुळें गौतमाचे विरुद्ध प्रयत्नाचें श्रेय रामायणाला देतां येत नाहीं. ख्रि. पू. ४०० हा रामायणरचनेचा काल प्रो. बेबर यांनीं लढविला आहे व रायसाहेबांनीं त्याचा अनुवाद करून त्याला आपली संमति दर्शविली आहे; परंतु या कालाच्या इतिहासाकडे पाहिलें तर बौद्धधर्माच्या भरभराटीचे ते दिवस असून त्याला उतरती कळा लागण्याला मध्यंतरीं पुष्कळ काल जावा लागला आहे असें दिसून येईल. दुसरे असें कीं, रामायणांत निवृत्तमांस असा मनुष्यांतील एकहि वर्ग वर्णिलेला नसून यज्ञयागाचें आणि मांसाशनाचें वर्णन त्यांत भरपूर आहे. बौद्ध व जैन यांतील अहिंसेच्या उपदेशाचा परिणाम वैदिक धर्मावर होऊन त्याचें पर्यवसान त्यांतील एक वर्ग निवृत्तमांस बनण्यांत झालें आहे. या फेरफारावर रामायणाचा परिणाम कोणताहि झाल्याचें दिसत नाहीं. रामानें अरण्यांत प्रवेश केल्यावर सीतेनें त्याला एकदां शस्त्रसंन्यासाचा उपदेश केल्याचा रामायणांत उल्लेख असून बौद्ध धर्माच्या अहिंसा तत्त्वाचा हा सूचक असल्याचें पुष्कळ विद्वानांचें मत आहे; परंतु सीतेनें त्या वेळीं उपदेश केला त्याचें कारण मात्र वेगळें आहे. व तें लक्षांत घेतलें ह्मणजे बरील अनुमान कोणी करणार नाहीं. दंडकांतील मुनींनीं राक्षसांचे उपद्रवापासून आपलें रक्षण करण्याविषयीं रामाला विनंति केली व त्यानें ती मान्य केली आणि हीं तिथें पुढें गेलीं असतां पहिला प्रसंग विराध राक्षसाशीं आला आणि त्यानें तर सीतेला उचलून पळविण्याचा प्रयत्न केला. याचा परिणाम सीतेवर झाला आणि

तिनें रामाला “ आर्तांचें रक्षण हा क्षत्रियांचा धर्म आहे, तथापि शस्त्र हातांत घेऊन फिरल्यामुलें अपराधावांचून राक्षसांचा वध करण्याकडे प्रवृत्ति होईल व ती अनिष्ट आहे; आपण राज्याचा त्याग केला आहे, तेव्हां अयोध्येत परत गेल्यावर मग शस्त्रग्रहण करून क्षात्रधर्माचें आचरण यथेच्छ करावें.” (३।९) असें सुचविलें आहे. यावर रामानें अरण्यवासाचे प्रतिज्ञेप्रमाणें ऋषींना आपण दिलेलें आश्वासन पाळणें हें आपलें कर्तव्य असल्याचें सांगून तिचें समाधान केलें आहे. राज्याचा त्याग करावयाचा आणि प्रजांच्या रक्षणाचा भार अंगावर घ्यावयाचा असा विरोध दाखविण्याचा सीतेच्या भाषणाचा उद्देश आहे. अर्थात् येथें अहिंसेच्या उपदेशाचा कांहीं संबंध नाही.

पण जातकांवरून रामायणाची रचना करण्यांत आली असें विधान करण्यांत एक मोठा प्रमाद होत असतो व तो हा कीं, तसें अनुमान करितांना रामायण हा इतिहास आहे का कल्पित कथा आहे इकडे लक्ष देण्यांत येत नाही. जातकांवरून रामायणाची रचना झाली असें म्हटलें तर आमचेकडे त्यापूर्वी रामायणकथा मुळींच नव्हती असें होतें व ती जर त्यानंतर रचण्यांत आली तर रामलक्ष्मणादि सर्व व्यक्ति जगांत कधीं झाल्या नसून केवळ कल्पित आहेत असें होणार नाहीं काय ? आणि या व्यक्ति झाल्या नसतील तर काल-निर्णय तरी कसला करावयाचा ? जातकांतील दशरथाला पाठीं पूर्वज नाहीत पुढें वंशज नाहीत आणि रामायणांतील रामाची पूर्वीची वंशपरंपरा त्यांत आहे व पुढील परंपरा अन्य ग्रंथांत आहे. वंशावलि सांगतांना कोठें भूल झाली असेल अथवा विसंगतता दिसत असेल, तथापि त्यावरून तिचे अस्तित्वावर गदा आणितां येत नाही. जातकांतील पुष्कळ कथांचें स्थान काशी हें आहे; व त्यांतील पात्रांचा एकमेकांशीं संबंध तर कांहीं नाही; तेव्हां या कथा मात्र कल्पित आहेत, हें उघड आहे. जातकांतील रचना प्रचलित कथांवरून झाली असली व त्यांतील कांहीं ऐतिहासिक असल्या तरी जातकांत गोंवते वेळीं संग्राहकानें त्यांमध्ये आपणाला इष्ट वाटणारे जे फेरफार केले आहेत त्यांचे योगानें त्यांना कल्पित कथांचें स्वरूप प्राप्त झालें आहे. रामायणांत प्रक्षिप्त भागाची भर पडून जरी कांहीं स्थानीं विसंगतता आली आहे तरी त्याचें ऐति-

हासिक स्वरूप लुप्त झालेलें नाहीं, हें विसरतां नये. रामायण हा इतिहास आहे व तो स्वतां राम सिंहासनाधिष्ठित असतां लिहिलेला आहे आणि भारतीय युद्धाचे वेळीं तो विद्यमान होता हें कळलें ह्मणजे जातकांवरून रामायण झाल्याची कल्पनासुद्धां मनांत येणार नाहीं.

हेमचंद्रादिकांच्या रामायणांवरून दक्षिणेकडील प्रचलित कथांची कल्पना करून उत्तरेकडील व दक्षिणेकडील प्रचलित कथांना वाल्मीकींनीं संघटित स्वरूप दिल्याची जी कल्पना रायसाहेबांनीं पुढें मांडली आहे ती तर निव्वळ हास्यास्पद आहे. रामायणाचा काल त्यांचे मताप्रमाणें ख्रि. पू. ४०० हा धरिला तरी हेमचंद्र त्यानंतर सुमारे पंधराशें वर्षांनीं झाला व त्याच्या ग्रंथांतील कथांवरून इतक्या प्राचीन कालीं प्रचलित असलेल्या कथांविषयीं रायसाहेब अनुमान करितात याला काय म्हणावयाचें ? हेमचंद्रानंतर आतांपर्यंतचा काल त्याहून कमी आहे, मग त्याचे कालांतील कोणत्या प्रचलित कथा स्वतः रायसाहेबांना माहीत आहेत ? स्वतांच्या अनुभवाकडे जर या वेळीं रायसाहेबांनीं लक्ष दिलें असतें तर एवढा अनुमानाचा डोलारा त्यांनीं उभारला नसता. स्वतः हेमचंद्र हा जैन होता व जातकें तर बौद्ध धर्मानुयायांचीं. जातककालीं बौद्धधर्माचा उदय होता होता व यासाठीं वैदिकधर्मातील प्रचलित कथा व इतर वाङ्मय यांचें अनुकरण करण्याचा त्यांनीं जातकें लिहून प्रयत्न केला. प्रसिद्ध व्यक्तींशीं गौतमाचा या नाहीं तर पूर्वजन्मी संबंध आणावयाचा किंवा इतर कथा थोड्या फेरानें ग्रथित करावयाच्या, अशी त्यांच्या प्रयत्नांची दिशा होती व ती त्या कालाला अनुरूप होती. पण हेमचंद्राला त्याचे कालीं अशा प्रयत्नांची आवश्यकता नसून उलट वैदिकधर्माविषयींचा तिरस्कार वाटत चालला होता. अर्थात् त्याच्या या भावनेला अनुसरून त्यानें स्वतःचे रामायणांतील रामचरित्रांत रामचरित्राचें अधिक उज्ज्वलतेनें ग्रथन केलें. एका ग्रंथकारानें तर वाल्मीकिरामायणांतील रामचरित्र चुकलें असून रावण फार थोर असल्याचें जें विधान केलें आहे त्यांतील रहस्य हें आहे. नाहींतर वाल्मीकींच्या ग्रंथांतील मूल त्यांचे मागून कित्येक शतकांनंतर झालेल्या या लेखकास अचूक कशी कळणार ? तेव्हा असलीं प्रमाणें पुढें करून रायसाहेबांनीं स्वतःचें हंसें मात्र करून घेतलें आहे.

वंगकाव्यांत कोणकोणत्या ग्रंथांतील कथा कसकशा आल्या आहेत, हें सांगण्याचा वास्तविक रायसाहेबांचा उद्देश असतां वाल्मीकिरामायणाची उत्पत्ति कशी झाली हें दाखविण्याचा यत्न त्यांनीं निष्कारण केला व त्यांत ते भलतीकडे वाहात गेले आहेत. आपल्या शोधांत कांहीं तरी अपूर्वता असली पाहिजे या भावनेनें अलीकडील कित्येक लेखक प्रयत्न करीत असतात व या भावनेच्या भरांत त्यांचा विवेक लोपून जातो; आणि रायसाहेबांचा वरील शोध हें अशा अविवेकतेचें उत्कृष्ट उदाहरण आहे. नाहीतर दशरथजातकाची जी बाजू या पूर्वी पुढें आली होती तिच्यासंबंधानें दुसरी बाजू पुढें आणून त्या कल्पनेचें खंडन रा. व. वैद्य यांनीं आपल्या (Riddle of the रामायण) ग्रंथांत या पूर्वीच केलें आहे. आम्हांला तरी, अन्य जातकांचीं नांवें घेऊन रायसाहेबांनीं त्यांची रामायणाशीं तुलना केली व पूर्वीच्या कल्पनेला नवीन स्वरूप दिलें, यामुलें हा विषय पुनः हातांत घ्यावा लागला !

होमरचें इलियड आणि रामायण.

रामायणाच्या रचनेसंबंधानें ज्या कित्येक कल्पना पुढें आल्या त्यांपैकीं इलियडवरून तें रचण्यांत आलें ही एक आहे. प्रो. वेबर यानें ही प्रथम सुचविली, त्याचे पूर्वी दअलविस या ग्रंथकारानें रामायणाची कल्पना 'रामासागा' या बौद्धग्रंथावरून कवीनें घेतली, असें सुचविलें होतें. परंतु या ग्रंथांतून, तसेंच बौद्धांच्या दशरथजातकादि ग्रंथांतून रामाची अरण्यवासाची कल्पना होण्यासारखी असली तरी सीताहरणादि कथांसारख्या कथा त्यांत नाहींत; व याकरितां या कथांची कल्पना कवीला कशी आली याविषयीं विचार करून प्रो. वेबर यानें वरील कल्पना पुढें आणिली आहे. होमरच्या इलियड या प्रसिद्ध काव्यामध्ये हेलेनचें हरण व ट्रॉय शहराचा वेढा याविषयींचीं वर्णनें आहेत व त्यांवरून रामायणरचनेची कल्पना वाल्मीकीला आली असावी, असा त्यानें तर्क केला आहे ही कल्पना सिद्ध करण्याकरितां त्यानें ग्रीसशीं हिंदुस्थानचा परिचय झाल्यानंतर रामायणाची रचना झाली असावी असें ठरविण्याचा प्रयत्न केला आहे. शबरी व शंबूक यांच्या कथांवरून कांहीं खिस्ती दंतकथांचाहि अनुवाद रामायणांत केलेला असावा, अशी एक कल्पना त्यानें सुचविली आहे,

प्रो. वेबर याच्या कल्पनेचें खंडन प्रो. लासेन व कै. न्या. तेलंग यांनीं केलें आहे. दशरथजातक व रामायण यांतील सादृश्यासंबंधानें प्रो. लासेन यांनें बौद्धांचा रामायणाविषयीं गैरसमज झाला असावा किंवा बौद्धांनीं रामायणांतील कथेला बुद्धया विचित्र रूप दिलें असावें असा तर्क केला आहे. होमरचे इलियडशीं रामायणाचें साम्य प्रो. वेबर यांनें दाखविलें आहे, परंतु तें तो मानतो इतकें खरोखर नाहीं आणि इलियडवरून रामायणाची कल्पना होण्यास ग्रीस-शीं हिंदुस्थानचा परिचय, त्यानें जो रामायणकाल ठरविला आहे त्यापूर्वीं होता असें त्यानें सिद्ध केलेलें नाहीं; यामुळे प्रो. वेबरची ही कल्पना निराधार आहे, असें त्यानें प्रतिपादन केलें आहे.

कै. न्या. तेलंग यांची प्रो. वेबर याचे लेखावरील टीका याहून विस्तृत आहे. दशरथजातक आणि रामायण यांतील सादृश्यासंबंधानें प्रो. वेबर याचें प्रतिपादन सयुक्तिक नाहीं असें त्यांनीं दाखविलें आहे. जातकावरून रामायण झालें असें म्हणण्यापेक्षां रामायणावरून जातकरचना होणें अधिक संभवनीय आहे. कारण ब्राह्मणांची बौद्धांविरुद्ध चळवळ होती असें प्रो. वेबर म्हणतो व त्या दृष्टीनें तर ब्राह्मणांनीं बौद्ध कथेवरून काव्यरचना करणें शक्य नाहीं, आणि ग्रीक लोकांशीं हिंदुस्थानचा परिचय झाला त्यापूर्वीं रामायणरचना व्हावयाची होती हें प्रो. वेबर यांनें सिद्ध केलेलें नाहीं. उलट महाभारतांतील रामायणाचे उल्लेखावरून त्या कालापूर्वीं रामायण होतें असें सिद्ध होत आहे. कालासंबंधानें न्या. तेलंग यांनीं आणखीहि कित्येक प्रमाणें देऊन आपला मुद्दा सिद्ध केला आहे.

प्रो. वेबर यांची कल्पना आतां शिळी झाली असून तिला तादृश महत्त्व राहिलेलें नाहीं. हिंदुस्थानचें प्राचीन वाङ्मय हेंच त्याचें एक भूषण त्याचे अंगावर राहिलेलें आहे आणि गतकालचे वैभवाच्या काहीं खुणा त्यानें राखून ठेविल्या आहेत. या राहिलेल्या भूषणांवर हल्ला करून परक्यांनीं तीं आपलीं म्हणून काढून घेतलीं म्हणजे मग हिंदुस्थानाजवळ एकाहि भूषण राहणार नाहीं. प्रो. वेबर याचा हा प्रयत्न म्हणजे असाच एक हल्ला आहे आणि न्या. तेलंग यांनीं तो वेळींच परतविला आहे. अशा कल्पना प्रायः आपली तिरस्कार

बुद्धि आढून व्यक्त करण्याकरितां किंवा अपूर्वतेच्या दृष्टीनें उपजत असतात. प्रो. वेबर हा एक जर्मन पंडित होता व संस्कृत वाङ्मयाचा अभ्यास सर्व पाश्चात्य राष्ट्रांमध्ये जर्मनींत अधिक व पद्धतशीर होता. या दृष्टीनें पाहिलें म्हणजे त्याचे मनांत हिंदुस्थानाविषयीं तिरस्कार उत्पन्न होण्याचें कारण नाही, हें खरें; तथापि त्याला आमच्या वाङ्मयाविषयीं आदर वाटणें संभवनीय नाही व यामुळें त्यानें ही कल्पना पुढें आणिली, यांत संशय नाही. नाही तर दोन काव्यांमध्ये सादृश्य वाटलें, तरी इलियडचा अनुवाद रामायणानें केला, अशी कल्पना करण्याचें कारण काय ? वास्तविक अशा सादृश्यास्तव एकांनें दुसऱ्याचा अनुवाद केला, असें म्हणणें अयुक्त होय; आणि म्हणावयाचें तर त्यानें याचे उलट कल्पना केली असती तर ती असंभवनीय तरी नव्हती. वेबर यानें सादृश्य दाखवितांना दशरथजातकाचें नांव घेतलें आहे व तें जातक आणि इलियड या दोहोंचें रामायणांत मिश्रण झाल्याची कल्पना सुचविली आहे. कारण कोणत्याहि एका ग्रंथाशीं रामायणाचें सर्व बाजूंनीं सादृश्य दाखवितां येत नाही. अशा रीतीनें रामायणरचनेंत जातकाचें साहाय्य झाल्याचें त्यानें लिहिलें आहे व जातककालाकडे पाहिलें तर त्या वेळीं बौद्धांची भरभराट होती, असें दिसतें. ग्रीसशीं हिंदुस्थानाचा परिचय झाला त्या वेळीं ही भरभराट होती; व हिंदुस्थानांतील आचार-विचार वगैरे यांचें अनुकरण करण्याची बाह्यांची एकंदरीत प्रवृत्ति होती. त्या कालांत इकडील कित्येक ग्रंथांचीं बाह्यांनींच भाषांतरे केल्याविषयीं इतिहासांत प्रमाणें मिळतात. तेव्हां रामायणरचना करितांना कवीला इलियडवरून कल्पना घ्यावी लागली, हें म्हणणें त्या कालांतील प्रवृत्तीला विरुद्ध आहे. तसेंच ग्रीक ग्रंथांत लंकेचें ताप्रोब्रेन असें नांव आढळतें, तें रामायणांत मुळींच नसून रामायणांतील लंका ग्रीक ग्रंथांत उल्लेखिलेली नाही. रामायणांतील लंकेला ताम्रपर्णी हें नांव पुढें मिळालें आहे. अर्थात् हें नांव मिळाल्यानंतर ग्रीकांचा आमच्याशीं परिचय झाला, हें उघड आहे. या परिचयानंतर ग्रीकांतील होमरचें इलियड आमचेकडे येणार व त्याची आवड वाटून त्याचें अनुकरण करावें असें वाटणार, म्हणजे कल्पनेची व कालाची किती ओढाताण करावयाची, हें

कळत नाही. रामायणकालाकडे पाहिलें, तर तो ग्रीकांशीं आमचा परिचय होण्यापूर्वी फार पाठीं जात असून त्याचें विवेचन अन्यत्र केलें आहे व तो लक्षांत घेतल्यास वेबर यानें घेतलेली शंका आपोआप गळून पडणार आहे. ही अनवस्था टाळण्यासाठीं त्यानें रामायणकाल अलीकडे ओढण्याचा प्रयत्न केला आहे व त्यांत रामायणांतील प्रक्षिप्त भागाविषयीं विचार करून तो न वगळतां, त्याचेंहि साहाय्य त्यानें घेतलें आहे. किष्किंधा कांडांतील सुग्रीवाचे तोंडीं असलेलें भूगोलवर्णन प्रक्षिप्त असल्याचें उघड दिसत असून तिकडे त्यानें लक्ष दिलेलें नाही, आणि त्यांत उल्लेखिलेल्या देशांचे नांवांवरून रामायणकाल ठरविण्याचा त्यानें प्रयत्न केला आहे व अर्थात् तो चुकला आहे. सत्यान्वेषणाचे दृष्टीनें रामायणांतील मूळ व प्रक्षिप्त भाग कोणता, याचा विवेक त्यानें मुळींच केलेला नाही; केवळ स्वतः पुढें आणिलेला मुद्दा सिद्ध करण्याचे हेतूनें त्यानें प्रयत्न केले, हा त्यांत दोष आहे. दोन ग्रंथांतील सादृश्याविषयींचा त्याचा मुख्य मुद्दाहि लटपटित असल्याचें न्या. तेलंग यांनीं आपल्या निबंधांत चांगलें सिद्ध केलें आहे. आमचे-कडे अशी कल्पना कोणी करणार नाही व ती कोणाला रुचणारहि नाही.

सर्ग का अध्याय ?

रामायण हें मूळचें सर्गबद्ध काव्य नसून ह्यांत पुराणांप्रमाणें अध्याय होते अशी एक कल्पना रामायण हें आदिकाव्य कसें याविषयींच्या चर्चेच्या निमित्तानें पुढें आली आहे. संस्कृत भाषेंत रामायणापूर्वी काव्य नसून वाल्मीकि हेच आदिकवि होत, अशी आख्यायिका आहे; परंतु रामायणांत उद्धृत केलेल्या कांहीं श्लोकांवरून छंदोबद्ध वाणी पूर्वी मुळींच नव्हती असें म्हणतां येत नाही; व स्वतः वाल्मीकींना तें संमत नाही, असें आम्हां अन्यत्र दाखविलें आहे. अर्थात् वाल्मीकींना आदिकवि म्हणत आले व रामायणाला आदिकाव्य म्हणतात, याचें कारण काय ? आमचे मतें भाषेंत पूर्वी छंदोबद्ध वाणी असली तरी काव्यसंज्ञेला पात्र असा ग्रंथ नव्हता आणि अशा दृष्टीनें लिहिलेल्या संस्कृत वाङ्मयांत रामायण हा पहिला ग्रंथ असल्यामुळें ग्रंथाला आदिकाव्य व तदनुरोधानें ग्रंथकाराला आदिकवि या पदव्या लोकांनीं

अर्पण केल्या असाव्यात. आम्ही म्हणतो याला रामायणाचा अथवा अन्य ग्रंथाचा आधार आहे असें नाहीं. आदिकाव्यसंज्ञेची संगति लावण्याची ही एक कल्पना आहे. संगति लावण्याच्या या हेतूनेच वरील कल्पना पुढें आली आहे. कल्पना प्रथम प्रो० वेन्नर यानें पुढें आणिली व रा. व. वैद्य यांनीं तिला संमति दिली आहे. (Riddle of the रामायण, पृ. ५.)

भवभूतीनें आपल्या उत्तररामचरितांत रामायणांतील अवतरण घेतलें असून त्यांत रामायणांतील सर्गाचा निर्देश करितांना तेथें अध्याय हा शब्द योजिला आहे. भवभूतीचे शब्द लवाच्या भाषणांत पुढीलप्रमाणें आहेत:—

“ बालकाण्डस्याऽन्तिमेऽध्यायेऽयं श्लोकः—

प्रकृत्यैव प्रिया सीता रामस्यासीन्महात्मनः ।

प्रियभावः स तु तथा स्वगुणैरेव वर्धितः ॥

येथें सर्गाच्या स्थानीं अध्याय असा शब्द स्पष्ट आहे आणि कवीनें म्हटल्या-प्रमाणें हा श्लोक बालकांडाच्या अंत्य सर्गांत थोड्या फेरानें मिळतो:—

प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृतः इति ।

गुणाद्रूपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयोऽभिचर्धते ॥१७७२६॥

श्लोकांत फेर असला तरी तो शाब्दिक आहे तेव्हां भवभूतीला अभिप्रेत असलेला श्लोक हा याविषयीं संशय रहात नाहीं. अर्थात् भवभूतीच्या कालापर्यंत रामायणाची विभागणी अध्यायात होती व अध्यायांचे सर्ग त्यानंतर झाले. प्रत्येक सर्गाचे अंती असलेले दीर्घच्छंदांतील श्लोक प्रक्षिप्त असून हें कार्य अध्यायांचे सर्ग करणारानें—भवभूतीच्या नंतर केलें असलें पाहिजे असें रा. व. वैद्य यांचें म्हणणें आहे.

वास्तविक, सर्ग व अध्याय हे प्रतिशब्द आहेत व यामुळें तत्त्वदृष्ट्या त्यांत महत्त्व नाहीं; तथापि सांप्रत रामायणांत सर्वत्र सर्ग दिसत असून भवभूतीसारख्या मान्य ग्रंथकारानें सर्गाचा अध्याय म्हणून निर्देश केला असल्यामुळें खरोखर त्या वेळीं अध्याय असावे असें साहजिक वाटतें; परंतु भवभूतीच्या या निर्देशाबरोबर त्याच्या इतर निर्देशांकडे तितक्याच सूक्ष्मदृष्टीनें पाहणें आवश्यक आहे. भवभूतीनें ‘महावीरचरित’ व ‘उत्तररामचरित’ अशीं रामचरितावर दोन

नाटके लिहिली आहेत. यांपैकी युद्धकांडांपर्यंतची कथा पहिल्या नाटकांत आणून उत्तरकांडांतील कथा दुसऱ्या नाटकांत गोविली आहे. 'उत्तररामचरित' हें नांव देण्यांतहि उत्तरकांडांतील कथा त्यांत गोवण्याचा कवीचा उद्देश दिसून येतो. पण ही उत्तरकांडांतील सर्व कथा भवभूतीने रामायणांतली घेतली काय, हा येथे महत्वाचा प्रश्न आहे; आणि त्याचें जें उत्तर मिळेल त्यावर सर्व अनुमान अवलंबून आहे. उत्तररामचरिताचें वरवर अवलोकन केलें तरी या प्रश्नाचें उत्तर विरुद्ध बाबें लागेल असें वाटतें. रामायणांतील रामाचे पुत्र लव आणि कुश हे गवयी म्हणून पुढें आले आहेत, तर उत्तररामचरितांत तेच योद्धे म्हणून पुढें आले आहेत. रामायणांत अश्वरक्षणार्थ भरत गेला आहे, तर उत्तररामचरितांत लक्ष्मणाचा पुत्र चंद्रकेतु गेला आहे. हे फेरफार कोणालाहि सहज दिसून येतात. नाटकाच्या सोयीसाठी व कथेंतील पात्रांच्या स्वभावानुरूप फेरफार करणें आणि मूळ कथेंतच फेरफार करणें यांत अंतर आहे. हे फेरफार पाहिले म्हणजे भवभूतीने हें नाटक कोणत्या ग्रंथाच्या आधारानें रचिलें हें पाहण्याकडे प्रवृत्ति होते व शोधू लागल्यास पद्मपुराणांतील रामाश्वमेधाची कथा दृष्टीपुढें उभी राहते. कारण रामायणांत अश्वमेधानंतर सीतेचा रामानें स्वीकार केल्याचें कथानक नसून ती गुप्त होऊन तिचा रामाला अक्षय्य वियोग झाल्याचें लिहिलें असल्यामुळें काव्याचें पर्यावसान दुःखांत झालें आहे आणि रामाश्वमेधामध्यें सीतेचा स्वीकार केल्याचें वर्णन देऊन कथेचा शेवट गोड केला आहे. उत्तररामचरिताची समाप्ति अशीच आनंदमय केलेली आहे व हें सादृश्य पाहिलें म्हणजे भवभूतीने या नाटकांतील कथेला आधार म्हणून रामाश्वमेध हा ग्रंथ पुढें ठेविला होता, याविषयी शंका रहात नाही. उत्तरकांडांतील कथा आणि रामाश्वमेध यांची तुलना केली तर त्यांमध्ये अंतर फार दिसून येतें आणि हे फेरफार दृष्टीपुढें ठेवून रामाश्वमेधांतील कोणत्या कथा उत्तररामचरितांत आल्या आहेत हें पाहूं गेले तर त्याला कांहीं लाभ होईल, असें नाही. कारण रामाश्वमेधांतील समग्र कथा त्यानें आपल्या नाटकांत आणिली नसून मुख्य आधार रामायणाचा आहे. रामाश्वमेधांतील कांहीं कथा घेऊन व रामायणांतील मुख्य कथेचा आधार धरून भवभूतीने आपल्या नाटकांत त्यांचा सुंदर संगम केला आहे. रणभूमीची

आणि सीतारामाच्या भेटीची कथा भवभूतीने स्वतां नाटकाच्या सोयीसाठीं कल्पिलेली नसून रामाश्वमेधांतून घेतली आहे, हें त्यावरून उघड दिसतें. रण-भूमीवर एकट्या लग्नाला ठेवण्याचें सादृश्य तर दोहोंकडे अगदीं एक आहे. भवभूतीच्या कल्पनेला आधारभूत असलेल्या रामाश्वमेधामध्ये वाल्मीकिरामायणा-संबंधी माहिती आली आहे. यांतील रामचरिताची वाल्मीकिरामायणाशीं तुलना करून त्यांत भेद कोठें आहे, तें स्वतंत्र प्रकरणांत वेगळें दाखविलें असल्यामुळे प्रस्तुत मुद्यापुरतें आपणांस आतां पहावयाचें आहे. ब्रह्मदेवाकडून वर मिळाल्यानंतर रामायणरचनेविषयीं वाल्मीकींनीं जो निश्चय केला, त्याविषयीं रामायणांत पुढील श्लोक आहे:—

तस्य बुद्धिरियं जाता महर्षेर्भावितात्मनः ।

कृत्स्नं रामायणं काव्यमीदृशैः कवचाण्यहम् ॥ १।२।१॥

“ अशा प्रकारच्या श्लोकांनीं आपण संपूर्ण रामायण काव्य प्रथित करावें, अशी त्या शुद्धान्तःकरण असलेल्या महर्षीना इच्छा उत्पन्न झाली. ”

रामायणांतील क्रौन्चवधाची कथा रामाश्वमेधांत समग्र आली असून वरील श्लोकाच्या स्थानीं तेथें पुढील श्लोक आहे:—

तदाऽत्यंतं मुदं प्राप्तो रामायणमथाऽसृजत् ।

मनोरमपदैर्युक्तं वृत्तैर्बहुविधैरपि ॥ ६६।६१ ॥

“ नंतर (त्यांना) अत्यंत आनंद होऊन त्यांनीं सुंदर शब्दांनीं युक्त अशा प्रकारचें रामायण काव्य बहुविध छंदांमध्ये निर्माण केलें. ”

रामायणामध्ये अनुष्टुपछंदावांचून अन्य छंद असणें शक्य नाही, असें रामायणांतील पूर्वी उद्धृत केलेल्या अवतरणांवरून वाटतें आणि दीर्घछंदांतील श्लोक प्रक्षिप्त मानण्यास हा एक प्रबल आधार आहे. रामाश्वमेधांतील वरील अवतरणांत बहुविध छंदांमध्ये महर्षींनीं रामायणाची रचना केल्याचें स्पष्ट सांगितलें आहे. अर्थात् रामाश्वमेधकर्त्यापुढें बहुविध छंदांमध्ये असलेलें रामायण होतें, हें उघड आहे. म्हणजे भवभूतीचे कल्पनेला आधारभूत असलेल्या रामाश्वमेधांत रामायणांतील दीर्घछंदांचा निर्देश आहे आणि यासाठीं प्रत्येक सर्गाचे अंतीं असणारे दीर्घछंदांतील श्लोक भवभूतीनंतर घुसडण्यांत आले, हें

रा. व. वैद्य यांचें अनुमान सयुक्तिक नाही. रामायणांत पूर्वीं अध्याय असून भवभूतीनंतर सर्गरचना ज्ञात्री व याबरोबर प्रतिसर्गाचे अंतीं दीर्घच्छंदांतील श्लोक देण्यांत आले, असें जें रा. व. वैद्य यांनीं प्रो. वेवरच्या कल्पनेला मान्यता देतांना लिहिलें आहे, तेंहि याबरोबर निरस्त होतें.

याशिवाय रामायणांतील सर्गाविषयींचा निर्देश त्या काव्यांत कथाप्रवाहाबरोबर आलेला आहे. उत्तरकांडामध्ये वाल्मीकींनीं रामपुत्र कुशलवांना अश्वमेधाचे वेळीं रामायणाचें गायन करण्याकरितां पाठविलें तेव्हां प्रत्यहीं वीस सर्गांचें गायन करावें अशा आज्ञा केली होती. (७।९३।१०) व त्याप्रमाणें त्यांनीं गायनास प्रारंभ केला तेव्हां प्रथम नारदांशीं संवाद असलेला पहिला सर्ग त्यांनीं म्हटला असें लिहिलें आहे. (७।९४।१५) अशा प्रकारें सर्गाचा उल्लेख कथेच्या निमित्तानें रामायणांत दोनदां आलेला आहे.

शिवाय भवभूतीनें रामायणांतील म्हणून उद्धृत केलेला हा श्लोक आमचे मते प्रक्षिप्त श्लोकांपैकीं एक आहे. बालकांडाच्या अंतीं असलेल्या कांहीं श्लोकांमुळे पूर्वापर विरोध कसा उत्पन्न होत आहे हें प्रक्षिप्त भागाविषयीं विवेचन करितांना दाखविलें आहे व तें पाहिलें म्हणजे याच्या प्रक्षिप्तत्वाविषयीं संशय रहात नाही. अर्थात् प्रक्षिप्तभागासुद्धां रामायणाचीं सांप्रत उपलब्ध असलेली प्रत निर्माण झाल्यानंतर भवभूतीचा हा प्रयत्न आहे आणि म्हणून भवभूतीपुढें सर्गवद्ध रामायण होतें असें मानणें भाग आहे. रामायणाची अन्यप्रांतांतील प्रत भवभूतीनें घेतली होती असेंहि समाधान येथें मानण्यासारखें नाही. रामायणाच्या लाहोर प्रतींत अयोध्याकांडाचा प्रारंभ 'युधाजिताबरोबर जाण्यास दशरथानें भरताला सांगितलें' येथून झाला आहे आणि ही कथा आमचेकडील प्रतींत बालकांडाचे अंतीं आहे व त्यापुढें वरील श्लोक आहेत. अर्थात् हे श्लोक त्या प्रतींत बालकांडाचे अंतीं असण्याचा संभव नाही. कथाप्रवाहाबरोबर अयोध्याकांडाचे प्रारंभीं ते असावयाचे तर तेथेंहि नाहीत. गौरीशिओनें प्रसिद्ध केलेली प्रत (गौडप्रत) घेतली तरी तिचें या कामीं महत्त्व नाही. त्या प्रतींतील बालकांड रा. रा. अभ्यंकर यांनीं आमचेकडील मुंबई प्रतीशीं ताडून पाहिलें असून दोन प्रतींत श्लोक भिन्न असले तरी कथाभाग अगदीं एक असल्याचें

त्यांनीं लिहिलें आहे. * याहून रामायणाचीं वेगळीं प्रत उपलब्ध नाहीं व पूर्वी होती असें मानण्यास आधार नाही. तेव्हां भवभूतीनें आधारभूत घेतलेली प्रत परप्रांतीय नव्हे हें उघड आहे.

तर मग असा प्रश्न उद्भवतो कीं, भवभूतीनें येथें अध्याय असा निर्देश कां केला ? स्पष्ट बोलावयाचें म्हणजे त्याचे हातून अजाणतां झालेला हा प्रमाद आहे. पुराणें अध्यायांतून विभागलेलीं असतात; महाभारताचीं विभागणी अध्यायांत आहे; आणि असें ग्रंथ भवभूतीच्या नित्य वाचनांत असणें साहजिक आहे. तेव्हां रामायणांतील विभागणी सर्गांत असूनहि त्याच्या लक्षांत न राहतां नित्याभ्यासानुसार त्यानें येथें अध्याय असा निर्देश केला असावा. असा प्रमाद होणें मनुष्यस्वभावाला धरून आहे व तसें उदाहरण अगदीं अलीकडचें आम्हांला सध्यां मिळालें आहे. प्रो. मॅकडोनेल यांनीं जो “संस्कृत वाङ्मयाचा इतिहास” लिहिला आहे त्यांत रामायणासंबंधीं लिहितांना सर्गांचे स्थानीं अध्यायाचा निर्देश केला आहे. अध्यायाच्या या निर्देशावरून वरीलप्रमाणें अनुमान करूं लागल्यास प्रो. मॅकडोनेल यांचे कालापर्यंत रामायण सर्गवद्ध काव्य नव्हतें असें मानावें लागेल. कारण दोहोंकडील प्रमाण एकाच जातीचें आहे. प्रो. रायसाहेब दिनेशचंद्र सेन यांच्या “बंगाली रामायणा वरील व्याख्यानांत” कांडाच्या स्थानीं सर्ग हा शब्द योजिलेला आहे* अर्थात् त्यावरून कांडांची उचलवांगडी करावयाची पाळी येईल. डॉ. बेलवलकर यांनीं प्रसिद्ध केलेल्या उत्तररामचरिताच्या प्रतींत

* रा. रा. अभ्यंकर यांचें वाल्मीकिरामायण, पृष्ठ १६९.

× रा. रा. सी. वा. पंडसेकृत मराठी भाषांतर, पृष्ठ ३१९.

* Bengali Ramayanas, पृ. ५५ व ५६.

१ डॉ. बेलवलकर संपादित उत्तररामचरित पाहा. रामायणाचे लाहोर प्रतींत प्रारंभी निरनिराळ्या प्रांतांतील ज्या प्रती संपादकांनीं गोळा केल्या त्यांची माहिती दिली आहे. यांत पुणें येथील भांडारकर स्मारकमंदिरांतील एक प्रत (नं. १२३१९८८१८७) विक्रमसंवत् १०१२ मध्ये लिहिलेली निर्देशिली आहे. या प्रतींत ‘ बालकांडाचे ’ च स्थानीं ‘ बालचरित ’ अशा संज्ञा योजिलेली असून अयोध्याकांडांत त्याचा अंतर्भाव केलेला आहे. भवभूतीच्या वरील पाठाला हा एक आधार आहे, यांत शंका नाही. तथापि या प्रतींत

वादविषयक अवतरण देतांना 'बालकांडा'च्या स्थानी 'बालचरित' असा पाठ लिहिलेला आहे. कांडांची हाकालपट्टी करण्यास हें दुसरें प्रमाण सांपडलें म्हणावयाचें. वास्तविक गवताच्या काडीवर मोठमोठी मंदिरे उभारण्यासारखे हे प्रयत्न आहेत. अशा बाबीला महत्त्व देण्याचें कांहीं कारण नाही. भलतींच अनुमानें करूं लागल्यास कशी हारयास्पद होतात हें पटण्यासाठीं अन्य ग्रंथांतील हीं उदाहरणें दिलीं आहेत. प्रो. मॅकडोनेल काय किंवा रायसाहेब दिनेशचंद्र सेन काय, दोघे जाडे विद्वान् व म्हणून असे प्रामादिक उल्लेख त्यांच्या ग्रंथांत येऊं नयेत हें खरें; तथापि हीं विधानें त्यांनीं अजाणतां केलीं असें म्हणून समाधान मानणें उचित होय. भवभूतीचें वरील विधानहि अशांपैकीं आहे. रामायणाची प्रत पुढें ठेवून हें अवतरण त्यानें घेतलेलें नाही आणि म्हणून रामायणाच्या कोणत्याहि प्रतींतील पाठाशीं त्याचा पाठ मिळत नाही. मूळ श्लोक भवभूतीनें बुद्धिपुरःसर बदलला असावा असा तर्क डॉ. बेलवलकर यांनीं येथें केला आहे.* कांहीं मानिलें तरी त्याला अनुमानच म्हणावयाचें आहे. पाठ भिन्न आहेत हें तर स्पष्ट आहे. मात्र या पाठभेदांवरून अथवा तेथील कांडविषयक किंवा अध्यायविषयक विधानावरून मूळ ग्रंथासंबंधीं अनुमान करणें उचित नव्हे.

सर्ग व अध्याय हे शब्द भिन्न असले तरी दोहोंचा अर्थ एक असल्यामुळें प्रतिशब्द या नात्यानेंच कित्येक वेळां त्यांचा व्यवहार होतो व भवभूतीनें आपल्या नाटकांत रामायणांतील अवतरण घेतांना पुढें सर्गवद् रामायणाची प्रत असूनहि सर्गाचे स्थानीं अध्यायाचा जो निर्देश केला आहे, तो याच भावनेनें केला असावा, अशी आमची कल्पना आहे. 'आनंदरामायण' याची विभागणी वाल्मीकि-रामायणाप्रमाणें कांड व सर्ग यांत केलेली आहे. यांतील प्रथम-सार-कांडाचे तृतीय सर्गाची समाप्ति करितांना त्याची फलश्रुति पुढीलप्रमाणें दिली आहे.—

एवं गिरिंद्रजे प्रोक्तं सीतायाश्च स्वयंवरम् ।

अस्याध्यायस्य श्रवणान् मंगलं लभ्यते नरैः ॥१।३।३९४॥

सर्गाचाच निर्देश असल्यामुळें अध्यायविषयींच्या भवभूतीच्या निर्देशाला तिचा कांहीं उपयोग होण्यासारखा नाही.

* भवभूतीचें उत्तररामचरित-मराठी भाषांतर, पृ. २४४.

“हे पार्वती, याप्रमाणें सीतेच्या स्वयंवराची कथा तुला सांगितली. या अभ्यायाचें श्रवण केलें असतां श्रोत्यांना मंगलप्राप्ति होते. ”

येथें सर्गाचा निर्देश स्पष्टपणें अ-याय या शब्दानें त्याच ग्रंथांत केला आहे. मग भवभूतीनें याहून अधिक काय केलें ?

जटायूचा वर्ग कोणता ?

रामायणांतील कथा सार्धी आहे, पण राक्षस आणि वानर यांच्या कृतींचे योगानें तिला अद्भुतपणा आला आहे व यासाठीं त्यांचा वर्ग कोणता समजावयाचा, हें कळण्याकरितां त्यांविषयीं स्वतंत्रपणें विचार करावा लागला आहे. रामायणांत जटायू व त्याचा बंधु संपाति यांचें कार्य फार थोडें आहे; तथापि तेवढ्यानेंही रामायणाला अद्भुतपणा आणण्याचें कार्य केलें आहे, हें नाकारितां यावयाचें नाहीं. रामायणांत हे दोघेहि पक्षांचे अधिपति असल्याचें सांगितलें आहे. रामायणांत अन्य पक्षांविषयीं आलेली माहिती अन्यत्र संकलित केली आहे व ती पाहिली असतां पक्षांविषयीं सध्यांच्या व त्या कालच्या समजुतींत भेद आहे असें म्हणवत नाहीं. रामाची व जटायूची गांठ प्रथम पडली त्या प्रसंगीं एक महाबलाढ्य गृध्र रामानें अवलोकन केला असें लिहिलें आहे. त्याला पाहिल्याबरोबर गृध्ररूप धारण करून हा कोणी राक्षस बसला असावा असा संशय रामाला आला आणि त्यानें त्याला “ तूं कोण ? ” असा प्रश्न केला. या वेळीं त्यानें आपण दशरथाचा मित्र व अरुणाचा पुत्र असल्याचें सांगितलें आहे. (३।१४।३ व ३३) गृध्र बोल्ड लागला तेथेंच अद्भुततेला प्रारंभ झाला आहे. मनुष्यरूप धारण करून तो बोल्ड लागल्याचें येथें त्याविषयीं किंवा पुढें संपातीविषयीं सांगितलेलें नाहीं. रामाला जटायु प्रथम दिसला व तो त्याला गृध्र वाटला असें प्रथम म्हटलें आहे व त्याला अनुसरून त्याविषयीं शेवटपर्यंत उल्लेख आहेत. रावण सीतेला घेऊन जात असतां तिनें त्याला वृक्षावर बसलेला पाहिला (३।५०।२) येथें त्याचें वर्णन “ तीक्ष्ण-तुंड ” असें केलें आहे व हें त्याच्या चोचीचें वर्णन आहे. रावणाशीं त्यानें युद्ध केलें त्यांत त्यानें राक्षसाला पायांच्या तीक्ष्ण नखांनीं व्रण केले आहेत. (३।५१।६) रावणानें त्याजवर सोडलेले असंख्य बाण त्यानें आपले पंख

फडफडावून उडवून दिले आहेत. (३।५१।१४) त्याने रावणाचे पाठीवर उडी मारून नखें, पंख व चोंच यांचे योगाने त्याला बोंचून काढिले आहे. (३।५१।३५) व शेवटी रावणाने त्याचे पंख व पाय तलवारीने तोडून टाकिले आहेत. (३।५१।४२) संपातीविषयी पुढे जें वर्णन आहे, त्यांत त्याची चोंच तीक्ष्ण (४।५६।१९) असून त्याचे पंख सूर्यकिरणांचे योगाने जळून गेल्याचे (४।५६।२५) सांगितले आहे. हें वर्णन प्रारंभी त्यांना पक्षी म्हटले आहे त्याला धरून आहे आणि त्यांचा इतर सर्व व्यवहार मनुष्यांप्रमाणे सांगितला आहे. व यामुळे त्यांचा वर्ग खरोखर कोणता हें ठरविणें अवश्य आहे.

जटायु रामाशीं बोलूं लागला व रामाला त्यांत अदभुतता वाटली नाहीं. असे पाहिले म्हणजे पक्षित्वाविषयी त्याचे वर्णन गौण आहे किंवा काय असा संशय येऊं लागतो व पुढे पुढे तर त्याला दृढता येते. जटायूने आपण दशरथाचा मित्र असल्याचे सांगितले आहे व रामाला तो लक्ष्मणासह बाहेर गेला असतां आपण सीतेचे रक्षण करूं असे आश्वासन देऊन (३।१४।३४) त्याने त्याचे सख्य संपादिले आहे. जटायु केवळ बोलत होता असें नव्हे, तर त्याने विद्या संपादन केली होती. रावण सीतेला धेऊन जात असतां त्याने पाहिले व त्याने त्याला जो प्रतिबंध केला त्यांत तो म्हणतो, “ सनातन वेदश्रुतीला हेत्वाभासांच्या योगाने भलतीकडे नेण्यास ज्याप्रमाणें कोणी समर्थ होत नाहीं त्याप्रमाणें सीतेला माझ्यासमक्ष बलात्कारानें हरण करून नेण्यास तूं समर्थ नाहींस. ” (३।५०।२२) येथें श्रुतींचा स्पष्ट उल्लेख आहे व त्यावरून त्याचा वेदाभ्यास अनुमानितां आला नाहीं तरी वेदांशीं त्याचा परिचय व त्याविषयींचा त्याचा आदर सहज दिसून येतो. परस्त्रीहरणासाठीं रावणाची त्याने निर्भर्त्सना केली असून, राजस्त्रियांचे रक्षण करणें हें आपले कर्तव्य आहे व दुसरा ज्याला नांव ठेवील असे कार्य विचारी पुरुषाने कधीं करूं नये वगैरे नीति सांगितली आहे. (३।५०।७, १८) धर्म, अर्थ व काम यांविषयीं संशय पडला असतां शास्त्रावरून नीट बोध होत नसेल तर राजाचें आचरण पाहून त्यावरून शिष्ट लोक निश्चय करीत असतात, (३।५०।९) असे त्याने म्हटले असून त्यांत शास्त्राचा

निर्देश स्पष्ट आहे व त्यावरून त्याचें शास्त्राध्ययन सूचित होत आहे. रावणानें पक्षच्छेदन करून टाकिल्यावर तो विवळत पडला असतां रामाची व त्याची गांठ पडली. या वेळीं त्यानें रामाला सीताहरणाचा सर्व वृत्तांत सांगितला व रावणानें ज्या मुहूर्तावर सीतेचें हरण केलें तो हिन्दनामक मुहूर्त असून त्यावर नष्ट झालेलें धन यजमानाला लवकर प्राप्त होतें, (३।६८।१२) असें त्यानें रामाला सुचविलें आहे. रावणाशीं झालेल्या त्याच्या भाषणांत त्यानें, आपलें राज्य असून त्याचें आपण यथान्याय पालन करितों असें वर्णन केलें आहे. (३।५०. २०) संपातीला जटायूचे मृत्यूची वार्ता समजल्यावर त्याचे पंख दग्ध झाले असल्यामुळे त्यानें अंगदादि वानरांना आपणास समुद्रावर उचलून घेऊन जाण्याची विनंति केली व त्यांनीं त्याला त्याप्रमाणें समुद्रावर नेल्यावर त्यानें आपल्या भ्रात्याला उद्देशून तर्पण केलें. (४।५८।३३-४।५) रामायणांतील या त्रोटक निर्देशांवरून त्यांची प्रारंभी पक्षांमध्ये गणना केली असली तरी मनुष्यांहून ते भिन्न आहेत असें वाटत नाही. त्यांची विद्या व व्यवहार हीं अगदीं मनुष्यांप्रमाणें असल्याचें दिसून येतें. स्वरूपवर्णनाची काय ती त्यांत अडचण आहे. तथापि रामादिकांचा त्यांशीं झालेला व्यवहार पाहिला म्हणजे त्याला तादृश्य महत्त्व द्यावें असें वाटत नाही. सीताहरणाचा वृत्तांत जटायूचे तोंडून श्रवण केल्यावर रामानें आपलें धनुष्य टाकून त्याला आलिंगन दिलें असें (३।६७।२३) वर्णन आहे व यावरून स्वतः रामाची त्याविषयींची भावना काय होती हें सहज अनुमानण्याजोगें आहे.

रामानें जटायूला आलिंगन देऊन त्याला आपल्या बरोवरीचा मानिला, इतकेंच नव्हे तर आपल्या पित्याप्रमाणें तो आपणाला पूज्य असल्याचें (३।६८-२६-३६) सांगून खरोखरच त्याप्रमाणें त्याचें उत्तरकार्य केलें. लक्ष्मणाकडून काष्ठे आणवून त्यानें चिता रचिली व त्याला मंत्राग्नि दिला; मृगादिकांचें मांस आणून त्याला पिंडदान केलें आणि यज्ञशील, आहिताग्नि व भूमिदान करणारे यांना जी गति प्राप्त होते ती तुला प्राप्त होवो अशी प्रार्थना केली. यापुढें त्यांनीं त्याला उद्देशून तर्पण केलें त्याविषयीं पुढील श्लोक आहे:—

शास्त्रद्वयेन विधिना जलं गृध्राय राघवौ ।

स्नात्वा तौ गृध्रराजाय उदकं चक्रतुस्तदा ॥ ३६८।३६ ॥

“शास्त्रांत सांगितलेल्या विधीप्रमाणें त्या रघुवंशज रामलक्ष्मणांनीं त्या गृध्र-
राजाचे उद्देशानें (नदीतीरीं जाऊन) स्नान केलें व त्याला जलांजलि दिली. ”

येथें गृध्रराजाची उदकक्रिया शास्त्रोक्त विधीनें केल्याचें स्पष्ट म्हटलें आहे.
आणि शास्त्रांत तर पशुपक्ष्यांचें उत्तरकार्य करावयास कोठेहि सांगितलेलें नाहीं.
तेव्हां रामानें त्याला आपल्या पित्याचा मित्र व आपल्यावर उपकार करणारा एक
पुरुष या नात्यानें त्याचें और्ध्वदेहिक केलें असें होत नाहीं काय ?

स्वतां जटायु किंवा संपाति यांची भावना आपण मनुष्यांहून भिन्न आहों,
अशी दिसत नाहीं. अंगदादि वानर सीतेचा शोध लागत नाहीं, असें पाहून
निराशेनें प्रायोपवेशनार्थ बसले असतां तेथें संपाति विंध्याच्या गुहेतून बाहेर
पडून पाहूं लागला व अंगदादि वानर त्याच्या दृष्टीस पडल्यावर त्याला आपलें
भक्ष्य पाहून आनंद झाला. या वेळीं त्याचे तोंडीं पुढील वाक्य आहे—

विधिः किल नरं लोके विधानेनानुवर्तते ।

यथाऽयं विहितो भक्ष्याश्चिरान्मह्यमुपागतः ॥ ४५६।४॥

“खरोखर या जगामध्ये मनुष्याला प्राक्तनकर्मास अनुसरून फल प्राप्त
होत असतें असें म्हणतात, तें अगदीं खरें आहे. कारण प्राक्तनानें विहित
केलेलें हें माझें भक्ष्य पुष्कळ दिवसांनीं मला प्राप्त झालें आहे. ”

येथें त्यानें आपण मनुष्य आहों, या भावनेनें आपले विचार व्यक्त केले
आहेत. म्हणजे रामाला त्याविषयीं मनुष्यभाव वाटला व स्वतां त्यांनाहि तसा
वाटत होता, मग त्यांना आपण तरी पक्षी कसें म्हणावे ?

विमानकला.

रामायणांत रावणाचे पुष्पकविमानाचा उल्लेख आला आहे व तेथेहि तो अ-
लौकिक म्हणून आला आहे. आतां विमानकला पूर्णावस्थेस पोचली असून
कालांतरानें विमान हें राजसत्तेतून सुटून सर्वसाधारण वाहन होऊन राहिल,
अशीं लक्षणें दिसत आहेत; आणि यामुळे रामायणांतील विमान ही केवळ कवि-
कल्पना असें म्हणावयाचें कारण नाहीं. विमानकला अस्तित्वांत येण्यापूर्वीं आ-

मच्या प्राचीन ग्रंथांतील उल्लेखांवरून विमान म्हणजे मृत्यूनंतर स्वर्गी जाण्याचें साधन अशी कल्पना रूढ होती व त्याबरोबर ही कला देवांमध्ये आहे अशी समजूत होती. रामायणांतील वर्णन या कलेला पोषक आहे; कारण त्यांत हें विमान कसे चालत असे, हें सांगतांना 'कामग'—इच्छेप्रमाणें चालणारें, असा निर्देश आहे. अर्थात् तपःप्रभावानें प्राप्त होणारें अलौकिक बल हेंच विमान चालविण्याचें साधन अशी कल्पना याचे मूळाशीं दिसते. विमानाचे वर्णनावरून मात्र हें संभवनीय दिसत नाहीं. एक तर तें विश्वकर्मानें निर्माण केल्याचें स्पष्ट सांगितलें आहे (६।१२।१२७). दुसरें असें कीं, कुबेराला जिंकून रावणानें तें संपदन केलें आहे. (६।१२।१।९) केवळ अलौकिक बलाचे आश्रयानें तें चालावयाचें असतें तर त्याची रचना करण्याला विश्वकर्मा लागला नसता, व तें कुबेराकडून रावणाकडे आल्यावर त्याच्या संग्रहांत केवळ प्रदर्शनीय वस्तु म्हणून पडलें असतें. परंतु तसें न होतां तो त्याचा यथेच्छ उपयोग करित असे. विभीषणाची आज्ञा होतांच तें पुढें आलें, वगैरे रामायणांतील व्यवहारांवरून तें चालविणारा कोणी तरी निपुण चालक त्याजकडे असावा असें दिसतें. मात्र हें चालविण्याचें साधन काय होतें याविषयी रामायणावरून कांहीं कल्पना होत नाहीं. वाल्मीकींनीं अलौकिक म्हणूनच येथील वर्णन लिहिलें आहे आणि त्या कलेची माहिती मनुष्यांत नसल्यामुळें तें शब्दशः खरें आहे. साधन कोणतेंहि असो; रामायणांतील पुष्पक विमान ही कांहीं काल्पनिक कथा नव्हे हें निश्चित होय. हें विमान ताशीं किती मैल जात असे हें जरी सांगतां आलें नाहीं तरी त्याचा वेग मोठा होता, यांत शंका नाहीं. रावण युद्धार्थ बाहेर पडला तो कृष्ण १४ चे दिवशीं असें लिहिलें आहे. (६।९२।६४) व पुढील चैत्र मासाचे उल्लेखावरून हा फाल्गुन मास असला पाहिजे. त्याचे दुसरे दिवशीं अर्थात् फाल्गुन वा ३० ला रावण मरण पावला. यानंतर विभीषणाचा अभिषेक, सीतेचें दिव्य हीं झाल्यावर रामपुष्पक विमानांत बसून निघाल्याचें वर्णन आहे. या दोन कार्यांस काल किती लागला हें स्पष्ट सांगितलें नाहीं. अंदाजानें दोन दिवस धरिले तर चैत्र शु. ३ ला ते निघाले असें होईल. विमान मार्गांत किष्किंधा येथें व पुढें भरद्वाजाश्रमीं उतरल्याचें लिहिलें

आहे. चैत्र शु. ५ ला त्यांचा भरद्वाजाश्रमी मुक्काम होता. (६।१२५।२४) व तो वरील कालाशीं जुळत आहे. अर्थात् लंकेपासून अयोध्येपर्यंतचा रामाचा प्रवास मध्ये मुक्काम केल्यामुळे दोन दिवसांचा झाला. विमानाच्या वेगाचें प्रमाण कळलें नाहीं, तरी एकंदरीत वरील प्रवासावरून तो मोठा होता, यांत शंका नाहीं. पुष्पकावांचून आणखी एकादें विमान राक्षसांपाशीं होतें अशाविषयीं रामायणांत वर्णन नाहीं. तथापि त्रिभीषण आपल्या अमात्यांसह एकदम समुद्र ओलांडून आल्याचें जें वर्णन केलें आहे तें (६।१७) वाचलें म्हणजे त्रिभीषणा-जवळहि असें एखादें विमान नसेल ना, असा संशय येतो. रावणवधानंतर पुष्पक विमानांतून राम अयोध्येत आले त्या वेळीं इकडील मनुष्यांचें लक्ष त्याकडे जाऊन त्यांनीं ही कला संपादिली असल्यास कळत नाहीं.

भाग ९ वा.

रामायणांतील स्थलनिर्णय.

रामायणांतील कथा काल्पनिक नसून तो इतिहास असल्याविषयी मागील प्रकरणांतून विवेचन केले आहे. रामायण ऐतिहासिकदृष्ट्या वाचू लागले असता त्यांत वर्णन केलेली स्थले—नद्या, देश, पर्वत वगैरे—सध्यां कोठे आहेत, त्यांना आतां तींच नांवें आहेत कां दुसरीं आहेत, वगैरे प्रश्न मार्मिक वाचकांच्या अंतःकरणांत उत्पन्न झाल्यावांचून राहात नाहीत. हिंदुस्थानचें सांप्रतचें भूगोलवर्णन आपल्या लक्षांत असतें व त्यांतील कित्येक नांवें आपणांला चिरपरिचित झालेलीं असतात; रामायणांतील कित्येक स्थलादिकांचीं नांवें वाचून व त्यांचें सध्यांचे नांवांशीं असलेलें सादृश्य पाहून ही जिज्ञासा अधिक वाढू लागते. अशा जिज्ञासु जनांची सर्वथा तृप्ति करण्यासारखें साधन वा सामर्थ्य आमचेपाशीं नाही. तथापि त्या दिशेनें कांहींतरी प्रयत्न या प्रकरणांत करावयाचा विचार आहे. कित्येक नांवें कालांतरानें लुप्त झालीं आहेत. कित्येक अपभ्रष्ट झालीं आहेत व कित्येक संशयित स्थितींत आहेत. यामुळे हें कार्य मार्मिक व चिकित्सक अशा विद्वान् पुरुषांनीं करावयाचें आहे. रामायणकालचीं जीं कित्येक नांवें कालाशीं टक्कर देऊन अद्यापि जिवंत राहिलीं आहेत त्यांचे आधारावर इतरांचा शोध आपणांस करावयाचा आहे, हें सांगावयास नको. रामायणांत जे स्थलांचे निर्देश आले आहेत त्यांविषयी प्रायः त्याच क्रमानें आतां विचार करूं.

१ अयोध्या.

अ्या नगरींत रामानें राज्य केलें ती ही नगरी सांप्रतही याच नांवानें प्रसिद्ध आहे. रामायणांत या नगरीची जी लांबीरुंदी सांगितली आहे ती सध्यांच्या अयोध्या नगरीचे विस्ताराशीं मिळत नाही. सध्यांची अयोध्या अवघी दोन मैल लांब व पाऊण मै ५ रुंद आहे. रामायणांत वर्णिलेली सरयू नदी येथें जवळच आहे व तीवरून

आणि लौकिक परंपरेनें अबाधित राहिलेल्या नांवावरून हीच रामांची अयोध्या असें निश्चित म्हणतां येतें. रामायणांत ही कोसल देशाची राजधानी असल्याचें सांगितलें आहे. तिची स्थापना कोणी केली वगैरे माहिती दिलेली नाही. तथापि हरिवंशांत यासंबंधी थोडी माहिती मिळते. मूळ पुरुष मनु, याचा पुत्र इक्ष्वाकु; याला शंभर पुत्र होते. त्यांतील ज्येष्ठ पुत्र विकुक्षि म्हणून होता. अष्टका श्राद्धाकरितां पित्यानें मांस आणण्यास सांगितलें असतां यानें मारून आणिलेला शश वाटेंत भक्षण केला. याकरितां पुरोहित वसिष्ठांचे आज्ञेवरून पित्यानें त्याचा त्याग केला. त्याला यानिमित्त शशाद हें नांव मिळालें. पित्यानें त्याग केला तरी तो मरण पावल्यावर यानें त्याचे मागें राज्य केलें. हा फार बलाढ्य असल्यामुळें याला अयोधत्व प्राप्त झालें व तो अयोध्येचा अधिपति झाला.

तेषां विकुक्षिर्ज्येष्ठस्तु विकुक्षित्वादयोधताम् ।

प्राप्तः परमधर्मज्ञः सोऽयोध्याधिपतिः प्रभुः ॥१११॥१३॥

हरिवंशांतील या श्लोकांत विकुक्षिनें अयोध्येची स्थापना केली, असें स्पष्ट म्हटलेलें नाही; तथापि राजाला अयोधत्व प्राप्त झालें असें सांगण्याच्या या पद्धतीवरून अयोध्या शब्दाची व्युत्पत्ति सांगण्याचा उद्देश अनुमित होतो आणि पुढें तो अयोध्याधिपति झाला असें अयोध्येचें नांव पूर्वी आलें नसतां सांगितलें आहे, यावरून हाच अयोध्येचा पहिला अधिपति होय व यानेंच या नगरीची स्थापना केली, असें वाटतें. विकुक्षीपासून रामापर्यंत अनेक पराक्रमी राजे झाले व त्यांची अयोध्या हीच राजधानी असल्यामुळें तोंपर्यंत या नगरीची अखंड भरभराट होत होती. एका सार्वभौम अधिपतीचें निवासस्थान या नात्यानें तिचा विस्तार—रामायणांतील उल्लेख अत्युक्तिपूर्ण म्हणून सोडून दिला पाहिजे, व त्याप्रमाणें सोडून दिला तरी—बराच मोठा असणें असंभाव्य नव्हे. रामाबरोबर अयोध्येतील प्रजाजनानीं सरयूप्रवेश केला आणि तेव्हां ही नगरी ओस पडली. तेव्हांपासून पुष्कळ काल ती तशीच ओस असावी असें वाटतें. यानंतर ऋषभनामक एका राजानें तेथें वसाहत केली, असें रामायणांतच सांगितलें आहे. (७।१११।१०) व तेव्हांपासून आतां तेथें मनुष्याची वस्ती आहे. हा ऋषभराजा कोण आणि कधी झाला याविषयी इतिहास

उपलब्ध नाही. राजा विक्रमादित्य यानें प्राचीन अयोध्या नगरीचा शोध केला आणि रामकालांतील महत्त्वाचीं स्थलें निश्चित करून तेथें स्मरणार्थ म्हणून एकंदर ३६० देवालये बांधिलीं अशी एक दंतकथा आहे. पण तिची सत्यता दाखविण्यास ऐतिहासिक आधार नाही व तत्कालिन देवालय नाही. तथापि “बुडाला औरंग्या पापी ” असें म्हणतां येईपर्यंत किती भ्रष्टाकार झाला याचा तरी पत्ता कोणास आहे ? मध्यंतरी कालहि मोठा गेला आहे. तेव्हां अनुमान तरी कसे करावे ? प्रसिद्ध चिनी प्रवासी ह्युएनत्संगने दिलेली माहिती व वरील दंतकथा यावरून अयोध्येचा जीर्णोद्धार विक्रमादित्यानें केला असला पाहिजे असें डॉ. कनिंगहॅम यानें आपलें मत दिलें आहे. ह्युएनत्संग येथें आला त्या वेळींच तेथें २० बुद्धमंदिरें असून मठवासी तीन हजारांवर होते, असें त्यानें लिहिलें आहे. सध्यां अयोध्येत असलेल्या देवालयांत नागेश्वर महादेवाचें देवालय मात्र प्राचीन असावे असें शोधकांचें मत आहे. इतर सर्व देवालये अर्वाचीन कालांतील आहेत.

अत्यंत खेदाची आणि लाजिरवाणी गोष्ट ही कीं, रामजन्माचें म्हणून जें स्थान दाखविण्यांत येतें तेथें मुसलमानांची मशीद आहे !

२ सरयू.

सरयू नदी अयोध्येच्या जवळ असून नदीला मोठमोठे घांट बांधिलेले आहेत व त्यांना निरनिराळीं नांवें दिलेलीं आहेत. हिला सांप्रत घोघ्रा असेंहि म्हणतात. दशरथाचे हातून श्रावणाचा वध झाला तो याच नदीचे तीरावर होय. दशरथानें अश्वमेध या नदीचे उत्तरतीरावर केला असें रामायणांत वर्णन आहे. हिचे तीरावर रामायणांत प्रसिद्ध असलेलें ताटकावन होतें व तेथें जाऊन रामानें ताटकेचा वध केला. पूर्वी तेथें मनुष्यवस्ती असून ताटकेच्या उपद्रवामुळें ती नष्ट झाली होती. (१।२४।१७) कैलासपर्वतावरील मानससरोवरापासून हिची उत्पत्ति झाली असून त्यानिमित्त तिला हें नांव (सरःप्रवृत्ता सरयूः, १।२४।९) प्राप्त झालें, अशी रामाला विश्वामित्रांनीं तिचे नांवाची व्युत्पत्ति सांगितली आहे. सरयू-नदी भागीरथीला जेथें मिळते तेथें उदकाचे घर्षणानें मोठा शब्द होतो; व तो ऐकून हा शब्द कसला, असें रामानें विश्वामित्रांना विचारल्यावरून वरील निरूपण त्यांनीं केलें आहे; आणि संगमावरील उदकाचे घर्षणाचा तो ध्वनि

असल्याचें सांगितलें आहे. या ध्वनिनिमित्त तिला वर्षर नाम प्राप्त होऊन त्याचाच घोघ्रा हा अपभ्रंश झाला असें वाटतें.

३ तमसा.

सरयूचे जवळ उजव्या वाजूनें सुमारे दहापंधरा मैलांवर एक नदी आहे. राम वनवासाला गेला तेव्हां त्यानें पहिला मुक्काम या नदीचे तीरावर केला होता. रामाला वनांत न जातां परत फिरविण्याकरितां प्रजाजन येथपर्यंत रामाबरोबर आले होते आणि रामानें पुढें जाऊं नये म्हणून सांगण्याकरितांच जणू-काय ती नदी आडवी दिसूं लागली अशी मार्मिक उपमा येथें दिलेली आहे. (२।४५।३२) येथें रात्रभर राहून प्रजाजन निजले असतां रथांतून रामानें मुकाट्यानें पुढील मार्ग सुधारला.

४ दुसरी तमसा व वाल्मीकींचा आश्रम.

दुसरी तमसा नदी भागीरथीच्या जवळ असल्याचें रामायणांत सांगितलें आहे. (१।२।४) महर्षि वाल्मीकींचा आश्रम या तमसा नदीचे तीरावर होता. सीतेला, गंगातीरीं असलेल्या ऋषींच्या तपोवनामध्ये एक रात्र तरी रहावें, असे डोहाळे लागले होते (७।४२।३३) व पौरांचा अपवाद टाळण्यासाठीं तिचा त्याग करण्याचें रामानें ठरविल्यावर लक्ष्मणानें रामाज्ञेप्रमाणें तिला गंगेच्या तीरीं आणून सोडिलें व तेथें आल्यावर रामाची ती घोर आज्ञा तिला कळविली. जवळ असलेल्या वाल्मीकींच्या आश्रमांत त्यांचे आश्रयानें राहण्याची लक्ष्मणानें तिला सूचना केली. गंगेच्या पलीकडे गेल्यावर हा आश्रम लागल्याचें वर्णन आहे व यावरून ती गंगेच्या दक्षिणेकडे असल्याचें उघड दिसतें. सांप्रत प्रयागाचे दक्षिणेस सुमारे वीस मैलांवर तमसा नामक नदी असून ती दक्षिणेकडून गंगेस मिळते. हीच पूर्वीची तमसा होय. वायव्य प्रांतांत कानपुरावरून फरुकाबादकडे आगगाडी जाते, तिचें विठूर म्हणून जें एक स्टेशन आहे त्याजवळ वाल्मीकींचा आश्रम होता, असें कित्येकांचें* मत असून तदनुरूप त्या स्थानीं वाल्मी-

ॐ प्रो. सतीशचंद्र विद्याभूषण यांचा भवभूति-रा. रा. वा. गो. आपटेकृत मराठी भाषांतर, पृष्ठ १८.

कीचें एक मंदिरहि आहे. हें* मंदिर गंगेच्या तीरावर आहे. कानपुरांतील सती-घाटावर लक्ष्मणानें सांतेला आणून सोडिली, अशी दंतकथा आहे. विठूरपासून थोड्या अंतरावर एक मंदिर असून वर हिरवा रंग आहे. अश्वमेधाचे निमित्तानें लवाचें रामाबरोबर जें युद्ध झालें, त्यांत लवानें रामाला मारलेल्या बाणाचे स्मरणार्थ हें मंदिर बांधिलेलें आहे, असें म्हणतात. गंगेच्या तीरावर कांहीं वर्षांपूर्वीं एके स्थानीं खरोखरच एक बाणाचें अग्र मिळालें, अशी लोकवार्ता आहे; परंतु रामायणांतील वर्णनाकडे पाहिलें, तर येथें वाल्मीकींचा आश्रम असणें संभवनीय दिसत नाहीं. अश्वमेधाचे निमित्त रामाचें लवाबरोबर युद्ध झालें, याला रामायणांत आधार नाहीं. इतकेंच नव्हे, तर दुसराहि प्रामाणिक इतिहासाचा आधार नाहीं; आणि त्यावर तर वरील दोनी मंदिरे उभारलेलीं आहेत. वाल्मीकींच्या आश्रमापासून गंगा दूर नव्हती, पण त्यापेक्षां तमसा अधिक जवळ होती. हा वाल्मीकींचा आश्रम गंगातीरीं असून तेथें जवळ कोणतीच तमसा नदी नाहीं. सीतेला वाल्मीकींच्या आश्रमाजवळ सोडण्यास लक्ष्मणाला सांगतांना रामानें “ गंगेच्या पलीकडे गेल्यावर तमसातीरीं वाल्मीकींचा आश्रम असल्याचें ” (७।४५।१७) स्पष्ट म्हटलें आहे. तेव्हां विठूर येथें सध्यां वाल्मीकींचें मंदिर म्हणून जें दाखविण्यांत येतें, तेथें त्यांचा आश्रम होता असें वाटत नाहीं.

५ कोसल.

रामाची राजधानी अयोध्या ज्या देशांत होती, तो कोसल देश होय. सध्यां याचें नांव लुप्त होऊन त्याला अयोध्या हेंच राजधानीचें नांव पडलें आहे. सध्यांचा अयोध्या प्रांत हिमालय आणि गंगा यांचेमध्यें आहे. राम वनवासासाठीं दक्षिणेकडे जात असतां कोसलदेशाची सीमा ओलांडून पलीकडे गेला व त्यानें थोड्या वेळानें गंगानदी अवलोकन केली (२।५०।१०-१२) असें वर्णन आहे व त्यावरून गंगानदी ही प्राचीन कोसलाची दक्षिणेकडील सीमा असें दिसतें. पूर्वेकडे विदेहाधिपति जनकाचें राज्य होतें व त्याचें राज्य ही कोसल-देशाची पूर्वेकडील सीमा होय. पश्चिमेकडील सीमा रामायणावरून कळत नाहीं.

* The Geographical Dictionary of ancient and mediæval India by Gundoo Lal Pey, page 101.

या भागांतून गंगा, सरयू, तमसा इत्यादि नद्या वहात असल्यामुळे हा देश रामायणकालीं ज्याप्रमाणें सुपीक व समृद्ध होता, त्याप्रमाणें तो अद्यापि असून तसाच निसर्गसुंदर आहे. “ दृष्टपुष्टजनाकीर्ण ” असें लोकांविषयींचें वर्णन आतां रामायणांत केवळ वाचावयाचें आहे; तथापि

उद्यानाम्रवणोपेतान् संपन्नसलिलाशयान् ॥ २५०।९ ॥

“ उपवनें, आंबराया आणि विपुल जलाशय ” त्यांत जागोजाग असल्याविषयी जें सांगितलें आहे, तें त्याचें वैभव प्राचीन कालची साक्ष देत आजहि तसेंच उभें राहिलें आहे व यासाठी पाश्चात्य लोकांनी या प्रदेशाला “ हिंदुस्थानची उद्यानभूमि ” (Garden of India) असें अन्वर्थक नांव दिलें आहे. या देशाला हें नांव कसें मिळालें याविषयी रामायणांत कांहीं माहिती मिळत नाही. पाली भाषेतील अनेक बौद्ध ग्रंथांवर टीका करणारा बुद्धघोष यानें “ दीघ निकायसुत्त ” वरील ‘ सुमंगलविलासिनी ’ नामक टीकेंत या देशाला हें नांव कसें प्राप्त झालें याविषयी एक गमतीची कथा दिलेली आहे. या देशाचा कोणी राजा होता; त्याला महापनाद नांवाचा पुत्र होता. हा राजपुत्र अगदीं उदासीन असून कधीं हंसत नसे. त्याला हंसविण्यासाठी राजानें पुष्कळ बक्षिसे लाविलीं होती; व त्याप्रमाणें तीं मिळविण्याकरितां लांबलांबचे कुशल लोक तेथें आले होते. परंतु तें बक्षीस कोणालाहि मिळालें नाहीं. शेवटीं इंद्रानें आपल्याकडील एक नाटकमंडळी राजाकडे पाठविली व या मंडळीला आपल्या प्रयत्नांत यश आलें. तेव्हां राजधानींत जमलेली दूरदूरची मंडळी परत गेली. ही फार दिवशीं परत आलेली मंडळी वाटेंत भेटली असतां त्यांचे इष्टमित्र त्यांना “ कच्चित् भो कुशलम् ? ” असें विचारूं लागले. आणि त्यांच्या प्रश्नांतील “ कुशलम् ” या शब्दावरून या देशाला ‘ कोसल ’ हें नांव पडलें.* कोसल देशाचे दोन भाग होते. १ उत्तरकोसल व २ दक्षिणकोसल. उत्तरकोसलाचा उल्लेख कुश आणि लव यांना रामानें राज्याभिषेक करविले त्या निमित्तानें आला आहे. त्यांतील कुशाची नगरी कुशावती विंध्याचे समीप असल्याचें सांगून (७।१०८।४) लवाची श्रावस्ती (७।१०८।५) ही

उत्तरकोसलांत असल्याचें सांगितलें आहे. (७।१०७।७; १७) व यावरून त्याचे अपेक्षेनें दक्षिणकोसल नामक भाग असल्याची कल्पना होते. रामायणांत सर्वत्र कोसल असा सामान्य प्रयोग आढळतो आणि कदाचित् कुश आणि लव यांची राज्याचे विभाग करून तेथें स्थापना करावयाचे निमित्तानें त्या वेळीं हीं दोन अन्वर्थक नांवें दोन प्रदेशांना दिलीं असतील. तथापि याविषयीं निश्चित विधान कोणतेंहि करितां येत नाहीं. रामायणाच्या आधारावरच बोलावयाचें तर उत्तरकोसलांत रामानें लवाची स्थापना केली असें सांगतां येतें आणि कुशाकडे असलेला प्रदेश कोसल एवढ्याच नांवानें मोडत होता, असें दिसतें. दशरथानें अश्वमेधाचे वेळीं ज्या राजांना सभारंभाला येण्याकरितां निमंत्रणें पाठविलीं त्यांत कोसलाधिपति भानुमान् नामक राजाचा उल्लेख आहे. (१।१३।२६) यावरून उत्तरकोसलावर स्वतां राजा दशरथ राज्य करीत होता व कोसलाधिपति भानुमान हा त्याचा मांडलिक होता असें दिसतें. उत्तरकोसलाचे अपेक्षेनें भानुमानाचे सत्तेखालचा देश दक्षिणकोसल असावा असें जरी आपण म्हटलें तरी त्याला त्या वेळीं दक्षिणकोसल न म्हणतां कोसल एवढेंच नांव होतें असें अनुमान यावरून उघड होतें. महाभारतावरूनहि या दुसऱ्या कल्पनेला पुष्टि मिळते. पांडवांचे राजसूयाचे निमित्तानें भीमसेन पूर्वेकडे गेला, त्यांत त्यानें अयोध्येत बृहद्वल राजाला जिंकिलें असें सांगून नंतर त्यानें उत्तरकोसल जिंकला असें वर्णन आहे. (२।३१) बृहद्वल हा कुशाचे वंशांतील पुरुष होता. अर्थात् रामायणांतील कोसलभागाचा हा अधिपति होय. याला जिंकल्यामुळें कोसल देश पांडवांचे सत्तेखालीं आला. उत्तरकोसल हा लवाकडे होता व यासाठीं त्याजबरोबर भीमसेनाला वेगळें युद्ध करावें लागलें. या वेळीं लवाचे वंशांतील कितवा पुरुष गादीवर होता व त्याचें नांव काय तें भारतांत सांगितलेलें नाहीं. रामाचे मागे अयोध्या ओस पडल्याचें वर्णन रामायणांत आहे व भीमसेनानें बृहद्वलाशीं केलेलें युद्ध अयोध्येत केल्याचें लिहिलें आहे. तेव्हां अयोध्येत मध्यंतरी वस्ती झाली असावी असें वाटतें. महाभारतांत दक्षिणेकडे सहदेव गेल्याचें सांगितलें असून तिकडील प्रदेशांत एक कोसल देश सांगितला आहे. रामायणांतील व भारतांतील हे कोसल एक नव्हत असें

वाटतें. भारतांतील कोसल हा सध्यां ज्याला गोंडवण म्हणतात तो प्रांत होय, असें पूर्वापरसंदर्भावरून दिसतें. आणि ह्युनत्संग यानें या कोसलाचें जें वर्णन दिलें आहे त्याशीं तें सुसंगत आहे. हा प्रदेश विंध्याद्रीचें दक्षिणेस दूर अंतरावर आहे. रामायणांतील या कोसलाची राजधानी विंध्याद्रीचें पठारावर असल्याचें त्यांत सांगितलें आहे व यावरून हे प्रदेश पृथक् दिसतात.

कोसल देशाचा उल्लेख शतपथ ब्राह्मण आणि कल्पसूत्र यांत आला आहे. पाणिनीचे अष्टाध्यायींत कोसलशब्दावरून अपत्यार्थी 'त्र्यङ्' प्रत्यय सांगितला आहे (४।१।१६५) आणि त्याप्रमाणें कोसलपुत्र या अर्थी 'कौसल्य' हा शब्द सिद्ध होतो. याचें स्त्रीलिंगी रूप 'कौसल्या.' रामाचे मातेचें नांव कौसल्या होतें व यावरून भाषेत हें नांव रूढ झालें असावें असें वाटतें. कारण ती कोसलाधिपतीची पत्नी असल्यामुळें त्याचे वंशांत झालेली असणें संभवनीय नाही. पांडवांच्या पूर्वजांत जनमेजय म्हणून एक राजा आला आहे. तो पुरूचा पुत्र व त्याच्या मातेचें नांव कौसल्या. ही कौसल्या कोसलाधिपतीची कन्या असण्याचा संभव आहे. असो. वरील ग्रंथांत किंवा रामायणांत या देशाचें नांव प्राचीन म्हणूनच सांगितलेलें आढळतें व यावरून तें रामायणांतहि फार प्राचीन कालापासून चालत आलें आहे, असें अनुमान होतें.

पाली भाषेतील वाङ्मयांत गौतमबुद्धाचे वेळीं सर्व जंबूद्वीपांत सोळा महाजनपद सांगितले आहेत. त्यांत कोसलाचें नांव आहे व यावरून गौतमबुद्धाचे वेळीं याची चांगली भरभराट होती, असें दिसतें. त्या वेळीं तेथें प्रसेनजित् नामक राजा होता व त्यानें बौद्ध धर्माची दीक्षा घेतली होती.

६ शृंगवेरपुर.

निषादाधिपति गुहाची ही राजधानी. हें गांव सध्यां गंगातीरीं असून प्रयागाचे नैर्ऋत्येला सुमारे अठरा मैलांवर आहे. येथें राम व मागाहून भरत आला असतां गुहानें त्यांचें चांगलें आदरातिथ्य केलें असें रामायणांत वर्णन आहे. (२।५०।३४-५१ व २।८४।१०).

७ नन्दिग्राम.

राम वनवासाला गेल्यावर भरत त्याला परत आणण्याकरितां चित्रकूटापर्यंत

गेल होता; परंतु तो परत आला नाही. तेव्हां त्याच्या पादुका घेऊन भरत नगरींत आला आणि मग तेथे न राहतां अयोध्यानगरीचे बाहेर नन्दिग्रामीं तापसवेषांने राहिला. (२।११५।१२) राम परत येत असतां त्यानें मारुतीला पुढें भरताकडे पाठविलें. तेव्हां अयोध्येचे पाठीं सुमारे एक कोसावर भरत असल्याचें त्यानें अवलोकन केलें असें वर्णन आहे. (६।१२५।२९) सांप्रत त्याला नंदगांव असें म्हणतात.

८ विदेहाधिपतीची मिथिला, सिद्धाश्रम, गौतमाश्रम व विशालानगरी.

सीतेचा पिता राजा जनक याच्या देशाचें नांव विदेह व राजधानीचें नांव मिथिला. पूर्वी या नगरीचें नांव वैजयंत नगर असें होतें. इक्ष्वाकूचा पुत्र निमि यानें एका यज्ञांत पौरोहित्य करावयास वसिष्ठांस सांगितलें; परंतु त्यांनीं त्यापूर्वी दुसरीकडचें निमंत्रण स्वीकारलें असल्यामुळें तें पत्करिलें नाही. तेव्हां राजानें भृगूवादि ऋषींना बोलावून त्यांच्या द्वारा यज्ञाला प्रारंभ केला. राजाचे यज्ञाला प्रारंभ झाल्यावर वसिष्ठ आले व त्यांना यज्ञाला प्रारंभ झालेला पाहून क्रोध आला. दोघांनीं एकमेकांस शाप दिले. वसिष्ठांनीं राजाला अचेतन होशील, असा शाप दिला; जेव्हां राजा मरण पावला. तेव्हां राजाचे देहाचें ऋषींनीं मंथन केलें, त्यापासून मिथि झाला. यानें नगरीची स्थापना केली, म्हणून ती मिथिला. मंथनापासून याचें जनन, म्हणून याला जनक म्हणत; तसेंच विदेहाचे ठायीं याची उत्पत्ति म्हणून त्याला विदेह असें आणखी नांव मिळालें (७।५४-५७).

विश्वामित्राचे मखरक्षणार्थ राम-लक्ष्मण गेले व तेथून शिवधनुष्य पाहण्याकरितां ते निघाले, ते सरयूचे दक्षिणतीरीं दीड योजनावर गेले असतां विश्वामित्रांनीं रामाला बला व अतिबला या विद्या सांगितल्या (१।२२।११). रात्रीं ते सरयूचे तीरीं राहून दुसरे दिवशीं निघाले. सरयू व गंगा यांचे संगमावरील अनंगाश्रम त्यांना लागला. (१।२३।५,६). येथें त्यांनीं रात्रौ मुक्काम केला (१।२३।१६). सकाळीं नौकेंतून ते गंगानदी उतरून पलीकडे दक्षिणतीरीं गेले (१।२४।११). येथें जवळच ताटकावन होतें. तेथें पूर्वी मलंदव करुष नामक देश असून त्यांत पूर्वी वस्ती होती. ताटकेच्या उपद्रवामुळें तें ओस झालें होतें. ताटकेचा

वध केल्यावर रात्रौ त्यांनीं तेथें मुक्काम केला (१।२६।३४). दुसरे दिवशीं कांहीं चालून गेल्यावर ते विश्वामित्रांच्या सिद्धाश्रमीं पोचले. यज्ञ समाप्त झाल्यावर मिथिलेकडे ते चालले. ते प्रथम सायंकाळीं शोणातीरीं उतरले (१।३१।२०). दुसरे दिवशीं गंगातीरीं राहिले. (१।३५।८). तिसरे दिवशीं गंगा उतरून उत्तरतीरीं गेले (१।४५।९). पुढें गेल्यावर त्यांना विशाला नगरी लागली. तेथें ते रात्रीं राहिले (१।४७।१९). चौथे दिवशीं ते निघाले, त्यांना गौतमाश्रम लागला (१।४८।११) व पुढें ईशान्येला जाऊन ते मिथिलेला पोचले (१।५०।१). रामलक्ष्मणांचा रामायणांतील प्रवासक्रम असा आहे. विश्वामित्रांचे सिद्धाश्रमाकडे यावयाचें असल्यामुळें हा रामाचा प्रवास जरा लांबला आहे. मिथिलेहून जनकाकडून राजा दशरथाकडे बोलावण्याकरितां म्हणून दूत गेले, ते वाटेंत तीन दिवस मुक्काम करून चौथे दिवशीं पोचले (१।६८।११). ते दूत पायीं गेले नसून वाहनांवरून गेले आणि रामाचा सर्व प्रवास पायीं होता.

यांतील गंगा, सरयू व शोण या नद्यांचीं स्थानें निश्चित आहेत. मात्र या शोण व गंगा यांचा संगम सांप्रत जेथें होतो तेथें पूर्वी नसून तो त्याचे पुढें पाटणाजवळ होता. मिथिलेकडे जातेवेळीं शोण त्यांना वाटेंत लागला. प्रथमचा प्रवास दक्षिणेकडे व नंतरचा उत्तरेकडे होता. प्रथम शोण लागल्याचें रामायणांत लिहिलें नाहीं, मिथिलेकडे जातांना तो लागल्याचें लिहिलें आहे. यावरून संगमाचे पुढें ते गंगापार झाले असावे. गंगेच्या दक्षिणेकडे ताटकावन व थोड्या अंतरावर विश्वामित्रांचा सिद्धाश्रम हीं दोन्ही वरील वर्णनांत स्पष्ट आहेत. या आश्रमांत पूर्वी विष्णूनें तपश्चर्या केली व त्याला सिद्धता प्राप्त झाली आणि म्हणून याला सिद्धाश्रम म्हणत असल्याचें विश्वामित्रांनीं रामाला सांगितलें आहे. (१।२९।४) विष्णु तप करीत असतां बलीनें सर्व देवांना जिकून आपली सत्ता स्थापित केली व म्हणून विष्णूनें वामनावतार घेतला व बलीजवळ त्रिपाद भूमि मागून सर्व पृथ्वी पादाक्रांत केली. सध्यां शहाबाद जिल्ह्यांत बक्सार येथें वामनाची जन्मभूमि दाखवितात व तेथें मोठी यात्रा प्रतिवर्षीं भाद्रपद मासीं भरते. बक्सारचे पश्चिमेला पूर्वीचा सिद्धाश्रम म्हणून दाखवितात

व हैं वरील वर्णनाशीं जुळत आहे. मिथिलेकडे जातेवेळीं गंगापार झाल्यावर त्यांना विशाला नगरी लागल्याचें लिहिलें आहे. ह्युएन् यानें पाटणाचे उत्तरेला वीस मैलांवर वैशाली नगरी सांगितली आहे. विशाला याचा वैशाली हा अपभ्रंश होय. सध्यां येथें एक पडका किल्ला असून त्याला राजा विशालका कोट असें म्हणतात. मुजफरपूर जिल्ह्यांत हाजीपुरापासून सुमारे अठरा मैलांवर वेसार म्हणून एक गांव आहे. हीच पूर्वीची विशाला नगरी असें वरील अंतरे पाहतां दिसून येतें. विशालानगरीहून रामलक्ष्मण दुसरे दिवशीं गौतमाश्रमीं गेले. व तेथून मिथिला ईशान्येला होती. सांप्रत मिथारी प्रांतांत जनकपूर म्हणून गांव आहे, ही पूर्वीची मिथिला असें तेथील लोक सांगतात. सध्यां ज्याला तिरहुत म्हणतात तो पूर्वीचा विदेह होय. हा देश हिमालय व गंगा यांमध्ये असून त्याचे पूर्वेला कौशिकी (कुशी) नदी व पश्चिमेला गंडकी नदी येते. जनकपुरापासून सुमारे सहा मैलांवर धेनुका म्हणून एक स्थान असून येथें रामानें शिवधनुष्याचा भंग केला असें सांगतात. सध्यां येथें जंगल आहे. जनकपुराचे नैर्ऋत्येला अहिरी म्हणून एक खेडें आहे. त्यांत अहल्यास्थान दाखवितात व तेथें अहल्येचा उद्धार झाला असें सांगतात. हा पूर्वीचा गौतमाश्रम होय.

९. गिरिव्रज अथवा राजगृह.

भरताचा मातामह राजा अश्वपति याची ही राजधानी. भरताचा मातुल युधाजित् दशरथादि मंडळी रामादिकांचे विवाहाकरितां मिथिलेला गेल्यावर भेटण्याकरितां म्हणून अयोध्येला आला व तेथें हा वृत्तांत कळल्यावर मिथिलेकडे परभारे गेला. विवाहानंतर तो अयोध्येत कांहीं काल होता व मग भरताला घेऊन तो आपल्या पित्याकडे गेला. दशरथ मरण पावल्यावर भरताला आणण्याकरितां अयोध्येतून दूत गेले ते गिरिव्रजाला जाऊन पोचले. (२।६८।२१) असें प्रथम लिहिलें असून पुढील सर्गांत (२।७०।१) राजगृहपुरीं प्रवेश केल्याचें वर्णन आहे. यावरून या दोन नांवांनीं हें एकच नगर विवक्षित असल्याचें दिसतें. दूत पश्चिमाभिमुख गेल्याचें (२।६८।११) लिहिलें असून भरत अयोध्येला निघाला त्याच्या प्रवासवर्णनांत तो पराङ्मुख होऊन निघाल्याचें वर्णन आहे. (२।७१।१) एतावता दोनहि सुसंगत आहेत. भरताला

मार्गांत सुदामा, लह्यादिनी, शतद्रू या नद्या; ऐलधान, अमरपर्वत, शिलानदी; आग्नेयीला शल्यकर्षण, शिलावहा नदी, चैत्ररथ वन, सरस्वती, गंगा, वीरमत्स्य; उत्तरेस भारुंडवन, कुलिंगा, यमुना, अंशुधान, गंगा, प्राग्वट, गंगा, कुटिकोष्टिका, धर्मवर्धन, तोरण; दक्षिणेला जंबूप्रस्थ, वरूथ; पूर्वेकडे उज्जिहान, सर्वतीर्थ, उत्तरगा नदी, हस्तिपृष्ठक, कुटिका नदी, कपीवती—स्थानुमती—गोमती या नद्या; कलिंग नगरांतील सालवन इतकीं स्थलें, वगैरे लागल्याचें वर्णन आहे. (२।७१) रथांत बसून त्यानें हा प्रवास केला व त्याला दिवस सात लागले. (२।७२।८) मार्गांतील कित्येक गांव व नद्या यांचीं सध्यांचीं नांवें कळण्यास मार्ग नाही. अयोध्येजवळ गोमती व राजगृहाजवळ शतद्रू या दोन नद्या सांगितल्या आहेत व त्या नांवांवरून ओळखितां येतात. मध्यंतरीं सरस्वती आणि गंगा (युग्मेन प्रतिपद्य, २।७।५) एकदम उतरून गेल्याचें लिहिलें आहे, त्याची संगति लागत नाही. दोनहि नद्या हिमालयांतून निघून एक पूर्वेकडे व दुसरी पश्चिमेकडे अशा दोन भिन्न बाजूंनीं दक्षिणेस गेल्या आहेत. येथें टीकाकारांनीं दोन नद्यांचा संगम असा अर्थ केला आहे. पण तो तर संभवनीय नाही. असो. शतद्रूजवळ राजगृह असल्याचें रामायणावरून आपणांस कळलें आहे व त्या धोरणानें शोध करणें अवश्य आहे. पंजाबांत विपाशा (बिआस) नदीचे उत्तरतीरावर राजगिरी म्हणून गांव असून तेच पूर्वीचें राजगृह होय, असें यावरून वाटतें. सेंट मार्टिन यानें कैकयाधिपतीची राजधानी हीच ठरविली आहे.

१० भरद्वाजाश्रम.

राम वनवासाकरितां गंगायमुनासंगमा—प्रयागा—जवळ भरद्वाजाश्रमीं गेल्याचें रामायणांत वर्णन आहे. सध्यां कलोनलगंज येथें भरद्वाजाश्रम म्हणून एक स्थान असून तेथें एका मंदिरांत ऋषींची मूर्ति आहे.

११ द्रविड.

दशरथाचे मांडलिक म्हणून जे देश सांगितले आहेत त्यांत द्रविड देशाचें नांव आहे. ह्युएन हा येथें आला त्या वेळीं तो याच नांवानें प्रसिद्ध होता. त्यानें या प्रांताचा घेर १००० मैल असल्याचें लिहिलें आहे. कावेरी व कृष्णा

या दोन नद्यांमधील प्रदेश हा द्रविड देश होय, विंध्याचे दक्षिणेकडे हिंदुस्थानचे पश्चिम बाजूने वस्ती नसून मधूनमधून ऋषींचे आश्रम असत; तथापि पूर्वेच्या बाजूने वस्ती असल्याचें रामायणावरून दिसून येत असल्याचें आम्हीं अन्यत्र दाखविलें आहे. तेव्हां विंध्याद्रीचे दक्षिणेला मुळींच वस्ती नव्हती अशी समजूत करून घेऊन वरील द्रविड देश ज्यांत सांगितला आहे तो श्लोक प्रक्षिप्त मानण्याचें अथवा तो देश अन्यत्र शोधण्याचें कारण नाही. या देशाच्या वरील सीमा रामायणकालीं भिन्न असूं शकतील, तथापि या देशाचें स्थूलदृष्ट्या स्थान अन्यत्र नाही, एवढें ह्युपेनने दिलेल्या माहितीवरून अनुमानितां येतें भारत व बृहत्संहिता यांत या देशाचा उल्लेख आहे.

१२ सिंधु.

सिंधुनदाचे जवळचा प्रदेश त्याच नांवानें प्रसिद्ध होता. सध्यां त्याला आपण सिंधप्रांत म्हणतो. सिंध हा सिंधूचा अपभ्रंश होय. रामायणकालच्या या प्रांताच्या सीमा कळण्यास मार्ग नाही. ह्युपेनने वर्णन दिलें आहे त्यावरून त्यांत राजपुताना, काठेवाड, कच्छसुद्धां सर्व प्रदेशाचा समावेश होतो असें दिसतें. रामायणकालचा प्रांत मात्र एवढा नसावा असें वाटतें. येथील अधिपति दशरथाचा मांडलिक होता.

१३ सौवीर.

डॉ. कनिंगहॅम यानें गुजराथेंतील ईदर हें पूर्वीच्या सौवीर प्रांतांतील असें ठरविलें आहे. बुद्धाचे वेळीं याला वडारी असें नांव होतें. सिंधु व वितस्ता यांमधील प्रदेश हा पूर्वीचा सौवीर असावा असें कित्येकांचें मत आहे. रामायणकालचा सौवीर दशरथाचे सार्वभौमसत्तेखालीं होता, एवढें रामायणावरून कळतें. त्याच्या सीमा कळण्यास मार्ग नाही.

१४ सुराष्ट्र.

सध्यांचें काठेवाड हें पूर्वीचें सुराष्ट्र होय. ह्युपेन यानें त्याचें नांव सुराट असें दिलें आहे; अर्थात् हा सुराष्ट्र याचा अपभ्रंश होय.

१५ दक्षिणापथ.

रामायणकालीं दक्षिणापथांत केवढा प्रदेश येत होता, हें कळण्यास कांहीं

साधन नाही. नर्मदेपासून दक्षिणेकडील सर्व प्रदेश दक्षिणापथ या नांवानें ओळखिला जात असे, असें कित्येकांचें मत आहे. दंडकारण्य हाच दक्षिणापथ असें काहींचें म्हणणें आहे. परंतु हीं सर्व मते रामायणकालाशीं जुळणारीं नाहीत. महाभारतांत सहदेवाचे दिग्विजयांत पांड्यराजाला जिंकून तो दक्षिण-पथाला गेल्याचें सांगितलें आहे; यावरून भारतकालीं दक्षिणापथ म्हणून कोणता तरी मर्यादित प्रदेश होता, हें निर्विवाद आहे. द्रविड देशाविषयीं वर अनुमानानें मर्यादा सांगितल्या आहेत व त्या धोरणानें दक्षिणपथाची दक्षिणेकडील मर्यादा कृष्णा नदी असावी अशी कल्पना होते. इतर मर्यादा अनुमानितां येण्यासारख्या नाहीत; तथापि स्थूलमानानें दक्षिणापथ म्हणजे नर्मदा व कृष्णा या दोन नद्यां-मधील पण अगदीं पूर्वेकडील भाग असावा, असें सांगतां येतें.

१६ वंग.

सध्यां ज्याला आपण बंगाल म्हणतो तो पूर्वीचा वंग होय. मात्र सांप्रत बंगाल प्रांताचा जो विस्तार मानितात, तो रामायणकालीं नसून त्याहून मर्यादित असावा, असें वाटतें.

१७ अंग.

बालकांडांत अंगदेशाधिपति रोमपादाचा उल्लेख आला आहे (हा भाग प्रक्षिप्त आहे.) व तेथील वर्णनावरून कोसलप्रांतापासून हा प्रांत जवळ असावा, असें वाटतें. चंपा ही या प्रांताची राजधानी असून तिचेच सध्यां भागलपूर असें नांव आहे. ही कौशिकी व गंगा यांचे संगमावर आहे. विश्वामित्राबरोबर मखरक्षणार्थ रामलक्ष्मण गेले ते या संगमाजवळून गेले. येथें मदनाचा कामाश्रम होता व त्यानिमित्त विश्वामित्रांनीं रामाला त्याची कथा सांगितली. त्यांत मदनानें येथें अंगाचा त्याग केला म्हणून याला अंग असें नांव पडल्याचें वर्णन आहे. (१।२३।१४) येथून उत्तरेकडे गेल्यावर ते मिथिलेला पोचले. यावरून विदे-हाचे दक्षिणेकडे भागीरथीला लागून असलेला कौशिकी व भागीरथी यांचे संगमा-जवळचा प्रदेश हा अंगदेश होय, असें दिसतें.

१८ मगध.

सध्यांचे बहार प्रांताला पूर्वी मगध हें नांव होतें, हें प्रसिद्ध आहे. गौतम-

बुद्धाचा प्रथमचा काल या प्रांतांत फार गेल्यामुळे तेथें बौद्धधर्माचीं पवित्र स्थानें फार असून बौद्धवाङ्मयांत त्यांविषयीं वर्णनें आहेत. भारतकालीं जरासंधाचें राज्य तेथें होतें म्हणून प्रसिद्ध आहे. ग्रीक ग्रंथकारांनीं यांतील मोठें नगर पाटलिपुत्र (सध्यांचें पाटणा) याचे वैभवाचें वर्णन फार केलें आहे.

१९. मत्स्य.

पांडव अज्ञातवासाचे वेळीं या देशांत राजा विराटाकडे होते हें प्रसिद्ध आहे. या देशाची जुनी राजधानी मथुरेच्या पश्चिमेला ८३॥ मैलांवर असल्याचें ह्युएननें लिहिलें आहे. सध्यां तेथें वैराट म्हणून गांव आहे. हीच पूर्वीची राजधानी असावी. विराटाची नगरी म्हणून वैराट नांव पडलें. हें गांव अलवार संस्थानांत आहे. यावरून जयपुराजवळचा प्रदेश म्हणजे पूर्वीचा मत्स्यदेश होय. मच्छेरी म्हणून गांव सध्यां अलवार संस्थानांत आहे. हा मत्स्य शब्दाचा अपभ्रंश होय.

२० काशिकोसल.

या नांवाचा स्वतंत्र देश कोठें सांगितलेला नाही. रामायणांतील उल्लेखावरून काशीक्षेत्राजवळचा कोसल देश या नांवानें मोडत असावा अशी कल्पना आहे व ती या संयुक्तनांवावरून झाली आहे.

२१ कांनोज.

कांनोज म्हणजे सध्यांचें अफगाणिस्थान होय. हा देश घोड्यांकरितां प्रसिद्ध होता, असें दिसतें. येथील उत्तम घोड्यांचा संग्रह दशरथाकडे होता असें रामायणांत सांगितलें आहे. ह्युएन यानें याचें नांव कौफ्र असें दिलें आहे.

२२ बाल्हीक.

केकयाचे उत्तरेकडील देशास पूर्वी बाल्हीक म्हणत असत. येथील घोडे फार प्रसिद्ध होते. रामायणांत दशरथाकडे किती जातीचे घोडे होते हें सांगण्याचे निमित्तानें याचा उल्लेख आला आहे.

२३ पंचवटी.

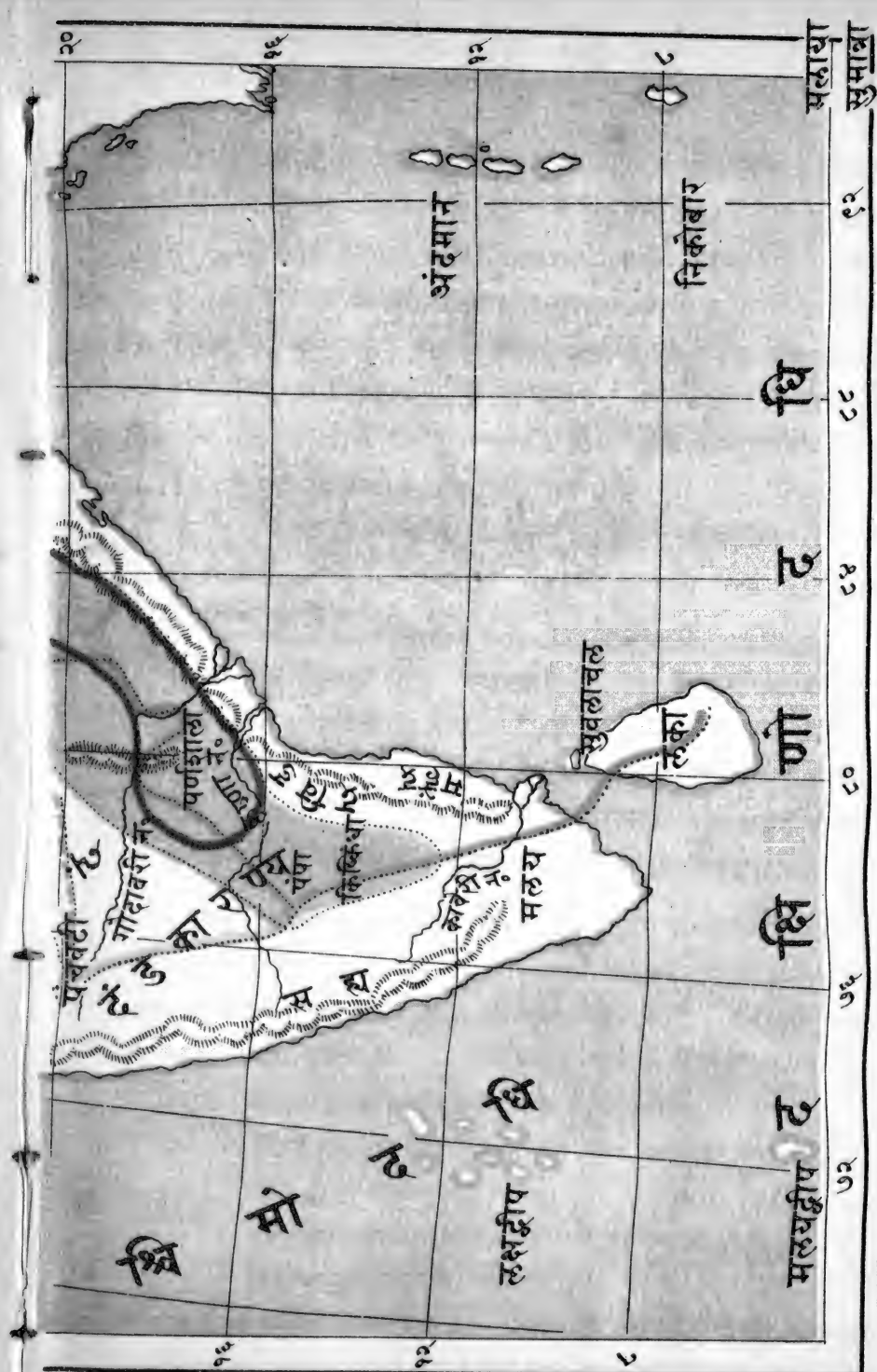
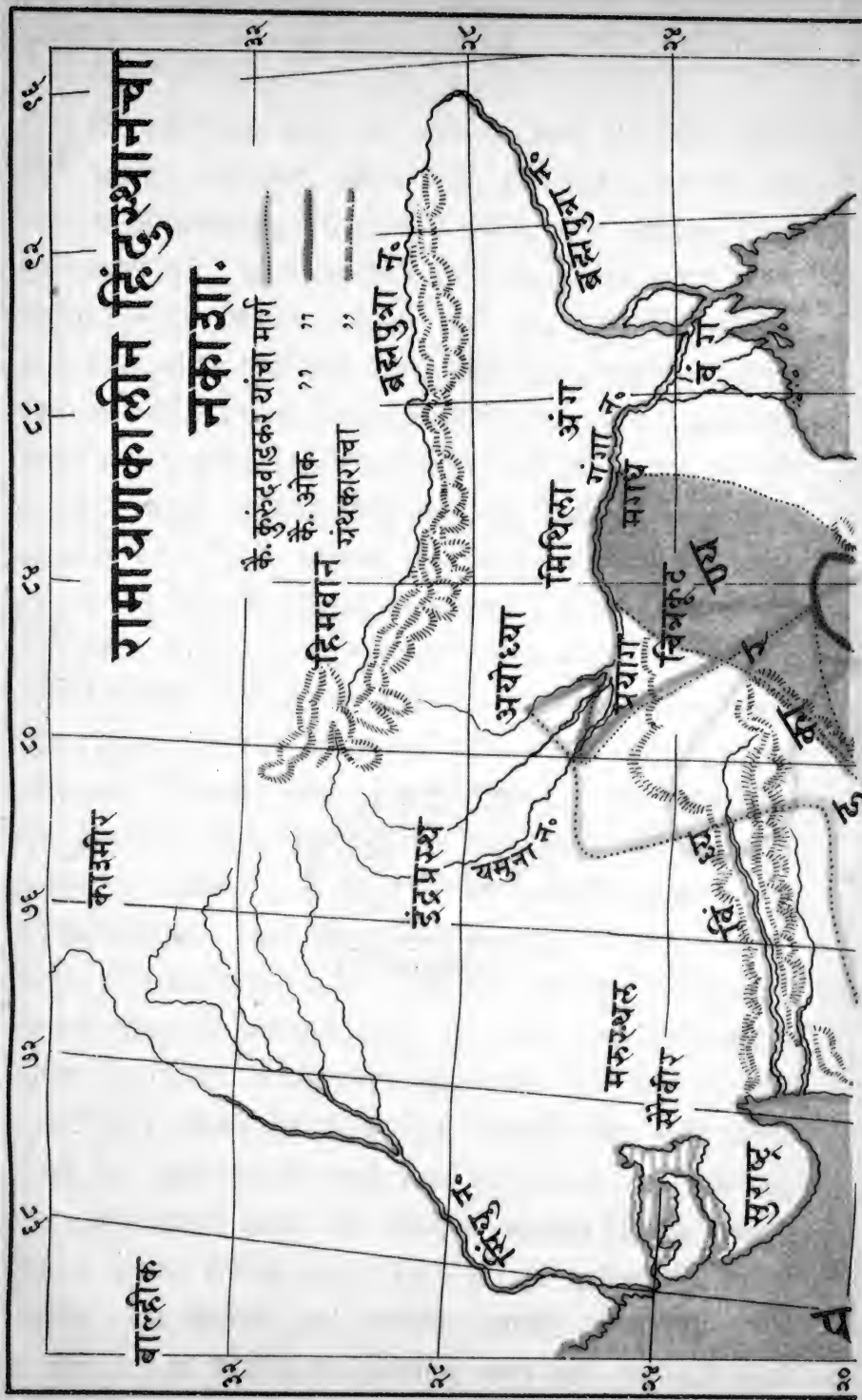
पंचवटी म्हणजे रावणानें जेथून सीतेचा अपहार केला तें स्थान. येथें राम, लक्ष्मण व सीता हीं पर्णकुटी बांधून राहिलीं होती. याच स्थलीं शूर्पणखेनें

येऊन रामाशीं विवाह करण्याची आपली इच्छा प्रकट केली व त्यानिमित्त लक्ष्मणानें तिचें नाक व कान कापले; यामुळें पुढें खरादिकांशीं रामाचें युद्ध झालें. या युद्धांत खरादींचा विध्वंस होऊन शूर्पणखेनें रावणाकडून सीतेचा अपहार करविला. अशा प्रकारें रामायणांतील मुख्य कथा येथें घडली असल्यामुळें या स्थानाला महत्त्व आले आहे. गोदातटीं नाशिकजवळ हें स्थान असल्याचा लोकप्रवाद आहे. शूर्पणखेचा नासिकाच्छेद ज्या स्थानीं झाला त्याला त्यानिमित्त नाशिक असें नांव पडलें अशी लोकांत समजूत आहे. लोकांतील ही समजूत खरी आहे का खोटी आहे, हें ठरविण्याचें काम थोडें कठिण आहे. लौकिक-परंपरेवर विश्वास ठेवून चालावयाचें तर ती अविच्छिन्न चालत आली आहे किंवा कसें, हें प्रथम निश्चित करणें अवश्य आहे. पण हा निश्चय करण्यासारखें ऐतिहासिक साधन नाही. रामाची वंशपरंपरा भारतीय युद्धपर्यंत चालू होती; व यापुढें रामायणांतील कथा, त्यांतील कित्येक भाग अलौकिक वाटला तरी, तो इतिहास आहे हें आपणांस ठरवितां आलें. रामवंशांतील पुरुष तोंपर्यंत अयोध्येच्या सिंहासनावर बसून राज्यकारभार पाहात असत; व यामुळें अयोध्या हें स्थान तोंपर्यंत लोकांना माहीत होतें; व पुढील इतिहास त्रुटित असला तरी लौकिक परंपरेची सत्यता सिद्ध करण्यापुरता उपलब्ध आहे. यासाठीं त्या स्थानाविषयीं निश्चय करण्यास अडचण वाटत नाही. पंचवटीचा रामकथेशीं संबंध पाहिला तर राम कांहीं काल तेथें होते व तेथून रावणानें सीतेचा अपहार केला एवढ्यापुरता आहे. अशा रीतीनें या स्थानाविषयीं लौकिक प्रवाद अविच्छिन्न चालत आला आहे असें निश्चयानें सांगण्यास ऐतिहासिक साधन नाही. या कामीं रामायणांतील वर्णन हें काय तें मुख्य साधन आहे. रामायणा-नंतरचे ग्रंथांतील उल्लेख हे त्याहून गौण होत. कारण ते लेखकानें शोधपूर्वक केले आहेत का लौकिक परंपरेला धरून केले आहेत, हें कळण्यास मार्ग नाही. कित्येक वेळां असे उल्लेख निर्णयाचे कामीं उपयुक्त न होतां घोंटाळा मात्र करितात. तेव्हां रामायणांतील वर्णनाकडे प्रथम वळूं.

कोणत्याहि प्राचीन वर्णनाविषयीं निर्णय करावयाचा म्हणजे कांहीं निरपवाद निश्चित स्थानें शोधून त्यांचा आश्रय करावा लागतो; आणि तदनुरोधानें

पुढील मार्ग आंखावयाचा असतो. गावें आणि नगरें यांचीं नांवें व सीमा कालांतरानें बदलतात, तथापि नदी, पर्वत व समुद्र यांना कधीं फारसा बाध येत नाही. यासाठीं इष्टस्थानांचे निर्णयाचे कामीं उपयुक्त अशा नद्यादींचा निश्चय करणे अवश्य आहे. रामानें अरण्यांत आल्यावर प्रयागाजवळ भरद्वाज मुनींचे आश्रमीं राहून पुढें चित्रकूट पर्वतावर कांहीं काल मुक्काम केला. हीं दोन स्थानें अद्यापि आहेत व तीं त्याच नांवांनीं प्रसिद्ध आहेत. भरद्वाजाश्रमीं उतरल्यावर अयोध्येतील प्रजानन, तेथून आश्रम जवळ (२।५४।२४) असल्यामुळे वारंवार आपल्या दर्शनाकरितां येतील, यासाठीं रामानें तेथें राहण्याचें नाकारिलें व भरद्वाज ऋषींनीं सांगितल्याप्रमाणें तेथून दहा कोसांवर (२।५४।२८) असलेल्या चित्रकूटावर तो राहण्यास गेला. रामाला परत नेण्याकरितां म्हणून भरत आपल्या परिवारासह अरण्यांत आला. त्याची व रामाची गांठ या पर्वतावर पडली. हा पर्वत याच नांवानें अद्यापि प्रसिद्ध आहे व तो प्रयागापासून दक्षिणेकडे आहे. येथें कांहीं काल राहिल्यावर राम अत्रि ऋषींच्या आश्रमीं गेला व तेथून पुढें त्यानें दण्डकारण्यांत प्रवेश केला. (३।१।१) मध्यंतरीं एके स्थलीं कित्येक ऋषींची वसाहत होती तेथें एक दिवस राहून, पुढें निघाल्यावर वाटेत त्यानें विराधाचा वध केला. नंतर शरभंग व सुतीक्ष्ण यांच्या आश्रमीं जाऊन त्यांच्या स्वागताचा स्वीकार केला व तेथून पुढें दण्डकारण्यांतलीं निरनिराळ्या ऋषींच्या आश्रमांत त्यानें दहा वर्षे काढिलीं व पुनः तो सुतीक्ष्ण ऋषींचे आश्रमीं आला. तेथून तो अगस्त्य ऋषींचे आश्रमीं गेला व त्यांनीं सांगितल्याप्रमाणें तेथून पुढें जाऊन पंचवटींत पर्णकुटिका बांधून तेथें राहिला. चित्रकूटापासून सुतीक्ष्णाश्रम कोठें होता व तेथून पंचवटी किती अंतरावर होती हें आपणांस पहावयाचें आहे. मधील अंतराविषयी स्पष्ट उल्लेख रामायणांत नाही. विराध राक्षसाचा वध रामानें जेथें केला, तेथून शरभंगऋषींचा आश्रम दीड योजनांवर असल्याचें विराधानें मरणापूर्वीं केलेल्या भाषणांत सांगितलें आहे. (३।४।२१) पुढें सुतीक्ष्णऋषींचे आश्रमीं जातांना मार्गांत मंदाकिनी नदी असल्याचें शरभंगाचें भाषणांत आलें आहे. (३।५।३६) ही मंदाकिनी नदी कोणती हें कळत नाही. सांप्रत चित्रकूटा-

जवळ मंदाकिनी म्हणून नदी आहे ती फार लहान आहे. शिवाय शरभंग-
ऋषि दिवंगत झाल्यावर तेथील सर्व ऋषींचे एक मंडळ रामाकडे राक्षसांपासून
होणाऱ्या पीडेपासून आपले रक्षण करण्याची विनंति करण्याकरिता आले.
(३।६।१) या वेळी ऋषींनी “ राक्षसांपासून ऋषींना किती पीडा होत आहे,
हे प्रत्यक्ष पहावयाचे असेल तर अरण्यांत निरनिराळ्या आश्रमांतून ऋषींची
पडलेली शरीरे अवलोकन करण्यास चल ” असे सांगितले. ऋषींची आश्रममंडले
त्या वेळी कोठेकोठे होती हे सांगतांना त्यांचे तोंडी पुढील श्लोक आहे—

पंपानदीनिवासानामनुमंदाकिनीमपि ।

चित्रकूटालयानां च क्रियते कदनं महत् ॥३।६।१७॥

“ पंपानदी, मंदाकिनी व चित्रकूट येथे वास करणाऱ्या ऋषींची या राक्ष-
सांनी कत्तल चालविली आहे.”

मंदाकिनी व चित्रकूट यांचा येथे पृथक् निर्देश आहे. तेव्हां सांप्रत चित्रकूटा-
जवळ असलेली मंदाकिनी त्या वेळी मोठी होती असे मानिले तरी शरभंग व
सुतीक्ष्ण या दोन ऋषींच्या आश्रमांचे मध्ये मार्गात लागणारी म्हणून जिचे वर्णन
वर आले आहे ती ही नव्हे, हे उघड आहे. ही नदी सांप्रत कोठे आहे ? व अस-
ल्यास तिला आता नांव काय हे कळण्यास मार्ग* नाही. चित्रकूटापासून अलि

* सुतीक्ष्णाश्रमाजवळची मंदाकिनी कोणती हें न कळल तरी येथे उल्लेखिलेली मंदाकिनी
म्हणजे गोदावरी नदी असावी असा आमचा तर्क आहे. सीतेला रावणाने पळविल्यानंतर
रामाने सीता दिसना असे पाहिले, व ती गोदावरीवर गेली नसेल ना, अशी शंका येऊन
त्याने स्वतः नदीवर जाऊन तिचा शोध केला व परत आल्यावर तो लक्ष्मणाला म्हणतो:—

एषा गोदावरी सौम्य किंचिन्न प्रतिभाषते ।

किन्तु लक्ष्मण वक्ष्यामि समेत्य जनकं वचः ॥३।९४।११॥

मन्ये दीर्घा भविष्यन्ति रात्रयो मम जाग्रतः ।

मंदाकिनीं जनस्थानमिमं प्रस्त्रवणं गिरिम् ॥१४॥

सर्वाण्यनुचरिष्यामि यदि सीता हि लक्ष्यते ॥

“ हे सौम्य लक्ष्मणा, ही गोदावरी कांही बोलत नाही. जनकराजाची गांठ पडल्यावर
ह्याला मी काय सांगू बरे ? आतां नीज न येतां रात्री मोठ्या होतील असे वाटते. सीता

ऋषींचा आश्रम किती दूर होता अथवा किती वेळानें तो त्या आश्रमीं जाऊन पोचला हें रामायणांत सांगितलेलें नाहीं. (२।११।७।५) तेथें तो एक दिवस राहिला, हें मात्र स्पष्ट लिहिलें आहे. (२।११।९) येथून पुढें गेल्यावर त्यानें दंडकारण्यांत प्रवेश केला असें लिहिलें आहे. दंडकारण्यांत प्रवेश केल्यावर प्रथमच ऋषींचें एक आश्रममंडल लागलें. तेथें एक दिवस राहून तो अरण्यांत पुढें गेला. हें आश्रममंडल दंडकारण्याचे प्रारंभीच होतें; (३।१।१) व येथून पुढें ऋषिजनांचीं आश्रममंडले मधूनमधून असावीत असें दिसतें. शरभंगाकडून सुतीक्ष्णाकडे जाण्याचा मार्ग फार दूर होता व वाटेत पुष्कळ उदक असलेल्या कित्येक नद्या उतरून गेल्यावर राम आश्रमीं पोचला. (३।७।२) येथे मूळांत 'नदीस्तीर्त्वा बहूदकाः' असे शब्द आहेत. नद्या किती उतराव्या लागल्या याची संख्या येथें सांगितलेली नाहीं. तथापि बहुवचनावरून त्या तिहींपेक्षां कमी असणें संभवनीय नाहीं. अशा रीतीनें चित्रकूटापासून आश्रमापर्यंत मध्यंतरी प्रदेश केवढा होता, हें कळण्यास मार्ग नाहीं. मध्यंतरीं रामानें तीन आश्रमांत मुक्काम केले आहेत. तथापि हे मुक्काम एक एक दिवसांचे मार्ग चालून क्रमानें करण्यांत आले, असें म्हणवत नाहीं. आश्रम आढळला तेव्हां रामानें तेथें मुक्काम केला असावा. मधील मुक्काम अरण्यांत आश्रमावांचून कोठेंतरी केले असल्यामुळे त्यांची नोंद रामायणांत केली नसावी असें वाटतें X

सांपडेल तर मंदाकिनी, जनस्थान व प्रसवण गिरि हीं सर्व मी हिंझून पाहीन. " पंचवटी-जवळ गोदावरी असून तिचा उल्लेख रामानें प्रथम केला आहे. त्याचे पुढील भाषणांत जनस्थान व प्रसवण गिरि यांबरोबर मंदाकिनीचा उल्लेख आहे. जनस्थानांत गोदावरी हीच प्रसिद्ध नदी दिसते; व येथील सहैव निर्देशावरून मंदाकिनीशब्दानें रामाला गोदावरीच अभिप्रेत असावी असें दिसतें.

X मिथिला व विशाला या नगरींचे स्थलनिर्णय करितांना कै. शंकर बाळकृष्ण दीक्षित यांनीं आपलें असेंच मत दिलें आहे. ते लिहितात "विशालनगर गंगेच्या उत्तरेस २० मैल व तेथून ८३ मैल जनकपूर..... इतकी मजल दोन दिवसांत गेले कसे ही शंका येते. परंतु तिचें समाधान दोन रीतींनीं करितां येतें. अयोध्येहून सरयू व गंगा यांच्या संगमाचें अंतर १७० मैलांहून कमी नाहीं; आणि वाटेत फक्त एक रात्र मुक्काम केल्याचा उल्लेख

अरण्यांत रहावयाचें व तेहि आश्रमावांचून कोणत्या तरी वृक्षाच्या छायेत रहावयाचें ही कल्पना चमत्कारिक वाटण्याचा संभव आहे; परंतु अरण्यवास त्यांनीं पत्करिला याहून यांत अधिक चमत्कार कोणता आहे? सुमंत्र परत गेल्यावर गंगानदी उतरून राम पलीकडे गेला तेव्हां त्या तिघांनीं एक रात एका वृक्षाखाली काढिल्याचें रामायणांत स्पष्ट लिहिलें आहे. (२।५३।१)

या वेळीं रामानें लक्ष्मणाला “आजपासून आपल्याला सावध राहून रात्रीं जागलें पाहिजे; कारण हे लक्ष्मणा, सीतेचा योगक्षेम आम्हांवर अवलंबून आहे” (२।५३।३) असें सांगितलें. वनवासांतील असल्या पुढील प्रसंगांविषयींची लक्ष्मणाला व त्याबरोबर रामायणाचे वाचकांना ही सूचनाच आहे. हा प्रसंग प्रथमचा म्हणून तो येथें सांगितला आहे व पुढील प्रसंग त्यावरून अनुमानावयाचे आहेत.

सुतीक्ष्णाश्रमापासून अगस्त्याश्रम किती दूर अंतरावर होता हें रामायणांत स्पष्ट सांगितलें आहे. अगस्त्य ऋषींचा आश्रम कोठें आहे असें विचारल्यावरून सुतीक्ष्णानें रामाला तिकडे जाण्याचा मार्ग सांगितला. त्यांत तेथून चार योजनांवर अगस्त्यऋषींचे बंधूंचा आश्रम असून त्यापुढें एक योजनावर अगस्त्यांचा आश्रम असल्याचें वर्णन केले आहे. अर्थात् या दोन आश्रमांमधील अंतर पांच योजने इतकें आहे. अगस्त्याश्रमापासून दोन योजनांवर पंचवटी असल्याचें अगस्त्यांनीं रामाला पुढील माग सांगतांना म्हटलें आहे. पंचवटी कोठें होती हें ठरविण्यास तेथें गोदावरी नदीचा उल्लेख आहे, तो महत्त्वाचा आहे. ही नदी ह्यणजे नाशिकाजवळ असलेली प्रसिद्ध गोदावरी नदी होय, हें उघड आहे. अगस्त्यऋषींनीं आपल्या आश्रमापासून पुढें दक्षिणेकडे गोदावरी नदी सांगितली आहे. त्यापक्षां त्यांचा आश्रम नदीशीं नव्हे—नदीचे उत्तरतीरी—असला पाहिजे. अगस्त्यऋषींनीं महत्त्वाचीं कार्यें त्या वेळीं दोन केलीं, व या निमित्त त्यांचा लौकिक पसरला होता. विंध्यपर्वत वाढूं लागला तो इतका

आहे. तेव्हा कांहीं मुकाम सांगितले नाहीत असें दिसतें. सरयूसंगमापासून आश्रमास जातांना शोण उतरल्याचा उल्लेख नाही.....याहि गोष्टीवरून कांहीं मुकाम सांगितले नाहीत या म्हणण्यास बळकटी येते.” भारतवर्षीय भूवर्णन—पृष्ठ २१०-११.

वाढला कीं, सूर्याचा मार्ग त्यानें बंद केला. अगस्त्यऋषि त्या वेळीं सर्व देवांच्या प्रार्थनेवरून तेथें आले व त्यांचें स्वागत करण्याकरितां विंध्यपर्वतानें त्यांना नमस्कार घातला. त्याच्या प्रणामाचा स्वीकार करून अगस्त्यऋषि पुढें गेले व जातांना त्यांनीं विंध्याला आपण परत येईपर्यंत तसाच पडून राहण्यास सांगितलें. अगस्त्यऋषि दक्षिणेकडे गेले ते तेथेंच आश्रम बांधून राहिले व त्यांची बाट पहात विंध्य तसाच पडून राहिला. ऋषि मागाहून परत आले नाहींत व विंध्यानें वर डोकें केलें नाहीं. अगस्त्यऋषींचा आश्रम कोठें होता हें आतां आम्ही शोधित आहों. पण विंध्याचल त्यांच्या कथेची साक्ष देत तसाच पडून राहिला आहे. या पौराणिक कथेचा अर्थ विंध्याचल ओलांडून अगस्त्यऋषि दक्षिणेकडे गेले व तेथें त्यांनीं वसाहत केली असा आहे. तोंपर्यंत दक्षिणेकडील प्रदेश सर्वथा अज्ञात होता असें नव्हे, पण तेथें वस्ती नव्हती. सुतीक्ष्णाश्रमापासून राम निघाला तो दोन दिवशीं अगस्त्यऋषीं गेला. परंतु दण्डकारण्यांतील आश्रममंडलांत दहा वर्षे प्रवास करूनहि रामाला दोन दिवसांच्या वाटेवर असलेल्या अगस्त्याश्रमाकडे कोणत्या मार्गानें जावें हें सुतीक्ष्णमुनींना विचारवें लागलें. दक्षिणेकडील वस्ती त्या वेळीं किती विरल व परस्परान्शीं विलग होती, हें यावरून उघड होतें. दक्षिणेकडे येण्याला मुख्य अडचण विंध्याचलाची होती. आर्यावर्ताची स्थलसीमा अमरसिंहानें विंध्य व हिमालय यांमधील प्रदेश अशी दिली आहे.

आर्यावर्तः पुण्यभूमिर्मध्यं विंध्यहिमालयोः ।

ही व्याख्या प्राचीनकालीं प्रचलित असलेली त्यानें कोशांत संगृहीत केली आहे. आर्यांची वस्ती या प्रदेशांत मात्र प्राचीन कालीं होती, हें या व्याख्येत ध्वनित होत आहे. विंध्याच्या समीपभागीं रामानें आपला पुत्र कुश याकरितां कुशावती नगरीची स्थापना केली असें रामायणांत सांगितलें आहे. (७।१०८।४) नगरीची स्थापना केली ह्मणजे कोणत्या तरी प्रदेशांत असलेली वस्ती मुळशी पेट्यांतल्या प्रमाणें उडवून तेथें आणिली असें नव्हे, तर आपल्या मार्गे राज्याची व्यवस्था चांगली रहावी या हेतूनें त्यानें त्याचे दोन विभाग केले व त्यांवर दोघां राजपुत्रांची योजना केली, त्यांपैकीं एका विभागाचें

आधिपत्य कुशाकडे दिलें व राजधानीला त्याचें नांव दिलें. म्हणजे विंध्याचलाचे उत्तरभागी वस्ती होती, हें उघड आहे. विंध्याचलाचे दक्षिणेकडे वस्ती नव्हती व येथूनच दंडकारण्याला प्रारंभ झाला आहे. उत्तरकांडांत दंडकारण्यासंबंधानें एक कथा असून तींत इक्ष्वाकूचा पुत्र दंड तेथें राज्य करित होता व यानें आपले गुरु भृगु यांची कन्या अरजा हिजवर बलात्कार केल्यामुळें त्या ऋषींनीं तो सर्व प्रदेश भस्मसात होईल व त्यांत कोणी वस्ती करणार नाही, असा शाप दिला असें सांगितलें आहे. (७।८० व ८१) हा प्रदेश विंध्य व शैवल यांचे मध्यभागी असून तोच पुढें दंडकारण्य म्हणून प्रसिद्ध झाला असें तेथें वर्णन केलें आहे. ही सर्व कथा इतर आनुषंगिक आख्यानांसह प्रक्षिप्त असल्याचें आम्हीं अन्यत्र दाखविलें आहे. मूळ रामायणांतील प्रमाणाइतकें या भागाचें महत्त्व नाही, हें खरें; तथापि प्राचीन कथा लौकिक परंपरेनें प्रचलित असलेली तींत ग्रथित केली आहे व या दृष्टीनें तिचा येथें निर्देश केला आहे. हरिवंशामध्ये मनुचा पुत्र सुद्युम्न, त्याचा पुत्र गय व त्याचा कनिष्ठ पुत्र दंड म्हणून सांगितला असून त्यानें दंडकारण्याची स्थापना केली, असें सांगितलें आहे.

यश्चकार महात्मा वै दण्डकारण्यमुत्तमम् ।

वनं तल्लोकविख्यातं तापसानामनुत्तमम् ॥१।१०।२५॥

तत्र प्रविष्टमात्रस्तु नरः पापात् प्रमुच्यते ॥

“ याच महात्म्या दंड राजानें लोकप्रसिद्ध व तपस्विजनाना श्रेष्ठ वाटत असलेल्या दण्डक अरण्याची स्थापना केली. या वनांत प्रवेश करितांच मनुष्य पापापासून मुक्त होतो.”

या दोन कथा वास्तविक अगदीं एकमेकींविरुद्ध आहेत. दंडकारण्यांत पूर्वी वस्ती असून मग ती उठली असें रामायणांतील कथा सांगते, तर दंडराजानें या अरण्याची स्थापना केली असें हरिवंश म्हणतो. मात्र रामायणांतील कथेंत या अरण्यांत तपस्वी रहात असल्यामुळें यालाच जनस्थान असें नांव प्राप्त झालें, असें सांगितलें आहे. (७।८१।२०) व या दृष्टीनें दोन कथांची संगति लावितां येईल. अरण्याची स्थापना करण्याला कोणी राजा पाहिजे असें नाही; तें कार्य सृष्टि स्वतां करिते. प्रदेश मनुष्यवस्तीला योग्य—सुरक्षित—करणे हें काम राजाचें आहे;

आणि या कार्याला प्रारंभ फार प्राचीनकालीं झाला असें या दोन कथांवरून अनुमानितां येतें. हा प्रदेश दंड नामक राजानें असो वा कोणत्या तरी राजाचे दंडानें असो, सुरक्षित झाला व त्यांत तपस्वी प्राचीनकालीं रहात होते हें निर्विवाद आहे. ही परंपरा अखंड चालू राहिली असती तर अगस्त्य मुनींना कामगिरी राहिली नसती. परंतु हा प्रदेश मध्यंतरीं असलेल्या विंध्याद्रीमुळें दुर्गम व राक्षसांच्या उपद्रवामुळें वस्तीला अयोग्य होता व याकरितां ही परंपरा मध्यें त्रुटित झाली. या परंपरेचे अगस्त्य हे पुनःप्रवर्तक होत. हा प्रदेश विंध्य व शैवल यांचे मध्यभागीं असल्याचें रामायणांत सांगितलें आहे. (७।७९।१६) ही दंडकारण्याची प्राचीन कालची मर्यादा होय. कारण अगस्त्यमुनींचा आश्रम या प्रदेशाच्या पलीकडे दक्षिणभागीं होता. अगस्त्याश्रमापासून पंचवटी दोन योजनांवर असून तिचे समीप गोदावरी नदी होती, असें रामायणांत सांगितलें आहे; व या वर्णनाची संगति राखावयाची म्हणजे दंडकारण्याची मर्यादा मागाहून वाढत चालली असें मानणें भाग आहे. सांप्रत मुंबईसारख्या मोठ्या नगरीची वस्ती वाढत चालली म्हणजे तो तो प्रदेश सोयीकरितां नांव वेगळें देऊनहि त्याच नगरींत समाविष्ट केला जातो, तोच प्रकार दंडकारण्याविषयीं होय. सर्व प्रदेश दुर्गम असल्यामुळें तो एका नांवानें ओळखिला जाणें साहजिक दिसतें. अगस्त्यऋषींचे वेळीं दंडकारण्याची मर्यादा ठरवावयाची तर विंध्यापासून दक्षिणेकडे गोदावरीपुढील कांहीं प्रदेश त्यांत समाविष्ट केला पाहिजे. दक्षिणेकडील ही मर्यादा ज्याप्रमाणें वाढली आहे, त्याप्रमाणें उत्तरेकडीलहि वाढली आहे. विंध्याद्री ही दंडकारण्याची उत्तरेकडील सीमा असें आपण म्हणतो व यासाठीं त्याच्या नेटोप्यानें दक्षिणेकडील प्रदेशाचा मात्र आपण त्यांत समावेश करितो; पण विंध्याद्रीचे ईशान्येकडील कांहीं प्रदेशहि दंडकारण्यांत त्या वेळीं मोडत होता असें दिसतें. विश्वामित्रांच्या मखरक्षणार्थ राम ज्या आश्रमांत आले तो सिद्धाश्रम दंडकारण्यांत गणला जात असे. बालकांडांत याविषयीं उल्लेख नाही. पण मारीचाकडे रावण साहाय्य मागण्याकरितां गेल्यावेळीं त्यानें त्याला रामाचे सामर्थ्याविषयीं जे आपले अनुभव सांगितले, त्यांत हा इतिहास आला असून त्यानिमित्तानें तेथें असा उल्लेख सांपडतो. विश्वामित्र राजा दशरथाकडे राजपुत्रांना मागण्यास गेले ते बृत्त सांगून तो पुढें म्हणतो:—

इत्येवमुक्त्वा स मुनिस्तमादाय नृपात्मजम् ।

जगाम परमप्रीतो विश्वामित्रः स्वमाश्रमम् ॥३८।१२॥

तं तथा दंडकारण्ये यज्ञमुद्दिश्य दीक्षितम् ।

वभूवोपस्थितो रामाश्चित्रं विस्कारयन् धनुः ॥१३॥

“याप्रमाणे (राजाला सांगितल्यावर) विश्वामित्र मुनि त्या राजपुत्राला घेऊन अत्यंत आनंदित होऊन आपल्या आश्रमीं आले. नंतर दंडकारण्यामध्ये त्यांनी यज्ञदीक्षा घेतली असतां राम आपले अद्भुत धनुष्य लववीत त्यांचे समीप उभा राहिला. ” म्हणजे मनुष्यवस्ती राक्षसांचे उपद्रवामुळे उठत गेली तसतशी दंडकारण्याची मर्यादा वाढत गेली. दक्षिणेकडील पुढच्या पुढच्या प्रदेशांशीं तर संबंध याहूनहि कमी, यामुळे पुढील बराच प्रदेश दंडकारण्य या नांवाने मोडून लागला. दंडकारण्यांत वस्ती करण्याचें धाडस नंतरच्या कालांत अगस्त्य ऋषींनीं प्रथम केलें. विंध्याद्रीचे ईशान्येकडील प्रदेश जरी दंडकारण्यांत मोडत होता तरी त्या बाजूला विश्वामित्रांचा आश्रम होता. यावरून तो प्रदेश त्या वेळीं फार दुर्गम वाटत नव्हता असें दिसतें. विन्ध्याद्रीच्या दक्षिणेकडील प्रदेशांत मात्र त्या पर्वतानिमित्त व राक्षसांचे उपद्रवानिमित्त प्रायः कोणी जात नसे आणि यासाठीं अगस्त्यांनीं विंध्याद्रीची मर्यादा ओलांडली म्हणून त्यांची त्या वेळीं विशेष प्रशंसा होऊं लागली.

अगस्त्यऋषींनीं दुर्गम विन्ध्याचल पादाक्रांत केला एवढ्याने त्याचे कार्याची पूर्तता होत नसून पुढील दंडकारण्यांतील ज्या प्रदेशांत त्यांनीं स्वतांचे आश्रमाची स्थापना केली तो प्रदेश त्यांनीं तपस्वी जनांना निर्भय करून ठेविला होता. त्यांच्या या कार्याचें आश्रमासमीप आल्यावर रामाने आदरपूर्वक वर्णन केलें आहे. “ज्या अगस्त्य मुनींचे प्रभावामुळे राक्षस दक्षिण दिशेकडे नुसतें पाहतात,—आपला प्रदेश म्हणून उपभोग घेत नाहीत—त्यांचा हा आश्रम होय. दक्षिण दिशा ज्या वेळीं त्यांनीं आक्रमण केली त्या वेळेपासून निशाचर वैरभाव सांडून शांत राहिले आहेत. ह्या आश्रमामध्ये असत्य भाषण करणारा, क्रूर, लबाड, दुष्ट अथवा पापी जिवंत रहात नाही, असा ह्या मुनींचा प्रभाव आहे.” (३।११।८३, ८४, ९१) अगस्त्य ऋषींचें मुख्य कार्य जें विंध्याक्रमण त्या

दृष्टीनें दंडकारण्याची मर्यादा आपण ठरविली पाहिजे व याकरितां विंध्यापासून त्याचे नेटोप्यानें दक्षिणेकडे असलेला गोदावरीपुढील कांहीं प्रदेशासह सर्व भाग त्या वेळीं दंडकारण्यांत मोडत होता असें मानणें भाग आहे. विंध्याचे पूर्व बाजूनें दक्षिणेकडे येण्याचा मार्ग दुर्गम नव्हता व याच मार्गानें येऊन रामानें दंडकारण्यांत प्रवेश केल्यामुळे मध्यंतरी विंध्यपर्वत लागल्याचा उल्लेख रामायणांत आढळत नाही. दंडकारण्याची ही मर्यादा लक्षांत घेतली असतां सध्यां नाशिका-जवळ दाखविण्यांत येत असलेली पंचवटी हीच रामानें वास केलेली पंचवटी होय, असें उघड दिसून येतें.

रा. रा. अभ्यंकर व पंचवटी.

पंचवटीचें स्थान निश्चित करण्याचे यापूर्वी कित्येक विद्वानांनीं प्रयत्न केले असून त्यानिमित्त अयोध्येहून राम वनांत निघाल्यापासून पंचवटी येथें येईपर्यंतच्या त्याच्या प्रवासाविषयी चर्चा केली आहे. या चर्चेला मुख्य आधार रामायणाचा असला तरी त्यावरून प्रत्येकानें वेगवेगळीं अनुमानें काढिली आहेत. रामाच्या प्रवासाविषयी विचार करितांना मधील मुक्काम, दिवस इत्यादिकांविषयी या सर्वांची एकवाक्यता नसली तरी मतभेद थोडा आहे, व यासाठीं त्यासंबंधानें एकदम चर्चा केल्यास अयुक्त होणार नाही. रामाचे प्रवासाविषयी सविस्तर आणि सप्रमाण विवेचन रा. रा. महादेव गोविंद अभ्यंकर यांनीं आपल्या श्री-वाल्मीकिरामायणावरील निबंधांत केलें आहे. रामानें अरण्यांत प्रवेश केल्यावर पंचवटीपर्यंत व तेथून पंपेपर्यंत कसकसे मुक्काम केले व रामायणांत सांगितलेलें व अनुमानानें ठरविलेलें मधील अंतर किती असावें, हें त्यांनीं ठरविलें आहे आणि त्यांनीं केलेल्या विवेचनाचें येथें परीक्षण केल्यास रामाचे प्रवासासंबंधी इतरांनीं जे विवेचन केलें आहे, त्याचें वेगळें परीक्षण करावयाचें कारण नाही. त्यांचें म्हणणें काय आहे, हें प्रथम त्यांचे शब्दांत सांगतों—“ पहिले दिवशीं राम तमसातीरीं राहिले व दुसरे दिवशीं गंगातीरीं श्रृंगवेरपुराजवळ राहिले. हा प्रवास रामानें रथांतून केला (२।४५-५३). तिसरे दिवशीं गंगा उतरून राम पायानें निघाले व एका झाडाखालीं निजले व चौथे दिवशीं प्रयागाजवळ भरद्वाजाश्रमीं राहिले (२।५३-५४). पांचवे दिवशीं राम प्रयागाहून चित्र-

कूटास निघाले. हा पर्वत प्रयागाहून दहा कोस होता (२।५४।२८). सहावे दिवशीं ते चित्रकूटास पोचले. येथें रामास परत नेण्याकरितां भरत आला; परंतु राम परत न जातां पुढें निघाले. मग पहिले दिवशीं अत्रीचे, दुसरे दिवशीं दंडकारण्यांतील एका ऋषीचे, तिसरे दिवशीं विराधास मारून सहा कोसांवरील शरभंगाचे व नंतर सुतीक्ष्णाचे आश्रमीं गेले (३।४।२१). तेथून दहा वर्षे निरनिराळ्या ऋषींचे आश्रमांत राहून परत सुतीक्ष्णाश्रमीं आले. नंतर तेथून १६ कोसांवरील अगस्त्यांचे भावांचे आश्रमीं व दुसरे दिवशीं ४ कोसांवरील अगस्त्यांचे आश्रमीं व तिसरे दिवशीं ८ कोसांवर पंचवटींत पर्णकुटी करून राहिले (३।११-१५). रावणानें सीता हरण केल्यावर तीन कोसांवर त्रौंचारण्यांत ते गेले; तेथून तीन कोस जाऊन अयोमुखीचा वध केला. नंतर एक कोस जाऊन कबंधवध करून दुसरे दिवशीं शबरीचा उद्धार केला. रामाच्या या प्रवासांत मधील अंतरें सर्वत्र सांगितलेलीं नाहींत. प्रयागापासून चित्रकूट १० कोस सांगितला आहे व सुतीक्ष्णाश्रमापासून पंचवटी २८ कोस सांगितली आहे. मधील प्रवास तीन दिवसांचा म्हणून अंतर ४८ कोसांहून अधिक होणार नाहीं. म्हणजे प्रयागापासून पंचवटी फार तर ८६ कोस अंतरावर येते. पंचवटीहून पंपेस दोन दिवशीं चालून गेले, म्हणून मधील अंतर अजमासें ३२ कोस होईल. एकंदरीत प्रयागापासून पंपा ९२ कोसांवर असली पाहिजे. ”

रा. रा. अभ्यंकर यांच्या प्रतिपादनाचें स्थूल स्वरूप याप्रमाणें आहे. आमचे माते मधील अंतर ठरवितांना त्यांची थोडी भूल झाली आहे. चित्रकूटाहून राम निघाल्यानंतर जेथें जेथें त्यानें मुक्काम केल्याचें सांगितलें, तेथपर्यंत एक एक दिवसाचा प्रवास रामायणांत निर्देश नसतांहि त्यांनीं गृहीत धरिला आहे व या मुद्यावर त्यांची सर्व अनुमानपरंपरा अवलंबून आहे. सुतीक्ष्णाश्रमापासून पंचवटीपर्यंतचें अंतर रामायणांत स्पष्ट सांगितलें आहे व त्याविषयी वाद नाहीं; पण चित्रकूटापासून सुतीक्ष्णाश्रमापर्यंत अंतर किती होतें, हें रामायणांत सांगितलेलें नाहीं. मध्यंतरीं तीन आश्रमांत रामानें मुक्काम केल्याचें वर्णन आहे व त्यावरून हा प्रवास रा. अभ्यंकर यांनीं ३ दिवसांचा मानिला आहे. पंचवटीपासून किष्किंधेपर्यंतचा प्रवास त्यांनीं २ दिवसांचा धरिला आहे. हा मार्ग किती विशाल व

विकट आहे, हें आम्हीं रामायणांतील अवतरणें देऊन पुढें किष्किधेवरील विवेचनाचे प्रसंगी दाखविणार आहों. रामाला कांहींतरी दिवस लागले असतील, हें कोणालाहि पटण्यासारखें आहे. चित्रकूटापासून सुतीक्ष्णाश्रमापर्यंतचा मार्ग कसा व केवढा होता, हें रामायणावरून वरीलप्रमाणें दाखवितां येत नाहीं; तथापि मार्गातील अंतर थोडें असतां रामायणांत स्पष्ट सांगितलेलें असतें व तेंच फार असल्यास निर्देश मोघम केलेला असतो, एवढें अनुमान वरील दोन प्रकारच्या पद्धतींवरून होतें व म्हणून सुतीक्ष्णाश्रमापर्यंतचा प्रवास रा. अभ्यंकर मानितात तसा जवळचा वाटत नाहीं. मध्यंतरी पुष्कळ नद्या रामाला उतरून जाव्या लागल्या, असें रामायणांत वर्णन आहे. (३।७।२) व तें आमच्या अनुमानास पोषकच आहे. चित्रकूटापासून विंध्याद्रीपर्यंत अंतर मोजलें तर तें सुमारे शंभर मैल येईल व रा. अभ्यंकर यांनी चित्रकूटापासून किष्किधेपर्यंतचें अंतरच तितकें ठरविलें आहे व यामुळें रामायणांतील पंचवटी व किष्किधा विंध्याद्रीचे उत्तरेला असल्याचें त्यांचें मत दिसत आहे. विंध्याद्रीविषयीचें विवेचन पूर्वी केलें आहे व त्यावरून अगस्त्य-ऋषींचा आश्रम विंध्याद्रीचे उत्तरेस असणें शक्य नाहीं हें दिसून येईल; आणि पंचवटी त्यापुढें दक्षिणेस असल्यामुळें रामायणांतील वर्णन व लोकप्रवादानुरूप सध्यां ठरलेली पंचवटी यांची संगति लागते. पंचवटी व गोदावरी हीं जवळजवळ असल्याचें रामायणांत सांगितलें आहे, तिकडे तर रा. अभ्यंकर यांनीं मुळींच लक्ष दिलें नाहीं. दुसरी गोदावरी कल्पून रामायणाची संगति लावतां येईल, पण तशी दुसरी गोदावरी सध्यां नाहीं व पूर्वी होती असें म्हणण्यास प्रमाण नाहीं. रामाचे प्रवासाविषयींच्या या मोघम निर्देशाप्रमाणें सुग्रीवानें केलेलें भूगोलवर्णन हेहि त्यांच्या अनुमानांतील घोंटाळा वाढविण्यास कारण झालें आहे. दक्षिणेकडे जाणाऱ्या वानरचमूला उदेशून सुग्रीवानें जें भूगोलवर्णन केलें आहे, त्यांत त्यानें विंध्याद्रीचा उल्लेख केला आहे. रामाचे प्रवासाचे मुकाम ठरवून चित्रकूटापासून किष्किधेपर्यंत किती अंतर असावें याचें अनुमान त्यांनीं केलें व त्यावरून किष्किधा विंध्याद्रीचे उत्तरेस येऊं लागली व सुग्रीवाचे या विधानानें त्यांचे अनुमानास पुष्टि मिळाली. याचा परिणाम लंकेचा शोध करण्याकरितां

दक्षिणेकडे न जातां त्यांना दुसऱ्या बाजूला जावे लागलें. विंध्याद्रीविषयी मूळ रामायणांत कशी भूल झाली आहे व ती रामायणांतील अन्यत्र असलेल्या निर्देशांवरून कशी उघड होते, हें आम्हीं पुढें किष्किधेवरील चर्चेत दाखविणार आहों. सुग्रीवाचें भूगोलवर्णन तर स्पष्टपणें प्रक्षिप्त आहे. तेव्हां त्यांतील कोणतेहि विधान प्रमाणार्ह नाहीं. लंकादि स्थलांचा निर्णय करितांना अगस्त्या-श्रम, गोदावरी, सह्याद्रि व दक्षिणसमुद्र यांचे रामायणांतील उल्लेख दृष्टीआड करितां नये व त्यांची संगति राखून प्रतिपादन करावयाचें तर पंचवटी व किष्किधा हीं विंध्याद्रीचे उत्तरेस होती अशी कल्पनाहि करितां येणार नाहीं. दक्षिण समुद्राचा उल्लेख तर लंकेचा शोध अन्यत्र करूं पाहणाऱ्या शोधकाचे मार्गांत प्रत्येक वेळीं आड येणारा आहे. रामाचे प्रवासाचा काल अनुमानानें ठरवून त्यावरून मधील अंतर गृहीत धरल्यामुळें इतका घोंटाळा होत आहे. आणि हें अनुमान तर निराधार आहे. तेथें स्पष्ट निर्देश असता अथवा बाधक प्रमाण असतें तर रा. अभ्यंकर यांनीं हें धाडस केलें नसतें. मूळांतील निर्देश मोघम आहे व म्हणूनच तसें अनुमान त्यांनीं केलें आहे. पण रामायणांतील अन्यत्र असलेल्या भूवर्णनाची संगति राखण्याकरितां त्या दृष्टीनें हा निर्देश लाविला पाहिजे आणि तो तसा लावूं गेल्यास तो मोघम असल्यामुळें विरोध करणाराहि नाहीं. मग सर्व वचनांची संगति वरीलप्रमाणें कां लावूं नये ?

गोदावरीचे मुखाकडील पंचवटी.

गोदावरीचे मुखाकडे भद्राचलम् जवळ पर्णशाळा म्हणून एक गांव आहे व राम तेथें राहिले व जेथून रावणानें सीतेचें हरण केलें तें स्थान हें, असें कित्येक विद्वानांचें मत आहे. या विषयावर कै. ओक यांचा लेख काव्यसंग्रहाचे अंकाबरोबर (अंक ३४ वा.) प्रसिद्ध झाला असून त्यांत त्यांनीं आपल्या मताचा पुरस्कार केला आहे. पंचशती रामायणांतील एका साकीवरील टीपेंत × प्रथम

× काव्यसंग्रह आक्टोबर १८९२ चे अंकांत पृष्ठ ८१ वर मोरोपंतकृत रामायणांपैकी पंचशती रामायणांतील ४२० व्या साकीवरील गोदावरी शब्दावर व पुढें ४२३ व्या साकीवरील पंचवटी शब्दावर पुढील दोन टीपा आहेत:—

“१ ही गोदावरी प्रसिद्ध नाशिकाजवळची नव्हे. राजमहेंद्रीच्या पश्चिमेस ७५।१००

कै. ओक यांनीं आपलें मत निर्दिष्ट केलें आहे. व त्याचे विरुद्ध श्री. बापूसाहेब कुरुंदवाडकर यांनीं पत्र लिहून कळविल्यावर त्यांच्या या पत्राबरोबर ओकांनीं वरील लेख प्रसिद्ध केला आहे. यावर श्री. बापूसाहेब यांनीं उत्तर पाठविलें, परंतु तें बाहेर पडण्यापूर्वी ओक हे निवर्तल्यामुळें श्री. बापूसाहेब यांनीं दोनहि लेख “ पंचवटीस्थलनिर्णय ” या नांवानें एकत्र छापून प्रसिद्ध केले. ओक यांनीं आपलें मत मांडतांना त्याला अर्वाचीन शोधकांची संमति असल्याचें दाखविलें आहे. त्यांनीं रामाचे प्रवासांतील मुक्काम वगैरे रा. अभ्यंकर यांच्याप्रमाणेंच धरिले आहेत. मात्र त्यांनीं पंचवटी गोदावरीचे मुखाकडे मानिली आहे. अभ्यंकर यांनीं पंचवटी विंध्याद्रीचे उत्तरेस मानून रामायणांतील वर्णनाशीं मेळ घातला आहे. पण पंचवटी गोदेच्या मुखाजवळ मानिल्यानें मधील अंतर लांबलें आहे व तें त्यांनीं कोसांचें प्रमाण वढवून भरून काढिलें आहे. त्यांनीं कोस ७॥ मैलांचा धरला आहे. * प्राचीन कालीं कोसांचें प्रमाण

कोसांचे सुमा॥स जी गोदावरी आहे ती येथें घेतली पाहिजे. हल्लींचें सिंहलद्वीप हें जर लंका बेट असेल तर येथें प्रसिद्ध नाशिकाजवळच्या गोदावरीचें ग्रहण करणें सुयुक्तिक द्योणार नाही. याचप्रमाणें गोदावरीच्या मुखाजवळ जें जनस्थान आहे तेंच रामाचें वसतिस्थान समजलें पाहिजे. हल्लींच्या प्रसिद्ध नाशिकाला जनस्थान म्हणतात ही भ्रंति आहे. हल्लींच्या नाशिकाजवळ पंचवटी म्हणून जें स्थान आहे तें रामाचें पंचवटीस्थान नसून गोदावरीच्या मुखाशीं जें पंचवटीस्थान आहे तें रामाचें निवासस्थान असावें असें अर्वाचीन शोधकांचें मत आहे.”

“ २ पंचवटीनामक पर्णशाला (दलशाला) या नांवाचा गांव गोदावरीच्या मुखाजवळ उत्तरतीरीं अद्याप उत्तर तैलंगणांत आहे. त्या गांवाला पंचवटी हें नांव असावें असें अर्वाचीन शोधकांचें मत आहे.”

* कै० ओक यांनीं कोसांचें प्रमाण वरीलप्रमाणें धरण्यास रामायणांतीलच आधार दिलेला आहे. गंगायमुनांचे संगमावर भरद्वाजाश्रमीं राम उतरले व मुनींनीं त्यांतला चित्रकूटाकडे जाण्याचा जो मार्ग सांगितला त्यांत त्यांनीं तेथून चित्रकूट दहा कोसांवर असल्याचें म्हटलें आहे. (२१५४।२८) प्रयाग व चित्रकूट यांमध्ये अंतर पाहिलें तर तें ७५ मैल आहे. अर्थात् यावरून ७॥ मैलांचा एक कोस होतो. कै० ओक यांचें येथील अनुमान साधार व सयुक्तिक आहे, हें खरें; तथापि

काय होतें, हें लक्षांत घेतलें म्हणजे त्यांचे प्रतिपादनाची विसंगतता कळून येईल. पूर्वी हिंदुस्थानांत चार हजार हातांचा कोस प्रचारांत होता. ह्युएनत्संगने आपल्या प्रवासवर्णनांत दोन नगरींतील अंतर सांगतांना 'ली' या प्रमाणाचा उपयोग केला आहे. पुष्कळ प्रसिद्ध स्थलांमधील सध्यां असलेलें अंतर व ह्युएनने दिलेलें अंतर यांचा मेळ घेऊन, सहा ली म्हणजे एक मैल, असें प्रमाण डॉ. कनिंगहॅम यानें ठरविलें आहे. दुसरा प्रवासी फाहिआन यानें आपल्या ग्रंथांत योजनांचा उपयोग केला. दोनहि प्रवास्यांनीं, योजन म्हणजे ४० ली, असें प्रमाण दिलें आहे; आणि यावरून पूर्वीचा एक योजन म्हणजे सरासरी ६।॥, ७ इतके मैल होतात. कै. ओकांनीं दिलेलें प्रमाण घेतलें तर ३० मैलांचा एक योजन होतो. मापांत न्यूनाधिक्य झालें तरी त्याचें महत्त्व नसतें; पण त्या मापांत प्रत्येक दिवशीं होणारा प्रवास मोजून पाहिला तर अनवस्थाप्रसंग येतो. सुती-क्ष्माश्रमापासून अगस्त्यांचे बंधूचे आश्रमापर्यंत अंतर १६ कोस असल्याचें व हा प्रवास रामानें एका दिवसांत केल्याचें रामायणांत स्पष्ट सांगितलें आहे. वर दाखविल्याप्रमाणें एका योजनाचे मैल ६।॥, ७ घेतले म्हणजे सोळा कोस अर्थात् चार योजनें यांचे २७ ते २८ मैल होतात आणि इतका प्रवास असंभाव्य दिसत नाहीं. पण कै. ओकांचें प्रमाण घेतल्यास सोळा कोस म्हणजे १२० मैल इतका प्रवास रामानें एका दिवसांत केला असें मानावें लागतें. हें तर अगदीं शक्य दिसत नाहीं. कारण रामाचा प्रवास आगगाडीसारखा रात्रंदिवस चालू नव्हता. नित्याचें आन्धिक आटोपल्यावर बाहेर निघावयाचें आणि सूर्यास्तापूर्वी कोठें तरी वस्ती करावयाची, असा त्याचा क्रम होता. म्हणजे

हें प्रमाण ग्राह्य धरण्यास दुसऱ्या कोणत्याहि प्राचीन ग्रंथांत आधार मिळत नसून, मिळत असलेले आधार उलट त्यास बाधक आहेत. दोन स्थलांमधील अंतर सांगणारे निर्देश रामायणांत आणखी अवघे दोनतीन आहेत; परंतु तीं स्थलें अनिश्चित असल्यामुळें त्यांवरून कांहीं निर्णय करितां येत नाहीं. तेव्हां रामायणांत लंकेचा विस्तार शंभर योजनें सांगितला आहे तेथें ज्याप्रमाणें ती विशाल होती एवढाच अर्थ आपण घ्यावा असें पुढें दाखविलें आहे, त्याप्रमाणें येथें या दोन स्थलांमध्ये बरेंच अंतर होतें एवढाच बोध घ्यावयाचा आहे.

अस्तोदयकालचे दोन तास सोडावे लागतात, व मध्ये खाण्याकरितां अथवा विश्रांतीकरितां कांहीं काल आणखी कमी करावा लागेल—कारण अमुक वेळांत अमुक स्थलीं पोंचावयाचें असें डांकवाल्याप्रमाणें त्यांना बंधन नव्हतें—व ते अंदाजानें दोन तास कमी केल्यास आठ तासांत रामानें १२० मैल प्रवास केला असें होत आहे. व तें शक्य आहे काय तें वाचकांनींच आपल्या मनाशीं पहावें. तथापि प्रवासांतील कित्येक मुक्काम रामायणांत सांगितलेले नाहींत असें मानिल्यानें वरील अनवस्था टाळितां येण्यासारखी आहे. पंचवटी गोदेच्या उग-माजवळ अथवा मुखाजवळ कोठेंहि ठरविली तरी हा प्रश्न दोहोंकडे सारखाच आहे व याकरितां या कल्पनेविषयी दुसऱ्या बाजूनें विचार करणें भाग आहे. कै. ओक व कुरुंदवाडकर यांच्या प्रतिपादनांमध्ये रामायणापेक्षां इतर ग्रंथांतील प्रमाणें अधिक घेतलेली आहेत. यांतील कित्येक प्रमाणें पुराणें, काव्यें व नाटके यांतील असून, कित्येक अर्वाचीन शोधकांचीं मतें त्यांत दिलेली आहेत. अर्वा-चीन शोधकांचीं मतें वाचलीं असतां शोधाची दिशा कळते व त्यांतील न्यूना-धिक्याची कल्पना होते. परंतु निर्णय करावयाचा तो आपणच करावयाचा आहे. कारण तीं मतें अधिकारी पुरुषांची असलीं तरी प्राचीन ग्रंथांचा आधार देऊन त्यांना आपल्या मताचें प्रतिपादन करावयाचें असतें व याकरितां प्राचीन ग्रंथ हाच सर्वांचा आधार, हें विसरतां नये. प्राचीन ग्रंथांपैकीं काव्यें व नाटके यांचे काल प्रायः निश्चित आहेत. आणि ज्यांचा काल अनुमानावयाचा असे अर्थात् अनिश्चित कालांतील ग्रंथ म्हणजे पुराणें होत. यांतील कोणताहि ग्रंथ रामायणा-इतका प्राचीन नाहीं. आणि इतर सर्व ग्रंथ मध्यंतरीं पुष्कळ काल गेल्यानंतर झालेले आहेत. हा काल अनिश्चित आहे व त्याचें दिग्दर्शन करावयाचें तर या कालांत रामायणांतील व्यक्तीनिमित्त वादविषयक स्थलाला तीर्थत्व प्राप्त झालें इतकें सांगतां येण्यासारखें आहे. म्हणजे या पुराणादि ग्रंथांवरून त्या त्या लेख-काचें त्या स्थानासंबंधी तसें मत होतें किंवा त्या कालीं तशी समजूत होती असें म्हणतां येईल. मात्र अशा मतांचा तीं रामायणाशीं जुळत असतां पोषक म्हणून उपयोग होईल, पण त्यांनीं विरोध केल्यास रामायणापुढें त्यांना महत्त्व कोणी देणार नाहीं. अर्थात् शेवटचा निर्णय रामायणावरून द्यावयाचा आहे.

गोदावरीचे उगमाजवळ पंचवटी असल्याचा लोकप्रवाद आहे व त्याला रामायणाचा विरोध नाही, असे आम्हीं पूर्वी दाखविले आहे. भद्राचलम् जवळ असलेली पंचवटी अर्वाचीन शोधकांना संमत म्हणून पुढे आली असून तिलाहि रामायणाचा विरोध नसल्यास दोनहि बाजू सारख्या होऊन हा प्रश्न तसाच अनिर्णीत राहणार आहे. याकरितां या दोन स्थळांपैकी रामायणांतील वर्णन कोणाशी संगत होतें, हें पाहूं. नाशिकाजवळचे पंचवटीची आम्हीं प्रारंभी जी रामायणांतील वर्णनाशी संगति दाखविली आहे, ती विंध्याद्रीचे थेट दक्षिणेला अगस्त्याश्रम व त्यापुढे पंचवटी या एका मुद्यापुरती आहे; व ती गोदावरीचे मुखाकडील पंचवटीचे कल्पनेला उघड विरुद्ध आहे. अगस्त्यमुनींनीं पंचवटी-कडे जाण्याचा मार्ग सांगतांना त्यांचे भाषणांत पुढील वाक्य आहे—

ततः स्थलमुपारुह्य पर्वतस्याविदूरतः ।

ख्यातः पंचवटीत्येव नित्यपुष्पितकाननः ॥३१३॥२२॥

“ नंतर पर्वताचे समीपच उघड्या प्रदेशावर चढून गेलें म्हणजे नित्य प्रफुल्लित वृक्षांनीं युक्त असलेलीं अरण्यें ज्यांत आहेत असा पंचवटी म्हणून प्रसिद्ध असलेला देश लागतो. ”

येथें पंचवटी एका पर्वतासमीप असल्याचें सांगितलें आहे. पंचवटी आणि पर्वत यांमध्ये अंतर किती हें येथें सांगितलेलें नाही. तथापि हा पर्वत पंचवटीला अगदीं जवळ नसावा अथवा फार दूर नसावा असें दिसतें. नाशिकाजवळ सध्यां जेथें पंचवटी दाखवितात, तेथें डोंगर नाही; तथापि तो कांहीं अंतरावर आहे हें सर्व प्रसिद्ध आहे. भद्राचलंकडे मात्र याचे उलट स्थिति आहे. नकाशांत पाहिलें तर भद्राचलचे उत्तरेला सुमारे शंभर मैलपर्यंत डोंगर दिसत नसून गोदावरीचे मुखाकडील प्रदेश दर मैलीं एक फूट याप्रमाणें उतरता झाला आहे. x हा सर्व प्रदेश सपाट आहे. रामलक्ष्मण आश्रमांत परत आल्यावर तेथें सीता दिसत नाही असें पाहून ते दोघे “ वनें, पर्वत, नद्या व सरोवरे सर्व बाजूंनीं शोधूं लागले आणि तेथें असलेल्या पर्वताचीं शिखरे व टेकाडे हुडकूं लागले. तथापि ती त्यांच्या दृष्टीस पडली नाही. ” (३१६१२०, २१) असें

वर्णन आहे. हें सर्व वर्णन भद्राचलं जवळच्या पंचवटीशीं अगदीं विरुद्ध आहे. नाशिकला समुद्र पर्वताचे पलीकडे असल्यामुळें दुर्गम आहे. आणि तो भद्राचल-पासून जवळ आहे व मध्यंतरीं डोंगर नसल्यामुळें तेथें जातां येण्यासारखा आहे. असें असतां एकदां हि राम समुद्राकडे गेल्याचें रामायणांत वर्णन नाहीं. शिवाय रामायणांत वर्णिलेला दक्षिणोदधि असें याला कधीं म्हणतां येणार नाहीं. पंचवटीहून दक्षिणेकडे राम सीताशुद्धयर्थ जात असतां त्याला पंपेचें पश्चिमतीर लागल्याचें वर्णन आहे. भद्राचलंकडून पश्चिमेच्या बाजूनें तो दक्षिणेकडे गेला असें मानिलें तरी त्याला पंपेचें पश्चिमतीर प्रथम लागणार नाहीं. नाशिकाजवळचा प्रदेश सह्याद्रीचे जवळ असून रम्य असल्याचें पुराणांतरीं वर्णन आहे व तें संभवनीय दिसतें. रामायणांत तेथें अरण्यें असल्याचें सांगितलें असून तीं हि समुद्राचे बाजूपेक्षां डोंगराचे बाजूला असणें अधिक संभवतें. सध्यां अरण्यें कोठेंहि नाहीं व याकरितां तीं कोठें असणें संभवनीय आहे हें पाहणें भाग आहे; व या दृष्टीनें त्यांचा येथें विचार करावा लागला आहे. डॉ. भांडारकर यांनीं आपल्या “ दख्खनचे इतिहासांत ” असेंच मत दिलें असून श्री. बापूसाहेब यांनीं आपल्या बाजूचें म्हणून हें एक प्रमाण पुढें केलें आहे. याविषयीं डॉ. साहेबांचें कोणत्याहि बाजूनें निश्चित मत दिसत नाहीं. कारण रामायणांतील वर्णनावरून पंचवटीजवळचें गोदावरीचें पात्र रुंद असावें असें वाटतें, असें त्यांनीं याच ग्रंथांत लिहिलें असून, ओक यांनीं आपल्या मताचे समर्थनार्थ तें उद्धृत केलें आहे. हा मुद्दा पंचवटी गोदावरीचे मुखाकडे मानण्यास पोषक आहे यांत शंका नाहीं. रामायणांतील वर्णनावरून पंचवटीजवळचें गोदावरीचें पात्र रुंद असावें असा भास होतो. पण तसा तेथें स्पष्ट निर्देश नाहीं. आणि त्याचे उलट अनुमान करण्याजोगें प्रमाण मात्र आहे. सीताशुद्धयर्थ रामलक्ष्मण दक्षिणेकडे गेले व अर्थात् ते गोदावरी ओलांडून पलीकडे गेले. रामायणांत गंगायमुनांवरून जातांना त्यांनीं नांवांचा व तराफांचा उपयोग केल्याचें लिहिलें आहे. गोदावरीचें पात्र रुंद असल्यानें पलीकडे जाण्यास त्यांना असें कोणतें तरी साधन उपयोगांत आणणें भाग होतें पण तसा उल्लेख रामायणांत नाहीं; अर्थात् ते जेथून पलीकडे गेले तेथें नदीचें पात्र रुंद होतें, असें

म्हणतां येत नाही. आणि पात्र अरुंद-पायउतार होण्याजोगें-मानावयाचें तर उगमाकडेच हें स्थान मानिलें पाहिजे. गोदावरीचे मुखाकडील प्रदेश सपाट असल्याचें पूर्वी सांगितलें आहे व रामायणांत पंचवटींतील पर्णकुटिकेजवळ नदीवर जाण्याकरितां उतार केला असल्याचें (३।६४।३) वर्णन आहे. सीतेला शोधण्याकरितां रामानें सांगितल्यावरून लक्ष्मण नदीवर गेला, त्या प्रसंगानें या उताराचा उल्लेख आला आहे. या उतारानें नदीवर जाऊन लक्ष्मण परत आला व त्यानें तेथें सीता सांपडत नसल्याचें रामाला कळविलें. या सर्व व्यवहारावरून त्यांचा आश्रम नदीपासून बऱ्याच उंचावर व दूर असला पाहिजे, असें दिसतें. सपाट प्रदेशांतून वाहणाऱ्या नदीवर जाण्याकरितां उतार बांधण्याचें कारण नाही आणि अशा नदीवर गेलेल्या मनुष्याच्या शोधाकरितां मुद्दाम जाण्याचें कारण नाही; कारण असा प्रदेश दूर असला तरी दृष्टीच्या टप्प्यांत असूं शकतो. दुसरें असें कीं, मुखाकडील प्रदेश सपाट असल्यामुळें तेथें सध्यां प्रतिवर्षी पावसाळ्यांत पूर येतात. अशा स्थळीं पावसाळ्यांत धोका येण्याचा संभव आहे हें सहज लक्षांत येण्यासारखें असतें व यासाठीं तेथें रामानें पर्णकुटिका बांधून राहणें संभवनीय नाही.*

पंचवटींत राम वास करीत असतां तेथील हेमंताचें वर्णन रामायणांत लक्ष्मणाचे मुखानें फार सुंदर केलेलें आहे. येथील वर्णनावरून तेथें त्या वेळीं थंडी फार पडत असून बर्फाचा पातळ थर सर्व भूमीवर बसत असे, असें दिसतें. (३।१६।१२) भद्राचलंजवळची पंचवटी समुद्राचे जवळ असून तेथें जवळ

* भद्राचलंकडे गोदावरीचें पात्र खोल असून पाण्याचा प्रवाह जोराचा असल्याचें इपीरियल गॅझेटिअरमध्ये लिहिलेलें आहे. (भद्राचलम् built on the गोदावरी river which is very deep and rapid about 104 miles from राजमहेंद्री) येथूनच रामानें लंकेवर स्वारी केल्याची लोकांत समजूत आहे, अशी नोंद वरील माहितीबरोबर गॅझेटिअरमध्ये केलेली आहे, हेंहि आम्हीं येथे सांगतों. गोदावरीचें पात्र तेथें रुंद व खोल असल्यामुळें तेथें पायांनीं उतार होण्यासारखा नाही, एवढेंच येथें आम्हांस दाखवावयाचें आहे; व त्या कामापुरती माहिती आम्हांस त्यांत उपलब्ध झाली आहे, ती येथे दिली आहे.

पर्वत असल्यामुळे हेमंतांतहि हिमवृष्टि होण्याइतकी थंडी त्या प्रदेशांत पडणे संभवनीय नाही. उगमाजवळचे पंचवटींत सध्या हेमंतांत हिमवृष्टि होते, असे नाही; तथापि प्राचीनकालीं तेथेंच ती संभवनीय वाटते.

अशा रीतीनें भद्राचलंकडील प्रदेशाची स्थिति रामायणांतील वर्णनाशीं विरुद्ध आहे आणि नाशिकमधील पंचवटीला अनुकूल आहे; तेव्हां राम तेथेंच पर्णकुटी बांधून राहिल्याचें स्पष्ट होत नाहीं काय ?

कै. ओकांचे नाशिकपंचवटीवरील आक्षेप.

गोदावरीचे उगमाजवळची पंचवटी ही रामायणीय पंचवटी नव्हे, असें सांगतांना कै. ओक यांनीं या समजुतीवर जे आक्षेप घेतले आहेत, त्यांविषयीं आतां विचार करूं. कै. ओकांचा पहिला आक्षेप पुढीलप्रमाणें *आहे.—“ वाल्मीकीचा राम गोदादक्षिणतटाकीं आल्यापासून प्रथम बराच दूरपर्यंत पश्चिम दिशेनें व पुढें क्रौंचारण्यास येईपर्यंत बहुतेक नैऋत्य दिशेनें गेला. आतां नाशिकाहून रामास थेट पश्चिम व पुढें नैऋत्य अशा दिशेनें नेल्यास तो मुंबईस गेला, असें होईल व हें एका दृष्टीनें सुसंगतच आहे. कारण मुंबईतील प्रसिद्ध वालुकेश्वर याची स्थापना रामानें केली, असें वालुकेश्वरमाहात्म्यांत सांगितलें आहे; परंतु मुंबईहून नैऋत्य दिशेनें रामास नेलें असतें तर क्रौंचारण्याची गांठ न पडतां आरबी समुद्रांतील तिमिंगलारण्यांत रामास वास करावयास लागला असता. ”

कै. ओक यांची शंका वरवर पाहतां बरोबर दिसते; पण विचार केला तर त्यांत स्वारस्य काय आहे ? त्यांच्या म्हणण्याचा आशय असा कीं, राम जनस्थानाहून पश्चिम बाजूनें नैऋत्येकडे गेल्याचें रामायणांत सांगितलेलें आहे, पण मुंबईकडे आल्याचा तर उल्लेख नाही; त्यापक्षां नाशिक हें रामायणीय जनस्थान नव्हे. पण राम जनस्थानाहून पश्चिमेकडे वळले, असें रामायणांत सांगितलेलें असलें तरी त्या बाजूला ते किती कोसपर्यंत गेले व पुढें नैऋत्येकडे किती अंतर चालले, याविषयीं जें पर्यंत रामायणांत प्रमाण मिळत नाही, तें पर्यंत पश्चिमेकडे वळले व पुढें नैऋत्येकडे गेले, एवढ्या उल्लेखावरून ते मुंबईकडे गेले असावेत, असा तर्क कसा करावयाचा ? व असा उल्लेख नाही, म्हणून नाशिक

हैं रामायणीय जनस्थान नव्हे, असा सिद्धांत कसा काढावयाचा ? उलट आम्ही म्हणतो की, मुंबईकडे गेल्याचा—अर्थात् त्या बाजूने समुद्राचा—उल्लेख रामायणांत नाही—यावरून ते पश्चिमेकडे वळले असले तरी इतके दूर गेलेच नव्हते. वालुकेश्वरमाहात्म्यांत मुंबईतील वालुकेश्वराची स्थापना रामाने केल्याचें लिहिलें आहे, असें कै. ओक लिहितात. हें प्रमाण तर त्यांनीं कोणत्या हेतूने दिलें आहे, हें कळत नाही. रामायणकालाचे स्थलनिर्णयाचे कामी रामायणानंतरच्या ग्रंथांतील प्रमाण उपयोगाचें नाही, हें कै. ओक यांनीं तेथेंच उपक्रम करितांना लिहून ठेविलें आहे व यामुळे तें स्वभावतः निरूपयोगी आहे; आणि तें प्रमाण ग्राह्य मानिलें तर तें नाशिक हेंच रामायणांतील जनस्थान ठरविण्यास साधन आहे. तेव्हां त्यांचा हा आक्षेप व्यर्थ आहे.

त्यांचा दुसरा आक्षेप पुढीलप्रमाणें आहे:—“ राम जे वेळेस अयोध्येवरून अरण्यवासाकरितां निघाला, ते वेळेस त्यानें “ वत्स्यामि विजने वने ” “ वन्येन वृत्तिं कर्ताहम् ” “ न हि वर्ते प्रतिग्रहे ” (वा. रा. अ. कां. सर्ग ५०, श्लोक ४३।४९). अशासारख्या प्रतिज्ञा केल्या होत्या व त्या प्रतिज्ञानुरूप गुहाच्या शृंगबेरपुरांत किंवा सुग्रीवाच्या किष्किंधेत किंवा त्रिभीषणाच्या लेकेंत जो क्षणभरसुद्धा रहावयास गेला नाही, तो राम जनस्थानपुरांत वर्ष सहा महिने राहिला, असें मानणें म्हणजे एकवचनी रामाला बोलांत बोल नाही अशा प्रकारचा मनुष्य बनविणें होय. व हें कोणाहि रामगुणपक्षपाती पुरुषास कधीहि आवडणार नाही.”* हा आक्षेप वाचला तर तो कै. ओकांनीं कसा लिहिला याचें आश्चर्य वाटतें ! जनस्थान हा लोकवस्ती असलेला गांव होता असें ते गौतमीमाहात्म्यावरून ठरवितात व तेथें राहाण्यानें रामाकडे प्रतिज्ञाभंगाचा दोष येईल ह्मणतात ! पण रामाचे निवासानिमित्त जनस्थानाला तीर्थत्व आल्यानंतरचें हें माहात्म्य, याचा त्यांनीं विचार करावयास नको होता काय ? केवळ नांवावरून [जन+स्थान] तेथें लोकवस्ती होती असें मानावयाचें असेल तर तो आक्षेप उभय जनस्थानांवर सारखाच येणार ! गौतमीमाहात्म्यांत जनस्थानाला पुर म्हटलें आहे, त्यावरून तें माहात्म्य लिहिलें गेलें त्या वेळीं तेथें वस्ती होती, असें म्हणतां येईल व तें सरळ आहे.

पण तेथे पुढे वस्ती झाली म्हणून त्यापूर्वी तेथे अरण्य असतां रामाने वस्ती केल्याने त्याजकडे प्रतिज्ञाभंगाचा दोष कसा येणार ?

कै. ओकांचा तिसरा आक्षेप वरीलसारखाच आहे. चित्रकूटाहून नाशिकाकडे येतांना मार्गातील देशांचा रामायणांत उल्लेख नाही. येथे कै. ओकांनीं ब्रह्मपुराणावरून दाक्षिणेकडील देशांची यादी दिली आहे. पुढे ते म्हणतात, “ या देशांतून राम कधीच आला नसता. याचें कारण दशार्ण, चेदि, कोसल, विदर्भ, हे देश म्हणजे कोणी रामाचें आजोळ, व कोणी रामाचें पणजोळ, अशासारख्या सर्व गोतवळ्यांनीं भरलेले होते. तेव्हां अशा नातेवाईकांच्या देशांतून रामास प्रतिज्ञाभंग न करितां जाणें अगदीं अशक्य × होतें. मधील देशांचीं नांवें कै. ओक यांनीं ब्रह्मपुराणांतून घेतलीं आहेत. यांतच मागील-प्रमाणें कालक्रमविपर्यासदोष येत आहे. रामायणकालीं दंडक हें अरण्य होतें, तर पुढे तेथें लोकवस्ती होऊन तो एक देश झाला व त्याचा उल्लेख ब्रह्मपुराणांत दाक्षिणात्य देशांचे यादींत केलेला आहे. तेव्हां ब्रह्मपुराणोक्त सर्व दाक्षिणात्य देश रामायणकालीं त्याच नांवाने प्रसिद्ध असतील व त्यांत लोकवस्ती असेल असें संभवत नाही, हें उघड आहे. फार काय सांगावें ? कित्येक देशांच्या रामायणकालच्या सीमाहि कळत नाहीत. व कित्येक अनुमानितां आल्या तरी त्या पुढे ठिकल्या असा भरंवसा देतां येत नाही. अर्थात् रामाचे यात्राक्रमांत मार्गातील एकाहि देशाचा निर्देश वाल्मीकींनीं केला नाही यांत कै. ओक म्हणतात तसा चमत्कार कोठे आहे ? नाही म्हणावयास दंडकाचा निर्देश रामायणांत अरण्य म्हणून केलेला आहे, व तो कै. ओक यांना मान्यच आहे. म्हणजे ब्रह्मपुराणांतील दंडकावांचून इतर देश रामायणकालीं त्या नांवाने प्रसिद्ध नव्हते असें उघड होत नाही काय ? बरे, मधील दशार्णादि स्वतांचे नातेवाईकांचे देशांतून रामाने प्रवास करणें अशक्य असल्याची जी शंका कै. ओक यांनीं काढिली आहे, ती तर हास्यास्पद आहे. कारण, किष्किंधा व लंका यांतून व विशेषतः गुहाचे शृंगवेरपुरांतून जसा प्रतिज्ञा पालन करून रामाला प्रवास करितां आला, तसा या प्रदेशांतूनहि करतां आला असता. प्रति-

पालनाचें कौशल्य व त्या कामीं लागणारा दृढ निश्चय रामाचे ठायीं भरपूर होता; त्याची चिंता कै. ओकांना करावयाचें कारण नव्हतें.

नर्मदा व तापी या नद्यांचा उल्लेख रामाचा यात्राक्रम सांगतांना रामायणांत केलेला नाही, ही आणखी एक बाधक गोष्ट कै. ओक यांनीं येथें सांगितली आहे. वास्तविक उल्लेखाचा अभाव हें कांहीं प्रमाण नव्हे; पण या नद्या मोठ्या असल्यामुळें त्यांचा उल्लेख संभवनीय दिसतो व यासाठीं त्यांची शंका युक्त म्हणावी लागते. येथें या नद्या चुकवून दक्षिणेकडे येणाचा मार्ग संभवनीय असल्याचें त्यांनींच लिहिलें आहे. मात्र “ हा मार्ग रामाचा नव्हता; याला प्रथम व मुख्य कारण वाल्मीकीनें सुतीक्ष्णाश्रमापासून गोदावरीपर्यंत अंतर व दिशा दिल्या आहेत, त्याला सर्वस्वी विरोध येतो. ” x असें त्याचें निराकरण त्यांनीं केलें आहे. परंतु येथें त्यांची स्वतांची भूल झाली आहे. किंबहुना त्यांच्या सिद्धांताला जुळविण्यासाठीं त्यांनीं करून घेतलेली आहे. सुतीक्ष्णाश्रमाचें स्थान त्यांनीं विलासपूर जिल्ह्यांत ठरविलें आहे व तेथून सात योजनांवर पंचवटी असल्याचें रामायणांत सांगितलेलें आहे. तीस मैलांचा एक योजन या त्यांच्या कल्पनेप्रमाणें मधील अंतर २१० मैलांचें येतें. म्हणजे विलासपूरपासून २१० मैलांवर पंचवटी येते. नकाशावर पाहूं लागावें तों विलासपूरपासून २१० मैलांवर कै. ओकांनीं ठरविलेल्या पंचवटीचा पत्ताच मिळत नाही. ही अनवस्था टळावी म्हणून कै. ओक यांनीं वेगळीच योजना करून ठेविली आहे. अगस्त्याचे आश्रमापासून रामायणांतील पंचवटी दोन योजनांवर आहे. या आश्रमाचें स्थान निश्चित करितांना कै. ओक लिहितात, “ या आश्रमाची स्थिति हल्लींच्या बस्तर संस्थानाच्या बहुतेक भागभर होती. कारण त्या आश्रमापासून सुमारे ९० मैलांवर पंचवटीचा प्रदेश सुरू होत होता व गोदावरी ७५।८० मैलांवर होती. ” * आश्रमाचा प्रदेश असें म्हटलें म्हणजे एकादी झोंपडी राहील इतकी भूप्रदेश अशी आपली कल्पना होते व आश्रम म्हणजे पर्णकुटिका या दृष्टीनें ती खरी आहे. परंतु पूर्वीं एकाद्या ऋषीचा आश्रम म्हणून वर्णन आलें असलें तरी अनेक तापसी एकमेकांसमीप आश्रम बांधून रहात असल्यामुळें ती एक

वसाहत होत असे व मुख्य ऋषींच्या नांवानें तो प्रदेश मोडत असे. अर्थात् ही एक लहानशी वसाहतच असे. या दृष्टीनें अगस्त्य ऋषींच्या आश्रमानें मोठा प्रदेश व्यापिलेला असणें संभवनीय आहे. तथापि या आश्रमाची व्याप्ति एकाद्या प्रांताप्रमाणें वाटेल तितकी कशी कल्पावयाची ? ही व्याप्ति कल्पितांना कै. ओकांनीं कार्यकारणांची जी सांगड घातली आहे, ती तर अगदींच विचित्र आहे ! आश्रमाची व्याप्ति इतकी कां ? तर त्यापुढें ६० मैलांवर पंचवटीचा प्रदेश सुरू होतो म्हणून. म्हणजे पंचवटीचें स्थान ठरविण्याचा प्रयत्न चालला असतां, तें निश्चित धरून त्यावर दुसरें अनुमान करावयाचें व पुनः त्याच कारणावरून पहिला उद्देश सिद्ध करावयाचा, याला काय म्हणावें ? आश्रमाची व्याप्ति वाढवून तरी कार्यसिद्धि कोठें झाली आहे ? पंचवटीप्रदेश जेथें सुरू होतो, असें अगस्त्याश्रमाची व्याप्ति वाढवून कै. ओक यांनीं ठरविलें, तेथून गोदावरी ७५।८० मैलांवर असल्याचें तेच सांगतात. बरें, याला आधार काय ? तर कै. ओक यांचें अनुमान ! आतां अगस्त्यांच्या भाषणांतील पुढील वाक्यें पहा. रामाला पंचवटीची माहिती सांगतांना ते म्हणतातः—

इतो द्वियोजने तात बहुमूलफलोदकः ।

देशो बहुमृगः श्रीमान् पंचवत्यभिविश्रुतः ॥ वा.रा.॥३।१३।१३॥

स देशः श्लाघनीयश्च नातिदूरे च राघव ।

गोदावर्याः समीपे च मैथिली तत्र रंस्यते ॥१८॥

“ बाळा, येथून दोन योजनांवर पंचवटी म्हणून प्रख्यात असलेला प्रदेश आहे. तेथें मृग पुष्कळ असून, फळें, मुळें व उदक हींहि विपुल आहेत. गोदावरीचे समीप असलेला तो प्रदेश येथून फार दूर नाही. तेथें सीता आनंदानें राहील. ”

येथें पंचवटीप्रदेश गोदावरीचे समीप असल्याचें अगस्त्यांनीं स्पष्ट सांगितलें आहे. म्हणजे पंचवटीप्रदेश व गोदावरी यांमध्ये ७५।८० मैल अंतर असणें संभवनीय नाही, हें उघड आहे. येथील ही आपत्ति टाळण्यासाठीं कै. ओक यांनीं पंचवटीची व्याप्तिच वाढवून ठेविली आहे. पण येथें त्यांच्या असें लक्षांत आलें नाहीं कीं, अशी व्याप्ति वाढवून संगति लावितां आली तरी रामाला

पर्णकुटी बांधून रहावयाचें होतें, तें उदकाचे समीप रहावयाचें होतें; आणि या दृष्टीनें पंचवटीप्रदेशांत गोदावरीसमीप त्यांनीं पर्णकुटी बांधावयाची म्हणजे अगस्त्यांनीं स्वतांचे आश्रमापासून पंचवटीपर्यंत जितकें अंतर—दोन योजनें (साठ मैल)—सांगितलें आहे त्याहून आणखी तितक्या अंतरावर रामाची पर्णकुटी यावयाची. मग रामायणांत सांगितलेलें अंतर व दिशा यांची संगति आपण राखिल्याचें ते सांगतात त्यांत अर्थ काय? पंचवटीचा प्रदेश वास्तविक इतका विशाल असल्याचें रामायणावरून दिसत नाहीं आणि विशाल होता असें मानिलें तरी रामाची पर्णकुटी व गोदावरी यांमध्ये तरी अंतर नव्हतें, यांत शंका नाहीं. रामाची पर्णकुटी गोदावरीसमीप मानावयाची; अगस्त्यांच्या सांगण्याप्रमाणें त्या प्रदेशांत व त्या स्थानीं त्यानें पर्णकुटी बांधिली असें म्हणावयाचें—आणि तसें मानणें कां भाग आहे हें वर दाखविलेंच आहे;—तर रामायणांत सांगितलेलें अंतर कै. ओकांच्या कल्पनेमध्ये जमत नाहीं, हें उघड होत नाहीं काय? रामलक्ष्मणांनीं पंचवटींत गेल्यावर जी पर्णकुटी बांधिली ती अगस्त्यांनीं सांगितलेल्या स्थलीच बांधिली व गोदावरीवर ती तिघेहि नित्य स्नानाकरितां जात असत व तेथें जातांच लक्ष्मणानें पर्णकुटी बांधल्यावर तो स्वतां गोदावरीवर स्नान करून आल्याचें जें वर्णन आहे त्यावरूनहि पर्णकुटी गोदावरीचे समीप होती, असें दिसून येतें. फार कशाला, राम त्या प्रदेशांत आल्यावर तो स्वतांच लक्ष्मणाला काय म्हणतो पहा:—

अदूरे दृश्यते रम्या पद्मिनी पद्मशोभिता ॥३१५१॥११॥

यथाख्यातमगस्त्येन मुनिना भावितात्मना ।

इयं गोदावरी रम्या पुष्पितैस्तरुभिर्वृता ॥ १२ ॥

“जवळच कमलांनीं सुशोभित असलेली नदी दिसत आहे. जितेंद्रिय अगस्त्य मुनींनीं सांगितल्याप्रमाणें प्रफुल्लित वृक्षांनीं युक्त असलेली ही रम्य गोदावरी पहा.”

यावरून गोदावरीचे तीरीं थोड्या अंतरावर रामाची पर्णकुटी होती, यांत शंका नाहीं. पंचवटीचा प्रदेश विशाल मानण्यांत पंचवटीच्या प्रारंभापर्यंत रामायणांत सांगितलेल्या दोन योजनें अंतराची संगति राखण्याचा कै. ओक यांचा

हेतु आहे व यासाठी रामाची पर्णकुटी गोदावरीचे समीप होती, अस आम्ही दाखविले तरी त्यांच्या कल्पनेतील विसंगतता कित्येक वाचकांस कदाचित् पटणार नाही. अशा वाचकांकरिता पंचवटीत गेल्यावर रामाने फार दूर अंतर चालून मग पर्णकुटी बांधिली नाही, हें आम्ही आतां दाखविणार आहो. ही गोष्ट रामायणांत स्पष्ट सांगितलेली नाही; तथापि रामाचे भाषणावरून ती अनुमानितां येते. अगस्त्यांनीं सांगितल्याप्रमाणें राम पुढें चालला व तो पंचवटी-प्रदेशांत आल्यावर लक्ष्मणाला म्हणतो:—

आगताः स्म यथोद्दिष्टं यं देशं मुनिरब्रवीत् ।

अयं पंचवटीदेशः सौम्य पुष्पितकाननः ॥ ३।१५।२ ॥

“अगस्त्य मुनींनीं जो प्रदेश आपणांला सांगितला त्या प्रदेशाप्रत आम्ही त्यांच्या सांगण्याप्रमाणें प्राप्त झालें. हे सौम्य लक्ष्मणा, प्रफुल्लित वृक्षांनीं युक्त असलेला हाच तो प्रदेश.”

रामाच्या या भाषणावरून पंचवटीत त्यानें नुक्ताच प्रवेश केला होता, असें उघड दिसतें. अगस्त्यांनीं सांगितल्याप्रमाणें दोन योजनें चालून आल्यावर त्या प्रदेशासंबंधी ज्या खुणा त्यांनीं सांगितल्या होत्या त्या पटूं लागल्या तेव्हां रामाने वरील उद्गार काढिले आहेत; पंचवटी प्रदेशांत आल्यावर ५।५० मैल चालत जाऊन मग रामाने असें भाषण करणें संभवनीय नाही, हें कोणालाहि पटण्यासारखें आहे. पंचवटीत प्रवेश केल्यावर रामाने वरील उद्गार काढिले, हें लक्षांत घेतलें आणि याच वेळीं रामाने लक्ष्मणाकडून तेथें पर्णकुटी बांधविली असल्याचें यापुढील वर्णन वाचलें म्हणजे कै. ओक यांनीं अगस्त्याश्रमापासून रामाचे पंचवटीतील पर्णकुटीपर्यंत कल्पिलेले अंतर रामायणाचे विरुद्ध ठरत नाही काय?

रामायणांतील स्थलनिर्णयाचे कामीं मुख्य आधार वाल्मीकींचा मानिला पाहिजे, हें कै० ओक यांनीं मान्य केलें आहे व या दृष्टीनें रामाचा प्रवासक्रम त्यांनीं रामायणावरून दिला आहे; परंतु पुढें स्थानांचा निश्चय करितांना त्यांची सारी भिस्त गौतमीमाहात्म्यावर आहे. या कामीं गौतमीमाहात्म्याचा अधिकार किती आहे, याविषयी त्यांनीं विचार केलेला नाही; आणि कित्येक बाबी तर

त्यांत सांगितलेल्या नसतां त्यांनीं केवळ अनुमानानें निश्चित केल्या आहेत. त्यांच्या अनुमानाविषयीं एक मौजेचें उदाहरण त्यांच्याच शब्दांत सांगतों. गौतमी-माहात्म्याची माहिती सांगतांना ते लिहितात.—“गोदावरीचे उगमापासून मुखापर्यंत ७०० मैलांची लांबी आहे. तितक्या अंतराचें वर्णन १०५ अध्यायांत आहे. म्हणजे सरासरी ७ मैलांतील तीर्थांचें वर्णन एका अध्यायांत आहे, असें स्थूलमानानें समजण्यास कांहीं हरकत नाही.”^x या तर्कपद्धतीला काय नांव द्यावें हेंच आम्हांला कळत नाही. अध्यायसंख्या बरोबर आहे व लांबीहि बरोबर आहे असें धरिलें* तरी सात मैलांवर तीर्थ असावें व प्रत्येक अध्यायांत क्रमानें त्यांचें वर्णन असावें असें स्थूलमानानें तरी समजण्यास आधार काय? या माहात्म्यांत गौतमीतीरावरील तीर्थांचीं प्रत्येक अध्यायांत वर्णनें आहेत, अशी कै० ओकांनीं दिलेल्या माहितीवरून वाचकांची समजूत होते; पण वस्तुस्थिति काय आहे? पहिल्या नऊ अध्यायांत तर गंगेची उत्पत्ति सांगितली आहे व कै० ओकांच्या मताप्रमाणें तर ६३ मैलांतील तीर्थांचीं वर्णनें तेथपर्यंत आलीं पाहिजेत. मग वरील अनुमानाची संगति कशी लागणार? रामतीर्थ, सहस्रकुंडतीर्थ, किष्किंधातीर्थ, भद्रातीर्थ व पतत्रितीर्थ या तीर्थांचें माहात्म्य सांगतांना या पांचहि ठिकाणीं राम वनवासप्रसंगीं गेल्याचा उल्लेख आहे, असें कै. ओक म्हणतात व हीं सर्व तीर्थे त्यांनीं बसविलेल्या वरील नियमास अनुसरून नाशिकचे आग्नेयीस ४००।५०० मैलांवर येत आहेत. आम्हांला या तीर्थांचें स्थान कोणतें हें प्रस्तुत ठरवावयाचें नाही व यासाठीं हीं तीर्थे ते म्हणतात त्याप्रमाणें गोदावरीच्या मुखाकडे असलीं, तरी त्यावरून पंचवटीस्थान निश्चित कसें करितां येईल? पंचवटी—कीं जेथें राम पर्णकुटी बांधून राहिले होते व जेथून रावणानें सीतेचा अपहार केला—तें स्थान कोणतें, हें आपणांस ठरवावयाचें आहे. वनवासप्रसंगीं राम वरील तीर्थांवर गेल्याचें या माहात्म्यांत सांगितलेलें आहे. एवढ्यावरून रामानें तेथें निवास केल्याचें कसें ठरवितां येईल? या माहात्म्यांत आलेलें रामचरित्र कसें विसंगत आहे, तें आम्ही त्याविषयींच्या स्वतंत्र भागांत दाखविणार आहोंत; तथापि स्वतां कै. ओक यांनाहि यांतील वर्णन रामायणाशीं विरुद्ध असल्याचें लक्षांत आलें

^x किता, पृ. २०. * गोदावरीची वास्तविक लांबी ८१८ मैल आहे.

नव्हतें, असें नाही. एक तर निर्णयाचा मुख्य विषय जी पंचवटी तिचें यांत नांव नाही व यामुळे हा मुळावरच घाव पडत आहे; दुसरे असें की, रामायणाप्रमाणें जनस्थान दंडकांत येत असतां या माहात्म्यांत ते भिन्न प्रदेश मानिले आहेत. इतकें करूनहि रामाचें निवासस्थान म्हणून यांत कोणतेंच तीर्थ सांगितलेलें नाही. ज्या पांच तीर्थांचीं नांवें देऊन तेथें राम वनवासप्रसंगीं गेल्याचें या माहात्म्यांत सांगितलेलें आहे, असें कै. ओक म्हणतात, त्यांपैकीं भद्रातीर्थ व पतत्रितीर्थ यांचें माहात्म्य पाहतां त्यांत तर रामाचें नांवहि आलेलें नाही. सध्यां जेथें भद्राचलम् हें गांव आहे, तें पूर्वीचें भद्रतीर्थ होय, व याजवळ रामाचें निवासस्थान होतें, असें कै. ओक यांना दाखवावयाचें होतें; व यासाठीं राम वनवासप्रसंगीं तेथें गेल्याचें त्यांनीं सांगून ठेविलें आहे. पतत्रितीर्थाचें माहात्म्य सांगतांना हाच प्रकार आहे. मात्र या तीर्थांचे माहात्म्यांत रामाचा संबंध आलेला नाही, हें त्यांच्याहि लक्षांत आलें असावें असें दिसतें. कारण या तीर्थांची माहिती देतांना कै. ओक लिहितात:—“ या तीर्थांचें असें नांव पडण्याचें कारण, या ठिकाणीं जटायु व संपाति राहात होते. रामकथेशीं जटायूचा किती व कसा संबंध आहे, हें पूर्वीच आम्हीं सांगितलें आहे. *” रामायणवर्णित पात्रे जटायु व संपाति यांचा उल्लेख या माहात्म्यांत आहे हें खरें आहे; पण एवढ्यावरून रामानें तेथें निवास केला असें ठरवावयाचें म्हणजे बा. रायणसंबंधाचें एक नवें उदाहरण निर्माण करावयाचें आहे. बाकीच्या तीन तीर्थांचे माहात्म्यांत राम तेथें आल्याचें मात्र सांगितलेलें आहे. पंचवटीचें स्थान यावरून कसे निश्चित करणार ?

पण या माहात्म्याचे मते तरी या स्थानाचा निर्णय करितां येतो काय तें पाहूं. पंचवटीप्रदेश जनस्थानांत असल्याचें रामायणांत सांगितलेलें आहे. या माहात्म्यांतील जनस्थान म्हणजे सध्यांचें नाशिक होय, असें कै. ओक यांनीं सुचविलेल्या कल्पनेप्रमाणें दिसतें. कारण त्याचें वर्णन प्रारंभीच्या म्हणजे २२ व्या अध्यायांत आहे. या माहात्म्यांत त्याला “पुर” म्हटलें आहे व रामायणांत तें “अरण्य” म्हटलेलें आहे व हीच काय ती कै. ओक यांना त्यांची

एकवाक्यता करितांना शंका आलेली आहे; पण हा भेद कालांतराने झाला असें मानून ह्या विरोधाचा परिहार करितां येण्यासारखा आहे. या माहात्म्यांत पैशाच तीर्थांचें वर्णन सांगतांना अंजनपर्वताची माहिती आली आहे. (अ. १५) या अंजन पर्वतावर मारुतीची माता अंजना होती अशी कथा यांत सांगितली असून हा पर्वत ब्रह्मगिरीचे पार्श्वभागीं असल्याचें त्यांत वर्णन आहे. ब्रह्मगिरी नाशिकापासून जवळच त्र्यंबकेश्वरीं असल्याचें सर्वांना माहीत आहे. अंजन-पर्वतहि जवळच असून तो सऱ्यां त्याच नांवानें प्रसिद्ध आहे. जनस्थानाचें माहात्म्य मध्यें तीन अध्याय झाल्यावर आलेलें आहे. यावरून येथें नाशिकच विवक्षित आहे हें उघड आहे. पुढें २३ व्या अध्यायांत धूतपापनामक तीर्थाचें माहात्म्य आहे. हें तीर्थ नाशिकाजवळ गोदावरी नदींत असून सध्यांहि तें त्याच नांवानें प्रसिद्ध आहे. यावरूनहि येथील जनस्थान नाशिकहून वेगळें नाहीं, हें सिद्ध होतें. कै. ओक यांच्या कल्पनेप्रमाणें जनस्थानाचे स्थलाविषयीं वरील विवेचन केलें आहे. वास्तविक गौतमीमाहात्म्यांतील तीर्थांचीं माहात्म्यें कोणत्याच क्रमानें सांगितलेलीं नाहींत. पैशाचतीर्थांचें माहात्म्य १५ वे अध्यायांत असल्याचें वर सांगितलें आहे. त्यालाच मार्जारतीर्थ अशी दुसरी संज्ञा तेथें दिलेली आहे. पुढें ६० व्या अध्यायांत इंद्रतीर्थांचें माहात्म्य सांगतांना वरील तीर्थांचाच हें आणखी नांव असल्याचें सांगून पूर्वी याविषयींचें आख्यान सांगितलें असल्याची येथें स्पष्ट नोंद केलेली आहे [अ. ६० श्लो. ९, १०], कै. ओकांच्या कल्पनेप्रमाणें पाहूं गेलें तर त्या दोन तीर्थांमध्ये ३००।३५० मैल अंतर येईल; ह्मणजे स्वतां या माहात्म्याचे लेखकानें तीर्थें सांगतांना कोणताहि क्रम धरिलेला नाहीं किंवा जवळजवळ असलेल्या तीर्थांचीं माहात्म्यें एकदम सांगितलीं असंहि केलें नाहीं हें उघड आहे. सध्यां नाशिकचे पश्चिमेस गोवर्धनगंगापुर आहे तेथपर्यंत गोदावरीच्या पात्रांत एकंदर अकरा तीर्थें आहेत. यांपैकी पैशाचीतीर्थाचे माहात्म्यानंतर क्षुधातीर्थ [अ. १६] गोवर्धनतीर्थ [अ. २२], धूतपाप किंवा पापनाशनतीर्थ [अ. २३], विश्वामित्रतीर्थ [अ. २४], श्वेततीर्थ [अ. २५], अग्नितीर्थ [अ. २९], ऋणमोचनतीर्थ [अ. ३०] यांचीं माहात्म्यें क्रमानें आलीं आहेत व हीं सर्व तीर्थें नाशिक व गोवर्धन गंगापुर यांमधील

सहा मैलांइतक्या प्रदेशांत आहेत. * वराहतीर्थ व कुशावर्त हीं तीर्थे त्र्यंबक येथें असून त्यांचीं माहात्म्ये अनुक्रमे १० व ११ या अध्यायांत आलीं आहेत. पुढें दोन अध्यायांत कुमारतीर्थ व कृत्तिकातीर्थ यांचीं माहात्म्ये असून १४ व्या अध्यायांत दशाश्वमेधतीर्थाचे माहात्म्य आहे व तें तीर्थ तर नाशिक येथें आहे. तेव्हां कै. ओकांनीं अध्यायवार तीर्थांची जी वांटणी कल्पिली आहे, ती कितपत ग्राह्य आहे, तें आतां वाचकांनींच आपल्या मनाशीं ठरवावें. राम वनवास-प्रसंगीं ज्या तीर्थावर गेल्याचें या माहात्म्यांत सांगितल्याचें कै. ओक हे ह्मणतात त्यांपैकीं दोन तीर्थांविषयीं त्यांची भूल झाल्याचें वर सांगितलें आहेच. बाकी तीन तीर्थे राहिलीं; व तेथें राम गेल्याचें वर्णन या माहात्म्यांत आहे. मात्र किष्किंधातीर्थ व सहस्रकुंडतीर्थ येथें राम गेल्याचें यांत सांगितलें असलें तरी तें वनवासप्रसंगीं नसून दोनहि तीर्थांवर नवीनच प्रसंग कल्पिलेले आहेत. सीतात्यागानंतर रामानें सहस्रपरिमित परिवारासह गौतमीतीरीं येऊन जेथें तपश्चर्या केली तेथें सहस्रकुंडतीर्थ सांगितलेलें आहे; व रावणवधानंतर परत येतांना रामानें किष्किंधावासियांसह गौतमीतीरीं जेथें मुक्ताम केला तेथें किष्किंधातीर्थ सांगितलेलें आहे. तीर्थांची संज्ञा व कथा यांचा मेळ येथें कितपत आहे तें वाचकांनींच पाहावें ! रामतीर्थावर मात्र राम वनवासप्रसंगीं गेल्याचें यांत सांगितलेलें आहे. रामतीर्थाचें हें माहात्म्य ५४ व्या अध्यायांत आलें असून, त्यांत तेथें येऊन रामानें दशरथाला उद्देशून पिंडदान केलें व त्यामुलें दशरथ श्रावणवधानिमित्त नरकांत पतन पावला होता तो मुक्त झाला, अशी कथा सांगितली आहे. हें रामतीर्थ गोदेच्या मुखाकडे ह्मणजे सध्यांचे नाशिकापासून ४००।५०० मैलांवर असल्याचें कै. ओक यांनीं ठरविलें आहे. भद्रतीर्थाचें माहात्म्य ९६ व्या अध्यायांत आहे व हें तीर्थ सध्यांचे भद्राचलम् गांवाशीं असावें असें त्यांनीं अनुमानिलें आहे व तें सरळ आहे. सुमारें १०।११ अध्याय पूर्वी किष्किंधातीर्थ व सहस्रकुंडतीर्थ यांचें माहात्म्य आहे व यावरून भद्राचलम् गांवाचे तीं समीप असावीत असें त्यांनीं अनुमानिलें आहे. सहस्र-

* नाशिक व त्र्यंबक येथील तीर्थांविषयींची माहिती रा. गोचिडे यांच्या पुस्तकावरून येथें घेतली आहे.

कुंडतीर्थाचे माहात्म्यांत सीतात्यागानंतर राम पुनः गोदावरीवर आला असा उल्लेख आहे. तेव्हां अर्थात् एकवार पूर्वी या सहस्रकुंडाजवळ राम आला होता* असा कै. ओक यांनी तर्क केला आहे. रामायणाचें गायन होऊन कुशलवांचा रामानें स्वीकार केला व पुढें त्यांना राज्याभिषेक करण्यांत आला. इतक्यांत विभीषणादि राक्षस व सुग्रीवहनुमत्प्रभृति वानर तेथें आले; मारुती व अंगद यांना सीतेचा त्याग रामानें केल्याचें शोध केल्यावर या वेळीं समजलें व ते

मरिष्याव इति ह्युक्त्वा गौतमीं पुनरीयतुः ॥ ८५।२६ ॥

“ आतां मरावयाचें असें बोद्धून पुनः गोदावरीवर आले.”

असें वर्णन या माहात्म्यांत आलें आहे. त्यांचे मागून राम गोदातीरीं गेले. राम पुनः गोदातीरीं आल्याचा उल्लेख या माहात्म्यांत आहे असें जें कै० ओक म्हणतात तो हाच. येथें पुनरागमन रामाचें म्हणून सांगितलेलें नसून मारुती व अंगद यांचें आहे, हें वरील अवतरणावरून वाचकांचे सहज लक्षांत येईल. अर्थात् पुढील तर्काचा आधार आपोआप गळून पडत आहे. किष्किंधातीर्थाचे माहात्म्यांत राम लंकेतून परत येतांना तेथें उतरल्याचें वर्णन आहे व ज्या मार्गानें ते लंकेकडे गेले त्याच मार्गानें परत आल्याचें रामायणांत सांगितलें आहे. म्हणून वनवासप्रसंगीं ते तेथें गेले असावे असा कै० ओक यांनी तर्क केला आहे. या माहात्म्यांत वाल्मीकिरामायणाचे विरुद्ध पुष्कळ विधानें आलेलीं आहेत. तेव्हां दोहोंतील कथांचा मेळ घालणें निरर्थक आहे, हें सांगावयास नकोच. मिळून या दोनहि तीर्थांवर राम वनवासप्रसंगीं गेल्याचें निश्चयानें सांगण्यासारखा आधार या माहात्म्यांत नाही. रामतीर्थाचें स्थान निश्चित करण्यास भद्रतीर्थाचे सानिध्यावांचून आतां दुसरा आधार राहिलेला नाही.

रामतीर्थाचे माहात्म्यांत तेथें रामानें दशरथाला पिंडदान करून मुक्त केल्याची कथा आहे. या माहात्म्याचे २४ व्या अध्यायांत पितृतीर्थाचे माहात्म्यात सांग- तांना पुढील श्लोक आहे:—

यत्र दाशरथी रामः सीतया सहितो द्विज ।

पितृन् संतर्पयामास पितृतीर्थं ततो विदुः ॥ २४।१ ॥

“ येथें रामानें सीतेसहवर्तमान (येऊन) पितरांचें तर्पण केलें, म्हणून याला हे ब्राह्मणा, पितृतीर्थ असें म्हणतात. ”

रामानें दशरथाला उद्देशून पिंडदान केल्याची जी कथा अन्यत्र आलेली आहे तीच येथें विवक्षित असावी हें उघड आहे. पितृतीर्थाचें हें माहात्म्य धूत-पापतीर्थाचें माहात्म्य संपतांच आलें आहे. धूतपापतीर्थ नाशिकाजवळ असल्याचें पूर्वी दाखविलें आहे. म्हणजे वरील पितृतीर्थ तेथून दूर नेतां येणार नाहीं व कथासादृश्यावरून रामतीर्थाहून तें भिन्न नव्हे, हें उघड आहे.

किष्किंधा तीर्थाचें माहात्म्य सांगतांना राम गोदातीर्षा उतरल्यावर त्यानें वानरांना उद्देशून जें भाषण केलें त्यांत प्रथमच पुढील वाक्य आहे:—

अस्याः प्रभावान्द्वयो योऽसौ मम पिता प्रभुः ।

सर्वपापविनिर्मुक्तस्ततो यातस्त्रिविष्टपम् ॥ ८८।९ ॥

“ हे वानर हो, जो माझा पिता राजा दशरथ सर्व पातकांपासून मुक्त होऊन स्वर्गलोकीं निघून गेला तो (केवळ) या (गोदावरी)चा प्रभाव ! ”

येथें किष्किंधातीर्थाचें माहात्म्य सांगावयाचें असलें तरी रामतीर्थाहून तें दूर नव्हे असें यावरून उघड दिसतें. रामतीर्थ व पितृतीर्थ यांची एकवाक्यता पूर्वी दाखविली आहेच. अर्थात् हीं सर्व तीर्थे नाशिकाजवळ येतात. हीं सर्व तीर्थे गोदावरींत आहेत व त्यांच्या संज्ञा नंतरच्या कालात लोकांनीं दिलेल्या आहेत हें येथें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. रामानें ज्या वेळीं वरील भाषण केलें त्या वेळीं हे तीर्थभेद झालेले नसून गोदावरी हें एकच नांव प्रचलित होतें.

गौतमीमाहात्म्यांतील रामतीर्थ जनस्थानापासून किंवा नाशिकपासून दूर असावें अशी अजूनहि ज्यांना शंका असेल त्यांनीं रामतीर्थमाहात्म्यांतील पुढील पंक्ति वाचावी. शंकराकडून रामाला वर प्राप्त झाल्यावर त्यानें पुढें काय केलें तें तीत सांगितलेलें आहे:—

गते तस्मिन् सुरश्रेष्ठे रामोऽप्यनुचरैः सह ॥

गौतमी यत्र चोत्पन्ना शनैस्तं देशमभ्यगात् ॥ ५४।१२ ॥

“ सुरश्रेष्ठ शंकर निघून गेल्यावर राम आपल्या अनुचरांसह गोदावरी जेथें उत्पन्न झाली तेथें हळूहळू प्राप्त झाला. ”

अर्थात् रामानें जेथ पिंडदान केलें व ज्या स्थानाला रामतीर्थ अशी संज्ञा प्राप्त झाली तें स्थान गोदावरीचे उगमापासून जवळच असलें पाहिजे. सध्याचें नाशिक हें पूर्वीचें जनस्थान मानिलें तरच येथील वर्णनाची संगति लागणार आहे. राम आपल्या अनुचरांसह गेल्याचा येथें उल्लेख आहे व या वेळीं रामाबरोबर तर कोणीहि अनुचर—सेवक नव्हते. तेव्हां हा उल्लेख विसंगत दिसतो हें खरें; पण प्रस्तुत आमचें विवेचन पंचवटीचे स्थलनिर्णयासाठीं आहे. अर्थात् ऐतिहासिक-दृष्ट्या सत्यासत्यतेची चर्चा करण्याचें हें स्थल नव्हे आणि पंचवटीचें स्थान कोणतेंहि ठरविलें, तरी या उल्लेखांतील विसंगतता दडवावयाची नाही. आनंदाश्रमाचे ब्रह्मपुराणाचे प्रतीति येथें “अनुगतैः” असा पाठभेद दिलेला आहे व हा घेतला तर “मागून आलेल्या मंडळींसह ” अर्थात् “जे ऋषि वगैरे बरोबर आले असतील त्यांसह ” असा बोध होतो व अशा रीतीनें येथें संगति लावितां येण्यासारखी आहे. असा. राम गोदावरीचे उगमाकडे हळू हळू गेल्याचें येथें सांगितलें आहे. अर्थात् रामानें जेथें पिंडदान केलें, तेथून उगमस्थान दूर नव्हतें, हें उघड आहे.

रामतीर्थाविषयीची ही कथा त्र्यंबकक्षेत्रमाहात्म्याचे १९ व्या अध्यायांत संक्षेपतः आली असून त्यांत तर रामानें तेथें येऊन पिंडदान केल्याचें सांगितलें आहे. कथेचें सादृश्य पाहिलें म्हणजे गौतमीमाहात्म्याचा तो अनुवाद आहे, हें सहज लक्षांत येतें. रामानें पिंडदान केल्याचें स्थल अशा रीतीनें अनिश्चित होऊं लागलें तरी गोदावरीचे मुखापाशीं तें येत नाही, असें यावरून म्हणतां येतें व एवढ्यापुरताच या बाबीचा येथें उल्लेख केला आहे.

लौकिक प्रवादाकडे पाहिलें तर गौतमीमाहात्म्यांत सांगितलेलें रामतीर्थ नाशिक येथें असल्याची लोकांत समजूत आहे. सध्यां त्याला रामगयातीर्थ किंवा रामकुंड असें म्हणतात. ही समजूत दीर्घकालची असल्यामुळें ती डोळ्यांआड करितां येत नाही. भद्राचलकडे पर्णशाला गांव असलें तरी रामतीर्थाचें स्थान नाही. गौतमीमाहात्म्याचे मतें जनस्थानाशींच रामतीर्थ होतें, हें वरील विवेचनावरून तर स्पष्ट होत आहे. पंचवटीचें नांव या माहात्म्यांत आलेलें नाही; तथापि ती जनस्थानांत असल्याचें आपणांस रामायणावरून कळलें आहे व तेथें

राम आल्याचें या माहात्म्यांत सांगितलें आहे, म्हणजे लौकिक समजुतीस तें पोषकच आहे. रामतीर्थाचें स्थान गोदावरीचे मुखाशीं असल्याची समजूत कै. ओक यांची झाली व जनस्थान तेथून दूर असल्यामुळें रामाचें निवासस्थान जी पंचवटी तिचें स्थान दुसरीकडे त्यांनीं मानिलेल्या रामतीर्थाचे स्थानाजवळ ठरविण्याचा प्रयत्न त्यांनीं केला. त्यांची समजूत कशी चुकली, हें येथवर दाखविलें असल्यानें आतां तरी तीविषयीं कोणाला शंकांत राहाण्याचें कारण नाहीं.

२४ किर्किधा.

. किर्किधा म्हणजे रामाला सीताशुद्धीचे कामीं साहाय्य करणाऱ्या सुग्रीवाचें निवासस्थान. हें स्थान पंपासरोवराचे निकट असल्याचें रामायणांत सांगितलेलें आहे. सध्यां हें स्थान त्याच नांवानें प्रसिद्ध नाहीं; तथापि विजयानगरपासून जवळच हें स्थान असल्याचा लौकिक प्रवाद आहे विजयानगरास लागून हंपी विरूपाक्ष नांवाचें क्षेत्र आहे व या क्षेत्रांतच किर्किधा, पंपासरोवर व ऋष्यमूक पर्वत हीं दाखविण्यांत येतात. सध्यां किर्किधेच्या स्थानीं अनागोंदी हें गांव आहे. पंपा शब्दाचेंच कानडी भाषेंत हंपी असें अपभ्रष्ट रूप झालें, असें कित्येकांचें मत आहे. मारुतीशीं रामाची जेथें प्रथम भेट झाली तें स्थान, सुग्रीवाशीं जेथें सख्य झालें तें स्थान, सप्ततालच्छेद रामांनीं केला तें स्थान; वालिवधाचें व वालिदहनाचें स्थान अशीं स्थानें तेथील लोक प्रवाशांना दाखवीत असतात. माल्यवान् पर्वत अनागोंदीपासून जवळ आहे व ऋष्यमूक पर्वत जरा दूर आहे. अनागोंदी व पंपा यांमध्ये सुमारे एक कोस इतकें अंतर आहे. किर्किधेविषयीं असलेल्या या लौकिक प्रवादाच्या सत्यतेविषयीं निश्चय आपणांस पूर्वीप्रमाणें रामायणावरून करावयाचा आहे; यासाठीं आतां रामायणांत सांगितलेल्या रामाच्या प्रवासक्रमाकडे वळूं.

सीताशुद्धयर्थ राम पंचवटीहून थेट दक्षिणेकडे निघाला. सीता कोठें आहे, असा रामानें मृगांना प्रश्न केला असतां ते सर्व दक्षिणाभिमुख झाले व त्यावरून लक्ष्मणानें ती दक्षिणेकडे गेली असावी, असा तर्क केला आणि यासाठीं त्या दिशेकडे आपण जावें असें रामाला सुचविलें. (३।६४।२२) व त्याप्रमाणें तो दोघे त्या दिशेकडे निघाले सीतेच्या अंगावरील पुष्पें भूमीवर पडलेलीं होतीं

तीहि क्रमानें दक्षिणेकडे पडत गेलेलीं मार्गांत त्यांच्या दृष्टीस पडलीं व त्यावरून त्यांना आपल्या पूर्वीच्या तर्काची सत्यता पटली. जटायूची गांठ पडल्यावर त्यानें सीतेला रावणानें नेली व तो आकाशमार्गानें दक्षिणेकडे गेला असें स्वतां पाहिल्याचें सांगितलें. (३।६८।१०) सीतेचा शोध दक्षिणेकडे करावयाचा असा येथें निश्चय होऊन राम दक्षिणेकडे निघाला तो प्रथम जनस्थानापासून तीन कोसांवर असलेल्या क्रौंचारण्यांत शिरला. (३।६९।५) हें अरण्य थेट दक्षिणेकडे नसून तिकडे जाण्याकरितां तो प्रथम पश्चिमदिशेकडे गेला (३।६९।१) व मग दक्षिणेकडे वळला असें लिहिलें आहे. (३।६९।२) नंतर तो परत पूर्वेकडे वळून तीन कोसांवर असलेल्या मतंगाश्रमांत आला. (३।६९।६) प्रथम तो पश्चिमेकडे जाऊन मग पूर्वेकडे वळला असल्याचें लिहिलें आहे त्यावरून मतंगाश्रम पंचवटीच्या थेट दक्षिणेकडे असावा असें वाटतें. येथील पर्वतावरील एका दरीजवळ अयोमुखी राक्षसीचे कान व नाक कापून लक्ष्मणानें तिला पिटाळली व पुढें निघतात तोंच कबंध राक्षस त्यांना भेटला. यानें रामाला सुग्रीवाशीं सत्य संपादन करण्याची सूचना केली आणि सुग्रीव जेथें राहात होता त्या ऋष्यमूक पर्वताकडे जाण्याचा मार्ग सांगितला. त्यानें तेथून पश्चिमेच्या बाजूला जी फुललेल्या वृक्षांची झाडी दिसत आहे तिकडून पुढें जाण्यास सांगितलें. (३।७३।२) व यापुढें असेंच एक अरण्य लागेल असें सांगून पुढील मार्ग कसा चालावयाचा तें संक्षेपतः दर्शविलें आहे:—

चक्रमन्तौ वराञ्छैलाञ्छैलं वनाद्वनम् ।

ततः पुष्करिणीं वरौ पंपां नाम गमिष्यथ ॥ ३।७३।१० ॥

“ या पर्वतावरून त्या पर्वतावर व या वनातून त्या वनांत याप्रमाणें श्रेष्ठ श्रेष्ठ पर्वत व वनें हिंडतां हिंडतां हे वीर हो, तुम्ही पंपापुष्करिणीला जाल.”

येथें कबंधानें तेथून ऋष्यमूक पर्वत किती दूर आहे हें मुळींच सांगितलेलें नाहीं. तथापि मध्यंतरीं अनेक पर्वत व अरण्ये असल्याचें वर्णन केलें आहे. त्यावरून मधील अंतर कित्येक योजनें असावें, हें उघड आहे. पुढील प्रवासाला किती काल लागला याचा निर्देशहि रामायणांत नाहीं. ऋष्यमूकाकडे जावयाचें तें पश्चिम दिशेला जावयास सांगितलें आहे. तथापि पंचवटीहून दक्षिणेकडे

सहा कोस आल्यावर तेथून थेट पश्चिमेकडे जावयाचें तर मार्गांत अनेक अरण्यां-विषयीं निश्चयानें सांगतां आलें नाहीं, तरी पर्वत नाहींत हें निश्चित आहे. कारण तेथून पश्चिमेकडे सहादि हाच पर्वत आहे. आणि म्हणून ते पश्चिमेकडे गेले म्हणजे पश्चिमेच्या वाजूनें दक्षिणेकडे गेले असें मानणें भाग आहे. कबंधोपदिष्ट मार्गानें गेल्यावर ते प्रथम पंपेच्या पश्चिमतीरीं उतरल्याचें सांगितलें आहे. (३।७४।१) यावरून आमच्या अनुमानाला पुष्टि मिळत आहे. पश्चिमेकडे थेट गेले तर प्रथम पूर्वेकडील तीर लागणें संभवनीय आहे. पश्चिमेकडे जाऊन आधीं पश्चिमतीर गांठतां येणार नाहीं. उत्तर-तीर गांठून त्या धोरणानें दक्षिणेकडे वळल्यावर पश्चिमतीर सांपडावयाचें. शिवाय तेथें जाण्यास आंखलेला मार्ग नसून तो स्वतां आंखावयाचा होता व याकरितां पूर्वतीराकडे न येतां उत्तरेकडे जाऊन मग ते दक्षिणेकडे वळले असा तर्क करण्याचें काय कारण ? तेव्हां पश्चिमेच्या वाजूनें ते दक्षिणेकडे गेले अशी कल्पना करणें भाग आहे. मध्यंतरीं त्यांनीं पर्वताचे पृष्ठभागीं मुक्काम केल्याचें सांगितलें (कृत्वा तु शैलपृष्ठे वासं, ३।७४।३) आहे. अर्थात् कबंधाचा निरोप घेऊन ते निघाले ते त्याच दिवशीं पंपातीरीं आले असें म्हणतां येत नाहीं. तेथपर्यंत येतांना मार्गांत ते पर्वताचे पृष्ठभागीं रहात असें लिहिलें आहे, पण असे मुक्काम त्यांना किती वेळां करावे लागले हें ठरविण्याचें साधन नाहीं. एकच मुक्काम असता तर तसा स्पष्ट निर्देश रामायणांत आला असता; पण तसें सांगितलें नाहीं. व तसें अनुमान करावें तर या पर्वतावरून त्या पर्वतावर व या अरण्यांतून त्या अरण्यांत चालत जाण्याचा हा एवढा दूरचा व विकट प्रवास त्यांनीं एका दिवसांत केला, हें संभवत नाहीं. संभवनीय अनुमान करावयाचें तर तें पंचवटीच्या पश्चिम वाजूनें थेट दक्षिणेला फार दूर अंतरावर किष्किंधा आहे, असें करितां येईल. रामाला पंपा आधीं लागली व तिच्या दुसऱ्या तीरावर ऋष्यमूक पर्वत असून तेथें सुग्रीव वालीच्या भयानें रहात असे व किष्किंधा तेथून अगदीं जवळ असल्याचें रामायणांतील वर्णनावरून दिसतें. (६।१२।१४ व ४।१४।१) तर मग रामायणांतील हें अनुमान व लौकिक परंपरा यांची संगति कां लावूं नये ? आज तुंगभदेजवळ पंपासरोवर प्रत्यक्ष साक्ष देत असून त्याला

पुष्टि देण्यास ऋष्यमूक व माल्यवान पर्वत त्याच्या जवळ उभे आहेत. ग्रामाचें नामांतर झालें म्हणजे ऐतिहासिक कालांतील गोष्टींची साक्ष देण्यास त्याचा उपयोग पूर्वीचें नांव माहीत नसेल तर होत नसतो; पण पर्वताचें स्थलांतर होत नाही व येथें नामांतरहि झालेलें नाही. पंपासरोवराचा विशेष किष्किंधा कांड उघडतांच प्रथम दिसतो व तो त्यांत कमलें फुलून इतस्ततः पसरलेली असत व त्यामुलें तें अत्यंत मनोरम दिसत असे हा आहे; आणि तो अद्यापि तसाच आहे. पंपेवर तरंगणारी कमलें प्रथम पाहतांच रामाला त्यांचें जसे कौतुक वाटलें तसे ते प्रवासी लोकांना सध्यांहि वाटल्यावांचून रहात नाही. किष्किंधा ही एका गुहेंत असल्याचें रामायणांत लिहिलें आहे. (४।३३।१) व सुग्रीवाला अभिषेक झाल्यावर रामानें वर्षक्रतु पर्वतावरील एका गुहेंत राहून काढिल्याचें वर्णन आहे. (४।२६।७) सध्यांहि या पर्वतावर पुष्कळ गुहा आहेत. इतकें सादृश्य असल्यावर किष्किंधेचा शोध अन्यत्र कोठें करावयाचा ?

२५ लंका.

आतां रावणाचो राजधानी लंका कोणती तें पाहूं. ' रावणाचें निवासस्थान कोठें आहे हें आपणास माहीत नाही, तथापि तें शोधून काढून रावणाकडून सीता परत आणण्याचा प्रयत्न करूं ' असें आश्वासन सुग्रीवानें रामाला दिलें होतें व त्याला अनुसरून सीताशुद्धीकरितां त्यानें वानर पाठविले. वानरांना बाहेर पाठविते वेळीं चार दिशांकडे जाण्य.साठीं वानरांच्या चार टोळ्यांची त्यानें योजना केली व त्यांना कोणकोणत्या भूप्रदेशांतून त्यांनीं शोध करावा त्याचें स्पष्टीकरण केलें. या निमित्तानें चारी दिशांकडील भूप्रदेशाची माहिती रामायणांत प्रथित केली आहे. हें भूगोलवर्णन अस्थानीं व विसंगत असल्यामुळें प्रक्षिप्त आहे हें आम्ही तद्विषयक स्वतंत्र प्रकरणांत स्पष्ट केलें आहे. तेव्हां या भौगोलिक वर्णनाचे आधारानें लंकेचें स्थान ठरविणें सयुक्तिक नव्हे. हें भौगोलिक वर्णन सोडून दिल्यावर रावणाच्या लंकेचा ज्या वानरगणानें शोध लाविला ते अंगदादि कोणत्या मार्गानें कसे गेले या संबंधीं रामायणांत जें वर्णन आलें आहे त्यांत काहीं आधार असल्यास पाहूं. अंगदादि वानर निघाले त्यांनीं प्रथम विंध्या-द्रीवरील अरण्यें शोधिलीं आणि सीतेचा थांग लागेना तेव्हां " विंध्यपर्वतासंबंधीं

वनानां व्याप्त झालेल्या दक्षिण दिशेकडील प्रदेशांत ते हिंडूं लागले.” (४।१२।१५)
 “पर्वतसमुदायांनीं व्याप्त झालेला दक्षिणेकडील प्रदेश शोधित जात असतां
 एका विवरांत क्षुधार्त होऊन शिरले.” (४।५०।१८, १९) या विवरांत अंध-
 कारामुळे कांहीं दिसेना, परंतु तेथें एक तापसी भेटली व तिनें त्यांना विवरांतून
 बाहेर आणून सोडिलें. (४।५२।२९) या वेळेपर्यंत त्यांनीं दक्षिणेकडील प्रदेश शोधि-
 ला व ते फिरत फिरत समुद्रापर्यंत आले होते असें मारुतीनें तापसीला जो आपल्या
 कार्याचा संक्षिप्त वृत्तांत सांगितला त्यावरून दिसतें. (४।५२।९) वानरांच्या या
 प्रवासांत विंध्याद्रीचा उल्लेख बरेच वेळां आलेला आहे. (४।४८।२; ४।४९।२२;
 ४।५०।१; ४।५६।३; ४।५८।७; ४।६०।४; ४।६०।७; ४।६३।२) तसाच
 दक्षिण दिशेचा आहे (४।४९।२१; ४।५०।३१; ७।६५; ४।५२।७; ४।६०।७;
 ४।६४।४) दक्षिण दिशा, विंध्याद्रि व समुद्र असे तीन धागे आपल्या हातीं
 लागले आहेत; दिशेचा उल्लेख कशाचे तरी अपेक्षेनें असावयाचा हें सांगावयास
 नको. उत्तरध्रुवापासून उलट फिरल्यास सर्व दक्षिण दिशा होते व दक्षिण
 ध्रुवाचे अपेक्षेनें तीच उत्तर दिशा होऊं शकते. येथील दक्षिणदिशेचा उल्लेख
 किष्किंधेच्या अपेक्षेनें आहे हें तेथून ते दक्षिणेकडे निघाले या वर्णनावरून
 सहज लक्षांत येतें. पण यापूर्वीं विंध्याचे दक्षिणेकडे किष्किंधा असल्याचें आपण
 अनुमान केले आहे व त्याविषयीं प्रमाणें मिळविलीं आहेत. त्याला वानरांनीं
 किष्किंधेहून दक्षिणेकडे येऊन विंध्यपर्वत शोधिला असें म्हटल्यानें बाध नाही
 का येणार? किष्किंधा विंध्याचे दक्षिणेकडे मानण्यांत आपल्याकडून प्रमाद
 झाला असें होणार नाहीं काय? रामाच्या पूर्वींचे प्रवासांत विंध्याद्रीचा स्पष्ट
 उल्लेख नाही व येथें तर तो स्पष्ट आहे, तेव्हां याची संगति कशी लावावयाची?
 तर प्रथमतः किष्किंधेकडे उलट शोधित जाण्यापेक्षां येथें कांहीं भूल झाली आहे
 काय, तें पाहूं. विवरांत गेल्यावर तापसीला उद्देशून बोलतांना मारुती म्हणतो:—

राजा वानरमुख्यानां येन प्रस्थापिता वयम् ।

अगस्त्यचरितामाशां दक्षिणां यमरक्षिताम् ॥४।५२।७॥

“ वानराधिपति (सुग्रीव) यानें आम्हांला अगस्त्यऋषि वास करीत अस-

लेल्या (अथवा त्यांनीं स्वीकारिलेल्या) व रामानें पालन केलेल्या दक्षिण दिशेला पाठविलें आहे. ”

येथील दक्षिण दिशेचा निर्देश “अगस्त्यचरितां” म्हणून केलेला असून तो महत्त्वाचा आहे. कोणताही प्रदेश दुसऱ्याचे अपेक्षेनें कोणत्याहि दिशेला येऊ शकतो हें आम्हीं वर दाखविलें आहे व यामुळें केवळ दक्षिण दिशेच्या निर्देशानें कार्यभाग होणें शक्य नाहीं. मात्र दक्षिण दिशेला “अगस्त्यचरितां” हें नांव अगस्त्याश्रमाचे उत्तरभागीं प्राप्त होण्याचें कारण नाहीं. अगस्त्याश्रम विंध्यचे दक्षिण भागीं होता व ते तर विंध्याद्रि अखंड नम्र रहावा म्हणून त्याचे दक्षिणेकडे येऊन राहिले होते. विंध्याद्रीचे दक्षिणेकडील प्रदेश तपस्विजनांला राहण्याजोगा करणें ही त्यांची मुख्य कामगिरी होती. तेव्हां येथील विंध्याद्रीचा निर्देश प्रमाण म्हणून ग्राह्य मानितां येत नाहीं. वानरांना पर्वत लागला व तो कोणता हें माहीत नसल्यामुळें तो विंध्याद्रि असें समजून ते पुढें चालूं लागले. इतकेंच नव्हे तर “नानाप्रकारचे वृक्ष व पर्वत” शोधीत ते पुढें गेले, (४।४८।३, ४) असें सांगितल्यानंतरहि विंध्याद्रीचा निर्देश वारंवार आला आहे. मार्गांत आढळलेला पर्वत त्यांना विंध्याद्रि वाटला व त्यांची जशी * समजूत झाली तशी वाल्मीकींनीं काव्यांत ग्रथित केली अशी फार तर येथें संगति लावितां येईल. वास्तविक ही कल्पना असून तिला मूळांतील आधार नाहीं. कदाचित् दक्षिणेचे ठोंकापर्यंत गेलेल्या सव्याद्रीला हें दुसरें नांव असेल. म्हणजे अगस्त्यांना नम्र झालेला विंध्य व हा एक असे दोन विंध्य मानावे लागतील. कांहीं मानिलें तरी येथील विंध्यनिर्देश विसंगत आहे हें नाकारितां येत नाहीं. वानरांना दक्षिणेकडे प्रवास करितांना आढळलेला पर्वत विंध्याद्रि नसून सव्याद्रि होय असें मानण्यास आणखी एक कारण आहे. विंध्याद्रीवरील एक गुहा व वनें

* विंध्याद्रीचा घोटाळा प्राचीन कालीं व नसून पुढील कालांतहि तसा राहिला. या घोटाळ्याविषयी निर्देश करून कै० शंकर बाळकृष्ण दीक्षितांनीं शेवटीं “विंध्याद्रि दक्षिणेस आहे एवढ्या वर्णनावरून, दक्षिणेस येतांना पहिला पर्वत लागतो तो विंध्याद्रि, असें म्हणण्याची एकदां रूढी पडली ती पडली, असें दिसतें ” असा आपला अभिप्राय दिला आहे.—

शोधितां शोधितां ते एका विवरांत शिरले, याविषयींचें वृत्त सांगण्यापूर्वीं पुढील श्लोक आहे:—

आसेदुस्तस्य शैलस्य कोटिं दक्षिणपार्श्वमाम् ।

तेषां तत्रैव वसतां स कालो व्यत्यवर्तत ॥ ४।५०।३ ॥

“ (शेवटीं ते) त्या पर्वताचे नैऋत्य टोंकावर गेले आणि तेथें वास करीत असतां त्यांची (परत येण्याची) मुदत भरून गेली. ”

पर्वताचें दक्षिण व पश्चिम यांमधील टोंक येथें सांगितलें आहे व विंध्याद्रीची मांडणी पाहतां त्याला या दिशेचें टोंक संभवत नाहीं. विंध्याद्रीची ओळ (दक्षिणेकडे कलती होत गेलेली असली तरी) पूर्वपश्चिम आडवी आहे व म्हणून तिचें टोंक थेट पश्चिमेकडे येतें. सह्याद्रीची ओळ मात्र दक्षिणोत्तर उभी असून ती पश्चिम बाजूकडे विशेष आहे व म्हणून तिचें टोंक येथें इष्ट आहे, असें वाटतें. हें टोंक सह्याद्रीचें होतें असें मानिलें म्हणजे विवरांत गेल्यावर मारुतीनें तापसीला सांगतांना समुद्रापर्यंत दक्षिणदिशा शोधिल्याचें जें ध्वनित केलें आहे [४।५२।९] त्याची संगति लागते. हा पर्वत समुद्राचे तीरासमीप असल्याचें, तापसीनें वानरांना विवरांतून बाहेर आणिल्यावर आश्वासन देऊन जें भाषण केलें, त्यावरून व्यक्त होत आहे. “ वृक्षलतांनीं युक्त असलेला हा सुंदर विंध्य पर्वत, हा प्रस्रवण आणि हा विशाल महासागर पहा ” अशा प्रकारें तिनें हा पर्वत व हा समुद्र जवळ असल्याचें स्पष्ट सांगितलें आहे (४।५२।३१)

तथापि हा समुद्र कोणता हें यावरून स्पष्ट होत नाहीं. हिंदुस्थानाला तीन बाजूंनीं समुद्र असल्यामुळें येथील समुद्र पूर्वपश्चिम या दिशांकडील कां धेऊं नये, अशी शंका येण्याचा संभव आहे. दक्षिण दिशेचा निर्देश असला तरी त्यानें सर्वांचें समाधान होईल, असें नाहीं; अशा शंकितांचें समाधान करण्याचा प्रयत्न संपातीनें आपल्या भाषणांत केला आहे. सूर्यकिरणांचे योगानें पंख दग्ध होऊन तो या शिखरावर पडला, तेव्हां त्याला सहा दिवस शुद्धि नव्हती; तदनंतर सागर, पर्वत वगैरे अवलोकन करून ाची मति चावूं लागली व मग तो म्हणता:—

दृष्टपक्षिगणाकीर्णः कंदरोदरकूटवान् ।

दक्षिणस्योदधेस्तीरे विंध्योऽयमिति निश्चितः ॥ ४।६०।७ ॥

“ पक्षिसमूह आनंदानें फिरत असून (या पर्वतावर) गुहा व शिखरें (अनेक) आहेत, असें पाहून दक्षिण समुद्राचे उत्तरीरावर असलेला विंध्याद्रि हा, असा माझा निश्चय झाला. ”

संपातीच्या या भाषणावरून हिंदुस्थानचे दक्षिणभागी असलेला जो समुद्र त्याचेजवळ हा पर्वत असून त्याचे शिखरावरून समुद्र दूर असल्याचें दिसत असे, हें उघड होत आहे. मात्र हा पर्वत समुद्राशीं अगदीं भिडलेला नव्हता. विंध्याद्रि या नांवामुलें घोंटाळा होत आहे, परंतु दक्षिणेकडील उदधीच्या निर्देशानें हा घोंटाळा नांवाचा असून खरा नव्हे, असें दर्शविलें आहे. ‘संपातीचे तोंडून सीतेचा वृत्तांत कळल्यावर वानरांना अत्यंत आनंद झाला व ते उड्या मारीत समुद्राकडे गेले व नंतर त्या महाबलाढ्य वानरांनीं दक्षिण समुद्राचे उत्तरीरीं तळ दिला.’ (४।६४।४) याप्रमाणें पुढील वृत्तांत सांगतांना दक्षिण समुद्राचा निर्देश पुनः केला आहे. एवंच सीताशुद्धयर्थ गेलेले वानर हिंदुस्थानच्या दक्षिण टोंकाला लागून असलेल्या समुद्रापर्यंत गेले, हें निश्चित होय.

लंका शोधण्याचा आतां आणखी एकच आधार राहिला आहे व तो राम वानरसेनेसह सीतेचा शोध लागल्यानंतर लंकेकडे गेले त्या विषयींचें रामायणांतील वर्णन शोधणें, हा आहे. वानरसेना निघाली त्यापूर्वीं मार्ग पाहण्याकरितां पुढें नील वानर गेला (६।४।१०) व त्यामागून राम व लक्ष्मण सर्व सैन्यासह दक्षिणदिशेकडे निघून गेले. (६।४।२४, २७, ४३, ५९) ही सेना जी दक्षिणेकडे गेली ती मार्गांत मध्यंतरीं बाजूला वळल्याचें कोठेंहि सांगितलेलें नाही. ही वानरसेना रात्रंदिवस सारखी चालत होती व सीतेला सोडवून आणण्याच्या उत्सुकतेनें ती मध्यंतरीं एक मुहूर्तहि थांबली नाही. (६।४।७०-७१) कांहीं वानर वृक्ष व पर्वत यांवरून उड्या मारीत जात होते व कांहीं भूमीवरून चालत होते. (६।४।६५) लक्ष्मणानें अंगदाचे स्कंधांवर आरोहण केलें होतें असें स्पष्ट म्हटलें आहे. (६।४।४४) व त्यावरून रामानेंहि कोणातरी वानरावर आरोहण केलें असें अनुमान होतें व यामुलें वानर उड्या मारीत

चालले असतां हे त्यांबरोबर कसे चालले अशी शंका घेण्याचें कारण नाही. याप्रमाणें बराच मार्ग आक्रमण केल्यावर त्यांना सह्यपर्वत प्रथम दिसला. (६।४।३८) व पुढें त्यांनीं ल्यावर आरोहण केलें. (६।४।७२) मलयपर्वताचा निर्देशहि याबरोबर येथें केला आहे. (६।४।७३) महेंद्रपर्वतावर * चढल्यावर रामाला समुद्र दिसूं लागला; (६।४।९४, ९५) सह्य व मलय हे ओलांडून गेल्यावर ते समुद्रतीरीं आले. नंतर समुद्राचे उत्तरतीरावर नील वानरानें सर्व सेना व्यवस्थित उतरविली (६।५।१); विभीषण लंकेंतून रामाकडे आल्याचें लिहितांना तो समुद्राचे उत्तरतीरीं आल्याचें सांगितलें आहे; (६।१७।१०) व मारुती लंकेंत गेला, तो तिचे उत्तरद्वाराशीं पोचला, (५।२।२२) असें मारुतीचे प्रवासवर्णनांत लिहिलें आहे. आणि अशा प्रकारें येथील दिशांचा मेळ अगदीं सुसंगत आहे. रामायणांतील वर दिलेल्या उल्लेखांत मध्यंतरीं अंतर किती होतें व तें वानरसेनेला चालून जाण्याला किती काल लागला, हें सांगितलेलें नाही. अंगदादि वानर लंकेकडे प्रथम गेले, तेव्हां त्यांना मार्गांत लागलेला विध्यपर्वत या वानरसेनेला मुळींच लागला नाही व यावरून पूर्वी सांगितलेल्या वर्णनांत कांहीं भूल आहे, यांत शंका नाही. सह्याद्रीचा स्पष्ट उल्लेख आहे व तो तर थेट दक्षिणेकडे गेलेला अद्यापि तसाच उभा आहे. समुद्राचा निर्देश त्याहून महत्त्वाचा आहे. वानर-

* महेंद्र पर्वताचा उल्लेख येथें व पूर्वी मारुतीने उद्धान केलें त्या वेळीं त्या निमित्तानें (५।१।१५) आला आहे. हिंदुस्थानचे पूर्व किनाऱ्याला महेंद्र पर्वत असल्याचें प्रसिद्ध आहे. परंतु येथील दक्षिणसमुद्राचे निर्देशावरून येथें पूर्वेकडील महेंद्र घेण्याचें कारण नाही. मलयपर्वताच्या एखाद्या शिखराचें हें नांव असावें. रामलक्ष्मण सह्य व मलय यांवरील नदीप्रवाह अवलोकन करीत (६।४।७३) पुढें आले व रामानें महेंद्रावर आरोहण केल्याचें (६।४।९४) व तेथून त्याला समुद्र दिसल्याचें सांगितलें आहे व याबरोबर इतर वानर सह्य व मलय ओलांडून पुढें आल्यावर त्यांनीं समुद्रतीर गांठल्याचें वर्णन (६।४।९६) आलें आहे. यावरून येथें तिसरा पर्वत सांगितलेला दिसत नाही. अर्थात् येथील महेंद्र म्हणजे मलयाचें एकादें शिखर होय. पूर्व तीरावरील महेंद्रपर्वत त्यांना माहीत असणार; तेव्हां सादृश्यास्तव हें नांव त्या पर्वताला त्यांनीं नवें दिलें असावें.

सेना थेट दक्षिणेकडे गेली व शेवटीं तिला समुद्र लागला. म्हणजे ती हिंदु-स्थानच्या अगदीं दक्षिणटोंकाला गेली, हें उघड आहे. समुद्राचे उत्तरतीरीं सेना उतरली, असें सांगून हा समुद्र दक्षिणेकडील हें आणखी स्पष्ट केलें आहे. हिंदु-स्थानच्या पूर्व व पश्चिम बाजूला समुद्र असले तरी थेट दक्षिणेकडे जाणा-राला ते गांठतां येणार नाहीत व त्या समुद्रांचें उत्तरतीर संभवनीय नाही. येथील समुद्र इतका विशाल सांगितला आहे कीं, त्याचे उत्तरतीरावरून दक्षिणे-कडे कांहीं भूप्रदेश असावा, असें दिसत नव्हतें व उलट आकाशाला समुद्र भिडल्याचा भास होत होता. (६।४।१९) सीताशुद्धयर्थ मारुतीनें समुद्रा-वरून उड्डान केलें, तो हा प्रदेश होय. रावण सीतेला घेऊन दक्षिणेकडे गेला, असें कळल्यावरून अंगदादि वानर प्रथम त्या दिशेला गेले आणि सीतेचा शोध न लागल्यामुळें निराश होऊन दक्षिणसमुद्राचे उत्तरतीरावरील पर्वतावर बसले असतां संपातीनें त्यांना रावणाची लंका कोठें आहे तें प्रथम कळविलें. संपातीनें लंकेचा पत्ता त्या वानरांना सांगितला, तो पुढीलप्रमाणें आहे:—

अध्यास्ते नगरीं लंकां रावणो नाम राक्षसः ॥४।५।१९॥

इतो द्वीपे समुद्रस्य संपूर्णं शतयोजने ।

तस्मिँल्लंकापुरी रम्या निर्मिता विश्वकर्मणा ॥ २० ॥

“ तो रावण राक्षस लंकानगरींत रहात असून ती सुंदर नगरी येथून पूर्ण शंभर योजनांवर समुद्रांतील एका बेटामध्ये विश्वकर्मानें निर्माण केली आहे. ”

संपाती व वानर यांची दक्षिणसमुद्राच्या उत्तरतीरीं गांठ पडली, हें वर निश्चित झालेलें आहे व यासाठीं तेथून शंभर योजनांवर समुद्रांत लंकाद्वीप असावयाचें, हें उघड आहे. सध्यां लंकाद्वीप म्हणून जें दाखविण्यांत येतें, तें वरील वर्णना-प्रमाणें हिंदुस्थानचे दक्षिणटोंकापुढें समुद्रांत आहे. मधील अंतर मात्र जमत नाही; पण इतर सर्व प्रमाणांचा मेळ बसल्यावर या एका मुद्यासाठीं लंकाद्वी-पाचा शोध अन्यत्र करण्याची आवश्यकता आहे, असें वाटत नाही. ज्या कालीं रामायण लिहिण्यांत आलें, त्या कालची परिस्थिति लक्षांत घेऊन अशा वर्ण-नाचा मेळ हातांत मापाची सांखळी घेऊन करितां नये. दंडकारण्यांतील रामाचा प्रवास सांगतांना कित्येक स्थळांमधील अंतर निश्चित सांगितलें आहे, तर कित्येक

स्थलांतील अंतर मोघम दिलें आहे, याचें कारण याहून वेगळें नाहीं. मनुष्यांची वस्ती असल्यावांचून असें अंतर निश्चित करावयाचें कार्य कोण करणार ? तेव्हां शंभर योजनांचे अंतरावर म्हणजे पुष्कळ अंतरावर इतकाच अर्थ ध्यावयाचा आहे. शंभर ही संख्या वाचूनहि हा निर्देश मोघम केला असावा, अशी शंका येते. ग्रंथसंख्या सांगतांना एक लक्ष संख्या विशालतेची द्योतक मानितात. शतयोजनांची संगति याप्रमाणें लाविली म्हणजे झालें. लंकेची लांबी, रुंदी व घेरहि रामायणांत अंदाजानें सांगितले आहेत. अंतर शंभर योजनें सांगितलें आहे, तशी लांबी शंभर योजनें सांगितली असून रुंदी ३० योजनें सांगितली आहे. (७।५।२५) सध्यां या द्वीपाची लांबी २७० मैल असून रुंदी १४५ मैल आहे. म्हणजे रामायणवर्णित लंका सध्यांपेक्षां फार मोठी होती अशी कल्पना होते. पूर्वी मोठी असून आतां सर्व बाजूंनीं झरत गेली असें म्हणावें तर मधील अंतर रामायणांत सांगितल्याहून अधिक झालें पाहिजे होतें; पण तें तर त्याहून फार कमी आहे. तेव्हां या सर्व संख्या विशालत्वदर्शक असून याहून त्यांना अधिक महत्त्व देऊं नये हें उचित दिसतें. त्या वेळीं प्रचलित असलेल्या लोकप्रवादानुरूप हे संख्यानिर्देश केले असावेत. शिवाय प्राचीन संस्कृत वाङ्मयांत शतशब्द असंख्यातवाची म्हणून योजल्याची पद्धति पुष्कळ आढळते, तिकडेहि येथें लक्ष देणें अवश्य आहे. आणि हा अर्थ घेतला म्हणजे शंकेचें कारण राहाणार नाहीं. प्रसिद्ध चिनी प्रवासी ह्युएनत्संग यानें या द्वीपाचा घेर ११६७ मैल सांगितला असून तो वास्तविक घेराचे जवळजवळ दुष्पट आहे. कित्येक ग्रीक ग्रंथांतूनहि हा घेर फार जास्त लिहिला आहे. ह्युएन हा हिंदुस्थानांत सातव्या शतकांत आला होता व त्या वेळीं तेथें बौद्धधर्मानुयायी राजाचें राज्य होतें. तो स्वतां लंकेत गेला नसून त्यानें ऐकांव माहिती आपल्या ग्रंथांत प्रथित केली आहे. तथापि त्या वेळच्या अनुकूल परिस्थितींतहि त्यानें केलेलें वर्णन व वस्तुस्थिति यांत फेर पडत आहे. मग वाल्मीकींनीं केलेलें वर्णन बरोबर भरलें नाहीं तर आश्चर्य कसलें ? हिंदुस्थानचे तीरावरून समुद्राचें पलीकडचें तीर दिसत नव्हतें व मध्यें नावाहि चालू नव्हत्या, असें मारुतीनें रामाला लंकेचें वर्णन करितांना सांगितलें आहे. (६।३।२१)

आणि यावरून मधील अंतर रामायणांत अनुमानानें सांगितलेलें आहे, हें उघड आहे. रामायणांतील वर्णनाप्रमाणें पाहूं गेलें तर हिंदुस्थानचे दक्षिणेकडे शंभर योजनांवर समुद्रांत एकहि द्वीप नाही व पूर्वी असून मागाहून समुद्रांत गडप झालें असें मानण्यास ऐतिहासिक आधार नाही. हिंदुस्थानचे दक्षिण टोंका-पलीकडे समुद्र असून त्यांत लंकाद्वीप आहे, हा मुद्दा मुख्य आहे—कारण त्यांत भूल होण्यासारखी नाही;—व तो सध्यांचे सिंहलद्वीपाशीं जुळतो.

पूर्वीची लंका व सध्यांचे सिंहलद्वीप यांची तुलना.

लंका हें नांव रावणाचे राजधानीचें व त्या द्वीपाचें एकच होतें असें दिसतें. मुंबई हें ज्याप्रमाणें एका प्रांताचें व त्यांतील मुख्य नगरीचें एक नांव आहे, त्या-प्रमाणेंच हा प्रकार आहे. समुद्रांतून सेतूवरून उतरून पलीकडे गेल्यावर रामानें आपल्या सैन्याचा तळ दिला व तो लंकेत दिला. रामाचे सैन्याची टेहेळणी करण्याकरितां रावणाकडून शुक व सारण नामक दूत याच स्थलीं आले होते. लंका नगरीवर रामाचे वानरसेनेनें येथून हल्ला केला. यावरून समुद्रतीरापासून लंकाद्वीपाची हद्द लागली तरी लंका नगरी तेथून कांहीं अंतरावर होती व मध्यंतरीं सेना उतरण्यासारखी जागा होती, असें अनुमान होतें. सेनेचा तळ पडला तेथून पुढें एका पर्वताचे शिखरावर (शैलाग्रे रचिता, ६।३।२२) लंका नगरी होती. नगरीची रचना किल्ल्यासारखी होती. या नगरीचे भोंवतीं चार प्रकारचे कोट होते (६।३।२०) व भोंवतीं खंदक होते. कोटांपैकीं एक “ नादेय ” म्हणजे नद्यांचा व दुसरा “ पार्वत ” म्हणजे पर्वतांचा असे दोन कोट नैसर्गिक दिसतात. नगरीला चार दिशांकडे चार द्वारें असून चारी द्वारां-वर रक्षणाकरितां राक्षसांची सेना नित्य सिद्ध ठेविलेली होती. नगरीचें उत्तरद्वार हिंदुस्थानाला जवळ होतें व इतर दिशांचे द्वारांजवळ द्वीपापलीकडे समुद्रच होता व बहुधा याकरितांच उत्तरद्वाराकडील संरक्षक सेना अधिक होती. (६।३।२४-२७) रामाचे वानरसेनेचा तळ सुवेलाचलाजवळ होता. (६।२९।२५) वेला हें समुद्रतीराला नांव आहे व यावरून हा पर्वत समुद्रतीरीं होता, हें उघड आहे. लंका नगरीला असलेल्या पर्वताचे नैसर्गिक कोटांपैकीं हा एक असावा. या सुवेलाचलाचे शिखराचा विस्तार रामायणांत

दोन योजने सांगितला आहे. (६।४०।१) व तेथे वर चढल्यावर लंकानगरी रामाला अवलोकन करितां आली. अर्थात् सुवेलाचलाचे मध्यभागी त्रिकूटा-चलावर लंकेची मांडणी होती. कूट म्हणजे शिखर व त्रिकूटाचल म्हणजे तीन शिखरे असलेला पर्वत. सध्याचे सिंहलद्वीपाची पाहणी करूं लागल्यास त्यांत यांतील कोणकोणत्या बाबी आढळतात ते आतां पाहूं.

सिंहलद्वीपाची लांबी व रुंदी वर सांगितली आहे व यावरून हिंदुस्थानांतील एकाद्या छोट्या प्रांताइतकाहि त्याचा आकार नाही, हें लक्षांत येईल. तथापि एका प्रांतांत ऋतुमान सामान्यपणें सारखें दिसून येतें, तसें या द्वीपांत नसून उलट अगदीं परस्परा विरुद्ध असें ऋतुमान थोडक्या अंतरावर आढळतें. याचें कारण या द्वीपाचा मध्यभाग अगदीं डोंगराळ असून त्याचे योगानें एका बाजूला पाऊस तीस इंच तर दुसऱ्या बाजूला दोनशें इंच, याप्रमाणें पडतो. या डोंगराळ प्रदेशाचे माथ्यावर सपाट मैदान असून त्यावर पुनः मध्ये उंच पर्वत आहे. या पर्वताला शिखरें तीन असून त्यांतील दोन शिखरांची उंची मात्र मिळते. तिसरें शिखर असल्याचें वर्णन आढळतें, पण त्याची उंची सांगितलेली नाही. यांपैकीं आदामचें शिखर ७३५३ फूट उंच असून दुसरें पेद्रोतालगला शिखर ८२९६ फूट उंच आहे. यांतील आदामचें शिखर पश्चिम बाजूला व पेद्रोतालगला शिखर उत्तरेचे बाजूला आहे व तिसरें शिखर या दोहोंचे काटकोनांत आहे. एका ग्रंथांत या शिखरांपैकीं सर्वांत उंच शिखर ८००० फुटांपेक्षां अधिक उंच असल्याचें सांगितलें आहे व अशा प्रकारचें एक शिखर वरील दोहोंपैकीं एक आहे आणि म्हणून तिसऱ्या शिखराची उंची या दोहोंच्या मानानें असावी, अधिक नसावी, असा तर्क होतो. या शिखराला किरिगालपोट्टा असें नांव असून तें उत्तरेकडील शिखरापासून सुमारे पंधरा मैल अंतरावर व पश्चिमेकडील शिखरापासून सुमारे वीस मैल अंतरावर आहे. हा डोंगराळ भाग सुमारे ७५ मैल व्यासाचा असून तो समुद्रसपाटीपासून ६००० फूट उंचीवर आहे. या भागाचे माथ्यावर मैदानांत असलेला वरील पर्वत २००० फूट उंच आहे. आणि वर उंच म्हणून सांगितलेलीं तीन शिखरें या पर्वताचीं होत. मधील दोन शिखरांचे बाजूंनी गंगा आणि महाविलिंगंगा

म्हणून दोन नद्या वहात असून त्यांपैकी महाविलिंगा ही या द्वीपावरील सर्वांत लांब नदी होय. हिची लांबी १५० मैल सांगितली असून ती पूर्वेकडे वाहात जाऊन त्रिकोमालीजवळ समुद्राला मिळते. सिंहलद्वीपांत उत्तरेकडून प्रवेश करितांना काय दिसतें त्याची ही स्थूल रूपरेषा आहे. रामायणांतील लंकेचे वर्णनाशीं हें वर्णन तंतोतंत जुळत आहे. समुद्राचे वेलेवर रामाची वानरसेना उतरली होती व तेथून ती सुवेलाचलावर चढली. सिंहलद्वीपाचे मध्यभागीं जो डोंगराळ प्रदेश सांगितला आहे, हाच पूर्वीचा सुवेलाचल होय. सुवेलाचल चढून गेल्यावर त्रिकूटाचलीं वसविलेली लंका रामाला दिसली असें वर्णन आहे. अर्थात् सध्यांचे सिंहलद्वीपांत डोंगराळ प्रदेशाचे माथ्यावर तीन शिखरें असलेला जो पर्वत सांगितला आहे तो पूर्वीचा त्रिकूटाचल होय. त्रिकूटाचलाचे मध्यशिखरावर रावणाची लंकानगरी होती. (७।५।२३) म्हणजे वरील तीन शिखरांपैकीं किरिगालपोट्टा हें तिचें स्थान होय. दोन बाजूंनीं वाहणाऱ्या नद्या हा या नगरीचा “ नदेय ” आणि दोन बाजूंचीं दोन शिखरें हा तिचा “ पार्वत ” कोट होय. पर्वताचे कोटाची ही कल्पना इतकी नैसर्गिक आहे कीं, रामायणांतील या कल्पनेची कल्पना नसतांहि ती सध्यांचे सिंहलद्वीपाचे वर्णनांतून केलेली आढळते. x सुवेलाचलाचे शिखराचा विस्तार रामायणांत दोन योजनें सांगितलेला आहे. अर्थात् हा विस्तार म्हणजे डोंगराळ प्रदेशाचे माथ्यावर गेल्यावर मधील पर्वताचे पाश्चात्यपर्यंतचा भाग होय. सध्यां हें अंतर किती आहे, हें कळण्यास मार्ग नाहीं. तेव्हां आतां सादर्याचे इतर भागांकडे वळूं.

त्रिकूटाचलाचें उत्तरेकडील शिखर—ज्याला सांप्रत आदामचें शिखर म्हणतात—त्याचे दर्शनाकरितां हजारों बौद्धधर्मानुयाय्य प्रतिवर्षीं येत असतात. या शिखरावरील वनश्री इतकी मनोहर आहे कीं, तिचें वर्णन करण्यास पुरेसे शब्द नाहींत, असे उद्गार तें दृश्य पाहून आलेल्या सध्यांचे लेखकांनीं* काढिले आहेत.

x “ The hill country lies in the middle of the Island, walled in by a great rampart of mountains. ”

--British Empire Series, Vol. I. page 424.

* कित्ता, page 428.

प्रातःकालीं सूर्याचा उदय झाला असतां हें दृश्य अधिक मनोहर दिसूं लागतें आणि सूर्य तटस्थ राहून तें पहात असेपर्यंत आपणासहि तटस्थपणें तें पहात राहण्याचा मोह आवरत नाही. रामलक्ष्मण आणि त्यांची वानरसेना यांनी ज्या वेळीं हा देखावा प्रथम पाहिला त्या वेळीं त्यांची स्थिति काय झाली, हें रामायणांत लिहिलें आहे आणि तें वाचलें म्हणजे पर्वतावरील ही नैसर्गिक वनश्री रामायणकालीं आपलें स्वरूप कसें होतें हें प्रत्यक्ष दाखविण्याकरितां जशाची तशी अद्यापि राहिली आहे कीं काय असा भास होतो. समुद्रतीरी वानरसेना उतरल्यावर लंकेवर कोणी कोठल्या बाजूनें हल्ला करावयाचा हें त्यांनीं आपापसांत ठरविलें आणि सायंकाळीं सुवेलाचलावर चढून तेथें त्या रात्रीं रहावे अशी योजना केली. या वेळीं राम अत्यंत क्रुद्ध झाला होता व अशा स्थितींत सुवेलाचलावर तो चढूं लागला. त्याचे मागून लक्ष्मणसुग्रीवादि मंडळी गेली. ते सुवेलाचलावर चढल्यावर सूर्य अस्तास जाऊन चंद्रोदय झाला. या वेळीं समोरचे त्रिकूटाचलाचा देखावा अत्यंत मनोहर दिसूं लागला व रामाचा क्रोध आणि शोक बाजूला राहून सर्व मंडळी आश्चर्यचकित होऊन गेली. (६।३९।२) “ज्यांचीं अग्नें प्रफुल्लित झालीं आहेत व लतांचें ज्यांना वेष्टन झालेलें अशा नानाविध व सुंदर वृक्षांनीं ती लंका इंद्राचे अमरावतीप्रमाणें सुशोभित दिसत होती. चित्रविचित्र पुष्पें, आरक्तवर्ण कोमल पल्लव, नीलवर्ण तृण आणि मनोहर वनराजि यांचे योगानें तिला विलक्षण शोभा आली होती. सुवासिक व अत्यंत सुंदर पुष्पें व फळें तेथील पर्वतांनीं मनुष्य अलंकार धारण करितात त्याप्रमाणें धारण केली होती. कुबेराचे चैत्ररथवनाप्रमाणें अथवा इंद्राचे नंदनवनाप्रमाणें तें वन सुंदर दिसत होतें. सर्व ऋतूंतील फळें व फुलें (त्यांतील वृक्षांवर) आलीं असून भ्रमरांनीं तें भरून गेलें होतें. ” (६।३९।५-८)

लंकेचें जें दृश्य रामाला प्रथम दिसलें त्याचें वर्णन याप्रमाणें रामायणांत आलें आहे. येथील सर्वच वर्णन रम्य असून तें वाचकांनीं मूळांतच अवश्य पहावे. कल्पना येण्यापुरतें येथें अवतरण घेतलें आहे. त्रिकूटाचलावरील सध्यांचे वनश्रीचें वर्णन पुढीलप्रमाणें केलेलें आहे. “ शिवाय या प्रदेशांत

गर्द छायेचें निबिड अरण्य असून त्यांत दोरखंडासारख्या मोठमोठ्या लतांनीं वेढिलेले मझान् वृक्ष आहेत व या लतांवर चढून वानर झोंके घेत असतात. डोंगरांतील उंच प्रदेशावरील देखावा फार भव्य आहे. या प्रदेशांत फार मोठ-मोठे खडप, तुटलेले कडे व धबधबे असून डोंगरांच्या शिखरांवर निबिड अरण्ये व उतरणींवर तृणाच्छादित प्रदेश आहेत. या ठिकाणीं आम्रवृक्षांइतके मोठे वृक्ष असून त्यांवर लाल रंगाच्या शोभिवंत फुलांचे झुबकेच्या झुबके आलेले दिसतात.” वनश्रीचें हें दृश्य हजारां वर्षे मध्यंतरीं गेल्यानंतरहि आकाशांतील दृश्याप्रमाणें अभंग राहिलें आहे, हें पाहून आश्चर्य वाटतें व तें रेखाटनाच्या चित्रा-काराचें स्मरण होऊन अंतःकरण गुंग होऊन जातें.

सिंहलद्वीपामध्ये जंगलें दाट असून त्यांत इमारतीचें लांकूड पुष्कळ मिळण्या-सारखें आहे असें सध्यांचे द्वीपाविषयीं वर्णन केलें आहे x आणि रामायणांत लंके-तील दृश्याचें वर्णन करितांना अरण्यांत स्थूलतः दिसणारे वृक्ष प्रथम सांगितले आहेत, त्यांत “चंपक, अशोक, बकुल, साल, त.ल, तमाल, नाग, हिंताल, अर्जुनवृक्ष कदंब, सांतवण, तिलक, कर्णिकार व पाडला” (६।३९।३ व ४) इतके वृक्ष आले आहेत. यांतील बहुतेक वृक्ष इमारतीचे उपयोगाचे आहेत, हें सांगावयाचें कारण नाहीं.

सिंहलद्वीपांतील पशुपक्ष्यांविषयीं सांगतांना त्यांत हत्ती, अस्वल, बिड्या वाघ, नानाजातींचे मृग, वानर व मोर पुष्कळ असल्याचें वर्णन केलें* आहे. मारुती लंकेत गेल्यावर त्यानें अशोकवनांत प्रवेश केला, तेव्हां त्याला तेथें नानाविध पशु व पक्षी आढळल्याचें लिहिलें आहे; तथापि कोकिल, भ्रमर व मोर यांचा स्पष्ट निर्देश केला आहे. (५।१४।७-८) राम सुवेलाचलावरून लंका अवलोकन करूं लागल्याचें वर लिहिलें आहे. तेथें मोरांचा व कोकिलांचा निर्देश असून (६।३९।९, १०) पुढें अस्वलें, महिष, गज व मृग या पशूंचा निर्देश केलेला आहे. सिंहलद्वीपांतील विशेष म्हणून सध्यां प्रवास करणारे मार्मिक लेखक ज्यांविषयीं वर्णन करित असतात त्या सर्व बाबी प्राचीन कालांतील रामायणीय वर्णनाशीं मिळत आहेत. कालांतरानें फेरफार पुष्कळ होत अस-

तात; तथापि ऋतुमान, नद्या, पर्वत हीं बदलण्याचा संभव नसतो. भूकंपादि उत्पातानें मोठी उलथापालथ होते व हा एक आक्षेप आमचे विधानावर येण्यासारखा आहे; परंतु त्याविषयी इतिहासाचें प्रमाण मिळतें व तें मिळाल्यावर भिन्नतेविषयी कोणी शंका घेत नाहीं.* अशा रीतीनें रामायणांतील स्थल-वर्णन व लौकिक प्रवाद यांची संगति लागत आहे आणि यासाठीं रावणाची लंका सध्यांचे सिंहलद्वीपापासून भिन्न होती, असें म्हणतां येत नाहीं.

रामाचे प्रत्यागमनाच्या मार्गाचें निराक्षण.

राम पुष्पक विमानांत बसून सर्व मंडळींसह परत अयोध्येकडे गेले त्या वेळीं त्यांना मार्गांत कोणकोणतीं स्थाने लागलीं तीं रामायणांत सांगितलेलीं आहेत. या स्थलांचा क्रम रामायणांत पूर्वी लंकेकडे येतांना लागलेल्या स्थलांचा जो क्रम आहे त्याचे अगदीं उलट असावयाचा, हें उघड आहे. हीं स्थले मागील वर्णनाशीं तोळून पाहिलीं असतां त्यांतील न्यूनाधिक्य कळणार आहे. याकरितां आतां तिकडे वळूं.

विमान वर गेल्याबरोबर हीं स्थले रामानें सीतेला दाखविलीं आहेत. प्रथम लंका व त्यानिमित्त कोणकोणते राक्षस युद्धामध्ये पतन पावले त्याचा निर्देश रामाचे भाषणांत आला आहे व पुढील स्थलांचे निर्देश विमानाचे वेगाप्रमाणें नांवापुरते आहेत. लंकेनंतर सेतु, समुद्र, बिभीषणसमागमाचें स्थान, किष्किंधा, सुग्रीवाशीं समागम जेथें झाला तो ऋष्यमूक, पंपा, शबरीची भेट झाली तें स्थान, कबंधवधाचें स्थान, जनस्थानांतील वट, जटायूचे वधाचें स्थान, पर्णशाला,

---

* प्राचीन कालच्या लंकेतील सध्यां आढळणारा अवशेष म्हटला म्हणजे निकुंभिला देवीचें स्थान होय. रामायणकालच्या याच नांवानें तें सांप्रत प्रसिद्ध आहे. याच देवतेला उद्देशून इंद्रजितानें यज्ञ केल्याचें रामायणांत वर्णन आहे. हें स्थान कोलंबोपासून ४० मैलांवर आहे. Buddhist Text Society's journal Vol.III.port1.

तसेंच सीतेचें नांव सीलोनमध्ये अजून जाग्रूत आहे. सीतातलाव, सीताइला (सरा), सीताकुंड, सीतापाक अशीं स्थले तिकडे प्रसिद्ध आहेत. नुवारणेलिया येथें सीताकुंड आहे, त्याचेनजीकच सीतेला रावणानें कैदेत ठेविलें होतें, असें सांगतात. ”

रा. ब. शार्ङ्गपाणी यांचा “ आमचा सीलोनचा प्रवास. ”

(आनंद, अंक १००, पृष्ठ १२५.)

गोदावरी, अगस्त्याश्रम, शरभंगाश्रम, आश्रममंडल (त्यांतील तापसांचा उल्लेख येथे आहे), अर्त्ताचा आश्रम, विराधवधाचें स्थान, चित्रकूट, भरद्वाजाश्रम, असे निर्देश रामाचे भाषणांत आले आहेत. चित्रकूटापासून ज्या स्थलांविषयी वर क्रमानें विचार केला आहे त्याचे उलट क्रमानें येथील निर्देश आहेत. तेव्हां पूर्वांचे निर्देशांत भूल झाली असा संशय घेण्याचें प्रयोजन नाही.

मधील मार्ग.

लंकेचें स्थान निश्चित झालें आहे, तेव्हां आतां मधील मार्गाकडे वळूं. हिंदुस्थानचे दक्षिणेकडील टोंक व लंका यांमधील अंतर शंभर योजनें असल्याचें रामायणांत सांगितलें असून या शंभर योजनांचा अर्थ पुष्कळ दूरवर तें होतें इतकाच ध्यावयाचा, असें पूर्वी दाखविलें आहे. त्या वेळीं नावांचा प्रचार होता व त्याप्रमाणें येथें त्या असावयाच्या; परंतु त्या येथें नव्हत्या व म्हणूनच पुढील सेतूचा उपाय योजावा लागला, हें उघड आहे. येथें नावा नव्हत्या, इतकेंच नव्हे, तर नावा चालण्यासारखा समुद्रांत मार्गच नव्हता. (नौपथाश्चापि नाऽस्यत्र, ६।३।२१) असें मारुतीचे भाषणांत स्पष्ट आलें आहे. समुद्राचें पाणी विपुल असून नावा चालू नाहीत, म्हणजे पाण्यांत मधून मधून खडक असावेत, हें उघड आहे. हिंदुस्थानचे दक्षिणेकडील भागांत त्या वेळीं मनुष्यवस्ती नव्हती. नाही म्हणावयास मारुतीप्रभृति वानरांना एका विवरांत तापसी भेटल्याचें (४।५०।३९) व महेंद्र पर्वतावरून मारुती उडी मारूं लागला असतां तेथील तपस्वी व विद्याधर त्रस्त होऊन गेल्याचें (५।१।२२) वर्णन आहे. लंकेत वस्ती होती, परंतु तिचा समुद्रापलीकडील हिंदुस्थानाशीं कांहीं संबंध दिसत नाही. रावण सीतेचा अपहार करण्याकरितां इकडे आला व परत गेला, असें रामायणांत लिहिलें आहे; परंतु तो मधील समुद्रांतून कसा गेला व आला, हें मुळींच सांगितलेलें नाही. तो लंकेतून बाहेर पडतेवेळीं रथांत बसून निघाल्याचें वर्णन (३।३५।४) आहे; परंतु तो समुद्राचे पार कसा झाला, हें कळण्यास मार्ग नाही. सीतेला त्यानें उचलिली व नेली; पण ती आकाशमार्गे नेली, असें स्पष्ट सांगितलें आहे. (३।४९।२३ व ३।५२।३१) रावणाचे वाहनाचा निर्देश येथें केला नसला तरी तो आकाशमार्गानें गेल्याचें सांगितलें आहे.

त्यावरून तो विमानांतून गेला असावा, असें वाटतें. रावणवधानंतर राम येत असल्याचें वर्तमान कळविण्यासाठीं रामाकडून भरताकडे मारुती पुढें गेला, त्यावेळीं त्यानें भरताला वनांतील रामाचा जो वृत्तान्त निवेदन केला, त्यांत रावणानें सीतेला पुष्पकांतून नेल्याचें सांगितलें आहे. (६।१२०।२९) अर्थात् त्याविषयीं आतां अनुमान करण्याचें कारण नाहीं.

विभीषण रामाकडे येऊन मिळाला तेव्हां तोहि आकाशमार्गानें आल्याचें वर्णन (६।१७।२) आहे. अर्थात् समुद्रांतून जाण्याचे साधनाची त्यांना अपेक्षा नव्हती. तेव्हां हिंदुस्थानांतून लंकेत समुद्र ओलांडून जाण्याचा प्रश्न रामापुढेंच प्रथम पडला, असें दिसतें. तेथून नावा जाण्यास मार्ग नसल्यामुळें त्यानें हा सेतूचा मार्ग स्वीकारला. रामाचे सेतूसंबंधीं असलेल्या दंतकथेत तथ्य नसल्याचें पूर्वीं सांगितलें आहेच. मधील समुद्र शंभर योजनें असल्याचें सांगितल्याप्रमाणें या सेतूची लांबीहि तितकीच सांगितली असून रुंदी दहा योजनें सांगितली आहे. (६।२३।७३) रामायणांतील वर्णनावरून पाहतां समुद्रांतील खडकांचा आधार धरून त्यांवर वानरांनीं हा सेतु म्हणजे सांकव बांधला असें दिसतें. मोठमोठे वृक्ष व पर्वत त्यांनीं आणिले, परंतु ते आंत टाकून समुद्रांत स्थिर राहणें शक्य नाहीं. वृक्ष वगैरे त्यांनीं दोरांनीं बांधून स्थिर केले असावे असें वाटतें. (६।२२।५९) मोठमोठे पर्वत व शिला त्यांनीं यंत्रांचे साहाय्यानें समुद्रापर्यंत आणिल्या. (६।२२।५७) येथील वर्णनावरून हीं यंत्रें म्हणजे सध्यांची यारी असावी. हा सेतु वानरांनीं पांच दिवसांत बांधून पुरा केला. सध्यां या स्थानीं तसाच खडकाळ समुद्र असून पाण्याची खोली फार नाहीं. समुद्राचे या स्थितीकडे पाहिलें तर सेतुबंधाला हें स्थान युक्त दिसतें. लंकेची कल्पना अन्यत्र केल्यास समुद्राची अशा प्रकारची स्थिति दुसरीकडे नाहीं. सेतूच्या वरील स्वरूपाकडे पाहिलें असतां तो वानरसेना लंकेत गेल्यावर दीर्घकाल तसाच टिकून राहणें शक्य दिसत नाहीं. वृक्ष आपोआप नष्ट होऊन शिला तेवढ्या रहावयाच्या, हें उघड आहे. रामानेंच धनुष्यानें सेतु भग्न केला अशी कथा पुराणांतरीं आहे व ती या स्थितीस अनुसरूनच आहे. सध्यां तेथें रामाचे सेतूचें स्थान दाखविण्यास मोठमोठे खडक व शिला अद्यापि आहेत. रामेश्वरास जाण्याकरितां जो मोठा

पूल सध्यां बांधलेला आहे त्याचे दोहों बाजूस समुद्रांत मोठमोठाले दगड सऱ्या दिसतात व हा सेतूचा अवशेष असावा. एकंदरीत मधील समुद्राची ही स्थिति रामायणांतील वर्णनाशी जुळती आहे.

रामायणांतील लंका व सध्यांचें सिंहलद्वीप यांची तुलना करून पाहतां दोहोंमध्ये सर्व प्रकारें सादृश्य दिसत आहे. विरुद्ध बाजू एकादी आहे किंवा काय व तिची संगति लावितां येण्यासारखी आहे किंवा नाही, हें आतां पाहूं. रामायणांत मारुतीनें समुद्रावरून उडी मारिली तेव्हां सोयीसाठीं म्हणून तो महेंद्रपर्वतावर चढल्याचें (४।६७।४०) व राम वानरसेनेसह येथें आला त्यावेळीं त्यानेंही त्यावर आरेहण केल्याचें वर्णन आहे. (६।४।९४) वानरसेना यावेळीं वेलावनांत उतरली होती. म्हणजे महेंद्रपर्वत, त्यापुढें वेलावन व त्यापुढें समुद्र अशी स्थिति होती. तसेंच लंकेच्या उत्तरभागीं वेला व त्यापुढें सुवेलाचल सांगितला आहे. रामायणांतील वर्णनावरून महेंद्रपर्वत व समुद्र यांमध्ये फार अंतर दिसत नाही. सध्यां रामाचा सेतु म्हणून जेथें दाखवितात तेथून महेंद्रपर्वत तर फार दूर आहे. या दोहोंची संगति लावावयाची तर महेंद्र पर्वतापासून त्याचे पूर्वेच्या बाजूनें सेतूला प्रारंभ झाला असावा अशी कल्पना केली पाहिजे. सध्यां येथील समुद्र वराच उथळ आहे व तो रामेश्वराचे बाजूला अधिक उथळ होत गेला आहे. या बाजूनें सेतु बांधून वानरसेना त्यावरून लंकेत गेली असें मानिल्यानें महेंद्रपर्वत समुद्रापासून दूर होत नाही व लंकेच्या थेट उत्तरेकडे सुवेलाचलापर्यंत मध्यंतरीं सपाट मैदान लागल्यामुळे समुद्रापासून सुवेलाचल फार दूर वाटतो तोहि अनवस्था प्रसंग टळेल, असें वाटतें. सध्यां तेथें सेतु नाही ही काय ती अडचण आहे. परंतु जेथें तो सऱ्यां आहे तेथें तरी संपूर्ण कोठें आहे ? रामेश्वराचे बाजूला सेतूचा अवशेष आहे, व त्यावरून बाकीचा नष्ट झाला असें आपण अनुमानितों. त्याप्रमाणेंच इकडील सेतूविषयीं कां अनुमानूं नये ? हिंदुस्थानचे दक्षिणेकडील पूर्व किनाऱ्याला जर पर्वत असेल तर मात्र वरील अनुमान करून संगति लावण्याचा यत्न करण्याचें कारण नाही, हें सांगावयास नको.

भरतखंड व लंका यांमधील मार्गाविषयीं प्रसिद्ध ज्योतिर्विद् रा. रा. वेंकटेश बापूजी केतकर यांनीं एक कल्पना सुचविली आहे, तीहि विचार करण्यासारखी आहे; त्यासाठीं ती येथें नमूद करितों.× ते म्हणतात, “ मला वाटतें फार प्राचीन कालीं रामेश्वरापासून सिंहलद्वीपापर्यंत सेतूसारखा पायरस्ता होता व तो समुद्राच्या धडाक्यानें जेथें तेथें थोडा धुपून गेला होता; तो मात्र रामाच्या सैन्यानें दुरुस्त केला. हा सेतु ह्याच कारणामुळें हल्लीं बहुतेक नाश पावून समुद्रा-खालीं खडकाच्या रूपानें व बेटांच्या रांगेच्या रूपानें हल्लीं देखील व्यक्त आहे. ”

लंकेचें स्थान—मालदीव, जावा, अंदमान वगैरे

रामायणांत हिंदुस्थानचे दक्षिणतीरापासून लंकेपर्यंतचें अंतर शंभर योजनें सांगितलें आहे व मालदीव हें प्राचीन लंका मानिल्यास या एका बाबीपुरती संगति लागते; पण रामायणवर्णित इतर सर्व बाबींची संगति लागली पाहिजे, याची वाट काय ? या बेटांची लांबीरुंदी रामायणांतील वर्णनाशीं मिळत नाही. यांतील एकहि बेट समुद्राचे सपाटीपासून २० फुटांहून अधिक उंच नाही. तेथील हवा चांगली नाही. * त्यांत तीन शिखरांचा पर्वत नाही. मग केवळ मधील अंतर जमतें म्हणून प्राचीन लंका तेथें आणतां येईल काय ? प्राचीन ग्रंथांत मलयद्वीपाची गणना केलेली आढळते व तें हें असावें असें नांवावरून दिसतें. बाकी सांप्रतचें मालदीव ही पूर्वीची लंका असावी अशी कल्पना सध्यां नव्यानें उत्पन्न झाली आहे असें नसून ती जुनीच आहे. वायुपुराणांत पूर्वा-र्धामध्ये भुवनविन्यास नामक जो (४८ वा) अध्याय आहे त्यांत ही कल्पना स्पष्ट लिहिली आहे. पुढील अवतरण पहा:—

तथैव मलयद्वीपमेवमेव सुसंवृतम् ॥ २० ॥

तत्र श्रीमांस्तु मलयः पर्वतो रजताकरः ॥२१॥

द्वितीयं मन्दरं नाम प्रथितं च सदा क्षितौ ।

अगस्त्यभवनं तत्र देवासुरनमस्कृतम् ॥२३॥

नानापुष्पफलोपेतं स्वर्गादपि विशिष्यते ।

× केरळ कोकिल, वर्ष १३, अंक ४ (एप्रिल १८९९) पृष्ठ ९२.

* नेलसनचा एन्सायक्लोपीडिया, पृ. ७६ पहा.

तत्रावतरते स्वर्गः सदा पर्वसु पर्वसु ॥२५॥
 तथा त्रिकूटानिलये नानाधातुविभूषिते ॥२६॥
 तस्य कूटतटे रम्ये हेमप्राकारतोरणा ॥२७॥
 शतयोजनविस्तीर्णा त्रिशदायामयोजना ।
 नित्यप्रमुदिता स्फीता लंकानाम महापुरी ॥२८॥
 सा कामरूपिणां स्थानं राक्षसानां महात्मनाम् ।
 आवासो बलदत्तानां तद्विद्यादेवविद्विषाम् ॥
 मानुषाणामसंबाधा ह्यगम्या सा महापुरी ॥ २९ ॥

हें लांबलचक अवतरण पुढील तुलना वाचकांना कळण्यास सुलभ पडावें या हेतूने घेतलें आहे. “मलयद्वीपांत मलयपर्वत असून त्यावर अगस्त्याश्रम आहे. हा स्वर्गाहूनहि सुंदर असून येथे पर्वापर्वांचे ठिकाणीं प्रत्यक्ष स्वर्ग अवतरत असतो. (या द्वीपांतील दुसरा पर्वत) त्रिकूटाचल याचे एका शिखरावर राक्षसांची लंकानामक नगरी असून तिकडे माणसांना जातां येत नाहीं. ” इतकी माहिती यांत सांगितली आहे. साग्र भाषांतराचीं तादृश्य आवश्यकता नसल्यामुळे दिलें नाहीं. यापुढें या द्वीपाचे पलीकडे पूर्वतीरावर गोकर्ण क्षेत्र असल्याचें स्पष्ट लिहिलें आहे आणि यावरून वरील मलयद्वीपशब्दानें सध्यांचें मालदीव अभिप्रेत असल्याचें स्पष्ट दिसून येतें. आतां किष्किंधाकांडांतील सुग्रीवाचे तोंडीं भूगोलवर्णन आहे, त्यांतील पुढील श्लोक पहा:—

ततः समुद्रमासाद्य संप्रधार्यार्थनिश्चयम् ।
 अगस्त्येनान्तरे सत्र सागरे विनिवेशितः ॥४१॥१९॥
 चित्रसानुनगः श्रीमान् महेन्द्रः पर्वतोत्तमः ॥
 जातरूपमयः श्रीमानवगाढो महार्णवम् ॥२०॥
 नानाविधैर्नैः फुल्लैर्लताभिश्चोपशोभितम् ॥२१॥
 तमुपेति सहस्राक्षः सदा पर्वसु पर्वसु ॥ २२ ॥
 द्वीपस्तस्यापरे पारे शतयोजनाविस्तृतः ।
 अगम्यो मानुषैर्दीप्तिस्तं मार्गध्वं समंततः ॥ २३ ॥
 स हि देशस्तु बध्यस्य रावणस्य दुरात्मनः ॥ २४ ॥

वायुपुराणांतील पूर्वी अवतरिलेलें व वरील रामायणांतील अशीं दोनहि वर्णनें जवळजवळ एक आहेत. वायुपुराणांत पर्वताचें नांव मलय आहे तर रामायणांत महेन्द्र आहे. वायुपुराणांतील लंका मलयावरील त्रिकूटाचलावर आहे तर रामायणांतील स्वतंत्र द्वीपांत सांगितली आहे. वायुपुराणांत स्वर्ग अवतरत असल्याचें सांगितलें आहे तर रामायणांत त्याचे स्थानीं इंद्राचें नांव आहे. हे भेद वाजूला ठेविले तर बाकी सर्व वर्णन अगदीं एक आहे. रामायणांतील हा भाग प्रक्षिप्त असल्याचें आम्हीं अन्यत्र दाखविलें आहे. रामायणांत लंकापुरी व लंकाद्वीप यांचा अभेदानें व्यवहार केला आहे व वायुपुराणांतील लंकापुरी मलयद्वीपांत सांगितली आहे. रामायणांत मलयद्वीपाचें नांवहि आलेलें नाहीं. लंकापुरीचें वर्णन करितांना लंकाद्वीपाचा स्पष्ट व भिन्न निर्देश नसला तरी द्वीपाच्या भिन्न नांवांचा निर्देश त्यांत नाहीं, हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे; आणि अर्थात् यावरून द्वीपाचें नांव भिन्न नव्हतें, हें उघड आहे. लंकाद्वीप व लंकानगरी हीं भिन्न मानून रामायणांत वर्णन केलेलें नाहीं. लंकाद्वीपाचें वर्णन लंकापुरी किंवा लंका असें मोघम नांव घेऊन केलेलें आहे. आणि म्हणून त्यांत सांगितलेली लांबीरुंदी द्वीपाची समजावयाची आहे. सुग्रीवाच्या वर अवतरिलेल्या भाषणांत (४।४१।२३) द्वीपाचा स्पष्ट निर्देश करून तें “ शतयोजनविस्तृत ” असल्याचें सांगितलें आहे व यावरून हा भाग आमचे मते प्रक्षिप्त असला तरी रामायण वाचून प्रक्षेपकाची त्याविषयी झालेली भावना त्यांत व्यक्त झाली आहे व ती आमच्या वरील अनुमानास पोषकच आहे. वायुपुराणांतील प्रक्षेपकाची भावनाहि अशी होती व तीस अनुसरून त्यानें मलयद्वीपांतील लंका नगरीचा म्हणून तितकाच विस्तार सांगितला आहे. मात्र पूर्वीचें मलयद्वीप किंवा सध्याचें मालदीव ही पूर्वीची लंका असल्याची त्याची कल्पना होती व तदनुरूप त्यानें वरील वर्णन केलें आहे; परंतु त्यानें मलयद्वीपांत लंका असें स्पष्ट सांगून शोधकांचा मार्ग मोकळा ठेविला आहे. गोकर्ण क्षेत्राचे समोर समुद्रांतील द्वीपांत लंका, असा द्वीपाचें नांव न घेतां त्यानें निर्देश केला असता, तर मालदीव हीच पूर्वीची लंका असा संशय घेण्यास कारण झालें असतें; परंतु मलयद्वीपांत लंका असें त्यानें वर्णन केलें व तें रामायणाचे विरुद्ध असल्यामुळे

आतां संशयसुद्धां ध्यावयास नको, असें झालें आहे. वायुपुराण व्यासांनीं केलेलें, व त्यांत श्रीकृष्णापर्यंत उल्लेख आहेत. तेव्हां महाभारतांत वर्णन केल्याप्रमाणें रामसेवक बिभीषणाचें राज्य तेथें असावयाचें; असें असतां वायुपुराणांत देवांचा द्वेष करणारे राक्षस तेथें राज्य करीत असल्याचें सांगितलें आहे. हें तर उघड उघड विसंगत आहे.

सध्यांचें मालदीव हेंच पूर्वीचें मलयद्वीप असून रावणाची लंका नगरी ह्यांत होती अशी कल्पना अलिकडे रा. रा. विष्णु हरी वडेर यांनीं विशेष पुढें आणिली आहे. याविषयीं त्यांचे लेख “चित्रमय जगत् ” जानेवारी १९२३ व “ The Indian Historical quarterly ” (June 1926) यांत आले आहेत. वायुपुराण व रामायण यांमधील भूगोलवर्णनांतील सादृश्यच त्यांनीं प्रमाण म्हणून पुढें केलें आहे, व त्यांचे वरील लेख पाहूनच आम्हांला दोनहि ग्रंथ ताडून पाहण्याची स्फूर्ति झाली, हें आम्ही येथें प्रांजलपणें नमूद करून ठेवितों. मात्र वरील सादृश्यावरून त्यांनीं काढिलेला सिद्धांत, दोनहि ग्रंथांतील तुलनाविषयक भाग प्रक्षिप्त असल्यामुळें चुकला आहे. पूर्वेकडील समुद्रां-तील जावा बेट ही लंका असावी असें कोणी म्हणतात. पण प्राचीन कालांतील यवद्वीपाचा अपभ्रंश होऊन सध्यांचें नांव प्रचारांत आलें, असें नांवावरूनच दिसतें. जावामध्यें ज्वालामुखी पर्वत १२५ आहेत असें म्हणतात. हे ज्वालामुखी सध्यां जिवंत आहेत असें नाहीं, तथापि या प्रदेशाचा विस्तार पाहतां त्यांनींच सर्व प्रदेश व्यापिल्याचें दिसून येतें. लंके-तील वर्णनांत एकाहि ज्वालामुखीचें वर्णन नाहीं. जावाचा दक्षिणेकडील प्रदेश उंच व उत्तरेकडील सखल आहे व मधील भाग सर्वांत लहान आहे. लंकेचा उत्तर भाग सखल आहे, पण मधील भाग फार उंच—डोंगराळ आहे. जानेवारी, फेब्रुवारी व मार्च या महिन्यांत येथें पाऊस पडतो. परंतु ही स्थिति रामायणांतील लंकावर्णनाशीं मिळत नाहीं. रावणवधानंतर बिभीषणाला लंकेच्या सिंहासनावर बसवून राम पुष्पकविमानांतून चैत्रमासाचे प्रारंभीं अयोध्येंत आल्याचें रामायणांत लिहिलें आहे. अर्थात् रावणवधाचे वेळीं लंकेत पावसाळा जोराचा असण्याचा संभव होता; पण लंकेत त्या वेळीं पावसाचें नांवहि दिसत

नाहीं. रामायणांतील वर्णनें पाहतां लंकेतील ऋतुमान हिंदुस्थानाप्रमाणें दिसते. लंकेत हत्ती पुष्कळ असल्याचें रामायण सांगतें, तर सध्यांचे जावाचे वर्णनांत हत्तीचें नांव ऐकूं येत नाहीं. जावामध्ये पोपटाप्रमाणें बोलणारा एक पक्षी आढळतो, त्याचें वर्णन रामायणांत नाहीं. अशा प्रकारें जावा आणि लंका स्वभावतांच भिन्न दिसतात. अंदमान व निकोबार या बेटांसंबंधानें हीच स्थिति आहे. अंदमानाचे सुंदर ऋतुमानाचें वर्णन बें. सावरकर यांनीं आपल्या बंदी-गृहांतील वृत्तांत सांगण्याचे निमित्तानें केसरीतून प्रसिद्ध केलें आहे व सरकार तेथें वस्ती करून राहणारास सवलती देत असतांही कोणी तिकडे जाण्याचें साहस करीत नाहीं व काळ्या पाण्यावरचे कैदी तेथें ठेवण्यांत येत असल्यामुळे कैद्यांचीच ती एक वसाहत होऊं पाहता आहे. यावरून विलासी रावण स्वतां होऊन काळ्या पाण्यावरची ही शिक्षा अनुभवण्याचें पत्करील काय, तें वाचकांनींच ठरवावें ! निकोबारला तर पाणीहि स्वच्छ नाहीं. यांतील प्रदेश डोंगराळ आहे तरी सर्वांत उंच डोंगर २००० फुटांचे मानानें उंच आहे. या बेटाचा दक्षिण भाग उंच आहे, तो तर लंकेशीं मुळींच मिळत नाहीं. *

ऑस्ट्रेलिया ही पूर्वीची लंका मानण्याची कल्पना तर कोठल्याच बाजूनें जमत नाहीं. लंकेचा रामायणांत जो विस्तार सांगितला आहे त्या दृष्टीनें संगति राखण्याकरितां ही कल्पना पुढें आलेली आहे; पण मधील समुद्राचें अंतर त्यामुळे फार वाढलें आहे. कोणतीहि कल्पना घेतली तरी तीवर कोणता तरी आक्षेप येणारच. परंतु इतर सर्व बाबींची संगति लागली असतां कादी गौणबाब क्षम्य म्हणून सोडून देतां येते. वरील सर्व कल्पनांपैकीं एकहि कल्पना अशा प्रकारची नाहीं. प्रत्येक कल्पना रामायणांतील एखाद्या स्थलीं सांगितलेल्या वर्णनाशीं मिळते; पण तिचे विरुद्ध प्रमाणें अनेक असतात. तेव्हां अशा कल्पनां-विषयीं अधिक विचार करण्यांत अर्थ काय ?

भूमध्यरेषेवरील लंका.

रामायणांतील लंका सांप्रतच्या सिंदलद्वीपाडून भिन्न मानण्याकडे कित्येकांची

* वरील सर्व माहिती डॉ. केतकर यांचे ज्ञानकोशांतून घेतली आहे.

जी प्रवृत्ति आहे तिला आमचेकडील प्रसिद्ध ज्योतिषी भास्कराचार्य यांचा एक उल्लेख कारण झाला आहे. भास्कराचार्यांनी भूगोलाचें वर्णन करितांना लंका-ही भूमध्यरेषेवर (लंका कुमध्ये ।) असल्याचें सांगितलें आहे. भूमध्यरेषा उज्ज-नविरून धरण्याची इकडची पद्धति आहे व तीस अनुसरून लंकेचें स्थान भूमध्य-रेषेवर शोधावयाचें म्हणजे रामायणांतील लंका सध्यांचे सिंहलद्वीपाचे पश्चिमेस येणें साहजिक आहे. सिंहलद्वीपाचे पश्चिमेला भूमध्यरेषेवर पाहूं गेलें तर सध्यां तेथें एकहि द्वीप नाही. तेव्हां पूर्वीची लंका समुद्रांत कोठें तरी गडप झाली असावी, असें कित्येकांनीं अनुमान केलें आहे. वास्तविक भास्कराचार्यांच्या वरील उल्लेखावरून, लंकेविषयीं त्यांची तशी समजूत होती असें म्हणतां येईल; याहून त्याला अधिक महत्त्व देतां येत नाही. रामाचा सेतु तर पूर्वेच्या बाजूनें आहे व समुद्रहि त्या बाजूनें उथळ आहे. पश्चिमेकडील समुद्र खोल असून त्या बाजूनें सेतु बांधणें संभवनीय दिसत नाही. दुसरें असें कीं, भास्कराचा-र्यांचे वरील उक्तीवर लंकेचा प्रश्न सोडविणें उचित नव्हे. प्रसिद्ध ज्योतिर्विद् रा. रा. वेंकटेश बापूजी केतकर यांनीं तर भास्कराचार्यांचे ग्रंथांतील स्थला-विषयींचे कित्येक उल्लेख काल्पनिक आहेत, असें स्पष्ट सांगितलें आहे. “आचा-र्यांनीं पृथ्वीच्या गोलाकारामुळें भिन्नभिन्न स्थानीं सूर्यादिकांचे उदय, मध्य व अस्त एकाच क्षणीं निरनिराळे असतात हें दाखविण्यासाठीं पृथ्वीच्या पाठीवर ९०°—९०° अंशांच्या अंतरावर कांहीं स्थलें कल्पिली आहेत. त्यांपैकी कांहीं सत्याजवळ व कांहीं निव्वळ काल्पनिक आहेत. रोम व लंका हीं पहिल्या वर्गां-तील, सिद्धपूर व केतुमाल हीं दुसऱ्या वर्गांतील. याच श्लोकाच्या आधारानें सांप्रतचें रोम हें रोम नव्हे तर उज्जयिनीच्या पश्चिमेस ९०° अंशांवर पूर्वीं दुसरें खरें रोम होतें व तें आतां नाहीस झालें आहे, असें कोणी म्हणेल तर शोभेल काय?*” तेव्हां भास्कराचार्यांचे उल्लेखावरून ज्याप्रमाणें रोमचें स्थान बदलतां येणार नाही, त्याप्रमाणें लंकेच्या बाबींत समजावयाचें आहे.

पण भास्कराचार्यांच्या उक्तीची संगति लावण्याचा प्रयत्न प्रसिद्ध ज्योतिर्विद् कै० जनार्दन बाळाजी मोडक यांनीं “भास्कराचार्य आणि तत्कृत ज्योतिष”

* केरळकोकिल, वर्ष १३, अंक ४ (एप्रिल १८९९) पृ. ९२.

या नांवाचें एक लहानसें पुस्तक लिहून त्यांत केला आहे. त्यांतील कांहीं अवतरणें येथें दिल्यानें या विषयाची दुसरी वाजू ज्ञात्यांपुढें येणार आहे. यासाठीं तीं अवतरणें येथें देतो.

पृ० १७. “लंका कुमध्ये । अर्थः—(भूमध्यवृत्तावर) मध्यभागीं लंकानगर. टीपः—सांप्रत सिंहलद्वीपांत जें क्वांडी शहर आहे तेथेंच पूर्वीं लंकानगर होतें.”

पृ० २३. “निरक्षदेशात् क्षितिषोडशांशे भवदेवंता गणितेन यस्मात् । अर्थः—विषुववृत्तापासून सोळावे अक्षांशावर उज्जनी शहर आहे. टीपः—सांप्रत उज्जनी शहर २३° अंशावर आहे; परंतु प्राचीन भरतखंडस्थ ज्योतिषा विषुववृत्त लंकापुरीतून म्हणजे सिंहलद्वीपांतील सांप्रतच्या क्वांडी शहरांतून जातें असें मानीत; त्यामुळें तेथून उज्जनीचें अंतर १३° च अंश भरे. कारण क्वांडी शहराचे अक्षांश सात आहेत. ते वजा जाऊन २३° तून बाकी सोळाच राहात.”

पृ० २४. “यल्लंकोज्जयिनीपुरोपरिकुरुक्षेत्रादिदेशान् स्मृशत्, सूत्रं मेरुगतं बुधैर्निगदिता सा मध्यरेखा भुवः ॥ अर्थः—लंकापुरी, उज्जनी व कुरुक्षेत्रादि देश यांतून जाऊन उत्तरध्रुवास मिळणारें जें वृत्त त्यास भूरेखा किंवा पहिलें याम्योत्तरवृत्त विद्वान् म्हणतात. टीपः—क्वांडी शहराचे पूर्वरेखांश ८१° व उज्जनीचे ७६° आहेत. यावरून प्राचीन ज्योतिष्यांनीं कल्पिलेलें याम्योत्तर जरा तिकस होतें हें वाचकांचे लक्षांत येईल.”×

लंकेचें स्थान निश्चित करितांना भास्कराचार्यांच्या ग्रंथांतील उल्लेख पुष्कळ वेळां संदेह उत्पन्न करितो व यासाठीं ज्योतिःशास्त्रांतील दोषां पंडितांचीं मतें आम्हीं वर दिलीं आहेत. यांतील कोणत्याहि रीतीनें संगति लाविली तरी लंकेचें स्थान सध्याचे सिंहलद्वीपाहून अन्यत्र शोधावयाचें कारण नाहीं, हा मुद्दा दोहोंकडे सारखाच आहे.

× कै० मोडक यांचें मूल पुस्तक आम्हीं पाहिलेलें नाहीं. पंचवटीसंबंधी कै० वामन द्वाजी ओक यांनीं कै० श्रीमंत वापसाहेब कुरुंदवाडकर यांना उत्तर देण्याच्या निमित्तानें काव्यसंग्रहमासिकाचे द्वारा जी चर्चा केली तींत त्यांनीं वरील अवतरणें दिलेली आहेत व तींच आम्हीं येथें जशाची तशी उद्धृत केली आहेत. त्या वेळींहि तें पुस्तक दुर्मिळ झालें असल्याचें त्यांनीं लिहिलें आहे. —काव्यसंग्रह पुरवणी, फेब्रुवारी १८९६, पृ० ३-४.

मध्यहिंदुस्थानांत लंका.

इंदूर येथील प्रसिद्ध विद्वान् गृहस्थ श्रीमंत सरदार माधवराव विनायक किन्वे-
साहेब यांचें लंकेविषयीं एक लहान पुस्तक प्रसिद्ध झालें असून त्यांत लंका व
त्यानिमित्त किष्किधा कोठें आहे याचा विचार केला आहे. मद्रास येथील
इंडियन रिन्व्यूचे म्मन १९१४ चे आगस्टचे अंकांत इंग्रजीतून व विविधज्ञान-
विस्ताराचे याच सालचे आक्टोबरचे अंकांत मराठीतून त्यांचे याविषयींचे विचार
पूर्वीं आले असून तेच स्वतंत्र पुस्तकरूपानें त्यांनीं प्रकाशित केले आहेत.
“ रावणाचे लंकेचा शोध लागला ” (Ravana's Lanka discovered)
असें त्यांचे पुस्तकाचें नांव असून नामानुरूप त्यांत लंकेविषयीं विशेष विचार
केला आहे. त्यांचे मतें “ किष्किधा विंध्याद्रीचे उत्तर उतरणीवर असून लंका
त्याचे दक्षिणेस कांहीं अंतरावर एका विस्तीर्ण जलाशयांत होती; आणि हीं
दोनही स्थानें विंध्याचे पूर्वभागांतच असावीत. विंध्याचे उत्तर उतरणीवर सध्यां
कंधो नांवाचें गांव आहे; आणि शब्दसादृश्यावरून हाच पूर्वींची किष्किधा
असावी. रामायणांत वर्णन केलेला प्रसन्नवर्णपर्वत हा सध्यांचा अमरकंटक असून
त्यापासून तीन दिशांस तीन नद्या निघतात. बंगाल-नागपूर रेल्वेच्या विलासपूर-
कटनी शाखेवरील पेंढरारोड म्हणून जें एक स्टेशन आहे, तेथून दहा मैलांवर एक
टेंकडी असून तीवर एक किल्ला आहे. तो दंतकथेंतील राणी बकावलीचा म्हण-
तात. ही टेंकडी रेवा संस्थानच्या बंडवगड परगण्यांत आहे. नर्मदेचे उगमा-
पासून दोन मैलांवर भृगु-आश्रम म्हणून जें एक स्थान दाखविण्यांत येतें, तेथून
हा भाग दिसतो. किल्ल्याचे आसपास सर्व दलदलीची जागा असल्यामुळें
किल्ल्याकडे कोणास जातां येत नाहीं. सन १८६० मध्ये सर रिचर्ड टेंपल हे
त्या प्रांताचे चीफ कमिशनर असतां त्यांनीं हत्तीवर बसून या दलदलींतून
किल्ल्याकडे जाण्याचा प्रयत्न केला होता; परंतु हत्ती चिखलांत रुपल्यामुळें तो
तितकाच राहिला. दलदलीच्या अलीकडच्या तीरावरून पाहतां तो किल्ला
धुक्यांत गडप झालेला दिसतो व यामुळें तो वास्तविक अंतरापेक्षां फार दूरवर
दिसतो. पलीकडचा किनारा न दिसल्यामुळें त्याला समुद्र असें नांव देण्यांत

आले व. पुढें तोच ग्रह दृढ झाला.” श्रीमंत किबेसाहेबांनीं जो निबंध लिहिला, त्यांतील शेषटचा सिद्धांत येथें शक्य तितका त्यांच्याच शब्दांत सांगितला आहे.

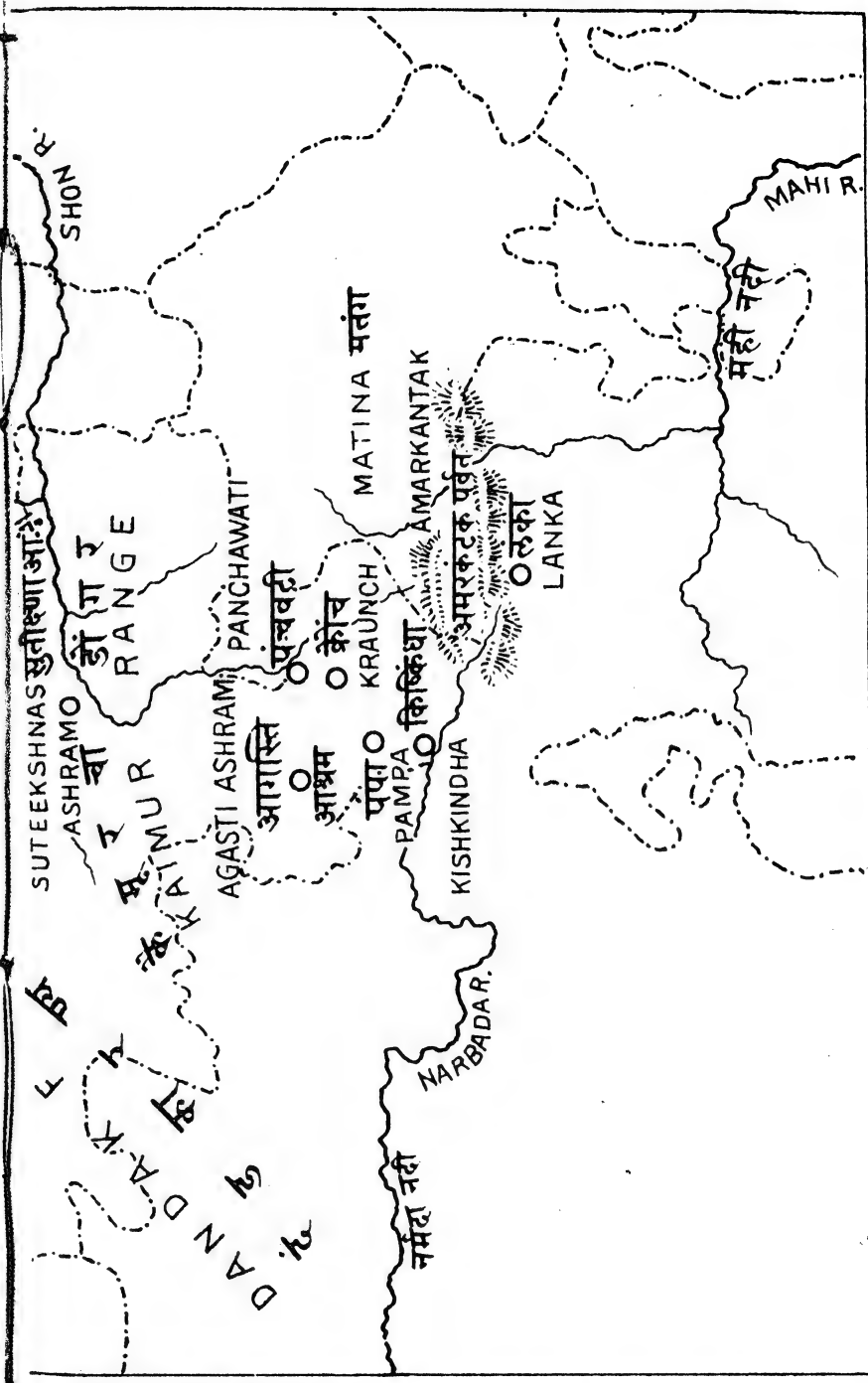
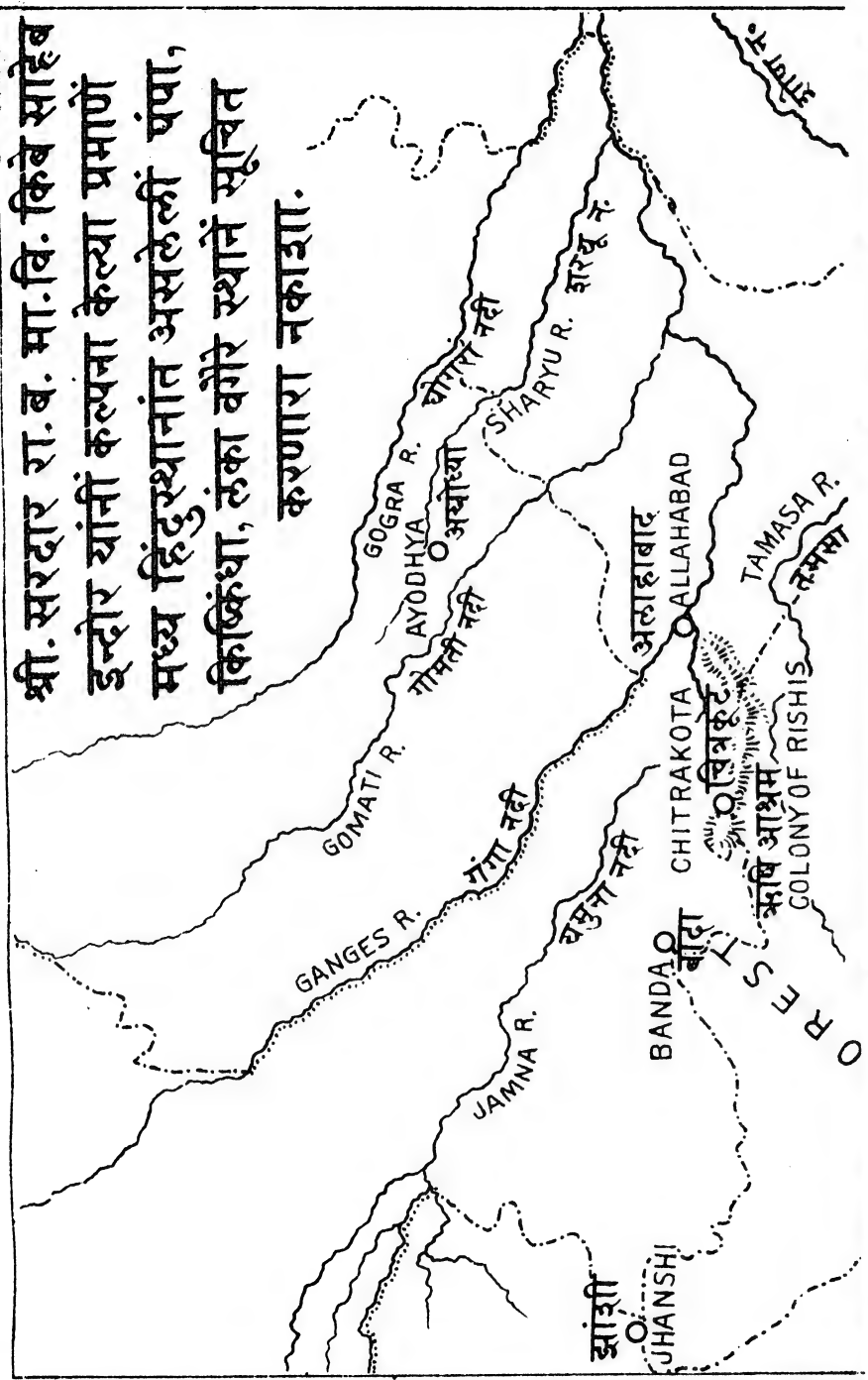
श्रीमंत किबेसाहेबांनीं किष्किंधा व लंका यांविषयींची आपली कल्पना लोकां-पुढें सिद्धांत म्हणून पुढें ठेविली असली तरी स्वता त्यांनाहि ती कल्पना संशयित वाटत असल्याचें, निबंधाची समाप्ति करितांना “ ह्री रावणाची लंका असेल काय ? ” असे जे उद्गार काढिले आहेत, त्यावरून दिसून येतें; आणि खरोखर त्यांनीं आपल्या कल्पनेच्या पुष्ट्यर्थ म्हणून दिलेलीं प्रमाणें तशींच संशयग्रस्त आहेत. किष्किंधा कोठें असावी, अशी शंका त्यांना प्रथम आली; व सुग्रीवानें केलेलें भूगोलवर्णन पाहून त्यावरून तिचें स्थान ठरविण्याचा त्यांनीं प्रयत्न केला. आधारार्थ म्हणून त्यांनीं हातांत धरिलेलें वर्णन मुळांतच लटपटीत असल्यामुळें पुढील सर्व अनुमानें या आधारप्रमाणें लटपटीत झालीं आहेत. सुग्रीवानें केलेल्या भूगोलवर्णनावरून त्याची किष्किंधा विंध्याचे उत्तरेस, चित्रकूटाचे नैऋत्येस व गंगायमुनेच्या पश्चिमेस असल्याचें दिसून येतें व ह्री त्यांची कल्पना ठीक आहे; पण त्यापूर्वींच राम विंध्याद्रीचे दक्षिणेला आल्याचें रामायणांतील वृत्तान्तावरून दिसतें व यासाठीं येथील वर्णन विसंगत आहे, इकडे त्यांनीं लक्ष द्यावयास नको काय ? भूगोलाचा हा प्रश्न बाजूला ठेवून रामायणांतील इतर वर्णनाची संगति त्यांनीं राखिली आहे काय, म्हणून पहावें, तर तेथेंहि निराशा होते. लंका मध्यहिंदुस्थानांत असल्याचें गृहीत धरल्यामुळें त्यांचीं विधानें व रामायणांतील वर्णनें यांत कशी विसंगतता येत आहे, हें क्रमानें सांगतों.

(१) चित्रकूटाहून निघतांच रामानें दंडकारण्यांत प्रवेश केला, असें ते म्हणतात; परंतु आधीं त्यानें अत्रिऋषींचे आश्रमांत मुक्काम केला व तेथून पुढें गेल्यावर दंडकारण्यांत प्रवेश केला. (२।११७।५ व ३।१।१) अर्थात् चित्रकूटापासून दंडकारण्य कांहीं अंतरावर—निदान एक दिवसाचे प्रवासाचे अंतरावर—होतें, हें निर्विवाद आहे.

(२) शरभंग दिवंगत झाल्यावर राक्षसांचे उपद्रवामुळें त्रस्त झालेल्या ऋषींचें एक मंडल रामाकडे संरक्षणाकरितां आलें, त्या वेळीं पंपा व मंदाकिनी यांचे

श्री. सरदार रा. ब. मा. वि. किबे साहेब
इन्दोर यांनीं कल्पना केल्या प्रमाणें
मध्य हिंदुस्थानांत असलेलीं घंटा,
किष्किंधा, लंका वगैरे स्थानें सूचित
करणारा नकाशा.

तीरांवरील, चित्रकूटावरील ऋषींचे वसाहतींना राक्षसांपासून फार पाडा होत असल्याचें त्यांनीं निवेदन केलें. त्यांच्या या भाषणांतील हा श्लोक पूर्वी आम्हीं अवतरिलेला आहे. ऋषींच्या या विधानावरून किंवसाहेबांनीं या दक्षिण, उत्तर व नैर्ऋत्य दिशांकडील मर्यादा ठरविल्या आहेत. पश्चिमेकडे केवळ अरण्य होतें; दक्षिणेकडे किष्किंधेजवळ सौराष्ट्रावांचून दुसरा प्रदेश नव्हता व वरील मर्यादे-पलीकडे वानरांची वसाहत होती, अशी त्यांची कल्पना आहे. किष्किंधेच्या स्थानाविषयी त्यांची जी समजूत आहे, तिला अनुसरून तेथून सौराष्ट्र जवळ आहे; पण सौराष्ट्रांतील राजा अयोध्याधिपतीचा मांडलीक होता, (२।१०।३६) मग त्याच्या अलीकडे असलेला किष्किंधापति त्याचे सत्तेबाहेर कां असावा ? बरें, त्यावर सत्ता नसली, तरी रामासारख्या चौकस व धोरणी पुरुषाला सौराष्ट्राची माहिती असतां मधील किष्किंधेची माहिती नसावी व किष्किंधा कोठें आहे याचा त्यानें शोध करीत सुटावें, याचा अर्थ काय ? दक्षिणेकडे सर्व अरण्य असून त्यांत मनुष्याची वस्ती नव्हती, असें ते म्हणतात; इतकेंच नव्हे तर अशी पुष्कळ विद्वानांची समजूत आहे; पण वस्तुस्थिति वेगळी आहे. आमचे मतें विंध्याद्रीचे दक्षिणेकडे हिंदुस्थानचे पश्चिम बाजूनें मनुष्यवस्ती नव्हती, तरी ऋषींचे आश्रम मधून मधून असत, आणि पूर्वेच्या बाजूला तर नांदती वस्ती होती. लंकेवर जाण्याकरितां रामाबरोबर जी वानरसेना निघाली, ती त्याचे आज्ञेप्रमाणें लोकांना उपद्रव होऊं नये, म्हणून केवळ अरण्यांतून—सह्याद्रीचे बाजूनें—चालली होती. पुढील श्लोक पहा:—

रामस्य शासनं ज्ञात्वा भीमकोपस्य भीतवत् ।

वर्जयन्नगराभ्याशांस्तथा जनपदानपि ॥६।४।३९॥

सागरौघनिभं भीमं तद्धानरबलं महत् ।

निःसर्प महाघोरं भीमघोषमिवाण्वम् ॥४०॥

“ज्याचा राग भयंकर आहे अशा रामाची आज्ञा लक्षांत घेऊन त्याची भीति बाळगणारे तें प्रचंड समुद्रतुल्य वानरसैन्य नगरासमीप असलेले आणि लोकवस्तीचे देश वर्ज्य करीत पुढें चाललें असतां भयंकर गर्जना करणारा हा समुद्रच कीं काय असा भास होऊं लागला.” पंपा आणि किष्किंधा यांचीं

स्थाने कोठेंहि ठरविलीं तरी दक्षिणेकडील मनुष्यवस्तीची पंपा ही अंतिम सीमा अशी किवेसाहेबांची कल्पना आहे आणि रामाला तर लंकेकडे किष्किधेहून पुढें जावें लागलें, हें निर्विवाद आहे; व वरील अवतरण रामाच्या या पुढील प्रवासांतील आहे.

(३) ज्या गोदावरीचे तीरीं रामानें निवास केला तिचा उगम बहुधा चित्रकूटांत झाला असावा अशी किवेसाहेबांची एक कल्पना आहे व तिचे पुष्ट्यर्थ चित्रकूटावर सध्यां असलेली एक गुहा व तिच्यांत असलेला एक पाण्याचा स्रोत त्यांनीं निवेदन केला आहे; हा प्रवाह त्या गुहेंत गुप्त होऊन कांहीं अंतरावर उगम पावतो असें त्यांनीं सांगितलें आहे. चित्रकूटावरील हा स्रोत आम्हीं पाहिलेला नाही; तथापि त्यांनीं दिलेल्या वर्णनावरून हा लहानसा पर्या अथवा वहाळ असेल. ही कल्पना मूळांतच विसंगत आहे. राम चित्रकूट सोडून निघाल्यावर त्याचे मुक्काम (अत्रिऋषींच्या आश्रमांतील मुक्काम त्यांनीं दिलेला नाही, तो सोडून दिला तरी) दंड-कारण्यांतील ऋषींचे आश्रममंडल, शरभंग, सुतीक्ष्ण, अगस्त्यबंधु व अगस्त्य इतक्यांचे आश्रमांतून झाल्याचें त्यांनीं दिलें आहे. अर्थात् चित्रकूट सोडून मधील प्रवास एकएक दिवसाचा धरला तरी पांच दिवस चालून गेल्यानंतर रामानें पंचवटींत प्रवेश केला, हें त्यांना मान्य आहे; आणि यानंतरहि चित्रकूटांत उगम पावणाऱ्या एका गोदावरीनामक प्रवाहाचें नामसादृश्य पाहून त्यांनीं तेथेंच रामाची पंचवटी होती अशी कल्पना करावी, याला काय म्हणावें ? चित्रकूट पर्वताची मर्यादा इतकी वाढवावयाची कीं काय ? रामायणांत गोदावरीजवळ चित्रकूटाचें नांवहि नाही. चित्रकूटावरील गोदावरीचा उगम एका गुहेंत असून तो तेथेंच गुप्त होऊन थोड्या अंतरावर प्रकट झाला आहे; आणि रामायणांत वर्णिलेली गोदावरी वाहती नदी असून ती पर्वताचे जवळ आहे, गुहेंत नाही. (३।१३।२२) तो प्रदेश सपाट व रम्य असून (३।१५।१०) हंस व कारंडव पक्ष्यांनीं गजबजून गेलेला असल्याचें सांगितलें आहे. (३।१५।१३) तिचेविषयीं नदी असा स्पष्ट शब्द योजिलेला आहे. (३।१६।४१; ३।६४ १, ३, ६, ७, ९, १०] तिला तीर असल्याचें सांगितलें आहे. (३।१७।१)

चित्रकूटावरील या झऱ्याला गोदावरी नांव असलें तरी त्याला नदी म्हणतां येईल काय ? व याचेजवळ रामानें मुक्काम केला असें म्हणतां येईल काय ?

(४) चित्रकूटापासून किर्किधेपर्यंतचा प्रवास त्यांनीं ९८ मैलांचा धरला आहे; व विंध्याद्रीपर्यंत अंतर तितकें येतें, म्हणून विंध्याद्रीचे उत्तर उतरणीवर किर्किधा असावी असें त्यांचें म्हणणें आहे. सध्यां या दोन प्रदेशांत असलेलें अंतर व रामायणावरून त्यांनीं काढिलेलें अंतर यांचा त्यांनीं बरोबर मेळ घातला आहे; पण अगस्त्याश्रमांतून राम दक्षिणेकडे आल्याचें त्यांना मान्य आहे व तो आश्रम तर विंध्याचे दक्षिणेकडे आहे; मग त्यापुढें दक्षिणेकडे आलेल्या रामाला विंध्याचे उत्तरेकडची किर्किधा कशी गांठतां येईल ? राम अगस्त्याश्रमांत येत असतां त्याचा लक्ष्मणाशीं जो संवाद झाला त्यांत रामानें “सूर्याच्या मार्गांत विरोध करणारा पर्वतश्रेष्ठ विंध्य अगस्त्यऋषींच्या आज्ञेचें पालन करीत असल्यामुळें आतां वाढत नाहीं. ” (३।११।८६) असा गौरव करून अगस्त्यांविषयींची प्रसिद्ध कथा ध्वनित केली आहे. रामाचे या भाषणावरून हा आश्रम विंध्याद्रीचे दक्षिणेकडे असल्याचें उघड होत आहे. पण मग त्या आश्रमाचे दक्षिणेकडे असलेली किर्किधा विंध्याद्रीचे उत्तरेला कशी असूं शकेल ?

(५) विंध्याद्रीचे उत्तर उतरणीवर कंधोनामक गांव आहे, आणि ध्वनिसादृश्यावरून हीच किर्किधा असावी, असें त्यांनीं सुचविलें आहे. किर्किधा याचें कंधो हें अपभ्रष्ट रूप असावें, असें त्यांच्या प्रतिपादनाचें धोरण दिसतें. येथें ध्वनिसादृश्यामुळें अपभ्रष्टरूपाविषयीं संशय येण्यासारखा आहे. पण थोडा विचार केल्यास तो राहणार नाहीं. मूल शब्द त्र्यक्षरी व अपभ्रष्टरूप द्व्यक्षरी आहे, हा त्यांत भेद आहे; संयुक्तवर्णांतील आद्यवर्णाचा उच्चार सौकर्यास्तव अपभ्रष्टरूपांमध्ये लुप्त होत असतो, हें खरें आहे. पण असा लोप संयुक्तवर्ण शब्दाचे प्रारंभीं असल्यास होतो. केव्हां केव्हां तर संयुक्तवर्ण आधीं असल्यास उच्चारसौकर्यार्थ त्यापूर्वीं इ सारखा अर्थहीन वर्ण योजून रूपें योजण्यांत येतात. येथें तर संयुक्तवर्ण प्रारंभीं नसून पूर्वींचे वर्णानें मधील संयोग उच्चाराला सुकरच वरून ठेविला आहे. तेव्हां ध्वनिसादृश्यावरून अपभ्रंश झाल्याची ही कल्पना चित्य होय.

(६) येथें प्रतिवर्षी जत्रा भरत असते व ती दशरथानें श्रावणाचा वध येथें केला त्याचे स्मरणार्थ भरते, असें लोक सांगतात, असें एक प्रमाण स्व-मताचे पुष्ट्यर्थ किवेसाहेबांनीं दिॆं आहे. हें प्रमाण त्यांनीं कोणत्या हेतूनें दिलें, हें कांहीं कळत नाही श्रावणवधाची कथा रामायणांत आहे व त्या कथेंतील इतिहास येथें घडला असा लोकप्रवाद आहे, असा या दोहोंचा संबंध आहे; पण रामायणांतील एक कथा, यापलीकडे तिचा किष्किधेशीं कोणताहि संबंध नाही. उलट तरुणपणीं दशरथ तेथें मृगयेकरितां म्हणून गेला होता. या इति-हासावरून तें स्थान मृगयेला योग्य होतें; आणि तें स्थान धनु-र्विद्येंत निष्णात असलेल्या त्याच्या पुत्राला माहीत नसणें असंभवनीय दिसतें व हें तर किवेसाहेबांच्या कल्पनेला बाधक आहे. या निमि-त्तानें रामायणांतील श्रावणवधाची कथा त्यांनीं अवलोकन केली असती, तर त्यांनीं हें प्रमाण पुढें आणिलें असतें किंवा नाही, ही शंका आहे. कारण श्रावणवध सरयूतीरीं झाल्याचे दशरथाचे भाषणावरून स्पष्ट होत असून त्यांत सरयूचा उल्लेख तीन वेळां (२।६३।२०, ३६; २।६४।१४) आलेला आहे. सरयू नदी अयोध्येच्या जवळ असून ती प्रयागाचे पुष्कळ उत्तरेकडे भागीरथीला मिळते; आणि राम तर प्रयाग सोडून पुष्कळ दक्षिणेकडे आलेला; मग तेथें सरयू कोठें असणार ? लौकिक कथा रामायणाचे विरुद्ध असल्याचें उघड दिसतें. लौकिक कथेंत कांहीं वेगळा इतिहास असल्यास आम्हांला माहीत नाही; तो तसा वेगळा असेल व त्यांत रामायणाशीं संगति लावण्यास वाव असेल, तर कळत नाही.

(७) येथें भारद्वाज नांवाचा स्तूप असल्याचें किवेसाहेबांनीं लिहून तो किष्किधेच्या स्मरणार्थ उभारलेला नसेल ना, अशी शंका त्यांनीं दिली आहे. ही केवळ शंका आहे व इतर प्रमाणें मिळाल्यास तिचा विचार करावयाचा आहे; अन्यथा तिला तादृश्य महत्त्व नाही व त्यांनींहि तें दिलें नाही.

(८) सुग्रीवानें वानरांना सीताशुद्धयर्थ पाठविलें, त्यांत दक्षिणेकडील भूगोलवर्णन करितांना विंब्याद्रि सांगितला आहे व हनुमानहि पुढें निघाला तो याच पर्वतावर प्रथम आल्याचें वर्णन रामायणांत आहे. या दोनहि गोष्टींवरून,

दंतकथा सांगते त्याप्रमाणे लंका समुद्राचे पलीकडे नसून, विंध्याद्रीचे दक्षिणे-
कडे पायथ्याशी असलेल्या समुद्रांत होती हें सिद्ध होतें, असा किबेसाहेबांनीं
एक सिद्धान्त दिला आहे. यांतील प्रमाण महत्त्वाचें आहे, यांत शंका नाहीं.
विंध्याद्रीविषयीं रामायणांत कशी भूल झाली आहे व त्यामुळे वाचकांचा कसा
घोटाळा होतो, हें आम्हीं मागे दाखविलें आहे; तथापि आमची कल्पना तूर्त
बाजूला ठेवून त्यांच्या दृष्टीनें विचार केला, तरी येथें कित्येक शंका उपस्थित
होतात. सुग्रीवाचे भाषणांत दक्षिणेकडे विंध्याद्रि सांगितला आहे, हें खरें आहे;
पण त्याबरोबर आणखी देश व नद्या त्याचे भाषणांत आहेत, त्यांची वाट काय ?
त्यांनीं आपल्या निबंधांत हें सर्व भूगोलवर्णन अवतरिलेलें असून त्यांत किष्कि-
धेचे दक्षिणेकडे विंध्य, नर्मदा, कृष्णवेणी महानदी, मेखल व उत्कल देश, दशार्ण
देशांतील नगरे, आश्रवती व अवंती या नगरी, विदर्भ, ऋष्टिक, माहिषक, मत्स्य,
कलिंग, कौशिक हे देश, दंडकारण्य, गोदावरी, आंध्र, पुंड्र, चोल, पांड्य, केरल,
अयोमुख, कावेरी, मलयपर्वताचे अग्रभागीं अगस्त्याश्रम, ताम्रपर्णी, पांडवदेशाचें द्वार,
समुद्रांत महेंद्रपर्वत, इतके देश, पर्वत व नद्या असल्याचें लिहिलें आहे. यापुढील
श्लोक किबेसाहेबांनीं अवतरिलेला नसून त्यांत “महेंद्रपर्वताचें एक टोंक समुद्रांत
गेलें आहे व त्याचे पलीकडे एक द्वीप असून तीच रावणाची लंका होय.”
(४।४।२०-२३) असें सुग्रीवानें सांगितलें आहे. किष्किधेचे दक्षिणेकडे
विंध्याद्रि सुग्रीव सांगतो व त्याप्रमाणे त्यांनीं तो मान्य केला आहे. पण विंध्या-
द्रीचे दक्षिण बाजूचे पायथ्याशीं समुद्र आहे असें त्यानें कोठें सांगितलें आहे ?
त्यांच्या या विधानाला कल्पनेवांचून आधार दिसत नाहीं. उलट दक्षिणेकडील
प्रसिद्ध नद्या कृष्णा, कावेरी, ताम्रपर्णी त्याचे भाषणांत आल्या आहेत; आणि
यापुढें गेल्यावर महेंद्रपर्वत समुद्रांत असून त्यापुढें लंका असल्याचें तो सांगत
आहे. याची किबेसाहेब संगति कशी लावणार ? शिवाय विंध्याद्रीचे उत्तर उत्त-
रणीवर असलेल्या किष्किधेंत राहणाऱ्या सुग्रीवानें विंध्याद्रीचे दक्षिणेकडील भूगो-
लाचें वर्णन परीक्षेकरितां घोकपट्टी करून आलेल्या विद्यार्थ्यांप्रमाणे सांगत सुटावें
आणि श्रोत्या वानरांनीं स्वस्थपणे ऐकावें, हें दृश्य किती विचित्र आहे ? सुग्रीवाचा
हा व्याप किबेसाहेबांचे दृष्टीनें हि अस्थानीं दिसत आहे. तसेंच सुग्रीवानें सीताशुद्ध्यर्थ

दूरदूरचे जे वानर बोलावून आणिले त्यांतील एकालाहि विंध्याद्रीचे दक्षिण पायथ्याला असलेला समुद्र माहीत नसावा हें तर विलक्षण आहे. किंबेसाहेबांनीं तर पंपा ही दक्षिणेकडील मर्यादा ठरवून त्या पलीकडे वानरांची वस्ती होती, असें ठरविलें आहे; आणि पंपा व किर्किधा हीं जवळजवळ असल्यामुळे विंध्याद्रीचे दक्षिणेकडे वानरांची वसाहत असल्याचेंहि त्यांना मान्य आहे. मग विंध्याद्रीचे पायथ्याशीं असलेला समुद्र मात्र वानरांना माहीत नव्हता, हें कसें संभवे ? सुग्रीवानें केलेल्या भूगोलवर्णनांत दक्षिणेच्या ठोंकाला समुद्रांत महेन्द्रपर्वत असल्याचें लिहिलें आहे, तिकडे त्यांनीं लक्ष दिलें नाहीं; त्याप्रमाणें मारुतीनें लंकेंत जाण्याकरितां जें उड्डान केलें तें या महेन्द्रपर्वतावरून केलें, इकडेहि त्यांनीं पाहिलें नाहीं. समुद्रावरून उडी मारावयाकरितां मारुतीनें महेन्द्रावर आरोहण केलें, असें रामायणांत स्पष्ट सांगितलें असून (४।६७।४०) या निमित्तानें या पर्वताचे उल्लेख अन्य स्थलींहि आले आहेत. (४।६७।३७, ४३; ५।१।८; ५।५७।३८; ५।५८।१; ५।६१।२) सुग्रीवाचे आज्ञेप्रमाणें सीताशुद्धयर्थ बाहेर निघणाऱ्या वानरांनीं त्यानें सांगितलेल्या स्थलीं तिचा शोध करणें हें तर त्यांचें कर्तव्य होतें व या दृष्टीनेंहि महेन्द्रपर्वतापर्यंत त्यांना प्रवास करणें भाग होतें. मग विंध्याद्रीचे पुढें ते गेले नाहींत अशी कल्पना कशी करावयाची ? सुग्रीवानें त्यांना एक महिन्याची मुदत दिली होती, व तो काल भरून गेला तरी सीतेचा शोध लागला नाहीं म्हणून ते निराश झाल्याचें रामायणांत वर्णन आहे. (३।५०।३) तेव्हां सीता-शुद्धयर्थ गेलेले हे वानर एक महिना प्रवास करूनहि त्यांना विंध्याद्रीपुढें जातां आलें नाहीं; तर ते घाण्याच्या बैलाप्रमाणें विंध्याद्रीचे भोंवतीं फिरत होते किंवा काय ? तेव्हां लंकेसंबंधीं त्यांच्या कल्पनेला त्यांनीं दिलेलें प्रमाण स्वभावतः निरुपयोगी आहे. रामायणांतील वर्णन त्याला उलट बाधक आहे.

(९) पण विंध्याद्रीचे दक्षिणेकडे पायथ्याशीं समुद्र होता, हें किंबेसाहेबांचें विधान वाचून आम्हांला जी शंका आल्याचें वर लिहिलें आहे, ती मनांत येऊन किंवा काय तें कळत नाहीं त्यांनीं तेथें एक तोड सुचविली आहे. ती अशी कीं, विंध्याद्रीचे पायथ्याशीं पाण्याचा मोठा सांठा असावा व तो त्यांना प्रथम समुद्र वाटला व तीच कल्पना पुढें दृढ झाली असावी. ही कल्पना वा-

चली म्हणजे “ बुडल्याचा पाय खोलांत ” या म्हणीची आठवण झाल्यावांचून रहात नाही. रामायणांतील वर्णनाची संगति लावण्याचा त्यांचा हेतु व प्रयत्न असतां स्वतांची कल्पना ते पुढे करावयास लागल्यामुळे पुढे त्यांना नवीन नवीन कल्पना करणे भाग पडले आहे. प्रथम त्यांनी विंध्याद्रीचे पायथ्याशी समुद्रांत लंका असावी असे ठरविले; व तेथे तर सध्यां समुद्र नाही आणि पूर्वी होता असे म्हणण्यास प्रमाण नाही, असे त्यांच्या लक्षांत येतांच तेथे समुद्र नसून पाण्याचा सांठा असावा, असे त्यांनी सुचविले आहे. पाण्याचा सांठा असला, तरी रामायणांत तो समुद्र म्हटला आहे हें कसे, असे कोणी म्हणेल; तर तसा त्यांना भास झाला असावा व तो पुढे दृढ झाला असावा, अशी त्यावर त्यांनी कल्पना केली आहे. त्या वेळी नौकांचा व्यवहार केवढा होता व तो समुद्रावरूनहि होता, हें आम्हीं पूर्वी दाखविले आहे. मारुतीने लंकेचे वर्णन रामाला सांगतांना तेथे समुद्रावर नौका चाळू नहीत, असे सांगितले आहे. (६।३।२१) अर्थात् नौकांनी तेथून जाण्याइतके विपुल उदक तेथे असल्याचे त्याने सुचविले आहे. मग पाण्याचा सांठा पाहून तो त्यांना समुद्र वाटला, असे मानावयाचे म्हणजे नसता खुळेपणा त्यांच्या पदरांत बांधावयाचा, असे नाही कां होणार ? त्यांच्या या विधानावर अधिक चर्चा करावयाचे कारण आहे असे वाटत नाही.

(१०) पूर्वीचे सर्व विवेचनाचा उपसंहार म्हणून पुढे किंबेसाहेब म्हणतात, “ तर मग वरील विवेचनावरून हें सिद्ध होतें कीं, किष्किंधानगरी विंध्याचलाचे उत्तर उतरणीवर असून लंका त्याचे दक्षिणेस कांहीं अंतरावर एका विस्तीर्ण जलाशयाचे पलीकडे होती. तसेंच हीं दोनहि स्थाने विंध्याचलाचे पूर्वभागांत होती. कारण तीं चित्रकूटापासून फार दूर नाहीत, एवढेच नव्हे तर बहुतेक अगदीं दक्षिणेस आहेत. ” यांतील पुढील वाक्यांत नवीन भाग असून पूर्वापर संबंध वाचकांचे लक्षांत यावा म्हणून त्यासुद्धां हें अवतरण येथे घेतले आहे. त्यांच्या या विधानांत कार्यकारण संबंध कसा जोडावा हें खरोखर आम्हांला कळले नाही. पूर्वीचे विवेचनावरून काय निष्पन्न होतें तें त्यांनी प्रथम सांगितले आहे व त्यांचा सिद्धांत जरी आम्हांला मान्य नसला तरी त्यांच्या पूर्वीचे विवेचनाला तें धरून आहे, तसेंच चित्रकूटाहून हीं दोनहि स्थाने दक्षिणेस

होतीं या विधानाचाहि त्यांत समावेश होण्यासारखा आहे; परंतु तीं विंध्या-
चलाचे पूर्वभागीं होतीं या त्यांच्या विधानाला प्रमाण काय ? पूर्वीचे विवेचना-
वरून काय सिद्ध होते हें त्यांनीं प्रथम दाखविलें आहे व पुढील विधान तर
धडधडीत त्याचे विरुद्ध आहे. पूर्वीचे विवेचनांत विंध्याद्रीचे पूर्वभागीं हीं स्थानें
असावीं अशी शंकाहि येण्यासारखें प्रमाण त्यांनीं दिलेलें नाहीं. लंका मध्य-
हिंदुस्थानांत असावी अशी जी त्यांची कल्पना तिला अनुसरून हें सर्व प्रति-
पादन आहे. नवीन कल्पना कोणीं करूं नये असें आमचें म्हणणें नाहीं व
तसें कोणी म्हणणारहि नाहीं; पण ती लोकांना पटवून द्यावयाची म्हणजे
पूर्वीचे आधार धरून तेथपर्यंत यावें लागतें, हें विसरतां नये. त्यांचें पूर्वीचें
प्रतिपादन याच धोरणानें आहे व तें येथपर्यंत सरळ आलें आहे; पण पूर्वीचे
प्रतिपादनावरून किष्किंधेचा शोध विंध्याद्रीचे उत्तर उतरणीवर व लंकेचा शोध
त्याचे दक्षिणेकडे पायथ्याशीं करणें त्यांना भाग होतें; आणि तें तर त्यांच्या इष्ट
कल्पनेशीं जमेना. तेव्हां त्यांनीं आपल्या कल्पनेचा समावेश पूर्वीचे विवेचना-
वरून निष्पन्न होणाऱ्या सिद्धांतांत करून टाकिला आहे. प्रथमचे वाक्यांत ते
किष्किंधा विंध्याद्रीचे उत्तरेकडील उतरणीवर व लंका त्याचे दक्षिणेला अस-
ल्याचें सांगतात व लागलीच पुढील वाक्यांत हीं दोनहि स्थानें विंध्याद्रीचे पूर्व-
भागांत आहेत असें म्हणतात, याचा मेळ कसा घालावयाचा ? लंका विंध्याद्रीचे
पूर्वभागीं मानिली तर 'किष्किंधेहून निघालेल्या वानरांपैकीं अंगदादि वानर दक्षि-
णेकडे गेले,—दक्षिणेकडे जाण्यासाठीं सुग्रीवानें त्यांना पाठविलें' असें रामायणांत
वर्णन असून किबेसाहेबांनीं तें पूर्वी अवतरिलें आहे याची वाट काय ?

(११) लंका चित्रकूटाचे जवळ होती असें दाखविण्याकरितां योगवासि-
ष्ठांतील एका श्लोकाचा निर्देश किबेसाहेबांनीं टीपेंत केला आहे. (पृ. ७)
रामायणांतील स्थलनिर्णयाचे कामीं इतर ग्रंथांतील प्रमाण गौण म्हणून द्यावयाचें,
हें उघड आहे. तथापि प्रस्तुत प्रमाण त्यांनीं पूर्वापर ग्रंथ पाहूनहि घेतलें नाहीं,
अशी शंका येते. पद्मसिंधुराजांमधील युद्धांत दोन पक्षांकडे साहाय्य करण्यास
आलेल्या लोकांचीं नांवें देण्याचे निमित्तानें हिंदुस्थानांतील सर्व दिशांकडील

देश व पर्वत यांचा संप्रह या सर्गांत केला आहे. किवेसाहेबांनी निर्देशिलेला श्लोक पुढीलप्रमाणे आहे—

शिलाक्षारोदभोनंदमर्दना मलयाभिधाः ।

ते चित्रकूटशिखरा लंकारक्षोभणाः स्मृताः ३।३६।३९

यांत चित्रकूटाचीं तीन शिखरें सांगितलीं असून त्यांवर लंकेतील राक्षस बसत होते असें वर्णन आहे व त्यावरून लंकेच्या अधिकारक्षेत्रांत चित्रकूट येत होता असा किवेसाहेबांचा तर्क आहे. राक्षसांचा उपद्रव पृथ्वीवरील सर्व लोकांत होत असे. अर्थात् त्यांची गति सर्वत्र होती, हें सांगावयास नको. तेव्हां चित्रकूटावर लंकेतील राक्षस होते यांत तादृश महत्त्व नाही. दुसरें असें कीं, या सर्गांतील निरनिराळ्या दिशांकडील देश व पर्वत यांमध्ये मेळ नाही. याचे पूर्वीचे श्लोकांत—दक्षिणेकडे म्हणून—चित्रकूटाबरोबर कोंकणाचें (३६।३७) नांव आहे. यांतील भूगोलाचें विचित्र वर्णन पाहून टीकाकारांनीं हें दुसऱ्या ब्रह्मांडांतलें असावें (ब्रह्मांडांतरत्वान्न दोषः।) अशी तोड सुचवून वाचकांचें समाधान केलें आहे ! तेव्हां मूळांतच विसंगत असलेल्या वर्णनांतील एक श्लोक रामायणांतील स्थलनिर्णयाचे कार्मी प्रमाण म्हणून ग्राह्य धरितां येईल किंवा काय याचा वाचकांनींच विचार करावा. वरील विसंगतता पाहिल्यावर किवेसाहेबहि हें प्रमाण पुढें आणणार नाहीत अशी आमची समजूत आहे.

(१२) “लंकेला बेट म्हणून जरी म्हटलें असलें तरी” किवेसाहेब म्हणतात “रामायणांत कोणत्याहि ठिकाणीं तिचे समुद्रकिनाऱ्याचें वगैरे वर्णन दिलेलें नाही.” येथें रा. ब. वैद्यांचे मताचें अवतरण स्वमताचे पुष्ट्यर्थ त्यांनीं दिलें आहे. समुद्राचे पलीकडे लंकाद्वीप असल्याविषयी संपातीनें वानरांना जी माहिती सांगितली (४।५८।२०) तिचें अवतरण यापूर्वीच किवेसाहेबांनीं दिलें असून त्यापुढें हें विधान आहे. त्या अवतरणानें त्यांचें समाधान झालें नाही असें दिसतें. कांहीं असो. रामायणांत लंकेच्या समुद्रकिनाऱ्याचें वर्णन आहे का नाही तें पाहणें भाग आहे. मारुती लंकेतून परत निघाला त्या वेळीं पुढील वर्णन आहेः—

दक्षिणादुत्तरं पारं प्रार्थयल्लवणांभसः ।

अधिरुह्य ततो वीरः पर्वतं पचनात्मजः ॥४५६॥४०॥

ददर्श सागरं भीमं भीमोरगनिषेवितम् ॥

“समुद्राचे दक्षिणतीरावरून उत्तरतीराला येण्यासाठी तो वायुपुत्र वीर पर्वतावर आरूढ झाला असतां भयंकर सर्प ज्यांत आहेत असा प्रचंड सागर त्याच्या दृष्टीस पडला.”

अपारमपरिश्रान्तश्चांबुधिं समगाहत् ॥४५७॥६॥

“तो हनुमान श्रांत न होतां अपार समुद्राचें उलंघन करूं लागला.”

रामाची वानरसेना लंकेत उतरल्यावर सेनेची पाहणी करण्याकरितां रावण प्राकारावर चढला व पाहूं लागला, त्यासंबंधाचें वर्णन पाहाः—

पश्यमानः समुद्रं तं पर्वतांश्च वनानि च ।

ददर्श पृथिवीदेशं सुसंपूर्णं प्लवंगमैः ॥४५८॥७॥

समुद्र, पर्वत व वनें अवलोकन करीत असतां सर्व भूप्रदेश वानरांनीं व्यापून टाकिला आहे, असें त्याच्या दृष्टीस पडलें.”

सीतेला भिवविण्याकरितां रामाचे मृत्यूचें मिथ्या वृत्त सांगून रामाचे सेनेचा विध्वंस कसा झाला हें सांगतांना रावण म्हणतोः—

सागरे पतिताः केचित्केचिद् गगनमाश्रिताः ।

ऋक्षा वृक्षानुपारूढा वानरैर्व्यतिमिश्रिताः ॥४५९॥८॥

सागरस्य च तीरेषु शैलेषु च वनेषु च ।

पिंगलास्ते विरूपाक्षै राक्षसैर्वहवो हताः ॥४६०॥९॥

“काहीं ऋक्ष समुद्रांत पडले आहेत, काहींना राक्षसांनीं आकाशांत फेंकून दिलें आहे आणि वानरांसहवर्तमान काहींजण वृक्षांवर लपून बसले आहेत. कित्येक विरूपाक्ष राक्षसांनीं सागरांचीं तीरे, पर्वत आणि वनें यांमध्ये असंख्य वानर मारून टाकिले आहेत.”

येथील सर्व निर्देश लंकेजवळचा समुद्र व समुद्राजवळचें लंकेचें तीर यां-संबंधाचे आहेत, ते वाचल्यावर लंकेजवळ समुद्र होता कीं नव्हता अशी शंका कोणाचे मनांत राहिली, असें वाटत नाही.

(१३) सांप्रतचा अमरकंटक हा पूर्वीचा प्रसन्नवण असावा अशी किबेसाहेबांची कल्पना आहे व येथून जवळच टेंकडीवर एक किल्ला असून ती पूर्वीची लंका आणि जवळचा दलदलीचा प्रदेश हा पूर्वी वानरांना भासलेला समुद्र असावा अशी उपपत्ति त्यांनी लाविली आहे. गुहेंत अडकलेल्या वानरांना श्रमणीने बाहेर आणिल्यावर त्यांना तिने “हा नानाप्रकारच्या वृक्षलतांनी सुशोभित असलेला विंध्याद्रि, हा प्रसन्नवण व हा विपुल उदक असलेला सागर” (४।५.२।२१) याप्रमाणे सांगून धीर दिला, असे रामायणांत वर्णन आहे व यावरून हे सर्व भाग दृष्टीचे दृष्ट्यांत असावे असे दिसते आणि या दृष्टीने संगति लावण्याचा हा किबेसाहेबांचा प्रयत्न आहे. रामायणांत वर्णिलेला समुद्र सांप्रत या प्रदेशांत दिसत नाही, यासाठी सध्या जवळच दलदलीचा प्रदेश आहे तेथे पूर्वी पाणी असावे व तो समुद्र असा भास झाला असावा अशी कल्पना त्यांनी सुचविली आहे. या कल्पनेसंबंधाने आमचे म्हणणे काय आहे ते वर दिले आहे. पण येथे त्यांनी या कल्पनेच्या पुष्ट्यर्थ दानपत्राचे एक प्रमाण दिले आहे. हे दानपत्र संवत् ८२३ मध्ये लिहिलेले असून ते तांब्याचे पत्रावर कोरलेले आहे. दानपत्राची भाषा संस्कृत आहे. यांत दोलपंचोल गांव एका ब्राह्मणाला दान केल्याचे लिहिलेले असून गांवासंबंधी इतर वस्तूंचा निर्देश करितांना “सहलवणाकरः” असे शब्द आहेत. लवणाकर म्हणजे खाण. दोलपंचोल गांव रीवासंस्थानांत आहे व अमरकंटक आणि त्याचे जवळ असलेली लंकेची टेंकडी ही रीवासंस्थानाचे जवळ आहेत, म्हणून तेथे आसपास अशा मिठाच्या खाणी असल्या असे अनुमान किबेसाहेबांनी केले आहे. त्यांचे हे अनुमान अयुक्त आहे असे नव्हे, पण संवत् ८२३ चे सुमारास तेथे मिठाची खाण होती असे मानिले तरी रामायणकाली त्याच स्थली विस्तीर्ण जलाशय आणि समुद्राचा भास होण्याइतकी त्याची विशालता ही त्यावरून कशी अनुमानावयाची, हे कळत नाही. हे अनुमान गृहीत धरिले तरी पुढील कथाभागाची संगति लागत नाही ती नाहीच. समुद्र म्हणून भासलेल्या या जलाशयापासून मारुतीने उडी मारिली असे किबेसाहेब म्हणतात व याच दृष्टीने पुढील श्लोकाकडे वाचकांनी एकदा पहावे:—

दक्षिणस्य समुद्रस्य समासाद्योत्तरां दिशम् ।

संनिवेशं ततश्चकुर्हुरिवीरा महाबलाः ॥४६४॥

“ त्या महा बलाढ्य वानरवीरांनीं दक्षिण समुद्राचे उत्तरतीरावर जाऊन तळ दिला.” संपातीने वानरांना लंकेचा पत्ता सांगितल्यावर तिकडे जाण्याकरितां वानर निघाले, त्या वेळचे हें वर्णन आहे. ज्या जलाशयावरून मारुतीने समुद्र सम-जून उडी मारिली, असें किंवेसाहेब म्हणतात, तो हा होय. या जलाशयाचे उत्तरतीरावर वानर आले व येथून अलीकडे मारुतीने उडी मारिली म्हणजे ती दक्षिणेकडे होय, हें सांगायला नको. पेंडरा रोड स्टेशनजवळ जी एक टेंकडी असून तीवर एक किल्ला आहे व जेथें लंका होती अशी किंवेसाहेबांची कल्पना आहे, ती टेंकडी किंवेसाहेबांनीं पूर्वीचा प्रसवण म्हणून ठरविलेल्या सांप्रतच्या अमरकंटकाचे ईशान्येला आहे. अर्थात् हा जलाशय प्रसवणाचे अपेक्षेनें दक्षिणोदधि होणें शक्य नाहीं व पलीकडे मारुतीनें उडी मारावयाची म्हणजे ती रामायणवर्णित दिशेचे उलट उत्तरेकडे होणार आहे.

(१४) आतां एकच बाब राहिली व ती या प्रदेशाचे आसपास तेथील मूळचे रहिवासी लोक आहेत व ते आपणांस रावणवंशीय म्हणवितात, ही होय. हें प्रमाण ऐतिहासिक नाहीं आणि रामायणकालाकडे दृष्टि फेंकली तर तो इतका दूर आहे कीं, मधील कालांत तेथें बाहेरून येऊन राहाणाऱ्या लोकांनाहि आपण तेथील मूळचे रहिवासी असें सांप्रत म्हणवितां येईल. ते आपणांस रावणवंशांतले असें तरी म्हणवितात, पण आमच्या कोंकणांत रावण या आडनांवाचे लोक आहेत. हे जातीनें शूद्र आहेत. हे आपणांस रावणवंशांतील म्हणवीत नाहींत; पण त्यांच्या आडनांवावरून तसें अनुमान कां करूं नये ? दुसरे असें कीं, या रावणवंशीयांच्या सांगण्यावरून लंकेचा प्रदेश तेथें ठरवावयाचा, त्यापेक्षां लौकिक परंपरेला अनुसरून सध्याचे सिंहलद्वीप लंका आहे, असें म्हणण्यास अडचण कोणती ? रामायणांतील वर्णनाशीं परंपरागत समजूत कशी जुळत आहे, हें आम्हीं पूर्वी दाखविलें आहे.

आणखी प्रमाणें.

श्रीमंत किंवेसाहेबांनीं रावणाची लंका मध्यहिंदुस्थानांत होती, असा सिद्धांत

ठरवून जीं प्रमाणें प्रथम पुढें आणिलीं, त्यांचा येथवर विचार केला. यानंतर त्यांना मागाहून आढळलेलीं प्रमाणें त्यांनीं एकत्र करून त्याविषयींचा आपला निबंध मद्रास येथें सन १९२५ मध्ये भरलेल्या “ ओरिएण्टल कॉन्फरन्स ” पुढें वाचण्याकरितां पाठविला. तेव्हां या नवीन प्रमाणांविषयीं आतां विचार करूं.

आपल्या कल्पनेला पोषक म्हणून जीं प्रमाणें किंबेसाहेबांनीं दिलीं आहेत, त्यांत ग्रंथाधाराचें प्रमाण अवघें एक असून इतर सर्व प्रमाणें दंतकथा व नाम-सादृश्य यांवर प्रायः उभारलेलीं आहेत. रामायणांतील स्थलांचा निर्णय म्हणजे प्राचीन ग्रंथ अथवा लेख यांतील आधार त्यांत दिले असतील, अशी आपण साहजिक अपेक्षा करितों; पण या दृष्टीनें पाहूं जातां वाचकांची निराशा झाल्यावांचून रहात नाही; तथापि मागील लेखाच्या परिशिष्टरूपानें हा लेख असल्यामुळे त्याविषयींची न्यूनता मूळ लेखानें भरून निघाली आहे, असें म्हणण्यास प्रत्यवाय नाही. आतां नवीन परिशिष्टापुरती मानिली तर ही न्यूनता आहे, त्यास उपाय नाही.

आपल्या कल्पनेला प्रो. जाकोबी यांनीं संमति दिल्याचें त्यांनीं प्रारंभीं सांगितलें असून याविषयीं त्यांच्या लेखाची त्यांनीं माहिती दिली आहे; आणि या त्यांच्या संमतींत त्यांनीं पुढें केलेला ग्रंथाधार अंतर्भूत झालेला आहे. प्रो. जाकोबी यांनीं यापूर्वीं रावणाची लंका आसाम प्रांतांत ठरविली होती; परंतु किंबेसाहेबांचा लेख पाहून त्यांची कल्पना त्यांना अधिक सयुक्तिक वाटली व त्यांनीं आपली कल्पना बाजूला ठेवून तिला आपला पाठिंबा दिला. प्रो. जाकोबी यांनीं किंबेसाहेबांना संमति देतांना जें नवीन प्रमाण पुढें केले आहे, तें एका जैन-ग्रंथाचें आहे. हा ग्रंथ म्हणजे एका जैनकवीनें रामायणाचें अर्धमागधीत केलेलें रूपांतर होय. हा ग्रंथ फार प्राचीन नसल्याचें स्वतां त्यांनीं सांगितलें आहे. या ग्रंथांत रावणाचे लंकेविषयीं “ समुद्रांत राक्षसद्वीप म्हणून एक द्वीप असून त्याचे मध्यभागीं त्रिकूट म्हणून पर्वत असल्याचें सांगतात; हा पर्वत ९ योजने उंच व ५० योजने रुंद आहे. या पर्वताचे शिखराचे पायथ्याशीं लंकापुरी आहे. लंकेविषयीं लंकापुरी असाच सर्वत्र उल्लेख केलेला असतो. ” याप्रमाणें माहिती आली आहे. या ग्रंथांत पर्वताची सांगितलेली उंची असंभवनीय म्हणून

ती राक्षसद्वीपाची लांबी असावी, असें किवेसाहेबांनीं ठरविलें आहे. अमर-कंटकाच्या दक्षिणेला अशा प्रकारचें एक द्वीप समुद्रापर्यंत पसरलेलें प्राचीनकालीं होतें, असें त्या भागांत प्रचलित असलेल्या दंतकथांवरून दिसतें व तेंच येथें निर्देशिलेलें राक्षसद्वीप असावें, असें अनुमान यापुढें किवेसाहेबांनीं केलें आहे. या जैनग्रंथांतहि लंकेविषयीं द्वीप असा उल्लेख नाही, अशी माहिती त्यांनीं दिली असून, ती सांगण्यांत द्वीप ह्मटल्यानें भोंवतीं समुद्र असण्याची आवश्यकता पाठीपुढें आपल्या अनुमानाला बाधूं न देण्याचा त्यांचा उद्देश दिसतो.

किवेसाहेबांच्या एकंदर प्रतिपादनांत दंतकथांकडे असलेला त्यांचा ओढा दिसून येतो व ग्रंथांचा आधार म्हणून वर दिलेलें हें प्रमाणहि दंतकथांनीं अर्धे अधिक प्राप्तलेलें आहे. जैन ग्रंथांत पर्वताची म्हणून सांगितलेली उंची व रुंदी त्यांनीं राक्षसद्वीपाची मानिली आणि यानंतर पुढील अनुमान दंतकथांवरून केलें आहे. आतां येथें असा प्रश्न उद्भवतो कीं, या अनुमानाकरितां जैन ग्रंथाची एवढी उलथापालथ करण्याचें कारण काय? आणि ती करून नवीन लाभ काय झाला? त्यांत सांगितलेली उंची असंभाव्य म्हणून जर सोडून देतां आली तर रामायणांतील लांबीरुंदीची त्यांना एवढी अडचण कोणती वाटली? बरें, जैन ग्रंथावरून त्यांना इष्ट असलेली लांबीरुंदी कळली तरी त्या द्वीपाचें स्थान अमर-कंटकाचे दक्षिणेला मानण्याला त्या ग्रंथांत आधार कोणता आहे? दंतकथा हाच याला मुख्य आधार मानावयाचा ना? जैन ग्रंथांत राक्षसद्वीप असें नांव असल्याचें तें सांगतात, पण या नांवावरूनच तें समुद्रांत असल्याचें व्यक्त होतें, याची वाट काय? आणि लंकाद्वीप म्हणून त्यांत उल्लेख नाही असें ते सांगतात यांत अर्थ काय? दुसरें असें कीं, हिंदुस्थानाभोवतीं असलेल्या समुद्रांत द्वीपाचा शोध करणाराला ग्रंथोक्त लांबीरुंदी वगैरेची अडचण वाटते तसा प्रकार किवेसाहेबांच्या कल्पनेमध्ये नाही. कारण समुद्रासंबंधाची अडचण त्यांनीं आधींच बाजूला केली असल्यामुळें त्यांच्या कल्पनेप्रमाणें अमरकंटकाचे खालचा रामायणांत सांगितलेल्या लांबीरुंदीचा प्रदेश लंकेकरितां तोडून दिला म्हणजे भागण्यासारखें आहे. तेव्हां ग्रंथाचा आधार केव्हांहि महत्त्वाचा मानिला जातो हें पाहून त्यांनीं हा आधार पुढें केला व प्रो. जाकोबी यांनीं तो पुढें केला असल्यामुळें

त्याला अधिक महत्त्व आलें याकरितां तो त्यांनीं प्रथम नमूद केला, यापलीकडे यांत अर्थ दिसत नाही. ग्रंथाचा आधार सोडून दिल्यावर दंतकथा तेवढ्या उरतात व त्यांवरच किंबेसाहेबांचा पुढील लेख उभारलेला आहे.

रामायणांतील कित्येक स्थले व लोक यांविषयीं किंबेसाहेबांनीं ज्या कल्पना केल्या आहेत त्यांची प्रथम माहिती देऊन मग त्यांच्या प्रतिपादनाकडे वळूं. कांहीं कल्पना दुसऱ्या कोणा शोधकांनीं सुचविल्या असून स्वमताचे पुष्ट्यर्थ त्यांचीं नांवेहि किंबेसाहेबांनीं त्या स्थलीं सांगितलीं आहेत.

१ विलासपूर जिल्ह्याचे पूर्वभागांत एक रानटी जात (Urao) असून हेच पूर्वीचे वानर असावे. (वावू शरच्चंद्र राय यांचा ग्रंथ पहा.) स्वतांला रावणवंशीय म्हणविणाऱ्या गोंड लोकांच्या शेजारीच यांची वस्ती आहे.

२ शबरीचें एक स्थान विलासपूर जिल्ह्यांत लोक दाखवितात. शबरीनारायण म्हणून एक स्थान अमरकंटकापासून ७ मैलांवर आहे.

३ शबरीचे स्थानापासून दोन मैलांवर खरौद म्हणून एक खेडें आहे. हें खरदूषणांचें निवासस्थान होय.

४ छोटानागपूरमधील अर्पा नदी ही पूर्वीची पंपा होय.

५ चित्रकूटांत उगम पावणाऱ्या गोदावरीचे तीरीं रामाचें निवासस्थान होतें व तेथून रावणानें सीतेचा अपहार केला. येथून जवळच केंजुच्या म्हणून पर्वत आहे, हाच पूर्वीचा विंध्याद्रीची शाखा म्हणून सांगितलेला क्रौंच पर्वत असावा. हा पर्वत बहुतेक रेवा संस्थानांत असून त्याचें एक टोंक मात्र संयुक्त प्रांतांत गेलेलें आहे.

६ येथून तीन मैलांवर मतंगाश्रम म्हणून स्थान आहे. विलासपूर जिल्ह्याच्या उत्तरभागाला मातिन म्हणतात व हें नांव बहुधा त्यावरूनच त्या भागाला मिळालें असावें. संयुक्त प्रांतांतील एक प्रख्यात संशोधक रायबहादुर हिरालाल यांचें असें मत आहे कीं, या भागांत रानटी हत्ती पुष्कळ आहेत व त्यावरून (मतंग=हत्ती) तेथील ऋषींना त्यांचें नांव प्राप्त झालें असावें.

७ या मतंगाश्रमाला लागून पंपा असावयाची व त्यापुढें सुप्रींवाचें निवास-

स्थान ऋष्यमूक पर्वत येतो. आणि या धोरणानें किष्किंधा ही मातिन जिल्ह्यांत कोठें तरी असावी.

८ अमरकंटकाला आम्रकूट असेंहि एक नांव आहे. बालाघाटच्या एका शिखराचें नांव सालटेंकडी असें आहे. पूर्वीचा हा सालकूट असावा. मथुकूट हें नांव अशाच प्रकारचेंच आहे. तेव्हां आम्रकूट, सालकूट व मथुकूट या तिघांना त्रिकूट म्हणत असावेत असें वाटतें. रावणाचे वंशाला सालकंटकट असें नांव आहे, हें येथें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे.

किबेसाहेबांनीं केलेल्या अनुमानांविषयीं आतां क्रमानें विचार करूं. गोंड हे आपणांस रावणवंशीय म्हणवितात व त्यांचे शेजारी असलेली एक रानटी जात हेच पूर्वीचे वानर असावेत असें किबेसाहेबांचें म्हणणें आहे. या जातीला सांप्रत (Urao) असें नांव असून हा शब्द वानर शब्दाचा अपभ्रंश असावा अशी त्यांची कल्पना आहे. वास्तविक हा मुद्दा गौण आहे. स्थलनिर्णय अन्य प्रमाणानीं सिद्ध झाल्यावर असलें प्रमाण पुढें देतां येईल. परंतु तोपर्यंत तें पुढें आणण्याच्या योग्यतेचें नाहीं. गोंडलोक रावणवंशीय म्हणवितात, हें येथें महत्त्वाचें आहे. पण त्याविषयीं आमचें म्हणणें मागे सांगितलेंच आहे.

शबरीचें स्थान विलासपूर जिह्याचे पूर्वभागांत लोक दाखवितात व त्याचे जवळ दोन मैलांवर खरौद म्हणून गांव आहे, अशी माहिती किबेसाहेबांनीं दिली आहे. खरदूषण जनस्थानांत रहात असून तेथे त्यांचा रामानें वध केला हें रामायणांत स्पष्ट लिहिलेलें आहे व तें प्रसिद्ध आहे. खरदूषणांचा वध झाल्यावर रावणानें त्यानिमित्त सीतेचा तेथें येऊन अपहार केला व त्यानंतर राम सीतेचा शोध करीत करीत किष्किंधेत येऊन तेथें सुग्रीवाशीं त्याचें सख्य झालें आणि सुग्रीवाचे आज्ञेनें जे वानर सीतेचा शोध करण्याकरितां गेले त्यांना शबरी भेटली अशी मूळ कथा आहे. किबेसाहेबांनीं ठरविलेलीं स्थळे बरोबर मानिलीं तर खरदूषणांचे निवासस्थानापासून शबरीचा आश्रम दोन मैलांवर असल्यामुळें रामाचा मधील प्रवास व वानरचमूनें सीताशुद्धयर्थ एक महिन्याहून अधिक काल केलेलें भ्रमण अवघ्या या दोन मैलांत अंतर्भूत करावें लागणार आहे, याचा किबेसाहेबांनीं विचार केला आहे काय ?

आपण निश्चित केलेल्या स्थानांविषयीं किंबेसाहेबांनीं संक्षेपानें निरूपण करितांना उत्तरेला चित्रकूट व दक्षिणेला पंपा असें सांगितलें आहे. ज्या गोदावरीचे तीरीं राम रहात होते व जेथून रावणानें सीतेचा अपहार केला ती नदी चित्रकूटाशीं असल्याचें त्यांनीं प्रतिपादन केलें आहे. राम पंचवटींत गोदातीरीं राहिले व सर्व भाग जनस्थानांत मोडत असून त्यांतच खरदूषणांची वस्ती होती, या गोष्टी रामायणांत स्पष्ट आहेत. (३।१३।१७, १८; ३।१७।२, ५) तेव्हां खरदूषणांचें जें निवासस्थान त्यांनीं ठरविलें आहे तें पूर्वीचें जनस्थान मानणें भाग आहे. हें गांव विलासपूर जिल्ह्यांत असल्याचें त्यांनीं दिलेल्या माहितीवरून दिसतें. रामनिवासाचें व सीतापहाराचें स्थान त्यांनीं चित्रकूटाशीं ठरविलें आहे. आणि खरदूषणांचें स्थान ते विलासपूर जिल्ह्यांत सांगतात. मूळ रामायणांत तर हीं स्थानें भिन्न दिसत नाहींत. आणि किंबेसाहेबांच्या कल्पनेप्रमाणें या स्थानांचा निश्चय केल्यास हीं स्थानें भिन्न व एकमेकांपासून फार अंतरावर येऊन पडतात, यांची वाट काय ?

शबरीचें निवासस्थान विलासपूर जिल्ह्यांत त्यांनीं सांगितलें असून शबरी-नारायण अमरकंटकापासून ७ मैलांवर असल्याचें त्यांनीं पुढें म्हटलें आहे. हीं स्थानें भिन्न आहेत का एक आहेत, हें त्यांनीं तेथें स्पष्ट लिहिलें नाहीं; तथापि हीं स्थानें भिन्न असून यासाठीच त्यांनीं तीं अभेदानें दर्शविलीं नसतील, तर स्वभावतःच हें प्रतिपादन अयुक्त ठरत आहे. बरें, तीं एकच असतील तर त्यांचेच मताप्रमाणें खरदूषणांचें निवासस्थान तेथून दोन मैलांवर असल्यामुळें सीतेचा शोध करित राम उत्तरेकडे गेले, असें धडधडीत रामायणाविरुद्ध मानण्याचा अनवस्थाप्रसंग येणार आहे.

छोटानागपूरमधील अर्पानदी ही किंबेसाहेबांनीं पूर्वीची पंपा ठरविली आहे व सुग्रीवाची किष्किंधा ही विलासपूरचे उत्तर भागांत—ज्याला मातिन म्हणतात त्यांत असावी, अशी नवीन कल्पना त्यांनीं सुचविली आहे. त्यांच्या पहिल्या लेखांत त्यांनीं विंध्याद्रीचे उत्तर उतरणीवरील कंधो म्हणून असलेलें गांव हीच पूर्वीची किष्किंधा ठरविल्याचें वाचकांच्या लक्षांत असेलच. मागाहून मिळालेल्या माहितीवरून जीं इतर स्थानें त्यांनीं ठरविलीं त्यांची संगति राखण्या-

करितां त्यांनीं किष्किधेचें स्थान पश्चिमेकडून पूर्वेकडे आणि त्यासाठीं तिचेविषयीं नवीन कल्पना असें आम्हीं वर म्हटलें आहे; पण या नवीन कल्पनेत दुसरा अनवस्थाप्रसंग येत आहे, हें त्यांच्या मुळींच लक्षांत आलें नाहीं. त्यांच्या नव्या लेखामध्ये लंकेच्या स्थानाचा पुनरुच्चार केलेला नाहीं; तथापि तें स्थान ठरविण्याचा तर दोनहि लेख लिहिण्यांत त्यांचा उद्देश आहे. हें स्थान पेंडरारोड म्हणून जें स्टेशन आहे, त्यापासून दहा मैलांवर रेवासंस्थानच्या बंड-वगड परगण्यांतील एका टेंकडीवर त्यांनीं ठरविलें आहे. म्हणजे विलासपूरच्या पश्चिमोत्तर दिशेकडे तें स्थान येतें. विलासपूरच्या उत्तरभागांत त्यांनीं किष्किधा ठरविली आहे व विलासपूरच्या सीमेबाहेर पश्चिमोत्तर दिशेला तिला लागूनच लंका येत आहे. मग येथें असा प्रश्न उद्भवतो कीं, सीतेचा शोध करण्यास रामाला इतका अवधि कां लागावा ? सुग्रीवाला रावणाचें निवासस्थान सर्वथा अज्ञात कां असावें ? सीताशुद्धयर्थ दूरदूरचे वानर त्याला बोलावून आणण्याची आवश्यकता कां वाटावी ? अशा रीतीनें सीताशुद्धयर्थ वानर-चमू बाहेर पाठविण्याची आवश्यकताच नसल्यावर सुग्रीवानें त्यांना भूगोल-वर्णन तरी कसलें सांगावयाचें ? आणि हें भूगोलवर्णन—कीं ज्यावर किंबेसाहेबांचें सर्व कल्पनामंदिर उभारलें आहे तें—लटपटल्यावर पुढील मंदिर तरी कसे टिकावें ? रावण सीतेला घेऊन जात असतां मार्गांत किष्किधेजवळ ऋष्यमूक-पर्वतावर बसलेल्या वानरपंचकांकडे तिनें अलंकार टाकिल्याची कथा आहे; अर्थात् जनस्थानांतून लंकेकडे येण्याचे मार्गावर किष्किधा असल्याचें दिसून येतें; पण किंबेसाहेबांचे कल्पनेप्रमाणें जनस्थानांतून लंकेकडे येतांना वाटेत किष्किधा किंवा ऋष्यमूक लागणार नाहींत, याची वाट काय ? अमरकंटकाचे दक्षिणेला राक्षसद्वीप प्राचीनकालीं होतें, असें त्या भागांत प्रचलित असलेल्या दंतकथांवरून किंबेसाहेबांनीं ठरविलें असून जैनग्रंथांत लंकापुरी राक्षसद्वीपांत असल्याचें सांगितलें आहे हा ग्रंथाधार म्हणून त्यांनीं पुढें केला आहे. लंकेचें स्थान त्यांनीं पूर्वीचें लेखांत अमरकंटकाचे उत्तरेला ठरविलें आहे व नवीन लेखांत दक्षिणेकडे ठरविलें आहे, म्हणजे लंकेच्या स्थानाविषयीं विवेचन करणाऱ्या या दोन लेखांमध्ये संबंध अमरकंटकाइतकें अंतर पडलें आहे !

अमरकंटकाचे दुसरें नांव आम्रकूट असून त्यावरून त्रिकूटांच्या कल्पनेची किवेसाहेबांनी जी जुळवाजुळव केली आहे, ती तर स्वभावतःच विसंगत आहे. राक्षसद्वीपाचे मध्यभागी त्रिकूट असून त्यावर लंका असल्याचें जैनग्रंथावरून कळलें व त्यावर त्यांनी राक्षसद्वीपाचें स्थान अमरकंटकाचे दक्षिणेला ठरविलें आणि अमरकंटकाचा समावेश ते मागाहून त्याच राक्षसद्वीपांत असलेल्या त्रिकूटांत करूं लागले ! याला काय म्हणावें हें कळत नाहीं.

अशा रीतीने किवेसाहेबांनी नवीन म्हणून पुढें आणिलेलीं प्रमाणें विसंगत असून त्यांच्या सिद्धान्ताला पोषक नाहींत. कोठें दंतकथांच्या आधारावर तर कोठें नामसादृश्यावर त्यांच्या कल्पनांची उभारणी आहे; पण दंतकथांचा आधार ध्यावयाचा तर अमरकंटकाचे भागांतील प्रचलित कथाच या कामीं प्रमाण मानावयाच्या असा कांहीं दंडक करितां येणार नाहीं; व हा दंडक नसल्यावर इतर दंतकथाहि या कामीं विरोध करूं शकतील. शबरीचें स्थान ज्याप्रमाणें अमरकंटकाशीं असल्याचें तिकडील दंतकथांवरून दिसतें, तसें तें दक्षिणेकडे रामदुर्गाशीं असल्याचें तेथील दंतकथांवरून कळतें. तेव्हां कोठली दंतकथा आतां प्रमाण मानावयाची ? वास्तविक हा निर्णय करण्याचा मुख्य अधिकार रामायणाचा; त्यांत निर्णायक प्रमाणें मिळत नाहींत व यामुळे खटाटोप करावा लागतो, हें खरें; तथापि नवीन आधार घेऊन कल्पना करितांना त्याचा विरोध तरी न येईल, असें वागणें अवश्य आहे.

किवेसाहेबांच्या कल्पनेचा रामायणाशीं कसा विरोध येतो, हें आम्हीं जेथें तेथें दाखविलेंच आहे. नामसादृश्यावर स्थलनिर्णयाचा प्रयत्न करणें हें तर अगदीं निरर्थक आहे. किष्किधेचें स्थान विंध्याचे उत्तर उतरणीवर ठरवितांना तेथील कंधो नांवाचे गांवाशीं त्याचें सादृश्य असल्याचा आधार किवेसाहेबांनी प्रथम घेतला आहे व पुढें त्यांना इतर स्थानें त्याचे अगदीं उलट दिशेला असल्याचें वाटूं लागल्यावर त्यांनीं तो प्रयत्न सोडून दिला आहे; आणि अशा रीतीने नामसादृश्यावर अनुमान करणें कसें अयुक्त ठरतें, हें त्यांचें त्यांना पटल्याचें त्यांनीं अव्यक्तपणें लिहूनच ठेविलें आहे. थोडक्यांत सांगावयाचें म्हणजे किवेसाहेबांचा मुख्य भर दंतकथा व नामसादृश्य यांवर आहे; पण हीं प्रमाणें

गौण असून रामायणांतील वर्णनाशी संगति लावून दाखविण्याचा भार स्थल-निर्णय करितांना आपणास संभाळला पाहिजे याची जाणीव त्यांनी ठेविली नाही, असे मोठ्या खेदाने म्हणावे लागते.

लंका आणि सिंहलद्वीप एक का दोन ?

रामायणांत सांगितलेल्या स्थलांचे निर्णयाचे कामी नंतर झालेल्या ग्रंथांचे तादृश महत्त्व नाही हे पूर्वी सांगितले आहे व याकरिता अशा ग्रंथांविषयी आम्हीं विचार केलेला नाही. पण लंकानिर्णयाचे कामी एक प्रश्न या ग्रंथांतील उल्लेखांवरून उपस्थित झाला असून त्याचा विचार करणे भाग आहे. सांप्रत ज्याला सीलोन किंवा सिंहलद्वीप म्हणतों त्यालाच पूर्वी लंका म्हणत असत, असे आम्हीं पूर्वी दाखविले आहे. रामायणांत या द्वीपाला लंका हे एकच नांव दिलेले आढळते. सिंहलद्वीप हे नांव रामायणांत दिसत नाही. नंतरच्या ग्रंथांत सिंहल आणि लंका असे दोन भिन्न प्रदेश आढळतात. सध्याचे सीलोन ही प्राचीन लंका असे रामायणावरून सिद्ध करतां आले तरी सांप्रत त्याला सिंहलद्वीप हेहि नांव आहे आणि मधील कालांत हे प्रदेश भिन्न दिसतात. अर्थात् त्या कालांत तरी लंकेचे स्थान कोणते मानीत असत, असा प्रश्न उपस्थित झाल्यावाचून रहात नाही. प्रसिद्ध कवि राजशेखर [इ. स. चें नववे शतक] याचे बालरामायण म्हणून एक नाटक आहे. त्यांत त्या कवीने रावणापुढे सीतास्वयंवर नाटक करून दाखविल्याचा प्रसंग कल्पिला आहे. यानिमित्त जनक राजाच्या मिथिला नगरांत नाना देशांचे राजे जमले असल्याचे कवीने वर्णिले आहे. त्यांत सिंहलद्वीपाचा राजा राजशेखर तेथे आल्याचे सांगितले आहे व त्याचा आणि रावणाचा संवाद यानिमित्ताने कवीने तेथे गोविला आहे. लंकाधिपति रावण व सिंहलपति राजशेखर असे भिन्न राजे सांगितल्यामुळे यानिमित्त त्यांचे सत्तेखालचे देश भिन्न असल्याचे राजशेखराचे वेळी मानीत असावे असे यावरून अनुमान होतें.

वराहमिहिराचे बृहत्संहितेतील चौदाव्या अध्यायांत भारतवर्षातील स्थलांची गणना केली आहे. यांत सिंधु नदीजवळचे प्रदेशापासून पूर्वेकडील कुरुक्षेत्रा-स्तुद्धां सर्व प्रदेश मध्य कल्पून त्याचे आठहि दिशांना असलेल्या देशांची नांवे

दिलेली आहेत. हीं नांवे देतांना तीं क्रमानें सांगितलेलीं नाहींत व यामुळे स्थल-
निर्णयाचे कामीं वरील मध्याचे अपेक्षेनें त्यांची दिशा कळण्यापलीकडे त्याचा
उपयोग नाहीं. दक्षिणेकडील देश सांगतांना:—

अथ दक्षिणेन लंका, कालाजिन, सौरिकीर्णतालिकटाः ।

गिरिनगर, मलय, दुर्दर, महेंद्रमालिद्यभरुकच्छाः ॥

या आर्येत् लंकेचा उल्लेख आहे आणि यापुढें तीन आर्यांनंतर:—

तुंबवन, कार्मण्यक, याम्योदधि, तापसाश्रमा ऋषिकाः ।

कांची, मरुती, पत्तन, चेर्यार्यक सिंहला ऋषभाः ॥ १६ ॥

ही आर्या असून वराहमिहिरानें येथें लंका व सिंहलद्वीप हे दोन भिन्न देश
दक्षिणेकडे दिले आहेत.

आतां महाभारताकडे वळूं. यांतील भीष्मपर्वांत भारतांतील नद्या व देश
यांचा संप्रह केला आहे. यांतील नांवे क्रमानें सांगितलीं नसून त्यांत लंका
किंवा सिंहलद्वीप यांपैकीं एकाचेंहि नांव नाहीं. मात्र भारतांतील म्हणून देश
सांगतांना यवन, चीन, कांबोज, हण, पारसिक यांचे देशांचा त्यांत समावेश
केलेला आहे व शेवटीं “ उद्देशमात्रेण संकीर्तिताः ” असें म्हणून ठेविलें आहे.

सभापर्वांत पांडवांचे दिग्विजयाचे निमित्तानें देशांचे नांवांचा संप्रह करण्यांत
आला आहे. पांडवांपैकीं चार बंधु चार दिशांला गेले होते व त्यांपैकीं सहदेव
दक्षिणेकडे गेला होता. त्याचे दिग्विजयांत लंकेत त्रिभीषणाकडे दूत पाठवून
त्यानें त्याजकडून कर घेतला, असें वर्णन आहे. [३२।७३, कुंभघोणप्रत]

पुढें वनपर्वांत कर्णानें केलेल्या दिग्विजयाचे निमित्तानें भारतांतील देश
सांगितले आहेत. त्यांत लंका किंवा सिंहलद्वीप सांगितलेले नाहीं. आश्रमेधिक-
पर्वांत अश्वमेधाचे निमित्तानें पांडवांनीं केलेल्या दिग्विजयांतहि हाच प्रकार आहे.

भागवतपुराणांत जंबुद्वीपाचे विभाग सांगितलेले आहेत, त्यांत सिंहल आणि
लंका यांची गणना पृथक् केली आहे. पुढील श्लोक पहा:—

स्वर्णप्रस्थश्चंद्र शुक्ल आवर्तनो रमणको

मंदरहरिणः पांचजन्यः सिंहलो लंकेति ॥ ५।१९।३७ ॥

प्राचीन ग्रंथांत आलेल्या या वर्णनांवरून सिंहल आणि लंका हे देश भिन्न

असल्याचें उघड दिसून येतें. तेव्हां या भिन्न नांवांनीं विवक्षित असलेले प्रदेश सध्यां कोठें आहेत हें प्रथम पाहणें अवश्य आहे.

सध्यां ज्याला आपण सीलोन अथवा सिंहलद्वीप म्हणतो व जी प्राचीन-कालची लंका असें आम्हीं रामायणांतील प्रमाणांवरून ठरविलें आहे, तीहून महाभारतांत उल्लेखिलेली लंका भिन्न नाहीं अशी आमची समजूत आहे. महाभारतांत सहदेवानें केलेल्या दिग्विजयाचे निमित्तानें लंकेविषयीं जे उल्लेख आले आहेत त्यांवरूनच असा आमचा ग्रह झालेला आहे. त्यानें लंकेंत विभीषणाकडे जो दूत पाठविला तो दुसरा तिसरा कोणी नसून भीमसेनाचा पुत्र घटोत्कच होता. यासंबंधीं भारतांतील अवतरण आमचा मुद्दा वाचकांस पटवून देण्यापुरतें येथें उद्धृत करितों:—

ताम्रपर्णीं ततो गत्वा कन्यातीर्थमतीत्य च ।

दक्षिणां च दिशं सर्वां विजित्य कुरुनंदनः ॥२।३२।७९॥

उत्तरं तीरमासाद्य सागरस्योर्भिर्मालिनः ।

चितयामास कौन्तेयो भ्रातुः पुत्रं घटोत्कचम् ॥७६॥

प्रययौ दक्षिणं कृत्वा सहदेवं घटोत्कचः ।

लंकामभिमुखो राजन् समुद्रं स व्यलोकयन् ॥२।३४।१४॥

स दृष्ट्वा रामसेतुं च चितयन् रामविक्रमम् ।

गत्वा पारं समुद्रस्य दक्षिणं स घटोत्कचः ॥१६॥

ददर्श लंकां राजेन्द्र नाकपृष्ठोपमां शुभान् ।

“नंतरं सहदेव ताम्रपर्णीला जाऊन कन्यातीर्थी आला व (याप्रमाणें) दक्षिण दिशेकडील देश जिंकल्यावर तो मोठमोठ्या लाटा असलेल्या समुद्राचे उत्तरतीरीं आला आणि तेथें त्यानें भीमसेनाचा पुत्र घटोत्कच याचें स्मरण केलें.”

“तो आला (व लंकेंत जाण्याविषयीं सहदेवानें त्याला आज्ञा केल्यावर) घटोत्कचानें त्याला उजवी घातली व तो दक्षिणेकडे जाण्यास निघाला. लंकेच्या समोर तो आला असतां त्याला समुद्र दिसूं लागला. (मार्गांत) रामाचा सेतु पाहून त्याला रामाचे पराक्रमाचें स्मरण झालें. तो थेट दक्षिणेला समुद्राचे पलीकडे गेला असतां स्वर्गप्रमाणें सुंदर असलेली लंका, हे राजा, त्यानें अवलोकन केली.”

येथें रामायणाप्रमाणें दक्षिण दिशा, दक्षिणेकडील समुद्र व त्यांत लंका आहे असें सांगितलें आहे व यावरून भारतांतील लंका रामायणाहून वेगळी म्हणतां येणार नाही,

वर दिलेल्या भारतांतील देशवर्णनांत सिंहलद्वीपाविषयी वेंगळा उल्लेख नाही. तथापि तो दुसऱ्या स्थलीं आला आहे. राजसूयाचे निमित्तानें पांडवांना ज्यांनीं कर-भार दिला, त्यांत लंकाधिपतीचा उल्लेख वर दिला आहे; तथापि यज्ञसमारंभाला तो स्वतां आल्याचें तेथें सांगितलेलें नाही; आणि यज्ञाला आलेल्या राजमंडलांत सिंहलाधिपतीचें नांव सांगितलेलें आहे.

द्राविडाः सिंहलश्चैव राजा काश्मीरकस्तथा ॥ २।३७।१५ ॥

पुढें पांडव अरण्यांत गेल्यावर श्रीकृष्ण त्यांना भेटावयास आले असतां त्यांनीं पांडवांच्या ऐश्वर्याचें वर्णन केलें, त्यांत राजसूयाचे वेळीं मोठमोठ्या देशांचे अधिपति वगैरे वाढप्यासारखीं कामें करीत असत, असा गौरवपूर्ण उल्लेख आला असून त्या निमित्तानें कांहीं देशांचीं नांवें आलीं आहेत. त्यांत—

सिंहलान् बर्बलान् म्लेंच्छान् ये च लंकानिवासिनः ॥ २।४८।२३ ॥

याप्रमाणें लंका व सिंहल असे पृथक् निर्देश आहेत. लंकाधिपति बिभीषणानें आपला प्रतिनिधि समारंभाकरितां पाठविला असावा असें यावरून अनुमान होतें.

रामायणांतील व भारतांतील लंका याप्रमाणें एक असल्याचें दाखवितां आले तरी भारतांतील सिंहलद्वीप कोणते आणि सध्यांचे लंकेला सिंहलद्वीप कधीं म्हणूं लागले हे प्रश्न सोडविल्यावांचून लंकानिर्णयाला पूर्तता येणार नाही. रामायणांत सिंहलद्वीपाचें नांव नाही व भारतादि ग्रंथांत तें लंकेला म्हणून योजिलेले नाही, हें निर्विवाद आहे. सध्यांचे सिंहलद्वीपाचा इतिहास पाहूं गेल्यास ह्युएन-त्संगचे प्रवासवृत्तांत त्याला हें नांव असल्याचें दिसून येतें. विजयनामक एका राजानें बुद्धाचा जन्म झाला त्या दिवशीं (इ० स० पूर्वी ५४३) हें तेथील राजापासून घेतलें व त्याला आपला पिता सिंहल याचें नांव दिलें अशी एक कथा आहे. बौद्धांच्या “ महावंसौ ” या ग्रंथामध्ये “ बंगदेशांतील एका राजकन्येला सिंहापासून मुलगा झाला, त्याला लोक सिंहल म्हणूं लागले व त्यानें आपल्या अनुयायांसह येऊन येथें वसाहत केली ” अशी एक कथा सांगितलेली आहे. तेथें

सध्यां असलेल्या लोकांतहि, आपले पूर्वज ओरिसा प्रांतांतून वरील सिंहलबरोबर आले, अशी समजूत आहे. लंकेला प्राचीन कालीं सिंहलद्वीप हें नांव नव्हतें, हें आपण पूर्वी पाहिलेंच आहे आणि वरील दंतकथांवरून ऐतिहासिक काल कळला नाहीं तरी कोणातरी सिंहलनामक राजाचे निमित्तानें त्याला हें नांव प्राप्त झालें, असें अनुमान करण्यास अडचण नाहीं. ग्रीक लोकांनीं लंकेचा उल्लेख ताम्रपर्णी म्हणून केला आहे. त्यांनीं आपल्या भाषेत त्याचें नांव टॅप्रोबेन असें दिलें आहे. व ध्वनिसादृश्यावरून मूळ शब्द ताम्रपर्णी असावा असें अनुमित होतें. लंकेला सिंहलद्वीप हें नांव या कालानंतर मिळालें असलें पाहिजे. आमचेकडील प्राचीन ग्रंथांत लंकेला हें नांव असल्याचें आढळत नाहीं. रत्नावलि नाटिकेंत लंकेचा सिंहलद्वीप म्हणून उल्लेख आहे. अर्थात् बौद्ध-धर्मानुयायी लंकेंत गेले, त्यानंतर हें नांव तिला मिळालें असलें पाहिजे. वर दिलेल्या दंतकथेशीं हा अनुमित काल जुळत आहे. ताम्रपर्णी या नांवाविषयीं मात्र आमचे ग्रंथांत आधार मिळत नाहीं. सहदेवानें केलेल्या दिग्विजयांत ताम्रद्वीप जिंकल्याचा उल्लेख आला आहे. (२।३२।७०) हा देश दक्षिणेकडील म्हणून सांगितला आहे व दक्षिणेकडे ताम्रपर्णी नामक नदी प्राचीन कालापासून प्रसिद्ध आहे. ताम्रपर्णीचे तीराजवळचा प्रदेश ताम्रद्वीप अथवा ताम्रपर्णी या नांवानें गणला जाणें संभवनीय आहे. मलबाराकडील किल्लेक राजांनीं लंकेवर स्वाऱ्या केल्याचे लंकेच्या इतिहासांत उल्लेख आहेत. तेव्हां तेथील कोणातरी राजानें जिंकल्यामुळें लंकेलाहि तें नांव मधील कालांत मिळालें असावें अशी कल्पना आहे. ओड् आणि उत्कल हे देश भिन्न असून एकसत्तेखालीं आल्यामुळें एकरूपता पावल्याचें दिसून येतें. बृहत्संहितेंत यांची गणना वेगवेगळी केली आहे, आणि त्रिकांडशेषांत ओड् याला उत्कल हा प्रतिशब्दच सांगितला आहे. तसा प्रकार लंकेला मिळालेल्या ताम्रपर्णी नांवासंबंधानें झालेला असावा, असें दिसतें. महाभारतांत उल्लेखिलेलें सिंहलद्वीप हें कोणतें तें आतां पाहूं.

बराहमिहिराचे बृहत्संहितेंत दक्षिणेकडील देशांत सिंहलद्वीप सांगितलें आहे यावरून हा देश दक्षिणेकडील दिसतो. राजशेखराचे बालरामायणांत लंकेंतून

रामलक्ष्मणादि मंडळी विमानांत बसून अयोध्येकडे येत असून मधील प्रदेश सीतेला क्रमाने दाखविल्याची कल्पना केली आहे. त्यांत प्रथमच सिंहलद्वीपाचे वर्णन आहे. यावरून हे नांव हिंदुस्थानचे अगदी दक्षिणे कडील प्रदेशाला होते, यांत शंका नाही. वरील ताम्रपर्णीला हे दुसरे नांव असण्याचा संभव आहे. कांहीं असो; प्राचीन कालाचे व सध्याचे सिंहलद्वीप हीं भिन्न असलीं तरी तीं जवळजवळ होतील हे निर्विवाद आहे. कदाचित् या सिंहलद्वीपाचे राजाने लंका जिंकून तिचा आपल्या राज्यांत समावेश केला असेल; किंवा कोणत्या तरी कारणाने लंकेत जाऊन स्वतंत्र राज्याची स्थापना केली असेल. पहिल्यापेक्षा दुसरी कल्पना अधिक संभवनीय वाटते; कारण हिंदुस्थानांतल्या दक्षिणेकडील या प्रदेशाचे नांव मधील कालांत अगदी लुप्त झाले असून ते लंकेला मिळून आतां अक्षय्य झाले आहे. अबूरिहान याने आपल्या इतिहासांत यांचे नांव सिंगलदिव किंवा सिरिदिव असे दिले आहे. कोठे कोठे सेरेंदिव, सिरिंधुइल असे त्याचे उल्लेख आहेत. टॉलेमीने त्याचे नांव सलिक असे दिले आहे. हे सर्व सिंहलद्वीप शब्दाचे अपभ्रंश होत. आरबी ग्रंथांत याचा उल्लेख झिलन असा मिळतो आणि त्याचेच सांप्रतचे “ सीलोन ” हे अपभ्रष्टरूप होय. असो. भारतांतील सिंहलद्वीप कोणते हे त्या व इतर ग्रंथांतील उल्लेखांवरून वर अनुमानाने ठरविले आहे. आणि लंकेला सिंहलद्वीप हे नांव त्यावरून मिळाले असावे अशी कल्पना सुचविली आहे. अर्थात् या कामी ऐतिहासिक आधार—साधक वा बाधक—मिळतील त्यावर याची निश्चितता अवलंबून आहे. भारतादि ग्रंथांत लंका व सिंहल असे निर्देश पृथक् असल्यामुळे लंकेचे स्थान निश्चित करितांता जो एक घोटाळा होतो तो, पूर्वीच्या सिंहलचे स्थान हिंदुस्थानांत दक्षिणेला असल्याचे तरी निश्चित झाले आहे यामुळे तर्त दूर झाला आहे असे म्हणण्यास अडचण नाही.

२६ मधुपुरी.

मधुनामक राक्षसाची पुरी म्हणून हिचे नांव मधुपुरी. याचा पुत्र लवण याचा वध करून शत्रुघ्राने येथे राज्य केले. मधुपुरी शब्दाचा अपभ्रंश होऊन

सध्यां मथुरा असें नांव मिळालें आहे. मथुरेच्या नैऋत्येला पांच मैलांवर मडहोली म्हणून एक स्थान आहे. हें पूर्वीचें मधुवन होय असें म्हणतात.

२७ श्रावस्ती.

इक्ष्वाकुवंशांतील आठवा पुरुष श्रावस्त यानें या नगरीची स्थापना केली. रामानें लवाची येथें योजना केली व रामाचे मागे अयोध्या ओस पडल्यावर हीच उत्तरकोसलाची राजधानी झाली. बौद्धवाङ्मयांत ही नगरी त्या वेळीं फार प्रसिद्ध म्हणून आलेली आहे. बुद्धाचे वेळीं तिचें हेंच नांव होतें. फाहिआन यानें अयोध्या व श्रावस्तीमधील अंतर आठ योजनें व ह्युएनसंग यानें पांचशें ली लिहिलें आहे. सध्यां अयोध्येच्या उत्तरेस रापती (इरावती) चे कांठों साहेटमाहेट म्हणून जें एक गांव आहे तें हेंच होय, असें बरील अंतरावरून शोधकांनीं ठरविलें आहे. येथें एक मोठा बुद्धाचा पुतळा डॉ. कनिंगहॅम यांचे पहाण्यांत आला. त्यावर श्रावस्ती अशीं अक्षरें होती. यावरून येथेंच पूर्वीची श्रावस्ती होती, असें निश्चित होतें. येथें जुने अवशेष पुष्कळ आहेत. गौतम-बुद्ध येथें पंचवीस वर्षे असून यानें आपल्या धर्माचा उपदेश करण्यास येथें प्रारंभ केला आणि याकरितां बौद्धधर्मानुयायांचें तें एक यात्रेचें स्थान होतें. ह्युएनचे वेळीं तें अगदीं मोडकळीस आलें होतें. फाहिआननें तर तेथें केवळ दोनशें घरें असल्याचें सांगितलें आहे. सध्यां तर तेथें अरण्य आहे. साहेट हा श्रावस्तीचा अपभ्रंश दिसतो व माहेट हें उपपद होय.

२८ कुशावती.

ही कुशाची राजधानी विंध्याचे पठारावर असल्याचें रामायणांत सांगितलें आहे. (७।१०८।४) सध्यां तेथें कोणतें गांव आहे याविषयी विश्वसनीय माहिती मिळत नाही. पंजाबांत लाहोरच्या आग्नेय दिशेला सुमारे ३२ मैलांवर कुसूर म्हणून एक गांव आहे. रामाचा पुत्र कुश यानें स्थापन केल्यावरून याचें मूळ नांव कुशावर होतें, अशी आख्यायिका आहे. कुसूर हा कुशावरचा अपभ्रंश होय. तथापि कुशाची ज्या नगरींत रामानें स्थापना केल्याचें रामायणांत वर्णन आहे, ती ही नव्हे. मूळ नांव आणि स्थलवर्णन हीं अगदीं भिन्न आहेत. तेव्हां कुशावरचा संस्थापक कुश वेगळा असावा, असें वाटतें. कुशावर

येथे प्राचीन अवशेष फार आहेत. यावरून ते प्राचीन असावे यांत मात्र शंका नाही.

२९ तक्षशिला.

भरताचा मामा युधाजित् याने रामाकडे आपले पुरोहित गार्ग्य मुनि यांना पाठवून सिंधूचे तीरांवर असलेला गांधर्व देश जिंकून आपल्या सत्तेखाली घेण्याविषयी सुचविले आहे. त्याप्रमाणे भरताने सेनेसह तेथे जाऊन गंधर्वांशी युद्ध करून त्यांना जिंकले व दोन पुत्र तक्ष व पुष्कल यांची दोन नगरीत स्थापना केली. यांतील राजपुत्र तक्ष याची तक्षशिला ही नगरी चिनी प्रवाशांनी सिंधूपासून तीन दिवसांच्या वाटेवर असल्याचे लिहिले आहे. ही नगरी बौद्धधर्मीयांचे पवित्र स्थान म्हणून प्रसिद्ध आहे. ह्युएन्संग येथे दोनदां आला होता. बुद्धाने आपल्या पूर्वीच्या १००० अवतारांत आपली एक हजार मस्तकें दिलीं अशी कथा आहे. त्यांतील एक मस्तक येथे दिले असून त्यावर अशोकाने स्तूप बांधिला असल्याचे लिहिले आहे. यापूर्वी तेथे फाहिआन हा प्रवासी आला होता. (इ. स. ४००) याने वरील दंतकथेला अनुसरून या नगरीचे नांव तक्षशिर किंवा च्युतशिर असावे अशी व्युत्पत्ति सुचविली आहे; परंतु या नगरीचे तक्षशिर असे नांव असल्याचे आढळत नाही. कारण इ. सनाचे प्रारंभी तेथे कनिष्क राजाचे राज्य होते. या राजाचा एक ताम्रपट सांपडला आहे, त्यांत या नगरीचा “ तक्षशिला ” असा स्पष्ट उल्लेख आहे. चिनी प्रवासी यांनी दिलेली अंतरे तपासून पाहून डॉ. कनिंगहॅम याने ही नगरी कालकसराई नामक गांवाचे ईशान्येला सुमारे एक मैलावर शहाघेरी म्हणून गांव आहे त्याचेजवळ अटक आणि रावळपिंडी यांचेमध्यें असावी असे ठरविले आहे. येथे ५५ हून अधिक स्तूप, २८ विहार व ९ देवळे आढळल्याचे त्याने लिहिले आहे. शहाघेरीच्या नैर्ऋत्येला सुमारे ८ मैलांवर हसन अबदुल म्हणून एक गांव आहे. तेच पूर्वीची तक्षशिला असावी असा सेंट मार्टिन याने तर्क केला आहे. कथासरित्सागरांत ती वितस्ता नदीचे तीरावर असल्याचे वर्णन आहे. ग्रीक ग्रंथकारांनी आपल्या ग्रंथांत हिचे नांव टाक्सिला असे दिले आहे. हा “ तक्षशिला ” शब्दाचा अपभ्रंश होय. तक्षशिलेच्या वैभवविषयी ग्रीक व चिनी प्रवासी यांनी पुष्कळ वर्णन केले आहे.

३० पुष्कलावती.

भरतपुत्र पुष्कलाची ही राजधानी. अलेक्झांडरचे वेळीं ही गांधार देशाची राजधानी होती. त्यानें या देशावर स्वारी करून तो जिंकला असा इतिहास आहे. अलेक्झांडरचा चरित्रकार एरियन् यानें या नगरीचा उल्लेख “ पुंकेलेई ” असा केला आहे. हा ग्रीक ग्रंथकार इ. स. १५० च्या सुमारास होऊन गेला. पुष्कलावतीचें पालीमध्ये “ पुक्कलाओती ” असें रूप होतें. “ पुकेलेई ” हा त्याचा अपभ्रंश होय. पेशावराहून ह्युएन निघाला तो ईशान्येला १७ मैल गेल्यावर पुष्कलावती येथें आला. वाटेंत त्याला एक नदी लागली. ही नदी सध्यांची “ काबूल अथवा कोफी ” होय. त्यानें केलेल्या या वर्णनावरून सांप्रतचीं शहरें परांग आणि चरसदा येथें पुष्कलावती होती असें वाटतें. स्वात नदी काबूलला जेथें मिळते त्या स्थळाचे आसपास जे आठ गांव आहेत त्यांस अष्टनगर म्हणतात. अलेक्झांडरनें जेव्हां यावर स्वारी केली त्यावेळीं येथें अस्ति किंवा हस्ती नांवाचा राजा होता, असा इतिहास आहे व त्या राजाचे नांवावरून या नगराला हस्तिनगर असें नांव पडलें. अष्टनगर हा त्याचा अपभ्रंश होय. “ आठनगर ” असा त्याचा अर्थ नव्हे.

३१ अंगदीया.

लक्ष्मणाचा पुत्र अंगद याचेकरितां ही नगरी वसवून तेथें रामानें त्याची स्थापना केली असें रामायणांत वर्णन आहे. (७।१०२।८) ही नगरी “ कारुपथ ” नामक देशांत असल्याचें सांगितलें आहे. (७।१०२।५) तक्षशिलेच्या दक्षिणेला सिंधूचे तीरीं या नांवाचा देश प्राचीनकालीं होता असें इतिहासावरून दिसतें. अंगदीया नगरी मात्र कोठें होती याविषयी कांहीं माहिती मिळत नाही.

३२ चंद्रकांत.

लक्ष्मणाचा दुसरा पुत्र चंद्रकेतु याचेकरितां ही नगरी रामानें मल्लभूमीमध्ये वसविल्याचें वर्णन आहे. अलेक्झांडरचे इतिहासकारानें मल्लदेश म्हणून सांगितला आहे, तो हाच होय. नगरीचें स्थान मात्र निश्चित कळत नाही.

भाग १० वा.

रामायणांतील पात्रांचे गुणदोषविवेचन.

रामायणाची योग्यता किती आहे, व ती त्याला कोणत्या निमित्ताने प्राप्त झाली, याविषयी विवेचन प्रथम भागांत केलें असून त्यांत रामायणांतील मुख्य पात्र जो राम त्यानें केवढा स्वार्थत्याग केला, व त्यामुळे तो किती लोकप्रिय झाला, याचे प्रायः निरूपण केलें आहे; रामाच्या इतर गुणांविषयी आणि रामायणांतील इतर पात्रांच्या गुणदोषांविषयी त्यांत मुळीच विचार केलेला नाही. याचे कारण उघड आहे. रामायणाची महती व तिचे कारण यांविषयी विवेचन त्यांत करावयाचे होते व हा उद्देश तेवढ्या विवेचनाने सफल होण्यासारखा होता व तो तसा झाला. तेव्हां राहिलेल्या बाबींपुरते निरूपण प्रस्तुत भागांत करावयाचा विचार आहे. रामायणांतील पात्रांच्या गुणदोषांविषयी विवेचन करावयाचे म्हटलें म्हणजे त्यांत रामाचे स्वार्थत्यागाविषयी त्याचे गुण सांगतांना प्रामुख्याने लिहावयाचे; असें असतां द्विरुक्तिदोषास्तव ते आम्हांला या भागांत लिहितां येत नाही. अर्थात् प्रथम भागांतील या विषयीचे निरूपण येथे घेतल्याने या विवेचनाला पूर्णता येणार आहे व हेच आम्हांला येथे आमच्या वाचकांस सुचवावयाचे आहे.

१ राम.

रामायणांतील मुख्य पात्र राम असून त्याचे गुणदोषांविषयी प्रारंभी विवेचन करणें प्राप्त आहे. हे विवेचन करावयाचे म्हणजे रामाविषयी असलेली देवत्वाची भावना बाजूला ठेविली पाहिजे; नाही तर या भावनेनें पहावयाचे म्हटलें तर असें विवेचन करितां येणार नाही; व केलें तरी ते निदोष होणार नाही. प्रेम किंवा आदर यांचा पदर दृष्टीवर असला म्हणजे पलीकडील पदार्थ स्पष्ट दिसत नाही, याचा अनुभव आपण व्यवहारांत नेहमी पाहतो. मातेला पुत्राचे दुर्गुण व्यक्त दिसत नाहीत व कोणी दाखविण्याचा यत्न केला तर त्याचा प्रतिकार

केल्यावांचून ती रहात नाही. पतीचे दुर्गुणांचा अनुभव स्वतःला आला तरी पत्नीला त्यांचे कांही वाटत नाही आणि गुणवर्णनप्रसंगी ती त्यांकडे लक्ष देत नाही अथवा उच्चारहि करीत नाही. गुरूचे दोष शिष्याला दोष न वाटतां गुण वाटतात व गुण म्हणून त्यांचे तो वर्णन करितो. या सर्वांचे कारण प्रेम किंवा आदर हेच. त्याच व्यक्तींना इतरांचे गुणदोष व्यक्त व यथास्थित दिसतात व त्यावरून त्यांचे दृष्टीची कार्यक्षमता स्पष्ट होते आणि म्हणून वरील-सारख्या प्रसंगी त्यांचे दृष्टीवरील प्रेमादराचा पदर अनुमानितां येतो. यांत कांही अपूर्वता आहे असें नाही; हा मनुष्याचा स्वभाव आहे. गुणदोषविवेचनाचे वेळी हा दोष राहूं नये, याकरितां हा पदर बाजूला करून आपण पाहिलें पाहिजे. मनुष्याचा स्वभाव यत्न केला तरी बदलतां येत नसतो; व हा दोष स्वभावांतील असल्यामुळे तो लागलीच दूर होतो असें नाही; तथापि यत्न तरी करून पहावा.

अवतारमीमांसा.

रामाविषयीं जनतेच्या मनांत इतके प्रेम व आदर वाटण्याचे कारण म्हणजे तो विष्णूचा अवतार होता, हें होय. रावणादिकांची पीडा होऊन धर्माला ग्लानि आली असतां विष्णूनें रामावतार धारण करून त्यांचा निःपात केला व यामुळे त्याविषयीं लोकांत आदर वाटणें सरळ आहे. परमेश्वराचे अवताराची कल्पना प्रायः प्रत्येक धर्मांत आहे व धर्माची स्थापना हें सर्वांचे कार्य एकच आहे. मात्र अवताराविषयींचा सर्वसामान्य नियम आमचे धर्मप्रमाणें इतर धर्मांत नाही. गौतमबुद्धानें त्यापूर्वी हजार अवतार धारण केले अशी बुद्धधर्मानुयायांची समजूत आहे व महंमद पैगंबर व येशूख्रिस्त यांचे अवतार पुढें होणार असल्याचें त्यांचे अनुयायी मानीत असतात; व यावरून धर्मस्थापना हें सर्वांचे कार्य एक असलें तरी धर्माला ग्लानि आली असतां त्या त्या वेळीं परमेश्वर अवतार धारण करितो, अशी कल्पना त्यावरून कोणाला करितां येईल असें वाटत नाही. दोन कल्पनांचे मुळाशीं भेद महत्त्वाचा आहे व तो हा की, इतरांच्या अवताराचा काल निश्चित आहे व तो आमचेकडील कल्पनेंत नाही. अवतार-कल्पनेला आधारभूत असलेल्या गीतेतील प्रसिद्ध श्लोकयुग्मांत हा नियम

सांगितलेला असून त्यांत कालाविषयींचे हें सामान्य धोरण उघड दिसून येत आहे. अर्थात् अमुक वेळीं अवतार ध्यावयाचा असें देव आधीं ठरवीत नाहीं व ते सयुक्तिक आहे. एकादें मोठें यंत्र चालू असतें व हाताखालच्या काम-कऱ्यांवर मुख्य चालक देखरेख करीत स्वस्थ असतो आणि ज्या वेळीं कोणत्या तरी करणानें यंत्रांत बिघाड होऊन कामांत व्यत्यय येणार असें दिसतें त्या वेळीं तो जातीनें काम करून सुधारणा करितो व यंत्र पूर्ववत् चालू झाल्यावर आपले देखरेखीचें काम पुनः करूं लागतो. हाच प्रकार अवतारकार्याचा आहे. अवताराच्या आवश्यकतेविषयीं आधीं अनुमान करितां आल्यास तशी परिस्थिति उत्पन्न न होऊं देण्याचे उपाय योजणें अधिक सयुक्तिक असल्यामुळे तें परमेश्वराचें कर्तव्य ठरतें; तेव्हां अवताराविषयीं त्याला आधीं जाणीव असल्याची कल्पना करण्यांत नकळत आपण त्यावर कर्तव्यपराङ्मुखतेचा आरोप करितां, असें होत नाहीं काय ? तेव्हां अवतार ध्यावयाची वेळ आधीं कळत नसून त्याची आवश्यकता वाटतांच परमेश्वरानें अवतार ध्यावयाचा, हें सरळ दिसतें. अर्थात् त्याचें ज्ञान मनुष्याला आधीं नव्हे, पण त्या वेळीं तरी कसें होणार ? अवताराचे कार्याचें जें स्वरूप गीतेंत दाखविलें आहे, त्यावरून तें कार्य घडून आल्यावर जाणत्या मनुष्याला त्याचा तर्क व्हावयाचा आहे.

अवतार या शब्दाचा वास्तविक अर्थ “ खालीं उतरणें ” असा आहे व त्यांत परमेश्वर वर असल्याची कल्पना अंतर्भूत आहे. सृष्टीतील घडामोडी त्याचे प्रेरणेनें चालावयाच्या म्हटल्या म्हणजे तो सर्वांच्या वर आहे अशी आपली कल्पना होते, हें खरें; तथापि त्याची सर्वव्यापकता लक्षांत घेतल्यावर तो वर असून खालीं येत असल्याच्या कल्पनेला वाव उरत नाहीं. अर्थात् अवतार ध्यावयाचा म्हणजे त्याला खालीं यावें लागत नसून प्रकट व्हावें लागतें. सर्व सृष्टीला व्यापून असलेला परमेश्वर इष्टकार्यापुरता विशिष्ट स्थली प्रकट होतो व त्यासच आपण अवतार झाला, असें समजतो. कांहीं पुराणांतून अवतार-वर्णन करितांना जन्मकथनाचे प्रसंगी अशा प्रकारें प्रकट झाल्याचें निरूपण केलेलें असतें, पण त्यांतील हेतु वेगळा आहे. परमेश्वराचा अवतार; तेव्हां इतर प्राण्या-प्रमाणें त्यानें स्त्रीचे उदरांत राहून योनिद्वारा बाहेर पडणें चमत्कारिक वाटतें व

याकरितां परमेश्वरी आवीर्भवाची कल्पना त्यांत आलेली असते. अवताराविषयीं आम्हीं जी कल्पना वर सांगितली आहे ती या दृष्टीनें नसून, परमेश्वराच्या सर्वव्यापकतेच्या दृष्टीनें होय. या सर्वव्यापकतेपुढें पुष्कळ शंका निरस्त होतात. अवताराचें वास्तविक स्वरूप 'प्रकट होणें' हें असल्यामुळे, विशिष्ट स्थली त्याचें अयोनिर्भवंत्व मानण्याचें कारण राहात नाहीं; कारण प्रकट होणें म्हणजे जन्म घेणें इतकाच अर्थ नव्हे. जन्म घेणें हा एक त्यांतला प्रकार होय. प्रकट होण्याला जन्म घेण्यापासून सर्व संस्कार झाले पाहिजेत असें नाहीं. त्याची व्याप्ति सर्वत्र असल्यामुळे कार्यापुरतें त्याला कोठेंहि अचानक प्रकट होतां येण्यासारखें आहे. अवताराचें हें स्वरूप लक्षांत घेतलें म्हणजे अवतारी पुरुषांत गुणदोषांचें मिश्रण कधीं आढळल्यास त्याविषयीं चकित व्हावयास नको; आणि अंशावतार व पूर्णावतार असा भेद करावयास नको. कार्याच्या लहान व मोठ्या स्वरूपावरून हे भेद करीत असतात; परंतु कोठें झालें तरी कार्य त्याचेंच आहे.

दुसरे असें कीं, 'अवतार' या शब्दांत आमची वरील कल्पना स्वभावतः आली आहे. 'अवतार' या शब्दाचा वास्तविक अर्थ 'खालीं उतरणें' असा वर दिला आहे. अर्थात् परमेश्वर अवतार घेतो म्हणजे आपली उच्च कोटि सोडून खालच्या कोटींत येतो, हें उघड आहे. तो नामरूपातीत व सर्वव्यापी असतां त्यानें रूप धारण करणें म्हणजे खालचा कोटि आपण होऊन पत्करणें आहे. तेव्हां अशा रीतीनें खालची कोटि त्यानें—लोककल्याणासारख्या उच्च हेतूनें कां हेईना—पत्करिल्यावर त्याचे मूळच्या स्वरूपांतील दोषराहित्य त्यानें आपण होऊन सोडल्यासारखें झालें नाहीं काय? विशिष्ट रूपानें प्रकट होण्यांत तर त्याचें सर्वव्यापित्व प्रथमच सुटतें. तेव्हां खालच्या कोटींत येऊन त्याबरोबर प्राप्त होणारे दोष त्यानें स्वतां पत्करल्यावर उच्च कोटींतील त्याच्या दोषराहित्याची आपण त्याचे ठायीं अपेक्षा कां आणि कशी करावयाची?

अवताराविषयीं वरील मार्गे मीमांसा करून आम्हांला हेंच दाखवावयाचें आहे कीं, अशा पुरुषाविषयीं गुणदोषनिरीक्षणपूर्वक विवेचन करण्यांत दोष नाहीं. त्यांच्या इष्टकार्याकडे पाहून आपण त्यांचें अवतारित्व अनुमानांत असतो व असें कार्य दिसूं लागेपर्यंत ते सामान्य व्यक्तींतच मोडत असतात.

अवतारकार्याविषयी निर्देश करून अवतारी पुरुष ओळखण्याचे साधन ज्या श्रीकृष्णांनी सांगितले, त्यांच्या चरित्राकडे पाहिले तर आपणांस हें उघड दिसून येईल. अर्जुनाला विश्वरूपदर्शन करवीपर्यंत श्रीकृष्ण आपला संवगडीच वाटत होता व हें त्यानें विश्वरूपदर्शन होतांच बोलूनहि दाखविलें आहे. अक्रूर हा श्रीकृष्णाचा महाभक्त असें आपणांला वाटतें; परंतु स्वयंतक मण्यासंबंधानें जी कथा भागवतांत आली आहे, ती वाचली असतां त्याचा श्रीकृष्णाविषयी खरोखर आदर कितपत होता, याविषयी संशय येतो. सामान्य व्यवहारांत लबाड्या करितात व त्या करणारांची सामान्य पुरुषांत गणना करीत असतो; आणि अक्रूरानें तर श्रीकृष्णाशीं या प्रसंगी लबाडी आणि उद्दामपणा प्रकट केला आहे. श्रीकृष्णचरित्रांत त्याचे बरोबरीच्या पुरुषांच्या या व्यवहारावरून त्याविषयी त्यांची काय भावना होती, ती उघड दिसून येते. त्या वेळीं त्यांची अशी भावना असणें यांत त्यांजकडे दोष नसून हा मनुष्यस्वभाव आहे आणि वास्तविक दोष असेल, तर त्यांच्या या नैसर्गिक भावनेविरुद्ध त्यांच्याविषयी कल्पना करण्यांत आहे.

रामावताराविषयीं रामायणांतील भावना.

श्रीकृष्णाच्या चरित्रांतील कांहीं भागावरून वरीलप्रमाणें अनुमान करितां आलें तरी स्वतां श्रीकृष्णाचा पुष्कळ व्यवहार परमेश्वरी अवतार या नात्यानें चालला होता, यांत संशय नाहीं. गीतेंतील उपदेश तर याच भावनेनें केला आहे. राम व कृष्ण यांच्या चरित्रामध्ये या बाबतींत स्पष्ट भेद दिसून येतो. रामायणांत रामाचा विष्णूचा अवतार म्हणून निर्देश फार थोडा आहे व जेथें तो आहे तो भाग अन्य कारणांनीं प्रक्षिप्त दिसत आहे. रामजन्मापूर्वीं दशरथानें पुत्रीया इष्टि केल्याचें वर्णन असून त्यांत सर्व देव तेथें येऊन त्यांनीं रावणवधाकरितां अवतार घेण्याविषयीं विष्णूला विनंति केली आहे व स्वतांचे चार भाग करून त्यानें अवतार धारण केल्याचें सांगितलें आहे. (१।१५।१६) रावणवधानंतर (ब्रह्मदेवादि) देव (सीतेनें दिव्य केले तेव्हां) तेथें आले त्यांत ब्रह्मदेवकृत स्तुतींत रामाविषयीं ' विष्णूचा अवतार ' म्हणून उल्लेख आहे. (६।११७) अयोध्याकांडाचे प्रारंभीं उपक्रमाचे श्लोकांत (२।१।७) असा उल्लेख आहे. हे सर्व भाग प्रक्षिप्त असल्याचें अन्यत्र दाखविलें आहे. रामाचे

योग्यतेविषयीं कितीही वर्णन असलें तरी त्याचें सर्वसाधारण धोरण विष्णूचा अवतार म्हणून सांगण्याकडे नाहीं. रामायणाचे प्रारंभीं नारदवाल्मीकींचा जो संवाद आहे, त्यांत वाल्मीकींचे प्रश्नास उत्तर देतांना नारदाचे तोंडीं—

विष्णुना सदृशो वीर्ये सोमवत् प्रियदर्शनः ॥ १।१।३८ ॥

“ तो पराक्रमामध्ये विष्णूची बरोबरी करणारा असून चंद्राप्रमाणें त्याचें दर्शन सर्वांला प्रिय आहे. ”

असें वचन आहे. उपमा द्यावयाची ती दोन भिन्न पदार्थांतील सादृश्य दाखवावयाचें असतां देत असतात व यावरून विष्णु व राम यांचें ऐक्य नारदाला अभिमत नाहीं, असें दिसतें. रावणाशीं रामाचें जें शेंवटीं युद्ध झालें त्या प्रसंगाचें वर्णन करितांना रामलक्ष्मण रावणासमोर रणांगणीं उभे असता कसे दिसले हें सांगण्याच्या निमित्तानें विष्णु व वामन यांच्या जोडीची उपमा दिलेली आहे. (६।९९।१२) हें वर्णन स्वतां कवीच्या हातचें आहे. ताटकावधाचे वेळीं स्त्रीवर प्रहार कसा करावा अशी रामाला शंका आली असतां विश्वामित्रांनीं विष्णूनें भृगुपत्नीचा वध केल्याची कथा निरूपण केली आहे. (१।२५।२१) सिद्धाश्रमांत गेल्यावर तेथें पूर्वीं विष्णूनें तपश्चर्या केल्याची कथा सांगितली आहे. (१।२९।२) म्हणजे स्वतां रामाला विष्णूचा अवतार समजून विश्वामित्राची येथील वागणूक दिसत नाहीं. यौवराज्याभिषेकापूर्वीं राजा दशरथानें जो दरबार भरविला त्यांत रामाचें गुणवर्णन करितांना “ तो उत्तमोत्तम भाषण करण्यांत बृहस्पतीप्रमाणें वक्ता आहे व त्याच्या भिवया सुंदर असून विशाल व आरक्तवर्ण नेत्र यांचे योगानें तो विष्णूसारखा दिसतो, ” (२।२।४३) असें सांगितलें आहे. अर्थात् प्रजाजनांचा व्यवहार रामाविषयीं सामान्य मनुष्य या नात्यानें चालत होता, हें उघड आहे व असें असणें स्वाभाविक आहे. खरादिकांचा रामानें अल्पकालांत निःपात केला त्या वेळीं देवांनीं त्याचेवर पुष्पवृष्टि केली व रामाच्या पराक्रमाचें कौतुक करीत ते म्हणतात “ पराक्रमानें विरुध्दात झालेल्या या रामाचें काय हो तरी हें कर्म ! अहो, याचें वीर्य व धैर्य विष्णूप्रमाणें दिसत आहे. ” (३।३०।३२) विष्णूला अवतार घेण्याविषयीं देवांनीं विनंति केल्याचा जो भाग बालकांडांत असल्याचें वर सांगितलें आहे तो प्रक्षिप्त न मानिल्यास देवांचे

वरील उद्गार अगदी विसंगत होतील. देवांना राक्षसादिकांचा उपद्रव फार होत असे, याकरिता त्यांनी रामाचे अभिनंदन करणे साहजिक आहे; परंतु उपमा देतांना त्यांनी नेमके विष्णूचे नांव घेतले व ते घेऊनहि आपल्या प्रार्थनेप्रमाणे विष्णूच रामरूपाने अवतीर्ण झाला आहे याचे त्यांना स्मरण राहिले नाही, हें संभवनीय नाही; स्वतां विष्णु व रावण यांचे युद्ध झाल्याचे कोठे वर्णन नाही. परंतु मारुतीने रावणाचे वाड्यांत प्रवेश केल्यावर रावणाला त्याने अंतःपुरांत स्वस्थ निजलेला पाहिला. या प्रसंगी त्याचे स्वरूप वर्णन करण्याचे निमित्ताने त्याचे बाहूविषयी “विष्णूच्या चक्राचे योगाने पडलेल्या क्षतांच्या खुणा त्यावर असल्याचे” (५।१०।१३) सांगितले आहे. तसेंच रावणाकडे शूर्पणखा भेटाव-यास गेली त्या वेळी त्याचे वर्णन करितांना “देवांशी झालेल्या युद्धामध्ये विष्णूच्या सुदर्शनचक्राचे शेंकडें प्रहार त्याचे अंगावर झालेले होते,” (३।३२।१०) असे लिहिले आहे. रामायणांतील या दोन निर्देशांवरून या युद्धाची कल्पना होते. असो. मारुती हा शंकराचा अवतार म्हणतात; तेव्हां रामाविषयी त्याने काढिलेल्या उद्गारांनाहि महत्त्व आहे. अशोकवनिर्केत सीतेला आश्वासन देतांना मारुती म्हणतो “हे वैदेहि, दैत्यवधार्थ उद्युक्त झालेल्या विष्णूप्रमाणे रावणवधार्थ उद्युक्त झालेल्या रामाला लक्ष्मणासहवर्तमान तूं आजच अवलोकन करशील.” (५।३७।२४) रावणाने धरून आणिल्यानंतर त्याच्या सभेत मारुतीने त्याला उद्देशून जे भाषण केले त्यांत “देव, दानव इत्यादिकांमध्ये विष्णुतुल्य पराक्रमी रामाशी सामना करणारा कोणी नाही.” (५।५१।४२) असे सांगितले आहे. पर्णशालेत सीता दिसेना असे पाहून राम विलाप करूं लागला असतां लक्ष्मण म्हणतो—“हे महाबुद्धिमान् रामा, महापराक्रमी विष्णूला ज्याप्रमाणे बलीला बद्ध केल्यावर ही पृथ्वी प्राप्त झाली त्याप्रमाणे जनककन्या सीता तुला प्राप्त होईल.” (३।६१।२४) मारुती व लक्ष्मण या दोहोंच्या उद्गारांवरून रामाविषयी त्यांची भावना काय होती, हें स्पष्ट करून सांगावयाचे कारण नाही. तसेंच सीतेचे पुढील उद्गार पहा. अशोकवनिर्केत राक्षसी सीतेला भिववूं लागल्या असतां ती धिषण्ण होऊन म्हणते—“ज्या अर्थी मला हें अत्यंत दारुण व घोर दुःख

प्राप्त झाले आहे त्या अर्थी माझ्या हातून जन्मांतरीं कसले बरे महापातक घडले आहे ? ” (५।२५।१८)

पुढें ती म्हणते “ज्याचे नेत्रप्रांत आरक्तवर्ण आहेत असा राम दृष्टीस पडत नसल्यामुळे अत्यंत दुःखित झालेली मी पतीवांचून लवकरच यमधर्माला अवलोकन करीन. खरोखर माझ्याच शोकांमुळे तो धीर राम भूतलावर देह टाकून तेथून देवलोकीं चालता झाला आहे. ” (५।२६।३४, ३६)

रावणवधानंतर सीतेला तें आनंदवृत्त कळविण्याकरितां मारुती तिजकडे गेला; त्या वेळीं तिचेभोंवतीं ज्या राक्षसी होत्या त्यांनीं पूर्वीं तिला फार पीडा दिली होती याकरितां त्यांला चांगली शिक्षा करण्याचें मारुतीनें ठरवून सीतेची अनुज्ञा मागितली. तेव्हां ती म्हणाली “दुर्दैवामुळे व पूर्वसंचित पातकामुळे मला हें सर्व प्राप्त होत आहे; कारण स्वतांच्या कर्माचें फल स्वतांलाच भोगावें लागतें. तेव्हां असें बोलूं नको. हा सारा दैवाचा खेळ आहे. ” (६।११।३७, ३८) लक्ष्मणानें गंगेच्या पलीकडे तपोवनांत गेल्यावर सीतेला पतीनें तिचा त्याग केल्याचें सांगितलें. तें ऐकून ती म्हणते—“ खरोखर हे लक्ष्मणा, माझा देह त्या सृष्टिकर्त्यानें दुःख भोगण्यासाठींच निर्माण केलेला आहे; आणि तदनुरूपच आज माझेवर हा दुःखाचा प्रसंग आला आहे. मीं पूर्वीं काय बरे पाप केले असेल ? कोणाची त्याचे स्त्रीशीं ताटातूट तर केली नाही ना ? कारण (या वेळीं) माझे आचरण शुद्ध असूनहि राजानें माझा त्याग केला आहे. ” (७।४८।३, ४)

सीतेच्या तोंडचे जे उद्गार येथपर्यंत दिले आहेत, त्यांवरून स्वतांविषयीं तिची भावना कळते व पतीविषयींची त्यावरून अनुमानितां येते. अवतार घेतल्यानंतरहि त्यांनीं लोकव्यवहाराला अनुसरून वागणें साहजिक आहे, व हा आक्षेप आमचे वरील अनुमानावर येण्याचा संभव आहे; परंतु थोडा विचार केल्यास त्याचें निरसन होईल. रामादिकांनीं लोकांशीं व्यवहार सामान्य व्यक्ती-प्रमाणें करावा, हें युक्त होय; तथापि विष्णूचा अवतार म्हणून आलेल्या रामानें स्वतांचे साहाय्यार्थ म्हणून अवतरिलेल्या देवांशीं असा व्यवहार करण्याचें कारण काय ? वरील अवतरणांतील बहुतेक उद्गार अशा प्रकारें आपापसांतील भाषणांतले आहे—समाजांतील नाहींत.—तेथें अशा प्रकारें व्यवहार कां

असावा ? लक्ष्मण तर विष्णूने स्वतांचे चार करून जे अवतार घेण्याचें योजिलें त्यांपैकी एक होय; असें असतां त्यानें रामाशीं सीतावियोगानंतर बोलतांना त्याला विष्णूची उपमा, जवळ दुसरें कोणी नसतां कशी दिली ? लक्ष्मण मूर्च्छित पडला असतां रामानें केलेल्या विलापांतील पुढील उद्गार तर अवतारकल्पनेला अगदीं विरुद्ध आहेत. तो म्हणतो, “ बांधवांनीं केलेली निंदा ऐकून घेण्यापेक्षां येथेंच मरण येईल तर बरें होईल. माझा धर्मनिष्ठ भ्राता माझ्यासमोर वध पावून पडावा, असें कोणतें बरें दुष्कर्म मीं जन्मांतरीं केलें आहे ? ” (६।१०।१।१८) अवतारकल्पनेला जन्मान्तराची येथील कल्पना बाधक आहे, हें सांगावयास नको. दुसरें असें कीं, लोकांमध्ये त्यांची वागणूक लोकव्यवहारानुरूप होती, हा आक्षेप एक प्रकारें इष्ट आहे. लोकव्यवहारानुरूप त्यांची सर्व वागणूक होती, हेंच नाही तरी आम्ही दाखवीत आहों. तसे ते लोकांत वागत होते व म्हणून लोकांची त्यांविषयींची भावना अवतार म्हणून नव्हती. स्वतां वाल्मीकींनीं रामाचें चरित्र—विष्णूचा अवतार म्हणून नव्हे, तर एका थोर गुणशाली पुरुषाचें म्हणून—काव्यांत ग्रथित केलें. इतकें वाचकांस पटल्यावर आम्हांला तरी वेगळें कोठें सांगावयाचें आहे ? लोकव्यवहारांत वागतांना व्यक्त झालेल्या अलौकिक गुणांचे योगानें लोकांची एकाद्या पुरुषाविषयीं अवतार म्हणून भावना झाली तर त्यांत नवल नाही व अवतारभावनेची परंपरा अशा प्रकारची असणें हेंच सरळ होय. राज्याभिषेकाच्या ऐन वेळीं वनवासाचा प्रसंग आला असतां धैर्यानें तो सहन केला; व रावणासारख्या लोककंटक व पराक्रमी पुरुषांना अजिंक्य झालेल्या राक्षसाधिपतीचा निःपात केला; या अलौकिक गुणांचे योगानें रामाविषयीं लोकांचे मनांत अवतारभावना उत्पन्न झाली व पुढें कालांतरानें ती दृढमूल होत गेली, अशी कल्पना होते. सामान्य जनांपर्यंत अशी भावना दृढ होण्यास कितीतरी काल लागतो. रावणवधानंतर राम राज्य करित असतां सामान्य जनांत सीतेविषयीं कशी कुजबुज चालू होती ती पाहिली म्हणजे रामाविषयीं लोकांत अवतार अशी भावना कितपत होती, याचा उलगडा होतो. अशी भावना प्रथम गुणग्राही थोर पुरुषांत उत्पन्न होते. रावणवधानंतर मंदोदरीनें जो विलाप केला, त्यांत रामाचा पराक्रम पाहून तिनें हा विष्णु अवतीर्ण झाला, अशी

कल्पना केली आहे. पुढें पुढें ही भावना वाढत जाऊन रामाबरोबर सर्व प्रजांनीं सरयूप्रवेश करण्यांत तिचें पर्यवसान झालें. अवतारभावनेचा हा रामायणांतील अनुमानिलेला इतिहास पाहिला म्हणजे अवतारभावना बाजूला ठेवून गुणदोष-विवेचन करणें अनुचित नव्हे, हें कोणाचेहि लक्षांत येईल; किंबहुना रामा-विषयीं अवतारभावना लोकांमध्ये प्रथम कां उत्पन्न झाली, त्याचेंच हें विवेचन व्हावयाचें आहे.

धैर्य आणि धर्मपरता.

रामाचे चरित्राविषयीं विचार केला असतां तें सर्व संकटमय होतें, असें दिसून येईल; आणि अशा या संकटांनीं ग्रासलेल्या साऱ्या आयुष्यांत त्याचें धैर्य आणि त्याची धर्मपरता हे गुण उत्कटत्वानें दिसून येतात. या गुणांचें अनुपम संमिश्रण रामाचे चरित्रांत झालेलें आहे. अंगीं धैर्य असलेला पुरुष धर्मशील असतो, असा नियम नाही; आणि धर्मशील पुरुषाचे अंगीं धैर्य असतें, असाहि नियम नाही. अंगांत धैर्य आहे पण धर्मशीलता नाही, तर त्याच्या धैर्यमय चरित्राचा प्रकाश पडणार नाही. धैर्याचें कार्य संकटसमयीं व्हाययाचें, हें उघड आहे. नित्याच्या दिनचर्येत धैर्य फार तर बोलण्यांत दाखवितां येईल. चालू असलेल्या सुखमय राहणींत संकट येऊन जेव्हां फेर पडूं लागतो, तेव्हां मनुष्याचे धैर्याच्या परीक्षेची वेळ येते. वैद्याची परीक्षा खरूज किंवा खोकला बरा करण्यांत होत नसून संनिपाताचे वेळीं होते. तसेंच मंत्र्याचें खरें चातुर्य शत्रूचा हल्ला झाला असतां त्याशीं, आपलें वर्चस्व ठेवून, संधि करण्यांत आहे; नाहीं तर प्रजांकडून कर उकळून राज्याची भरभराट दाखविणारे मंत्री काय थोडे आहेत ? अस्तु.

धर्मशील पुरुषाचे अंगीं धैर्य नसेल, तर संकटकालीं तो चिरडून जाऊन त्यांत त्याचा अंत होतो. रामाचे दोनहि गुण सारखे असल्यामुळे तो सर्व संकटांतून विभावून गेला पुष्कळ वेळां असेंहि होतें कीं, या धर्मशीलतेमुळे संकटे नवीननवीन ओढवतात. रामाच्या चरित्रांत याचा अनुभव सर्वत्र येतो. वनवासाचा पहिला प्रसंग त्याच्या धर्मपरतेमुळे त्याजवर आला, असें ह्मणण्यास अडचण नाही. स्वतांचें व पित्याचें वचन सत्य करण्याकरितां त्यानें वनवास पत्करिला. हीं वचनें दोघांनींहि

त्यानिमित्त आपणांवर येणाऱ्या पुढील प्रसंगाची कल्पना करून दिलेली नव्हती व केवळ त्यांच्या पालनाकरितां अर्थात् त्यांच्या धर्मशीलतेकरितां त्याजवर हा प्रसंग आला. अरण्यांत गेल्यावर ऋषींचें राक्षसांपासून रक्षण करण्याचा त्यानें प्रयत्न केला. रक्षण करण्याची विनंति करण्याकरितां त्याजकडे एक ऋषींचें मंडळ आलें होतें व त्याचें रक्षण करण्याचें त्यानें त्यांना वचनहि दिलें होतें. पण त्यांना वचन दिलें झणून नव्हे, तर तें न देतांहि त्यांचें पालन करणें आपलें कर्तव्य आहे अशी त्याची भावना होती. आर्त होऊन ओरडण्याचा प्रसंग लोकांवर येऊं नये याचसाठीं क्षत्रियांनीं धनुष्य धारण करावयाचें असतें हें तो जाणून होता (३।१०) आणि अरण्यांत गेल्यावर त्यानें हें कार्य पूर्वी-प्रमाणें चालविलें. सीतेचा रावणवधानंतर एकदम स्वीकार न करण्यांत आणि अयोध्येत आल्यावर प्रत्यक्ष त्याग करण्यांत लोकापवाद टाळण्याचा हेतु होता, हें तर उघड आहे. पण त्याबरोबर अशा प्रसंगीं लोकांनीं कसें वागावयाचें हें त्यांना दाखवावयाचें होतें. प्रजांना स्वधर्मपालनाचें शिक्षण राजानें द्यावयाचें असतें, व हा त्याचा स्वधर्म होय, याची त्याला जाणीव होती व तीच त्याच्या निष्ठुर वर्तनाला कारण झाली. धर्मपर राहून वागण्यांत धर्मावरील विश्वासाबरोबर धैर्याची आवश्यकता असते व ती सीतात्यागाचे प्रसंगीं रामाचे चरित्रांत स्पष्ट पडते. प्रसंग येऊं नये यासाठीं झटावयाचें, पण तो एकदां आला म्हणजे त्याला धैर्यानें तोंड द्यावयाचें हें रामचरित्राचें खरें रहस्य आहे. वनवासाला जाण्याचें एकदां ठरल्यावर त्यानें परत येईपर्यंत आपल्या मंडळीची व्यवस्था कशी ठेवावयाची या उद्योगाला एकदम प्रारंभ केला आणि इतकें कार्य एका दिवसांत केलें हें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. लक्ष्मण व सीता हीं त्याचे बरोबर आपण होऊन आलीं हा भाग वेगळा. पण सीतेकडे जाऊन याविषयीं निश्चय होईपर्यंत तो एकटाच जाण्यास सिद्ध झाला होता व या दृष्टीनें त्यानें आपण वनांत गेल्यावर तिनें कसें वागावयाचें याचा तिला उपदेश केला. वनांत गेल्यावर ज्या वेळीं त्याला परत आणण्याकरितां भरत तेथें गेला त्या वेळीं त्याच्या या दोन गुणांची परीक्षा झाली. कारण ज्याला राज्य मिळवें म्हणून कैकेयीनें हा एवढा व्यूह रचिला होता, तो भरत आपण होऊन रामाला

बोलावण्याला आलेला व प्रजा तर पूर्वीपासून अनुकूल; अशा स्थितीत राज्योप-
भोगाच्या मोहाने कोणास अडविले नसते? परंतु स्वतांचे व पित्याचे वचन पाळ-
ण्याकरितां त्याने आपल्या स्वीकारिलेल्या व्रताची मध्येच समाप्ति केली नाही.
यांत त्याची धर्मपरता व धैर्य दोनहि दिसून येतात. रामाच्या धैर्याच्या परीक्षेचा
महत्त्वाचा प्रसंग रावणाशी युद्ध चालू असतां आला. रावणाने लक्ष्मणावर शक्ति
फेंकली व ती वक्षःस्थली लागून त्याचे हृदय विदीर्ण झाले व तो मूर्च्छित होऊन
भूमीवर पडला. लक्ष्मणावर त्याचे अत्यंत प्रेम व तोहि केवळ त्याजबरोबर प्रेमाने
आलेला; व तोच मूर्च्छित होऊन पडल्यामुळे पुढे उद्योग काय करावयाचा असा
विषय वाटण्यासारखा तो प्रसंग होता. राज्याचा त्याग, वनवास, प्रियपत्नीचा
अपहार इतके प्रसंग त्यावर आलेले व या प्रसंगांशी तोंड देण्याचे कामी ज्याने
मनापासून साहाय्य केले तो बंधु मूर्च्छित होऊन पडलेला ! रामाला या वेळीं या
सर्वांचे स्मरण होऊन तो खिन्न झाला, पण त्याने थोडा वेळ विचार करून
शोक करावयाची ही वेळ नव्हे, असे मनाशी ठरविले व प्रथम ती शक्ति बाहेर
काढण्याचा त्याने यत्न केला. वानरांना रावणाने बाणांनीं जर्जर करून टाकिले
असल्यामुळे त्यांपैकीं एकालाहि शक्ति उपटून काढण्यांत यश आले नाही.
राम शक्ति उपटून काढीत असतां रावण त्यावर बाण सोडीतच होता. शक्ति
उपटून काढल्यावर लक्ष्मणाचे संरक्षणाकरितां वानरांची योजना करून राम
रावणाशी युद्ध करण्याकरितां क्रुद्ध होऊन व पूर्वीहून अधिक उत्साहाने निघून
गेला. (६।१००) रामाने रावणाशी कांहीं वेळ युद्ध केल्यानंतर तो परत
लक्ष्मणाकडे आला व त्या वेळीं त्याने निराश होऊन पुष्कळ शोक केला, पण
प्रारंभीची परीक्षेची वेळ त्याने सांभाळली यांत शंका नाही !

आत्मविश्वास.

धैर्याचे योगाने प्रसंगीं संकटाशीं तोंड देतां येतें व आत्मविश्वासाचे योगाने
ते द्विगुणित होऊन आंगचें सामर्थ्य त्याबरोबर वाढते. रामाचे आंगीं धैर्याप्रमाणें
आत्मविश्वास भरपूर होता व त्यास अनुसरून प्रत्येक वेळीं त्याने आपण त्या
प्रसंगांतून पार पडूं असे उद्गार काढिले आहेत. विश्वामित्र दशरथाकडे राजपु-
त्राला मखरक्षणार्थ मागण्याकरितां आले त्या वेळीं रावणादि राक्षसांचें नांव घेतांच

तो घाबरून गेला व राजपुत्रांना पाठविण्यास अनुमान करूं लागला. राजाची ही स्थिति रामानें अवलोकन केली होती व ती जाणूनहि ज्या वेळीं राजानें जाण्यास संमति दिली त्या वेळीं त्याच्या मनांत कसें जावें असा विचार पडला नाहीं. आणि खरोखरच त्यानें पुढील कार्य निःशंकपणें उरकलें. नाहीं तर त्याचे वयाकडे पाहिलें तर आतांच्या नियमाप्रमाणें तो वयांत यावयाचा होता. वनवासास निघते वेळींहि कैकेयीनें दिलेली मुदत भरल्यानंतर आपण परत येऊं असा त्याचा विश्वास होता. कैकेयीच्या हेतूकडे पाहिलें तर रामानें अरण्यांत जाऊन परत यावें असा तो नव्हता. अरण्यांत वास करावयाचा म्हणजे तेथें क्रूर श्वापदे व राक्षस असंख्य आहेतच. तेव्हां कोणाच्या तरी तावडींत सांपडून रामाची समाप्ति तेथेंच होणार आणि ती तशी व्हावी म्हणून तिनें ही मुदत दिली होती. यदाकदाचित् ही मुदत भरून तो परत आला तरी तोंपर्यंत भरतानें राज्यकारभार चालविला असल्यामुळें प्रजाजनांचें प्रेम त्यावर बसून राज्याला दृढता आली असेल, मग रामाला राज्य कशानें मिळणार ? असा विचार करून ही दुहेरी योजना मंथरनें तिला सुचविली होती. हे दोनहि हेतु रामाच्या लक्षांत आले, तरी त्यांतूनहि आपण पार पडूं असा विश्वास त्याला वाटत होता; व तोच खरा ठरला. कैकेयीच्या कल्पनेप्रमाणें त्याजवर असे प्रसंग पुष्कळ आले व सीताहरणाच्या प्रसंगानें तर सर्वांवर कळस चढविला ! सीता आश्रमांत दिसत नाहीं असें पाहिल्यावर रामानें “ हे सुमित्रापुत्रा लक्ष्मणा, सीतेकरितां मला मरण येऊन तूं एकटा अयोध्येत परत गेल्यावर तरी त्या कैकेयीचे मनोरथ परिपूर्ण होऊन ती सुखी होईल काय ? ” (३।७८।७) असे जड्वार काढिले आहेत व त्यावरून कैकेयीच्या हेतूविषयीं रामाचे मनांत कशी स्पष्ट कल्पना आली होती तें व्यक्त दिसत आहे.

पितृभक्ति.

रामानें पित्याला वचनांतून मुक्त करण्याकरितां वनवास पत्करिला, यांत त्याची पितृभक्ति व्यक्त झाली आहे; पण या भक्तीचें खरें स्वरूप वनवासाला जाण्याचें ठरल्यावर त्यानें काढिलेल्या उद्गारांत अधिक स्पष्ट दिसून येतें. पित्याच्या वचनानिमित्त हा प्रसंग आपणावर आला आहे, हें कळल्यावर तो वनांत

जाण्यास सिद्ध झाला, तरी त्याची त्याविषयी असलेली पूज्यबुद्धि तिळभरहि ढळलेली नाही आणि यामुळे वनवासाला न जातां ज्या कित्येक तोडी कोणीं सुचविल्या त्यांकडे त्यानें मुळींच लक्ष दिलें नाहीं. आपला विरह राजाला सहन होणार नाही व यामुळे लवकरच त्याला मृत्यु येणार असे उद्गार त्यानें मृत्यूची वार्ता प्रत्यक्ष कळपर्यंत वारंवार काढिले आहेत. कौसल्येला राम वनांत जाणार असल्याचें जेव्हां कळलें तेव्हां ती त्याचेबरोबर वनांत येण्यास सिद्ध झाली असतां त्यानें तिला पतीची सेवा करणाऱ्याचा उपदेश करून निवृत्त केलें व शेवटीं सांगितलें कीं, “ मी गेल्यावर राजा पुत्रशोकानें विव्हल होणार नाही अशी व्यवस्था तूं दक्ष राहून ठेव. हा शोक फार भयंकर आहे. तेव्हां त्याच्या योगानें त्याचे जिवाला धोका येणार नाही अशा प्रकारें तूं स्वस्थ चित्तानें त्याचें हित करीत जा. ” (२।१४।२४, २५) राम यानंतर सीतेकडे गेला. तेथेंहि त्यानें तिला आपण वनांत गेल्यावर कसें वागावयाचें याचा उपदेश करितांना प्रातःकालीं ऋतून देवांची पूजा केल्यावर पित्याला वंदन करावयास सांगितलें आहे. (२।२६।३०) रामाला अरण्यांत पोंचवून सुमंत्र परत अयोध्येकडे यावयास निघाल्यावर त्याला त्यानें “ राजाचे सर्व मनोरथ भग्न झाले असून तो वृद्ध व शोकाकुल झाला आहे. तेव्हां कैकेयीचा प्रिय मनोरथ सिद्धीस नेण्याकरितां तो जी जी आज्ञा करील ती ती निःशंकपणें करीत जा. ” (२।५२।२३, २४) असें सांगितलें आहे. त्याच्या यापुढील व्यवहारावरून पित्यानिमित्त त्याला वनवास भोगावा लागणार असें दिसत असलें तरी त्यावरील त्याची निष्ठा पूर्ववत् होती. त्याची ही निष्ठा दशरथ जाणून होता व कैकेयीनें ज्या वेळीं दोन वरां-विषयीं त्याजकडे गोष्ट काढिली त्या वेळीं त्यानें “ माझा पुत्र माझ्याशीं दुसरें भाषण करणारच नाही. ‘ वनांत जा ’ असें म्हटलें असतां तो ‘ ठीक आहे ’ असेंच म्हणेल ” (२।१२।८५) असे उद्गार काढिले आहेत.

कुटुंबांतील वागणूक.

अविभक्त कुटुंबांतील एक व्यक्ति या नात्यानें राम कसा वागत असे हें त्याच्या वागणुकीवरून कळणार आहे. त्याच्या सार्वजनिक वागणुकीपुढें घरगुती वागणुकीचें महत्त्व तें कसलें, असें येथें कोणाला वाटे; परंतु रामाच्या या वागणु-

कींत अंतर झाले असते तर रामायणाचे सगळे स्वरूप बदलले असते, इतके त्याला महत्त्व आहे. महाभारतातील मुख्य कथा पाहिली तर ती कौरवपांडव यांच्या केवळ गृहकलहाची आहे. आपापसांतील हा कलह, त्याला सार्वजनिक स्वरूप नाही, असे म्हणून जर त्याविषयीची कथा काढून टाकून म्हटले तर महाभारतांत काय राहणार आहे ? इतर आनुषंगिक कथाहि या कथेवर अवलंबून आहेत. कुटुंबांतील कलह विकासास गेले असता कोणत्या थराला जातात याचे महाभारत हे उत्तम निदर्शन असून हे गृहकलह होऊ न देण्यास मुख्य पुरुषाने कसे वागले पाहिजे याचे निरूपण रामायणांत आहे. विचार केला तर गृहकलहाचा संभव कौरवपांडवांचे कुलापेक्षा दशरथाचे कुलांत अधिक होता. पांडवांचा राज्यावरील अधिकार काढून घेऊन स्वतां राज्य बळकावण्याची दुर्योधनाची इच्छा व प्रयत्न कलहाला कारण झाले. इकडे रामायणांत ज्येष्ठपुत्र या नात्याने रामाचा राज्यावर अधिकार व कैकेयीच्या पित्याला दिलेल्या वचनाप्रमाणे भरताचा अधिकार अशी स्थिति होती. कैकेयीने वर मागितल्यामुळे रामाला वनांत जावे लागले, हे खरे आहे; परंतु तिला पित्याचे हे कारस्थान माहीत असते तर तिला एवढा खटाटोप करावयास नको होता व यामुळे तिचे नांवावर लागलेला हा अक्षय्य कलंक लागला नसता. कलहाचे हे बीज खरोखर दशरथानेच पेरून ठेविले. एका पुरुषाच्या दोन स्त्रिया व त्यांची संतति म्हटली म्हणजे कलहाला वेगळे बोलावणे पाठवावे लागत नाही. अशा संबंधांत कलह इतका नैसर्गिक असतो की, सापत्नभाव व शत्रुत्व हे अगदी प्रतिशब्द होऊन राहिले आहेत. दशरथाला तर स्त्रिया अनेक होत्या; पण रामायणांत इतरांचा केवळ संख्यानिर्देश असून मुख्य स्त्रियांची मात्र नावे आली आहेत. या स्त्रिया तीन व त्यांचे पुत्र चार आणि रामायणांत यांचेच चरित्र आले आहे.

अशा रीतीने रामाचे कुटुंबाची विशालता पाहिली म्हणजे त्याच्या वागणुकीचे महत्त्व कसे आहे याची कल्पना करिता येईल. अविभक्त कुटुंबाची पद्धति कालानुरूप बहुतेक मोडत चालली आहे. नवे चौथे माणूस घरांत यावयाचे व नवी चूल घालावयाची यांचा काल बहुधा एक असतो—मग तो कलहानिमित्त असो वा उदरभरणानिमित्त असो.—यामुळे अविभक्त कुटुंबे आतां फार

दृष्टीस पडत नाहीत. कुटुंब अविभक्त राहावयाचें म्हणजे तशी खरी इच्छा त्यांतील प्रत्येक व्यक्तीची असावी लागते व तीस अनुसरून तिचें वर्तन असावें लागतें; आणि यांत कोठें न्यूनता असल्यास ती भरून काढणें मुख्य पुरुषाचे कर्तृत्वशक्तीवर अवलंबून असतें. अविभक्त कुटुंबाचा व्यवहार कांहींसा कंपनीच्या व्यवहारासारखा असतो; आणि कंपनीची भरभराट ज्याप्रमाणें मॅनेजिंग डायरेक्टरवर असते, त्याप्रमाणें अविभक्त कुटुंबाचें अस्तित्व मुख्य पुरुषावर असतें. मात्र कंपनीचे कारभार, डायरेक्टरनें वार्षिक सभेचे वेळीं सर्व भागीदारांचा विश्वास संपादन केला असला ह्मणजे पुनः वर्ष भरेपर्यंत त्याचे तंत्रानें चालणार असतात, तसें कुटुंबामध्ये नसून त्यांतील सर्व व्यक्तींची दृष्टि मुख्य पुरुषावर निरंतर असते हें यांत विशेष आहे. तसेंच कुटुंबांतील कारभार मुख्य पुरुष करीत असला तरी त्यांतील कांहीं कामांची उरक त्यांतील इतर व्यक्तींना करावी लागते. अर्थात् सर्व कारभाराचें धोरण मुख्य व्यक्तीचे तंत्रानें चालतें असें नाही आणि इतरांच्या तंत्रानें चालतें असेंहि नाही. मुख्य व्यक्तीच्या धोरणाला अधिक महत्त्व असतें व हें साहजिक आहे. तथापि त्याची बजावणी इतरांनीं करावयाची असते व त्या कामीं त्यांतील कोणाची संमति नसल्यास व्यंग राहातें व तें भरून काढणें अथवा तें क्षुद्र असल्यास तिकडे दुर्लक्ष करणें हें मुख्य पुरुषाकडे असतें. आणि कुटुंबांतील कारभार मुख्य पुरुष करीत असला तरी त्याचें धोरण सर्वत्र सारखें अमलांत येत असतें असें नाही. याचें कारण याप्रमाणें आहे. कुटुंबाचें कल्याण ही दृष्टि सर्वांची असावी लागते व हें काय तें यांत मुख्य आहे. अशा रीतीनें मुख्य पुरुषाचे हातीं सर्व कारभार असला तरी अविभक्त कुटुंबांतील प्रत्येक व्यक्तीला सहनशील असावें लागतें; आणि मुख्य पुरुष तर पूर्ण सहनशील असावा लागतो. वैयक्तिक हिताकडे अथवा संबंधाकडे कुटुंबांतील व्यक्तीची दृष्टि जाऊं लागली आणि विशेषतः हा प्रमाद मुख्य पुरुषाचे हातून झाला ह्मणजे कुटुंबाचा न्हास होण्यास वेळ लागत नाही. कुटुंबाचा सर्व भार मुख्य पुरुषावर असतो व तो तसा असला तरी तो उचलण्यास त्याला इतरांनीं यथाशक्ति साहाय्य केलें पाहिजे हें विसरतां नये. या कामीं त्यांचे हातून कसूर झाल्यास तो भार मुख्य पुरुषाला झेपनासा होऊन

जातो आणि पुष्कळ कर्ते पुरुष अशा भाराखालीं दंडपून गेल्याचें इतिहासांत ऐकूं येतें. अविभक्त कुटुंबपद्धतींत इतर व्यक्तींच्या कर्तृत्वास वाव मिळत नाहीं, असा तीवर एक आक्षेप ऐकूं येतो; व मोठ्या वृक्षाचे सावलींत लहान झाडांची वाढ होत नाहीं असा अनुभव आहे, त्यास अनुसरून त्यांत कांहीं सत्यांशहि आहे. तथापि हें सारें मुख्य पुरुषावर अवलंबून आहे. या गोष्टीकडे त्याचें लक्ष गेल्यास, वृक्षाचे आश्रयानें लता वाढते त्याप्रमाणें त्याची कर्तृत्वशक्ति वाढूं शकते हें नाकारितां येत नाहीं. कुटुंबपोषणाचा सर्वभार मुख्य पुरुषावर असतो, व आवश्यक असेल तेथें तर इतर व्यक्तींना त्याचा अंश उचलावा लागतो; तथापि सर्व भार एकाचे माथीं बसत नाहीं. व कर्तृत्वशक्तीचे विकासाचे दृष्टीनें त्याला हा लाभ होतो असें म्हटलें पाहिजे. अविभक्त कुटुंबामध्ये मुख्य पुरुषाचें कार्य कोणतें व इतरांचें कोणतें, आणि तें अविच्छिन्न राहाण्यास त्यांची वागणूक कशी असावी लागते, याची कल्पना वरील विवेचनावरून अंशतः तरी वाचकांला येण्यास अडचण नाहीं. पुढील विवेचन समजण्यास तिची आवश्यकता असल्यामुळें येथें याचा इतका विस्तार करावा लागला.

रामाची कुटुंबांतील वागणूक कुटुंबांतील मुख्य पुरुष व सामान्य व्याक्ति या दोनहि नात्यांची रामायणांत पाहावयास सांपडते. यौवराज्याभिषेकाचा विचार पुढें येईपर्यंत कुटुंबांतील एक व्यक्ति या नात्यानें तो वागत होता. विवाहानंतर तो राज्यकारभार थोडथोडा पाहूं लागला होता; पण कुटुंबांतील त्याची वागणूक त्या पूर्वापासून शेवटपर्यंत एका धोरणाची होती. कौसल्या व कैकेयी यांमध्ये सवतीमत्सर रीतीप्रमाणें होता; पण रामाला मात्र त्याचा स्पर्श झालेला नव्हता. रामाला वनवासाला पाठविण्याचा वर ज्या वेळीं कैकेयीनें राजाकडे मागितला, त्या वेळीं त्याचें ब्याला आश्चर्य वाटलें व तो म्हणाला “ हे शुभलोचने, तुझ्या शुश्रूषेमध्ये तत्पर असणाऱ्या मनोहर रामाला अरण्यांत हांकून देणें तुला कसें रुचत आहे ? भरतापेक्षां रामच तुझी नेहमीं शुश्रूषा करीत असतो. त्या रामा-पेक्षां भरताचा तुझ्या ठिकाणीं कांहींहि गौरव दृष्टोत्पत्तीस येत नाहीं. सेवा, बहुमान, विश्वास आणि सांगितलेलें करणें या गोष्टी पुरुषश्रेष्ठ रामाहून अधिक कोण करणार आहे ? अनेक हजारां स्त्रियांमध्ये रामाची निंदा कोणीहि करीत

नाहीं आणि अनेक सेवकांमध्येहि रामावर कोणाचा अपवाद नाही. ” (२।१२। २४-२७) दशरथाचे मृत्यूनंतर भरत अयोध्येला आला तेव्हां त्याला रामाचे वनवासाचा वृत्तांत समजला. या वेळीं त्याने आपल्या मातेची जी निर्भर्त्सना केली तीत तो म्हणतो “ खरोखर वाडिलांशीं कसे वागावे हें त्या धर्मात्म्या रामाला चांगलें कळतें व त्याप्रमाणें तो तुझ्याशीं कौसल्येप्रमाणें उत्कृष्टपणें वागत होता. ” (२।७३।९) स्वतां रामानेंहि आपण सर्व मातांशीं कसे वागत असतो हें एकदां व्यक्त करून सांगितलें आहे. कैकेयीच्या कारस्थानानिमित्त रामाला राज्यत्याग व वनवास भोगावा लागणार असें जेव्हां लक्ष्मणाला कळलें तेव्हां राजाचा व सर्व विरुद्धपक्षीयांचा निग्रह करून सर्व राज्य स्वाधीन करून ध्यावें अशी योजना लक्ष्मणानें रामाला सुचविली. या वेळीं लक्ष्मणाची ही योजना धर्मविरुद्ध कशी आहे, आणि हे सर्व प्रकार दैवानें घडून आले आहेत असें त्याला समजावून सांगून राम म्हणतो—“ हे सौम्या लक्ष्मणा, सर्व मातांचे ठिकाणीं माझी अंतःकरणवृत्ति सारखा आहे हें तुला माहीत आहे व तीहि मला व भरताला सारखे मानिते. तेव्हां माझ्या अभिषेकाला विघ्न करून मी वनांत जावें म्हणून ती कठोर बोलली, हा सर्व दैवाचा खेळ आहे, असें मी समजतो. नाही तर तशा प्रकारचे गुण असलेली ती राजकन्या एकाद्या सामान्य स्त्रीप्रमाणें आपल्या पतीसमोर स्वतां सत्वशील असतांना असें कशी बरे बोलेल ? ” (२।२२।१६-१९) भरत रामाला परत आणण्याकरितां आला त्या वेळीं आपल्या मातेचें कारस्थान भरताला रुचलें नसून तो तिजवर संतप्त झाला आहे, असें रामाच्या लक्षांत आलें. या प्रसंगीं भरत परत निघत असतां राम त्याला म्हणतो—“ वा भरता, प्रेमांमुळें अथवा राज्यलोभांमुळें असो, तुझ्या मातेनें जें हें तुझ्याकरितां केलें आहे तें मनांत न ठेवितां मातेप्रमाणेंच तूं तिच्याशीं आपलें वर्तन ठेवीत जा. ” (२।११२।१९) तसेंच पुढें तो शत्रु-झाला आलिंगन देऊन म्हणाला, “ कैकेयी मातेचें रक्षण कर; तिच्यावर क्रोध करूं नको. हे रघुनंदना, तुला माझी व सीतेची शपथ आहे. ” (२।११२।२८) घरील सर्व अवतरणांतून प्रायः रामाचें कैकेयीशीं वर्तन कसें असें हें दिसून येत असून त्याचें इतर मातांशीं वर्तन कसें होतें हें प्रारंभीच्या दशरथाच्या भाषणाचे

अवतरणावरून कळून येणार आहे. दशरथ या वेळीं गादीवर असला तरी त्याचे मागे रामाला गादी मिळावयाची अशी लोकांची समजूत होती व ती कालांतरानें खरीही ठरली आणि राम राज्यकारभारांत लक्ष घाळूं लागला होता. अर्थात् अशा रीतीनें सर्व परिस्थिति रामाला अनुकूल असतां रामाचें वर्तन सर्व मातांशीं सारखें होतें, हें यांत विशेष आहे.

दुसरे असें कीं, दशरथाचे सर्व पत्न्यांमध्ये आपापसांत स्वभावतः संभवणारा सवतीमत्सर होता; आणि विशेषतः कैकेयीशीं कौसल्या व सुमित्रा यांची स्पर्धा अधिक होती व ही सर्व परिस्थिति पाहत असतां रामाची सर्वांशीं वागणूक सारखी होती. कैकेयीचा रोष होऊं न देतां कौसल्येचें प्रेम राखावयाचें कार्य रामापुढें होतें; अर्थात् तारेवर करावयाच्या कसरतीप्रमाणें दोहों बाजूला त्याला तोल सांभाळावयाचा होता. दशरथाचें प्रेम एकट्या कैकेयीवर होतें व यामुळे कौसल्या ज्येष्ठ पत्नी असतांहि तिला मान मुळींच नसून उलट अपमान मात्र प्राप्त्यानें होत असून, कैकेयी तर तिला वारंवार मर्मभेदक भाषणांनीं दुःख देत असे. राजकृपा ही ऐहिक सुखाचो परमावधि समजून ती संपादण्याकरितां श्रम करावयाचे व ती संपादन करून तिचा उपयोग दुसऱ्याला—विशेषतः शत्रूंना दुःख देण्यांत करावयाचा हा मनुष्यस्वभाव त्रिकालाबाधित आहे. कैकेयी-वर राजाची कृपा असल्यामुळे तिची कृपादेखील सेवकजनांना संपादन करण्याची आवश्यकता वाटत होती आणि याकरितां कौसल्या आणि तिचा परिवार यांशीं द्वेष करणें हा तिची कृपा संपादन करण्याचा मार्ग होता. राजवाड्यांतील या परिस्थितीला अनुसरूनच कौसल्येनें रामाशीं “जो माझी सेवा करित असतो किंवा जो कोणी माझ्या मनाप्रमाणें वागत असतो तो सुद्धां कैकेयीचा पुत्र आलेला पाहून माझ्याशीं बोलनासा होतो” (२।२०।४३) असे उद्गार काढिले आहेत. रामाला वनवासाला पाठविण्याचें कारस्थान लक्ष्मणाला कळतांच त्यानें रामाला वनांत न जातां राज्य स्वतः बळकावण्याचा उपदेश केला. त्यांत त्याचे तोंडीं “भरताच्या पक्षाचा अथवा त्याचें हित इच्छिणारा जो कोणी असेल त्या सर्वांचा मी वध करीन. कारण मज सांपडलें म्हणजे लोक कोपरानें खणूं लाग-तात” (२।२१।११) असें वाक्य आहे व त्यांतहि राजवाड्यांतील नित्याच्या

परिस्थितीचें प्रतिबिंब आहे. रामाला कसल्या परिस्थितींत वागावयाचें होतें त्याची यावरून वाचकांस कांहीं कल्पना करितां येईल. रामाची वागणूक सर्वांशीं नम्र-पणाची होती व यामुळे कौसल्या व कैकेयी यांमध्ये कलह होता तरी रामा-विषयीं कैकेयीच्या मनांत द्वेष नव्हता. रामाच्या यौवराज्याभिषेकाची वार्ता तिला प्रथम मंथरेनें कळविली त्या वेळीं तिला ती पारितोषिक म्हणून दिव्य आभरण देऊं लागली, (२।७।३२) यावरून त्यापूर्वीं रामाविषयीं तिची भावना काय होती तें दिसून येतें. हा केवळ रामाच्या सौम्य वर्तनाचा परिणाम होय. नाहीं तर सवतीच्या मुलावर प्रेम करण्याइतकी ती कांहीं भोळी नव्हती.

रामाची वागणूक सर्व मातांशीं सारखी होती, तथापि त्यावरून कैकेयीचा स्वभाव आणि योग्यता त्याला कळत नव्हती, असें मात्र कोणी समजूं नये. तिच्या निमित्त आपल्या मातेला होणारा त्रास त्याला कळत होता, तथापि त्या वेळीं त्याच्या प्रतिबंधाकरितां उपाय योजावयाचे म्हणजे परंपरया पित्याला त्रास व्हाव-याचा व तें इष्ट नव्हतें हें लक्षांत आणून रामाची वागणूक स्वस्थपणाची होती. कुटुंबांतील व्यवस्थेवर सत्ता सर्वथा राजाची व अशा स्थितींत रामानें आपल्या मातेकरितां म्हणून प्रयत्न केला असता तरी त्याचा उपयोग न होतां तो अधिक त्रासाला कारण झाला असता. रामाचें हें धोरण रामायणांत स्पष्ट लिहिलें नसलें तरी तें अनु-मानिल्यावांचून रामाचे वागणुकीची संगति लावितां येत नाहीं. कैकेयी ही वृद्ध राजाची तरुण स्त्री व तिनें त्याला मोहून टाकिलेला. ही अनिष्ट स्थिति रामाला दिसत होती. लक्ष्मणाशीं भाषण करितांना वनवास हें केवळ दैवाचें दुर्विलसित आहे अशी जरी त्यानें त्याची समजूत घातली, तरी त्याला खरें कारण कैके-यीच आहे असें त्यानें मनांतहि आणिलें नाहीं असें नाहीं. त्या वेळीं त्यानें असें बोलून दाखविलें असतें तर त्याचा प्रतिकार करण्यास लक्ष्मण सिद्धच होता. तेव्हां पित्याला वचनांतून मुक्त करण्याकरितां वनांत जाणें हें कर्तव्य आहे, हें त्यानें एकदां आपल्या मनाशीं ठरविलें, व त्या धोरणानें लक्ष्मणाची, त्याजकडून होणारा पुढील बखेडा टाळण्यासाठीं त्यानें वरीलप्रमाणें समजूत घातली. गंगापार झाल्यावर तेथें रामानें जो मुक्काम केला त्यांत रात्री निजतेवेळीं त्यानें लक्ष्मणाला तेथून परत फिरावयाचा उपदेश केला. लक्ष्मण त्याप्रमाणें

परत गेला नाहीं हा भाग वेगळा; पण या प्रसंगीं राम, त्यानें परत कां जावें हें सांगतांना म्हणतो, “ हे सौम्या, दशरथाचे मृत्यूकरितां, मला हांकून लावण्याकरितां आणि भरताला राज्य प्राप्त करून देण्याकरितां कैकेयीचा अवतार आहे, असें मला वाटतें. पति आपल्या मुठीत आहे अशा अभिमानानें ती अगदीं भांबावून गेली आहे, आणि (मला वाटतें) ती माझेकरितां अजूनहि कौसल्या व सुमित्रा यांना पीडा देईल. हे धर्मज्ञ लक्ष्मणा, ती क्षुद्र मनाची आहे व याकरितां ती कोणतेंहि पाप करण्यास पाठीं येणार नाहीं. द्वेषबुद्धीनें ती माझ्या मातेला विषहि घालील.” (२।५२।१४, १५, १८) तसेंच आश्रमांत सीता दिसत नाहीं असें पाहून रामानें जो विलाप केल्या त्यांत प्रथम “हे लक्ष्मणा, सीतेकरितां मला मरण येऊन तूं एकटा अयोध्येमध्ये परत गेल्यावर तरी त्या कैकेयीचे मनोरथ परिपूर्ण होऊन ती सुखी होईल काय?” (३।५८।७) याप्रमाणें, व नंतर “हाय! हाय! हे देवि! आज माझ्या कैकेयीचा मनोरथ पूर्ण होईल” (३।६२।१०) असे उद्गार काढिले आहेत व त्यावरून वनवासाचें खरें कारण त्याला कोणतें वाटत होतें हें कळून येणार आहे. मात्र सर्व रामायणांत कैकेयीविषयीं तुच्छतेचे असे रामाचे उद्गार एवढेच आहेत व ते शोकाच्या पहिल्या वेगाबरोबर आले असल्यामुळे रामाचें अंतरंग त्यांनीं उघडें केलें आहे. अन्य प्रसंगीं त्यानें स्वतां तिची निंदा केली नाहीं अथवा दुसऱ्याला करूं दिली नाहीं. तथापि तिचें अंतरंग रामानें ओळखिलें होतें, याविषयीं वरील उद्गारांवरून शंका राहता नाहीं. मात्र आपणाला असलेली ही जाणीव त्यानें स्वतां धोरणानें वागून कोणाला कळूं दिलेली नाहीं.

वनांत निघते वेळीं सीता बरोबर ये याचें निश्चित होण्यापूर्वीं तिनें आपण वनांत गेल्यावर कसें वागावें याविषयीं रामानें तिला जो उपदेश केला आहे त्यांत त्याच्या वागणुकीचें धोरण अंशतः आलें आहे. कैकेयीला मिळालेल्या वरांचा वृत्तांत सांगितल्यावर राम म्हणतो, “ भरताजवळ माझी तूं कधींहि प्रशंसा करीत जाऊं नकोस. कारण वैभवसंपन्न पुरुषांना दुसऱ्याची स्तुति सहन होत नाहीं. तस्मात् भरतापुढें तूं माझ्या गुणांची प्रशंसा करीत जाऊं नकोस. भरताच्या मर्जीप्रमाणें वागून त्याच्या समीप राहणें तुला शक्य आहे. ” (२।२६।

२४-२६) असाच निरोप सुमंत्राबरोबर रामानें आपल्या मातेला पाठविला आहे. “हे देवि, (श्रेष्ठपणासंबंधाचा) अहंकार व मान सोडून देऊन इतर मातांशीं तूं वागत जा. आणि जिच्या मर्जीप्रमाणें राजा वागत आहे त्या कैकेयीशीं, हे माते, विरोध करूं नको. राजकुमार भरताशीं तूं राजाप्रमाणेंच वागत जा. कारण, राजे वयानें जरी लहान असले तरी ते पूज्यच आहेत. पाहिजे असल्यास तूं राजधर्माचें स्मरण करून पहा.” (२।५८।१९,२०)

सीतेशीं केलेल्या वरील भाषणांत भरताविषयीं रामाची दिसत असलेली साशंक वृत्ति वनांतून परत येईपर्यंत होती, असें दिसतें. अशी साशंक वृत्ति असणें मनुष्यस्वभावाला धरून आहे, हें सांगावयास नको. रामाला यौवराज्याभिषेक करावयाचें ठरलें त्या वेळीं भरताला आजोळाहून परत न आणविण्यांत राजाची त्याविषयींची साशंकवृत्ति व तदनुरूप धोरण हींच दिसून येतात. रामाला यौवराज्याभिषेक करावयाची वार्ता त्याला कळवितांना दशरथानें हें स्पष्टपणें सांगितलें आहे. “भरत नगरांतून बाहेर गेला आहे, तोच तुझ्या अभिषेकाचा योग्य काल आहे, असें मला वाटतें तुझा भ्राता भरत सज्जनांप्रमाणें वागणारा, ज्येष्ठ भ्रात्याच्या-तुझ्या-अनुरोधानें असणारा, धर्मात्मा, दयाळु व जितेंद्रिय आहे, तरी हे राहवा, धर्मात्म्या सज्जनांचेहि चित्त विकारवश होत असल्याचें दिसून येतें. त्यापक्षीं मनुष्याचें चित्त एकंदरीत अनित्य आहे, असें मला वाटतें.” (२।४।२५।२७) येथें राजानें भरताविषयीं शंका स्पष्टपणें प्रदर्शित केली आहे. या वेळीं रामानें राजाशीं या भाषणावर कांहीं चर्चा केली नाही किंवा राजाच्या मनांत आलेली शंका अस्थानीं असल्याचें त्याला सांगितलेंहि नाही; यावरून रामाला ती सुयुक्तिक वाटली, हें उघड आहे. लक्ष्मणानें ज्या वेळीं रामाजवळ त्याबरोबर आपण वनांत येत असल्याचें सांगितलें, त्या वेळीं त्यानें त्याला प्रथम संमति दिली नाही व आपण वनांत गेल्यावर कौसल्या व सुमित्रा यांचें रक्षण करण्यासाठीं तेथेंच राहण्याची सूचना केली. लक्ष्मणानें तेथें राहणें कां अवश्य आहे, हें सांगतांना राम म्हणतो, “अश्वपतिकन्या कैकेयी हें राज्य प्राप्त झाल्यावर दुःखानें गांजलेल्या आपल्या सवतींना चांगलें पाहणार नाहीं. भरताला राज्य प्राप्त झाल्यावर तो कैकेयीच्या धोरणानें वागणारा असल्यामुळे,

त्याला कौसल्येचें अथवा अत्यंत दुःखित झालेल्या सुमित्रेचें स्मरण देखील होणार नाही. ” (२।३।१।३-१४) येथें तर रामानें भरताला कैकेयीच्या धोरणानें वागणारा (कैकेय्यां पर्यवस्थितः) असें स्पष्ट म्हटलें आहे. भरताविषयींची ही रामाची साशंक वृत्ति वनांतून परत येऊन भेट होईपर्यंत तशी होती. कारण अयोध्येला परत येते वेळीं रामानें मारुतीला भरताकडे आधीं जाण्यास सांगितलें. या वेळीं राम म्हणतो, “ हे सौम्या, मी जवळ आल्याचें तूं भरताला निवेदन कर आणि हें श्रवण केल्यावर भरताची मुद्रा कशी काय होते, हें लक्षपूर्वक पहा व भरताच्या मुखावरील कांति, त्याची दृष्टि व भाषणाचा रोंख, यांवरून सर्व वृत्तांत व त्याच्या मनांतील इंगित समजून घे. कारण सर्व भोग्य वस्तूंनीं परिपूर्ण आणि गज, अश्व व रथ यांनीं गजबजलेलें व वाडवडिलांपासून चालत आलेलें राज्य प्राप्त झाल्यावर कोणाच्या मनाला बरें लोभ वाटणार नाही ? संगतीमुळें श्रीमान् भरताला कदाचित् स्वतां राज्य करण्याची इच्छा झाली असेल, तर सर्व पृथ्वीचें पालन तो रघुनंदनच करूं दे. ” (२।१२।५।१४-१७) रामाच्या भाषणावरून भरताविषयींच्या त्याच्या साशंकवृत्तीबरोबर त्याचें धोरणहि दिसून येतें. तसेंच भरताला राज्याभिलाष वाटत असल्यास त्यालाच राज्य करूं देण्याचें सांगण्यांत रामाची निरभिलाषवृत्ति व्यक्त झाली आहे. रामाच्या या साशंक वृत्तीला एकदां मात्र अपवाद आढळतो. भरत सर्व सेनेसह रामाला परत आणण्याकरितां वनांत गेला. त्या वेळीं सैन्याचा ध्वनि ऐकून रामाच्या आज्ञेवरून लक्ष्मण साल वृक्षावर चढून टेहळणी करूं लागला व त्याला सैन्य अयोध्येतील आहे अस वाटून, भरत आपला घात करून राज्य निष्कंटक करण्याकरितां येत असल्याची त्याला शंका आली. लक्ष्मणाची ही शंका येथें रामाला पटली नाही व त्यानें भरत आपणाला परत बोलावून राज्य देण्याकरितां येत असल्याचें आपलें अनुमान त्याला सांगितलें. इतकेंच नव्हे तर उलट लक्ष्मणाला तो म्हणतो, “ जर राज्याकरितां असें तूं बोलत असशील तर भरत दृष्टीला पडतांच मी ‘ या लक्ष्मणाला राज्य अर्पण कर ’ असें सांगेन व हे लक्ष्मणा ‘ याला राज्य अर्पण कर ’ असें मी त्याला सांगितलें असतां ‘ ठीक आहे ’ असेंच

तो म्हणेल. ” (२।९७।१७;१८) भरताविषयीं रामाच्या मनांत इतका भ्रं-
वसा या वेळीं कां उत्पन्न झाला याचें कारण त्याचे भाषणांत आलेलें नाहीं
किंवा पूर्वापर ग्रंथांत सांगितलेलें नाहीं. उलट लक्ष्मणाची शंकाच सयुक्तिक
वाटते. भरद्वाजमुनि (२।९०।१३) व निषादाधिपति गुह (२।८५।७)
यांनाहि अशी शंका येऊन ते त्याला रामाचें निवासस्थान कोठें आहे हें सांगत
नव्हते; तेव्हां भरतानें त्यांची शंका निरस्त केल्यावर त्यांनीं राम चित्रकूटीं
राहात असल्याचें त्याला सांगितलें. अर्थात् लक्ष्मणाची शंका अस्थानीं नव्हती हें
सांगावयास नको. रामाला मात्र या वेळीं भरताविषयीं कांहीं शंका आली नाहीं,
हें खरोखर विचित्र दिसतें. बाकी वनांतून परत आल्यावर भरताविषयीं रामाला
शंका आली ती युक्त होती, व तिचें कारणहि त्यानें तेथें व्यक्त केलें आहे.
रामाचे मनांत याप्रमाणें शंका जागृत असतांना तो त्याशीं प्रेमानें वागला व
त्यामुळें त्याविषयीं भरताचे मनांत आदर वाटत होता, हें येथें आम्हांला मुख्यतः
दाखवावयाचें होतें व तें वरील विवरणावरून स्पष्ट होत आहे.

रावणानें सीताहरण केलें व त्याला आश्रमांतून लक्ष्मण गेल्यावर सीता एकटी
असल्यामुळें हें शक्य झालें. वास्तविक मायामृगाविषयीं लक्ष्मणाला प्रारंभीच
शंका आली होती व मारीचाचे कपटशब्द ऐकतांच लक्ष्मणानें सीतेला त्याचें
खरें स्वरूप समजावून सांगण्याचा प्रयत्न केला. या वेळीं सीतेनें मर्मभेदक
भाषण केल्यामुळें लक्ष्मण निरुपाय होऊन सीतेला आश्रमांत एकटी ठेवून
रामाचे शोधार्थ बाहेर निघून गेला. सीतापहाराचे कामीं खरा दोष कोणाचा हें
यामुळें ठरविणें कठीण आहे. लक्ष्मणाला सीतेच्या रक्षणार्थ आश्रमांत राहण्या-
विषयीं रामाची आज्ञा होती व याकरितां त्याला आपणाकडे येतांना पाहतांच
रामानें त्याला दोष दिला व हें साहजिक झालें. तथापि येथें रामाचे वागणु-
कींतील महत्त्वाचा गुण म्हणजे त्याचे मते लक्ष्मणाकडे सारा दोष
येत असतां त्यानें यानंतर त्याचा पुनः उच्चार केला नाहीं, हा होय. सीते-
करितां त्यानें यापुढें पुष्कळ विलाप केला, परंतु सर्व वेळीं त्यानें आपल्या
प्रारब्धावर दोष दिला आहे ! नाहीं तर सर्व दोष त्याचेवर ठेवून सामान्य

जनाप्रमाणे राम प्रत्येक वेळीं त्याला त्याचे स्मरण देत राहिला असता तर लक्ष्मणाच्या वनवासाचे आपत्तींत ही नवी भर पडली असती !

रामाला राज्याभिषेक झाल्यानंतर व सर्व बंधूंना पुत्र होऊन ते मोठे झाल्या-
नंतर त्याने त्या सर्वांची स्वतंत्र प्रांतांवर नेमणूक करून तेथील व्यवस्था त्यांज-
वर सोंपविली. रामाची ही योजना उघडपणे दूर धोरणाची आहे. या वेळीं कुटुंबाचा विस्तार मोठा झाला होता व यामुळे कोसलादि देशांचा कारभार चालविण्यास आवश्यक असलेल्या पुरुषांहून अधिक संख्या कुटुंबांत झाली होती. सामान्यतः लोकांमध्ये कुटुंब मोठे झाले व कुटुंबाचे निर्वाहाचे साधन म्हणून चालू असलेला व्यवसाय करण्यास आवश्यक असलेल्या मंडळींहून अधिक मंडळी कुटुंबांत झाली म्हणजे काहीना तरी निरुद्योगी राहाण्याची पाळी येते व ही मंडळी फावल्या वेळांत कलहाचे बीज पेरू लागते. निर्वाहाचा भार त्यांजवर नसला तरी द्रव्यार्जनाच्या कोणत्या तरी उद्योगांत त्यांना गुंतविणे हें धोरण अशा वेळीं मुख्य पुरुषाने सांभाळावयाचे असते. अंगावर निर्वाहाचा भार नाही व दुसरा उद्योग नाही, म्हणजे अशी माणसे प्रायः व्यसनी होतात व त्यानिमित्त म्हणा किंवा दुसरे काही निमित्त होऊन म्हणा, कुटुंबाच्या चालू व्यवसायांत मुख्य पुरुषाला अडथळा करितात व येथून कलहाला प्रारंभ होऊन सर्वांचे नाशांत त्याची समाप्ति होते. रामाने वरील योजना कां केली हें रामायणांत सांगितलेले नाही हें खरे; तथापि कुटुंबाचे परिस्थितीवरून हें धोरण अनुमानितां येते. राजपुत्रांच्या नेमणुकी प्रांतांवरून करिते वेळीं त्यांजवरहि रामाने सर्व कारभार एकदम सोंपविला नाही, हें लक्षांत ठेवण्यासारखे आहे. तरुण वय व कारभाराचा अनुभव नाही, अशा स्थितीत सर्वाधिकार प्राप्त झाल्यावर राजपुत्रांना विविध विलासांचून दुसरे काय सुचावयाचे? विलासामागून प्रजांना आपोआप पीडा होते. तेव्हां रामाने या राजपुत्रांबरोबर त्यांचे पित्यांना—अर्थात् आपल्या अनुभवी बंधूंना—देऊन तेथे काही काल त्यांजबरोबर राहाण्याची आज्ञा केली आणि तेथील कारभाराचे वळण पुत्रांना लाविल्यावर ते परत आले. प्रांतांवर राजपुत्रांच्या स्वतंत्र नेमणुकी केल्या तरी सार्वभौम सत्ता अयोध्येची होती, हें सांगावयास नको; अर्थात् पूर्वीचे मांडलिकांत ही नवी भर पडली. राजपुत्रांना

प्रांतांवर अधिकार देऊन नेमणें व विभक्त होणें यांत वास्तविक अंतर काय आहे ? काहीं नाही. मात्र यांत दोनहि पक्षांचें सख्य आहे व त्यांत कलह आहे. विभागणी तरी वडिलोपार्जित द्रव्याची करावयाची असते आणि तें नसेल तर हा प्रश्नच संभवत नाही. नाही तर सोदर बंधु असले तरी जन्मतःच विभक्त असतात. विभागणीची मुख्य दृष्टि काय ती आपल्या संपत्तीवर असते. द्रव्याचें संपादन व संरक्षण करण्याचें बल अंगांत असल्यावर, आयतें मिळावें अशी इच्छा कोणाला होत नाही व त्यावर दृष्टि लावून राहण्यापेक्षा त्याला स्वतंत्र मार्गच बरा वाटतो; आणि अशा रीतीने तो या मार्गाला लागल्यावर विभक्तपणाचा वेगळा विधि असत नाही; पण रामाचे दूरदर्शीपणामुळे व प्रेमळ वागणुकीमुळे हा प्रसंग उद्भवला नाही आणि उलट त्याच्या योजनेमुळे राजपुत्र व प्रजा या दोघांनाहि सुखप्राप्ति झाली.

व्यावहारिक धोरण.

रामाच्या घरगुती वागणुकींत जसे त्याचें धोरण दिसून येतें, तसेंच तें व्यवहारांत दिसून येतें. राजकारण हा विषय तर असा आहे की, त्याचा धोरण हा सारा आधार आहे. धोरणी पुरुषावांचून राजकारण चालणें शक्य नाही. प्रजापालन हें राजाचें कर्तव्य म्हणून राजकारणाचें मुख्य ध्येय असून इतर विषय त्याचे अनुषंगानें आहेत. तथापि राजकारणी पुरुषाचें कौशल्य या आनुषंगिक विषयांत अधिक प्रकट होत असल्यामुळे त्यांना अधिक महत्त्व आलें आहे. प्रजांपासून करभार घेऊन त्याचे योगानें त्यांचें संरक्षण करावयाचें हा काय तो राजाचा मुख्य व्यवहार; परंतु करभार योग्य प्रमाणांत घेऊन त्यानिमित्त आपणावर येणारा संरक्षणाचा भार दक्षतेने व प्रामाणिकपणें पाळावयाचा म्हणजे त्यांत कौशल्य लागतें. प्रजाजन संतुष्ट व सर्व प्रकारें समृद्ध असणें हें राजाच्या कर्तव्यपरतेचें गमक असून रामाच्या राज्यांतील प्रजांच्या स्थितीचें रामायणांतील वर्णन वाचलें असतां राजकारणाच्या या अंगांतील रामाचें कौशल्य कळून येणार आहे. राम अरण्यांत निघाला असतां प्रजा त्याचे मागून अरण्यांत जाऊं लागली यांत प्रजांचें त्याजवरील प्रेम उघड दिसून आलें आहे. प्रजाजन बरोबर येत असले तरी त्यांना आपणाबरोबर अरण्यवास भोगावयास लागणें रामाला युक्त वाटलें

नाहीं. तथापि त्यांना विनंति करूनहि ते परत जात नाहीत असे पाहून या प्रसंगी रामानें त्यांना न दुखवितां परत लावण्याची युक्ति योजिली. अरण्याकडे जातांना रामाचा पहिला मुक्काम तमसातीरीं होता व बरोबर आलेले प्रजाजनहि तेथें उतरले होते. सकाळीं उठल्यावर रामानें सर्व मंडळी निजलेली पाहून लक्ष्मणाला सांगितलें, “हे सुमित्रानंदना लक्ष्मणा, घराचीहि पर्वा न करितां आमचीच अपेक्षा धरून वृक्षांच्या मुळाशीं पडलेले हे लोक सांप्रत अवलोकन कर. मला परत फिरविण्याकरितां हे लोक कसा प्रयत्न करीत आहेत, हें मी समजत आहे. हे प्राणसुद्धां देतील, परंतु आपला निश्चय सोडणार नाहीत. याकरितां हे गाढ निद्रेमध्ये आहेत तोंच आपण हलकेच उठून रथावर आरूढ होऊं आणि निर्भय मार्गाला चालते होऊं.” (२।४६।१९-२१) याप्रमाणें राम खरोखर रथावर बसून प्रजाजनांना आपला माग काढितां येऊं नये म्हणून प्रथम उत्तरेकडे जाऊन मग पुनः रथ फिरवून दुसऱ्या मार्गानें पुढें निघून गेला. राजा व प्रजा यांमधील अत्युत्कट प्रेम येथें दिसून आलेंच, पण त्यापेक्षांहि प्रजांना त्रास होऊं नये म्हणून रामानें स्वीकारिलेलें धोरण अधिक व्यक्त झालेलें आहे.

अरण्यांत गेल्यावर रामानें सुमंत्राला रथावरून परत जाण्यास सांगितलें असतां तोहि, आपण बरोबर अरण्यांत येतो असें सांगूं लागला. रामानें आपणास संमति द्यावी, म्हणून त्यानें त्याची परोपरीनें विनंति केली; तथापि राम त्याला संमति देईना; शेवटीं त्यानें, येण्याला संमति न दिल्यास मी रथासह अग्निप्रवेश करीन, असा अगदीं सत्याग्रह केला; तेव्हां रामानें त्याला परत पाठविण्याचा आपला हेतु स्पष्ट करून सांगितला. तो म्हणाला, “हे राजनिष्ठा, तुझी उत्कृष्ट भक्ति मी समजून आहे; परंतु मी तुला कशाकरितां अयोध्यानगरीमध्ये परत पाठवीत आहे, तें ऐकून घे. तूं नगरीमध्ये परत गेलास म्हणजे तुला पाहून कैकेयी मातेला “राम खरोखर वनांत गेला, असा विश्वास वाटेला.” (२।५२।६०, ६१) रामाच्या या भाषणानें सुमंत्र निरुत्तर झाला व त्याला मुकाट्यानें परत नगरींत जाणें भाग पडलें.

सुमंत्र परत जाऊं लागला असतां त्याबरोबर घरच्या सर्व मंडळींना उद्देशून त्यानें वेगवेगळे निरोप पाठविले. या प्रसंगी त्यानें कैकेयीलाहि आपलें वंदन

कळवून भरताला आपल्या मातेकडे नीट लक्ष ठेवण्याविषयी सांगितलें. तसेंच भरताला आजोळाहून आणवून यौवराज्याभिषेक करण्याची व्यवस्था करण्या-विषयी राजाला कळविण्याबद्दल सांगून भरताला विशेष म्हणून राम म्हणतो, “ तूं यौवराज्याचा स्वीकार करून मुख्य राज्यावर असलेल्या पित्याचें परिपालन कर. राजाचें वय होऊन गेलें असल्यामुळें त्याला तूं राज्यावरून पदच्युत करूं नकोस. त्याच्याच आज्ञेनें व्यवहार चालवून तूं यौवराज्यावर संतोषानें राहा. ” (२।५८।२२; २३) पूर्ण अधिकार आपणाकडे असावा, अशा इच्छेनें वृद्ध पित्याला गादीवरून काढून टाकण्याचा मोह भरताला होऊं नये, यासाठीं रामाचा हा उपदेश आहे. रामाला अरण्यांत जातेवेळीं पंचविण्यास आलेले अयोध्यावासी प्रजाजन परत फिरत नाहींत, असें पाहून रामानें त्यांना जो उपदेश केला, त्यांत त्यानें आपल्यावर असलेलें त्यांचें प्रेम व त्यांजकडून आपणाला मिळणारा मान यापुढें त्यांनीं भरताला द्यावा असें सुचवून, भरत वयानें लहान असला तरी ज्ञानानें वृद्ध आहे, असें म्हणून त्याचा गौरव केला आहे. (६।४५। ६-१०) या वेळीं त्यानें वनांतून परत आल्यावर राज्यकारभार करूं वगैरे आश्वासन देण्याचा मुळींच प्रयत्न केला नाहीं, हें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. भरताला राज्याचा अभिलाष आहे का नाहीं हें तोंपर्यंत समजलें नव्हतें आणि कैकेयीच्या वराप्रमाणें अरण्यवासाची मर्यादा पुरी झाली तरी त्यानंतर रामाला राज्य मिळावें, असा त्यांत वाव ठेविलेला नव्हता. अर्थात् हें सारें भरताच्या सौजन्यावर अवलंबून होतें व याकरितां रामानें याविषयी मुळींच भाषण केलें नाहीं.

बिभीषण रावणाला सोडून रामाकडे आला असतां त्याला आपल्या पक्षांत ध्यावा किंवा कसें, याचा विचार चाळू झाला. रामाकडील सर्व प्रमुख मंडळींना बिभीषणाविषयी, तो शत्रुपक्षाकडील हेर असावा असा संशय होता, आणि याकरितां अमात्यांसह त्याला शिक्षा करावी, असें त्यांचें मत होतें व त्याप्रमाणें त्यांनीं तें बोलून दाखविलेंहि. सर्वांचे विचार कळेपर्यंत रामानें आपलें मत बोलून दाखविलें नव्हतें; तथापि त्याला शिक्षा करण्याविषयी सर्वांची एकवाक्यता दिसून लागल्यावर रामानें तें व्यक्त केलें. इतरांना बिभीषणाविषयी जी शंका

होती, तिचें निरसन करण्यासारखें प्रमाण रामापाशीं नव्हतें व तसें असणें शक्य नव्हतें. तेव्हां मित्रभावानें आपणाकडे आलेल्याचा त्याग सज्जनानीं निंद्य मानिलेला आहे, याकरितां विभीषणाचा आपण त्याग करणार नाहीं, असें त्यानें सांगितलें. रामाचा हा निर्धार पाहून सुग्रीव चकित झाला व रामाला निरुत्तर करण्याकरितां म्हणाला, “ हा राक्षस दुष्ट असो वा सुष्ट असो; पण आपल्या भ्रात्यावर संकट आलें असतां त्याचा त्याग करण्यास जो (आज) सिद्ध झाला, तो (यापुढें) कोणाचा त्याग करणार नाहीं ? ” (६।१८।६) सुग्रीवाचें म्हणणें असें कीं, आतां याचा मित्रभावानें स्वीकार केल्यास आपणांवर संकट आलें असतां हा आपला त्याग करून पुनः शत्रूला जाऊन मिळणार नाहीं कशावरून ? रावण हा त्याचा प्रत्यक्ष बंधु आणि आपण तर त्याचे कार्यापुरते चिकटलेले स्नेही; तेव्हां हें बंधन त्याहून अधिक लवकर सोडण्याजोगें, हें उघड आहे. सुग्रीवाची शंका ऐकून रामानें त्याच्या बुद्धिमत्तेचा प्रथम गौरव केला; पण स्वतांच्या मताचें समर्थन करण्याकरितां तो म्हणाला, “ बाबारे ! सर्वच बंधु भरतासारखे असतात, असें नाहीं. ” (६।१८।१५) हें वाक्य बोलून गेल्यावर रामाला वालिसुग्रीवांच्या संबंधाचें स्मरण झालें; अर्थात् सुग्रीवानें आपल्या प्रत्यक्ष बंधूचा घात रामाकडून करविलेला असल्यामुळे या प्रसंगी रामानें भरताच्या बंधुप्रेमाची आठवण त्याला करून देण्यांत सुग्रीवाला लाजविल्यासारखें झालें व हें तर अनिष्ट होतें. म्हणजे विभीषणाला जोडूं पाहण्यांत सुग्रीवाला तोडण्याचा प्रसंग आला. “ आजोबा मेली आणि नातु जन्मास आला,” अशाप्रमाणें झालें. बोलून गेलेले शब्द परत घेतां येत नव्हते आणि तेंच वाक्य सुधारण्य ठीं म्हणून त्यांत अपवादाचा समावेश करून पडलेली बाजू सांवरून घेऊं लागल्यास त्यांस यश येणें बाजूला राहून तें अधिक हास्यास्पद झालें असतें. अशा प्रसंगी लहान मुलें हट्ट धरून बसलीं असतां करावयाचें त्याप्रमाणें विषयांतर करून तिकडे प्रतिपक्ष्याचें लक्ष वेधणें हा उत्तम उपाय असतो व तोच रामानें योजिला. वरील वाक्य बोलून गेल्यावर राम लागलीच म्हणतो, “ सर्वच पुत्र माझ्यासारखे असतात, असें नाहीं; आणि सर्वच सुद्ध तुमच्यासारखे असतात, असें नाहीं. ” या भाषणांत त्यानें प्रथम स्वतांचा दृष्टांत देऊन

विषयांतर केलें व लागलीच पुढील वाक्यांत सुग्रीवाचा स्वतां गौरव केला. बोलतांना सावधपणें बोलण्यांत जें कौशल्य लागतें, त्याहून अधिक कौशल्य बोललेलें सांवरून घेण्यांत लागतें, हें उघड आहे.

रामाला युद्धांत साहाय्य करण्याकरितां इंद्रानें आपला रथ व सारथि मातली यांना त्याजकडे पाठविलें होतें. शेवटच्या युद्धांत रावण क्रोधानें रामावर चालून आला. या वेळीं तो समोर दिसूं लागला असतां राम आपल्या सारथ्याला म्हणतो. “ हे मातले, मेघ आकाशांत उत्पन्न झाले असतां वायु ज्याप्रमाणें त्याला उडवून देतो त्याप्रमाणें हा रथ उडवून देण्याची माझी इच्छा आहे. तेव्हां खिन्न न होतां, गोंधळून न जातां, चित्त व दृष्टि दुसरीकडे व्यग्र होऊं न देतां आणि रश्मीसंबंधीं अव्यवस्था होऊं न देतां माझा रथ सत्वर पुढें ने. ” (६।१०६।१२-१३) रावण क्रोधानें आलेला व यासाठीं त्याला असें सांगणें एका प्रकारें आवश्यक होतें. आणि रथ व सारथि दोनहि इंद्राकडून आलेलीं यासाठीं त्यांचा उपयोग करून ध्यावयाचा म्हणून दुसऱ्या प्रकारें तें अनवश्यक होतें; या दोनहि बाजूंची रामाला जाणीव होती व म्हणून वरीलप्रमाणें सांगितल्यावर तो लागलीच गातलीला म्हणतो—“ इंद्राच्या रथाची तुला नेहमींच संवय असल्यामुळें खरोखर मीं म्हणजे तुला कांहीं सांगितलें पाहिजे असें नाहीं; तथापि रावणाशीं युद्ध करण्यास मी एकटा सज्ज झालों असल्यामुळें सारथ्य-कर्मीची मी तुला आठवण करीत आहे. सारथ्यकर्मीसंबंधानें तुला कांहीं शिकविण्याचा माझा उद्देश नाहीं. ” (६।१०६।१३, १४) रामाच्या या भाषणानें मातली खरोखरच संतुष्ट झाल्याचें रामायणांत लिहिलें आहे. युद्धामध्ये रथ्याप्रमाणें सारथ्यालाहि उत्साह वाटावा लागतो व याचसाठीं रामानें मातलीला आज्ञा करितांना प्रथमच “ खिन्न न होतां ” रथ नेण्यास सांगितलें आहे; आणि या धोरणानें प्रथमच्या भाषणानें बिषाद वाटण्याचा संभव लक्षांत घेऊन तो पुढील भाषणानें दूर केला आहे.

रावणवधानंतर विभीषणानें रामाची संमति घेऊन सीतेला शिविकेंत बसवून रामाकडे आणविली. रामाच्या वानरसेनेनें एवढा जो खटाटोप केला तो केवळ सीतेला परत आणण्याकरितां व यामुळें तेथें असलेल्या सर्व मंडळींचें लक्ष साह-

जिकपणें ती येत असलेली कळतांच तिजकडे गेलें; आणि होतां होतां तिला पाहाण्याकरितां आलेल्या वानरांची व राक्षसांची शिबिकेभोंवतीं गर्दी होऊन पुढें जाण्यास प्रतिबंध होऊं लागला. तेव्हां विभीषणाचे सेवक गर्दी मोडण्याचा प्रयत्न करूं लागले व त्यामुळें एकदम मोठा गोंगाट होऊं लागला आणि तो रामापर्यंत जाऊन पोचला. रामानें शोध केल्यावर या गोंगाटाचें कारण त्याला कळतांच त्यानें मंडळींची गर्दी मोडण्याचें काम बंद करविलें व तो म्हणाला— “ माझी पर्वा न करतां या लोकांना तूं त्रास कशाकरितां देत आहेस? हे लोक माझे आहेत, (तेव्हां) यांना त्रास देण्याचें बंद कर. गृहें, वस्त्रें, कोट, लोकांना बाजूला सारणें व राजसत्कार हें स्त्रियांचें आवरण नसून त्यांचें शील हेंच त्यांचें खरें आवरण होय. तेव्हां शिबिकेंतून उतरून ती पायांनीच इकडे येऊं दे आणि माझ्याजवळ येऊन ती या वानरांच्या खुशाल दृष्टीला पडूं दे.” (६।११४।२६, २७, ३०) ज्यांच्या साहाय्यानें सेतुबंधापासून रावणवधापर्यंतचीं सर्व कार्यें सिद्धीला गेलीं त्या वानरांना कार्यसिद्धि झाल्यावर त्रास देणें रामाला उचित वाटलें नाहीं. तेव्हां तो बंद करण्याकरितां आणि एवढा खटाटोप स्त्रीकरितां नसून आपल्या कुलाला आलेला कमीपणा दूर करण्याकरितां आपण केल्याचें सर्वां-समक्ष तिला सांगावयाचें असल्यामुळें सर्व मंडळी तेथें जमण्याचा योग आयता जुळून यावा म्हणून रामानें वरील भाषण केलें व त्याप्रमाणें पुढील योगहि जुळून आला.

वाक्चातुर्य.

रामाच्या व्यावहारिक धोरणाविषयीं निरूपण करितांना त्याचें वाक्चातुर्य कांहीं स्थलीं साहाजिक व्यक्त झालें आहे; तथापि हा गुण स्वतंत्र आहे व या-करितां त्याविषयीं पृथक् निरूपण करावयाचें आहे. रामायणांत कोणत्याहि तत्त्वाचें प्रतिपादन नाहीं व तें करण्याचा कर्त्याचा उद्देशहि नाहीं. तेव्हां रामाचें वाक्चातुर्य प्रकट होण्यासारखे प्रसंग त्यांत फार आलेले नाहींत, यांत आश्चर्य नाहीं. त्याच्या सर्व चरित्रांत मुख्य कार्यें धैर्य, स्वार्थत्याग, स्थितप्रज्ञता, कार्य-निष्ठा इत्यादि गुणांचीं आहेत. त्याचें वाक्चातुर्य प्रकट होण्यास यांत अवसर मिळण्यासारखा नाहीं. या गुणांविषयीं त्यानें कोणतेंहि निरूपण केलें नसून

त्याचें चरित्र हेंच त्या गुणांचें निरूपण होय. आणखी असें आहे कीं, वरीळ सर्व गुण असले तरी त्याचे अंगी वाक्चातुर्य असतें असा नियम नसतो, आणि ते गुण व्यक्त होण्यास त्याची आवश्यकताहि नसते. दुसरे कोणतेहि गुण अंगी नसतां वाक्चातुर्य असल्यास वस्तुस्थिति लोकांना कळेपर्यंत त्याची प्रशंसा होत राहिली तरी शेवटीं तो उपहासास पात्र होतो. अर्थात् हा गुण इतरांना भूषणा-वह आहे. हा गुण इतरांप्रमाणें नैसर्गिक असून तो नवीन संपादितां येण्या-सारखा नाही. रामाचें वाक्चातुर्य प्रकट होण्यासारखे प्रसंग रामायणांत फार थोडे आहेत. पित्याला वचनमुक्त करण्याकरितां वनांत जावयाचें असें एकदां आपल्या मनाशीं ठरविल्यानंतर त्याला कित्येकांनीं निरनिराळीं कारणें सांगून विरोध केला, त्या सर्वांना योग्य कारणें सांगून त्यानें निरुत्तर केलें. या वेळीं त्याचें वाक्चातुर्य प्रकट झालें आहे. रामाला विरोध करणारांमध्ये कौसल्या व लक्ष्मण हीं प्रमुख होतीं. कौसल्येनें रामाला माता या नात्यानें, वनांत न जातां आपल्या रक्षणा-करितां तेथें राहण्याची आज्ञा केली व लक्ष्मणानें “वृद्ध राजाला मोह झाल्यामुळें त्याची बुद्धि फिरली आहे व तो कांहींतरी बडबडूं लागला आहे, तेव्हां त्याची आज्ञा पालन करण्याचें कारण नाही.” वगैरे सांगून रामाला आपल्या साहा-य्यानें त्याचा निग्रह करण्याची सूचना केली. दोघांनाहि शोक व संताप झाला होता, तथापि लक्ष्मणाचे भाषणांत संताप अधिक व्यक्त झाला आहे. या दोनहि भाषणांना रामानें आपल्या वाक्चातुर्यानें तत्काल निरुत्तर केलें आहे. यानंतर भरत रामाला परत आणण्याकरितां वनांत गेला, त्या वेळीं त्यानें तर रामाला राज्यकारभार पाहण्यास आपण असमर्थ असून पित्यानें आपणाला दिलेलें राज्य परत अर्पण करीत असल्याचें सांगितलें आहे. दोनहि स्थलीं मुद्दा एक असला तरी त्यावर रामानें दिलेलें उत्तर मूळांत वाचण्यासारखें आहे. जाबालीनें मात्र या वेळीं राम परत येत नाही असें पाहून “पिता हें प्राण्याचें निमित्त कारण आहे. दशरथ तुझा कोणी नव्हे, तूं त्याचा कोणी नव्हेस ” वगैरे प्रतिपादन करून निःशंकपणें राज्य करण्याचा उपदेश केला; आणि तो ऐकून रामानें क्रुद्ध होऊन त्याला उत्तर दिलें. “राजानें असत्य मार्गाचें अवलंबन केल्यास लोकहि असत्य मार्गानें जाऊन अनर्थ होईल ” असें येथें रामानें सांगितलें. वसिष्ठांनीं ज्येष्ठ

पुरुषाला राज्य प्राप्त होत असल्याची वहिवाट, इक्ष्वाकुकुलाची परंपरा सांगून रामाला दाखविली. वसिष्ठांच्या मधुर प्रतिपादनाला रामाने मधुरच उत्तर दिले. शेवटी भरताने रामाला परत न आल्यास आपण प्रायोपवेशन करणार असे सांगून तो रामासमोर दर्भास्तरणावर बसला; त्यालाहि रामाने अशा रीतीने धरणे धरून बसणे क्षत्रियांना शास्त्रसंमत नसल्याचे सांगून निरुत्तर केले. या सर्व वेळी प्रसंगानुरूप कोटिक्रम करून प्रतिपक्ष्याला रामाने गप बसविले व यांतच त्याचे वाक्चातुर्य व्यक्त झाले आहे. या त्याच्या गुणाला अनुसरून रामाला “संभाषण करणारांमध्ये श्रेष्ठ” (वाक्यविदां श्रेष्ठः) असे पुष्कळ स्थळी म्हटले आहे. या कामी मारुतीने रामाविषयी जे उद्गार काढिले आहेत ते येथे दिल्यास पुरे आहेत. मारुती म्हणतो “आपण समर्थ असून बुद्धिमंतांमध्ये व वक्त्यांमध्ये श्रेष्ठ आहां. बृहस्पति बोद्धे लागला तरी त्यालाहि आपल्यापेक्षा अधिक चांगले भाषण करितां येणार नाही.” (६।१७।५१).

मनुष्याची परीक्षा

निरनिराळ्या स्वभावांच्या व निरनिराळ्या शीलांच्या मनुष्यांशी व्यवहारांत नित्य संबंध येत असतो; त्यांच्या गुणांची पारख करून त्यांशी पुढील व्यवहार करणे उचित असते; आणि अशा रीतीने खरी पारख होऊन व्यवहार झाल्यास तो उभयपक्षांस सुखावह होतो. परीक्षेकडे दुर्लक्ष करून प्रथमच्या भेटीत प्रामाणिक समजून पुष्कळ मनुष्ये व्यवहार करितात व फसगत झालेल्यांचीं चारित्र्ये पाहिलीं तर त्यांत प्रायः ही भूल आढळते. आणि कित्येक वेळां परीक्षा करणारालाहि ती नीट झालेली नसते; पण असे प्रसंग थोडे असतात. परीक्षा न करितां विश्वासाने व्यवहार करणारे फार असतात. सामान्य व्यवहारांत अशी फसगत झाल्यास होणारी हानि वैयक्तिक असते, तर राजकारणांत ती झाल्यास त्याचा संबंध राज्याशी येऊन पोचतो. राजकारणांत या गुणांची आवश्यकता फार असते व त्याचे कारण हे आहे. रत्नादिकांची परीक्षा करावयाची म्हणजे त्या कामी त्याचे तेज, वजन पाहणे वगैरे ठरीव प्रमाणे असतात; तसें मनुष्याची परीक्षा करावयाचे ठरीव प्रमाण नाही. कारण मनुष्याची परीक्षा त्याचे देहाची किंवा स्वरूपाची करावयाची नसून अदृश्य अशा त्याच्या अंतःकरणाची कार-

वयाची असते. अर्थात् त्याच्या बाह्य व्यापारावरून ती करितांना फसगत होते, यांत नवल नाही. हा गुण अंगी नैसर्गिक असावा लागतो. सुग्रीवाने ज्या वेळी रामलक्ष्मणांना पंपातीरीं आल्याचें पाहिलें तेव्हां त्याला त्याविषयीं संशय आला व त्यानें मारुतीला त्यांजकडे शोध करण्याकरितां पाठविलें. रामलक्ष्मण सुग्रीवाच्या शोधांत होते व यामुळे त्या वेळीं त्यांना त्याविषयीं शंका घेण्याचें कारण नव्हतें. तथापि त्याकडून रामाकडे आलेला मारुती त्यांना अपरिचित होता. त्यानें रामाची गांठ घेऊन प्रथमच जें भाषण केलें त्याचे योगानें रामाला अत्यंत संतोष होऊन तो म्हणाला “ याचे भाषणांत उगीच पाल्हाळ नाही. तें संदिग्ध नाही. श्रोत्याला कंटाळा अथवा त्रास वाटण्यासारखें नाही. ऊर, कंठ व शिर या तीनहि ठिकाणीं अभिव्यक्त होणाऱ्या या अद्भुत वाणीनें कोणाचें अंतःकरण प्रसन्न होणार नाही ? शत्रु तलवार उगारून अंगावर येत असला तरी तोहि प्रसन्न होऊन जाईल. ” (३।३।३१, ३३) मारुतीविषयीं त्याच्या संभाषणावरून रामानें केलेली परीक्षा अगदीं बरोबर ठरली. बिभीषण बंधूशीं कलह होऊन ज्या वेळीं रामाकडे आला त्या वेळीं त्याची परीक्षा राम व मारुती या दोघांनीं मात्र बरोबर केली. सुग्रीवप्रभृति वानरांनीं तो शत्रूकडील हेर असावा असें ठरविलें. होतें. परंतु मारुतीनें बिभीषणाची मुद्रा प्रसन्न असलेली पाहून व तो बोद्धे लागला असतां त्याचे भाषणांत दुष्टपणा दिसून येत नाही इकडे लक्ष देऊन त्याचा स्वीकार करावयास आपली संमति दिली. रामानेंहि त्याच्या मनांत कपट नसल्याचें अनुमान त्याचे भाषणावरून केलें, व हें अनुमान बरोबर असो वा नसो, त्याला राज्याचा अभिलाष आहे आणि याकरितां तो हेर म्हणून येण्यापेक्षां राज्यलालसेनें येण्याचा अधिक संभव आहे असें सांगून त्याचा स्वीकार केला. बिभीषणानें आपली ही लालसा बोद्धून दाखविली होती व तिला दृढता येण्याकरितां रामानें याच वेळीं त्याला राक्षसांचा राजा म्हणून लक्ष्मणाकडून अभिषेक करविला. अर्थात् रावणाचा वध होऊन रामाला जय प्राप्त होणें त्याला सर्वथा इष्ट झालें; कारण उलट बाजू होण्यांत त्याचा सर्वस्वी घात व्हावयाचा, हें उघड आहे. मात्र यापूर्वीं रावणाच्या बलाविषयीं सर्व माहिती रामानें त्याला विचारून समजून घेतली. बिभीषणाविषयीं शंका घेणाऱ्या सुग्रीवानेंहि मागाडून

त्याच्या बोलण्याचालण्यावरून वगैरे तो शुद्ध भावाने आला असावा असे अनुमान केले व रामाला आपली संमति दिली. रामाने केलेली परीक्षा त्याला मागाहून पटली इतकेच. आणि चतुर पुरुष व सामान्य व्यक्ति यांमध्ये हाच भेद असतो. मारुती अशोक वनिकेत गेल्यावर त्याची व सीतेची गांठ पडली त्या वेळी तिलाहि हा कोणी राक्षस असावा अशी शंका आली; तेव्हा तिला रामनामी आंगठी दाखवून व कांहीं खुणेच्या गोष्टी सांगून स्वतां रामाकडील दूत असल्याविषयी त्याने तिला पटवून दिले. मारुती रामाचा दूत आहे असे पटल्यावर सीता म्हणाली “ तो अजिंक्य राम परीक्षा केल्यावांचून आणि पराक्रम पाहिल्यावांचून विशेषतः माझ्याकडे कोणाला पाठविणार नाही. ” (५।३६।११). सीतेच्या या भाषणांत रामाचा नवपरिचितांची परीक्षा करण्याचा प्रघात व त्याविषयीचे कौशल्य या दोहोंची एकत्र नोंद झाली आहे.

युद्धकौशल्य.

रामाच्या युद्धकौशल्याविषयी लोकांत नित्य प्रचारांत असलेल्या “ रामबाणाच्या ” उपमेची आठवण दिल्याने कांहीं कल्पना सहज करितां येणार आहे. शत्रूच्या मर्माचा भेद करून त्याचा निःसंशय नाश करणारा रामाचा बाण होता व त्याच्या उपपत्तीप्रमाणे वास्तविक त्याचा उपयोग शस्त्राची अमोघता प्रदर्शित करितांना व्हावयाचा; परंतु आमच्या दुर्दैवाने रोगांचा प्रसार देशांत फार झाल्यामुळे औषधांचे रोगपरिहारांचे सामर्थ्य व्यक्त करण्याचे कामी याचा उपयोग प्रायः होत असतो. कोणातरी वैद्याच्या कल्पकतेने ही रामबाण उपायाची कल्पना अगदीं रूढ झाली आहे. आतां तर निःशस्त्र झाल्यावर मूळ उपपत्ति तरी कशाने लक्षांत येणार ? + दृष्टांतांत दृढ झालेल्या रामबाणाच्या अमो-

* शस्त्रांशी परिचय नसल्यामुळे त्यांविषयीं भलती कल्पना कशी वाटत असते, याचे प्रत्यंतर रविवर्म्याचे शिवधनुर्भगाचे चित्रांत पहावयास मिळते. जनकाकडे यज्ञ पाहाण्यास राम गेला असतां तेथे असलेले शिवधनुष्य राजाने त्याला दाखविले आणि प्रत्यंचा चढवीत असतां त्याचा भंग झाला अशी कथा आहे. धनुष्याची प्रत्यंचा त्याचे एका अग्राला घट बसवून दुसऱ्या अग्राकडे गुळखी करून अडकविलेली असावयाची. अर्थात् ती सैल असावयाची आणि बाण सोडते वेळीं धनुष्य वांकवून त्याचे दुसऱ्या अग्राकडे प्रत्यंचा घेऊन तेथे घट करावयाची व असें करावयाचें यालाच धनुष्य सज्ज करावयाचें म्हणतात.

घतेचा उगम रामाच्या हस्तकौशल्यांत आहे. विश्वामित्राचे यज्ञाचें संरक्षण करण्यासाठी तो सध्यांच्या आमच्या समजुतीप्रमाणें वयांत येण्यापूर्वी गेला व त्याच वेळी त्यानें प्रथम आपलें कौशल्य प्रकट केलें. सीतेनिमित्त पुढें राक्षसांशीं झालेल्या युद्धांत मुख्य कामगिरी राम व लक्ष्मण यांचीच आहे. राक्षस व वानर ही दोन पक्षांकडील मंडळी बहुतेक शिलावृक्षादिकांनीं लढत होती. अर्थात् त्या युद्धांत तादृश कौशल्य नाही व महत्त्वहि नाही. दोनहि पक्षांकडे युद्धाचीं साधनें हींच असल्यामुळें तें कांहीं दिवस चालू राहिलें. तथापि रामपक्षाकडे या दृष्टीनें न्यूनता होती; कारण रावणपक्षाकडे सेनापति वगैरे शस्त्रांचा उपयोग करणारे वीर रामपक्षाहून अधिक होते. संख्याबलाकडून येणारी ही न्यूनता रामाचे कौशल्यानें भरून निघाली. रावणाशीं शेवटीं झालेल्या युद्धांत रामानें हस्तलाघव कसें दाखविलें याचें थोडक्यांत वर्णन पुढीलप्रमाणें रामायणांत केलें आहे. “मेघ ज्याप्रमाणें आकाशामध्ये सूर्यासमीप जाण्यास समर्थ होत नाहीत, त्याप्रमाणें संन्यामध्ये प्रविष्ट होऊन बाणरूप अग्नीनें राक्षस-सैन्य दग्ध करीत सुटलेल्या रामासमीप जाण्यास महाघोर राक्षस समर्थ झाले नाहीत. ....रामाच्या योगानें छिन्नभिन्न होऊन त्याच्या बाणांनीं दग्ध व पराजित झालेलें आणि त्याच्या शस्त्रांनीं जर्जर झालेलें सैन्य मात्र राक्षसांच्या दृष्टीला पडलें; चला-खीनें युद्ध करीत असलेला राम कांहीं त्यांच्या दृष्टीला पडला नाही. इंद्रियांचे ठिकाणीं असलेला भूतात्मा ज्याप्रमाणें लोकांना दृग्गोचर होत नाही, त्याप्रमाणें शरीराचे ठिकाणीं प्रहार करीत असलेला राम त्या राक्षसांना दृग्गोचर झाला नाही. ” (६।९३।१९, २२, २३) या वेळीं राम अदृश्य झाला नव्हता, हें सांगावयास नको; पण राक्षससेनेवर तो बाण सोडीत असतां त्याजकडे कोणाला पाहतां येईना. राक्षस पडतांना पाहून बाण कोठून येतो, म्हणून

“सज्ज” या शब्दावरूनहि हें कळून येईल. शिवधनुष्याचा त्या वेळीं जो भंग झाला तो अशा रीतीनें प्रत्यंचा चढवीत असतां झाला. धनुष्य वांकविण्यास शरीरसामर्थ्य लागतें व बाण सोडण्यास हस्तकौशल्यादि लागतें, इतका दोहोंमध्ये भेद आहे. रविवर्म्याचे चित्रांत राम प्रत्यंचा चढवीत असल्याचें मुळींच दाखविलेलें नसून उलट ती चढविलेली दाखविली आहे. प्रत्यंचा चढवून झाल्यावर धनुष्याचा भंग केव्हां आणि कसा होणार? शरसंधान करावयाचें तेंच कारण नव्हतें व तसें दाखविलेलेंहि नाही.

तिकडे पहावें तों त्याजवर बाण येऊन पडे; मग पाहाण्यास अवसर कोणता ? खरादिकांचा वध झाल्यावर शूर्पणखा रावणाकडे जाऊन त्याविषयींचा वृत्तांत सांगतांना म्हणते, “संप्रामांम्ये ह्य बलढय राम बाण धेतो केव्हां, सोडतो केव्हां व धनुष्य ओढतो केव्हां, हें मला तर आढळण्यांत आलें नाहीं. शेतांत चांगलें पीक आलें असतां त्यावर इंद्रानें पाषाणांची वृष्टि करून त्याचा फडशा करावा, त्याप्रमाणें बाणांची वृष्टि होऊन राक्षसांचा वध होत आहे, इतकें मात्र मला दिसून आलें.” (३।३४।७; ८) राक्षस क्रूरपणानें अरण्यांत संचार करून आश्रमवासी ऋषिजनांना पीडा देत असत; तथापि त्यांतील फार थोड्यांच्या अंगी युद्धाचें कौशल्य होतें. शारीरिक बलावर त्यांचे सर्व पराक्रम अवलंबून होते. अरण्यांत रामानें प्रवेश केल्यावर राक्षसांच्या या क्रूर कृति त्याचे कानीं आल्या व कित्येक त्यानें स्वतां पाहिल्या. तेव्हां ऋषिजनांचे रक्षणाकरितां प्रयत्न करण्याचें त्यानें ठरविलें. रामाचा पराक्रम व दृढनिश्चय राक्षसांना कळला असल्यामुळे तो अरण्यांत आल्यावर त्यांना भीति वाटून तो ज्या आश्रमांत राही, तेथें त्यांचा उपद्रव होत नसे. अशा रीतीनें रामाचा वनवास ऋषिजनांना संरक्षकच झाला. रामाचे पराक्रमाची दहशत राक्षसांचे मनांवर केवढी बसली होती हें मारीचाकडे रावण साहाय्य मागण्याकरितां आला त्या वेळीं त्यानें त्याला जें उत्तर दिलें त्यावरून कळून येणार आहे. राम दंडकारण्यांत आल्यावर एकदां मारीच आपल्या दोन सोबत्यांसह मृगरूप धारण करून त्याकडे आला व त्यानें त्यावर एकदम हल्ला केला. त्यावेळीं रामानें त्यावर तीन बाण सोडले पण मारीच ते चुकवून तेथून पळाला व त्याचे सोबती मरण पावले. हा सर्व वृत्तांत रावणाला निवेदन करून मारीच म्हणतो “रामाचे बाणाचे तावडींतून मी कसा तरी निभावून सुटलों व येथें येऊन सर्व दुराचरणाचा त्याग करून स्वस्थपणानें तपश्चर्या करीत राहिलों. (तेव्हांपासून) प्रत्येक वृक्षावर, वल्कलें व कृष्णाजिन धारण करून हातांत धनुष्य व बाण घेतलेली रामाची मूर्ति हातांत पाश घेऊन आलेल्या मृत्यूप्रमाणें मला (निरंतर) दिसत आहे. हे राक्षसा, मी भयभीत झालों असून हजारों राम मला दृष्टीस पडत आहेत. हें सर्व अरण्य मला राममय होऊन गेलें आहे. राम जवळ नसतां हि हे राक्षसराजा, मला तो सर्वत्र दिसत असतो. (केव्हां केव्हां) मला स्वप्ना-

मध्ये तो दिसतो व मी भिऊन जागा असल्याप्रमाणें ओरडूं लागतो. (फार काय सांगावें,) रामाची दहशत माझे मनावर इतकी बसली आहे की, रत्नें, रथ वगैरे रकारादि नांवांचेहि मला भय वाटतें.” (३।३९।१४-१८) रामाच्या हस्तलाघवाचे योगानें राक्षसांना दहशत बसल्यामुळें दंडकारण्यांतील ऋषिजनांची वस्ती सुरक्षित झाली व रावणवध करून राम अयोध्येत परत आल्यावर पुढें युद्धाचे प्रसंग फारसे उद्भवले नाहींत.

गुणसंग्रह.

रामाचे गुणांचें वर्णन पूर्वी “ रामायणाची योग्यता ” सांगण्याचे निमित्तानें व येथें क्रमप्राप्त म्हणून केलें. त्याचे गुणांविषयी चर्चात्मक लिहूं लागलें, तर तेंहि एक रामायण होऊं लागेल; तथापि रामायणांत रामाचे गुणांचा निर्देश प्रसंगवशात् संग्रहबुद्धीनें केला आहे, त्याचा अनुवाद येथें केल्यास आमचा उद्देश बराचसा सफल होईल, असें वाटतें. या गुणसंग्रहाला दुहेरी महत्त्व आहे. एक तर तो रामायणांतील पात्रांचे तोंडचा आहे; आणि दुसरे असें की, तो मूळ काव्यांत ग्रथित झालेला आहे; अर्थात् विष्णूचा अवतार म्हणून त्याविषयीं सर्व गुणसंपन्नतेची व दोषरहिततेची श्रद्धा उत्पन्न होण्यापूर्वी तो केलेला आहे. रामाचे कार्त्तिक्या गुणांविषयीं त्याची लोकांत प्रशंसा होऊं लागली होती, त्यांचा यथातथ्य संग्रह यांत असावयाचा, हें उघड आहे. रामायण वाचून त्यावरून अशा गुणांचा संग्रह करण्यांत न्यूनाधिक्य होणें अपरिहार्य आहे, पण हा दोष त्यांत असणें संभवत नाहीं; याकरितां त्यांचा येथें एकत्र निर्देश करूं. रामायणाचे प्रारंभी नारदवाल्मीकिसंवादांत असा एक गुणसंग्रह असून तो प्रथमच असल्यामुळें पुष्कळ वाचकांना परिचित असण्याचा संभव आहे; तेव्हां त्याचा येथें केवळ उल्लेख करून प्रासंगिक गुणसंग्रहाकडे वळूं. कैकेयीनें वरयाचनेच्या निमित्तानें रामाला वनांत पाठविण्याची मागणी केल्यावर ती ऐकून राजा दशरथ तिला म्हणतो, “ सेवा, बहुमान, विश्वास आणि सांगितलेलें करणें या गोष्टी पुरुषश्रेष्ठ रामाहून अधिक कोण करणार ?.... पुरुषश्रेष्ठ राम शुद्ध प्रेमानें सर्व प्राण्यांचें सांत्वन करीत असतो आणि आणि देशांत राहाणाऱ्या लोकांस प्रिय असेल तें करून वश करून घेत असतो. आपल्या सच्छीलपणाचे योगानें

त्यानें सर्व लोकांवर वर्चस्व मिळविलें आहे. दानाचे योगानें ब्राह्मण त्यानें दश करून घेतले आहेत; शुश्रूषेस्तव गुरुजन त्यानें आपलासा केला आहे आणि युद्धामध्ये आपल्या धनुर्बलावर त्यानें शत्रुवर्ग जिंकला आहे. सत्यवचन, दान, तपश्चर्या, स्वार्थनिरपेक्षता, मित्रता, शुचिर्भूतपणा, सरलता, विद्या आणि गुरु-शुश्रूषणा हे गुण रामाचे ठिकाणीं अचल आहेत. ” (२।१२।२६-२८-३०) रामाला यौवराज्याभिषेक होण्यापूर्वी म्हणजे त्याचे हातीं अधिकार प्राप्त होण्या-पूर्वी स्वतांच्या गुणांच्या योगानें त्यानें लोकांवर केवढा अधिकार संपादन केला होता, त्याची कल्पना राजाचे या भाषणावरून सहज होण्यासारखी आहे.

वनाला जाण्यास निघतांना राम राजाकडे आशीर्वाद घेण्याकरितां गेला. त्या वेळीं लक्ष्मण व सीता हीं त्याजबरोबर असून त्यांना पाहून त्यांविषयीं प्रजा-जन आपापसांत बोलतात, “ अहिंसा, दया, अध्ययन, सुस्वभाव, इंद्रियदमन व मनोनिग्रह हे सहा गुण पुरुषश्रेष्ठ रामाला शोभा देत आहेत. ” (२।३३। १२) लोकांना अनुभवावयास मिळालेल्या गुणांचा संग्रह येथें आहे, हें उघड आहे. रामाचा गौरव करून येथें प्रजाजनांना कांहीं लाभ संपादावयाचा नव्हता व हें सर्व भाषण तर त्यांचे परस्परांमध्ये झालें आहे; तेव्हां यांत कृत्रिम-तेचा संभवहि नाही.

अशोकवनिर्केत सीता व मारुती यांची भेट झाल्यावर सीतेनें मारुतीला त्वरा करून आपली मुक्तता करण्याविषयीं रामाला सांगावयास सांगितलें. आपला अंतरात्मा शुद्ध असून आपल्या मुक्ततेचा हा मनोरथ पूर्ण होण्यासारखे गुण पतीचे अंगी आहेत, असें म्हणून ती मारुतीला सांगते, “ हे वानरा, उत्साह, उद्योग, बल, दया, कृतज्ञता, शौर्य आणि प्रभाव हे गुण राघवाचे ठायीं आहेत. ” (५।३७।१५) सीतेच्या त्या वेळच्या परिस्थितीला अनुसरून तिला इष्ट अस-लेल्या गुणांचा संग्रह तिनें करणें साहजिक आहे. तिची मुक्तता करण्यास राम दयालु व कृतज्ञ असल्यामुळे प्रवृत्त व्हावयाचा व बलादिकांच्या योगानें त्याला त्याचे प्रयत्नांत यश यावयाचें आणि या दृष्टीनें तिनें हा गुणनिर्देश केला आहे. अध्ययन, सुस्वभाव, तपश्चर्या, इंद्रियनिग्रह इत्यादि गुण रामाचे अंगी असलेले

तिला माहीत नव्हते, असें नाही; परंतु तिची मुक्तता होण्यास त्याच्या अध्ययनाचा आणि इंद्रियनिग्रहाचा तिला काय उपयोग ?

रामाच्या अंगी याप्रमाणें अत्यंत दुर्लभ गुण असूनहि राजवैभवाबरोबर येणारी स्तुतिप्रियता त्याचे ठायीं नव्हती. गुण अंगी असो वा नसो, त्याचें अस्तित्व गृहीत धरून केलेली स्तुतिहि कोणाला अप्रिय वाटत नाही, मग असलेल्या गुणांचें वर्णन कोणी केल्यास तें अप्रिय कसें व्हावें ? हा सामान्य मनुष्याचा स्वभाव आहे. थोर पुरुषांचें अलौकिकत्व अशा प्रसंगीं व्यक्त होत असतें. राजाचे पदरीं केवळ स्तुति करणारे बंदिजन म्हणून सेवक असत व त्याप्रमाणें ते दशरथाचे वाड्यांत होते. प्रातःकालीं राजाला त्याची स्तुति करून उठविण्याचें काम त्यांजकडे असे. त्यांच्या सेवाधर्माला अनुसरून ते नसत्या गुणांचाहि आरोप करून राजाला संतुष्ट करीत असत. नसत्या गुणांचा आरोप वारंवार कानीं पडल्यानें ते गुण अंगी यावे, निदान विरुद्ध मार्गाकडे तरी पाऊल पडूं नये, असें त्याला वाटूं लागेल, या हेतूनें कदाचित् हा प्रघात प्रारंभी पडला असावा. रामाची मात्र अशा स्तुतीकडे उदासीनपणें पाहण्याची पद्धति होती. वनांत जाण्यापूर्वीं राम दशरथाकडे जात असतां मार्गांत स्वतांविषयीं लोकांमध्ये चाललेली प्रशंसा त्याचे कानीं आली; तथापि तो स्तुतीविषयीं उदासीन वृत्तीनें मार्ग चालत होता असें रामायणांत स्पष्ट लिहिलें आहे. (२।१७।१३)

येथवर रामाचे अंगच्या गुणांविषयीं विचार केला. आतां दुसरीकडे वळूं.

दोषदर्शन.

रामाचें सर्व चरित्र संकटांनीं प्रस्त असून अशा स्थितींत त्याचे हातून प्रमाद होणें संभवनीय असतां झाले नाहीत, हें खरोखर कौतुकावह होय; तथापि अपवाद प्रत्येक गोष्टीला असतात त्याप्रमाणें त्याचे चरित्रालाहि आहे. रामचरित्रांतील दोषांचें परिगणन भवभूतीचे उत्तर रामचरित्राचे पांचव्या अंकांत लवाचे तोंडीं आलें आहे.

वृद्धास्ते न विचारणीयचरितास्तिष्ठन्तु किं वर्ण्यते ।

सुन्दरीदमनेऽप्यखंडयशसो लोके महान्तो हि ते ॥

यानि त्रीण्यकुतोभयान्यपि पदान्यासन् खरायोधने ।

तद्रत्नकौशलमिन्द्रसूनुनिधने तत्राप्यभिज्ञो जनः ॥

यांत ताटकावध, खरादिकांशीं युद्ध करिते वेळीं तीन पावलें मागें घेणें आणि वालिवध इतक्यांचा निर्देश आहे. यांपैकीं ताटकावधाविषयीं तो करिते वेळीं रामाला शंका आली होती, परंतु त्याच वेळीं विश्वामित्रांनीं गोब्राह्मणप्रतिपालना-करितां व देशाचे कल्याणाकरितां तिचा वध करण्यांत दोष नसून उलट तो पुण्यकारक आहे असें रामाला सांगितलें व रामाची शंका दूर होऊन तो तिला मारण्यास उद्युक्त झाला. अर्थात् रामाची कृति निर्दोष असल्याचें विश्वामित्रा-सारख्या थोर ऋषींच्या मते सिद्ध झालें; आणि विचार केला तर यांत त्याचे हातून दोष घडला असें कोणी म्हणणारहि नाही. कारण स्त्रीवधाचा दोष शास्त्रांत सांगितलेला असला तरी तो स्त्रीजातीची स्वसंरक्षणाविषयींची असमर्थता लक्षांत घेऊन त्या दृष्टीनें आहे हें येथें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. हा भेद शास्त्रांत केलेला नाही व याकरितां रामाचें मन त्या वेळीं साशंक झालें होतें; आणि अरण्यांत शूर्पणखेचे नाक-कान कापून तिला रामानें विरूप केलें तें केवळ हा दोष टाळण्यासाठीं होय. ताटकेच्या उपद्रवामुलें त्या प्रदेशांतील मनुष्यवस्ती उठून जाऊन तो प्रदेश निर्मनुष्य झाला, होता आणि तिचा वध झाल्यावर तो वस्ती करण्यास पात्र झाला इकडे लक्ष दिल्यास तिचा वध करण्यांत दोष झाला नाही, असें विश्वामित्राप्रमाणें कोणीहि विचारी पुरुष मान्य करील.

आतां दुसरा दोष म्हटला म्हणजे खराशीं युद्ध करितांना तीन पावलें मागें घेण्याचा. याविषयीं रामायणांत मूळचें वर्णन पुढीलप्रमाणें आहे—

विफलः स कृतो बाणैः खरो रामेण संयुगे ।

मत्तो रुधिरगंधेन तमेवाभ्यद्रवद् द्रुतम् ॥३।३।२२॥

वृद्धांचीं चरितें असोत किंही तेथेंच साधू रते ।

केला स्त्रीवध, जाहलें यश महा, लोकीं खरे थोर ते ।

मागें तीन पदें दिलीं खर-रणी, आश्चर्य वाटे मना ।

केलें कौशल वालिच्याहि निधनीं तें ठावकें या जना ॥१७॥

—परशुरामपंततात्या गोडबोलेकृत मराठी भाषांतर.

तमापतन्तं संकुञ्चं कृतात्त्रो रुधिराप्लुतम् ।

अपासर्प दिद्वन्निपदं किञ्चित्त्वरितविक्रमः ॥२३॥

“संग्रामामध्ये आपल्या बाणांच्या योगाने रामाने खराला अगदी विकल केले होते, तरी रक्ताच्या गंधाने तो मत्त होऊन पुनरपि रामावरच धांवला. तेव्हा रक्ताने भरून गेलेला तो क्रुद्ध राक्षस अंगावर चाळून येत आहे असे पाहतांच सत्वर पराक्रम करणारा तो अखवेत्ता राम दोनतीन पावले मागे सरला. ”

या वेळी रामाने जो बाण मारला त्यानेच तो राक्षस पतन पावला. रामाने तीन पावले मागे घेतल्याची कथा याप्रमाणे आहे. मूळ कथा वाचू लागले असता रामाकडे यांत दोष येत आहे किंवा काय असा संशयहि मनांत येत नाही. युद्ध करीत असता पाठी परतणे क्षत्रियाला दोषावह आहे हे खरे; तथापि येथे राम परत फिरला तो भीतीने किंवा स्वसंरक्षणासाठी नसून युद्धाचे काम चालू ठेवण्यासाठी होय व हे त्याच्या पुढील पराक्रमावरून कळून येत आहे. राक्षस अंगावर चाळून येत आहे असे पाहून बाण घेता यावा म्हणून बहूधा तो थोडा मागे सरला असावा. कारण उभा असलेल्या जागी राहून बाण मारावयाचा तर तो राक्षस अगदी जवळ आला होता; तेव्हा युद्धाचे सोयीसाठी त्याला हे सर्व करावे लागले. मूळांत हे स्पष्ट लिहिलेले नाही. आणि रामाच्या या कृतीविषयी वाल्मीकि महर्षींना शंकाहि आली नाही, त्याचे हेच कारण असावे. युद्धापासून पराङ्मुख न होणे हे क्षत्रियांचे वर्णविहितकर्तव्य, व म्हणून धर्मदृष्ट्या काय तो येथे आक्षेपकांचा आक्षेप आहे. नाही तर नुक-कल्याच झालेल्या महायुद्धांत “ आमच्या सैन्याने मोठ्या शिताफीने माघार घेतली ” अशा प्रकारच्या तारा आपण वर्तमानपत्रांतून काय थोड्या वाचल्या ? पळतां भुई थोडी झाली तर त्यांतहि आपली शिताफी असल्याचा देखावा दाखविण्याची शिताफी महर्षींच्या काव्यांत नाही, हे मात्र निश्चित आहे; आणि त्यांच्या या सरळपणामुळे आक्षेपकांना आक्षेप घेण्यास वाव राहिला आहे. षाकां येथे राम भीतीने पाठी फिरला नसल्यामुळे कोणत्याहि दृष्टीने त्यावर आक्षेप घेण्यासारखा नाही.

आतां तिसरा आक्षेप वालिवधावरिल होय. वालिवधाची कथा प्रसिद्ध आहे व वालीचा वध रामानें आड राहून केला हा आक्षेपांतील मुद्दा आहे. वाली पतन पावल्यावर राम त्याचे दृष्टीला पडला तेव्हां त्यानें त्याबद्दल स्पष्ट बोद्धून दोष दिला. वालीनें रामावर दोन प्रकारें आक्षेप घेतला आहे. (१) आडून वध करण्यांत अधर्म घडला. (२) व स्वतांची स्त्री परत मिळविण्याचे कामीं सुग्रीवाचें साहाय्य मिळावें या हेतूनें हा प्रयत्न रामानें केला, तो हेतु त्याचे-पेक्षां वालीचें साहाय्य त्यानें मिळविलें असतें तर अधिक लवकर सफल झाला असता. अर्थात् सुग्रीवाचें साहाय्य मिळविण्यांत त्याचें धोरण चुकलें. रामानें वालीचें निंदात्मक भाषण ऐकल्यावर त्याला जें उत्तर दिलें तें प्रथम पाहून मग त्याविषयी विचार करणें युक्त होईल. याकरितां तसें करूं. सुग्रीव हा वालीचा कनिष्ठ बंधु आणि सुग्रीवाची स्त्री रुमा शाखदृष्ट्या त्याला स्नुषेप्रमाणें असलेली, तिचा अभिलाष वालीनें केला, व या अधर्माकरितां राजसत्ताधारी या नात्यानें त्याला आपण देहान्तदंड केला असें येथें रामाचें म्हणणें आहे. राम राज्या-पासून भ्रष्ट झालेला, तेव्हां त्याला हा अधिकार कसा प्राप्त झाला, अशी शंका कदाचित् येथें कोणी घेईल, तर तिचाहि परिहार रामानें येथें केला आहे. सर्व पृथ्वीवर सत्ता भरताची असून धर्मरक्षणार्थ त्यानें आपली त्याप्रमाणें आणखीहि कित्येक राजांची योजना केली आहे व धर्मवृद्धीसाठीं आपण पृथ्वीवर संचार करीत असतो आणि अधर्मानें वागणारांचा निग्रह करीत असतो, असें येथें रामाचें म्हणणें आहे. वालीचा वध करून धर्मशास्त्राची आज्ञा आपण पाळिली असें येथपर्यंत प्रतिपादन करून या कामीं आपण कसे निर्दोषी आहों, हें दाख-विण्याकरितां रामानें आणखी दोन कारणें दिली आहेत. (१) सुग्रीवाशीं आपलें सख्य असून वालीचा वध करण्याचें आपण वानरांच्या समक्ष त्याला आश्वासन दिलें होते; व त्याप्रमाणें त्याचा वध करून आपण आपलें वचन पुरें केलें आहे. (२) धर्मवेत्ते राजर्षि मृगया करितात, अर्थात् ती निर्दोष आहे; व मृगया करणारे लोक मृगाचा आडूनहि वध करितात. तेव्हां वाली शाखा-मृगापैकीं एक असल्यामुळे त्याचा आडूनहि वध करण्यांत दोष नाही. रामाचें

याप्रमाणें स्वकृतीचें समर्थन ऐकून वाली निरुत्तर होऊन स्तब्ध झाला व त्यानें पूर्वी आपण केलेल्या अप्रिय भाषणाबद्दल रामाची क्षमा मागितली.

आरोपीनें अपराध केल्याचें मान्य करून क्षमा मागितल्यावर त्याविषयीं विचार करण्याचें कारण राहात नाहीं व त्याचा उपयोगहि नसतो; तथापि हा नियम सर्वसामान्य असला तरी येथें लावितां येण्यासारखा नाही. कारण राम-चरित्र हे बोलून चालून असामान्य आहे व तें आदर्श म्हणून लोकांपुढें असल्यामुळे अशा आक्षेपाविषयीं तत्त्वदृष्ट्या विचार करणें अवश्य आहे. रामाचें भाषण ऐकून वाली निरुत्तर झाला खरा; पण त्यानें केलेल्या भाषणांत वालीच्या आक्षेपाला उत्तर आहे कोठें ? त्याचा आक्षेप आडून वध केल्याबद्दल आहे व रामाचें उत्तर वालीनें भावजयींशीं संबंध ठेविल्याबद्दल त्याला आपण शासन केल्याविषयीं आहे. शासन करण्याचें कारण रामानें सांगितलें तें ठीक, पण शासन करावयाचें तें आडून कां, याचें कारण रामानें सांगितलें नाहीं; व तें सांगतां येण्यासारखेहि नाहीं. आडून शासन करण्यांत राजाची दुर्बलता व्यक्त होत नाहीं काय ? बरें, आड राहून वध करण्याचें समर्थन करण्यासाठीं रामानें मृगयेचें प्रमाण दिलें आहे, तें तर विलक्षण आहे. मृगयेच्या पशूंमध्ये वालीची गणना करणें उघडउघड अयुक्त आहे. स्वतां रामानें सुग्रीवाचे राज्यांत आपलें अरण्यवासाचें व्रत भंगूं नये म्हणून प्रवेश केला नव्हता व त्यावरून त्यांची गणना त्याचे मते मनुष्यवर्गांत होत होती, यांत संशय नाही. आणि याविषयीं सविस्तर विवरण आम्हीं वानरांविषयींच्या स्वतंत्र प्रकरणांत केलें आहे. अर्थात् या वेळेपुरतें त्याला शाखामृग म्हणून रामाला आपल्या कृतीचें समर्थन करितां येणार नाहीं व केलें तरी तें त्याच्या स्वतांच्या कृतीमुळेच अयुक्त ठरतें. दुसरें असें कीं, मृगया करणारे लोक मृगांचा आडूनहि वध करीत असले तरी त्याविषयीं धर्माधर्मविषयक चर्चा कोणत्या मृगानें त्या वेळेपर्यंत केली होती ? अशी चर्चा करणारा हा पहिलाच मृग रामाला भेटला व यांतच त्याचें विशिष्टत्व सिद्ध झालें. मृग हा भक्ष्य म्हणून मारावयाचा ठरल्यावर त्याला निदान हाक मारून तरी मारूं नये असें फार तर या वेळीं एखादें “ जीवदयाप्रसारक मंडळ ”

असतें तर त्यानें म्हणावयाचें. स्वतां मृग चर्चा करावयास कोठचा येणार? वाली तर स्वतांला मृग समजून बोलत नसून एक प्रतिपक्षी योद्धा या नात्यानें त्यानें रामाला स्पष्टपणें सांगितलें आहे कीं, “हे राजपुत्रा, समरांगणामध्ये माझ्या दृष्टी पडून जर तूं माझ्याशीं युद्ध केलें असतेंस तर आज माझ्या हातून वध पावून तुला यमाचें दर्शन घेण्याची पाळी आली असती.” (४।१७।४७) वालीच्या या आव्हानाचा स्वीकार करणें त्या वेळीं शक्य नव्हतें; कारण वाली पतन पावल्यावर त्यानें तें केलेलें आहे. सुग्रीवाकरितां रामानें त्याला प्रारंभी युद्धाला बोलावून त्याशीं दोन हात केले असते तर मात्र आक्षेपाला अवकाश राहिला नसता. सुग्रीवाला दिलेल्या आश्वासनाप्रमाणें आपण आपलें वचन पुरें केलें असें जें रामाचें म्हणणें आहे तें तर या कार्मी कारण म्हणून पुढें आणण्यासारखें नाही. सुग्रीवाचें साहाय्य आपणास मिळावें म्हणून रामानें त्याला आधीं साहाय्य करण्याचें वचन दिलें व त्याप्रमाणें त्यानें वालीचा वध केला, हें खरें; तथापि यांत आड राहून वालीचा वध करण्याचें वचन कोठें दिलेलें आहे? आणि तसें दिलें असें मानिलें तर तें देण्याचा आणखी एक दोष मात्र येऊं लागेल; सात तालवृक्षांचा एका बाणानें भेद करून रामानें आपल्या सामर्थ्याचा सुग्रीवाला प्रत्यय आणून दिला व तो आल्यावर त्यानें किष्किधेत जाऊन वालीला आव्हान केलें. सुग्रीवाला रामाचे सामर्थ्याचा प्रत्यय आला, यांतच त्यानें समोर राहून युद्ध करावें अशी सुग्रीवाची इच्छा व रामाची सिद्धता हीं व्यक्त होतात. नाहीं तर आड राहून बाण मारावयाची योजना केल्यावर सामर्थ्याचा प्रत्यय पाहण्याचें आणि तो दाखविण्याचें प्रयोजन काय? सात तालांचा रामानें भेद करितांच सुग्रीवाला विश्वास वाटून तो तर म्हणतो—“हे ककुत्स्थकुलोत्पन्ना रामा, ज्यानें प्रचंड सात तालवृक्ष, पर्वत आणि भूमि हीं एका बाणानें विदीर्ण करून टाकिलीं, त्या तुझ्याशीं समरांगणामध्ये कोण बरें सामना करणारें आहे?” (४।१२।९) अर्थात् येथें समरांगणामध्ये समोर राहून रामानें युद्ध करावें अशी सुग्रीवाची इच्छा व्यक्त होते. आडून बाण मारिला तरी मारणाराचे अंगीं सामर्थ्य नसेल तर तो प्रतिपक्ष्याला स्पर्श करून पडेल व वैरांत अधिक भर मात्र पडेल. तेव्हां त्यांतहि सामर्थ्याची आवश्यकता आहे; आणि वालीशीं प्रथम युद्ध झालें

त्या वेळीं रामादि सर्व मंडळीं झाडींत लपून राहिली असल्याचें लिहिलें आहे. तेव्हां आड राहून बाण मारण्याची ही योजना आधींपासून होती असें मानणें भाग आहे, हें खरें. परंतु सामर्थ्याचा प्रत्यय आल्यावर अशी दुर्बलाप्रमाणें योजना करावयाचें कारण तरी काय ? बरें, रामानें कशाहि प्रकारें वालीचा वध करण्याचें आश्वासन सुग्रीवाला दिलें व आपलें वचन पुरें केलें असें मानिलें तरी वालीला त्याचा वध करण्यास हें कारण कसलें सांगावयाचें ?

रामानें वालीला कितीहि कारणें सांगितलीं असलीं तरी त्याचें भाषण ऐकून तो जो निरुत्तर झाला, त्याचें कारण शोधावयाचें तर तें एक आहे व तें त्याचा सुग्रीवाचे स्त्रीशीं असलेला संबंध होय. या वेळीं त्याला प्राणांतिक वेदना होत होत्या व त्यामुळे त्याला सर्व पापकर्मे डोळ्यांपुढें दिसूं लागलीं होती. रामानें त्याच्या पापकर्माचा त्याचेसमोर उच्चार करून त्यानिमित्त देहान्त दंड केल्याचें त्याला बजाविल्यामुळे त्याचे पश्चात्तापांत अधिक भर पडली. अशा मनःस्थितींत रामानें सांगितलेल्या इतर कारणांविषयीं त्यानें साधकवाधक चर्चा न करितां क्षमा मागितली, हें साहजिक आहे. रामानें हें एकच कारण सांगून तो स्तब्ध झाला असता तरी याकरितां चालण्यासारखें होतें. परस्परांना मारक अशीं एकामागून एक कारणें सांगून आपल्या भाषणांत त्यानें घोंटाळा मात्र करून ठेविला आहे. त्याला प्रथम त्याच्या पापानिमित्त दंड केल्याचें सांगितलें व लगेच मृगया करणारे आड राहूनहि मृगांचा वध करितात, त्याप्रमाणें त्याला आपण आड राहून बाण मारिला, असें सांगितलें. या दोहोंचा मेळ कसा घालावयाचा ? वालीची पशूंत गणना केल्यावर त्याला विवाहासंबंधाचें बंधन कसलें राहाणार ? आणि मग त्याला स्नुषागमनानिमित्त दंड कसा करावयाचा ? अनिवंध्य व्यवहार ह्याच पशूंचा धर्म व त्याप्रमाणें वाली वागला दुसरे काय ? बरें, ज्या पापाकरितां वालीचा वध रामानें केला, त्यासारखें पाप पुढें सुग्रीवानें केलें, त्याचें रामानें काय शासन केलें ? सुग्रीवाची स्त्री रुमा वालीनें उपटिली तर सुग्रीवानें वालीची स्त्री तारा त्याचेमागे उपटिली. कनिष्ठ बंधूची स्त्री या नात्यानें रुमा ही वालीची सून होते, तर वालीची स्त्री तारा ही सुग्रीवाला मातेच्या स्थानीं होते. हा संबंध जमण्याला वालीचे मृत्यूनंतर फार दिवसहि लागले नाहींत. वर्षाकालाचा प्रारंभ

होण्यापूर्वी वाली मृत झाला व तो काळ संपून शरदृतूचे प्रारंभी सुग्रीवाला आपल्या प्रतिज्ञेचें स्मरण देण्याकरितां मारुती त्याजकडे गेला, त्या वेळीं तो अहो-रात्र तरुण स्त्रियांशीं विलास करण्यांत गुंग होऊन गेला होता, असें लिहिलें असून तेथेंच त्याला वालीची स्त्री तारा प्राप्त झाल्याचें सांगितलें आहे. (४। २९।४) हा व्यवहार गुप्तपणें चालला होता व त्याची वाच्यता झाल्यास चित्रांतील विश्रामित्राप्रमाणें सुग्रीवानें तोंडावर हात धरून तें झांकून टाकिलें असतें, असें नसून, तो सर्वास माहीत होता. सुग्रीवाला रामाचा तीव्र संदेश पोंचविण्याकरितां लक्ष्मण त्याकडे गेला, त्या वेळीं सुग्रीवानें बोलण्यांत चतुर म्हणून तारेला त्याजकडे पाठविलें. या वेळीं तारा लक्ष्मणाशीं भाषण करितांना म्हणते, “ हे शत्रुतापना लक्ष्मणा, रामाच्या प्रसादामुळेच कीर्ति, रुमा, मी आणि अक्षय्य वानरराज्य हीं सुग्रीवाला इहलोकीं प्राप्त झालीं आहेत. ” (४।३५।५) येथें तारेनें सुग्रीवाशीं जडलेला आपला नवा संबंध निःशंकपणें सांगितलेला आहे व बोलतांना त्याची कारणपरंपरा रामाशीं नेऊन मिडविली आहे. वालीला अगभ्यागमनाबद्दल देहान्त दंड करणाऱ्या रामानें सुग्रीवाची त्याच प्रकारचें पापकर्म तो करीत असल्याचें कळल्यावर उपेक्षा कां करावी ? पतीचे मागें अन्य पुरुषाशीं संबंध जोडण्याचा प्रघात वानरांमध्ये असावा किंवा काय हें निश्चितपणें कळण्यास मार्ग नाही. वालीनें प्राणोत्क्रमणापूर्वीं जें सांत्वनपर भाषण केलें, त्यांत सुग्रीवाला तारा ही राजकारणांत वगैरे चतुर असून तिच्या सांगण्याप्रमाणें वागण्याचा उपदेश केला आहे. त्यावरून हा संबंध त्यानें अनुमानिलेला दिसत नाही; पण हा संबंध वाली जिवंत असतांच जडला असावा, असा अंगदाच्या भाषणावरून संशय येतो. सीताशुद्धयर्थ गेलेले वानर तिचा शोध न लागल्याल्यामुळे निराश होऊन प्रायोपवेशनार्थ वसले असतां अंगद इतर वानरांना उद्देशून म्हणतो:—

स्वैर्यमात्ममनःशौचमानृशंस्यमथाऽऽर्जवम् ।

विक्रमश्चैव धैर्यं च सुग्रीवे नोपपद्यते ॥४।५५।२॥

भ्रातुर्ज्येष्ठस्य यो भार्या जीवतो महिषीं प्रियाम् ।

धर्मेण मातरं यस्तु स्वीकरोति जुगुप्सितः ॥३॥

“स्यैर्य, मनाची शुद्धता, अहिंसा, सरळपणा, पराक्रम व धैर्य हे गुण सुग्रीवाचे ठायीं असण्याचा संभव नाही. अहो, ज्येष्ठ भ्रात्याची प्रिय भार्या जी पट्टराणी असून धर्मदृष्ट्या त्याची माता होते तिशीं तो जिवंत असतां ज्या पापी पुरुषानें संबंध ठेविला (त्याचे ठायीं हे गुण कोठले असणार?)” अंगदानें उल्लेखिलेला हा संबंध वालीशीं सुग्रीवाचा कलह होऊन सुग्रीवानें किष्किंधेतून पळ काढण्यापूर्वीचा असावा; कारण नंतरचा रामायणांत वर्णिलेला संबंध वाली जिवंत असतांचा नव्हे, हें सांगावयास नको. सुग्रीव व वाली यांमधील कलहाचें कारण रामायणांत सांगितलेलें आहे, तें पाहिलें तर त्यांमध्ये इतका द्वेषभाव उत्पन्न होण्यास तें पुरेसें आहे असें वाटत नाही. वाली हा कितीहि मानी व तापट असला तरी सुग्रीवानें पायां पडून क्षमा मागितल्यावरहि त्यानें त्याला क्षमा न करितां एका वस्त्रानिशीं हाकून लावावा, याचा उलगडा रामायणांतील कथेवरून होत नाही. अंगदानें उल्लेखिलेला हा संबंध वालीनें मनांत ठेवून सुग्रीवाला या निमित्तानें हाकून तर लाविला नसेल ना, असा येथें तर्क होतो. असो. अंगदाच्या वरील भाषणावरून त्याला स्वतांच्या मातेचें दुर्वर्तन पाहून मनांत खंती वाटत होती असें दिसतें. वालिवधानंतरच्या संबंधाविषयीं तो येथें कांहींच बोलत नाही व हा संबंध उघडपणें आणि सर्वांना विदित असल्यामुळे त्याविषयीं त्याला बोलण्याची आवश्यकता वाटत नसावी अशी येथें कल्पना करितां येण्यासारखी आहे आणि यासाठीं त्यावरून त्यांच्या समाजांतील प्रघाताविषयीं कांहींच अनुमान करितां येत नाही. कदाचित् वाली जिवंत असतां सुग्रीवानें केलेल्या पापकर्माचें महत्त्व अधिक व याकरितां त्याचा उल्लेख अंगदानें करून पुढील संबंध सर्वांना माहीत असल्यामुळे त्याचा उल्लेख केला नसल्याचा संभव आहे. कांहीं असलें तरी पापकर्म दडत नाही आणि धर्मशास्त्रांची मोठी उलथापालथ केली तरी पापाचा पुण्यांत समावेश करितां येत नाही. रामानें वालीला दंड केला व सुग्रीवाची उपेक्षा केली ही गोष्ट सूर्यप्रकाशाइतकी उघड आहे. तेव्हां वालीवधाचें समर्थन करितांना रामानें पुढें आणिलेलीं सर्व कारणें निरूपयोगी आहेत; आणि अशा रीतीनें वालीवधाचें दंड या नात्यानें समर्थन न होतां त्यानें अडून बाण मारिला हा दोष त्यामुळे अधिक दृढ झाला आहे.

वालीनें आपल्या भाषणांत रामाला, आपल्याशीं सख्य जोडिलें असतें तर आपण सीतेला लवकर आणून दिली असती, असें सांगितलें आहे व तें वालीचे पराक्रमाकडे पाहिलें तर असंभवनीय वाटत नाहीं. तसें झालें असतें तर रामाला परिश्रम कमी पडून कार्य सत्वर झालें असतें; परंतु सुग्रीवाशीं तरी रामाचें सख्य कबंधाचे सांगण्यावरून राम त्याचे प्रदेशांत त्याचा शोध करीत आला तेव्हां झालें. रामाला दोघांचीहि माहिती त्यानें सांगितली व सुग्रीवाशीं सख्य करण्याची सूचना केली, त्याप्रमाणें रामानें केलें. यामुळें वालीशीं सख्य करण्याची कल्पना रामाचे मनांत येण्यास त्याला संधिच मिळाली नाहीं. तथापि अन्यदृष्टीनें विचार केल्यास झालेला इतिहासच युक्त झाला असें म्हणावें लागतें. “ इतिहास कधीं फिरवितां येत नाहीं ” किंवा “ भवितव्यता बलीयसी ” असें म्हटलें म्हणजे पुढील चर्चाच आटोपली; पण आम्ही तशा भावनेनें या इतिहासाची युक्तता दाखवीत नाहीं व त्या भावनेनें चर्चा करण्यास लेखणी हातीं धरिली नाहीं. झालेल्या इतिहासाची युक्तायुक्तता तत्त्वदृष्ट्या आम्हांला पहावयाची आहे. सुग्रीवाहून वाली बलिष्ठ व याकरितां रावणाचा पराभव त्यानें लवकर केला असता हें खरें; पण या कामीं आवश्यक असलेलें रामाचें वालीशीं सख्य व्हावें कसें ? सुग्रीवाची स्त्री वालीनें पळविल्यामुळें त्याला स्त्री नव्हती व त्याचे भीतीमुळें ऋष्यमूक पर्वताबाहेर त्याला पाऊल टाकितां येत नव्हतें; आणि अशा रीतीनें सुग्रीव समदुःखी होऊन त्याला कोणाचे तरी साहाय्याची अपेक्षा उत्पन्न झाल्यामुळें त्याशीं रामाचें सख्य होण्यास वेळ लागला नाहीं. रामाशीं सख्य करण्यास सुग्रीवाप्रमाणें वालीचें काय अडलें होतें ? कबंधानेहि हा विचार करूनच रामाला सुग्रीवाचें नांव सुचविलें. सुग्रीवाला कोणाचे तरी साहाय्याची याप्रमाणें अपेक्षा असतां रामाला त्याची किती मनधरणी करावी लागली ! रामलक्ष्मणांला पाहिल्यावर सुग्रीवानें त्यांचा शोध करण्याकरितां त्यांकडे मारुतीला पाठविलें. या वेळीं मारुतीला लक्ष्मणानें सर्व वृत्तांत सांगितला व शेवटीं सुग्रीवाचें साहाय्य मिळावें म्हणून तो म्हणतो “ जो माझा गुरु धर्माचा राघव शरण जाण्यास पूर्वी योग्य होता तो आज सुग्रीवाला शरण गेला आहे. शोकग्रस्त झालेला राम अगदीं शोकाच्या अधीन होऊन जर शरण

आला आहे तर सुग्रीवानें आपल्या सेनानायकांसहवर्तमान त्याच्यावर कृपा करणेच योग्य आहे. ” (४।४।२०;२४) मानी राम व तापट लक्ष्मण या दोघांनीहि याप्रमाणें भाषा योजिलेली ऐकूनहि मनाला विषाद वाटतो व ती वाचवत नाही. मग वालीचें साहाय्य त्याला कसें मिळवितां आलें असतें ? वालीचें साहाय्य मिळवून त्याजकडून रामानें सीता परत मिळविली असती तर तें कार्य लवकर झालें असतें, हें खरें; परंतु बलिष्ठ वाली जिवंत राहून रावणाची कार्ये त्यानें पुढें चालविलीं असतीं असें त्याचे पूर्वचरित्रावरून अनुमान होतें. तेव्हां सुग्रीवाचें साहाय्य मिळविण्याचे अपेक्षेनें रामाचे हातून वालीचा वध झाला हें जगाच्या कल्याणाचे दृष्टीनें एकंदरीत युक्तच झालें. आड राहून बाण मारण्याविषयीं चर्चाहि रामानें त्या वेळीं स्वतांच्या कृतीचें समर्थन करण्याकरितां केली असल्यामुळे येथें करावी लागली. नाही तर ती करण्याचेंहि कारण नव्हतें; आणि वाली दुष्ट व पापकर्म करणारा याकरितां तो कोणत्याहि रीतीनें एकदां जगांतून गेला व त्याला रामबाण कारण झाला एवढी एकच गोष्ट रामाच्या या कृतींत समर्थनीय आहे.

रावणवधानंतर सीतेनें जें दिव्य केलें त्या वेळीं असाच एक अनुचित प्रकार रामचरित्रांत घडला आहे. सीता पुढें आल्यावर तिला उद्देशून रामानें जें भाषण केलें त्यांत त्यानें परगृहीं फार दिवस राहिल्यामुळे आपण तिचा स्वीकार करणार नाहीं, असें सांगितलें आहे. सीतेच्या पावित्र्याविषयीं वास्तविक रामाला पूर्ण विश्वास होता व पूर्वीचें भाषण त्यानें केवळ अपकीर्तिनिवारणार्थ केलें हें सर्वप्रसिद्ध आहे व तसें मागाहून रामानें बोलून दाखविलेंहि आहे. (६।११। १६) या प्रसंगीं रामानें जें प्रथम भाषण केलें त्यांत सीतेला शेवटीं राम म्हणतो “ हे भद्रे, मनाचा निश्चय करून तुला ही गोष्ट मी सांगितली आहे. आतां तुझी इच्छा असल्यास लक्ष्मणापाशीं अथवा भरतापाशीं—जेथें तुला बरें वाटेल तेथें राहा. अथवा हे सीते, शत्रुघ्न, सुग्रीव अथवा राक्षस विभीषण यांपैकीं कोणाजवळ किंवा तुला जेथें सुख वाटेल तेथें तूं राहा. ” (६।११।२२-२३) सीतेशीं केलेलें हें भाषण त्यानें स्वतांविषयीं लोकांत अपकीर्ति होऊं नये एवढ्याकरितां केलेलें अर्थात् औपचारिक होतें; आणि हें खरोखरचें मानिलें तरी

त्याचा वरीलप्रमाणें उपसंहार करण्याचें प्रयोजन दिसत नाही. सीतेला तीव्र संताप येऊन तिनें अग्निशुद्ध व्हावें अशी रामाची इच्छा होती, असें मानिलें तरी तसा संताप तिच्यासारख्या मानी स्त्रीच्या ठायीं उत्पन्न करण्यास रामाचे पहिले वाक्प्रहार कांहीं असमर्थ नव्हते. सीतेला वाटेल तिकडे जा असें सांगतांना रामानें आपण होऊन लक्ष्मण, भरत, शत्रुघ्न, सुग्रीव व विभीषण यांचीं नांवें सुचविलीं. हा प्रकार एकंदरीत अनुचित झाला. एक तर त्यांचीं नांवें सांगण्याची येथें आवश्यकता नव्हती; आणि दुसरें असें कीं, तीं सांगण्यामुळे त्यांचे चारित्र्यावर निष्कारण शिंतोडा उडविला गेला. सुग्रीवाचें चरित्र फार तर या कामीं अुकूल म्हणतां येईल; पण विभीषणाविषयीं असें कां म्हणावें ? त्याचें चरित्र परिचित नव्हतें असें मानिलें तरी अपरिचिताविषयीं अनुचित विधान तरी एकदम कसें करावें ? स्वतांच्या तीनहि बंधूंचीं निर्मल चरित्रें तर रामाचे दृष्टीपुढें होतीं. लक्ष्मण तर त्याला अत्यंत जिह्वाढ्याचा आणि परस्त्रीकडे अवलोकनहि करावयाचें नाही अशा निर्मल अंतःकरणाचा. मग त्याविषयीं रामानें असें विधान कसें करावें ? रामानें येथें त्यांना कोणताहि दोष दिला नाही हें खरें; तथापि असें बोलण्यांत ती यांपैकीं कोणाशीं रहावयास गेली तर तो तिला आपल्यापाशीं ठेवून घेईल, असा जो ध्वनि निघत आहे तोच त्यांवरील दोषारोप होय आणि हा कारणावांचून रामानें केलेला आहे. यांतील तिघे तर हें भाषण चालू असतां तें तेथें ऐकत उभे होते. त्यांना हें ऐकून हा आरोप लक्षांत आल्यावांचून कसा राहील ? आणि लक्षांत आल्यावर मनाला उद्वेग कां वाटणार नाही ? श्रोत्याला न दुखवितां बोलण्याचा जो रामाचा निरंतरचा बाणा त्याला येथील भाषणानें विरोध येत आहे आणि रामाचे इष्ट कार्याचे दृष्टीनें त्याची तादृश आवश्यकता दिसत नाही.

उपसंहार.

रामचरित्रांतील दोष, हातीं घेतलेल्या विवेचनांत अपूर्णता राहूं नये, याकरितां दाखविले आहेत; नाहीं तर ते त्याच्या गुणसमुच्चयामध्ये सहज विरून जाऊन अदृश्य होणारे आहेत. पित्याला वचनांतून मुक्त करण्याकरितां त्यानें राज्याचा त्याग करण्यांत दाखविलेला स्वार्थत्याग व लोककंटक रावणाचा निः

पात करून संपादिलेली निर्मल कीर्ति हीं लोकांपुढें अक्षय्य उजळत राहाणारीं असून यांपुढें प्रेक्षकांचे नेत्र दिपून जाऊन त्यांना असले दोष दिसणारहि नाहींत. पौर्णिमेच्या विशाल चंद्रबिंबांत कलंक मधूनमधून दिसत असला, तरी त्याचे प्रकाशांत त्यामुळे थोडीच न्यूनता भासणार आहे ? चंद्रिकेकडे पाहून कोणाचेंहि मन आनंदित होईल आणि त्या आनंदांत चंद्रावरील कलंका-मुळे कांहीं उणीव भासणार नाहीं तेव्हां दुर्बीण घेऊन चंद्रावरील कलंक शोधीत राहाण्यापेक्षां चकोर होऊन चंद्रिका लुटीत राहाणें अधिक बरें नव्हे काय ? समुद्राची विशालता पाहावी, त्यानें पृथ्वीभोंवतीं कसें वेषण केले आहे, त्याचें कौतुक करावें ! आणि देशोदेशीं होणारे विविध पदार्थ सर्वांना यथेच्छ पौंचविण्याचें कार्य तो अखंड करीत असल्याचें पाहून त्याला धन्यवाद द्यावा, हें युक्त होय; त्याचें उदक तोंडांत घालून त्याची रुचि पाहाण्यांत लाभ कोणता ? आपलें तोंड मात्र खारट व्हावयाचें. रामचरित्राकडे याच न्यायानें आपण पाहावयाचें आहे. त्याचा स्वार्थत्याग आपण ढोळ्यांपुढें निरंतर ठेवावा; तो एका सार्वभौम राजाचा पुत्र असतां त्याची राहाणी किती साधी असे इकडे लक्ष द्यावें; लहान असतांहि विश्रामिन्नांबरोबर यज्ञसंरक्षणाकरितां जाण्यांत त्यानें जी कर्तव्यपरायणता दाखविली तिचा आदर्श आपल्यापुढें ठेवावा; जनकाकडील धनुष्य मोठमोठ्या वीरांना सज्ज करितां आले नाहीं, हें कळलें असूनहि तें सज्ज करण्याचा यत्न करण्यांत त्याचें जें धाडस दिसून येतें त्याची आठवण ठेवावी; राज्याभिषेकसमयीं वनवासाचा प्रसंग आला असतां सत्याकरितां तो पत्कारण्यांत त्याचें धैर्य, कर्तव्यनिष्ठा व स्थितप्रज्ञता वगैरे जे गुण व्यक्त होतात, त्यांचें चिंतन करावें; कुटुंबांतील व्यक्तींशीं व समाजाशीं वागतांना त्यानें जें धोरण ठेविलें त्याचें अनुकरण करावें; सीताहरणानंतर ती परत मिळण्याची आशा नसतां तिचा शोध काढून परत मिळविण्याचे कामीं त्यानें न थांबतां कार्यसिद्धीपर्यंत जे नेटाचे व अपूर्व प्रयत्न केले त्यांकडे कोणत्याहि कार्याला लागतांना पहावें, हेंच एकंदरीत युक्त होय. सीताहरणानंतर रामानें केलेल्या विलापाचें अनुकरण करण्यास कौशल्याची अपेक्षा नसते. तें कार्य पुढें आदर्श नसला तरी कोणालाहि करितां येतें. रामाच्या चरित्राचें रहस्य

त्याचे गुणसमुच्चयांत आहे. राम या नांवाला महत्त्व त्याच्या चरित्राने आले आहे. त्याचे पूर्वी व त्याचे मागे राम या नांवाच्या व्यक्ति अनेक होऊन गेल्या. जाम-दग्न्य राम तर प्रसिद्ध आहे. ऐतरेय ब्राह्मणांत राम नामक एका ऋषीचा उल्लेख आहे; आणि असे, त्या कार्त्तिकी प्रसिद्ध असलेल्या नांवांतीलच एक नांव दशरथाने आपल्या पुत्राला ठेविले. * पण ती सर्व नांवे त्या व्यक्तींबरोबर लुप्त होऊन गेली आणि आतां त्यांची माहिती मिळविण्याला कांहीं साधन राहिले नाही. दाशरथि रामानिमित्त त्यांचा शोध तरी आम्हांला करावा असे वाटले. तेव्हां त्याच्या चरित्राचे हें महत्त्व जाणून या गुणदोषविवेचनांतील दोषांसंबंधीचे विवेचन ते टाळण्यापुरते वाचावे, अशी वाचकांस विनंति आहे. गुणविषयक विवेचनांत काय तो राम आहे, हें लक्षांत ठेवावे.

२ लक्ष्मण,—रामाचा सहचर.

रामायणांतील सहा कांडांत किंबहुना मुख्य रामचरित्रांत राम व लक्ष्मण या जोडीने सर्व काम केले आहे व यामुळे रामाच्या गुणदोषविवेचनांत लक्ष्मणाचा उल्लेख वारंवार आलेला आहे. त्याचे गुणदोषांविषयी तेथे अप्रस्तुत म्हणून विवेचन केले नसले तरी ते अंशतः होऊन गेले आहे, हें सांगावयास नको. तो लहानपणापासून रामाशी प्रेमाने वागत असे. “आपल्या शरीराची पर्वा न करितां रामाला प्रिय असलेली हवी ती गोष्ट तो वैभवशाली लक्ष्मण करीत असल्यामुळे तो त्या रामाचा बहिश्चर प्राण होऊन राहिला होता. त्या लक्ष्मणावांचून त्या पुरुषश्रेष्ठ रामाला निद्रा येत नसे व समीप आणिलेले मिष्टान्नहि तो त्यावांचून भक्षण करीत नसे.” (१।१८।२९-३०) रामावरील या प्रेमास अनुसरून तो कांहीं कारण नसतां रामाबरोबर बनवासार्थ गेला. वनांत गेल्यावर एका झाडाखाली पहिला मुक्काम पडला असतां राम लक्ष्मणाला तेथूनच परत जाण्याविषयी सांगू लागला. या प्रसंगी त्याचे सांगणे नाकारतांना लक्ष्मण म्हणतो,

* रामाचे लोकांमध्ये रामचंद्र असे नांव प्रसिद्ध आहे; परंतु संबंध रामायणांत या नांवाचा प्रयोग कोठे आढळत नाही. त्याला चंद्राचा उपमा पुष्कळ वेळा दिलेली आढळते. एके स्थळी मात्र “रामचंद्रमसम्” असा प्रयोग आहे; तेथेहि उपमान म्हणूनच चंद्राचा प्रयोग केलेला आहे. उपमानोपमेयांचा बहुधा एकजीव होऊन हें नांव लोकांत रूढ झाले असावे.

“हे राघवा, उदकांतून बाहेर काढिलेले मत्स्य ज्याप्रमाणे जिवंत राहणें अशक्य आहे, त्याप्रमाणे तुझा वियोग झाला असतां सीतेला अथवा मला जिवंत राहणें अशक्य आहे.” [२।५३।३१] येथें सीतेचें उदाहरण देऊन आपला निश्चय त्यानें रामाला सुचविला आहे आणि शेवटपर्यंत त्यानें तो तडीस नेला आहे. रामावरील लक्ष्मणाचें प्रेम अकृत्रिम होतें व वयानें त्याचे बरोबरीचा असतां आपल्या कनिष्ठपणाचा अधिकार जाणून तो वागत होता. राम मृगयेला गेला असतां त्याचे मागून त्याच्या रक्षणाकरितां लक्ष्मण धनुर्बाण घेऊन जात असे. [१।१८-३१] व त्याच्या या नित्यक्रमास अनुसरून तो विश्वामित्राबरोबर यज्ञ-रक्षणार्थ गेला. वनवासाला निघतेवेळीं भरत व शत्रुघ्न तेथें नव्हते, परंतु विश्वामित्र आल्यावेळीं चारी राजपुत्र तेथें असतां हे दोघे मात्र त्याबरोबर गेले, यावरून लक्ष्मणाचें रामाशीं अखंड साहचर्य व्यक्त होतें.

रामाला साहाय्य.

लक्ष्मणाला वनांत पाठविण्याची कैकेयीची अट नव्हती व तशी अट घालण्याचें तिला प्रयोजन नव्हतें. अशा स्थितींत तो रामाबरोबर अरण्यवासप्रत पत्करून गेला. सीतेप्रमाणे लक्ष्मणालाहि रामानें आपल्याबरोबर अरण्यांत येण्यास संमति दिली नव्हती; तथापि मागाहून दिली आणि खरोखर रामाबरोबर सीता यावयाची म्हटली म्हणजे लक्ष्मणासारखा जोडीदार बरोबर घेण्याची त्याला आवश्यकताच होती. राम एकटाच जावयाचा असता तर भाग वेगळा. प्रारंभी सीता बरोबर होती म्हणून तिच्या संरक्षणाचे कामीं व पुढें तिचा अपहार रावणानें केल्यावर तिचा शोध करून परत आणण्याचे कामीं रामाला त्याचा उपयोग होऊन त्याला बरोबर आणल्याचें सार्थक झालें. तमसातीरीं पहिला मुक्काम पडला असतां सीतेच्या संरक्षणाकरितां कोणाला तरी बरोबर घेण्याची आवश्यकता होती, असें रामानेंहि बोलून दाखविलें आहे. तो लक्ष्मणाला म्हणाला, “ हे पुरुषश्रेष्ठा, माझ्यामागून येऊन तूं एक कामच केलें आहेस. नाही तर सीतेच्या रक्षणाकरितां कोणाचें तरी साहाय्य घेणें भाग होतें.” (२।४६।९) अरण्यांत येऊन आपण काय करणार हें लक्ष्मणानें रामाला निघते वेळींच सांगितलें आहे. तो म्हणाला, “ प्रत्यंचेसह धनुष्य धारण करून आणि कुदळ

व परडी बरोबर घेऊन मी तुम्हांला मार्ग दाखविण्याकरितां तुमच्यापुढें जाणार. वनांतील मुळें, फळें व तपस्यांना होमकर्माकरितां लागणारे पदार्थ तुम्हांला नित्य आणून देत जाईन. तुम्ही पर्वतावर सीतेसहवर्तमान आनंदानें क्रीडा करित जा. तुम्ही जागें असतां व निजल्यावरहि सर्व कांहीं मी करीन.” (२।३।१२५, २७) लक्ष्मणानें आरंभीं याप्रमाणें काय काय करणार तें सांगितलें व तो त्याप्रमाणें शेवटपर्यंत थागत राहिला. अरण्यांत मार्गक्रमण करित असतां प्रारंभीं सीता पुढें जाऊन तिचेमागून लक्ष्मण व राम अनुक्रमें जात असत व परस्परांचें रक्षण परस्परांना करितां यावें, याकरितां रामानें अशी योजना लक्ष्मणाला सांगितली होती. (२।५२।९४-९६) चित्रकूट सोडून पुढें गेल्यावर मात्र हा क्रम बदलला. सीता पुढें चालली, यामुळें तिला विराध राक्षसानें एकदम पकडिलें; व तेव्हांपासून प्रथम राम, त्याचेमागें सीता व तिचे मागें लक्ष्मण अशा क्रमानें तीं जाऊं लागलीं. (३।११।१) येथील क्रमाचें तादृश महत्त्व नाहीं. सीता बरोबर असल्यामुळें तिच्या संरक्षणाकरितां रामाला लक्ष्मणाची अपेक्षा होती, हें आम्हांला येथें दाखवावयाचें आहे व त्याकरितां हा क्रम सांगितला आहे. खरादिकांशीं रामाचें युद्ध झालें, त्या वेळीं लक्ष्मण सीतेला घेऊन एका मुहेंत जाऊन बसला होता व मायामृगाचे शोधार्थ राम गेला त्या वेळीं पर्णशालेंत सीतेच्या रक्षणासाठीं रामानें लक्ष्मणाला राहाण्याची आज्ञा केली होती. सीतेनें त्याला फार दुरुत्तरे करून रामाकडे पाठविल्यामुळें निरुपाय होऊन तो बाहेर निघून गेला. अशा रीतीनें यदृच्छया लक्ष्मणाचें साहाय्य सुटलें व रावणाला सीतेचा अपहार करितां आला. राक्षसांचें तेथें असलेलें प्राबल्य व आपणावरील त्यांचा रोष लक्षांत आणून आणि कित्येक दुश्चिन्हें पाहून लक्ष्मणानें निघते वेळीं सीतेविषयीं हें भविष्य बोलूनच ठेविलें होतें, (३।४६।३५) तें तंतोतंत खरें ठरलें.

अरण्यामध्ये लक्ष्मण रामाची सर्व प्रकारें सेवा करित असे. यमुनानदीवरून पलीकडे जातांना तेथें उतार नसल्यामुळें लक्ष्मणानें वृक्षाच्या फांधा आणून व त्या बांधून एक तर केली व त्यावरून तीं पलीकडे गेलीं. चित्रकूटावरील पर्णशाला तर लक्ष्मणानें स्वतां बांधिली. पंचवटींतील पर्णशालाहि त्यानें बांधिली

असून ती बरीच मोठी असावी, असे वाटते. अरण्यांतील फळे, कंद वगैरे तो आणून देत असे आणि होमकर्माकरितां लागणाऱ्या साहित्याची सिद्धता तोच करीत असे. चित्रकूटावरील आश्रमापासून उदक दूर असल्यामुळे अवेळीं उदक आणावे लागल्यास मार्ग लक्षांत यावा म्हणून मार्गातील झाडांवर खुणेकरितां लक्ष्मणाने मधूनमधून वल्कले बांधून ठेविली होती. (२।९९।१०) यावरून त्याचा व्यवस्थितपणा व्यक्त दिसून येतो.

लक्ष्मणाने याप्रमाणे अरण्यांत असतां रामाची उत्तम प्रकारे सेवा केली; पण यापेक्षाहि त्याने रामाला प्रसंगी बोध केला, त्याचे महत्त्व अधिक आहे. सीता आश्रमांत दिसत नाही व कोणी तिचा अपहार केला हें कळत नाही, असे पाहून राम क्रुद्ध होऊन त्रैलोक्य दग्ध करण्यास उद्युक्त झाला असतां लक्ष्मण हात जोडून त्याचे सांत्वन करीत म्हणतो, “एकाच्या अपराधाकरितां सर्व लोकांचा नाश करणे आपणांस उचित नाही. हे ककुत्स्थकुलोत्पन्ना रामा, हें प्राप्त झालेले दुःख जर तूं सहन करणार नाहीस तर कमी धैर्य असलेला कोणता बरे सामान्य पुरुष तें सहन करील ? हे पुरुषश्रेष्ठा, तूं धीर धर. हे राजा, कोणत्या प्राण्यावर संकटे येऊन ती त्याला अभीप्रमाणे चटका लावीत नाहीत ?—आणि क्षणामध्ये नष्ट होऊन जात नाहीत ? हा जगताचा स्वभाव आहे. हे पुरुषश्रेष्ठा, प्राणी मोठे असले तरी ते अथवा देवही दैवाच्या कचाट्यांतून सुटत नाहीत, मग सामान्य देहधारी प्राण्याची गोष्ट कशाला ? हे रामा, नेहमीं सर्व गोष्टींकडे लक्ष पुरविणारे आणि कधीहि मुद्रा खिन्न न करणारे पुरुष मोठमोठी संकटे आलीं तरी दुःख करीत बसत नाहीत. ” (३।६६।५, ६, ११, १४) यानंतर पंपातीरीं आल्यावर सीतेच्या शोधाविषयी निराश होऊन रामाने हातपाय पुनः गाळले, तेव्हां त्याला लक्ष्मण म्हणतो “ हे रामा, शोक आंवरून धर. हे पुरुषोत्तमा, दैव तुझे बरे करो. तूं शोक करूं नकोस. तुझ्यासारख्या निर्मल मनाच्या पुरुषाची मति अशी कधी गुंग होत नाही. प्रिय वस्तुसंबंधाने वियोगजन्य दुःख अवश्य ठेविलेले आहे हें लक्षांत आणून प्रिय जनाचे ठिकाणीं असलेले प्रेम तूं आतां सोडून दे. कारण अतिस्नेहाचा संबंध झाल्यामुळे ओलीहि वात जळू लागते. ” (४।१।१६, १७)

लक्ष्मणाचा हा उपदेश अमूल्य असून त्याचे भाषणांतील शेवटचे उत्तर तर सर्व संसारी जनांनीं हृत्पटलावर निरंतर कोरून ठेवण्यासारखे आहे; कारण संसारांतील आपत्तींचे मूळ त्यांत व्यक्त केले आहे.

लक्ष्मणाने केलेल्या शुश्रूषेपेक्षां प्रसंगीं धीर देऊन सांत्वन करण्याचे जे साहाय्य तो करित असे त्याचे महत्त्व अधिक होतें व याची जाणीव राम व सीता या दोघानाहि होती. लक्ष्मण मूर्च्छित होऊन पडला असतां रामाला स्मरण होऊन तो म्हणतो “ (हे लक्ष्मणा) अंर ऊठ, आणि माझ्याकडे पाहा. असा कां निजला आहेस? मज दीनाकडे एकदां अवलोकन कर. हे पराक्रमी लक्ष्मणा, पर्वताचे ठिकाणीं मी शोकानें आर्त व व्याकुल होऊन मला भान राहिलें नसतां तूच मला धीर देत होतास. ” (६।१०।१२१) तसेंच सीतेनें मारुतीपाशीं रामादिकांना आपणाकडून जे संदेश सांगितले त्यांत लक्ष्मणाच्या या थोर वागणुकीविषयीं तिनें गौरवपूर्ण उल्लेख केला आहे. तिनें त्याला राजा दशरथाची उपमा दिली असून तो बरोबर असल्यामुळे रामाला आपल्या पित्याचे स्मरण होत नाहीं असें सांगितलें आहे. (५।३८।५९-६१) लक्ष्मणाला येथें त्याचे पित्याची उपमा देऊन प्रसंगीं रामाला योग्य उपदेश करण्याचा प्रघात तिनें व्यक्त केला आहे. लक्ष्मण व सीता हीं दोनहि रामाबरोबर वनांत आलीं खरीं; तथापि धर्मपत्नी या नात्यानें सीतेनें त्याजबरोबर येणें हें तिचें कर्तव्य होतें; परंतु कनिष्ठ बंधु म्हणून लक्ष्मणाने त्याजबरोबर वनवास पत्करण्याचें वास्तविक कोणत्याहि दृष्टीनें प्रयोजन नव्हतें. रामाचा जिवलग स्नेही या नात्यानें तो वनांत गेला व या नात्याची कामगिरी त्यानें उत्तम प्रकारें केली. निव्व साहचर्यामुळे लक्ष्मणाचें त्याजवर अत्यंत प्रेम होतें, तथापि तें आपत्कालीं टिकलें हें विशेष आहे. प्रारंभीप्रारंभी रामाने त्याला परत जाण्याविषयीं पुष्कळ आग्रह करून पाहिला. कदाचित् हा परीक्षा पाहण्याचा प्रयत्न असेल. परंतु त्याचा निश्चय फिरला नाहीं. उपहारगृहांतून सांप्रत शंकरपाळ्याच्या साक्षीनें पुष्कळ स्नेहबंधनाचे विधि होत असतात. पण तो स्नेहबंध साक्षीदार उठतांच तुटतो; यामुळे खऱ्या स्नेहाची कल्पना आपणांला यावयाची नाहीं. खरी मैत्री आपत्कालींहि टिकते व श्रेयस्कर मार्गाने नेणें व भूल पडल्यास सांवरून घेणें

हैं खन्या मित्राचें काम आहे. खरा मित्र या नात्यानें लक्ष्मणाचें चरित्र आदर्श-भूत व अभिन्नदनीय आहे, असें कोण म्हणणार नाही ?

गुणसंग्रह.

लक्ष्मणाच्या स्वभावाचा विशेष सांगावयाचा म्हणजे तो जास्त तापट होता, पण रामाच्या साहचर्यामुळे व त्याच्या आज्ञेत राहावयाचें त्याचें व्रत असल्यामुळे त्याचे हातून अविचारीपणाची कृति घडली नाही. रामाला वनवासाला पाठविण्यांत राजा-कडून अन्याय होत आहे असें कळतांच त्यानें रामाला राजाला एकदम अडकवून टाकून गादी बळकाविण्याची सूचना केली. या वेळीं रामानें खरा वृत्तांत साग्र सांगून त्याची समजूत घातली, तेव्हां तो जरा शांत झाला. सुग्रीवाकडे रामाचा तीव्र संदेश कळविण्याकरितां तो गेला असतां त्याचे धनुष्याचे टणत्काराचे योगानें सर्व वानर भिऊन गेले होते; परंतु तारेनें पुढें येऊन त्याची क्षमा मागतांच त्यानें आपला क्रोध आंवरला. सीतेनें ज्या वेळीं त्याला रामाचे संरक्षणाकरितां जाण्यास सांगितलें त्या वेळीं त्यानें ती राक्षसांची माया असल्याचें तिला सांगितलें व तो जात नाही असें पाहून ती त्याला फार कठोर बोलली. या प्रसंगीं तिचे रक्षणार्थ आश्रमांत राहण्याची रामाची आज्ञा व सीतेची त्याविरुद्ध आज्ञा अशा कचाट्यांत तो सांपडला. शेवटीं निरुपाय होऊन त्यानें तिचा धिक्कार केला व तो अरण्यांत निघून गेला. येथें त्यानें केलेल्या भाषणांत सर्वत्र रामाविषयींची त्याची निर्मल श्रद्धा दिसून येते. येथें सीतेनें त्यावर कित्येक अन्यथा आरोप केले, हें खरें; तथापि तो स्वभावतः तापट, यामुळे पुढील संकटाविषयीं अनुमान करून तो आश्रमांतून बाहेर पडून जवळच राहिला असतां तरी चाललें असतें, तरी त्यानें तसें केलें नाही. सीतेच्या भाषणाचा सर्व वृत्तांत कळल्यावरहि रामानें त्याला जो दोष दिला, त्याचें कारण हें होय; परंतु या सर्व प्रकरणांत भवितव्यतेचे बलवत्तरतेवांचून दुसरें समाधान नाही. सुवर्णमृग पाहून त्याला धरण्याकरितां राम जात आहे, असें कळतांच लक्ष्मणानें हा मृग खरा नसून ती राक्षसी माया असल्याविषयीं आपल्याला संशय येत असल्याचें रामाला त्रिद्वित केलें; तथापि रामाला त्याचे मार्गें जाण्याचा मोह कां व्हावा ? राम आणि

लक्ष्मण या दोघांना बाहेर काढण्याची रावणाने केलेली योजना सफल व्हावी व त्यांना संशय येऊनहि त्यांची योजना निष्फल व्हावी, हा दैवयोग, दुसरे काय ?

मायामृग ओळखण्यांत लक्ष्मणाचा जो धोरणी स्वभाव दिसून येतो, तो येथे लक्षांत ठेवणे अवश्य आहे. भरत रामाला परत आणण्याकरितां अरण्यांत येत असतां लक्ष्मणाने त्याविषयी संशय प्रदर्शित केला व येथील त्याचे धोरण चुकले; तथापि हे त्याचे धोरण चुकले नसून भरताचे वर्तनच अपूर्व होते. कारण भरद्वाज-मुनींनाहि त्याविषयी तसा संशय आला होता. तेव्हां त्या कामी लक्ष्मणाकडे कांहीं दोष येत नाही. लोकापवादाचे भीतीने रामाने सीतेचा त्याग केला, त्या वेळीं अरण्यांत तिला पंचविण्यास लक्ष्मण तिजबरोबर गेला होता. तो परत आल्यावर त्याने वाड्यांत प्रवेश केला आणि रामाची भेट घेतली. तो या वेळीं रामाकडे पाहतो तो दीन होऊन सिंहासनावर बसला आहे व नेत्रांतून अश्रुप्रवाह चालला आहे, असे त्याला दिसून आले. रामाच्या हृदयांत या वेळीं काय कालवाकालव चालली होती, याची कल्पना करण्यास मोठ्या तर्काची अपेक्षा होती, असे नाही. सीता निर्दोष असल्याचे मनाला पटले असून लोकापवादाचे भीतीने व ती गर्भिणी असतां तिचा त्याग करण्याचे धाडस त्याने केले; किंबहुना त्याला करावे लागले. तथापि या प्रसंगी शोक करणे उचित नव्हते, हे उघड आहे. कारण तिकडे तिचा त्याग लोकापवादाचे भीतीने करावयाचा आणि इकडे आपण शोक करावयाचा; म्हणजे पूर्वीचे अपवादांत ही नवी भर मात्र पडावयाची, दुसरे काय ? रामाला शोक करितांना लोकांनी पाहिले असते तर सीतेवर दोषारोप करण्यास कमी केले असते काय ? “स्वतां राजाला शुद्धा-शुद्धता पाहण्याची तादृश अपेक्षा नसून, तिचा त्याग करण्याचे हे ढोंग लोकां-करितां त्याने केले आहे,” असे लोकांनी म्हटले असते व “मनांतून जर तिजवर इतके प्रेम आहे व तिचे विरहास्तव शोक करण्याची पाळी आली आहे; तर तिचा त्याग तरी कशाला केला ?” असा उलट रामाला दोष दिला असता. हे सर्व लक्ष्मणाच्या लक्षांत आले व तो रामाचे सांत्वन करित म्हणतो, “हे पुरुषश्रेष्ठा, तूं शोक करूं नको. अशी ही कालाची गति आहे. तुझ्या-सारखे बुद्धिमानू व विचारी पुरुष शोक करित राहात नाहीत. सर्व संचय

नश्वर आहेत; उन्नतीचा शेवट पतनांत, संयोगाचा वियोगांत व जीविताचा मरणांत व्हावयाचा, हें ठरलेलें आहे. याकरितां पुत्र, स्त्रिया, मित्र व संपत्ति यांचे ठायीं फार आसक्ति कधीं ठेवूं नये. कारण (आज ना उद्यां) त्यांचा वियोग व्हावयाचा, हें निश्चित आहे....तुझ्यासारखे पुरुषश्रेष्ठ अशा प्रसंगीं कधीं गोंधळून जात नाहीत; परंतु तूं जर शोक करूं लागलास, तर खरोखर तुझी निंदा मात्र होईल. ” (७।५२।१०, १२; १४) येथील लक्ष्मणाचें धोरण व रामाचें चरित्र निष्कलंक राहाण्याविषयी त्याची दक्षता हीं वाखाणण्यासारखी आहेत, हें सांगायचास नको. लक्ष्मणाच्या गुणांचें वर्णन सीतेनें मारुतीशीं अशोकव्रनिकेंत भाषण करितांना पुढीलप्रमाणें केलें आहे. “ तो वैभवशाली लक्ष्मण वृद्धांची सेवा करणारा असून समर्थ (परंतु) मितभाषी आहे. तो स्वभावानें सौम्य असून पवित्र आचरणाचा आहे; व सर्व कार्यांत दक्ष असून रामाला प्रिय आहे. ” (५।३८।५९-६२) लक्ष्मणाविषयीं भलती शंका घेऊन त्याला दुरुत्तरे केल्यांचा परिणाम सीतेला या वेळीं भोगावा लागत होता व यासाठीं तिला अनुभूत झालेल्या गुणांचा तिनें येथें प्राञ्जलपणें निर्देश केला आहे. त्याचा मृदुस्वभाव, पवित्र आचरण, व मितभाषा या गुणांचे येथील निर्देश महत्त्वाचे आहेत. कारण याच बाबींविषयीं तिनें त्यावर आक्षेप घेतले होते. पुढें तर लक्ष्मण आपल्याशीं मातेप्रमाणें वागत असल्याचें स्पष्ट सांगून पर्यायानें आपले शब्दच परत घेतले आहेत. राम व लक्ष्मण पंपातीरीं आल्यावर सीतेनें आपल्या उत्तरीयांत बांधून टाकिलेले अलंकार वानरांनीं राखून ठेविलेले होते ते त्यांनीं त्याला दाखविले. या प्रसंगीं लक्ष्मणानें सीतेचीं नूपुरें तेवढीं ओळखीचीं असल्याचें सांगितल्याचा इतिहास सर्वतोमुखीं आहे. इंद्रजिताचे शरब्रंधांत लक्ष्मण बद्ध झाला असतां रामानें त्याविषयीं विलाप करितांना लक्ष्मणाची योग्यता शोडक्यांत सांगितली आहे. तो म्हणतो, “ अहो, शोधूं लागलें असतां या मर्त्य लोकामध्यें सीतेसारखी स्त्री मिळणें शक्य आहे; परंतु युद्धामध्यें निपुण असून मंत्र्याचें काम करणारा लक्ष्मणासारखा भ्राता मात्र मिळणें शक्य नाही. ” (६।४९।६) रामाच्या या अभिप्रायाहून लक्ष्मणाच्या गुणांचें वर्णन अधिक तें काय करावयाचें ?

३ भरत.

समग्र रामायणांत भरताच्या चरित्राचा संबंध प्रायः अयोध्याकांडांत आहे. इतर कांडांत कोठेकोठे त्याचे नांवाचा उल्लेख आहे, तथापि त्यांत त्याचे चरित्र आलेले नाही; पण रामायणांतील सर्व पात्रांमध्ये आपल्या उच्च चरित्र्याने भरताने अग्रस्थान संपादिले आहे, यांत शंका नाही. त्याचेच चरित्र संक्षेपाने सांगावयाचे तर “त्याच्या मातेने त्याला राज्यप्राप्ति व्हावी याकरितां रामाला वनांत पाठवून त्याला यौवराज्याभिषेक व्हावा अशी योजना केली असतां अधर्मतः प्राप्त झालेल्या राज्याचा त्याने स्वीकार केला नाही व राम अरण्यांतून परत येईपर्यंत तो व्रतस्थ राहिला.” याप्रमाणे सांगतां येईल व हेच रामायणांत विस्ताराने आलेले आहे. पण रामाच्या सप्तकांडात्मक चरित्राने त्याला जे यश मिळाले ते भरताला त्याच्या एवढ्याशा चरित्राने मिळाले आहे. त्याने कोणाशीं युद्ध केले नाही, अथवा पराक्रम दाखविला नाही; आणि रामायणांतील मुख्य विषय जे रामचरित्र त्यांत त्याचा संबंध या प्रसंगावांचून येत नाही, यामुळे त्याचे चरित्र रामायणांत अधिक नाही हे खरे; तथापि त्याचे चरित्रांत याहून सांगण्यासारखे कांहीं घडलेलेहि नाही. तेव्हां त्याचे सारे गुणदोष याच चरित्रांत आपणांस पाहावयाचे आहेत.

राज्यत्यागाची महती.

भरताच्या राज्यत्यागाचे महत्त्व रामाहूनहि अधिक आहे. कैकेयीने केलेली योजना दुष्टबुद्धीची असली तरी तींत तिला यश मिळाले होते, यांत शंका नाही. रामाला वनांत पाठविण्याचे ठरवून पुत्राचे राज्य निष्कण्टक व्हावे अशी तिने व्यवस्था केली होती आणि केवळ राज्याभिषेक व्हावयाचा तेवढा राहिला होता. बरे, या कामी प्रजाजनांकडून विघ्न येईल असे म्हणावे तर तो संभवहि नव्हता. कारण प्रजांचे प्रेम रामावर होते आणि भरतावर नव्हते असे नाही. भरताची वागणूक रामाप्रमाणे होती व याकरितां त्याने राज्याभिषेक करून घेतला असता तर सीतेच्या मुक्ततेबरोबर रामायणाची समाप्ति होऊन पुढील कांड आणि मागील अयोध्याकांड लिहावे न लागतां रामायण ग्रंथ पांच कांडांतच आटोपला असता. सीतात्यागानिमित्त वाल्मीकींची रामायण लिहिण्याकडे प्रवृत्ति झाली,

इकडे लक्ष दिलें तर रामायणाची रचना तरी मग झाली असती का नाही ही शंका आहे. तेव्हां भरतानें राज्याचा त्याग करण्यानें महत्त्वाचें कार्य त्या वेळीं केलें, एवढेंच नव्हे, तर स्वतांचे चरित्राबरोबर रामाचें उज्ज्वल चरित्र पुढील पिढ्यांपुढें येण्यास तो कारण झाला आहे. म्हणजे रामचरित्र लिहिणाऱ्या वाल्मीकींढूनहि भरताचे उपकार पुढील पिढ्यांवर अधिक झाले आहेत. रामानें राज्याचा त्याग त्या वेळीं केला असला तरी भरतानें केलेला त्याग कारणावांचून असल्यामुळें महत्त्वाचा आहे. पित्याला वचनमुक्त करण्याकरितां रामानें राज्यत्याग केला तर भरताला त्याच कारणाकरितां राज्याचा स्वीकार करण्याची सोय होती. म्हणजे राज्याचा उपभोग ध्यावयास मिळून पितृभक्तीचें श्रेय लाभलें असतें. मनुष्यस्वभाव कोणत्याहि काळांत झाला तरी सारखा असतो. स्वार्थाकरितां मनुष्य काय करण्यास प्रवृत्त होईल याचा नियम नाही, हें आपणांस पदोपदीं प्रत्ययास येत असून इतिहासांतील पुष्कळ कथा याविषयीं साक्ष देण्यास सिद्ध आहेत; किंबहुना अशा स्वार्थां पुरुषांशीं थोर पुरुषांनीं केलेल्या झगड्यांनींच सारे इतिहास भरलेले आहेत. कोणी लोकाग्रहास्तव, कोणाला मातापित्यांची आज्ञा पाळण्याकरितां, कोणाला पत्नीची अथवा मित्राची भीड पडून, तर कोणाला देशाचे कल्याणाकरितां आपण स्वीकारिलेल्या व्रतावर पाणी सोडण्याची पाळी येते. आणि येथें तर सार्वभौम राजाची सत्ता पुढें असून पित्याची आज्ञा त्याला अनुकूल; मग भरतानें या वेळीं राज्याचा त्याग केला, हें आश्चर्य नव्हे तर काय ? स्वतां रामाला भरत राज्याचा त्याग करील असें वाटत नव्हतें; इतकेंच नव्हे तर परत आल्यावरहि भरताविषयीं त्याची कशी साशंक वृत्ति झाली होती हें मागें दाखविलें आहे. राम अरण्यांत गेल्यावर कौसल्येनें राजाशीं बोलतांना अशा प्रकारचेच उद्गार काढिले आहेत. ती म्हणते “पंधराव्या वर्षी राम परत आला तरी भरत राज्य आणि कोश सोडून देईल असा संभव दिसत नाही.” (२।६।१।११) कौसल्येच्या उद्गारांत व रामानें अरण्यांतून परत आल्यावर मारुतीशीं काढिलेल्या उद्गारांत अंतर कोठें आहे ? राजा दशरथाचें मत या कामीं निश्चित नव्हतें. कैकेयीनें वरांविषयीं त्याजवळ गोष्ट काढिली त्या वेळीं त्यानें तिला “रामावांचून भरत राज्यावर कधीहि बसणार नाही” (२।१२।६।१)

असे स्पष्टपणे सांगितले; तथापि राम वनांत गेल्यावर कैकेयीशीं बोलतांना तो म्हणतो “हें अक्षय्य राज्य प्राप्त झाल्याने भरत जर संतुष्ट होईल तर मला पिता समजून माझ्या निमित्तानें तो जें कांहीं श्राद्ध वगैरे करील तें मला न पोंचो.” (२।४२।९) राजानें नंतर काढिलेल्या उद्गारांत भरताविषयी त्याचें कोणतेंच मत निश्चित दिसत नाही; तथापि येथील अनिश्चित मत व प्रारंभीचें निश्चित मत हीं एक केल्यास भरत राज्याचा स्वीकार करणार नाही असें सांगण्याकडे एकंदरीत त्याच्या मनाची प्रवृत्ति दिसते. पुरोहित वसिष्ठांना मात्र भरताच्या अंतःकरणाची बरोबर परीक्षा झालेली दिसते. सीतेला कैकेयीनें वल्कलें परिधान करावयास दिलेली पाहून संतापानें ते म्हणतात—“ज्येष्ठ भ्राता राम वनामध्ये वास्तव्य करूं लागला असतां भरतहि शत्रुघ्नासहवर्तमान वल्कलें परिधान करून वनेचर वनेल आणि रामापाशीं राहील. (हे कैकेयि,) भरत जर खरोखर दशरथ राजापासून झालेला असेल तर पित्यानें न दिलेल्या पृथ्वीच्या राज्याची तो इच्छा करणार नाही किंवा पुत्राप्रमाणें तुझ्या समीप राहण्याचेंहि त्याच्या मनांत येणार नाही. फार कशाला, तूं या भूतलावरून जरी आकाशांत उडून गेलीस तरी पितृवंशांतील आचार जाणणारा तो भरत असें भलतेंच करणार नाही. तस्मात् पुत्राला राज्य प्राप्त होण्याचा अभिलाष धरून तूं खरोखर पुत्राला अप्रिय असलेलीच गोष्ट केली आहेस; कारण रामाला अनुसरून न वागणारा असा जगांत कोणीहि मिळणार नाही.” (२।३७।२७, ३०, ३२) वसिष्ठांचें हें अनुमान शेवटीं सर्वथा खरें ठरलें. वसिष्ठांवांचून इतरांनीं केलेलें अनुमान सामान्य मनुष्यस्वभावावरून केलेलें होतें आणि यावरून त्याचें पुढील वर्तन असामान्य होतें, हें सांगावयास नको.

रामाशीं तुलना.

भरतानें केलेल्या राज्यत्यागाचें महत्त्व रामाहून अधिक आहे, हें यावरून वाचकांच्या लक्षांत येईल; तथापि प्राप्त झालेल्या राज्याचा त्याग करण्यांत त्याचे अंगीं असलेलें धैर्य व धर्मपरता हे गुण कारण झाले असून ते दोघांचे ठायीं सारखे होते. पुढील संकटाची कल्पना दोघांनाहि नसतां तें त्यावर येऊन कोसळलें आणि अशा प्रसंगीं काय करावें, हें ठरविण्यास अथवा कोणाचा विचार

घेण्यास कोणालाहि अवसर मिळालेला नाही. यामुळे दोघांनाहि आपला निश्चय एकदम व्यक्त करावा लागला. विचार केला तर रामापेक्षांहि भरतापुढे पडलेला प्रश्न अधिक बिकट होता. रामाला स्वार्थाचा अभिलाष नसल्यामुळे राज्य-त्यागाचा निश्चय करण्यापलीकडे त्यापुढे प्रश्न नव्हता. भरताची निरभिलाष प्रवृत्ति रामाप्रमाणे उज्ज्वल होती, परंतु केवळ राज्यत्यागाने हा प्रश्न सुटत नव्हता. कैकेयीने राजाशी वरयाचना केली त्या वेळी भरत तेथे नव्हता, व यामुळे या कामी कैकेयीने भरताची संमति गृहीत धरिली होती. दुसरे असे की, या संमतीच्या पायावर उठविलेला रामाचा वनवास भरताचे स्वतांचे मत बाहेर पडण्यापूर्वी घडून आलेला होता आणि याकरितां रामाला परत आणण्याचा भार त्याजवर पडला होता. कैकेयीकडून सर्व वृत्तांत कळल्यावर भरताने प्रथम रामाचे साहाय्यावांचून आपणास राज्याचा भार झेपणार नाही असे सांगून, कदाचित् तो झेपतां आला तरी ते वर्तन धर्मविरुद्ध म्हणून आपण करणार नाही, असे तिला बजाविले; व शेवटी तो म्हणतो, “ हे पापिणी, मी तुझी इच्छा कधी पूर्ण करणार नाही. तूं मजवर जीविताचा अंत करणारें संकट आणिलें आहेस. ” (२।७३।२५) भरताला या वेळी कोणत्या संकटाची भीति वाटली, याचे वर्णन तोच पुढे करितो—“ तुझ्याकरितां माझा पिता मृत झाला व राम अरण्यांत गेला आणि यामुळे तूं माझी अपकीर्ति जगामध्ये केलेली आहेस.... ज्याच्याकरितां तूं हें पातक केलेस, त्या माझे ठिकाणीं तें तुझे पातक फलद्रूप झालें आहे. ” (२।७४।६; ११) धर्मविरुद्ध वर्तन व अपकीर्ति अशी दोन प्रकारची भीति त्याला वाटूं लागली. या पातकाचे निष्कृतीस्तव रामाला परत आणण्याचा त्याने निश्चय केला व त्यानिमित्त त्याने किती दीर्घ व चिकाटीचे प्रयत्न केले, ते इतिहासप्रसिद्ध आहे. भरताचे हें वर्तन पाहूनच विभीषणसंग्रहाचे प्रसंगी सर्व मंत्री त्याविषयी साशंक असतां रामाने “ सर्वच बंधु भरतासारखे असतात, असे नाही, ” असे उद्गार काढून बंधुभावाचा आदर्श म्हणून भरताचे चरित्र सर्व लोकांपुढे ठेविलें आहे. त्याच्या प्रेमळपणाचे पर्यवसान शोक करण्यांत न होतां त्याचे नांव रामाबरोबर इतिहासांत अक्षय्य झालें, याचे कारण त्याची धर्मपर वृत्ति होय.

भरताच्या धर्मशीलतेविषयी रामायणांत अनेक स्थलीं उल्लेख आहेत. भरत राज्याचा स्वीकार करील किंवा नाही याविषयी रामाचे मन साशंक होतें, हें खरें; तथापि त्याच्या धर्मपरतेविषयी त्याला पूर्ण भरंवसा होता व याकरितां वनांत जाण्यापूर्वी रामानें सीता व कौसल्या यांना आपल्या मार्गे कसे वागावे हें सांगतांना भरत गादीवर बसणार असें गृहीत धरून उपदेश केला आहे. सीतेला केलेल्या उपदेशाविषयी निरूपण पूर्वी आलेंच आहे. तिला केलेला उपदेश कुटुंबांतील तिच्या अधिकाराला अनुसरून आहे. कौसल्येला पित्याची शुश्रूषा करीत राहण्याविषयी सांगतांना कैकेयीकडून तिला त्रास पूर्वीहून अधिक होणार असें दिसलें तरी भरताकडून तो होणार नाही असा भरंवसा त्यानें व्यक्त केला आहे. तो म्हणतो, “ भरतहि धर्मात्मा असून सर्व लोकांशीं प्रिय भाषण करणारा आहे. तेव्हां तो तुझ्या अनुरोधानें वागेल. कारण तो नेहमी धर्माविषयी रत असतो.” (२।२४।२३) भरताविषयीचा रामानें येथें व्यक्त केलेला अभिप्राय कौसल्येचें सांत्वन करण्यापुरता नसून तसें त्याला अंतःकरणापासून वाटत होतें. तमसातीरीं पहिला मुक्काम पडला असतां मातापित्यांचें स्मरण होऊन त्यानिमित्त बोलतांना राम लक्ष्मणाला म्हणतो, “ धर्म हाच ज्याचा उद्देश आहे असा धर्मात्मा भरत इच्छेनुरूप माझ्या पित्याला व मातेला खरोखर धीर देईल. तेव्हां हे महापराक्रमी लक्ष्मणा, भरताच्या अक्रूरत्वाचा पुनः पुनः विचार केला म्हणजे पित्याबद्दल व मातेबद्दल मला वाईट वाटेनासें होतें. ” [२।४६-७, ८] दशरथानें तर कैकेयीशीं बोलतांना रामाहूनहि भरताला आपण अधिक धार्मिक समजत असल्याचें सांगितलें आहे. [२।१२।६२]

राम परत येत नाही असें पाहून भरतानें राज्याचा कारभार आपणाकडे रामाची ठेव म्हणून चालविला व तोंपर्यंत तो अयोध्येबाहेर नंदिग्रामीं राज्योपभोगाचा त्याग करून तापसेवेष्टानें राहिला. यांतहि त्याची धर्मपरता व त्यागवृत्ति हीं व्यक्त होतात. त्याची नित्याची राहणी साधी असल्यामुळें त्याला हें व्रत तडीला नेतां आलें, हें उघड आहे. पंचवटींत असतां राम, लक्ष्मण व सीता गोदावरीवर स्नान करावयास जाते वेळीं लक्ष्मणानें “ भरत या वेळीं आपल्या सचिवांसहवर्तमान सरयूवर स्नानाला जात असेल ” अशी त्याची आठवण

काढिली आहे. [३।१६।२९] सरयूवर नित्य स्नान करण्याचा सर्व राजपुत्रांचा परिपाठ असावा असें यावरून वाटते. स्नान घालण्याचा व्यवसाय करून निर्वाह करणारे कांहीं लोक त्या वेळीं होते, हें रामायणकालच्या व्यवसायाविषयी जी माहिती पूर्वी दिली आहे, त्यावरून कळून येणारें आहे. राजाचे पदरीं असे लोक असावयाचे व धनिकांच्या विलासपरतेवरच असले व्यवसाय सर्वस्वी अवलंबून असतात. अयोध्याधिपतीचे पदरीं असे लोक असले तरी त्यांचा उपयोग राजपुत्रांनीं करून घेतल्याचें दिसत नाहीं. साध्या राहणीचे बाबतींत सर्वच राजपुत्र सारख्या योग्यतेचे होते. भरताच्या स्वभावाविषयी वगैरे रामायणांत अधिक माहिती प्रयोजनाभावीं आलेली नाहीं. तथापि वरील प्रसंगीं लक्ष्मणानें त्याविषयी जो अभिप्राय व्यक्त केला आहे, त्यांत त्याचे स्वरूपाचें व स्वभावाचें चित्र रेखाटलें असून त्याचा अनुवाद केल्यावांचून त्याचे गुणवर्णनाला पूर्णता येणार नाही. यासाठीं तो करून दुसरीकडे वळूं. तो रामाला म्हणतो, “ त्या भरताचे नेत्र कमलाप्रमाणें असून वर्ण काळसर आहे. त्याचें स्वरूप भव्य व सुंदर आहे. त्याचें पोट सुटलेलें नाही. तो धर्मेत्ता, सत्यवादी, निर्भीड (हीनिषेध), जितेंद्रिय, गोड बोलणारा, सुंदर, आजानुबाहु व शत्रूचें दमन करणारा असा असून नानाविध सुखोपभोगांचा त्याग करून सर्वस्वीं तुमचें अनुकरण करीत आहे. तुम्ही अरण्यामध्ये असतांहि तुमच्या तापसधर्माचें तो महात्मा भरत अनुकरण करीत आहे. त्यापक्षीं [खरोखर] त्यानें स्वर्ग जिंकला आहे. ” [३।१६।३१-३३]

४ शत्रुघ्न.

रामाचा चौथा बंधु शत्रुघ्न याचें चरित्र रामायणांत नांवापुरतें आहे व त्या असलेल्या चरित्राचा रामायणाशीं संबंधहि नाही म्हटल्यास चालण्यासारखें आहे. उत्तरकांडामध्ये लवणासुराचा वध करून त्यानें मधुपुरीची स्थापना केल्याची कथा आहे. त्या दैत्यानें त्रास दिल्यामुळे कित्येक ऋषि रामाकडे आले त्या वेळीं त्या कामावर कोणाची योजना करावयाची याची वाटाघाट चालली असतां भरत पुढें आला होता; परंतु राम वनांत गेल्यावर त्यानें व्रतस्थ राहून राज्य-कारभार चालविण्याची कामगिरी केली आहे तेव्हां त्याला आतां कष्ट पडूं नये

असे म्हणून शत्रुघ्नाने आपण होऊन हे काम अंगावर घेतले. त्यांच्या या बर्तनांत सौजन्य व लक्ष्मणाने रामाबरोबर वनवास पत्करण्यांत दाखविल्याप्रमाणे बंधुप्रेम ही दोनही व्यक्त झाली. राम वनांत गेल्यावर त्याला परत आणण्याकरितां भरताबरोबर तो वनांत गेला होता. यानंतर मधील कालांत तो कोठे राहिला संबंधाचे वर्णन रामायणांत आलेले नाही; तथापि त्याच्या बरील भाषणावरून तो अयोध्येत राहिला असावा, असे दिसते. लवणासुराचा वध करून त्याने आपला पराक्रम सर्व लोकांस दाखविला. लवणवधाचे कार्य भरताला त्रास पडून नये म्हणून त्याने अंगावर घेण्यांत त्याचा त्याजकडे असलेला जो ओढा व्यक्त झाला आहे तो त्याच्या लहानपणापासूनच दिसत होता. (१।१८।३२) व यासाठी विवाहानंतर भरताबरोबर तो त्याचे आजोळी गेला; आणि इकडे रामाचे वनवासाचा प्रकार घडून आला. अशा रीतीने त्याशीं सख्य असल्यामुळे तो लक्ष्मणाचा सहोदर बंधु असूनहि लौकिक समजूत त्याचे उलट आहे. लक्ष्मण व शत्रुघ्न यांचा हा संबंध लक्ष्मणाचे भाषणांत एके स्थळी ओघाबरोबर ध्वनित झाला आहे. अरण्यांत गेल्यावर रामाचा पहिला मुक्काम एका वृक्षाखाली झाला असतां लक्ष्मण रामाला म्हणतो “ हे शत्रुतापना रामा, तुझ्यावांचून मला आतां पिता, (बंधु) शत्रुघ्न व (माता) सुमित्रा यांपैकी कोणालाहि भेटण्याची इच्छा नाही; फार काय सांगू? स्वर्गाचीहि मला इच्छा नाही. ” (२।५३।३२) येथे शत्रुघ्नाचे नांव सहोदर बंधु म्हणून घेतले नसले तरी त्याचे व मातेचे नांव निकटचे आस म्हणून एकदम घेऊन ते ध्वनित केले आहे. त्याचा स्वभावहि लक्ष्मणाप्रमाणे तापट असल्याचे दिसून येते. रामाचे वनवासाची वार्ता कळतांच लक्ष्मण ज्याप्रमाणे क्रुद्ध होऊन रामाला स्वतां राज्य बळकावावे असे सांगू लागला, त्याप्रमाणे भरताबरोबर शत्रुघ्न परत अयोध्येला आला व इकडील वृत्तांत कळल्यावर भरत रामाला परत आणण्याकरितां वनांत जाण्याचा विचार करू लागला, त्या वेळी शत्रुघ्न त्याला म्हणाला “ आपली गोष्ट पाहिजे कशाला? परंतु दुःखसमयीं सर्व प्राण्यांना आधार असलेल्या धैर्यवान् रामाला स्त्रीने वनांत हांकून दिले (त्या वेळी) बलाढ्य आणि धैर्यवान् अशा लक्ष्मणाने पित्याचा निग्रह करून रामाला कां सोडविले नाही? स्त्रीला वश होऊन जो राजा कु-

मार्गाला प्रवृत्त झाला त्याचा न्यायान्याय पाहून पूर्वीच निग्रह करणें योग्य होतें.” (२।७।२-४) शत्रुघ्न इतकें बोलून स्वस्थ राहिला नाही, तर त्यानें सर्व अनर्थाचें मूळ जी मंथरा तिला फरफटत ओढीत नेलें व तो तिला मारणार असें पाहून भरत मध्यें पडला व त्यानें “स्त्रीहत्येचा दोष लावून घेऊं नको” असें सांगून तिला सोडविलें. लक्ष्मण व शत्रुघ्न यांमधील हें स्वभावसादृश्य त्यांच्या सोदरसंबंधाला अनुरूपच आहे.

५ दशरथ.

दशरथ राजाचें चरित्र रामायणांत प्रारंभीच्या दोन कांडांत आलें असून तितक्यांत तो मरण पावल्यामुळें त्याचें सर्व चरित्र तेथेंच आटोपलें आहे. रामायणाचा उपक्रम करितांना अयोध्येचें वर्णन केलें असून तेथें राजा दशरथा-विषयीं तो अतिरिथि, यज्ञयाग करणारा, धर्मनिष्ठ, मनोनिग्रही, महर्षितुल्य व जितेंद्रिय असल्याचें (१।६।२-४) लिहिलें आहे. दशरथाचे हे गुण त्याचें चरित्र रामायणांत साकल्यानें आलें नसल्यामुळें व्यक्त झालेले नाहीत असें येथें म्हणतां येण्यासारखें आहे; तथापि येथें त्याविषयीं जितेंद्रिय म्हणून जें वर्णन आहे तें रामायणांत आलेल्या त्याचे चरित्रावरून पाहतां केवळ काव्य-मय वाटतें. रामायणांत त्या संबंधानें आलेले कित्येक उल्लेख त्याच्या विलासपर-तेचे द्योतक आहेत. रामाला वनवासाला जायें लागलें याचें कारण म्हणून कैकेयीकडे बोट दाखविण्यांत येतें व तिला मिळालेल्या वराच्या निमित्तानें पूर्वीचा युद्धाचा प्रसंग व त्यांत त्यानें केलेले पराक्रम व तिनें दाखविलेलें धाडस हीं पुढें आलीं आहेत; परंतु वास्तविक कैकेयीच्या पुत्राला राज्य मिळण्याची योजना तिनें केलेली नसून तिच्या विवाहाचे प्रसंगीं तिच्या पित्यानें केलेली होती व तिला दशरथानें मान्यता दिलेली होती, हें आम्हीं यौवराज्याभिषेकाची त्वरा कां करण्यांत आली ? याविषयींचें विवेचन करितांना अन्यत्र दाखविलें आहे. दशरथानें कैकेयीशीं केलेला विवाह वृद्धपणीं केला होता व बहुधा तिचे सौन्द-र्याला मोहून त्यानें पित्याची वरील मागणी मान्य केली असावी. दशरथाच्या विवाहित स्त्रिया ३५० होत्या, असें रामायणांत लिहिलें आहे व त्यांकडे पाहिलें म्हणजे कैकेयीच्या पित्यानें कोणतीहि अट न घालतां कन्या दिली असती तर

या संख्येत भर घालण्यापलीकडे त्याला काय लाभ झाला असता ? वृद्ध पुरुष धनिक असतां त्याच्या विवाहाला फारसा वेळ लागत नाही व कन्येच्या पित्याला त्यानें द्रव्य दिलें म्हणजे त्याला जामाताचें वार्धक्य जाऊन तो च्यवनभार्गवा-प्रमाणें तरुण दिसूं लागतो; याचा अनुभव व्यवहारांत आपणांला नित्य येतो, त्याहून यांत विशेष तें काय ? कैकेयीलाहि पित्याची ही योजना विवाहापूर्वीं कळली नव्हती व विवाहानंतर ती पित्याकडे जाण्याचा योगच आला नसावा व यामुळें तिला ती कळली नसावी, अशी आमची समजूत आहे. हा विवाह वृद्धपणीं झाला होता व दोघांचेमध्ये अंतर फार होतें, यांत काहीं शंका नाही. यौवराज्याभिषेकाचा विचार ठरल्यानंतर राजानें अंतःपुरामध्यें प्रवेश केल्याचें वर्णन करितांना दोघांचे वयांतील हें वैषम्य स्पष्ट सांगितलें आहे.

स वृद्धस्तरुणीं भार्यां प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् ॥ ददर्श...

“त्या वृद्ध राजानें प्राणाहूनहि प्रिय असलेली आपली तरुण भार्या अवलोकन केली.”

येथील वर्णन राम सुमारे १७ वर्षांचा झाला त्या वेळचें आहे. राजाचे सर्व पुत्र एकाच कार्त्ती झालेले; तेव्हां या वेळीं ती तरुण असावयाची म्हणजे हे पुत्र होण्यापूर्वीं फार थोडा काल हा विवाह झाला असला पाहिजे हें निर्विवाद आहे. आपणाला वृद्धावस्था आली तरी पुत्र झालेला नाही यासाठीं त्यानें अश्वमेध केल्याचें बालकांडाचें प्रारंभीं सांगितलें आहे; व त्यापूर्वीं थोडे दिवस हा विवाह झालेला; हें लक्षांत घेतलें म्हणजे या दंपत्याचे वयांत किती अंतर असावें याची कल्पना येईल. इतक्या वृद्ध राजाला काहीं तरी विशेष लाभ दिसल्यावांचून कन्येचा पिता तरी आपली कन्या कशाला देईल ? एकंदरीत पुढील अनर्थाला राजाचा हा विवाह—त्याची विषयसक्ति—कारण झाली यांत शंका नाही.

राजाची ही विषयलंपटता सिद्ध करण्याकरितां प्रमाणें शोधित बसावयाचें वास्तविक कारण नाही. त्याच्या पुत्रांचें याविषयीं एकमत दिसतें. राजा मरण पावल्यावर भरत अयोध्येत आला व तो प्रथम पित्याची भेट घ्यावी या इच्छेनें आपल्या मातेच्या मंदिरांत गेला, तेथें त्याला राजा न दिसल्यामुळें तो मातेला म्हणतो “येथें मातेच्या अंतःपुरामध्येंच प्रायः राजा असतो; परंतु आज त्याचें

दर्शन घेण्याकरितां मी येथें आलों असतां तो कोठें माझ्या दृष्टीस पडत नाही. ” (२।७।१२) भरताचे या भाषणांत राजा कैकेयीच्या मंदिरांत नित्य असतो असें जें वर्णन आहे त्यावरून तो तिच्यावर किती आसक्त असे हें कळून येईल. भरत अयोध्येत आला तो सूर्यास्तापूर्वी आला होता व त्या वेळीं, अर्थात् दिवस असतां, राजाच्या नित्य व्यवहारावरून तो थेट आपल्या मातेच्या अंतः-पुरांत त्याची भेट घेण्याकरितां म्हणून गेला, असा येथील प्रसंग आहे ! याहून यावर अधिक विवरण करण्याची आवश्यकता आहे, असें वाटत नाही.

राम वनवासाला जाणार वगैरे वृत्तांत कळल्यावर लक्ष्मण कौसल्येला म्हणतो “ विषयांच्या तावडींत सांपडलेला आणि बुद्धीला विपर्यास घडलेला हा विषयी व वृद्ध राजा [कैकेयी] प्रेरणा करूं लागली असतां कोणती बडबड करणार नाही ? [२।२।१३]

भरताचें वरील भाषण सामान्य आहे व लक्ष्मण तापट स्वभावाचा म्हणून येथील मत प्रमाणार्ह नव्हे असें येथें कदाचित् कोणाला वाटे, तर विचारी व शांत म्हणून प्रसिद्ध असलेल्या रामाचें मत कळल्यावर तरी कोणाला शंका राहणार नाहीना ? लक्ष्मण रामाला आपण वनांत येतो असें सांगूं लागला असतां रामानें प्रथम त्याला संमति दिली नाही. आपण दोघे वनांत निघून गेल्यास आपल्या मातांकडे कोणी लक्ष देणार नाही, असें म्हणून, या कार्मी राजावर कां विसंबून राहतां येत नाही त्याचें कारण राम सांगतो—“ पृथ्वीवर जलवृष्टि करणाऱ्या पर्जन्याप्रमाणें जो (सर्वांवर) मनोरथसिद्धीची वृष्टि करित असतो, तो महातेजस्वी राजा तर कामपाशांत जखडून गेलेला आहे. ” [२।३।१।१२] यापुढील रामाचा अभिप्राय व्यक्त होण्याचा प्रसंग गंगापार झाल्यावर अरण्यांत पहिला मुक्काम झाला त्या वेळीं आलेला आहे. अनाथ, वृद्ध, माझा वियोग झालेला, आणि विषयलोलुप असल्यामुळे कैकेयीच्या तावडींत सांपडलेला पिता काय बरें करील ? हें संकट आणि राजाच्या बुद्धीला पडलेला भ्रम यांचा विचार केला म्हणजे अर्थ आणि धर्म यांपेक्षां कामच प्रबल आहे असें मला वाटतें. ” [२।५।२।८, ९]

राजाच्या विषयलंपटतेचें वर्णन रामाला यौवराज्याभिषेक करावयाचा ठरवून

तो अंतःपुरांत गेला त्या निमित्ताने रामायणांत स्पष्टपणे आले आहे. अयोध्येत उत्पात होऊं लागलेले पाहून व ते आपले मृत्युसूचक आहेत हे लक्षांत आणून राजाने वरील विचार ठरविलेला, अर्थात् अशा प्रसंगी तो चिंताग्रस्त असावयाचा, मग त्याला विलास कोठून सुचावयाचे? पण त्या वृद्ध राजाची वासना वृद्ध झाली नसून ती तरुणापेक्षा वाढतच होती. पुढील वर्णन पहा. “ तो महाराज दशरथ समृद्ध अशा आपल्या अंतःपुरांत प्रविष्ट झाला असतां त्याच्या उत्कृष्ट शय्येवर त्याची स्त्री कैकेयी त्याला दिसली नाहीं. तेव्हां उत्कट कामवासना झाल्यामुळे रतिसुखाविषयी (रत्यर्थ) उत्सुक झालेल्या त्या राजाने तिचा शोध केला व तो खिन्न होऊन गेला. कारण, यापूर्वी राजपत्नीने ती वेळ कधीहि चुकविली नव्हती. (२।१०।१७-१८) राजा दशरथाविषयी येथे केलेल्या वर्णनास अनुसरून त्यापुढील कथानिरूपण करितांनाहि त्याला कामवाणांनीं विद्ध झालेला, विषयवासनेच्या तावडींत सांपडलेला, [२।११।१] कामी [२।११।४] इत्यादि यथोचित विशेषणें योजिलेलीं आहेत. स्वतांचा मृत्यु जवळ आल्याचे मनांत भय वाटत असतांनाहि राजाचा हा व्यवहार पाहिला म्हणजे ज्ञानेश्वरीतील पुढील ओवीचे स्मरण झाल्यावांचून रहात नाहीं.

दुर्दुरु सापें गिल्लिजतु उभा । तो मासिया वेंटाळी जीभा ॥

तैसे प्राणिये कवणा लोभा । वाढाचिती तृष्णा ॥ ९।५०९ ॥

-धुळे प्रत.

राजाच्या या विषयलंपटेला अनुसरून त्यानें अनेक स्त्रियांशीं विवाह केले, यांत नवल नाहीं. राजवैभवाला भुद्धन कन्येच्या पित्यानें कन्या द्यावयाची यांत मनुष्यस्वभावाला सोडून काय आहे? मोंगल बादशाहांना कित्येक रजपूत राजांनीं आपल्या कन्या दिल्याचे जे इतिहास आहेत, त्याहून यांत धर्मलोप तरी कमी आहे. स्त्रियांची संख्या रामायणांत दिलेली प्रथम आम्हीं पाहिली, तेव्हां हे वर्णन इतर काहीं स्थलीं असल्याप्रमाणें अत्युक्तिपूर्ण असावे, असा संशय वाटला; परंतु राजाच्या विलासी स्वभावाविषयी असलेले उल्लेख जेव्हां अवलोकनांत आले, तेव्हां वरील संख्या संभवनीय आहे, असें आमचें आम्हांस वाटूं लागलें. कैकेयीशीं त्यानें अगदीं वृद्धपणीं विवाह केलेला व याकरितां तिच्या

विवाहाचे वेळीं तिचे पुत्राला यौवराज्य देण्याचें वचन त्याला तिचे पित्याला द्यावें लागलें आणि राजानें पूर्वपरंपरेला विरुद्ध असतांहि तें देण्याला मार्गें घेतलें नाहीं. त्यापूर्वीं राजाचे विवाह होण्याला वयाचीही अडचण येण्याचें कारण नसून उलट राजाची इच्छा व्यक्त होतांच, सध्यां एकादी जागा खालीं झाल्यावर ती आपणास मिळावी, म्हणून उभेदवारांकडून येणाऱ्या अजांच्या भेंडोळ्यांप्रमाणें कित्येक लोक आपापल्या कन्या घेऊन राजापुढें येणें अधिक संभवनीय होतें. कदाचित् एकादी सुंदर कन्या पाहूनहि राजा मागणी घालीत असावा आणि हें अधिक संभवनीय दिसतें. कारण राजाची विवाहित स्त्री जिवंत असल्यामुळें आपण होऊन आपली कन्या कोण आणून देणार? सवतीमत्सरानिमित्त येणाऱ्या संकटाची जाणीव स्वतां कन्येला व तिच्या पित्याला असणार आणि याकरितां त्या कन्येवर राजाचें प्रेम बसेल असा भरंवसा उभयतांना आधीं वाटणें या कामीं अवश्य आहे व तो राजानें मागणी घातल्यास पटण्याचा संभव आहे; पण अशा विलासी पुरुषांच्या मनाची एके ठायीं स्थिरता कशी राहाणार? विवाह होण्यापुरतीच ही स्थिरता असावयाची, हें उघड आहे. स्पष्ट बोलावयाचें तर राजानें इतक्या स्त्रियांशीं विवाह केले म्हणजे आपापल्या कन्या राजाला देणारे इतके पुरुष फसले, असें समजावयाचें आहे. पुरुष विलासी असला तरी त्याचे स्वभाववरून वरील सर्व अनुमानें करितां येणार नाहींत; कारण विलासपरता आणि अनेक स्त्रियांशीं विवाह अथवा संबंध यांचा अन्वयव्यतिरेकतः संबंध आहे, असें नाहीं; पण आमचें हें अनुमान राजाच्या विलासपरतेवर उभारलेलें नसून त्याला रामायणांत आधार आहे. अत्रिऋषींचे आश्रमांत राम गेल्यावर तेथें सीता व ऋषींची स्त्री अनसूया यांचा जो संवाद झाला, त्यांत अनसूयेनें सीतेला पति-निष्ठ राहाण्याविषयीं उपदेश केल्यावर तो ग्रहण करून रामाचे गुणांची प्रशंसा करितांना सीता म्हणते:—

यां वृत्तिं वर्तते रामः कौसल्यायां महाबलः ।

तामेव नृपनारीणामन्यासामपि वर्तते ॥ २।११।५ ॥

सकृद्दृष्टास्वपि स्त्रीषु नृपेण नृपवत्सलः ।

मातृवद्वर्तते वीरो मानमुत्सृज्य धर्मवित् ॥ ६ ॥

“ महाबलाढ्य राम कौसल्येशीं ज्याप्रमाणें वागतो त्याप्रमाणेंच इतरहिं राज-
स्त्रियांशीं वागतो. (इतकेंच नव्हे तर उपभोग्य म्हणून) ज्या स्त्रियांकडे राजानें
एकदां मात्र पाहिलें आहे, त्या स्त्रियांशींहि हा नृपवत्सल धर्मवेत्ता राम अभिमान
न धरितां आपल्या मातेप्रमाणें वर्तन ठेवीत असतो. ”

सीतेच्या या भाषणांत दशरथाचे पत्नीविषयीं जें वर्णन आलें आहे, त्यावरून
त्यानें कित्येक स्त्रियांचा एकदां उपभोग घेतल्यावर त्यांचें पुनः दर्शनहि घेतलें
नाहीं, असें दिसतें. येथें पहिल्या श्लोकांत राजपत्नीचा उल्लेख असून दुसऱ्या
श्लोकांत वर वर्णिलेल्या स्त्रियांचा उल्लेख आहे. येथील निर्देश पृथक् आहेत व
यासाठीं विवाहित पत्नीवांचून अन्य स्त्रियांशीं त्याचा संबंध होता किंवा काय असा
येथें संशय येतो. मात्र दुसऱ्या श्लोकांत पहिल्याचें विवरण केलें आहे असें मानिलें
तर चालण्यासारखें आहे व म्हणून येथें निश्चित अनुमान करितां येत नाहीं.
तथापि विवाहित स्त्रियांशींहि त्याचा असा व्यवहार असणें लांछनास्पद नव्हे असें
कोण म्हणणार आहे ? अरबी भाषेंतील गोष्टींत एका बादशहानें कित्येक स्त्रियांची
व्यभिचाराकडे असलेली प्रवृत्ति पाहून नित्य नव्या स्त्रीशीं लग्न लावून दुसरे
दिवशीं तिचा वध करावयाचा असा उपक्रम केल्याची एक कथा आहे, तिची
आठवण या वेळीं कोणाहि वाचकाला झाल्यावांचून राहाणार नाहीं.

राजानें कैकेयीशीं विवाह करण्यापूर्वीं अशा प्रकारें व्यवहार केले असले तरी
तिच्याशीं विवाह झाल्यानंतर तिच्या स्वरूपास भुलून जाऊन म्हणा किंवा
दुसऱ्या कांहीं कारणानें म्हणा त्याच्या अनिरुद्ध संचाराला आळा बसला असें
वाटतें. राजाच्या स्त्रिया अनेक असल्या तरी कौसल्येच्या भाषणांत कैकेयीविषयीं
मत्सर फार दिवसांपासूनचा असल्याचें (२।२०।४२) दिसतें व त्यावरून
वरील अनुमान केलें आहे. तसेंच कैकेयी अंतःपुरांत दिसेनाशी पाहून तो
खिन्न झाला व ती क्रुद्ध झालेली पाहातांच तिला प्रसन्न करण्याकरितां त्यानें
वाटेत तें करण्याची तेथें जी प्रतिज्ञा केली ती वाचून आमचा ग्रह अधिक दृढ
झाला आहे. त्यानें समरभूमीवर पराक्रम केल्याचे रामायणांत कित्येक उल्लेख
असले तरी तिच्याशीं तो पराभव पावून शरण आलेल्या शत्रूपेक्षांहि भिऊन
वागत असे. राम वनांत गेल्यावर राजा कौसल्येच्या मंदिरांत गेला व रामाला

अरण्यांत पोंचवून परत आलेला सुमंत्र राजाला भेटण्याकरितां तेथें गेला. रामाचा वृत्तांत ऐकून घेतल्यावर राजा कांहींच बोलला नाही, असे पाहून कौसल्या त्याला म्हणते “ हे भूपते, जिच्या भीतीमुळे आपण रामाचा वृत्तांत सारध्याला विचारित नाही ती कैकेयी (आतां) येथें नाही; आपण त्याच्याशीं निर्भय-पणें बोला. ” (२।५७।३१)

रामायणांत दशरथाचें चरित्र, तें सांगण्याचें प्रयोजन नसल्यामुळे, फार थोडें आहे आणि त्यावरहि कोणाचें फारसें लक्ष गेलेलें नाही; यामुळे व रामायणांत प्रसंगबशतः त्याविषयीं केलेल्या काव्यमय वर्णनामुळे त्याच्या वास्तविक स्वरूपाविषयीं कोणाला कल्पना आलेली नाही. वरील विस्तृत विवेचन याकरितां करावें लागलें आहे. रामाचा जनक या नात्यानें तो लोकांपुढें आहे व त्यानिमित्त त्याविषयीं लोकांत पूज्यभाव आहे. वरील विवेचन वाचून त्याचें खरें स्वरूप कळल्यावर या पूज्यभावांत व्यत्यय येण्याचा संभव आहे. पण त्यास उपाय नाही. एकाद्या थोर पुरुषाचा वंश ज्याप्रमाणें त्यासारखा सद्गुणी निपजतो असा नियम नसतो, त्याप्रमाणें त्याचे पूर्वजांविषयीं समजावयाचें आहे. थोर पुरुषांच्या संबंधामुळे त्यांच्या दुर्गुणावर पांघरूण पडून त्यांचें खरें स्वरूप कांहीं काल लोकांना कळत नाही, हें खरें; तथापि केव्हांना केव्हां तें उजेडांत आल्यावांचून रहात नाही.

६ सीता.

रामपत्नी सीतेच्या गुणांविषयींचें निरूपण “ रामायणाची योग्यता ” सांग-
तांना व रामाच्या गुणांविषयीं विवेचन करितांना ओघाबरोबर बरेंच येऊन गेलें आहे. तिचा मुख्य गुण जें पातिव्रत्य त्याचे योगानें तिला प्रसिद्ध पतिव्रतापंच-
कांत स्थान मिळालें आहे व यावरून तिजविषयीं लोकांत असलेला आदर
स्थित होत आहे. रामाचें चरित्र विपत्तींनीं व्यापिलें असून त्यांतील वाटा
त्याची पत्नी या नात्यानें सीतेनें उचलणें साहजिक आहे. तथापि त्यांतल्या त्यांत
विपत्तींचा भार सीतेवर अधिक पडला असल्याचें सूक्ष्म दृष्टीनें पाहिल्यास
कोणाच्याहि लक्षांत येईल.

धैर्य आणि आत्मविश्वास.

पतीशीं विरह तिला असह्य वाटून तिनें वनवास पत्करिला. तथापि रावणानें तिचा अपहार करून तिला लंकेत नेऊन ठेविलें, त्या वेळीं तिजवर आलेला प्रसंग फार कठीण होता. रामाला तिचा विरह सहन होत नसला तरी स्वतांचें संरक्षण करून सीतेला परत आणण्याची खटपट करण्यास तो समर्थ व स्वतंत्र होता व ती रावणाचे बंदिशाळेंत पडली होती. तिला वश करण्यासाठीं रावण नित्य येऊन तिचा छल करित होता व तो सोशीत स्वतांचें पातिव्रत्य अभंग राखण्याचें बिकट काम असहाय स्थितीत तिला करावयाचें होतें. लंकेत ती जवळजवळ एक वर्ष होती. रावणानें यापूर्वीं अनेक स्त्रिया पळवून आणिल्या होत्या व त्यांतील कित्येक त्याचे वैभवाला भुलून तर कित्येक निरुपाय होऊन शेवटीं त्याला वश झाल्या. मारुतीची व तिची गांठ दहा महिन्यांनंतर पडली; तोंपर्यंत तिला कोणाचा आधार नव्हता किंवा पतीच्या सामर्थ्यावांचून त्याची भेट होण्याची तिला आशा नव्हती. तेव्हां अशा संकटाशीं तोंड देण्यास लागणाऱ्या धैर्याचे बाबतीत रामाशीं तुलना केल्यास सीतेचीच प्रशंसा अधिक करावी लागेल असें वाटतें. रावण पंचवटीत तिचा अपहार करण्याकरितां आला त्या वेळीं तिचे ठायीं जें धैर्य व जो आत्मविश्वास होता, तो तेथून तिची मुक्तता होईपर्यंत अढळ होता. तिचा अपहार करण्याचा रावणाचा विचार कळतांच त्याची निर्भर्त्सना तिनें केली, तींतील व अशोकवनिकेंत दहा महिने राहिल्यानंतर तिनें रावण आला असतां त्याला जें उत्तर दिलें, त्यांतील आवेश अगदीं सारखा आहे. पंचवटीतील भाषणांत ती म्हणते, “ सिंहिणीची इच्छा धरणाऱ्या कोल्ह्याप्रमाणें तूं विनाकारण येथें माझी इच्छा करीत आहेस; परंतु मी तुला मिळणें शक्य नाहीं. इतकेंच नव्हे, तर ज्याप्रमाणें सूर्याच्या प्रभेला त्याचेपासून पृथक् करून कोणाला स्पर्श करितां येणें शक्य नाहीं, त्याप्रमाणें रामाचा वियोग करून मला तुझा स्पर्श होणें शक्य नाहीं. ” (३।४७।२८) अशोकवनिकेंतील भाषणांत ती म्हणते, “ हे राक्षसाधमा, ज्याच्या तेजाला अंत नाहीं अशा रामाच्या भायेंला उद्देशून ज्याअर्थी तूं पापाचा उच्चार केला आहेस, त्याअर्थी कोठें गेल्यानें तूं त्याचे हातून सुटणार

आहेस बरें !....हे अनार्या, तूं माझ्याकडे निरखून पाहात आहेस, तर हे तुझे क्रूर, विकृत, कृष्ण व पिंगट वर्णाचे डोळे भूमीवर कसे गळून पडत नाहीत ? (५।२२।१५; १८) या दोन भाषणांत कालाचें अंतर आहे, परंतु आवेशांत अंतर मुळीच पडलेलें नाहीं, हें येथें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे.

युद्धसमाप्तीनंतर रामानें ज्या वेळीं तिला तिचा त्याग केल्याचें सांगितलें त्या वेळचा प्रसंग फार कठीण होता. पतीचें दर्शन एक वर्षांत झालें नसल्यानें ती आतां दर्शन होणार म्हणून आनंदांत होती; आणि रामाकडे ती येते तोंच त्यानें सर्व मंडळींच्या देखत तिचा एकदम अपमान केला. हा प्रसंग तिजवर अकल्पित होता, इतकेंच नव्हे, तर तेथें असलेल्या मारुतीप्रभृतींना—प्रत्यक्ष लक्ष्मणालाहि—त्याची कल्पना नव्हती. आपले श्रम ज्याकरितां झाले, तो पति-पत्नींचा समागम आज होणार म्हणून तेहि आनंदांत होते; पण रामाच्या भाषणानें सर्वांचा विरस होऊन गेला ! लक्ष्मण तर अगदीं संतप्त होऊन गेला व त्याचा रामाला कांहीं तरी सांगण्याचा उद्देश होता. परंतु रामाकडे पाहातो तों त्या वेळीं त्याचे बरोबर भाषण करणेंहि शक्य नाहीं असें त्याला दिसून आलें. तेव्हां तो कांहीं बोलला नाहीं. या संकटाचे प्रसंगीं शेवटचा अग्निप्रवेशाचा उपाय तिनें योजिला. रावणानें तिला उचलून नेली व यानिमित्त परपुरुषाचा स्पर्श तिला झाला असला तरी तेथें तिचा उपाय नव्हता; पण यावांचून तिजवर रामाला कांहीं दोष ठेवितां येत नव्हता. याच दृष्टीनें रामानें तिला “रावणाच्या अंकाचा स्पर्श झालेल्या व त्यानें दोषदृष्टीनें अवलोकन केलेल्या तुझा कुलीन म्हणविणारा मी कसा बरें स्वीकार करूं ? ” (६।११५।२०) असा प्रश्न केला होता. या प्रश्नाला तिला उत्तर देतां आलें असतें व तें तिनें त्याप्रमाणें दिलें. पण यापुढें रामानें “दिव्य कांतीनें युक्त व मनोहर असून स्व-गृही राहिलेल्या तुला अवलोकन केल्यावर रावण एक क्षणभरहि तुझी उपेक्षा करणार नाहीं.” (६।११५।२४) असा जो तर्क केला त्याला ती काय उत्तर देणार ? मात्र त्याला आलेला हा संशय त्यानें अवेळीं प्रकट केला, एवढा आक्षेप त्यावर देतां येण्यासारखा होता. लंकेत सीता दहा महिने राहिल्यानंतर मारुतीची व तिची भेट झाली. अर्थात् पुढील सर्व खटाटोप दोन महिन्यांत झाला. रावणाचे

गृहीं दीर्घकाल राहिल्यामुळे रामाला जर तिजविषयी संशय आला, तर तो दीर्घकाल मारुतीची गांठ पडल्यानंतरचा नसून पूर्वीचा होता. अर्थात् संशय घेण्यास तो पूर्वीचा कालहि पुरेसा असल्यामुळे मनाच्या संशयित स्थितीत रामाने पुढील खटाटोप केला, हे उघड आहे. हे लक्षांत घेऊन सीतेने त्याविषयी मात्र त्याला स्पष्टपणे सांगितले की, “हे राजा, ज्या वेळी महावीर हनुमान माझ्या शोधाकरिता पाठविलांत, त्या वेळी मी लंके-मध्ये होते; तेव्हांच आपण “मीं तुझा त्याग केला आहे” असे कां कळविले नाहीं? हे वीरा, या वानराने मला तसे कळविले असते तर आपण माझा त्याग केल्याचे कळताक्षणीं मीं जीविताचा त्याग केला असता; म्हणजे मग जीव धोक्यांत घाळून आपणांला युद्धसंबंधी व्यर्थ श्रम करावे लागले नसते व आपल्या सुहृज्जनानाहि निष्कारण क्लेश झाले नसते.” (६।११६।११-१४) आणि केवळ आत्मविश्वासाचे सामर्थ्यावर तिने या वेळी अग्निप्रवेश केला !

वनांतून परत आल्यावर रामाने जो तिचा त्याग केला तोहि तिने धैर्यानेच सहन केला. त्या प्रसंगी आत्महत्या करावी असा विचार एकदां तिचे मनांत आला होता, परंतु भर्त्याचा वंश त्यायोगाने—ती गर्भवती असल्यामुळे—लुप्त होईल, तो होऊं नये यासाठी तिने तसा अविचार केला नाही.

पूर्वी तिने रामाबरोबर अरण्यवास पत्करिला होता, तथापि ती त्या वेळी पति-संनिध नित्य असल्यामुळे तिला त्याचे वाईट वाटले नाही. या वेळी पतीने तिचा त्याग केला असल्यामुळे शारीरिक व मानसिक असे दोनहि प्रकारचे क्लेश तिला होत होते. आत्महत्या करावयाची नाही असा तिने निश्चय केला होता, तथापि तेथे कोठे तरी राहावयाचे तर कोणी विचारिल्यास त्याला काय सांगाव-याचे हा प्रश्न तिजपुढे येऊन पडला. वाल्मीकी महर्षि तेथे आले व त्यांनी आप-णास सर्व वृत्तांत व तिची शुद्धता माहीत असल्याचे सांगून तिला आपल्या आश्रमांत ठेवून घेतली आणि तिजपुढे पडलेल्या बिकट प्रश्नाचे उत्तर स्वतां सांगण्याचा प्रसंग तिजवर येऊं दिला नाही, हे त्यांतल्या त्यांत बरे झाले !

आचारनिष्ठा.

रामाच्या आचारसंपन्नतेविषयी स्वतंत्र विवेचन केलें असल्यामुळे सीतेची

आचारसंपन्नता निरूपण केल्यासारखी झाली आहे. तिच्या आचारांविषयी रामायणांत वेगळें वर्णन असण्याचा संभव नाही व तसें असण्याचें कारणहि नाही. अरण्यांत असतां ती रामाबरोबर असल्यामुळें तिचे धार्मिक आचार रामाबरोबर होत असल्याचें रामायणांत वर्णन आहे व त्याविषयी चर्चा पूर्वी येऊन गेली आहे. वियुक्त स्थितीत तिच्या धार्मिक आचारांविषयी वेगळें वर्णन असण्याचें कारण नाही. तथापि पतिव्रता या नात्यानें ती आपले आचार कसे पाळीत असे हें पाहण्यासारखें आहे. पंचवटीत रावण आला त्यावेळीं अतिथि समजून तिनें त्याचा सत्कार केला व त्यानें विचारल्यावरून तिनें सर्व वृत्तांत त्याला निवेदन केला; परंतु त्यानें तिला लंकेत नेल्यावर प्रथम तो तिजकडे येऊन बोलूं लागला त्या वेळीं तो पापी दृष्टीनें पाहात आहे हें लक्षांत आल्यावर तिनें तोंडावर पदर घेतल्याचें वर्णन आहे. (३।५५।३२) या वेळीं ती अश्रु ढाळीत असल्यामुळें तिनें तोंडावर पदर घेतला असें मानिलें तरी पुढें ती त्याच्याशीं बोलूं लागली, तेव्हां ती तृण आड धरून बोलूं लागली (३।५६।१) असें लिहिलें आहे. अशोकवनिकेंत मारुतीनें प्रवेश केल्यावर तो पाहत असतां सीता व रावण यांच्या झालेल्या ज्या संवादाचें वर्णन रामायणांत आलें आहे, त्या वेळीं रावण येत आहे असें पाहून तिनें मांड्यांनीं उदर व बाहूंनीं स्तन झांकून घेतल्याचें लिहिलें आहे. (५।१९।३) येथेहि तिनें केलेलें भाषण तृण आड धरून केलें आहे व पुढें तर तिनें त्याजकडे पाठ केली आहे. (५।२१।२) तृण आड धरिल्यामुळें तिजवरील संकट टळलें असें नाही किंवा ती त्याजबरोबर निर्भीड बोलत राहिली असती तरी तिच्या पतिव्रत्याविषयी कोणाला शंका आली असती असें नाही; तथापि तिच्या हातीं होती तेवढी मर्यादा तिनें पाळिली हें येथें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. रावणानें तिला उचलून नेली व त्यानिमित्त तिला परपुरुषाचा स्पर्श झाला हें खरें; तथापि तिचा उपाय नव्हता. अशा स्थितीतहि तिला त्याविषयी विषाद वाटत होता. मारुतीशीं अशोकवनिकेंत बोलतांना ती म्हणते, “ हे वानरश्रेष्ठा, भर्त्यांचे ठायीं अतिशय भक्ति असल्यामुळें त्या रामावांचून दुसऱ्या कोणाच्याहि शरीराचा आपण होऊन स्पर्श करण्याची माझी इच्छा नाही. रावणाच्या शरीराचा स्पर्श मला झाला आहे खरा; परंतु तो माझ्या इच्छेविरुद्ध

झाला आहे. मी अनाथ, स्वतां असमर्थ आणि पराधीन असल्यामुळे करणार काय ? ” (५।३।६२; ६३) मारुतीनें सीतेला “ आपल्या खांद्यावर बसून येशील काय ? ” असा प्रश्न केला होता व त्याची विनंति नाकारतांना तिनें त्याला जीं कारणें सांगितलीं त्यांत हें एक कारण सांगितलें आहे, अशा रीतीनें मारुतीचे द्वारा हा वृत्तांतहि रामाचे कानावर जावा अशी तिची इच्छा होती. याप्रमाणें तिनें आपल्या उत्तरांत दोनहि कार्ये साधिलीं आहेत. युद्धसमाप्तीनंतर तिनें दिव्य केलें; त्या वेळीं तिनें रामालाहि ही गोष्ट स्पष्टपणें सांगितली आहे. (६।११६।८; ९)

व्यावहारिक धोरण.

सीतेच्या अंगीं रामासारखा प्रशंसनीय गुण म्हटला म्हणजे तिचें धोरण होय. रावण तिला उचलून लंकेकडे घेऊन जात असतां तिनें आपले अलंकार आपल्या उत्तरीयांत बांधून ऋष्यमूक पर्वतावर सुग्रीवादि वानर बसलेले पाहून त्यांनीं रामाला आपली वार्ता कळवावी, या हेतूनें टाकिले व हें कार्य रावणाच्या लक्षांत न येईल, अशा युक्तीनें तिनें बजाविलें. तिनें येथें रामाला वार्ता कळेल, अशी योजना केली व म्हणूनच रामाला तिची मुक्तता करण्यासाठीं पुढील उपाय योजितां आले. रावण सीतेला दक्षिणेकडे घेऊन गेल्याचें जटायूकडून रामाला कळलें व तेवढ्या माहितीवरून तो दक्षिणेकडे तिचा शोध करित चालला होता. येथें आल्यावर व वानरांनीं ठेविलेले अलंकार पाहिल्यावर रावणानेंच तिला नेली आणि तेथून पुढें तो दक्षिणेकडे गेला, इतका निश्चय त्याला करितां आला. अलंकार पुढें पडलेले पाहतांच ते कोणी टाकिले, या जिज्ञासेनें वानरांचें लक्ष साहजिक तिजकडे गेलें व त्या वेळीं मारुतीनें तिला पाहिलें होतें, त्याचा उपयोग तो अशोकवनिकेंत गेल्यावर तिला ओळखण्याचे कामीं त्याला झाला. (५।१५।२८) तसेंच वृक्षाला अडकलेलें तिचें वस्त्र त्या वेळीं त्यानें पाहिलें होतें. अशोक वनिकेंत गेल्यावर सीतेनें नेसेलेल्या वस्त्राकडे त्याचें लक्ष गेलें व तें पाहून पूर्वीं आपण पाहिलेल्या वस्त्राच्या सादृश्यावरून त्याला आपणाला इष्ट असलेली सीता हीच असावी, असा निश्चय करितां आला. (५।१५।

४५-४७) पण हें सगळें सीतेनें अलंकार वानरांकडे टाकून जें धोरण सांभाळिल्लें, त्यामुळें घडून आलें.

मारुतीची गांठ पडल्यावर सीतेनें त्याची परीक्षा केल्यावांचून त्याशीं भाषण केलें नाहीं. आपण रामाचा दूत असल्याचें तो जरी सांगत होता, तरी तिनें रामाचे स्वरूपाविषयीं बगैरे खुणा त्याला विचारून घेतल्या व त्या पडल्यावर तो वानर रामाचा दूत असावा, असा तिला विश्वास वाटला. (५।३५।८५) राम-नामांकित मुद्रिका त्यानें पुढें केल्यावर तर शंका घेण्यास अवसर राहिला नाहीं. (५।३६।४) परीक्षा केल्यावांचून आधीं विश्वासानें आपलें गुह्य प्रकट न करण्याचें सीतेचें धोरण येथें अगदीं रामाप्रमाणें असल्याचें दिसून येत आहे.

मारुतीनें सीतेला आपल्या खांद्यावरून घेऊन जाण्याची जी कल्पना सुचविली ती नाकारतांना परपुरुषाचा स्पर्श न होऊं देण्याचें जें एक कारण सांगितलें, त्याचा उल्लेख वर आला आहे. तिनें आणखी जीं कारणें सांगितलीं त्यांत तिचें व्यावहारिक धोरण दिसून येतें. मारुतीनें तिला खांद्यावरून न्यावयाची ती केवळ भूमीवरून नसून, विशाल सागराचें उल्लंघन त्याला करावयाचें होतें; व यामुळें त्या काहीं समुद्रांत पडण्याचें भय होतें. हा व्यवहार गुप्तपणें करावयाचा होता; पण तो उमगण्यांत आल्यास राक्षसांनीं त्याचा पाठलाग केला असता; व ते सशस्त्र आणि मारुती निःशस्त्र असल्यामुळें या झगड्यांत मारुतीची निभावणी लागणें कठीण होतें. अशा रीतीनें स्वतांचे मुक्ततेकरितां सीतेनें गुप्त कटं चालविला आहे, असें उघडकीस आल्यानें रावणानें तिला अत्यंत गुप्त असें स्थान पाहून तेथें ठेविली असती. तेव्हां या खटपटींत जयापेक्षां अपजयाचा संभव अधिक व तो झाल्यावर सुटकेची आशा करावयास नको, अशी एकंदरीत परिस्थिति होती. आपल्या मुक्ततेविषयीं ती अत्यंत उत्सुक असतां तिनें उतावळेपणामुळें मारुतीचे म्हणण्याला संमति दिली नाहीं. (५।३७) वरील सर्व कारणें तिनें सांगितलीं व तीं खरीं असलीं तरी त्यांत मारुतीचे सामर्थ्याविषयीं तिचा अविश्वास ध्वनित होत होता व त्याचे योगानें त्याचें मन उद्दिग्ध होण्याचा संभव आहे, हें लागलींच तिच्या लक्षांत आलें व आपल्या भाषणाचा उपसंहार करीत शेवटीं ती म्हणते, “ सर्व राक्षसांचा वध करण्यास खरोखर

तुंहि समर्थ आहेस; परंतु तूं राक्षसांचा वध केलास, तर रामाचा नांवलौकिक जाईल. (रामाला स्वतांचे पराक्रमाने सीतेला परत आणितां आले नाही, सु-ग्रीवाचा सेवक मारुती त्याला मिळाला, म्हणून त्याची स्त्री त्याला परत मिळाली, असे लोक म्हणू लागतील, असा सीतेच्या म्हणण्याचा आशय आहे.) राक्षसांसहवर्तमान रावणाचा वध राम येथे (येऊन) करील आणि मला घेऊन जाईल, तर तें त्याला शोभण्यासारखें होईल. ” (५।३७।५७; ६४) येथे तिने प्रथम मारुतीचा गौरव करून त्याला संतुष्ट केला आहे व त्यालाहि मानवेल असे कारण सांगून तिने आपले चातुर्य प्रकट केले आहे.

मनाचा उदारपणा.

रावणवधानंतर मारुती सीतेला बोलावण्याकरितां अशोकवनिकेत गेला, त्या वेळीं तेथें तिच्याभोंवतीं असलेल्या राक्षसींना पाहून मारुतीला त्यांनीं सीतेला दिलेल्या त्रासाचें स्मरण झालें व त्यानें त्या राक्षसींचा वध करण्याची तिजकडे अनुज्ञा मागितली. या प्रसंगीं मारुतीला तर त्यांची खोड जिरविण्याची उत्कट इच्छा झाली होती. त्याला सीतेनें दिलेलें उत्तर तिचे थोर स्ववामाला अनुरूप आहे. ती म्हणाली, “ राजाच्या आश्रयाला असल्यामुळे त्याच्या अधीन असून, दुसऱ्याचे आज्ञेमुळे वाईट गोष्टी करणाऱ्या आणि सांगितलेलें काम करणाऱ्या ज्या दासी त्यांच्यावर हे वानरश्रेष्ठा, कोण बरे क्रोध करील ?.....राक्षसाने आज्ञा केल्यामुळे राक्षसी मला दरडावीत असत, परंतु हे वायुपुत्रा, त्याचा वध झाल्यावर आतां मला त्या दरडावीत नाहीत. ” (६।११३।३६; ४०) राक्षसींनीं तिला दिलेल्या त्रासाचें वर्णन वाचले तर तें वाचणाराला अजूनहि त्याची चीड आल्यावांचून राहात नाही; तेव्हां मारुतीला त्यांना पाहून चीड आली, यांत नवल काय ? परंतु सीतेनें असा अविचार न करितां त्यांना शिक्षा करण्याचें कारण नाही, असे मारुतीला वर लिहिल्याप्रमाणें सुचवून ती त्याजबरोबर निघून गेली.

उपसंहार.

सीतेचें सर्व चरित्र संकटांनीं भरलेलें आहे व सज्जनांवर आलेल्या संकटांचे असे इतिहास वाचू लागले म्हणजे मन विषण्ण होतें; पण अशा प्रसंगीं सज्जन

कोणत्या मार्गानें गेले, हें आपणांस कळून एक प्रकारचें धैर्य आपणांस मिळतें, हें विसरतां येत नाही. संसाररूपी रथाचीं पति व पत्नी हीं दोन चक्रे आहेत व यासाठीं तीं दोन सर्वथा अनुरूप असलीं तर त्याला गति मिळते व त्यांत विषमता झाल्यास ती थांबते. राम व सीता यांचे चरित्रांत त्यांवर परस्परवियोगाचे प्रसंग आल्यामुळें तीं परस्परांपासून बाह्यतः दूर झालीं असलीं तरी अंतःकरणांतून त्यांचा संबंध अधिक दृढ होत होता. अर्थात् दोन चक्रांतील सादृश्याची आवश्यकता किमपि कमी झाली नव्हती. रामाचे अंगीं जे गुण उत्कटत्वांनं वास करीत होते ते सीतेच्याहि अंगीं असल्यामुळें दोघांचा संसार वियुक्त स्थितीतहि अनुकरणीय झाला. राम वनांत जाण्यास निघाला असतां सीता वनांत त्याजबरोबर गेली; यांत पतिव्रता स्त्री या नात्यानें तिचें कर्तव्य तिनें केलें हें तर खरेंच; पण या प्रसंगीं रामाला कैकेयीकडून वरदानाचा वगैरे वृत्तांत कळतांच त्यानें कैकेयीला जितक्या धैर्यानें एकदम संमति दिली तितक्या धैर्यानें सीतेनेंहि रामाला आपण वनांत येणार म्हणून गळ घातली. वनवासांतील कष्टमय राहणीची जाणीव असतांहि तिनें आपला सविनय आग्रह सोडला नाही. संकट आलें तर तें टाळण्यासाठीं हरप्रयत्न करणें हा मनुष्यस्वभाव आहे व या दृष्टीनें या वेळीं सीतेनें कैकेयीच्या वरप्रदानाचे बाबींत असतील तेवढ्या पळवाटा शोधून काढून तसें पतीला सुचविणें साहजिक होतें. सामान्य मनुष्यानें—मग तो पुरुष असो वा स्त्री असो—असेंच केलें असतें; पण अयोध्याकांडांतील राम व सीता या दोहोंच्याहि भाषणांत असा प्रयत्न एकांनेंहि केल्याचें दिसून येत नाही. उलट अशा प्रयत्नाविषयीं उघडपणें मोठ्या मोठ्या मंडळीनें सुचविलें असतांहि रामानें तसें करण्याचें नाकारून प्रामाणिकपणें प्रतिज्ञापालन करण्याचें ठरविलें व सीतेनें त्याला असंमति दर्शविली नाही. पतिपत्नींच्या स्वभावांतील हें सादृश्य कोणाला बरें अभिनंदनीय वाटणार नाही ?

वियुक्त स्थितींत त्यांच्या परस्परांवरील प्रेमाच्या परीक्षेचा योग न बोलावितां आला. वैषयिक प्रेम संयुक्त स्थितींत अबाधित असतें, पण विषयसुख हा त्याचे मुळाशीं हेतु असल्यामुळें वियुक्तस्थितींत त्याचा अभाव होतांच प्रेमाचा झरा आटून जातो, हा जगाचा नित्याचा अनुभव आहे. रामानें सीतेकरितां पुष्कळ

विलाप केल्याचें आपण पाहिलें, म्हणजे सामान्य मनुष्याहून त्यामध्यें विशेष कांहीं होतें, असें वाटत नाहीं; पण या विशेषाचा प्रत्यय दोन वेळां त्यानें जो तिचा त्याग केला त्या वेळीं येतो. लोकापवादाकरितां त्यानें तिचा त्याग करण्यांत कठोरपणा दाखविला असें वाटलें तरी वैषयिक सुखलालसेनें संबद्ध झालेला कोणता पुरुष हा कठोरपणा दाखविण्याला तरी पुढें येईल? वैषयिक प्रेम असल्यास असें धैर्य कोणाला होणार नाहीं. त्यामधील प्रेम निर्हेतुक असल्यामुळें ही गोष्ट शक्य झाली. वियुक्तस्थितींत दोघांची अवस्था सारखी झाली होती. अशा प्रसंगीं प्रत्येक व्यक्तीला आपल्या वियोगानिमित्त दुसऱ्याची अवस्था काय झाली आहे हें जाणण्याची अत्यंत उत्सुकता असते व वियोगामुळें आपल्या-प्रमाणेंच दुसऱ्यालाहि कांहीं सुचत नाहीं, असें कळल्यास प्रत्यक्ष भेटीइतकें मनाला एक प्रकारचें समाधान वाटत असतें. सीतेनें याच दृष्टीनें रामाविषयीं मारुतीला प्रश्न विचारिले आहेत. तिचा एक प्रश्न तर स्पष्टपणें “राम दुसरें कांहीं चिंतन करीत नाहीं ना?” (५।३६।२०;२३) असा आहे व यावर मारुतीनें जेव्हां राम निजेंतून उठला तरी ‘हा सीते’ असें म्हणत उठतो असें सांगितलें, (५।३६।४४) तेव्हां तिचें समाधान होऊन तिला धीर आला आहे. मारुती परत आल्यावर रामानेंहि त्याला सीतेची अवस्था कशी आहे, वगैरे प्रश्न करून (५।६५।५) ती वियोगामुळें कृश झाल्याचें वगैरे त्याजकडून कळल्यावर त्याला बरें वाटलें आहे. (५।६७।७;८) वियुक्तस्थितींत दोघांची अवस्था अगदीं सारखी झाली होती व यामुळें परस्परांचे भेटीविषयीं आतुर होऊन रामाकडून ज्याप्रमाणें वालीवधाचे वेळीं दोष घडला त्याप्रमाणें सीतेकडूनहि लक्ष्मणाची निर्भत्सना करून त्याला रामाचे शोधार्थ पाठविण्यांत दोष घडला. मारीचानें रामासारखा शब्द काढल्यामुळें ती रामाचे जीविताविषयीं साशंक झाली व रामाचे सामर्थ्याविषयीं भ्रंवसा वाटूनहि तिला ते शब्द ऐकून धीर धरवला नाहीं. अर्थात् लक्ष्मणानें तिला धीर धरण्याविषयीं केलेला उपदेश व्यर्थ गेला व लक्ष्मण जात नाहीं असें तिच्या लक्षांत येऊन तिनें त्याची निर्भत्सना केली, या वेळीं तिजकडून अविचार झाला, हें खरें; तथापि वियुक्तस्थितींत

दोषांची आतुरता कशी सारखी होती, हें यांत दिसून येत आहे व हेंच आम्हांला दाखवावयाचें आहे.

पतिव्रता स्त्री या नात्यानें सीतेचें प्रेम रामावर होतें हें तर सरळ आहे, पण मोठ्या भाग्यानें आपणाला हा सद्गुणी पति लाभला आहे अशी तिच्या अंतः-करणांत दृढ भावना होती व अनसूयेनें ज्या वेळीं तिला पतिव्रताधर्माचा उप-देश केला त्या वेळीं तिला उत्तर देताना तिनें ही गोष्ट स्पष्टपणें सांगितली आहे. ती म्हणते, “ आपण मला जें सांगत आहांत तें सदाचरणी स्त्रियांसंबंधानें पाहिलें तर अपूर्व आहे असें नाहीं. कारण स्त्रीचा पति गुरु हें आपल्या उपदेशाप्रमाणें मलाहि विदित आहे. पति जरी दुष्ट व दरिद्री असला तरी माझ्यासारख्या स्त्रीनें त्याच्याशीं एकनिष्ठेनें वागलें पाहिजे. तेव्हां गुणांमुळें प्रशंसेला पात्र, दयाळु, जितेंद्रिय, दृढप्रेम करणारा, धर्मात्मा आणि मातापित्यांप्रमाणें प्रिय असलेला अशा पतीशीं एकनिष्ठेनें वागणें आवश्यक आहे हें काय सांगावयाला पाहिजे ?” (२।११८।२-४) येथें सीतेनें पतिव्रताधर्माला प्रथम मान्यता देऊन रामाचे गुणांची प्रशंसा करून त्याजवरील आपलें प्रेम निर्व्याज असल्याचें सूचित केलें आहे. रामाविषयीं आदरपूर्ण प्रेम व त्याचे पराक्रमावर भरंवसा तिचे अंतः-करणांत दृढ वास करित असल्यामुळें अशोकवनिर्केत तिला रावणानें नेऊन ठेविल्यावर त्यानें चालविलेल्या छळाला भिऊन तिनें आत्महत्येचा अविचार केला नाहीं. आपण कोठें आहों हें रामाला कळलें नसल्यामुळें आपली मुक्तता होण्यास विलंब लागत आहे, याची जाणीव तिला होती व तीस अनुसरून तिनें राक्षसी तिचे भोंवतीं जमून तिला भिववूं लागल्या असतां त्यांना उत्तर देऊन गप बसविलें आहे. मारुतीची गांठ पडण्यापूर्वींचे तिचें हें भाषण असल्यामुळें त्यांत तिचा रामावरील भरंवसा व्यक्त झाला आहे. (५।२६) सीतेच्या योग्यते-विषयीं अगस्त्य ऋषींनीं ती पतीबरोबर वनवासांतील क्लेशाची पर्वा न करितां आल्याचें कळतांच जे उद्गार काढिले आहेत ते आतां देऊन आटोपतें घेऊं. ते म्हणाले, “ हे रघुनंदना, पतीचें यथास्थित असलें म्हणजे त्याचें चित्तरंजन करावयाचें आणि त्याला विपन्नावस्था प्राप्त झाली असतां त्याची पर्वा कराव-याची नाहीं, हा सृष्टीचे आरंभापासून स्त्रियांचा स्वभाव आहे. विद्युल्लताचा चंच-

लपणा, शस्त्रांचा तीक्ष्णपणा व गरुड आणि वायु यांची त्वरा यांचे अनुकरण [अनुक्रमे एके ठायी न राहण्यांत, फार दिवसांचे प्रेमबंधन तोडून टाकण्यांत व निध कर्म करण्याला प्रवृत्त होण्यांत] स्त्रिया करीत असतात. परंतु या तुझ्या स्त्रीचे अंगी हे दोष नाहीत व यामुळे देवांमध्ये ज्याप्रमाणे अरुन्धती त्याप्रमाणे ही प्रशंसेला पात्र असून पतिव्रता स्त्रियांमध्ये गणना करण्यास योग्य अशी आहे. ” (३।१३।५ ७)

७ कौसल्या.

रामाची माता कौसल्या हिचे चरित्र रामाचे वनवासाचे निमित्ताने काय ते रामायणांत आले आहे. ही दशरथाची सर्वांत वडील स्त्री व अर्थात् ती बयाचे मानाने दशरथाप्रमाणे अगदी वृद्ध झालेली होती. श्रावणवधाचे कथेत दशरथाने तिच्याशी विवाह होण्यापूर्वी ती कथा घडल्याचे सांगितले आहे. (२।६३।१४) कैकेयीशी विवाह झाल्यानंतर राजाचे कैकेयी हीच सारसर्वस्व होऊन बसली; व यामुळे इतर स्त्रियांच्या मनांत तिचेविषयी द्वेषभाव वाढत होता. रामाला यौव-राज्याभिषेक करावयाचे राजाने ठरविल्यावर हें वृत्त राजाकडून रामाला व रामाकडून कौसल्येला कळले; आणि कैकेयीला कळविण्यास मात्र राजा स्वतां गेला. या भेटींत पुढे काय निष्पन्न झाले, ते प्रसिद्धच आहे. राम कौसल्येचा पुत्र असून त्याचे राज्याभिषेकाचे वर्तमान तिला स्वतां कळविण्याची आवश्यकता राजाला वाटली नाही. या त्याच्या व्यवहारावरून त्यांमध्ये प्रेमभाव किती होता, ते दिसतेच आहे. कैकेयी कांहीं ऐकत नाही, असे होऊन राम वनांत गेल्यावर मग राजाची स्वारी कौसल्येच्या मंदिरांत आली. कैकेयीशी विवाह झाल्यानंतर राजाचे कौसल्येवरील प्रेम कमी झाले, असे नसून तिचेपूर्वी ज्या अनेक स्त्रियांशी त्याने विवाह केले त्या सर्व स्त्रियांनी हा प्रेमाचा वांटा थोडा थोडा उचलला होता. वृद्ध राजा तरुण स्त्रीशी विवाह करून तिचे नादाला लागला यामुळे तिला जरी वैषम्य वाटले, तरी आपला पुत्र राम सद्गुणी असून तो राज्यकारभार करणार या आशेने पतीविषयी ती पुढे पुढे सामान्यतः उदासीन होती. सांप्रतच्या तिच्या उदासीनतेला तिचे वार्धक्य हेहि एक कारण होतें. राज्याभिषेकाचा विचार ठरला तोंपर्यंत तिची कैकेयीशी वागणूक वडील बहिणीप्रमाणे होती. भरत

मातुलगृहाहून परत आल्यावर त्याला इकडील वृत्तांत जेव्हां कळला तेव्हां मातेची निर्भर्त्सना करितांना तो म्हणतो “ ती दूरवर विचार करून पाहाणारी माझी ज्येष्ठ माता कौसल्याहि धर्माचें अवलंबन करून तुझ्याशीं अगदीं बहिणी-प्रमाणें वागत असते. ” (२।७३।१०) कौसल्येचा कैकेयीशीं तोंपर्यंत असलेला व्यवहार पाहून त्यावरून भरतानें ही उपमा दिली आहे. तथापि यावरून ती कैकेयीशीं प्रेमानें वागत होती, असें म्हणतां यावयाचें नाहीं. आपल्यावरील पतीचे प्रेमाचा वांटा सवतीनें उचललेला कळूनहि तिला वैषम्य न वाटणें मनुष्य-स्वभावाचे विरुद्ध आहे. कौसल्याहि त्याला अपवाद होती, असें म्हणण्याचें कारण तरी काय ? निरुपाय म्हणून ती उदासीनवृत्तीनें वागत असे, व यामुळें तिचे अंतःकरणांतील खळबळ बाहेर पडत नसे. कांहीं असलें तरी द्वेषाचा अभाव म्हणजे प्रेम नव्हे. भरतानें तिचे उदासीनवृत्तीकडे पाहून तिचा गौरवपूर्ण उल्लेख केला, इतकेंच. कैकेयी किंवा तिचा परिवार यांकडून तिचा वारंवार अपमान होत असे, (२।२०।३९) व कैकेयी तिला मर्मभेदक शब्दांनीं टोंचीत असे (२।२०।४४). अशा परिस्थितींत तिची सर्व आशा पुत्रावर होती व त्या आशेची कैकेयीनें निराशा केल्यामुळें ती अगदीं घाबरून गेली. वनवासाची मुदत संपून राम परत येणार कसचा ? परत आला तरी भरत त्याला राज्य देणार कसचा ? (२।६१।११) असें तिला वाटूं लागलें व तिला असें वाटणें साहजिक आहे. राम तिजकडे अनुज्ञा मागण्याकरितां आला असतां लक्ष्मणानें पित्याचा निग्रह करून राज्य बळकावण्याचा उपाय सुचविला त्या वेळीं कौसल्येनें त्याला यासाठीं प्रच्छन्न संमतिच दिली आहे. (२।२१।२१) या वेळेपर्यंत या कामीं राजाची मनांतून संमति नाहीं, हें तिला कळलें नव्हतें व यामुळें यौवराज्याभिषेकाचे कामीं कैकेयीच्या सांगण्यावरून राजाचा विचार बदलला अशी तिची समजूत होती. पति किंवा पुत्र यांपैकीं कोणाकडूनहि सुख होण्याचा संभव नाहीं असें तिला कळून चुकलें व निरुपाय म्हणून तिनें लक्ष्मणाचे बोलण्याला मान डोलविली. या एकंदर परिस्थितीवरून दशरथाचें तिजवर कितपत लक्ष दोंतें हें कळून येईल. लक्ष्मण वनांत येतो असें सांगूं लागला

असतां याच दृष्टीनें रामानें त्याला आपण सर्वच वनांत गेल्यास आपल्या मातेची विचारपूस कोणी करणार नाहीं असें सांगितलें आहे. (२।३।१।११)

याप्रमाणें कौसल्येचें अंतःकरण भोंवतालच्या परिस्थितींत अगदीं वैतागून गेलें होतें. तरी ती मनाची कोमल होती. लक्ष्मणाचे म्हणण्याला तिनें निरुपायानें संमति दिली असावी. राम वान्त गेल्यावर ती राजाला टोंचून बोळें लागली असली तरी राजानें ज्या वेळीं अगदीं केंविलवाणा होऊन तिला हात जोडले त्या वेळीं ती भानावर आली व अश्रु टाळीत म्हणाली—“आपण कृपा करा.....माझी प्रार्थना करण्याचा प्रसंग आपणांवर आला हा माझा घातच झाला आहे. आपण माझी क्षमा मागतां नये.....हे धर्मज्ञा, मला पातिव्रत्यार्थ अवगत असून आपण सत्यवचनी आहांत हें मी जाणत आहे. पुत्रशोकानें व्याकुल झाल्यामुळें तें मी कांहीं तरी बोलून गेलें.” (२।६२।१२-१४)

रामाला परत आणण्याकरितां भरत सपरिवार अरण्यांत गेला, त्या वेळीं मागांत गुहाची गांठ पडून त्यानें रामाचा वृत्तांत त्याला सर्वा निवेदन केला; तो श्रवण करून त्याचें देहभान नाहीसें होऊन तो मूर्च्छित होऊन पडला. या वेळीं कौसल्या कळवळून पुढें आली; तिनें त्याला पोटाशीं धरिलें व म्हणाली, “हे पुत्रा, तुला कांहीं व्याधि तर झाली नाहीना ? अरे, आज या राजकुलाचें अस्तित्व तुजवर आहे. हे पुत्रा, भ्रात्यासहवर्तमान राम वनांत गेला असतां तुझ्याकडे पाहून मी प्राण धारण करीत आहे व राजा दशरथ मरण पावल्यावर आतां आमचें रक्षण करणारा तूंच आहेस.” (२।८७।९; १०) दोनहि प्रसंगांच्या तिच्या वागणुकीवरून केव्हां केव्हां निरुपाय होऊन ती कठोरपणें बोलली तरी अंतःकरणाची ती कठोर नसून अल्पशा परदुःखानें तिला कळवळा येत असे, असें स्पष्ट दिसतें.

कौसल्येच्या विद्वत्तेविषयीं रामायणकालीन स्त्रियांविषयीं विवेचन करितांना निरूपण केलें असल्यामुळें येथें आतां अधिक लिहिण्याचें कारण नाही. पति-सुख नसून सवतीकडून जाच होत असतां ती उदासीन वृत्तीनें राहात असे व तिच्या या वृत्तीचा परिणाम रामचरित्रावर बराच झाला. कुटुंबांतील वागणुकीचा धडा रामाला प्रथम मातेकडून मिळाला व तोच रामानें अभ्यासाचे योगानें वाढ-

विला. लहानपणीं मुलाला जें वळण लागावयाचें तें प्रायः मातेकडून लागतें व त्याचा परिणाम शेवटपर्यंत टिकतो. वृद्धपणीं झालेले पुत्र या नात्यानें राजाचा सहवासहि त्यांना बराच असावयाचा, हें उघड आहे; तथापि त्याचे सहवासांत विद्या व व्यवहार यांचें शिक्षण मिळण्याचा संभव अधिक व त्याप्रमाणें त्यांना तें मिळालें; तथापि राज्यावर पाणी सोडण्याचा प्रसंग आला तरी त्यांत जर स्वधर्मपालन होत आहे, तर तें स्वसुखाविषयीं निरभिलाष होऊन करावयाचें हा जो रामाचा निर्धार अगदीं तरुणपणीं दिसून आला, त्याचें मूळ कौसल्येच्या वृत्तीतच आहे. राजा दशरथ पराक्रमी व व्यवहारचतुर होता आणि ते गुण रामाचे अंगीहि होते; तथापि रामाचे चरित्राला आलेलें महत्त्व या गुणांनीं आलेलें नसून तें त्याच्या धर्मपरतेनें आलें आहे. हा गुण दशरथाचे अंगीं नसून कौसल्येचे अंगीं होता व तोच रामाला तिचेकडून प्राप्त झाला. एकंदरीत कौसल्या ही रामाची केवळ माता म्हणूनच तिला महत्त्व आलें आहे, असें नसून रामाला आचरण सांगणारा त्याचा एक गुरु या नात्यानें तिचें चरित्र स्वभावतः महत्त्वाचें आहे.

८ सुमित्रा.

सुमित्रा ही लक्ष्मण व शत्रुघ्न यांची माता. लक्ष्मण रामाबरोबर वनांत गेला त्या वेळीं तिनें त्याला संमति दिली एवढाच काय तो रामायणांत तिचे चरित्राचा भाग आला आहे. तथापि हा उपदेश पाहिला म्हणजे तिच्या योग्यतेची तेवढ्यावरून कल्पना होते व तिचें साग्र चरित्र उपलब्ध नाही याचा खेद वाटूं लागतो. परिस्थितीविषयीं विचार केला तर कौसल्येपेक्षां तिची स्थिति बरी होती असें नाही. कैकेयीशीं राजाचा संबंध झाल्यापासून पतिसुखाला इतर सर्व स्त्रिया मुक्तल्या होत्या त्यांतच हिची गणना होती. आपल्या पुत्राचा राज्यावर अधिकार आहे याची जाणीव कौसल्येला होती व त्या आशेवर ती कालक्रमणा करीत असे. पण सुमित्रेला तीहि आशा नव्हती. वयानें ती कैकेयीपेक्षां मोठी होती, हें उघड आहे. तथापि कौसल्येकडून फार लहान नसावी. पतिसुखाचा अभाव दोघीना सारखा असल्यामुळे या बाबीपुरती त्यांची स्थिति सारखी होती आणि यामुळे व वयानेहि बरोबरीच्या असल्यामुळे त्यांचें विशेष सख्य असावें असें वाटतें.

तिचें माहेर कोठें होतें वगैरे माहिती रामायणांत नाहीं व तें घराणेंहि मोठें दिसत नाहीं. कौसल्येला माहेराकडून एक हजार गांवांची देणगी मिळालेली होती तसा हिला माहेरचा कांहीं आधार होता असें वाटत नाहीं. आपण दोघेहि वनांत गेल्यास मातांची विचारपूस कोण करील? असा प्रश्न रामानें केला असतां लक्ष्मणानें कौसल्येला मिळालेल्या वरील देणगीचा उल्लेख करून ती स्वतांचें व आपल्या मातेचें पोषण करण्यास समर्थ आहे, असें सांगितलें आहे. (२।३१-२२-२३) यावरून ती या कार्मी कौसल्येवर अवलंबून होती हें उघड आहे. तिची अशी स्थिति असतां ती त्यामुळें उदासीन अथवा वैतागलेली नव्हती. कौसल्या आणि सुमित्रा यांचे स्वभावांतील हा भेद महत्त्वाचा आहे. वनांत जाण्यास अनुज्ञा मागण्यासाठीं त्यांचे पुत्र त्यांजकडे आले त्या वेळचीं दोघींचीं भाषणें एकत्र वाचावीं म्हणजे हा भेद लक्षांत येईल कौसल्येप्रमाणें सुमित्रेला आपला पुत्र वनवासाची मुदत संपून परत कसचा येणार अशी निराशा वाटली नाहीं. सवतीकडून-कैकेयीकडून-आपणाला त्रास होईल अशी शंका तिला आली नाहीं. वनांतील कष्टमय राहणीचा तिला वाऊ वाटला नाहीं. कैकेयीच्या वरप्रदानाप्रमाणें राम जावयाचा हें सरळ आहे, पण हें नसतें संकट आपल्या अंगावर घ्या कशाला? असा पोक्त विचार तिनें केला नाहीं. किंवा शत्रुघ्न तेथें नाहीं यासाठीं त्याचा विचार घेण्याचे सवबीवर ती कालहरण करीत राहिली नाहीं. तर लक्ष्मणानें ज्या तडफेनें रामाकडे आपण बरोबर येत असल्याचें सांगितलें, त्याच तडफेनें तिनें आपली संमति त्याला दिली. स्वतांच्या स्थितीची तिला जाणीव होती, पण त्याचविषयी मनांत सदोदित विचार करीत राहून, ज्याविषयी उपाय चालण्यासारखा नाहीं त्याविषयी उगाच त्रास करून घेण्याची तिला संवय नव्हती. दोघींच्या स्वभावांतील या भेदामुळें एकाच परिस्थितींत एक उदासीन तर दुसरी उत्साही आहे. वनवासाचें व्रत पुरें करून राम व लक्ष्मण परत येणार असा तिचा दृढ विश्वास होता व कौसल्या 'पुत्राला वनांतील क्लेश कसे सहन होतील?' (२।४३।८) वगैरे शंका घेऊन राजाशीं बसून शोक करीत असतां सुमित्रा तिचें सांत्वन करीत म्हणते, " आपली कीर्तिरूप पताका जो प्रभु या जगतावर निरंतर फडकावीत आहे, त्या तुझ्या धर्मस्वरूप व सत्यव्रत-

निष्ठ पुत्राला काय बरें प्राप्त होण्याचें रहिलें आहे? रामाचा उघड उघड असलेला निर्मलपणा व सर्वोत्कृष्ट मोठेपणा जाणून सूर्य त्याला आपल्या किरणांचे योगानें ताप देणार नाही. वनांतून वाहणारा व आवश्यक तितका शीत व उष्ण असलेला सर्व कल्याणकारक आणि सुखावह वायु रामाची सेवा करील. निष्पाप राम रात्रीं निजला असतां पिता जसा पुत्राला पोटाशीं कवटाळून धरितो त्याप्रमाणें संतापहारक व शीतल असा चंद्रमा आपल्या किरणांनीं स्पर्श करून त्याला आनंद होईल.” (२।४४।७, १०) वनवास करावयाचा म्हणजे रामाला तेथें कसें रहावें लागणार याची दोघींची कल्पना अगदीं सारखी आहे. दिवसां त्याला उन्हांतून फिरावें लागणार आणि रात्रीं उघड्यावर निजावें लागणार, या त्याच्या स्थितीविषयीं दोघींचा मतभेद नाही. मात्र एकीनें राजवैभवाला अनुचित म्हणून तीविषयीं खेद व्यक्त केला आहे तर दुसरीनें तिचेंच रसभरित वर्णन करून तो खेद दूर करण्याचा यत्न केला आहे. प्राप्त परिस्थितीत समाधान मानून संकटाशीं टक्कर देत खऱ्या मार्गानें जाणें ही संसारांतील सुखाची गुरु-किल्ली असून ती सुमित्रेनें प्राप्त करून घेतली होती, असें यावरून उघड दिसून येतें.

५. कैकेयी.

कैकेयी ही दशरथाची सर्वाङ्गून कनिष्ठ स्त्री. रामाचे वनवासाला कारण झाली यामुळे तिचें नांव सर्वतोमुखी आहे. तिच्या दोघी सवतींप्रमाणें तिचे चरित्रांतील एवढाच भाग रामायणांत आहे. वृद्ध पुरुषाची तरुण स्त्री या नात्यानें तिचें चरित्र असावयाचें तसेंच आहे. राजा तिला अगदीं मुळून गेला होता व यामुळे सर्व वडील सवतींशीं ती अभिमानानें वागूं लागली. तिचे अभिमानाचें पर्यवसान परस्परद्वेषांत झालें. सर्व राजपुत्रांमध्ये प्रेमभाव असल्यामुळे वरील सवतींमत्स-राला व्यक्तस्वरूप आलें नव्हतें. आणि राजाचे विचारांप्रमाणें रामाला युवराज करण्यांत आलें असतें तर तें कदाचित् पुढेंहि आलें नसतें. कैकेयीनें मध्यें विघ्न केल्यामुळे त्याला एकदम ऊत आला. भरद्वाज मुनींना आपल्या मातांची ओळख करून देतांना भरतानें तिचें वर्णन “ क्रुद्ध, अविचारी, गर्विष्ठ, स्वतांला भाग्यवती मानणारी, ऐश्वर्यलुब्ध, दुर्जन असून सज्जनासारखी दिसत असलेली,

दुष्ट आणि पापबुद्धि ” असें केलें आहे. (२।९२।९.६) भरताला तिचेविषयी या वेळीं क्रोध आला असल्यामुळें त्यानें केलेल्या या वर्णनांत अत्युक्ति असण्याचा संभव आहे, हें खरें; तथापि तें सर्वथा असत्य नव्हे. एवढा सार्वभौम राजा, पण आपल्याकडे वरचेवर येतो, आपल्या मंदिरांत आशाळभूतासारखा पडलेला असतो, आपल्या तोंडांतून बाहेर पडेल तो शब्द झेळून धरितो इतकें तिचे मनाला पटल्यावर तिला तरी अभिमान कां वाटूं नये ? अभिमान आला असतां त्याबरोबर त्याचे सवंगडी अविचार आणि क्रोध यावयाचे व यांचें मिश्रण झाल्यावर मनुष्याचे हातून पापकर्म होत जावयाचें, हें क्रमप्राप्त आहे. भरतानें केलेल्या वरील वर्णनाकडे पाहिल्यास त्यांत यादून अधिक काय मिळणार आहे ? तिच्या अंगीं असलेले हे गुण राजाच्या मात्र मुळीच लक्षांत आले नाहीत. आणि याचें कारण उघड आहे. त्या गुणांची अभिवृद्धि होण्यास ही स्थितिच कारण होती. तिनें ज्या वेळीं राजाला वरदानाचे पेंचांत धरून रामाचे यौवराज्याभिषेकाला विघ्न आणिलें, त्या वेळीं आपण कोठें चुकलों हें राजाच्या लक्षांत आलें. “ हे पापिणी, न कळत जसा एकाद्यानें आपल्या गळ्याला फांस लावून ध्यावा, तसें मीं पाण्यानें तुला खरोखर पुष्कळ दिवस जतन करून ठेविलें. हातानें कृष्णसर्पाला स्पर्श करणाऱ्या बालाप्रमाणें तुझ्यासहवर्तमान मी रममाण होत असतां तूं मृत्यु आहेस हें माझ्या लक्षांत आलें नाहीं. ” (२।१२।८०, ८१) याप्रमाणें राजानें अनुत्तम होऊन त्या वेळीं उद्गार काढिले ! पण वेळ टक्कून गेल्यानंतर झालेल्या या ज्ञानाचा उपयोग काय ?

कैकेयीच्या अंगीं वरील गुण उत्कटत्वानें वसत असून त्यामुळें जरी तिनें आपल्या पुत्राला राज्य प्राप्त व्हावें म्हणून खटपट केली, तरी ती कारस्थानी किंवा कुटिल होती, असें म्हणतां येत नाहीं. तिला राजमाता म्हणून मिश्रविण्याची महत्त्वाकांक्षा होती व राजाची आवडती स्त्री या नात्यानें तिनें आपल्या सवर्तीचा अपमान करण्यास कमी केलें नाहीं, हें खरें; तथापि या कामीं सिद्धि प्राप्त होण्यास आवश्यक असलेलें बुद्धिचतुर्य तिचे अंगीं नव्हतें. तिबें सर्व व्यवहार भाडोत्री सेवकाप्रमाणें केला. तिच्या विवाहाचे वेळीं तिचे पित्यानें वास्तविक या विषयीची योजना करून ठेविली असतां तिचा तिला मागमूसहि

नसावा यांतच तिचें बुद्धिमांध दिसून येतें. रामाचे यौवराज्याभिषेकाची वार्ताहि तिला मंथरेनं सांगितली तेव्हां कळली. राजा तिजकडे निरंतर येत असतां त्याचे बोलण्याचालण्यावरून तिला त्यासंबंधानें कांहीं सुगावा लागूं नये, हें आश्चर्य होय. कारण राजानें हा विचार रात्रीं ठरविला व उजाडल्यावर निश्चित केला, असें झालें नाहीं. त्याकरितां त्यानें मांडलिक, नागरिक वगैरे लोकांना बोलावून आणून त्यांची सभा भरविली व त्यांची संमति घेतली. अर्थात् त्या दिवसांत तो अयोध्येतील लोकांच्या चर्चेचा विषय झाला असला पाहिजे. मग त्याचा प्रवेश कैकेयीचे मंदिरांत मात्र कां होऊं नये? अयोध्यानगरी अलंकृत केलेली पाहून मंथरेला शंका आली व तिनें शोध केल्यावर तिला त्याचें कारण समजलें, असें रामायणांत लिहिलें आहे. म्हणजे गांवांत उत्सव होऊं लागल्यावर मंथरेकडून ही वार्ता कैकेयीपर्यंत पोचली. राजाला कैकेयीकडून विघ्न येण्यापेक्षां तिचे पित्याकडून तें येण्याची भीति होती व यासाठीं तिचे पित्यापर्यंत ही वार्ता जाऊं नये म्हणून त्यानें त्याला सभेकरितां बोलावणें पाठविलें नाहीं. कैकेयीपासून ही योजना गुप्त ठेवण्याचा त्याचा हेतु नव्हता व त्यास अनुसरून तो तिजकडे हें आनंदवृत्त कळविण्याकरितां म्हणून आला. मंथरेकडून तिला ही वार्ता कळल्यावरहि तिनें तिला बक्षीस देऊं केलें. यावरून तोंपर्यंत तरी तिचे मनांत कपट नव्हतें, हें उघड आहे. मंथरेनें पुढील स्थितीचें चित्र रेखाटून तिचा बुद्धिभेद केला. स्वतां असलें कारस्थान करण्याइतकी तिला बुद्धिच नव्हती, हें यावरून वाचकाचे लक्षांत येईल. भरतानें तिची निर्भर्त्सना केल्यावर तिचा सारा व्यूह ढांसळला. राजा मरण पावल्यावर भरताला आपली योजना आपणाकडून आधीं कळविण्याची व्यवस्था करणें तिचे करस्थानाचे दृष्टीनें इष्ट होतें. तसें तिनें केलें नाहीं, हेंहि तिच्या बुद्धिमाद्यांचें द्योतक होय. भरताचें प्रतिकूल मत कळल्यावर निरुपाय होऊन निदान ती उदासीनपणें वागावयाची, परंतु रामाला परत आणण्यासाठीं भरतानें सपरिवार वनांत जावयाचें ठरविल्यावर त्या मंडळींत ती आनंदानें समाविष्ट झाली. पुढील श्लोक पहा:—

कैकेयी च सुमित्रा च कौसल्या च यशस्विनी ।

रामानयनसंतुष्टा ययुर्यानेन भास्वता ॥२।८३६॥

“कैकेयी, सुमित्रा व यशस्विनी कौसल्या रामाला परत आणावयाचे ऐकून संतुष्ट झाल्या व उज्ज्वल रथंत बसून निघाल्या.”

एकंदरीत तिचे अंगी अभिमानादि कित्येक अवगुण असले तरी रामाला वनांत पाठविण्याचे कामी ती निमित्तमात्र झाली असून हा कांहीं तिचे स्वभावांतील उपजत दोष नव्हे.

१०-११ सुग्रीव व बिभीषण.

रामायणांतील पात्रांचे गुणदोषाविषयींचे विवेचन येथपर्यंत केलेले पाहिले असतां यांत बहुतेक प्रमुख पात्रे येऊन गेली आहेत असे म्हणण्यास प्रत्यवाय नाही. कांहीं पात्रे राहिली असली तरी त्यांचा संबंध रामायणांत त्यांनीं केलेल्या कार्यापुरता आला आहे व तीं कार्ये लोकांपुढे व्यक्त असल्याने त्यांविषयी अधिक विवेचन करावयाची आवश्यकता आहे असे वाटत नाही. हीं राहिलेलीं पात्रे म्हटलीं म्हणजे मारुती, सुग्रीव व बिभीषण हीं होत. यांपैकीं सुग्रीव व बिभीषण यांनीं उघडपणे मोबदला घेऊन रामाला साहाय्य केले आहे. त्यांच्या साहाय्यामुळे रामाचे कार्य सत्वर झाले हें खरें; तथापि त्यांचे साहाय्य या कामीं झाले असा गौरवपूर्ण उल्लेख करण्यापलीकडे, ते सहेतुक असल्यामुळे, त्याला महत्त्व नाही. मारुतीनें सुग्रीवाचा सेवक या नात्यानें कामें केलीं, रामाशीं त्याचा स्वतंत्रपणे संबंध नाही; तथापि सुग्रीवाकडून मिळालेल्या साहाय्यांत त्याच्या कामगिरीचा अंतर्भाव करितां येण्यासारखा नाही आणि यासाठीं सुग्रीवाचे साहाय्य त्याचा उल्लेख करण्यापलीकडे महत्त्वाचे नाही, असे वर म्हटले आहे.

रामायणांत बंधुबंधूंच्या तीन जोड्या आहेत व या तिघांच्या तीन तऱ्हा आहेत. राम व भरत ही जोडी ह्यांपैकीं एक असून प्रेम व स्वार्थत्याग या दोन गुणांत ते एकमेकांवर मात करित आहेत. बिभीषण व रावण या दुसऱ्या जोडी-तील रावण अत्यंत दुराचारी, पण पराक्रमी असून त्याचा बंधु बिभीषण त्याला सीता परत देण्याचा उपदेश करित असतां तो ऐकत नाही असे पाहून त्यानें त्याचा त्याग केला आहे व तो उघडउघड शत्रुपक्षास येऊन मिळाला आहे. तिसरी जोडी वाली व सुग्रीव यांची. यांनीं एकमेकांच्या बायका उपटल्या व यांत वैर उत्पन्न होऊन वाढतां वाढतां त्यांचे पर्यवसान एकाकडून दुसऱ्याचा

वध होण्यांत झाले. म्हणजे या तीन जोड्या अशा आहेत की, त्या एकमेकांशीं आणून त्यांची तुलना करावी अशी त्यांमध्ये पात्रताच नाही. वाली व सुग्रीव यांमधील द्वेष पूर्वीपासून तरी होता व त्या द्वेषानिमित्त सुग्रीवाने रामाचे साहाय्य घेऊन वालीचा सूड घेतला, असें म्हणतां येईल. रावण व विभीषण यांमध्ये पूर्वी द्वेष नव्हता. पण रावण तर पूर्वीपासून दुराचाराविषयीं प्रसिद्ध होता; विभीषण पूर्वीपासून त्याला उपदेश करित होता किंवा काय हें कळत नाही आणि तो करित असून तो ऐकत नसे असें मानिलें तरी याच वेळीं त्याचा क्रोध शत्रूला जाऊन मिळण्याइतका अनावर कां व्हावा, अशी शंका येते; व तिचा परिहार करण्यासारखें प्रमाण रामायणांत मिळत नाही. रावणाचे दुष्कृत्याचें पर्यवसान युद्धांत झाले व त्याचा परिणाम सर्वनाशांत होण्याचा संभव त्याला दिसूं लागला, तेव्हां असत्यपक्षाचा त्याग करण्याचे हेतू-पेक्षां स्वतांचें संरक्षण व्हावें या हेतूनें तो शत्रुपक्षाकडे आला. त्यानें स्वार्थाकडे लक्ष देऊं नये, किंवा तसें त्यानें लक्ष दिलें हा त्याचा अक्षम्य अपराध होय, असें येथें आमचें म्हणणें नाही; तर त्याचा खरा हेतु उघड करून दाखविणें हाच आमचा उद्देश आहे. रावणाने स्वतांचे वर्तनानें पुष्कळ शत्रु निर्माण करून ठेविले होते व असत्यपक्ष सोडण्याची विभीषणाची खरी मनीषा असती तर रावणाला सोडून या वेळेपर्यंत किती तरी काल निघून गेला असता ! किंवा रावणाचे शत्रूंत गणना झाल्यामुळे कदाचित् इतरांबरोबर त्याचा नाश झाला असता. पण या वेळेपर्यंत रावणाचा त्याग न करण्यांत त्यानें स्वार्थाविषयीं जो सावधपणा दाखविला तोच त्यानें या वेळीं त्याचा त्याग करून शत्रूला मिळण्यांत व्यक्त केला. रावणाचा त्याग करून तो उदासीन राहिला असता तर स्वसंरक्षणा-हून त्याला अधिक लाभ झाला नसता. शत्रूला जाऊन मिळण्यानें युद्धांत त्याला जातीनें भाग घ्यावा लागला, पण त्याला त्यानिमित्त राज्यपदाची प्राप्ति झाली. त्यानें स्वार्थासाठीं मनुष्यस्वभावानुरूप करावयाचें तें वेळीं केलें व या दृष्टीनें त्याचा सावधानपणा युक्त होय. नीतिदृष्ट्या त्यानें प्रशंसनीय आचरण केलें असें बाखाणण्यासारखें मात्र त्याचे वर्तनांत कांहीं नाही.

१२ मारुती.

मारुतीची कामगिरी मात्र याहून वेगळी आहे. सुग्रीव—आपला यजमान—याची वाढीपासून मुक्तता व्हावी, या हेतूने रामाचे साहाय्य मिळविण्यासाठी तो रामाकडे आला. अर्थात् त्यांत त्याला स्वतांला कांहीं लाभ नव्हता. याच कामासाठी सुग्रीवाने रामाला दिलेल्या वचनाप्रमाणे तो सीताशुद्धयर्थ गेला व सर्वांनी हातपाय गाळले असता त्याने एतद्व्याने, पूर्वी त्याचेपैकी कोणी न केलेले समुद्रोच्छंघनाचे धाडस केले. पुढे त्याने युद्धामध्येहि प्रामुख्याने भाग घेतला; आणि अशा रीतीने कामगिरी करून स्वतांसाठी कांहीं लाभ जोडण्याची त्याने अपेक्षा केली नाही व त्याला खरोखर कांहीं लाभ झाला नाही. सुग्रीव वालिवधानंतर कामोपभोगांत दंग होऊन त्याला प्रतिज्ञेचे विस्मरण झाले असता त्याला सावधपणाची सूचना देऊन मारुतीने मंत्री या नात्याची अभिनंदनीय कामगिरी बजाविली व या त्याच्या मंत्रिपदप्रात्रतेला अनुसरून पुढे कित्येक महत्त्वाची कामे रामाने त्यावर सोंपविली आणि ती त्याने पार पाडिली. या त्याच्या निहंतुक सेवेनिमित्त राम, लक्ष्मण व सीता या त्रयीच्या बरोबर त्याचा जयजयकार लोकांत होत असतो, तो सर्वथा युक्त होय. रामायणांतील वानरांविषयी विवेचन करितांना बरीच अनुमाने मारुतीचे कामगिरीवरून अथवा उद्धारांवरून केली आहेत व यासाठी त्याविषयी येथे स्वतंत्र विवेचन केलेले नाही.

१३ रावण.

आतां राहिलेले प्रमुख पात्र रावण होय. त्याचे गुणदोष व चरित्र प्रसिद्ध आहे आणि यासाठी त्याचे चरित्राविषयी विवेचन करण्यापेक्षा त्याचा शेवट ज्या प्रकारे झाला, त्यावरून आपण काय बोध घ्यावयाचा, ते पाहणे अधिक इष्ट वाटते. तो तपस्वी व पराक्रमी पुरुष असून त्याने विपुल वैभव संपादन केले होते. किंबहुना त्या कालाचे दृष्टीने त्याने वैभवाचे शिखर गाठले होते, असे म्हणावयास अडचण नाही. व्यवहारामध्ये आपण पर्वतावर चढून गेलो व शिखरावर जाऊन बसलो म्हणजे त्यापुढे वर चढण्याचे राहिले नाही, असा मनाचा निश्चय होऊन खालची शोभा पाहण्याची इच्छा सहज होते; आणि त्याप्रमाणे शोभा पाहात तेथे कांहीं काल राहिलो, तरी स्थिरता हा स्वभावधर्म नसल्यामुळे चांद्र

लागलों असतां आल्या मार्गानें अथवा दुसऱ्या मार्गानें आपोआप खालीं येऊं लागतों. खालीं उतरतांनाहि मार्ग सांपडल्यास त्रास होत नाही आणि खालीं येण्याची इच्छा नसल्यास वर चढण्याचा प्रयत्न मधूनहि करितां येतो; आणि असा मार्ग न सांपडल्यास एकदम कडेलेट होऊन चुराडा होण्याची भीति असते. तोच प्रकार वैभवाचे कामीं अनुभवास येत असतो.

रावणाचा अधःपात अशा प्रकारचा झाला. त्याची तपश्चर्या, बुद्धिबल व पराक्रम पाहूं गेलें तर अपूर्व होते व त्यांस अनुसरून असें वैभव त्याला प्राप्त झालें होतें. या सर्वांना जर नीतिबलाची जोड मिळाली असती, तर त्याची अवतारी पुरुषांत गणना झाली असती; परंतु त्याला प्राप्त झालेल्या साधनांचा त्यानें दुरुपयोग केला. तपस्विजनांना त्रास देणें व स्त्रियांवर बलात्कार करणें यांत त्याचें पुढील सारें आयुष्य वेंचलें गेलें. त्याला राज्य प्राप्त झालें तें परंपरया त्याजकडे आलें नसून तें त्यानें पराक्रमानें मिळविलें व पुढें पुष्कळ राजांशीं त्यानें युद्धें केलीं. येथपर्यंत त्याचे प्रयत्न वैभवाप्रीत्यर्थ होते. यापुढील स्थिरतेच्या काळांत त्यानें वरील अनाचारांचांचून दुसरें कांहीं केलें नाही. आपल्यावांचून दुसरा कोणी पराक्रमी जगांत राहिला नाही, अशी त्याची भावना झाली व त्याची अत्याचाराकडे प्रवृत्ति होऊन तीच समूळ नाश होण्यास कारण झाली. कर्म केल्यावर त्याचें फल कधींना कधीं तरी भोगावें लागतें, हा निसर्गधर्म होय व त्याप्रमाणें रावणाला त्याच्या कर्माचें फल भोगावें लागलें, हें खरें; तथापि त्याचें कर्म अत्युत्कट झाल्यामुळें तें फल त्याला सत्वर प्राप्त झालें. इतर राक्षसांकडून अत्याचार होत होते आणि विषयलंपटता पाहिली तर राजा दशरथ कांहीं कमी होता, असें नाही; तथापि त्यांचे अत्याचार सौम्यस्वरूपाचे होते आणि त्यांच्या परिहारार्थ परमेश्वराला जातीनें खटपट करण्याची तादृश आवश्यकता वाटली नाही. रावणाच्या वर्तनानें सज्जनांना पीडा होऊं लागली व त्यांच्या रक्षणासाठीं परमेश्वराला तिकडे आधीं लक्ष द्यावें लागलें. त्याचे वर्तनाचे परिणाम सज्जनांना भोवले नसते तर केवळ पापी म्हणून त्याचें शासन करण्यासाठीं परमेश्वराला पुढें येण्याचें कारण नव्हतें. त्याच्या पापाचें फल त्याला काळांतरानें मिळालें असतें. वेदवतीवर रावणानें बलात्कार केल्याची जी कथा उत्तरकांडांत आली

ती पाहिली म्हणजे त्याने त्यापुढे तरी तसले अत्याचार करू नयेत अशी त्याला सूचना मिळाली होती असे म्हणण्यास अडचण नाही; तथापि तेवढ्यावर न उमजतां तिने घातलेली मर्यादा संभाळून त्याने आपला व्यवहार चाळूच ठेविला. सीताहरणापर्यंत मधील कालांतील अशा अत्याचारांचा इतिहास रामायणांत दिला नसला तरी तो पूर्वापर संदर्भावरून अनुमानितां येतो. सीताशोधार्थ मारुती लंकेत गेला असतां रावणाचे वाड्यांत त्याने त्याचे भोंवतीं असलेल्या अनेक स्त्रिया पाहिल्याचें जें वर्णन आहे तें या अनुमानाला पोषकच आहे. असले अत्याचार असह्य होऊन ज्या वेळीं सज्जनानीं परमेश्वराला हांक मारिली त्या वेळीं त्याला पुढें येणें भाग पडलें. सज्जनांचें रक्षण हा येथें मुख्य हेतु आहे. दुर्जनांची पीडा दुर्जनांला होऊं लागली व ती शिखरास गेली तरी त्या वेळीं परमेश्वर “पापाचें शासन परभारें चाललें आहे,” असें म्हणून स्वस्थ बसेल. रावणानें तपास्वि पुरुषांचा छल केला व पतिव्रता स्त्रियांशीं तो बलात्कार करूं लागला, तेव्हां त्यांनीं केलेला धांवा परमेश्वरानें ऐकला, हें येथें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. संकटें आलीं असतां सर्वच परमेश्वराला शरण जातात, पण त्यांची हांक परमेश्वराला ऐकूं जात नाही. लहानथोर संकटाचें येथें महत्त्व नाही. देवाचे दरवारांत नीतिबलाचें पदक धारण केल्यावांचून प्रवेश नाही. हें पदक संपादिल्यावर मात्र देवाकडे हांक त्वरित जाऊन पोचते. संकटें आलीं म्हणजे आपण देवाची करुणा भाकतो, पण ही पात्रता आपले अंगी आहे किंवा नाही याचा आपण विचार करीत नाही आणि परमेश्वराला करुणा नाही म्हणून दोष मात्र देऊं लागतो. रावणाचे निःपातापासून शिकावयाचा तर हा धडा आपण शिकला पाहिजे. रावण मदांध झाला व त्याचे दुराचारांमुळे तो आपोआप खालीं येऊं लागला असला तरी त्यानें सज्जनाना पीडा दिल्यामुळे परमेश्वरानें हा अधःपात सावकाश होऊं देण्याची वाट न पाहतां तो सत्वर घडवून आणिला इकडे आपण लक्ष दिलें पाहिजे; आणि असें दिलें असतां आपणाचा दुष्टांपासून पीडा होत असल्यास त्याला आपली हांक लौकर ऐकूं जावी म्हणून आपणांस कोणती सिद्धता केली पाहिजे, तें कळून येईल. ही सिद्धता झाली म्हणजे हा बिनतारी

टेलिफोन हातीं आला, असें समजावें. याला नंबर नाही किंवा “अलौ” करावें लागत नाही.

रावणाचा निःपात हा त्या वेळच्या परिस्थितीचा विचार केल्यास खरोखर अलौकिक चमत्कार घडून आला व या अद्भुततेवरून परमेश्वरी अवतार म्हणून रामाविषयी लोकांची श्रद्धा बसली. नाही तर एका पक्षाला अवघे दोन शस्त्रधर वीर व बाकी सारे निशस्त्र वानर आणि दुसऱ्या पक्षाला पुष्कळ शस्त्रधर राक्षस अशा स्थितीत जय कोणाला मिळावयाचा हें सांगावयास कोणी धूर्त पुरुष पाहिजे असें नाही. पण सज्जनांचें संरक्षण व दुष्टांचा निःपात करण्यास परमेश्वर पुढें आला म्हणजे त्याला शस्त्राची तरी अपेक्षा कशानें असणार ? आणि यासाठीं त्या वेळीं केवळ निःशस्त्र वानरांचें साहाय्य घेऊन देवानें पराक्रमी रावणाचा नाश करून आपलें अलौकिक बलच प्रकट केलें आहे.

भाग ११ वा.

रामायणाचे अवतार.

महर्षि वाल्मीकींनीं रामचरित्रावर काव्य लिहून त्याला व्यवस्थित स्वरूप दिलें असलें तरी त्यांत कित्येक प्रक्षेपकांनीं नवीम भाग घालून त्याचें मूळ स्वरूप विकृत केलें आहे. महर्षींनीं लिहिलेला मूळ कथा-भाग कोणता तो वाचावयाच्या दृष्टीनें आपण रामायण वाचूं लागलों म्हणजे पर-स्परविरोधादि दोषांवरून हा भाग निवडून काढितां येतो व त्याप्रमाणें एका स्वतंत्र भागांत प्रयत्न केलेला वाचकांनीं पाहिला आहेच. तथापि मूळ काव्य विकृत करण्याचे हेतूनें प्रक्षेपकांनीं हे प्रक्षेप केले नाहींत हें येथें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. रामायणांतील प्रक्षिप्त भागांप्रमाणें दंतकथांचेहि योगानें रामचरित्रांत भर पडली आहे. यांतील कित्येक दंतकथा रामायणाशीं अगदीं विरुद्ध असल्या तरी एकंदरीत त्या रामकथेची लोकप्रियताच व्यक्त करीत आहेत. या कथे-विषयीं लोकांत इतका आदर आहे कीं, मागाहून झालेल्या कित्येक पौराणिक व ऐतिहासिक ग्रंथांत कांहीं तरी निमित्तानें ही कथा प्रथित केलेली आढळते. अशा कथांचें स्वरूप वाल्मीकींच्या आदिकाव्याहून लहान असणें साहजिक आहे. तथापि त्या स्वरूपांत मूळ कथा संक्षेपानें सांगितलेली असते असें नाहीं. त्यांतून कित्येक भाग नवीन असतात व कित्येक रामायणाशीं विरुद्ध असतात. महर्षींच्या आदिका-व्याचा निर्देश तर क्वचित् आढळतो. ही कथा आपण स्वतंत्रपणें सांगत असल्याचा पुष्कळांचा बाणा असतो. वाल्मीकींच्या काव्याचें स्वरूप पाहिलें तर त्यापूर्वीं राम-चरित्र कोणी सांगणें संभवनीय दिसत नाहीं. अर्थात् सर्वांना आधारभूत हेंच काव्य आहे. कित्येक ग्रंथांतून रामचरित्रांतील कोणते तरी कथाभाग प्रसंगानुरूप दृष्टांत देण्याचे हेतूनें सांगितले आहेत व तेहि मूळ रामायणाला सर्वथा धरून असतात असें नाहीं. यांतील कित्येक कथा तर अशा आहेत कीं, रामचरित्रांतील एकाद्या व्यक्तीचा त्यांत उल्लेख असून, त्याचाचून त्यांचा रामचरित्राशीं कांहीं

संबंध नाही. तसेंच कित्येक कवींनीं समग्र रामचरित्रावर तर कित्येकांनीं त्यांतील प्रसंगांवर स्वतंत्र काव्ये लिहिलीं आहेत. रामचरित्रांतील कित्येक प्रसंगांवर कांहीं नाटके आहेत व त्यांनींहि रामचरित्रांत भर टाकिली आहे. मूळ कथानकांत सोयीसाठीं पात्रांच्या स्वभावास अनुसरून बदल करण्याचा नाटककारांस तर स्वयंभू अधिकार आहे. हे सर्व ग्रंथ मूळकाव्य ज्या भाषेत आहे त्या संस्कृत भाषेतील होत. देशी भाषांतून रामचरित्रावर अथवा त्यांतील प्रसंगांवर स्वतंत्र काव्ये व नाटके झालीं आहेत तीं यांहून वेगळीं. हे सर्व ग्रंथ म्हणजे मूळ रामायणाचे अवतार होत. कथानकाचे स्वरूपास अनुसरून त्याचे पूर्णावतार व अंशावतार असे भेद करावे म्हणजे झालें. या सर्व ग्रंथांचे योगानें रामचरित्रांत बरीच नवीन भर पडली आहे. कित्येक दंतकथा व कांहीं प्रक्षिप्त भागांतील कथा या ग्रंथांत आढळून येतात. तथापि त्यांना या ग्रंथांचा आधार आहे का त्या ग्रंथांना यांचा आधार आहे हें निश्चयानें सांगतां येणें कठीण आहे. कित्येक वेळां तर अशा कथाच त्या ग्रंथांना आधारभूत असतात अशी बळकट शंका येते. पण या कामीं ग्रंथांचें प्रमाण मिळण्यासारखें नसल्यामुळे निर्णयाचें काम आम्ही आमच्या वाचकांचे भावनेवरच सोंपवितों. मात्र त्यांतील सादृश्य अनेक दृष्टींनीं महत्त्वाचें आहे. अशा सर्व ग्रंथांचें वर्गीकरण करून कोणत्या ग्रंथांत काय फेरफार आढळून येतात याचें विवेचन करावयाचें म्हणजे तो एक स्वतंत्र ग्रंथ होईल. तेव्हां एवढ्या मोठ्या भानगडीत न पडतां कांहीं प्रमुख ग्रंथांपुरतें अशा प्रकारचें विवेचन करावयाचें प्रस्तुत योजिलें आहे.

१ महाभारतांतील रामायणे.

महाभारतांत निरनिराळ्या प्रसंगांच्या निमित्तानें रामचरित्र एकंदर पांच वेळां आलेलें आहे. सभापर्व (अध्याय ५०), वनपर्व (अध्याय १४८ ते १५२ व २७४ ते २९३), द्रोणपर्व (अध्याय ५९) व शांतिपर्व (अध्याय २८) (कुंभकोणप्रत) येणेंप्रमाणें चार पर्वांत तीं आलीं असून त्यांपैकीं वनपर्वांत दुसऱ्यानें आलेलें रामोपाख्यान मात्र विस्तृत व स्वतंत्र उपपर्व म्हणून दिलेलें आहे. आतां यांचें क्रमानें निरीक्षण करूं.

१ सभापर्वीतील रामचरित्राची ग्रंथसंख्या ३९ आहे. शिशुपालाने श्रीकृष्णाची निंदा केली असतां भीष्मांनी त्याचा निषेध केला; व नंतर श्रीकृष्णाचे माहात्म्य सांगण्याविषयी युधिष्ठिराने प्रार्थना केली असतां भीष्मांनी विष्णूचे अवतार सांगितले, त्यांत ही कथा आहे. यांत युद्धानंतर रामाला राज्याभिषेक झाला येथपर्यंत रामचरित्र आले असून राम राज्य करीत असतां लोकस्थिति कशी होती (रामे राज्यं प्रशासति) तें सांगून कथेची समाप्ति केलेली आहे.

२ द्रोणपर्वीतील रामचरित्राची ग्रंथसंख्या ३१ आहे आणि वरील सभापर्वीतील चरित्राशी तें अगदीं समान असल्यामुळे आधीं घेतलें आहे. अभिमन्युवधानंतर युधिष्ठिर शोकग्रस्त झाला असतां व्यासांनी त्याला नारदसृंजयसंवाद सांगून सांत्वन करण्याचा यत्न केला, त्यानिमित्त ही कथा आली आहे. नारद-सृंजय-संवादांत प्राचीन सोळा राजांचीं चरित्रे आलीं असून त्यांत रामाचा क्रमांक चवथा आहे. यांतहि अंती रामराज्यांतील लोकस्थितीचें वर्णन असून चरित्र राज्याभिषेकापर्यंत आहे.

३ शांतिपर्वीत पुनः षोडशराजोपाख्यान आले असून त्यांत रामाचें चरित्र पांचवें आहे. यांतील ग्रंथसंख्या अवधी १२ आहे. युद्धसमाप्तीनंतर युधिष्ठिराचे शोकपरिहारार्थ अर्जुनाचे विनंतीवरून श्रीकृष्णांनी त्याला षोडशराजो-पाख्यान सांगितलें आहे. यांतील रामचरित्र अति संक्षिप्त असून त्यांत रामाचें सामान्यतः महत्त्व वर्णिलें आहे.

हीं तीनहि चरित्रे तत्त्वतः अगदीं सारखीं आहेत. चरित्राचा उपसंहार तर तीनहि आख्यानांत एक आहे. फेरफार केवळ शाब्दिक आहेत. या चरित्रांचा उपक्रम सभापर्वीत मात्र—

गाथामग्न्यत्र गायन्ति ये पुराणविदो जनाः ॥

“पुराणवेत्ते लोक याविषयी गाथा गात असतात.” असा केला आहे आणि दुसऱ्या दोन पर्वांत उपक्रमात्मक श्लोक न देतां पुढील श्लोक दिले आहेत.

सभापर्वः— श्यामो युवा लोहिताक्षो मातंगानामिवर्षभः ॥ ३३ ॥

द्रोणपर्वः— श्यामो युवा लोहिताक्षो मत्तमातंगं विक्रमः ॥ २७ ॥

शांतिपर्वः— युवा श्यामो लोहिताक्षो मातंग इव यूथपः ॥

आजानुबाहुः सुमुखः सिंहस्कन्धो महाबलः ॥

(सुभुजः-द्रोणपर्व) (महाभुजः-शांतिपर्व)

दशवर्षसहस्राणि दशवर्षशतानि च ॥

सभापर्वः— राज्यं भोगं च संप्राप्य शशास पृथिवीमिमाम् ॥

द्रोणपर्वः— सर्वभूतमतः कान्तो रामो राज्यमकारयत् ॥

शांतिपर्वः— अयोध्याधिपतिर्भूत्वा रामो राज्यमकारयत् ॥

रामो रामो राम इति प्रजानामभवत् कथाः ॥

रामभूतं जगदिदं रामे राज्यं प्रशासति ।

(जगदभूत्-द्रोणपर्व)

यांतील शेवटचा श्लोक शांतिपर्वात नाही. भारतांत विविध आख्यानांची भर पडून त्याचें महाभारत झालें हें खरें आहे; आणि यामुळें मूळ कोणतें व प्रक्षिप्त कोणतें, हें निवडणें फार कठीण झालें आहे. कांहीं असलें तरी वरील तीन आख्यानें एकाचे हातचीं आहेत, एवढें येथें आम्हांस दाखवावयाचें आहे व याकरितां वरील अवतरणें घेतलीं आहेत.

४ वनपर्वात रामचरित्र दोन वेळां आलेलें असून त्यापैकीं प्रथमचें वरीलप्रमाणें संक्षिप्त आहे. पांडव नरनारायणाश्रमीं गेले असतां सौगंधिक कमल वाऱ्यानें वाहात येऊन पडलेलें पाहून आणखी तसलीं कमले आणण्यासाठीं द्रौपदीनें भीमाला पाठविलें; त्याप्रमाणें कमलांचा शोध करीत भीम पर्वतावरून जात असतां वाटेंत त्याची व मारुतीची गांठ पडली. त्या वेळीं मारुती निजला होता, तो भीमाच्या गर्जनेनें जागृत झाला व आपणास जागृत केल्याबद्दल रागावला; आणि पुढें जाणें शक्य नाही, यासाठीं परत फिरण्यास सांगूं लागला. यानिमित्त त्यांमध्ये जो संवाद झाला, त्यांत भीमानें मारुतीच्या समुद्रोलुंघनाचा दृष्टांत दिला. या प्रसंगीं मारुतीनें भीमाला संक्षिप्त रामचरित्र सांगितलें असून तें १५० वा सर्वां अर्थास आहे. अध्यायाची ग्रंथसंख्या २२ असून पूर्वाध्यायी उपक्रमाचें श्लोक ९ आहेत. म्हणजे ग्रंथसंख्येच्या दृष्टीनें वरील रामचरित्रें व हें यांत भेद नाही. मात्र समुद्रोलुंघनाचे वेळचें आपलें विशाल स्वरूप मारुतीनें भीमाला त्याच्या प्रार्थनेवरून दाखविलें, हें यांत विशेष आहे. बाकीचें रामचरित्र राव्याभिषेका-

पर्यंत आहे. इतर पर्वांतील रामचरित्रांत उत्तरकांडांतील कथेचा निर्देश नाही. तो या पर्वांतील चरित्रांत मात्र मिळतो. रामाला राज्याभिषेक होऊन तो राज्य करू लागल्यावर “रामकथा लोकांत प्रचलित असेपर्यंत आपण जिवंत राहावे,” असा वर आपण रामाशी मागितला व रामाने ‘तथास्तु’ म्हटलें, असें या चरित्राची समाप्ति करितांना मारुतीने सांगितलें असून ही कथा उत्तरकांडांत (४०। १७।१९) व (१०८।३०।३३) येणेंप्रमाणें दोन स्थानां आली आहे. उत्तरकांडांतील हे दोनहि भाग प्रक्षिप्त असल्याचें पूर्वी दाखविलें आहे. तेव्हां त्याचें तादृश महत्त्व नाही. या कथेंत रामचरित्र सांगितलें आहे व त्याबरोबर “रामायण काव्याच्चा” प्रसंगवशात् निर्देश केलेला आहे आणि हा या कथेचा विशेष आहे.

या पर्वांत रामचरित्र आणखी एकदां जें आलें आहे, तें एक स्वतंत्र उपपर्व आहे. याचे अध्याय १९, असून ग्रंथसंख्या ७६९ आहे. यांत राज्याभिषेकापर्यंतच रामचरित्र सांगितलें आहे; तथापि तें इतर पर्वांतील चरित्रांहून विस्तृत आहे. याचा उपक्रम मात्र रावणादिकांचे उत्पत्तीपासून झाला आहे. पुढील सर्व कथा संक्षेपानें सांगितली असली तरी रामायणाप्रमाणें आहे. कित्येक स्थलीं तर हें सादृश्य इतकें पूर्ण आहे कीं, तें पाहून रामायण पुढें ठेवून हें आख्यान लिहिलें असावें असा संशय येतो. पुढील स्थलें पहा:—

महाभारत.	विषय.	रामायण.
२७८	दशरथाचें यौवराज्याभिषेका- विषयीचें भाषण.	२।२
२७८।१८।१९	मंथरेचें भाषण.	२।८।९
२७८।२३, २४	राजाचें कैकेयीला उद्देशून भाषण.	२।१०।३३
२७८।२७, २८	कैकेयीची मागणी.	२।११।२४, २६
२७९।२६, २७, २८	सीतेचें लक्ष्मणाला उत्तर.	३।४५।२५, ३७, ३८
२८०।९	सीतेनें पर्वतशिखरीं वानरांकडे वस्त्र टाकिलें.	३।५४।१-३
२८२।१७	तृण आड धरून सीतेचें रावणाशीं भाषण.	३।५६।१

२८१।१०	सुग्रीवाला लक्ष्मणाबरोबर निरोप.	४।३०।८१
२८।४१,४२	सेतुविषयी समुद्राची सूचना.	६।२२।४२,४३
२९२।२५	सीतेचे दुसरे दिव्य.	७।९७।१५

दोन प्रंथांतील महत्त्वाचीं सादृश्ये येथवर दाखविलीं व तीं मूळावरून ताडून पाहिलीं तर रामायणच या आख्यानांत अवतरिलेलें आहे, असें कळून येईल. पण या दोन प्रंथांतील भिन्नताहि तशीच विलक्षण आहे. आख्यानांचा उपक्रम भिन्न असल्याचें पूर्वी सांगितलें आहे. इतर भिन्नता कोठें आहे, तें आतां पाहूं.

१ पायसविषयक कथा यांत नाहीं.

२ विश्वामित्रयज्ञसंरक्षण, सीताविवाह वगैरे कथा यांत नाहींत.

३ भरत मातुलगृही गेल्याचें यांत सांगितलेलें नाहीं.

४ रावण मारीचाकडे गेला, तो गोकर्ण येथें गेल्याचें यांत अधिक आहे.

५ सीतेला रावणानें रथांत बसवून नेल्याचें यांत नसून तो एकदम वर उडाल्याचें सांगितलें आहे.

६ वालिसुग्रीव यांचें युद्ध एकदांच झाल्याचें यांत सांगितलें असून, दोघे स्वरूपानें सारखे असल्यामुळें यांतील सुग्रीव कोणता हें रामाला ओळखितां यावें म्हणून निघते वेळींच मारुतीने त्याचे गळ्यांत माला घातली आहे.

७ सीताशोधार्थ मारुती वगैरे गेले असतां त्यांना एक तापसी भेटल्याचें रामायणांत सांगितलेलें असून यांत तिचें प्रभावती असें नांव अधिक दिलें आहे.

८ नलानें सेतु बांधिल्याचें सांगितल्यावर हा “नलसेतु” या नांवानें अद्यापि प्रख्यात असल्याचा निर्देश यांत आहे.

९ युद्धवर्णनांत इंद्रजित्, कुंभकर्ण व रावण यांशीं युद्ध झाल्याचें मात्र वर्णन आहे.

१० इंद्रजिताचे शरबंधांत रामलक्ष्मण बद्ध झाले असतां विभीषणानें प्रज्ञानें त्यांना सावध केलें असें म्हटलें आहे.

११ कुबेराकडून आलेलें उदक नेत्राला लाविल्यावर सर्वांना अदृश्याचें ज्ञान होऊं लागल्याचें सांगितलें आहे.

१२ रावण ब्रह्मास्त्रानें दग्ध होऊन गेला; त्याची राखहि उरलेली नाही.

१३ युद्धसमाप्तीनंतर अविध्य सीतेला रामाकडे घेऊन आला आहे.

१४ सीतेनें दिव्य केल्याचें यांत वर्णन नसून, ब्रह्मादिक देव व दशरथ यांनीं येऊन सीता शुद्ध असल्याविषयीं रामाला सांगितल्याचें वर्णन रामायणा-प्रमाणें आहे.

वनपर्वींतील हें रामोपाख्यान सर्वांत मोठें आहे, हें वर सांगितलें आहे; पण तें मूळचें नसावें, असें वाटतें. इतर पर्वींतून आलेलीं रामचरित्रें प्रसंगानुरूप व संक्षिप्त आहेत. ज्या प्रसंगां हें आख्यान सांगण्यांत आलें, तो जयद्रथकृत द्रौपदीहरणाचा प्रसंग होय; व हें आख्यान या प्रसंगास साजेसेंहि आहे; पण तें फार विस्तृत आहे. इतर पर्वींतील हें आख्यान श्रोत्याला माहीत असलेल्या रामचरित्राचें स्मरण देण्यापुरतें सांगितलें आहे, असें दिसतें. याच पर्वींत पूर्वी आलेल्या रामचरित्राचा श्रोता जो भीमसेन त्यानें आपल्या भाषणांत चरित्र ऐकण्यापूर्वी रामायणाचा उल्लेख केला आहे. अर्थात् यानंतर त्यानें जें रामचरित्राचें श्रवण केलें तें स्मृति जागृत होण्याकरितां होय, हें उघड आहे. भीमाचे भाषणांतील रामायणाचा उल्लेख पाहून रामायणाविषयींचें युधिष्ठिराचें अज्ञान आक्षेपाई वाटतें. युधिष्ठिरानें रामाचें नांव श्रवण करितांच “हा राम कोण? कोणत्या वंशांत उत्पन्न झाला? त्यानें पराक्रम कोणता केला? तसेंच रावण कोणाचा कोण?” वगैरे प्रश्न मार्कंडेय मुनींना केलेले आहेत. (२७४।४) युद्धकांडांतील एक श्लोक युद्ध करीत असतां प्रमाण म्हणून सात्यकीनें सांगितलेला द्रोणपर्वींत आला आहे व रामायण हा इतिहास असल्याचें सिद्ध करितांना हें एक प्रमाण आम्हीं पूर्वी दिलें आहे. युद्ध झालें असतां एका वीरानें मधलाच श्लोक रणभूमीवर म्हटला, यावरून रामायणाची त्या वेळची लोकप्रियता, अध्ययन व प्रसार हीं कळून येतात व याकरितां युधिष्ठिरानें येथें केलेला प्रश्न अस्वाभाविक दिसतो. अर्थात् त्यानिमित्त मिळालेलें उत्तर त्याच्याच जोडीला जाऊन बसतें. मूळ रामायणाशीं याचें सादृश्य व विरोध कोठें येतो, याचें स्थूल स्वरूप वर दाखविलें आहे. कथानक योग्य स्थलीं असलें तरी त्याचा उपक्रम करण्यांत जी भूल झाली आहे व त्यानिमित्त कथेचा विस्तार झाला आहे, त्यावरून तें

मूळचें नव्हे, हें उघड आहे. सादृश्यास्तव तें रामायणावरून घेतलें असावें असें वाटतें; पण त्यानें केलेला विरोध दृष्टिआड करितां येत नाही. तेव्हां कोटल्या तरी दुसऱ्या ग्रंथावरून तें अनुवादिलें असावें, असा संशय येतो. मात्र या कथानकांत उत्तरकांडांतील कथेचा उल्लेख नसल्यामुळे हा प्रक्षेप उत्तरकांडांतील प्रक्षेपाहून प्राचीन असावा, असा तर्क होतो.

२ ब्रह्मपुराणांतील रामायण.

या पुराणांतील रामायण तें सांगण्याचे हेतूनें सांगितलेलें नाही. कित्येक तीर्थांचें माहात्म्य सांगण्याच्या निमित्तानें दोन तीन स्थळीं मिळून आले आहे. हें पुराण सूतशौनकादिसंवादरूपानें असून प्रस्तुत माहात्म्यें ब्रह्मदेव व भृगुवादि ऋषि यांच्या उपसंवादांत आली आहेत. प्रथम रामतीर्थांचें माहात्म्य सांगतांना (अध्याय १२३ वा) रामाचे अरण्यवासापर्यंत कथा आली आहे. दशरथ देवदानवांचे युद्धांत देवांचें साहाय्य करण्यास गेला असतां त्याचे रयाचा आंस मोडला व त्या वेळीं कैकेयीनें आपला हात तेथें घालून राजाला वांचविलें; आणि राजानें त्यानिमित्त तिला दोन वर देऊं केले; येथपासून कथेला प्रारंभ झाला आहे. यापुढें श्रावणवधाची कथा विस्तृत सांगितली असून त्याचे निष्कृतीकरितां राजानें अश्वमेध केला आहे. पुढें रामादि पुत्रचतुष्टयांचें जन्म सांगून वनवासापर्यंत कथा संक्षेपानें सांगितली आहे. दशरथ राजाला श्रावण व त्याचीं मातापितरें यांच्या मृत्यूनिमित्त तीन ब्रह्महत्यांचा दोष लागला व त्यानिमित्त तो नरकांत पडला होता. अरण्यवासाचे निमित्तानें फिरतां फिरतां राम गौतमीतीरीं आले, तेव्हां यमदूतांनीं त्याला बाहेर काढिलें. राजानें विचारिल्यावरून दूतांनीं वरील कारण त्याला सांगितलें व त्याबरोबर रामानें तेथें पिंडदान केल्यास पूर्णपणें मुक्तता होईल, अशी सूचना दिली. यमदूतांची अनुज्ञा घेऊन राजा पिंडदानाची सूचना रामाला देण्याकरितां स्वतां तेथें गेला. राजाचे सूचनेप्रमाणें रामानें पिंडदान केल्यावर तो मुक्त झाला. या वेळीं तेथें शंकरप्रभृति देव प्रकट झाले व शंकरांची रामानें स्तुति केली. गौतमीचे उगमाशीं जाऊन जेथें रामानें स्नान केलें, तें रामतीर्थ होय. या अध्यायाची ग्रंथसंख्या २१७ आहे.

पुढें १५४ व्या अध्यायांत सहस्रकुंडादि दशतीर्थांचें माहात्म्य सांगतांना

पुढील रामचरित्र आलें आहे. रावणवधानंतर सीतेनें दिव्य केलें असतां राम तिचा स्वीकार करूं लागला त्या वेळीं अंगद व हनुमान् यांनीं अयोध्येत गेल्यावर स्वजनांसमक्ष तिनें दिव्य करून सर्वांना शुद्धता पटवावी, अशी सूचना केली; परंतु तिचा अनादर करून रामानें सीतेचा स्वीकार केला. पुढें अयोध्येत गेल्यावर लोकनिंदेची वार्ता रामाचे कानीं गेली असतां त्यानें सीतेचा त्याग केला. नंतर अश्वमेधाचे वेळीं सीतेच्या पुत्रांनीं रामायणाचें गायन केल्यावर रामानें त्यांचा स्वीकार केला. या वेळीं सीता तेथें येऊन तिनें दिव्य केल्यावर तिचा रामानें स्वीकार केला, असें यांत वर्णन नाहीं. नंतर यज्ञाकरितां अंगद व हनुमान् तेथें आले असतां त्यांना सीतेचा रामानें त्याग केल्याची वार्ता कळली व ते त्यामुळे विरक्त होऊन तपश्चर्येकरितां निघून गेले. त्यांचेमागून राम निघून गेला. त्या सर्वांनीं गौतमीतीर्थ जेथें तपश्चर्या केली, तेथें वरील तीर्थ आहे. या तपश्चर्येचें फल त्यांना काय मिळालें किंवा पुढें काय झालें, तें यांत सांगितलें नाहीं.

अशा रीतीनें या पुराणांत दोन भागांनीं रामचरित्र आलें आहे. प्रथम-भागांत दशरथाला ब्रह्महत्याचा दोष कसा प्राप्त झाला, हें सविस्तर कथन केलें आहे. येथील वर्णन रामायणांतून घेतलें आहे, हें उघड आहे. रामायणांतील वर्णन विस्तृत असून या पुराणांत त्याचाच संक्षेप केला आहे, असें भाषासा-दृश्यावरून दिसून येतें. श्रावणाचे अंध मातापित्यांकडे दशरथ गेला असतां त्याचे चाहुलीवरून त्यांना आपला पुत्र आल्याचा भास झाला व त्याला उद्देशून त्यांनीं जें भाषण केलें, तें रामायणांत पुढीलप्रमाणें आहे:—

किं चिरायसि मे पुत्र पानीयं क्षिप्रमानय ॥ २६४।७ ॥

यद् व्यलीकं कृतं पुत्र मात्रा ते यदि वामया ।

न तन्मनासि कर्तव्यं त्वया तात तपस्विना ॥ ९ ॥

त्वं गतिस्त्वगतीनां च चक्षुस्त्वं हीनचक्षुषाम् ।

समासलास्त्वयि प्राणाः कथं त्वं नाभिभाषसे ॥ १० ॥

हें भाषण प्रस्तुत पुराणांत पुढीलप्रमाणें संक्षेपतः सांगितलें आहे:

कुतो वत्स चिरात् प्राप्तस्त्वं दृष्टिस्त्वं परायणम् ।

न ब्रूये किं नु रुष्टोऽसि वृद्धयोरंधयोः सुतः ॥ ६८ ॥

दोहोंतहि त्यांनीं “ आम्हां अंधांचा तूं आधार आहेस; तेव्हां आमचे हातून कांहीं चुकलें असेल, तर तूं रागावूं नको, ” हें सामान्यतः सांगितलें आहे. शब्दांतील सादृश्य लक्षांत यावें, यासाठीं अवतरणें दिलीं आहेत. रामायणांतून या पुराणांत ही कथा अवतरलेली आहे, हें याप्रमाणें सिद्ध झाल्यावर रामायणांतील पुढील श्लोकाची वाट काय ? मुमूर्षु श्रावण राजाला म्हणतो:—

ब्रह्महत्याकृतं पापं हृदयादपनीयताम् ॥ २१६३ ॥ १० ॥

न द्विजातिरहं राजन् मा भूत्सेऽमनसो व्यथा ॥

“हे राजा, ब्रह्महत्येचें पाप आपल्या हातून घडलें, अशी भीति मनांतून काढून टाक; मी ब्राह्मण नव्हे; तुला वाईट वाटूं देऊं नको. ”

येथें राजाला ब्रह्महत्येचा दोष नसल्याचें स्पष्ट म्हटलेलें आहे; आणि या दोषाचे पायावर तर प्रस्तुत पुराणांतील कथेचा डोलारा उभारलेला आहे; पण पाया लटपटल्यावर वरील काम टिकावें कसें ?

सीतात्यागाचा पुढील कथेंत तर मेळ नाही. सीतेची शुद्धता रामाला पटल्यावर हनुमानानें त्याला नको म्हणणें हें रामायणांतील त्याचे पूर्वापर चरित्राचे विरुद्ध आहे. रामायणाचें गायन कुशलवांनीं केल्यावर त्यांचा रामानें स्वीकार केल्याचें पुढें सांगितलेलें आहे; मग या वेळीं सीतेचा स्वीकार करण्यास अडचण कोणती ? येथें कारण तर सांगितलेलें नाही आणि कथेची समाप्ति मुळींच केलेली नाही. एकंदरीत ही कथा रामायणाचे विरुद्ध आहे, इतकेंच नव्हे, तर स्वभावतः विसंगत आहे. रावणानें तपश्चर्या केल्याविषयीच्या वगैरे कथा यांत आलेल्या आहेत; परंतु त्यांचा रामचरित्राशीं तादृश महत्त्वाचा संबंध नसल्यामुळे त्याविषयीची चर्चा करण्याचें कारण नाही.

३ पद्मपुराणांतील रामायणें.

या पुराणांत रामायणकथा चार वेळां आली आहे. त्यांपैकीं दोन वेळां पातालखंडांत असून एकदां उत्तरखंडांत आहे. पातालखंडाचे अध्याय ११७ असून त्यांपैकीं ६८ अध्यायांत “ रामाश्चमेध ” हें प्रकरण आलें आहे. या प्रकरणाची

प्रथसंख्या ४३२५ आहे व यावरून कथा किती विस्तृत आहे, हें लक्षांत येईल. रामाश्वमेध हें वास्तविक रामचरित्रांतील एक स्फुट प्रकरण आहे; परंतु संक्षिप्त रामकथा यांतच प्रसंगवशात् दोनदां गोविलेली आहे, हा याचा विशेष आहे. रामायणांत रामानें अश्वमेध केल्याचा मोघम उल्लेख आहे व यांत त्या निमित्तानें रामाचे दिग्विजयाचें वर्णन आहे. कथानकाच्या दृष्टीनें हें रामायणाचें पारिशिष्ट म्हणण्यास प्रत्यवाय नाही. पुराणाच्या पद्धतीप्रमाणें हें सूतशौनकांतील संवाद म्हणून सांगितलेलें असून सूतानेंहि शेषवात्स्यायनांतील संवाद म्हणून हें निरूपण केलें आहे. प्रथम रामाश्वमेधाची कथा संक्षेपतः सांगून मग त्यांतील रामचरित्राकडे वळूं.

रामाश्वमेध.

रावणवधानंतर रामादि सर्व मंडळी पुष्पक विमानांतून अयोध्येकडे येण्यास निघाली, येथून कथेला प्रारंभ झाला आहे. राज्याभिषेक व राज्यांतील स्थितीचें वर्णन प्रथमचे ५ अध्यायांत असून सीतात्यागाचा मोघम उल्लेख आहे व त्यानंतर अगस्त्यऋषि भेटण्यासाठीं आले आहेत. अगस्त्यांनीं रावणवधानिमित्त रामाची स्तुति केली असून त्यांत रामाला विष्णूचा अवतार म्हटलें आहे व रावणाचा वध करण्यांत ब्रह्महत्या घडल्याचें सुचविलें आहे. या ब्रह्महत्येच्या दोषाचे परिहारार्थ अगस्त्यांनीं सांगितल्यावरून रामानें अश्वमेध केला आहे. अश्वमेध संरक्षणाकरितां शत्रुघ्न, भरतपुत्र पुष्कल व सीतेचा बंधु लक्ष्मीनिधि हे गेले असून आणखी आठ राजे बरोबर असल्याचें सांगितलें आहे. अश्वमेधाचा श्यामकर्ण अश्व अयोध्येहून निघाला तो पंचाल, कुरु, दशार्ण, श्रीविशाल (?), अदिच्छत्रा, गंगातीरीं च्यवनाश्रम, वाजीपुर(?), नीलपर्वत(?), सुबाहु राजाची नगरी(?), तेजःपुर, (येथें रावणाचा मित्र विद्युन्माली यानें अश्व चोरून नेल्याची व तो युद्ध करून परत आणिल्याची कथा आहे.) रेवातीरीं आरण्यकाश्रम, स्त्रीराज्य(?), देवपुर(?), हेमकूट(?), कुंडलनगर, वाल्मीकींचा आश्रम, इतक्या स्थानीं गेल्याचें व त्यानिमित्त कोठें युद्ध झाल्यावर तर कोठें आधीं सत्कार झाल्याचें वर्णन आहे. वाल्मीकींचे आश्रमांत आल्यावर तेथें लवानें तो अश्व धरिला. पुढें युद्ध झालें. त्यांत लवानें सेनापतीचा वध केला; व मग शत्रुघ्न पुढें होऊन त्याशीं युद्ध झालें, त्यांत लव

मूर्च्छित होऊन पडला आणि शत्रुघ्न त्याला रथांत घालून घेऊन गेला. आश्रमां-
तील बालकांनीं हा वृत्तांत सीतेला जाऊन सांगितला. या वेळीं कुश महाशिव-
रात्रीनिमित्त महाकालाची पूजा करण्याकरितां गेला होता. सीतेनें त्याचें स्मरण
करितांच तो आला. कुशाला हें कळतांच तो रणांगणीं गेला. त्यानें युद्ध केलें.
त्यांत शत्रुघ्न, पुष्कल, मारुती व सुग्रीव मूर्च्छित होऊन पडले. कुशलवांनीं
राजाचा मुकूट वगैरे भूषणें काढून घेतलीं व सुग्रीवमारुतींचीं पुच्छें धरून
त्यांना खेळण्याकरितां म्हणून ते आश्रमाकडे ओढीत घेऊन गेले. सीतेनें त्यांना
पाहून आपल्या पुत्रांना त्यांना सोडून देण्याची आज्ञा केली. सीतेनें रामाचें स्मरण
करून प्रार्थना केल्यावर सर्व सेना जिवंत झाली. अश्वहि तिनें सोडून देवविला.
सब 'मंडळी' तेथें गेल्यावर रामाला हा वृत्तांत कळला; वाल्मीकि यज्ञांत अध्वर्यु
म्हणून काम करीत होते. त्यांना रामानें विचारल्यावरून त्यांनीं सीता व तिचे
पुत्र यांचा वृत्तांत सांगितला. सीतेच्या पुत्रांना आपण भविष्यज्ञानसामर्थ्याचे
योगानें केलेलें रामायण पढविलें असल्याचें सांगितलें. सीता शुद्ध असल्याविषयीं
लोकपालादिकांचें मत महर्षींनीं रामाला कळविल्यावर त्यानें तिला आणण्या-
करितां लक्ष्मणाला पाठविलें. या वेळीं सीतेनें परत येण्याचें नाकारून आपल्या
पुत्रांना त्याचे बरोबर पाठविलें. सीता परत आली नाहीं, असें पाहून व तिनें
पाठविलेला निरोप ऐकून रामाला मूर्च्छा आली. राम सावध झाल्यावर त्यानें
लक्ष्मणाला पुनः तिजकडे पाठविलें. लक्ष्मण गेल्यावर वाल्मीकींनीं कुमारांकडून
रामायणाचें गायन करविलें. मुनींनीं कुमारांना राम तुमचा पिता अशी ओळख करून
दिल्यावर त्यांनीं रामाचे पाय धरिले. सीतेची शुद्धता सर्व सभासदांना पटली.
इतक्यांत लक्ष्मणाबरोबर सीता परत आली. रामानें सुवर्णप्रतिमेचा त्याग करून
तिचा स्वीकार केला. अश्वमेध पुरा करावयाचा म्हणून अश्वचा छेद करणार
तोंच तो मुक्त होऊन गेला. मग अश्वभावीं ऋषींचे मताप्रमाणें रामानें कर्पूराचें
हवन करून यज्ञाची समाप्ति केली. याप्रमाणें रामानें एकंदर अश्वमेध यज्ञ
तीन केले. याप्रमाणें या प्रकरणाचें संक्षिप्त कथानक आहे.

अश्वमेधकर्तृंतील पहिलें रामचरित्र.

या अश्वमेधप्रकरणांत दोन वेळां रामचरित्र आलें असून दोघांची कथा एक

असली तरी स्वरूपे अगदी भिन्न आहेत. अश्व आरण्यक मुनींचे आश्रमी आला असतां त्यांनीं विचारल्यावरून अश्वरक्षकांनीं तो रघुवंशीय नृपाचा असल्याचें सांगितलें व हें ऐकून “हरि-रघुनाथ यांची उपासना करावयाची सोडून हे नश्वर फल देणारे याग कशाला ? ” असा मुनींनीं प्रश्न केला व या निमित्तानें त्यांनीं रामनाममाहात्म्य वगैरे सांगितलें. या माहात्म्याचे अनुषंगानें मुनींनीं आपणाला लोमशमुनींकडून कळलेलें रामचरित्र सांगितलें. यांत अहल्या शिला झाली होती (३६।१३) असें म्हटलें असून विवाहाचे वेळीं राम व सीता यांचीं वयें अनुक्रमें १६ व ६ वर्षांचीं सांगितलीं आहेत. विवाहानंतर अयोध्येत बारा वर्षे त्यांनीं सुखोपभोग घेतला. २७ वे वर्षी रामाचे यौवराज्याभिषेकाचा उपक्रम राजानें केला. यापुढील प्रसिद्ध इतिहास रायायणाप्रमाणेंच यांत आहे. राम वनांत गेल्यावर तीन दिवस जलाहार व चौथे दिवशीं फलाहार करून पांचवे दिवशीं चित्रकूट पर्वतावर गेला. वनवासाचे तेरावे वर्षी रामानें शूर्पणखेला विरूप केलें. माघ वद्य ८ चे दिवशीं वृंद मुहूर्तावर रावणानें सीतेचा अपहार केला. वेदसंज्ञक मुहूर्त असा येथें एक पाठभेद आहे. परंतु वाल्मीकिरामायणांत विंदमुहूर्त सांगितला आहे त्याचे हे लोकप्रवादानें बनलेले पाठभेद असावे, असें वाटतें. यापुढील इतिहास क्रमानें तिथिवार सांगितला आहे.

मार्गशीर्ष शुद्ध ९	संपाती व वानर यांची भेट.
” ” ११	महेंद्रपर्वतावरून मारुतीचें उद्धान.
” ” १२	सीता व मारुती यांची भेट.
” ” १३	अक्षादिकांसह युद्ध.
” ” १४	इंद्रजित्कृत मारुतीचें बंधन व लंकादहन.
” ” १५	मारुतीचें महेंद्रपर्वतावर परत आगमन.
मार्गशीर्ष वद्य १-५	किष्किधेपर्यंतचा वानरांचा प्रवास.
” ” ६	मधुवनध्वंस.
” ” ७	मारुतीची रामाशी भेट. [प्रयाण
” ” ८	उत्तरा फा. नक्षत्र असतां विजय मुहूर्तावर रामाचें
” ” ८-३०	समुद्रापर्यंत रामादिकांचा प्रवास.

पौष शुद्ध १-३	समुद्रतीरीं रामाचें सैन्यासह आगमन.
„ „ ४	त्रिभीषणसमागम.
„ „ ५-९	समुद्रतरणोपायचिंतन व रामाचें प्रायोपवेशन.
„ „ १०-१३	सेतुबंधन.
„ „ १४	सुवेलाचलीं गमन.
„ १५-वद्य २	वानरसेनेचें सेतूवरून गमन.
पौष वद्य ३-१०	सैन्यरचना.
„ „ ११	शुकसारणांचें आगमन.
„ „ १२	रामाची सैन्यगणना.
पौष वा। १३-३०	रावणाची सैन्यगणना.
माघ शुद्ध १	अंगदाचें दूतकर्म, सीतेला रामशिरोदर्शन.
„ „ २-८	राक्षस-वानर-युद्ध.
„ „ ९	रामलक्ष्मणांचें नागपाशबंधन.
„ „ १०	गरुडाचे गमनानें नागपाशमोक्षण.
„ „ ११-१२	धूम्राक्षाशीं युद्ध व त्याचा वध.
„ „ १३	कंपनवध.
„ १४-वद्य ४	नीलकृत प्रहस्तवध.
„ वद्य २-४	रामरावणयुद्ध व रावणपलायन.
„ „ ५-८	कुंभकर्णप्रबोधन.
„ „ ९-१४	कुंभकर्णाशीं युद्ध व त्याचा वध.
„ „ ३०	युद्धविराम.
फाल्गुन शु. १-४	राक्षसपंचकवध.
„ „ ५-७	अतिकायाशीं युद्ध व त्याचा वध.
„ „ ८-१२	निकुंभकुंभवध.
„ १३-व. १	मकरराक्षसवध.
„ वद्य २	इंद्रजिताशीं युद्ध; लक्ष्मणाची मूर्छा.
„ „ ३-७	युद्धविराम व ओषध्यानयन.

फाल्गुन वद्य	८-१३	इंद्रजिताशीं युद्ध व त्याचा वध.
" "	१४	रावणाचें दीक्षाग्रहण.
" "	३०	रावणाचें समरांगणीं आगमन.
चैत्र शुद्ध	१-५	रामरावणयुद्ध.
" "	६-८	महापार्श्वादिवध.
" "	९	शक्ति लागून लक्ष्मण मूर्च्छित होऊन पडला; रामानें रावणाला पळविलें; द्रोणाद्रि आणिला.
" "	१०	युद्धविराम.
" "	११	इंद्राकडून मातलि रथासह येतो.
" "	१२-व.१४	रावणाशीं युद्ध व त्याचा वध.

एकंदर युद्धाचे दिवस ७२, युद्धविराम दिवस १५.

चैत्र वद्य	३०	रावणाचे प्रेताला संस्कार.
वैशाख शुद्ध	२	बिभीषणाभिषेक.
" "	३	सीताशुद्धि.
" "	४	पुष्पकविमानांतून अयोध्येकडे प्रयाण.
" "	५	भरद्वाजाश्रमीं गमन.
" "	६	नंदिप्रामीं भरताशीं भेट.
" "	७	राज्याभिषेक.

सीता रावणाचे बंदीत ११ महिने १४ दिवस होती. राज्याभिषेकाचे वेळीं राम व सीता यांचें वय अनुक्रमें ४२ व ३३ असें होतें.

२ अश्वमेधकर्तृतील रामचरित्र, दुसरें.

कुशलवांनीं रामाचे दरबारांत रामायणाचें गायन केल्याची कथा ऐकून वात्स्यायनानें शेषाला तद्विषयक प्रश्न केला व त्यानिमित्त शेषानें रामायणाच्या रचनेचा प्रथम इतिहास सांगून त्यांतील कथा कांडांच्या क्रमानें पण संक्षेपानें निरूपण केल्या. रचनेचा इतिहास सांगतांना कौचवधाची कथा सविस्तर आली असून रामायणांतील कांडें पुढीलप्रमाणें दिली आहेत.

षट्काण्डानि सुरम्याणि यत्र रामायणेऽनघ ।

बालमारण्यकं चान्यत् किंकिधा सुन्दरं तथा ॥६६।६२॥

युद्धमुत्तरमन्यच्च षडेतानि महामते ॥

याप्रमाणें कांडांचीं नांवें सांगून पुढें कांडांतील कथा सांगितल्या आहेत. यांतील कथा रामायणाप्रमाणेंच असल्यामुळें त्या येथें न देतां प्रत्येक कांडांत कोठपर्यंत कथा सांगितली आहे, तें मात्र सांगतों. कारण कथा एक असली तरी तिची कांडशः केलेली विभागणी रामायणाहून वेगळी आहे. कांडांचीं जीं नांवें वर दिलीं आहेत त्यांत अयोध्याकांड मुळीच नसून सर्व कांडें सहा सांगितलीं आहेत व येथूनच भेदाला प्रारंभ झाला आहे.

बालकाण्ड—राम परत येत नाही असें पाहून भरत नंदिग्रामी राहिला.

अरण्यकांड—पंपातीरीं रामाची मारुतीशीं गांठ पडली.

किंकिधाकाण्ड—मारुतीनें समुद्रोल्लंघन करून लंकेत प्रवेश केला.

सुन्दरकाण्ड—रावणाकडून शुकसारण हेर म्हणून रामाचे सैन्यांत शिरले.

युद्धकाण्ड—रावणवध होऊन सीतेची भेट झाली.

उत्तरकांड—रामाचा ऋषींशीं संवाद व यज्ञाला प्रारंभ.

शेषटीं ग्रंथसंख्या रामायणाप्रमाणें २४००० सांगितली आहे. (६६।८१)

३ पद्मपुराणांतील रामचरित्र, पहिलें.

हें कथानक पद्मपुराणांतील पातालखंडाचे ११६ व्या अध्यायांत आलें असून ग्रंथसंख्या ३०५ आहे. हें बहुतेक गद्यात्मक आहे. अश्वमेधसमाप्तिनंतर रामाच्या दरबारांत जांबवानानें हें सांगितलें असून “अथ पुरातनं रामायणं कथयामि ।” (प्राचीन कालाचें रामायण सांगतों,) असा त्याचा उपक्रम आहे. अयोध्यापति दशरथाच्या स्त्रिया चार असून त्यांचीं नांवें कौसल्या, सुमित्रा, सुरूपा व सुवेषा अशीं होती. राजानें पुत्रप्राप्त्यर्थ पुत्रकामेष्टि केली असतां यज्ञपुरुष माधव यानें आपण कौसल्येचा पुत्र होतों असें सांगून चरुंत प्रवेश केला. राजानें चरुचे चार भाग करून चौघी स्त्रियांना दिले व पुढें त्यांना चार पुत्र झाले. ब्रह्मदेवानें स्वतां येऊन त्यांचें नामकरण केलें.

उपनयन केल्यावर वसिष्ठानीं राजपुत्रांना कोणतीं शास्त्रें शिकविलीं, त्यांचें परिगणन पुढीलप्रमाणें केलें आहे.

वासिष्ठो वेदानध्यापयामास षडंगानि मीमांसाद्वयं नीतिशास्त्रं चाध्यापयामास ॥ ५८ ॥ अथ धनुर्वेदमायुर्वेदं भरतगांधर्ववास्तुशाकुन-विविधयुद्धशास्त्राणि च ॥ ५९ ॥

नंतर पुत्रांचा विवाह करावा असें मनांत आणून राजानें कन्या पाहाण्याकरितां नानादेशीं दूत पाठविले. एका दूतानें विदेहराजकन्या वैदेही रामाला योग्य असल्याचें सांगितलें. पुढें वसिष्ठादिक जाऊन वाङ्मनिश्चय करून आले. दशरथ पुत्रांसह मिथिलेला गेला. तेथें पुष्कळ राजे जमले होते. आदले दिवशीं नारद आले असतां जनकानें त्यांना विवाहसमारंभाकरितां राहावून घेतलें. येथें विवाहमुहूर्ताविषयीं नारद व गार्ग्य यांचा संवाद दिला आहे. क्षत्रियांना स्वयंवर विहित म्हणून जनकानें दशरथाचे संमतीनें कन्येचा स्वयंवर करावयाचें ठरविलें व राजांना निमंत्रणें केलीं. कन्या रामाला देण्याचा राजाचा हेतु होता; परंतु स्वयंवर करावयाचें ठरविल्यावर इतर राजांना युक्तीनें कसें टाळावे, याचा राजाला विचार पडला. रात्री त्यानें शंकरांची आराधना केली असतां ते प्रसन्न होऊन त्यांनीं त्याला धनुष्य दिलें व हें सज्ज करणाराला कन्या देण्याची प्रतिज्ञा सर्वांना कळवावी, अशी युक्ति सांगितली. राजानें त्याप्रमाणें आपला पण सर्वांना विदित केला. मारीच विप्रवेष धारण करून राजाकडे आला. जनकानें त्याचा सत्कार केला. भोजनसमयीं सीता त्याचे दृष्टीस पडली. तिचा अपहार कसा व रावा, याचा विचार करीत तो निघून गेला. स्वयंवराला रावण आला होता; परंतु त्याला धनुष्य पेललें नाहीं. रामानें धनुष्य सज्ज केल्यावर सीतेशीं त्याचा विवाह झाला. राजा दशरथानें रामाला यौवराज्याभिषेक करावयाचें ठरविलें असतां राजखी सुवेषा हिनें कैकेयीप्रमाणें राजाशीं वर मागितले व राम, लक्ष्मण, सीता वनांत निघून गेलीं. यापुढील कथा बहुतेक रामायणाप्रमाणें आहे; तेव्हां भेदापुरता निर्देश करून आटोपतें घेऊं. वाल्मिवधाविषयीं चर्चा झाली, त्या वेळीं तारेनें रामाला “ दुंदुभीशीं वाली युद्ध करीत विळांत गेला असतां सुग्रीवानें आपला व रात्राचा अपहार केला, तेव्हां त्याचा वध कां

केला नाही ? ” असा प्रश्न केला आहे. “ हें युद्ध केव्हां झालें, ” असा यावर रामानें प्रश्न केला असतां साठ हजार ऐशीं वर्षांपूर्वी दशरथाला राज्याभिषेक झाला, त्या दिवशीं वाली बिळांतून येऊन त्यानें सुग्रीवाकडील राज्य व स्त्री परत घेतली आणि सुग्रीव पळून गेला, अशी तारेनें त्याला काळाविषयीं खुणा सांगितली. सुग्रीवादिकांसह राम एकदम समुद्रतीरीं गेल्याचें यांत सांगितलें असून शंकरांची आराधना केल्यावर त्यांनीं रामाला धनुष्य दिलें व त्यावर चढून सर्व सैन्य लंकेत गेलें, असें वर्णन आहे. त्रिभीषणानें शिवालयाची स्थापना केल्याची कथा यांत आहे.

४ पद्मपुराणांतील रामचरित्र-दुसरें.

उमामहेश्वरसंवादरूपानें हें कथानक आलें आहे. “ स्वायंभुव मनूनें पुत्र-प्राप्त्यर्थे विष्णूची उपासना द्वादशाक्षरी मंत्राचा जप करून केली. विष्णु प्रसन्न झाल्यावर त्यानें त्याला तीन जन्मांमध्ये आपला पुत्र होण्याविषयीं प्रार्थना केली. या वराप्रमाणें प्रथम जन्मांत मनु दशरथ, दुसऱ्या जन्मीं वसुदेव झाला व पुढें तो कलियुगांत शंभलग्रामीं ब्राह्मण व्हावयाचा आहे. कथेचा उपक्रम याप्रमाणें आहे. रावणादि दैत्यांकडून पीडा झाल्यामुळें त्रस्त होऊन देवादिकांनीं विष्णूची प्रार्थना केल्यावर त्यानें आपण अवतार घेतों असें त्यांस आश्वासन दिलें व दशरथाला तीन स्त्रिया असून पुत्रप्राप्त्यर्थे त्यानें यज्ञ केला असतां विष्णु प्रकट होऊन त्याला पायस मिळालें, वगैरे कथा सांगितल्यावर रामजन्माचें वर्णन आहे. त्या वेळीं कौसल्येपुढें एकदम विष्णुमूर्ति प्रकट झाली असतां तिनें बालभाव धारण करण्याविषयीं प्रार्थना केल्यावरून त्याप्रमाणें विष्णूनें बालरूप धारण केल्याचें सांगितलें आहे. यांत अहल्या शिळा झाल्याची कथा आली असून उत्तरकांडां-तील मृत ब्राह्मणपुत्राचें संजीवन वगैरे कथाहि आल्या आहेत. सीतेनें दिव्य केलें त्या वेळीं घेतलेली शपथ तर रामायणाप्रमाणें आहे. राज्याभिषेकानंतर रामानें सर्वांना विश्वरूप दाखविल्याची कथा यांत आहे. हें चरित्र पद्मपुराणां-तील सहाव्या उत्तरखंडांत २४।४३।४४ या तीन अध्यायांत आलें असून ग्रंथसंख्या ७५० आहे.

चरितचतुष्टयाचें परीक्षण.

रामचरित्राचे बाबींत वाल्मीकींचा मूळ ग्रंथ प्रमाण होय, याविषयी कोणाला शंका नाही व इतर ग्रंथांतील चरित्रांविषयी विचार करितांना प्रमाणग्रंथ म्हणून तो करावयाचाहि नसतो. दंतकथादिकांचा उगम अशा ग्रंथांतून कधी तरी मिळण्याचा संभव असतो व हाच हा भाग लिहिण्यांत आमचा हेतु असल्याचें प्रारंभी आम्ही सांगितलें आहे. परीक्षण करावयाचें तें मात्र अशा कथा स्वतांच कशा अप्रमाण ठरतात तें दाखविण्याकरितां करावयाचें असतें. असो. पद्मपुराणांतील पातालखंडांत रामाश्वमेध हें स्वतंत्र प्रकरण असून त्यांत रामचरित्र दोन वेळां आलेलें आहे. रामाश्वमेधाचा उपक्रम करितांना ऋषींनी सूताला “ श्रीरामचरित्र ” सांगण्या-विषयी प्रार्थना केली आहे. (१।२) व याला उत्तर म्हणून शेषवात्स्यायनांतील संवाद त्यानें ऋषिजनाना निरूपण केला आहे. रामचरित्र सांगा म्हटल्यावर चरित्रांतील एक भाग सांगणें स्वभावतः विसंगत दिसतें. रावणवधानंतर राम पुष्पक विमानांतून निघाले, येथून कथेला प्रारंभ झाला असून पांचव्या अध्यायांत सीतात्यागानंतर अगस्त्यादि मुनि रामाकडे आले अशी कथा आली आहे. अर्थात् यापूर्वीचें रामचरित्र श्रोत्यांना माहीत असल्याचें वक्त्यानें गृहीत धरिलें आहे. पण लवानें अश्व धरल्याचें ऐकल्यावर वात्स्यायनानें शेषाला सीतेचा त्याग कां केला वगैरे प्रश्न विचारिले आहेत. (५५।१) सीतात्यागाचा निर्देश प्रथम आला त्या वेळीं श्रोत्याला डुलकी तर येत नव्हतीना ?

सीतात्यागाची कथा सांगण्याचे निमित्तानें बालपणांतील तिची एक कथा व त्यांत वाल्मीकींनीं भविष्यरामायण केल्याचा निर्देश हीं गोवण्यांत आलीं आहेत. रावणाचे घरीं फार दिवस राहिलेल्या सीतेचा रामानें स्वीकार केला म्हणून लोकांमध्ये चाललेली निंदा चारांकडून रामाचे कार्णी आली, हें वाल्मीकींचे रामायणांत आहे. ही कथा यांत जरा विस्तारानें सांगितली आहे. रामाकडे आलेल्या सहा चारांपैकी पांचांनीं रामाला लोक सर्वत्र स्तुति करीत असल्याचें सांगितलें व सहावा स्तब्ध राहिला असतां रामानें आग्रह केल्यावरून त्यानें वरील वार्ता सांगितली. रामानें आपल्या बंधूंना क्रमानें बोढावून सीतेचा स्नाग

किंवा शिरच्छेद करण्याची आज्ञा केली. (५६।६३) परंतु तें कोणी मान्य करीना. लक्ष्मणानें निरुपाय होऊन शेवटीं तिला नेऊन अरण्यांत सोडिली.

पतिव्रता सीतेवर असा अपवाद कां आला, याचें कारण म्हणून तिचे लहानपणाची एक कथा येथें सांगितलेली आहे. लहानपणीं ती उद्यानांत क्रीडा करीत असतां शुकपक्षांचें एक जोडपें झाडावर बोलत असतां तिनें ऐकिलें. त्यांच्या बोलण्यांत “ राम नांवाचा राजा पुढें होणार असून तो आपल्या सीता नामक स्त्रीसह अकरा हजार वर्षे राज्य करील ” अशी कथा होती. त्या पक्षांना धरून आणून सीतेनें त्यांना विचारिल्यावरून त्यांनीं “ आपण वाल्मीकींच्या आश्रमांत असतो व त्यांनीं भविष्यकालीं होणाऱ्या रामराजाचें चरित्र केलें असून तें आपण तेथें नित्य ऐकतो व त्याचा येथें अनुवाद केला ” असें सांगितलें. सीतेनें पुनः विचारिल्यावरून त्यांनीं रामचरित्रांतील आणखी कांहीं गोष्टी सांगितल्या. शेवटीं सीतेनें कथाविषयक सीता आपण असें सांगून रामाची भेट होईपर्यंत जाऊं देणार नाहीं असें त्यांना बजाविलें. शुकी गर्भिणी होती व यासाठीं प्रसूत होईपर्यंत ती तेथें राहाण्याचें मान्य करीना. तेव्हां सीता पक्षिणीला ठेवून घेऊन पक्ष्याला सोडूं लागली; तरी कोणालाहि तें पटलें नाहीं. तिच्या आग्रहामुळे कावून दोघांनीं गंगेत जीव दिला. शुकीनें जातांजातां सीतेला गर्भिणी असतां पतीशीं वियोग होईल असा शाप दिला. हा शुकच पुढें रजक झाला व त्यानें आपल्या स्त्रीच्या निमित्तानें रामाची निंदा केली. ही निंदा वर लिहिल्याप्रमाणें चारांचे द्वारां रामाचे कानीं जाऊन ती सीतात्यागाला कारण झाली.

सीतात्यागाची येथील कथा कशी अस्थानीं आहे, हें वर दाखविलें आहेच. सीतात्यागाचें कारण सांगण्याचे निमित्तानें वाल्मीकींनीं रामजन्मापूर्वीं रामचरित्रावर काव्य लिहिल्याची येथें युक्तीनें नोंद केली आहे. शुकपक्षांचें दंपत्य रामचरित्र गाऊं लागलें असतां सीतेनें तें त्यांना कसें कळलें असें विचारिलें. तेव्हां त्यांनीं उत्तर देतांना महर्षि तें काव्य आपल्या शिष्यांना नित्य पढवीत असल्याचें व तें ऐकून आपणांस तें पाठ झाल्याचें सांगितलें आहे. सीतेच्या विवाहापूर्वीं ती लहान असल्यावेळची ही कथा आहे. पक्षांचे बोलण्यावरून हें काव्य पुष्कळ शिष्यांना त्यांनीं पढविल्याचें दिसतें व त्यांना पढवितांना ऐकून पक्षांना

पाठ येऊं लागलें, या कथेनें या अनुमानाला पुष्टि मिळते. येथें अशी शंका येते कीं वाल्मीकींच्या शिष्यांचे द्वारा या काव्याची वार्ता अयोध्येपर्यंत कशी पोचली नाहीं? शुक्रपक्षी तें पाठ करून आश्रमांतून मिथिलेपर्यंत जाऊन त्याचा प्रसार करितात; आणि आश्रमापासून इतक्या दूर अंतरावर वसलेल्या अयोध्येत त्याची वार्ताहि नाहीं, याची संगति कशी लावावयाची? महर्षि निरिच्छ असले तरी कुशलवांकडून ज्या कर्तव्यबुद्धीनें त्यांनीं रामापुढें अश्वमेधाचे वेळीं काव्य गव-विले ती बुद्धि दशरथानें पुत्रप्राप्त्यर्थ यज्ञ केला त्या वेळीं जागृत नव्हती काय? अश्वमेधाचे निमित्त अश्व बाहेर पडण्यापूर्वी ते अयोध्येला आल्याचें येथें लिहिलें आहे. शुक्राचे तोंडीं रामायणांतील म्हणून पुढील वाक्य आलें असून त्यांत राम पुढें होणार असें स्पष्ट लिहिलें आहे.

रामो महीपतिर्भूमौ भविष्यति मनोहरः ।

तस्य सीतेति नाम्ना तु भविष्यति प्रहेलिका ॥५७।९॥

“या भूमीवर राम नांवाचा सुंदर राजा होईल. सीता नामक त्याची स्त्री होईल”

रामायणांतून शुक्रयुगमानें उद्धृत केलेल्या या पंक्तींवरून वाल्मीकींच्या या काव्याचें स्वरूप कळून येतें. रामाचे दरबारांत याचें गायन कुशलवांकडून कर-विण्यापूर्वी वाल्मीकींनीं हि रामाला आपण भविष्यज्ञानाचे योगानें रामायण लिहिल्याचें सांगितलें आहे. (६६।१२) भविष्यज्ञान होऊन केलेल्या या काव्यांतील कथा पुढें कांडशः संक्षेपानें सांगितल्या आहेत. त्यांतील बालकांडांतल्या संक्षेपाच्या पुढील पंक्ति पाहाः—

* तत्र वाले तु संतुष्टः पुत्रेष्टया चतुरः सुतान् ।

प्राप पंक्तिरथः साक्षाच्चरिं ब्रह्म सनातनम् ॥६६।१६४॥

स कौशिकमखं गत्वा सीतामुद्राह्य भार्गवम् ।

आगत्य पुरमुत्कृष्टो यौवराज्य-प्रकल्पनम् ॥१६५॥

* या अवतरणांत “भरत नंदिग्रामी येऊन राहिला” येथपर्यंत रामायणांतील कथा क्रमानें संक्षेपतः सांगितली आहे व याकरितां अर्थ दिला नाहीं. सर्व कथांचा येथील निर्देश भूतकालांतील म्हणून आहे व ते कळण्यासाठी अवतरण घेतलें आहे.

मालुवाक्याद्धनं प्रागाङ्गामुत्तीर्य पर्वतम् ।

चित्रकूटं महिलया लक्ष्मणेन समन्वितः ॥१६६॥

भरतस्तं वने श्रुत्वा जगाम भ्रातरं नयी ।

तमप्राप्य स्वयं नन्दिग्रामे वासमचीकरत् ॥१६७॥

बालमेतत्—

शुकमुखांतील रामायणांतल्या वर दिलेल्या पंक्तींहून यांचें स्वरूप अगदीं भिन्न आहे. हे ग्रंथ तर भिन्न मानितां येणार नाहीत; कारण शुकयुगानें भविष्यकालाचें रामायण म्हणून त्यांतील पंक्ति म्हटल्या आहेत व रामाचे दरबारांत त्याचें गायन करितेवेळीं स्वतां वाल्मीकींनीं भविष्यज्ञान होऊन आपण ग्रंथ लिहिल्याचें सांगितलें आहे. अर्थात् ही विसंगतता त्यांच्या मूळ ग्रंथांतील नसून या कथेंतील होय व ती कथा रचणाराचे अनवधानतेची द्योतक आहे.

सीतात्यागाचें कारण म्हणून शुकयुगमाची कथा सांगतांना कवीनें एका मुद्याकडे तर अगदीं दुर्लक्ष केलें आहे. सीतात्याग हा रामचरित्रांतील एक भाग आहे व चरित्र संपूर्ण सांगावयाचें तर तो त्यांत वाल्मीकींनीं सांगितलेला असणें अवश्य आहे. सीतात्याग हें जर शुकयुगमाचा सीतेनें वियोग केल्याचें फल असेल तर तें पूर्वीं केलेल्या रामचरित्रांतहि या कारणासह यावयाचें, मग त्याचें ज्ञान आधीं झाल्यावरहि तें शुकयुगमाचा सावध कां राहिलें नाही ? शुकयुगमाची कथा त्यांत सांगितली नसेल तर न सांगण्याचें कारण काय ? आणि ती न सांगितल्यास त्याचें फल जें सीतात्याग त्याला पूर्णता कशी येईल ? स्वताचें भावी चरित्र समजून घेण्याच्या जिज्ञासेनें शुकयुगमाला ठेवून घेण्याचा यत्न या वेळीं सीतेनें केला, परंतु ही जिज्ञासा पुढें जागृत राहून तिनें त्याविषयी अधिक प्रयत्न कसा केला नाही ? असा यत्न संभवनीय नाही काय ? व त्याला यश येऊन तिला सावध राहातां आलें नसतें काय ? “ भवितव्यता बलियसी ” असें समर्थन कोणत्याहि गोष्टीचें करितां येईल, पण तें ती गोष्ट घडून आल्यावर निराशेनें करावयाचें असतें; भवितव्य कळल्यावर स्वस्थ राहाण्यासाठीं करावयाचें नसतें, हें विसरतां नये. पण ही अडचण कवीचे लक्षांत आली व त्यानें उत्तर-कांडांतील कथांचा संक्षेप सांगतांना:—

उत्तरे ऋषिसंवादो यज्ञप्रारंभ एव च ॥ ६६।७९

“ उत्तरकांडामध्ये रामाचा ऋषींशी संवाद व यज्ञाला प्रारंभ ” इतक्या कथांचा निर्देश केला आहे व सीतात्यागाची कथा बुद्ध्या वगळली आहे. वाल्मीकिरामायणांत सीतात्यागानंतर अश्वमेधाला प्रारंभ केल्याचें सांगितलें व अश्वमेधप्रकरणाला प्रारंभ करितांना सीतात्यागाचा निर्देश केला असल्याचें सांगितलें आहे. म्हणजे अश्वमेधाचा उपक्रम केला असें सांगितल्यावर सीतात्याग केल्याचें सांगितल्यासारखें झालें नाहीं काय ?

वाल्मीकींनीं भविष्यरामायण केल्याचें निरूपण करितांना प्रथम कौचवधाची कथा सांगितली आहे व त्या निमित्तानें ब्रह्मदेवांनीं येऊन महर्षींना केलेली आज्ञा पुढीलप्रमाणें दिली आहे—

तस्मात् कुरुष्व रामस्य चरितं लोकविश्रुतम् ॥ ६६।१६७ ॥

“ म्हणून लोकांमध्ये प्रसिद्ध असलेलें रामाचें चरित्र कथन कर. ”

ब्रह्मदेवांनीं महर्षींना लोकविश्रुत रामचरित्र कथन करावयास सांगितल्यावर त्यांत अपूर्वता कसली ? आणि त्यांना भविष्यकालाचें ज्ञान आधीं झालें असें कसें म्हणावयाचें ?

अश्वमेधप्रकरणांत लोमश व आरण्यक यांच्या संवादाचे रूपानें जें रामचरित्र सांगितलें आहे, त्यांत भूतकालांतील व भविष्यकालांतील गोष्टींचा तर गोंधळ केलेला आहे. आरण्यकमुनीला रामाचे अश्वमेधाचा अश्व त्याचे आश्रमांत आल्यावर त्याबरोबर आलेल्या योद्ध्यांचा सत्कार करून व त्यांचेबरोबर अयोध्येत जाऊन रामाचें दर्शन होतांच मोक्षप्राप्ति व्हावयाची असें ऋषींकडून पूर्वयुगीं कळल्याची कल्पना या कथेचे मूळाशीं आहे; परंतु या दृष्टीनें ग्रंथरचना करितांना लेखक अगदीं गोंधळून गेला आहे. रामाचें भविष्यकालचें चरित्र आपणास पूर्वीं कळल्याचें तो सांगतो आहे व समग्र रामचरित्र घडून आलें या भावनेनें निरूपण करित आहे; पण भविष्यज्ञानाचा त्याला स्पर्श नाहीं, हें लक्षांत येतांच “ राम राज्य करूं लागल्यावर अगस्त्य मुनि येऊन त्याचे उद्देशावरून तो अश्वमेध करील ” (३।७।८०) अशा प्रकारें पुढील कथेचा उपक्रम केला आहे. अर्थात् हा लेखकाच्या गोंधळलेल्या मनःस्थितीचा द्योतक आहे,

लोमशाकडून आरण्यकाला रामनामाचें माहात्म्य वगैरे कळलें असून रामाचे दर्शनानें मोक्षप्राप्ति व्हावयाची अशी त्याची श्रद्धा आहे, तर अश्वमेधाचा अश्व येईपर्यंत रामाचें दर्शन घेण्याचा प्रयत्न त्यानें आधीं कां केला नाहीं ? इतकेंच नव्हे तर अश्वमेधाचा अश्व आल्यावर त्याच्या मुमुक्षेच्या दृष्टीनें तो कोणाचा वगैरे शोध करणें अवश्य असतां त्यानें अश्वामोरोवर असलेल्या योद्ध्यांपुढें रामनाममाहात्म्याचें व रामचरित्राचें लांबलचक पुराण सांगण्याला कांहीं कारण नसतां प्रारंभ केला आहे !

लोमशकथित रामचरित्र वाल्मीकिरामायणाशीं तोळून पाहतां त्यांतील कित्येक गोष्टी जुळत नाहींत व चरित्राचे विश्वासनीयतेच्या दृष्टीनें हें चिंत्य आहे. यांतील रामचरित्र तिथिवार आहे व हा त्याचा विशेष आहे, हें खरें; तथापि त्याला आधार कल्पनेवांचून दुसरा कसलाहि असेल असें वाटत नाहीं. राम व सीता यांचा विवाह झाल्यावर यौवराज्याभिषेकाची योजना होईपर्यंत बारा वर्षांचा काल मध्यंतरीं गेल्याचें या चरित्रांत सांगितलें आहे. या कालाला अरण्यकांडांतील सीतेच्या भाषणाचा एक आधार आहे; परंतु तो कसा निरुपयोगी आहे, याचें विवेचन आम्हीं अन्यत्र केलें आहे. हा काल एक वर्षाचा असल्याचें एका पाठभेदाच्या आधारानें तेथेंच आम्हीं दाखविलें असून रामायणांतील इतर वचनांशीं त्याचा मेळ पडत आहे. तेव्हां हा कालनिर्देश करितांना लेखक सर्वथा घसरले आहेत असें म्हणण्यास चिंता नाहीं. रामरावणयुद्धाचा काल त्यानें ७२ दिवसांचा सांगितला आहे. सीता व मारुती यांची भेट झाली त्यावेळीं रावणानें तेथें येऊन सीतेला दोन महिन्यांची मुदत दिल्याचें सुंदरकांडांत लिहिलें आहे. अर्थात् मारुती परत जाऊन व सेतु बांधल्यावर रामरावणयुद्ध होऊन सीता रामाला या मुदतींत परत मिळाली आहे. मग ही मुदत कशी भरायची ? वनवासाची मुदत चैत्र शुद्ध ५ ला भरत असून त्या दिवशीं राम अयोध्येला परत आल्याचें रामायणांत लिहिलें आहे व या रामचरित्रांत युद्धाची समाप्ति चैत्र वद्य १४ ला झाली असून वैशाख शुद्ध ६ ला भरताची भेट झाल्याचें सांगितलें आहे. एतावता रामायणाहून या रामचरित्राला असलेली मितिवार निरूपणाची अपूर्वता खरोखरच अपूर्व आहे.

अश्वमेधप्रकरणांतील हीं दोनहि रामचरित्रें सांप्रत आपणांस उपलब्ध असलेल्या वाल्मीकिरामायणावरून लिहिलीं आहेत, याविषयी मात्र, त्यांमध्ये किती विरोध असला तरी, शंका नाही. उत्तरकांडांतील अगस्त्य व राम यांमधील संवाद प्रक्षिप्त असल्याचें व तो महाभारतांतील रामोपाख्यानानंतर प्रक्षेपिल्याचें आम्हीं अन्यत्र दाखविलें आहे. या प्रक्षिप्त भागाचा उल्लेख वरीलपैकीं एका रामचरित्रांत स्पष्टपणें आला आहे. रामायणांत दीर्घच्छंदांत असलेले श्लोक प्रक्षिप्त मानणें अवश्य आहे, असें प्रक्षिप्त भागांविषयीं विवेचन करितांना आम्हीं दाखविलें असून, महर्षींनीं कौंचवधानिमित्त व्याधाला बोललेल्या श्लोकरूप शापोक्तीनिमित्त अशा प्रकारच्या छंदामध्ये—अर्थात् अनुष्टुप छंदामध्ये—सर्व रामायण काव्य रचण्याची त्यांनीं जी प्रतिज्ञा केली, ती याला कारण आहे. अश्वमेधप्रकरण लिहितांना लेखकाला ही प्रतिज्ञा व रामायणाचें सांप्रतचें स्वरूप यांतील विरोध लक्षांत आला व त्यानें हा अनवस्थाप्रसंग टाळण्यासाठीं रामायणरचनेचा इतिहास सांगतांना पुढील श्लोक दिला आहे:—

तदात्यंतं मुदं प्राप्तो रामायणमथास्तुजत् ।

मनोरमपदैर्युक्तं वृत्तैर्बहुविधैरपि ॥ ६६।१६१ ॥

“ (ब्रह्मदेवाची अनुज्ञा मिळाली,) तेव्हां (महर्षींना) अत्यंत आनंद झाला व त्यांनीं सुंदर पदें योजून नानाविध वृत्तांमध्ये रामायणाची रचना केली.” अर्थात् दीर्घच्छंदांत असलेल्या श्लोकांचा प्रक्षेप होऊन रामायणाची सव्यांची प्रत निर्माण झाल्यानंतर वरील चरित्राची रचना झाली असली पाहिजे. एक उपास्य दैवत अशा प्रकारची रामाविषयींची भावना रामायणांत दिसत नसून ती यांतील रामनाममाहात्म्यादि निरूपणावरून व्यक्त होत आहे. रत्नग्रीवराजाच्या आख्यानांत अयोध्या व सरयू यांचा अनुक्रमें क्षेत्र व तीर्थ या नात्यानें उल्लेख आला आहे. (अ० १७) यांना रामाचे सहवासानिमित्त पवित्रता आली असून त्यापूर्वीं त्यांची तीर्थक्षेत्रांत गणना नव्हती. येथील तीर्थक्षेत्रांच्या संग्रहांत द्वाारावतीचा उल्लेख आहे व हिची स्थापना तर श्रीकृष्णांनीं केली आहे. रामानंतर पुष्कळ कालानें झालेल्या व्यासमहर्षींचा उल्लेख रामानें अश्वमेधाकरितां बोलाविलेल्या ऋषिमंडळांत आला आहे. (९।३२) यापेक्षाहि या पुराणाच्या

अर्वाचीनपणाची द्योतक गोष्ट म्हटली म्हणजे त्यांतील भागवत पुराणाचा उल्लेख होय. अश्वरक्षणाकरितां शत्रुघ्न निघाला असतां त्याला रामानें जो उपदेश केला त्यांत पुढील श्लोक आहे.

येषां प्रियं भागवतं येषां वै ब्राह्मणाः प्रियाः ।

वैकुण्ठात् प्रेषितास्तेऽत्र लोकपालनहेतवे ॥ १०।६७ ॥

“ ज्यांना भागवत प्रिय आहे व ज्यांचें ब्राह्मणांवर प्रेम आहे, ते (पुरुष) लोकांच्या रक्षणाकरितां वैकुण्ठाहून (विष्णूनें) येथें पाठविले आहेत, (असें समजावें).”

भागवताचा उल्लेख या ग्रंथांत आहे, इतकेंच नव्हे, तर एके स्थलीं त्यानें त्याचें सर्वथा अनुकरण केलेलें आहे. अश्व च्यवनभार्गवांचे आश्रमी आला असतां त्यानिमित्त शत्रुघ्नाबरोबर असलेल्या सुमतिनामक मंत्र्यानें ऋषींचा सविस्तर वृत्तांत सांगितला. त्यांत च्यवनभार्गव अश्विनोकुमारांचे प्रयत्नानें तरुण झाल्यावर त्यांनीं आपल्या तरुण स्त्रीसह जे विहार केले, त्यांचें वर्णन करितांना (१५।६।२० ते २४) भागवतांतील कर्दमप्रजापति व देवहूति यांचे विहारांचें वर्णन (३।२३) उद्धृत* केले आहे. भागवताचा काल अनिश्चित मानिला तरी रामायणाहून तें पुष्कळ नंतरचें, यांत शंका नाही. अर्थात् रामचरित्राचे कामीं रामायणापुढें त्याला प्रामाण्य कसचें मिळणार ?

पद्मपुराणांत तिसरें रामचरित्र अश्वमेधाचे वेळीं जांबवानानें सांगितल्याचें लिहिलें असून तें “ पुरातन कालचें ” असें तो सांगत आहे. म्हणजे ज्या रामाचे दरबारांत तें गाण्यांत आलें, त्याहून या पुरातन रामचरित्रांतील नायक भिन्न आहे, असें सांगण्याचा त्याचा उद्देश आहे. वाल्मीकींनीं पुढें होणारें रामचरित्र आधीं लिहून ठेविलें, असें सांगून भविष्यज्ञानाचें अलौकिक सामर्थ्य त्यांजवर लादण्याचा खटाटोप ज्याप्रमाणें कवीनें एकीकडे केला आहे, त्याच प्रकारचा हा खटाटोप असून यांत जांबवानाचें पुरातन कथा जाणण्याचें अलौकिक

* या कामाकरितां आम्हीं राजापुर संस्कृत पाठशाळेच्या संस्कृत पुस्तकसंग्रहालयांतील पद्मपुराणाची प्रत आणिली होती. हें पुराण वेकटेश्वर छापखान्यांत छापिलेलें असून तें वे. शा. सं. वासुदेवशास्त्री कः-डाडकर यांनीं संस्थेला दिलेलें आहे वरील सादश्य त्यांनींच पोथीच्या समासामध्ये दिलें आहे, अर्थात् हा शोध त्यांचा आहे.

सामर्थ्य व्यक्त करण्याचा त्याचा हेतु आहे. ज्या रामाचे अश्वमेधाचे वेळीं हें गाण्यांत आलें त्याचें या कवीनें लिहिलेलें हें चरित्र किती विश्वसनीय आहे, याचें उद्घाटन वर केलें आहे; व तें पटल्यावर त्यानेंच जांबवानाचे मुखानें पुरातन म्हणून वदविलेल्या या रामचरित्राविषयीं अधिक विवेचन तें कसलें करावयाचें ?

चवथें रामचरित्र उत्तरखंडांत आहे. यांत तर पुढें होणार म्हणून श्रीकृष्णाचा उल्लेख आला आहे. गीतेंतील “परित्राणाय साधूनां” (४।८) हा अवतार-प्रयोजन-द्योतक प्रसिद्ध श्लोक यांत मनूला वर देतांना विष्णूचे तोंडीं आला आहे. रामजन्माचें निरूपण करितांना तर भागवतांतील श्रीकृष्णजन्मविषयक कथेचें उघडउघड अनुकरण केलें आहे. गीतेंतील विश्वरूपदर्शनाचा योग यांत साधून घेतलेला आहे. बाकी कथांच्या दृष्टीनें पाहिल्यास वाल्मीकिरामायणाचा हा संक्षेप आहे.

५ गरुडपुराणांतील रामायण.

सुतशौनकादिक ऋषींतील संवादरूपानें हें पुराण असून पूर्वखंडांतील १४३ व्या अध्यायांत रामचरित्र आलें आहे. पूर्वीचे अध्यायांत पतिव्रता म्हणून सीतेचा उल्लेख आला आहे व पुढें प्रस्तुत अध्यायांत रामचरित्र आलें आहे. ग्रंथसंख्या ५१ आहे. यांत रामायणाचा किंवा वाल्मीकींचा निर्देश नाही; परंतु कथा रामायणाचे क्रमानें सांगितली आहे. यांत अहल्योद्धाराची व पुढील उत्तरकांडांतील सीतात्यागाची कथा आलेली नाही; पण अगस्त्यादि मुनींकडून रामानें राक्षसांची उत्पात्ति श्रवण केल्याचा उल्लेख करून उत्तरकांडांतील प्रारंभीचा प्रक्षिप्त भाग सूचित केला आहे. अर्थात् कथेच्या या भेदाला महत्त्व नाही.

६ नारदपुराणांतील रामायण.

हें पुराण सूतशौनकादिकांतील संवादाचे रूपानें असून यांत रामचरित्र दोन वेळां आलें आहे. हनुमच्चरित्र सांगतांना त्याचें अंग म्हणून त्यांतील पहिलें चरित्र आलें आहे. याचे श्लोक अवघे १८ (पू. खं. ७९।७-२६) आहेत. व त्यांत राज्याभिषेकापर्यंत कथा आली आहे.

दुसरें रामचरित्र लक्ष्मणाचलमाहात्म्य निरूपण करण्याचे निमित्तानें आलें

आहे. (उ. खं. अ. ७५, श्लोक ७७) यांत सीतेच्या भूप्रवेशापर्यंत सर्व चरित्र ५६ श्लोकांत आलें असून पुढें लक्ष्मणाचे देहविसर्जनाची कथा वाल्मीकिरामायणाप्रमाणेच सांगितलेली आहे. गांतील रामचरित्र वाल्मीकिरामायणाप्रमाणें व अगदीं त्या क्रमानें आहे.

७ भागवतांतील रामायण.

भागवतांतील ९ व्या स्कंधाचे १० वा व ११ वा अशा दोन अध्यायांत रामचरित्र आलें असून ग्रंथसंख्या ८२ आहे. सूर्यवंशानुवर्णन चालूं असतां प्रसंगानुसार आलेलें रामचरित्र केवळ नामनिर्देश न करितां येथें थोड्या विस्तारानें सांगितलें आहे. विष्णूनें अंशांशानें राम, लक्ष्मण, भरत व शत्रुघ्न असे अवतार धारण केले असें प्रथम सांगितलें असून पुढील रामचरित्र संक्षेपानें निरूपिलें आहे. वाल्मीकिरामायणाहून या चरित्रांत विशेष काय आहे तेवढें सांगितलें म्हणजे चरित्राचा अनुवाद वेगळा करण्याची आवश्यकता नाही. सीता-विवाहाचा उल्लेख करितांना स्वयंवराचे वेळीं रामानें धनुर्भंग केल्याचें सांगितलें आहे. (१०।६) रावणाचा वध झाला त्या वेळीं दहाहि तोंडांनीं तो रुधिर वमन करूं लागल्याचें (१०।२३) वर्णन केलें आहे. यापेक्षांहि या रामचरित्राचा विशेष हा कीं, यांत सीतेनें एकहि दिव्य केलेलें नाही. सीतेविषयीं लोकांत पसरलेला अपवाद रामानें स्वतां (चारमुखानें नव्हे) श्रवण केल्याचें यांत सांगितलें असून त्यानिमित्त त्यानें तिचा त्याग केला आहे. (११।८।१०) सीता या वेळीं गर्भिणी असून तिला दोन पुत्र झाल्याची कथा यांत आहे; परंतु यांत पुढील दिव्य न सांगतां तिनें आपले पुत्र वाल्मीकींच्या स्वाधीन केले व विवरांत प्रवेश केला असें सांगितलें आहे. (११।१५) वाल्मीकिरामायणांतील सीतेच्या दिव्याचा प्रसंग यांत न आल्यामुळें रामाकडे त्याचे पुत्र कसे आले याचा उलगडा होत नाही व सीतेच्या विवरप्रवेशानंतर ती वार्ता श्रवण करून रामानें तिचे गुण आठवून शोक केल्याचें जें वर्णन केलें आहे, तें विसंगत दिसतें. कारण त्याग केल्यानंतर पुत्रांचे संस्कार मुनींनीं केल्याचें यांत सांगितलें आहे, म्हणजे तों-पर्यंत रामानें तिचा शोध केला नव्हता हें उघड आहे. मग या वेळीं तिची वार्ता ऐकून घेण्याचें आणि शोक करण्याचें कारण काय ? सीतेचें दिव्य न

झाल्यामुळे ती रावणाचे घरी दीर्घकाल होती या तिजवरील अपवादाचें व तिचा संग्रह रामानें केल्यामुळे त्याजवरील अपवादाचें निराकरण झालेलें नाहीं, हें या चरित्रांत मोठें व्यंग आहे. सीतेचा त्याग राज्याभिषेकानंतर किती काल गेल्यावर केला हें यांत सांगितलें नाहीं, तथापि हा काल दीर्घ असणें संभवनीय नाहीं; आणि यासाठीं सीतेसहवर्तमान रामानें अनेक वर्षे (११।३५, ३६) विलास केल्याचें जें वर्णन केलें आहे, तें वरवर पाहिलें तरी विचित्र दिसतें.

८ अग्निपुराणांतील रामायण.

अग्नि व वसिष्ठ यांचे संवादरूपानें या पुराणाचें निरूपण असून प्रारंभीं सहा अध्यायांत (५ ते १२, ग्रंथसंख्या १८९) रामचरित्र आलें आहे. कथा वाल्मीकिरामायणाचे क्रमानें असून सात कांडांतील कथा सात अध्यायांत आणिली आहे. ही कथा नारदांनीं वाल्मीकींना सांगितली व ती ऐकून वाल्मीकींनीं काव्यरचना केली, अशी रामायणाची उत्पत्ति यांत सांगितली आहे. कांहीं अपराधानिमित्त रामानें मंथरेचे पाय धरून फरफटत ओढीत नेली व हा द्वेष मनांत धरून मंथरेनें यौवराज्याभिषेकाचे वेळीं विघ्न उपास्थित केलें अशी अपूर्व माहिती यांत दिलेली आहे. (६।८) बाकी सर्व रामचरित्र अगदीं रामायणाप्रमाणें आहे. लक्ष्मणाबरोबर रामाकडून सुग्रीवाला गेलेल्या निरोपाचा श्लोक दोहोंकडे अगदीं एक आहे. (वा. रा. ४।३०।८१ व अ. पु. ८।६).

९ स्कन्दपुराणांतील रामायण.

हें पुराण सूतशौनकादिकांतील संवादरूपानें असून त्यांतील ब्रह्मखंड नामक तृतीयखंडांत धर्मारण्यखंड म्हणून जें दुसरें खंड आहे, त्याचे तिसाव्या अध्यायांत सांक्षिप्त रामचरित्र आलें आहे. याचे श्लोक १०९ आहेत. धर्मारण्य या क्षेत्राचें माहात्म्य या खंडांत सांगितलें असून तदनुरूप खंडाची संज्ञा दिलेली आहे. सीतेला परत आणण्याचे निमित्तानें अनेक राक्षसांचा वध रामाला करावा लागला, तेव्हां त्यांच्या हत्येचा लागलेला दोष निरस्त व्हावा, म्हणून त्यानें वसिष्ठांच्या उपदेशाप्रमाणें या क्षेत्रीं सपरिवार गमन केलें, अशी येथें कथा आहे. रामचरित्र प्रथम सांगून पुढें त्याचा वरील माहात्म्यांत उपसंहार केला आहे. हें चरित्र वाल्मीकिरामायणांतील क्रमानें सांगितलें असून त्यांतील कांहीं भाग

तिथिवार सांगितला आहे. चरित्राचा हा विशेष पाहिल्यावर पद्मपुराणांतील रामा-
 श्वमेधांत आलेल्या रामचरित्राचें स्मरण वाचकांस झाल्यावांचून राहाणार नाहीं.
 पद्मपुराणांतील रामचरित्राचा संक्षेप पूर्वी दिला आहे व दोन चरित्रांची तुलना
 करून पाहिली तर तीं बहुतेक शब्दशः एक आहेत, असें म्हटल्यास दोष
 येणार नाहीं. बहुतेक म्हणण्याचें कारण या पुराणांतील चरित्रांत कांहीं भाग
 अधिक आहे. सीताविवाहानंतर परशुरामाचा तेजोभंग, रामानें दंडकारण्यांत
 प्रवेश केल्यावर दशरथाचा मृत्यु, भरताचें अरण्यांत गमन व नंदिग्रामीं वास,
 सीताहरणाचे प्रसंगाची मायामृगाची कथा, जटायुवधानंतर सुग्रीवाशीं सख्य,
 बालिवध, सीताशुद्धबर्थ मारुतीचें प्रयाण, युद्ध चालू असतां मायासीतेचा वध,
 सीतेच्या दिव्याचे प्रसंगीं दशरथाचें आगमन इतक्या कथा पद्मपुराणांत नसून
 या पुराणांत आहेत व हा कथाभाग सोडल्यास बाकी चरित्र दोन ग्रंथांत सर्वथा
 एक आहे. इतकें सादृश्य पाहून साहजिक प्रश्न उद्भवतो कीं, यांत मूळचें
 कोणतें ? आणि अनुवाद कोणता ? पद्मपुराणांतील कथा कशी विसंगत आहे,
 हें आम्हीं दाखविलें असून, ती कथा प्राचीन नव्हे हें तिच्या स्वरूपावरूनच
 व्यक्त होत आहे. स्कन्दपुराणांतील रामचरित्रहि प्राचीन नसून युधिष्ठिराला हें
 माहात्म्य व्यासांनीं सांगितलें, असा याचा उपक्रम आहे. यांत प्रसंगानुसार द्वार-
 केचें माहात्म्य आहे व यावरून द्वारकेला तीर्थत्व प्राप्त झाल्यानंतरचें हें माहात्म्य
 आहे, यांत शंका नाहीं. तथापि त्यांतल्या त्यांत पद्मपुराणाहून यांतील चरित्र
 प्राचीन असावें, अशी आमची समजूत आहे. पद्मपुराणानें या चरित्राचा अनु-
 वाद केला, असें त्यांतील कित्येक श्लोकांवरून स्पष्ट दिसतें. दोनहि ग्रंथां-
 तील चरित्रें संक्षिप्त असल्यामुळें कोणती तरी कथा एकांत आहे व दुसऱ्यांत
 नाहीं, असें पाहून तेवढ्यावर निर्णय करितां येणार नाहीं. मात्र एवढें खरें कीं,
 या संक्षेपांतहि पद्मपुराणांत काय त्या कित्येक कथा आढळत नाहीत; पद्म-
 पुराणांत सांगितलेली असून स्कन्दपुराणांत नाहीं, अशी एकहि कथा या चरि-
 त्रांत मिळवयाची नाही. तथापि हा संक्षेप करितांना पद्मपुराणांतील चरित्रकारानें जे
 प्रमाद केले आहेत. त्यांवरून त्यानें हें चरित्र स्वयंस्फूर्तीनें लिहिलेलें नसून तो
 स्कन्दपुराणाचा केवळ अनुवाद आहे, असें वाटतें. लक्ष्मण नागपाशांत गावला

असतां गरुड येऊन दशमीचे दिवशीं त्याची मुक्तता झाली, अशी कथा सांगितल्यावर स्कन्दपुराणांत पुढील श्लोक आहेत:—

अवहारो माघशुक्लस्यैकादश्यां दिनद्वयम् ।

द्वादश्यामांजनेयेन धूम्राक्षस्य वधः कृतः ॥ ५८ ॥

त्रयोदश्यां तु तेनैव निहतोऽकंपनो रणे ।

“(लक्ष्मण पडल्याची तिथि) माघ शु० १० व नंतर ११ याप्रमाणे दोन दिवस युद्धाचा विराम झाला; द्वादशीचे दिवशीं मारुतीने धूम्राक्षाचा वध केला व त्रयोदशीला त्यानेच रणांगणावर अकंपनाचा वध केला.”

याचा अनुवाद करितांना पद्मपुराणांत पुढील श्लोक आहेत:—

...गरुडागमनं ततः ।

एकादश्यां च द्वादश्यां धूम्राक्षस्य वधः कृतः ॥ ३६।५० ॥

त्रयोदश्यां तु तेनैव निहतः कम्पनो रणे ।

“एकादशीचे दिवशीं गरुड आला (लक्ष्मणाची मुक्तता झाली;) व द्वादशीला धूम्राक्षाचा वध केला आणि त्रयोदशीला त्यानेच रणभूमीवर कंपनाचा (अकंपनाचा) वध केला.”

येथे धूम्राक्षाचा वध कोणी केला, ते मुळीच सांगितलेले नाही व पुढे अकंपनाचा वध केल्याचे सांगते वेळीं मात्र त्याचेकडे बोट दाखविलेले आहे. अकंपनाचा कंपन झाला, हा लेखकप्रमाद असू शकेल; परंतु वरील स्थली धूम्राक्षाचा वध कोणी केला, हे सांगतांना एकादी पंक्ति राहिली असेल, असे म्हणता येण्यासारखे नाही. अर्थात् स्कंदपुराणाचा अनुवाद करितांना पद्मपुराणांतील रामाश्वमेधाचे लेखकाने स्वतांचे वैशिष्ट्य राखण्यासाठीं म्हणून जे फेरफार केले, त्यांत वरील श्लोक आले आहेत व त्याच्या अनवधानतेमुळे त्याचे हातून मारुतीचा निर्देश राहून गेला आहे.

पुढे राम राज्य करू लागल्याचे सांगितल्यावर रामराज्यांतील स्थितीचे वर्णन करून, एकदां रामाकडे वसिष्ठ ऋषि आले व त्यांना रामाने प्रश्न केल्यावरून त्यांनी त्याला धर्मारण्याची यात्रा करण्याचा उपदेश केला, असे निरूपण करून रामकथेचा प्रस्तुत माहात्म्याशी संबंध जुळवून घेतला आहे. पद्मपुराणांतील

रामाश्वमेधांत कवीला अश्वमेधाशीं संबंध जुळवावयाचा असल्यामुळे त्याने वरील स्थलीं पुढील श्लोक दिला आहे:—

राज्यं प्रकुर्वतस्तस्य पुरोधा वदतां वरः ।

अगस्त्यः कुम्भसम्भूतिस्तमागन्ता रघोः पतिम् ॥ ३३।७९ ॥

येथे श्लोकाचे प्रथमार्थ स्कन्दपुराणाप्रमाणे आहे व द्वितीयार्थ मात्र बदललेले आहे; पण यामुळे झाले काय ? राम राज्य करित असतां त्याजकडे वक्त्यांमध्ये श्रेष्ठ असे त्याचे पुरोहित आले, असे दोनहि ग्रंथांत सारखे सांगितले असून त्या पुरोहिताचे नांव मात्र स्कन्दपुराणांत वसिष्ठ असे दिले आहे, तर पद्मपुराणांत अगस्त्य असे दिले आहे. वसिष्ठ हे रामाचे पुरोहित होते, हे प्रसिद्ध आहे व यासाठी कवीने केलेला फेरफार चित्य होय.

रामाश्वमेधांतील वरील चरित्र निरूपण करितांना वक्त्याने ते भावी चरित्र आपणांस पूर्वी कळल्याचे निरूपण केले आहे; परंतु या भावी चरित्राचे मूल प्रस्तुत पुराणांत मिळाल्यामुळे त्यांतील भविष्यज्ञानाच्या कल्पनेवर आयताच स्वच्छ प्रकाश पडला आहे. याच धर्मारण्यमाहात्म्यांत पुढे कुमारपाल नामक प्रसिद्ध जैनधर्मानुयायी राजा राज्य करित असल्यावेळची कथा आली आहे. हा राजा तर अकराव्या (११० श०) शतकांत होऊन गेला आहे. तेव्हां प्रस्तुत माहात्म्य किती प्राचीन अथवा विश्वसनीय आहे, ते वाचकांनी ठरवावे.

१० वायुपुराणांतील रामायण.

सूतशौनकादिसंवादरूपाने हे पुराण असून त्यांतील उत्तरार्धाच्या २६ व्या अध्यायांत सूर्यवंशवर्णन करितांना रामचरित्र १३ श्लोकांत (१८३—१९६) आले आहे. रामादि बंधुचतुष्टयांनी कोठे कोठे राज्ये केली, हे यांतच सांगितले आहे. अर्थात् रामचरित्र नांवाचे आहे. यांत रामाचे माहात्म्य सांगितलेले पुढील श्लोक दिले आहेत:—

गाथां चैवात्र गायन्ति ये पुराणविदो जनाः ।

रामे निबद्धास्तत्त्वार्था माहात्म्यात्तस्य धीमतः ॥ १९० ॥

इयामो युवा लोहिताक्षो दीप्तास्यो मितभाषितः ।

आजानुबाहुः सुमुखः सिंहस्कन्धो महाभुजः ॥१९१॥

दशवर्षसहस्राणि रामो राज्यमकारयत् ॥

येथें पुराणवेत्त्यांनीं गायिलेली रामाचे माहात्म्याविषयींची गाथा दिलेली आहे. महाभारतांतील तीन पर्वांत ही गाथा थोड्या फेरानें आली आहे व या दृष्टीनें तिचें महत्त्व आहे.

११ सौरपुराणांतील रामायण.

हें पुराण सूतशौनकादिसंवादरूपानें असून त्यांत ३० व्या अध्यायांत सूर्य-वंशीय राजे सांगतांना रामचरित्र सांगितलेलें आहे. याचे श्लोक अवघे २१ (४८-६९) आहेत. जनकानें गौरीची आराधना केल्यावर तिच्या अंशानें सीता झाली, असें यांत सांगितलें आहे. तसेंच सेतूचे मध्यभागीं रामानें रामेश्वरनामक लिंग स्थापिल्याचें यांत वर्णन आहे. हें रामचरित्र येथें संक्षेपानें सांगितलें असून तेंच पुनः वाल्मीकींनीं विस्तारानें सांगितलें आहे, असें म्हणून समाप्ति केली आहे.

१२ नारसिंहपुराणांतील रामचरित्र.

माघमासीं प्रयागावर स्नान करण्याकरितां सर्व ऋषि आले असतां तेथें सूताला भरद्वाजादिकांनीं प्रश्न विचारल्यावरून सूतानें हें पुराण सांगितलें आहे. यांत मार्कंडेय व सहस्रानीक यांचा उपसंवाद असून त्यांत हें चरित्र आलें आहे. याचे अध्याय (४७ ते ५२) सहा असून ग्रंथसंख्या ७८४ आहे. हें चरित्र वाल्मीकिरामायणाप्रमाणें असून फेरफार सामान्य आहेत. यांत अहल्या शिला झाल्याचें सांगितलें असून सुमित्रेनें लक्ष्मणाला केलेल्या उपदेशांतील प्रसिद्ध श्लोक (रामं दशरथं विद्धि) यांत अंत्यचरणावांचून रामायणाप्रमाणेंच आहे. अयोध्याकांडांतील (कतकाची टीक नसल्यामुळे) प्रक्षिप्त ठरलेल्या एका सर्गांत काककृत सीतास्तनविदारणाची कथा आहे. ती यांत त्याच स्थलीं आहे. सुतीक्ष्णाश्रमीं राम गेल्याचें सांगतांना तेथें ऋषींचें नांव तीक्ष्ण असें दिलें आहे. मायामृगाचे निमित्तानें राम व लक्ष्मण दोघेहि अरण्यांत गेले असतां संन्यासवेष घेऊन यांतील रावण सीतेकडे आला आहे व “अयोध्येहून भरत आला असून त्याची व रामाची गांठ पडली आहे व त्यानें तुला नेण्याकरितां मला विमान घेऊन पाठविलें आहे, तेव्हां या विमानांत बसून चल.” असें

सांगून तिला येऊन एकदम लंकेत गेला आहे. वालिवधाचा वृत्तांत सांगितल्या वर यांत पुढील श्लोक आहे.

रणशौण्डं (अंगद) यौवराज्ये नियुक्त्वा राघवस्तदा ।

तां च तारां तथा दत्त्वा रामश्च रविसूनवे ॥ ५०।२७॥

“ रामानें पराक्रमी अंगदाला यौवराज्याभिषेक करविला. तसेंच तारा सुग्रीवाचे स्वाधीन केली. ”

येथें वालीची स्त्री तारा सुग्रीवाला रामानेंच दिल्याचें सांगितलें आहे. रावण-वधानंतर अयोध्येला परत येऊन राज्याभिषेक होईपर्यंत पुढील कथा क्रमानें सांगितल्या आहेत. पुराणाचे एका प्रतीत रामानें सेतूचे मध्यभागी शंकराचें लिंग स्थापिल्याचें सांगितलें आहे.

१३ देवीभागवतांतील रामचरित्र.

देवीच्या नवरात्रव्रताचें माहात्म्य सांगतांना व्यासांनीं जैमिनीला सुशील नांवाचे वैश्याची कथा सांगितली आहे. हा कोसलदेशांत राहणारा. दारिद्र्यानें पीडित होऊन त्यानें एका ब्राह्मणाला विचारिलें असतां त्यानें त्याला हें व्रत सांगितलें व त्याप्रमाणें आचरण केल्यावर त्याचें दारिद्र्य दूर झालें, अशी ही कथा आहे. या व्रताचें माहात्म्य सांगतांना त्या ब्राह्मणानें त्या वैश्याला रामानें हें व्रत केल्याचें सांगितलें व त्यानिमित्त जैमिनीनें प्रश्न केल्यावरून व्यासांनीं रामचरित्र निरूपिलें आहे. वालिवधानंतर वर्षाकालीं राम किष्किंधेत असतां सीताविरहानें एकदां शोकाकुल झाल्यावर लक्ष्मणानें त्याला धीर दिला. इतक्यांत तेथें नारद आले व त्यांनीं त्याला देवीचें हें व्रत सांगितलें व त्याप्रमाणें रामानें त्याचें अनुष्ठान केलें. अष्टमीचे रातीं देवी प्रसन्न होऊन तिनें स्वप्नांत दर्शन दिलें व रामाला तो नारायणाचा अवतार असल्याचें स्मरण दिलें. देवीचे वर-प्रदानाप्रमाणें रामाला सीता व राज्य हीं लवकर प्राप्त झालीं. यांतील रामचरित्र (स्कंद ३, अध्याय २८ ते ३०, ग्रंथसंख्या १८७) तीन अध्यायांत असून अति संक्षिप्त आहे. देवीचें माहात्म्य त्यांत गोंवळेलें आहे, याहून त्यांत अधिक कांहीं नाहीं.

१४ अद्भुत रामायण.

या ग्रंथाचे सर्ग २७ असून ग्रंथसंख्या १३५३ आहे. यांतील कथा वाल्मीकि आणि भरद्वाज यांमधील संवादरूपाने सांगितली आहे. रावणवधानंतर राम अयोध्येत परत आले असता त्यांचे अभिनंदन करण्यास ऋषिमंडळी आली व त्यांनी राक्षसांचे निःपातावदल रामाची स्तुति केली. या वेळीं सीता हसू लागली. तिला हसण्याचे कारण विचारितां तिने “रामाने मारलेल्या रावणाचा एक बंधु सहस्रमुखी रावण पुष्करद्वीपांत असतो; त्याचा वध केल्यावांचून पृथ्वीला खरी स्वस्थता यावयाची नाही आणि त्याचे नांव कोणी घेत नाही. यामुळे आपल्याला हंसू आले,” असे सांगितले. ही माहिती विवाहापूर्वी माहेरी असतां तिला तेथे आलेल्या एका अतिथीकडून कळली होती. नंतर रामाने या सहस्रमुखी रावणावर स्वारी केली. या वेळीं झालेल्या युद्धांत राम मूर्च्छित पडल्यावर सीतेने स्वतां पुढे होऊन हातांत शस्त्र घेतले व रावणाचा वध केला. या रामायणांतील मुख्य कथा याप्रमाणे आहे. कथेचे हें स्वरूप पाहिले म्हणजे याला रामायण हें नांव देण्यापेक्षां सीतामाहात्म्य हें नांव अधिक शोभले असते, असे कोणासहि वाटे. यांतील २५ व्या अध्यायांत रामाने सीतेची स्तुति केली असून पुढे तिचे सहस्रनाम गायिले आहे. हें सर्व आमच्या वरील कल्पनेला पोषक आहे. ग्रंथाचे प्रारंभी वाल्मीकि व भरद्वाज यांचा संवाद देऊन जे ग्रंथाचे प्रयोजन सांगितले आहे, त्यांत स्वतां वाल्मीकीने आपण यापूर्वी गायिलेल्या रामचरित्रात्मक ग्रंथांत रामाचे मनुष्याप्रमाणे सामान्य चरित्रवर्णन केले आहे; तेव्हां त्यांत न आलेले “सीतामाहात्म्यसार” (१।१०) यांत निरूपण करावयाचे असे सांगितले आहे. ब्रह्म हें जगताचे कारण व सीता ही मूळ प्रकृति होय व धर्मरक्षणाकरितां तिने हा अवतार घेतला. राम व सीता यांचे जन्माविषयीच्या यांतील कथाहि विचित्र आहेत. अंबरीष राजाची कन्या श्रीमती हिला नारद व पर्वत या दोघांनी मागणी घातली असतां राजाने त्या दोघांनाहि, दुसरे दिवशीं कन्येचे स्वयंवर करून ती ज्याला वरील त्याला तिला अर्पण करावयाची, असा आपला विचार सांगितला. दोघेहि विष्णूकडे वेगवेगळे जाऊन भेटले व स्वयंवराचे वेळीं दुसऱ्याचे मुख त्या कन्येला वानराप्रमाणे दिसावे,

अशी त्यांनीं त्याला विनंति केली. मात्र कन्येवांचून तसें दुसऱ्या कोणाला दिसूं नये असे प्रत्येकानें सांगितलें. दुसऱ्या दिवशीं स्वयंवराचे वेळीं हे दोघेहि वान-
रांसारखे दिसूं लागल्यामुळें राजकन्या कोणालाच वरीना. या वेळीं त्या दोघांच्या
मध्यभागीं एक सुंदर मूर्तिं मात्र तिला दिसूं लागली व तिला कन्येनें माळ
घातली. ही मूर्ति अर्थात् विष्णूची होय. अशा रीतीनें आपणांस फसविल्या-
बद्दल क्रुद्ध होऊन दोघांहि ऋषींनीं विष्णूला “तुला पृथ्वीवर त्या कन्येला
दिसलेल्या स्वरूपाप्रमाणें स्वरूप धारण करून जन्म घ्यावा लागेल व ही
कन्या तुझी पत्नी होऊन तेथें तिचा कोणी तरी राक्षस अपहार करील. ”
असा शाप दिला. या शापाप्रमाणें विष्णूनें रामावतार घेतला व श्रीमती सीता
झाली. सीतेच्या जन्माची कथा यापुढें दिली आहे. दंडकारण्यांत गृत्समद
म्हणून एक ऋषि होते. त्यांचे स्त्रीनें साक्षात् लक्ष्मी आपली कन्या व्हावी अशी
त्यांची प्रार्थना केली असतां ते त्यासाठीं प्रत्यहीं एका कलशांत दूध अभिमंत्रण
करून ठेवीत असत. एकदां रावण तेथें आला व ऋषींवर विजय मिळ-
विण्याकरितां त्यानें बाणाचीं अग्नें बोंचून त्यांचें रक्त काढिलें व तें सांठविण्यास
हा कलश घेतला. पुढें कलश घेऊन तो परत गेला व त्यानें तो मंदोदरीच्या
स्वाधीन केला. कलशांतील रक्त विषापेक्षां तीव्र आहे, यासाठीं तें प्राशन न
करण्याविषयीं त्यानें तिला बजाविलें. रावण बाहेर गेल्यावर पतीचें आपल्यावर
खरें प्रेम नसून तो नित्य परस्त्रियांशीं रममाण होतो असें मनांत येऊन मंदो-
दरीला वैताग आला व मृत्यु यावा या हेतूनें पतीनें विषापेक्षां तीव्र असल्या-
विषयीं सांगितलेलें कलशांतील रुधिर तिनें प्राशन केलें. त्याचे योगानें ती
गर्भवती झाली. पति समीप नसतां गर्भ राहिलेला व त्याची गुप्तपणें व्यवस्था
करण्याची कोठें सोय नाहीं, असें पाहून ती विमानांतून कुरुक्षेत्रीं गेली. तेथें
गर्भ भूमींत पुरून ठेविला व ती परत आली. ही कन्या पुढें जनक नांगरीत
असतां त्याला मिळाली. ही सीता होय. हा ग्रंथ वाल्मीकींचे नांवानें प्रासिद्ध आहे.
तथापि ग्रंथ वाचूं लागतांच तो आधुनिक असावा असा संशय येतो, व ग्रंथ
वाचून पुरा झाला म्हणजे त्याला दृढता येते ग्रंथाचे प्रारंभीं मंगलपर म्हणून
जे श्लोक आहेत त्यांत प्रथम “ नारायणं नमस्कृत्य ” हा श्लोक दिला आहे

व पुढील श्लोकांत वाल्मीकींना नमन केलें आहे. रामायण हें नांव लोकांचें लक्ष वेधण्यापुरतें दिलें आहे, असें वाटतें. यांत प्रायः सीतामाहात्म्य असल्याचें वर सांगितलें आहे. रामायणांतील कथाभाग संक्षेपानें—किंबहुना रामायणाकडे बोट दाखवून अगदीं आंवरून घेतला आहे. राम वनवासाला जाण्याचे प्रसंगाचें पुढील वर्णन पहा.

अथ सीतालक्ष्मणाभ्यां सह केनापि हेतुना ।

जगाम विपिनं रामो दंडकारण्यमाश्रितः ॥१०१॥

“ नंतर कांहीं कारणास्तव सीता व लक्ष्मण यांसह राम अरण्यांत निघून गेला व दंडकारण्यांत राहिला. ”

याप्रमाणें रामायणकथा संक्षेपानें सांगून सीता व राम यांचे उत्पत्तीच्या कथा, तसेंच सीतेनें युद्ध केलें त्या कथा विस्तारानें सांगितल्या आहेत. राम व मारुती यांची भेट प्रथम झाली त्या वेळीं रामानें मारुतीला जो उपदेश केला आहे त्यानें चार सर्ग (११ ते १४) व्यापिले आहेत व पुढील सर्गांत मारुतीनें रामाची स्तुति केली आहे. तसेंच १९ व्या सर्गांत सहस्रमुखी रावणाच्या पुत्रांचें सर्व सर्गभर कंटाळवाणें वर्णन आहे. अशा प्रकारें ग्रंथविस्तार निष्कारण झालेला आहे. सीतावियोगानें विव्हल झालेला राम व सुग्रीवाकडून सख्य-संपादनासाठीं आलेला मारुती यांची गांठ पडावी आणि त्यांनीं वेदांतपर भाषणें करीत रहावें असें निरूपण वाचलें म्हणजे स्वतां कवीला तारतम्य नसल्यामुळें त्याच्या तावडींत सांपडून हीं बिचारीं पात्रें हास्यास्पद मात्र झालीं आहेत, असें मोठ्या कष्टानें म्हणावें लागतें. तसेंच सीतेचें सामर्थ्य रामाहून श्रेष्ठ असें दाख-विण्याकारतां रामापुढें दशमुखी रावण उभा होता म्हणून सीतेपुढें सहस्रमुखी रावण कवीनें उभा केला ! पण या सीतेचा दशमुखी रावणानें अपहार करून तिला अशोक वानिकेंत अडकवून ठेविली त्या वेळीं तिचें हें सामर्थ्य कोठें गेलें होतें, असा प्रश्न केल्यास त्याला आमचे कवि काय उत्तर देतील ? हा सहस्र-मुखी रावण खरोखर अस्तित्वांत असता तर रावणवधानिमित्त अभिनंदन कर-ण्याकरितां आलेल्या महर्षींना त्याची वार्ता कां नसावी ? त्याचा उपद्रव

लोकांला होत नव्हता असें म्हटलें तर मग त्याचा वध तरी कां केला ? एता-
वता हें सर्व कथानक नांवाप्रमाणें खरोखर अद्भुत आहे.

कवीनें कित्येक स्थळीं रामायणाचें शब्दशः अनुकरण केलें आहे. रामाय-
णाची फलश्रुति वाल्मीकिरामायणांत पुढीलप्रमाणें आहे:—

पठन् द्विजो वागृषभत्वमीयात् । स्यात् क्षत्रियो भूमिपतित्वमीयात् ।

वणिग्जनः पुण्यबलत्वमीयात् । जनश्च शूद्रोऽपि महत्त्वमीयात् ॥१।१००

यांत चारी वर्णानां रामायणपठणाचे योगानें काय फल मिळतें, तें वर्णानु-
क्रमानें वर्णन केलें आहे. या श्लोकाचें पुढील ‘अद्भुत’ अनुकरण पहा:—

पठन् द्विजो वागृषभत्वमीयात् । क्षत्रान्वयो भूमिपतित्वमीयात् ।

वणिग्जनः पुण्यफलत्वमीयात् । शृण्वन् हि शूद्रोऽपि महत्त्वमीयात् ॥१।२४॥

या फलश्रुतींत सर्व शब्द सारखे आहेत; मात्र वैश्याचे फळांत त्यानें फेर
केला आहे. वैश्यानें रामायण पठण केल्यास त्याला पुण्यबल—व्यापारांत
लाभ—होईल, असें वाल्मीकिरामायणांत सांगितलें आहे व अद्भुत रामायणांत
केवल पुण्यफल प्राप्त होईल—पुण्य लागेल—असें सांगितलें आहे. हा फेर त्यानें बुद्ध्या
केला, का लेखकाचा तो प्रमाद आहे, हें कळत नाहीं; पण आम्हीं दिलेला
पाठ सर्व प्रतीत असेल, तर पुण्यबल शब्दाचा अर्थ त्याला न कळून त्यानें हा
यत्न केला नसेल ना, अशी शंका येऊं लागते; राज्याभिषेकानंतर रामाचे अभि-
नंदनार्थ ऋषि आल्याचें वर्णन उत्तरकांडाचे प्रारंभी एका श्लोकांत आहे.
(७।१।१) तोच श्लोक त्या प्रसंगीं याहि ग्रंथांत थोड्या शाब्दिक फेरानें
आला आहे. (१७।१).

उपनिषदे व गीता यांमधील कित्येक श्लोक या ग्रंथांत, कोठें थोडा फेर करून,
तर कोठें जशाचे तसे घेतले आहेत. पुढील श्लोक पहा:—

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।

अभ्युत्थानमधर्मस्य तदा प्रकृतिसंभवः ॥ १।१८ ॥

अपाणिपादो जवनो ग्रहीता पश्यत्यक्षुः स शृणोत्यकर्णः ।

स वेत्ति विश्वं न हि तस्य वेत्ता तमाहुर्गन्धं पुरुषं पुराणम् ॥१।२४॥

यदा भूतपृथग्भावमेकस्थमनुपश्यति ।

तत एव च विस्तारं ब्रह्म संपद्यते तदा ॥ ११।३६ ॥

सर्वतः पाणिपादं तत् सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ।

सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥

सर्वेन्द्रियगुणाभासं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ॥ १२।३ ॥

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता चैव फलप्रदः ॥ १३।८ ॥

पत्रं पुष्पं फलं तोयं मदाराधनकारणात् ।

यो मे ददाति नियतः स मे भक्तः प्रियो मतः ॥ १३।१४ ॥

ध्यानेन मां प्रपश्यन्ति केचिज्ज्ञानेन चापरे ।

अपरे भक्तियोगेन कर्मयोगेन चापरे ॥ १३।२३ ॥

त्वमक्षरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

त्वमव्ययः शाश्वतो धर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषोत्तमोऽसि १५।१६

वरील अवतरणांकडे पाहिलें म्हणजे तीं गीतोपनिषदांतून बहुतेक जशाचीं तशीं घेतलीं आहेत, हें वाचकांना सहज कळून येईल. सर्वथा सदृश असलेल्या पंक्ति तेवढ्या येथे घेतल्या आहेत. राम व मारुती यांच्या संवादांतील हीं अवतरणें असून त्यांतील सारें विवेचन वेदांतविषयक आहे आणि त्याचें सामान्य स्वरूप गीतेप्रमाणें आहे. मात्र गीतेतील विवेचन प्रासंगिक आहे तर हें अप्रासंगिक आहे व हा दोहोंमध्ये महत्त्वाचा भेद आहे.

नारदपर्वतांची एक कथा थोड्या फेरानें शांतिपर्वत आली आहे. तेथें राजा अंबरीष नसून रुंजय आहे व बानरमुखाची प्राप्ति त्यांत स्वतांचे प्रभावानें करण्यांत आली आहे. अर्थात् त्यांत विष्णूचा संबंध नाही. गीतेचें अनुकरण वर दाखविलें आहे. तसेंच श्रीकृष्णाचा एका उपकथेंत संबंध आला आहे. यावरून या ग्रंथाची रचना कधी झाली असावी, याचें स्थूल अनुमान वाचकांस होण्यास अडचण नाही.

१५ अध्यात्मरामायण.

रामचरित्रावर हा एक स्वतंत्र ग्रंथ आहे. वाल्मीकिरामायणाप्रमाणें याचीं कांडें ७ सात असून त्याचे सर्ग ६५ आहेत व एकंदर श्लोकसंख्या ४३९९ आहे. कथानकाची कांडशः केलेली विभागणी वाल्मीकिरामायणाप्रमाणें आहे. या ग्रंथाचा विशेष त्याच्या नांवांत व्यक्त झाला असून हा ग्रंथ पुष्कळांच्या नित्यपाठांतील

आहे. ग्रंथारंभी या रामायणाचें माहात्म्य म्हणून ब्रम्हांडपुराणांतील एक सर्ग दिला आहे. याचे श्लोक ६० आहेत. सूतशौनकांतील संवादरूपानें हें निरूपण असून त्यांत नारद ब्रह्मलोकीं गेले असतां त्यांनीं ब्रह्मदेवांला कलियुगांत लोक दुराचारमग्न म्हणून त्यांच्या उद्धारार्थ सुकर उपाय विचारल्यावरून त्यांनीं अध्यात्मरामायणाकडे बोट दाखवून त्याची स्तुति केली आहे. यापुढें मूळ ग्रंथाला प्रारंभ झाला आहे. ही कथा शंकरांनीं पार्वतीला सांगितली असून प्रारंभी “ रामहृदय ” म्हणून सीता व राम यांनीं मारुतीला केलेला उपदेश दिला आहे. रामाला अभिषेक झाल्यानंतर सर्व मंडळी स्वस्थ बसली असतांचा हा प्रसंग आहे, व या निमित्तानें त्यांत रामचरित्राचा वृत्तांत अत्यंत संक्षेपानें गोविला आहे. हा संक्षेप ऐकून पार्वतीनें शंकरांला ही कथा सविस्तर सांगण्याविषयीं विनंति केली व शंकरांनीं तिला “ स्वतां रामाकडून आपणाला कळलेली कथा सांगतो ” (१।२।४) असें म्हणून सांगण्यास प्रारंभ केला आहे. पुढील रामचरित्र वाल्मीकिरामायणाप्रमाणें असून कथेच्या ओघाबरोबर येणाऱ्या संवादाचे प्रसंग साधून कधीं स्तोत्रांचे मिश्रणें तर कधीं प्रत्यक्ष उपदेश म्हणून वेदांतविषयाचें निरूपण केलेलें आहे. कित्येक प्रसंग तर ह्या निरूपणाचा उद्देश साधण्यासाठीं बुद्ध्या जुळवून आणिलेले आहेत. प्रारंभीच ‘ रामहृदय ’ निरूपण केल्याचें जें वर सांगितलें आहे तेवढें पाहिलें, तरी त्यावरून असे प्रसंग कवीनें कसे कौशल्यानें जुळवून आणिले आहेत हें कळून येईल. याची भाषा साधी, रचना सुंदर व शब्द मधुर आहेत. छंद मात्र बहुतेक अनुष्टुभ् असला तरी हें बाहुल्य वाल्मीकिरामायणाप्रमाणें असून इतर छंदांचा भरणाहि त्याचे बरोबरीनें आहे म्हटल्यास अत्युक्तीचा दोष येणार नाहीं. यांत प्रसंगानुरूप आलेलीं स्तोत्रें उत्तम असून प्रसिद्ध ‘ रामगीता ’ ही या ग्रंथाचे उत्तरकांडांत आलेली आहे. आतां वाल्मीकिरामायणाशीं या ग्रंथाची तुलना करून यांत काय विशेष आहे तें पाहूं.

वाल्मीकिरामायणाशीं तुलना—कथानकाविषयीं.

रामाच्या बाललीला वाल्मीकींनीं मुळींच सांगितल्या नाहींत व या कवीला वाटलेली ही न्यूनता त्यानें आपल्या ग्रंथांत भरून काढलेली आहे. मखरक्षणार्थ

राजपुत्रांना नेण्याकरितां विश्वामित्र आल्यावेळीं दशरथ त्यांबरोबर पुत्रांना पाठविण्याचें नाकारूं लागला असतां वसिष्ठांनीं राजाला तो काश्यपाचा व राम विष्णूचा अवतार असल्याचें सांगून रामाचे संरक्षणाविषयीं त्याचे मनांत आलेल्या शंकेचा परिहार केला आहे. यांत गंगावतरण व विश्वामित्रचरित्र या कथा नाहीत. सीताविवाहाचे वेळीं जनकानें आपल्या कन्येचा जो वृत्तांत वसिष्ठ-विश्वामित्रांना निवेदन केला, त्यांत राम विष्णूचा अवतार व सीता मायेचा अवतार असल्याचें नारदांकडून आपल्याला कळल्याचें त्यानें सांगितलें आहे व त्यांच्याच सूचनेवरूनच राजानें हा विवाहाचा योग घडवून आणिला आहे. यौवराज्याभिषेकाच्या पूर्वी ब्रह्मदेवांकडून रामाकडे नारद आले असून त्यांनीं त्याला ज्या रावणवधासाठीं अवतार घेण्यांत आला तें कार्य राज्यकारभार पाहण्यांत न गुंतता सत्वर करण्याविषयींची आठवण दिली आहे. यौवराज्याभिषेकाचे कामीं प्रजाजनांचे पुढे व मांडलिक यांची संमति राजानें दरबार भरवून घेतल्याचें यांत वर्णन आहे. राम वनवासाला निघाले असतां त्यांना पाहून नागरिक लोक शोक करूं लागले, तेव्हां त्यांचें सांत्वन करतांना वामदेवनामक एका पुरुषानें पुढें येऊन भूमीचा भार हरण करण्याकरितां विष्णुच रामरूपानें अवतीर्ण झाला अशी सांगितलें आहे. (२।२।२८) राम चित्रकूटावर वाल्मीकींचे आश्रमी असतां महर्षींनीं त्यांचें स्वागत केलें व रामनामाचें माहात्म्य सांगण्या उद्देशानें त्यांनीं स्वतांचा पूर्ववृत्तांत सांगितला आहे. वाल्मीकींची ही कथा प्रसिद्ध आहे. (२।६) भरत रामाला परत नेण्याकरितां अरण्यांत आला व आग्रह करूं लागला असतां त्याचा निर्धार पाहून निरुपाय होऊन रामानें वसिष्ठांला नेत्रसंकेत केला (२।९।४१) व त्यास अनुसरून वसिष्ठांनीं भरताला एकांतीं बोलावून नेऊन राम हा रावणवधार्थ विष्णु अवतीर्ण झाला असल्याचें सांगितलें आहे. कैकेयीनें तर यापुढें रामाला एकीकडे बोलावून त्याचें खरें स्वरूप आपणाला या वेळीं कळल्याचें सांगून स्वतांचे दुर्वर्तनावद्दल त्याची क्षमा मागितली आहे. (२।९।५४) यांतील सुतीक्ष्ण अगस्त्यांचे शिष्य म्हणून सांगितले असून त्यांचे आश्रमीं राम एकदांच गेला आहे व पुढें ते गुरूचे आश्रमापर्यंत पांचविण्यास त्याबरोबर गेले आहेत (३।३।६)

पंचवटीत आश्रम बांधून राहिल्यावर लक्ष्मणानें प्रश्न केल्यावरून रामानें त्याला मोक्षमार्गाचा उपदेश केला आहे. (३।४) लक्ष्मण अरण्यांत असतां निद्रा-
हारवर्जित राहिला होता असें येथें सांगितलें आहे. (३।४।१३) मारीच
मृगरूपानें आल्यावेळीं रामानें सीतेला छायारूपानें आश्रमांत राहून मुख्य रूप
अग्रीत गुप्तपणें स्थापण्याची आज्ञा केली आहे. (३।७।२, ३) व त्याप्रमाणें
सीतेनें केल्यावर रावणानें या छायारूप सीतेचा अपहार केला आहे. लक्ष्म-
णाला मात्र हा प्रकार माहीत नसल्याचें पुढें वर्णन आहे. (३।८।३)
वालिबधानंतर वर्षाकालीं रामलक्ष्मण किष्किधेंतील एका गुहेंत रा-
हिले असतां रामानें लक्ष्मणाला पूजेचा विधि निरूपण केला आहे.
सुग्रीवानें सीताशुद्धयर्थ चारी दिशांना वानर पाठविल्याचें यांत वर्णन
आहे; पण निघते वेळीं सुग्रीवानें त्यांना दिलेला भूगोलवर्णनाचा पाठ यांत
नाहीं. सीतेचा शोध लागत नाही, म्हणून अंगदादि वानर चिंताकुल होऊन
बसले असतां मारुतीनें त्यांना ' आपण विष्णूचे पार्षद असून रावणवधाकरितां
विष्णूनें मनुष्यावतार धारण केला आहे व त्याचे साहाय्यार्थ आपण वानररूपानें
अवतीर्ण झालों आहों, ' असें त्यांना सांगून धीर दिल्याचें यांत वर्णन आहे.
(४।७।१९, २०) सीताशुद्धयर्थ लंकेत गेलेल्या मारुतीला प्रथमच लंका-
राक्षसीकडून सीता अशोकवनिकेंत असल्याचें कळलें, असें यांत वर्णन आहे.
(५।१।२५) मारुती अशोकवनिकेंतील शिशपावृक्षावर बसला असतां रावण तेथें
आल्याचें यांतहि सांगितलें आहे. मात्र यांतील रावण 'आपण सीतापहार केला,
तरी अद्यापि राम येऊन त्याचे हातून आपल्याला मृत्यु कसा येत नाही,' अशी
चिंता करित आला आहे. सेतुबंधाला प्रारंभ करण्यापूर्वीं रामानें रामेश्वराची स्थापना
केल्याचें वर्णन यांत आहे. (६।४।१) यांतील युद्धाचें वर्णन रामायणाइतकें
विस्तृत नाही. मुख्यमुख्य कथा प्रायः सारख्या आहेत. लक्ष्मणाला शक्ति लागून
तो मूर्च्छित होऊन पडला असतां मारुती औषधी आणण्याकरितां गेल्याचें यांत-
हि सांगितलें असून त्यानिमित्त यांत कालनेमीची कथा आली आहे. मारुतीला
मार्गांत विघ्न करण्याकरितां रावणानें याला पाठविला; रावण त्याजकडे आपल्या
कार्यासाठीं आला असतां त्यानें त्याला पुष्कळ वेदान्तपर उपदेश केला आहे.

(६।६) मारुती हिमालयाकडे गेला, परत येतांना मारुतीचे हातून हा राक्षस मरण पावला आहे. राम विष्णूचा अवतार असल्याविषयी नारदांकडून आपणास कळल्याचें कुंभकर्णानें आपल्या भाषणांत एकदां सांगितलें आहे. (६।७।६४) इंद्रजिताशीं युद्ध करते वेळीं, बारा वर्षे निद्राहारविवर्जित असलेल्या पुरुषापासून त्याला मृत्यु यावयाचा, अशी ब्रह्मदेवानें योजना केली असल्याचें विभीषणानें रामाला सुचविलें असून त्याप्रमाणें लक्ष्मणानें जाऊन इंद्रजिताचा वध केला आहे. (६।८।६४, ६५) सर्व वीरांचा निःपात झालेला पाहून रावण उपायचिंतनाकरितां शुक्राचार्याकडे गेला असून (६।१०।४) पुढें त्यानें तपश्चर्येला प्रारंभ केला आहे. (६।१०) त्याला विघ्न करण्याकरितां रामाची सेना तेथें गेली असून अंगदानें तर मंदोदरीला त्यापुढें फरफटत ओढीत आणिली आहे. (६।१०।२५) या वेळीं मंदोदरी व रावण यांमध्ये झालेल्या संवादांत विष्णूचे मत्स्यादि अवतारांचे उल्लेख असून सांप्रत तोच रामरूपानें अवतीर्ण झाल्याचें निरूपण केलेलें आहे. रामाला राज्याभिषेक झाल्यानंतर त्याचें अभिनंदन करण्याकरितां आलेल्या ऋषींशीं त्याचा संवाद झाला आहे. त्यांत ऋषींनीं त्याला नानाविध कथा सांगितल्या आहेत. या कथांमध्ये अगस्त्यांनीं रामाला रावण व सनत्कुमार यांचें झालेलें भाषण सांगितलें असून त्यांत विष्णूचे हातून मृत्यु आल्यास चांगली गति प्राप्त होते, असें त्याला त्यांकडून कळल्याचें वर्णन आहे व याप्रमाणें आपणास मृत्यु यावा, म्हणून रावणानें सीतेचा अपहार करून हा योग जुळवून आणिला, असें निरूपण केले आहे. (७।३) सीतेचा अपहार केला, तरी रावणानें तिचें मातेप्रमाणें पालन केल्याचें येथें अगस्त्य सांगत आहेत. (७।४।११) देवांनीं सीतेला वैकुंठीं लवकर येण्याविषयी प्रार्थना केल्याचें तिनें रामाला सांगितलें आहे. (७।४।३६) सीतात्यागानंतर रामानें लक्ष्मणाला केलेला उपदेश तर रामगीता म्हणून प्रसिद्ध आहे. (७।५)

वाल्मीकिरामायणाशीं तुलना-ग्रंथरचनेविषयी.

वाल्मीकिरामायणाशीं तुलना करून पाहतां अध्यात्मरामायणांत कथेच्या दृष्टीनें काय विशेष आहे हें येथवर सांगितलें; व हें पाहिलें म्हणजे कथाभागांतील फेरफार विशेष महत्त्वाचा नाही, हें सहज लक्षांत येईल. अध्यात्मरामायणांत

जो कथाभाग अधिक आला आहे, तो वाल्मीकिरामायणाप्रमाणे कथाभागाचें निरूपण करीत असतां अनुषंगानें आला आहे. या कथाभागानें मूळ कथेत उलथापालथ केलेली नाही. मुख्य कथानकाचा क्रम तर अगदीं सारखा आहे व त्यावरून वाल्मीकिरामायणाचा कथेच्या दृष्टीनें संक्षेप करून त्यांत नसलेला वेदांतपर भाग यांत विस्तारानें निरूपिला आहे, असें म्हटल्यास वावगें होणार नाही. मागें रा. कृ. ब. गोडबोले यांनीं यांतील वेदांत भाग गाळून तीच कथा गद्य-रूपानें ग्रथित केली असून ती “ गद्यरामायण ” म्हणून प्रसिद्ध आहे. वाल्मीकिरामायणाशीं कथानकाचे बाबींत तुलना करितांना या ग्रंथाचें साहाय्य घेतल्यास आमचें वरील अनुमान वाचकांच्या सत्वर लक्षांत येईल. आमची तर समजूत आहे कीं, कथेचा हा संक्षेप करितांना वाल्मीकिरामायण हा ग्रंथ पुढें ठेवून तो करण्यांत आला आहे. कोणतीहि विस्तृतकथा संक्षेपानें सांगावयाची म्हणजे तो ग्रंथ पुढें ठेवण्याची तादृश आवश्यकता नसते. कथाभागाचें साकल्यानें अवलोकन करून हें कार्य करितां येतें; पण अध्यात्मरामायणाची रचना अशा रीतीनें केलेली नाही. कथानिरूपण करितांना प्रसंगानुसार केलेलीं वर्णनें व कित्येक भाषणें यांमध्ये पुष्कळ स्थलीं या ग्रंथांमध्ये जें सादृश्य दिसून येतें तें पाहिलें म्हणजे या ग्रंथाचे रचनेविषयीं कल्पना लक्षांत येते व तीच आम्हीं वर दिली आहे. नमुन्याकरितां दोन ग्रंथांतील थोडीं अवतरणें येथें देतो व तीं पाहिल्यास चाणाक्ष वाचकांना अधिक ग्रंथ उलटण्याची आवश्यकता वाटणार नाही. राम व लक्ष्मण आणि भरत व शत्रुघ्न यांमध्ये बालपणींच प्रेम कसें होतें हें सांगतांना वाल्मीकिरामायणांत पुढीलप्रमाणें वर्णन आलें आहे.

यदा हि हयमारूढो मृगयां याति राघवः ।

(लक्ष्मणः) अथैनं पृष्ठतोऽभ्येति सधनुः परिपालयन् ॥ १।१८।३१ ॥

भरतस्यापि शत्रुघ्नो लक्ष्मणावरजो हि सः ।

प्राणैः प्रियतरो नित्यं तस्य चासीत्तथा प्रियः ॥ ३२ ॥

हेंच वर्णन अध्यात्मरामायणांत पुढीलप्रमाणें आहे.

लक्ष्मणस्तु सदा राममनुगच्छति सादरम् ॥ १।३।६१ ॥

सेव्यसेवकभावेन शत्रुघ्नो भरतं तथा ।

रामश्चापधरो नित्यं तूणीबाणान्वित प्रभुः ॥ ६२ ॥

अश्वारूढो वनं याति मृगयायै सलक्ष्मणः ॥

या दोनहि अवतरणांतील विषय एक आहे व त्यांतील आशयहि प्रायः एक आहे. अर्थदृष्ट्या येथें तुलना करावयाची नसून मूळ यथ पाहणें महत्वाचें असल्यामुळे येथें अर्थ दिलेला नाही. वाल्मीकींचे वर्णनांत बंधुचतुष्टयांतील प्रेमभाव व्यक्त झाला असून अध्यात्मरामायणांत सेव्यसेवकभाव व्यक्त झाला आहे व तो येथें स्पष्ट शब्दांनीं सांगितला असून तो ग्रंथकाराचे पदरचा आहे.

कैकेयीनें राजाशीं वर मागितल्यावर राजा मूर्च्छित होऊन पडला असतां राम तेथें आला व राजाला काय झालें वगैरे तिला विचारूं लागला. या वेळीं कैकेयीनें राजाचें कार्य तुझ्या हातीं आहे, पण तुझ्या भीतीनें तो बोलत नाही असें सांगितलें असतां राम क्रुद्ध होऊन त्यानें केलेलें भाषण वाल्मीकींनीं पुढील-प्रमाणें दिलें आहे.

उवाच व्यथितो रामस्तां देवीं नृपसंनिधौ ॥ २१८।२७ ॥

अहो धिङ् नार्हसे वक्तुं देवि मामीदृशं वचः ।

अहं हि वचनाद्राज्ञः पतेयमपि पावके ॥ २८ ॥

भक्षयेयं विषं तीक्ष्णं पतेयमपि चार्णवे ।

तद् ब्रूहि वचनं देवि राज्ञो यदभिकांक्षितम् ।

करिष्ये प्रतिजाने च रामो द्विर्नाभिभाषते ॥ ३० ॥

अध्यात्मरामायणांतील या प्रसंगाचें रामाचें भाषण पुढीलप्रमाणें आहे—

व्यथितः कैकर्यां प्राह किं मामेवं प्रभाषसे ।

पित्रर्थे जीवितं दास्ये पित्रेयं विषमुल्बणम् ॥ २।३।५९ ॥

अतः करोमि तत्सर्वं यन्मामाह पिता मम ।

सत्यं सत्यं करोम्येव रामो द्विर्नाभिभाषते ॥ ६२ ॥

रावण मारीचाकडे जाऊन साहाय्य करण्याविषयीं सांगत असतां मारीचाचें उत्तर देतांना रामाचें भय आपणास कसें वाटतें याविषयीचें वर्णन दोनहि ग्रंथांत कसें लिहिलें आहे पहा.

अपि रामसहस्राणि भीतः पश्यामि रावण ।

रामभूतमिदं सर्वमरण्यं प्रतिभाति मे ॥

(वा. रा. ३।३९।१६)

रकारादीनि नामानि रामत्रस्तस्य रावण ।

रत्नानि च रथाश्चैव वित्रासं जनयन्ति मे ॥ १८ ॥

राममेव सततं विभावये । भीतभीत इव भोगराशितः ।

राजरत्नरमणीरथादिकं । श्रोत्रयोर्यदि गतं भयं भवेत् ॥

(अ. रा. ३।६।२२)

तीन कांडांतील तीन अवतरणें घर घेतलीं आहेत व हीं सर्व कथाविषयक नसून आनुषंगिक वर्णनांतील अथवा भाषणांतील आहेत. वर्ण्य विषय एक असल्यामुळे कथाभाग एक असणें साहजिक आहे. तथापि वरील अवतरणां-
तील सादृश्य अशा प्रकारचें नसून त्यांतील कल्पना किंबहुना शब्दहि एक आहेत. अवतरणें जवळजवळ ठेवून ताडून पाहिलीं म्हणजे वाल्मीकिरामाय-
णांतील कल्पना मूळची असून तीवरून अध्यात्मरामायणाची रचना करण्यांत आली, हें सहज लक्षांत येतें. कल्पना एक असली तरी वाल्मीकिरामायणांत ती व्यक्त करितांना ग्रंथविस्ताराचें भय मनांत बाळगिलें नाहीं व अध्यात्म-
रामायणाची तर संक्षेपाकडे प्रवृत्ति आहे व यामुळे वर्णनाचें खरें स्वरूप वाल्मी-
किरामायणाचें अवलोकन केल्यानें कळतें तसें अध्यात्मरामायणावरून कळत नाहीं. मारीचाचे भाषणांतील वर्णन काव्यमय आहे, हें तर उघड आहे; तथापि त्याचें रहस्य अध्यात्मरामायणांतील श्लोकांपेक्षां वाल्मीकिरामायणांतील श्लोक वाचून बरोबर कळतें व मनाचें समाधान होतें. याविषयीं आतां आणखी एकच अवतरण देतो. सीतात्यागानंतर राम व लक्ष्मण यांचा जो संवाद झाला त्या प्रसंगाचें हें अवतरण आहे.

सौमित्रिणा पृष्ट उदारबुद्धिना ।

रामः कथाः प्राह पुरातनीः शुभाः ।

राज्ञः प्रमत्तस्य नृगस्य शापतो ।

द्विजस्य तिर्यक्त्वमथाह राघवः ॥

“ उदारबुद्धि लक्ष्मणानें प्रश्न केल्यावरून रामानें त्याला प्राचीन शुभकथा

निरूपण केल्या. तसेंच नृगराजाचे हातून प्रमाद घडल्यामुळे त्याला ब्राह्मणाचा शाप होऊन तिर्यग्योनि प्राप्त झाली ही कथा मग सांगितली. ”

वाल्मीकिरामायणांतील उत्तरकांडांत सर्ग ५२ ते ५९ या सर्गांत हा संवाद आला आहे. यांत रामाने लक्ष्मणाला नृग, निमि व ययाति यांच्या कथा सांगितल्या आहेत. रामचरित्राशी या कथांचा कांहीं संबंध नाही व यामुळे त्या कथा येथे संक्षेपानेहि निरूपण करण्याची अध्यात्मरामायणकाराला आवश्यकता वाटली नाही. पण वाल्मीकिरामायणांतील सात सर्ग व्यापून राहिलेल्या या कथांचा निर्देशहि न करितां पुढे जाणे त्याला जड वाटू लागले. यासाठी त्याने “ नचाऽरि-हिंसा विजयश्च हस्ते ” या नीतीचा अवलंब करून वरील श्लोक लिहिला आहे. अर्थात् ग्रंथविस्तार न करितां कथा गाळण्याचा दोष त्याला टाळतां आला. प्राचीन ग्रंथांतून पुष्कळ स्थली कथेचा संक्षेप सांगितलेला असतो. पण तो प्रायः पुढील सविस्तर निरूपणाचा उपक्रम असतो; म्हणजे ती संक्षिप्त कथा ऐकून श्रोत्याने ती सविस्तर ऐकण्याची इच्छा व्यक्त करावयाची व मग ती वक्त्याने साकल्याने सांगावयाची अशी पद्धति आहे. येथे तसे कांहीं झालेले नाही. नृगादिकांच्या कथांचा निर्देश करून स्वतां ग्रंथकाराने या कथा साकल्याने जाणण्याची इच्छा असल्यास वाल्मीकींचा ग्रंथ पहावा असे पर्यायाने सुचविले आहे; व अध्यात्मरामायणकाराने वाल्मीकिरामायणांतील कथा तो ग्रंथ पुढे ठेवून संक्षेपाने सांगितली असे जे आम्हीं वर अनुमान केले आहे, त्याचे हेच द्योतक होय.

विभीषण रामाकडे आला असतां सुग्रीवादिकांचे मत त्याचा संग्रह न करण्याकडे असलेले पाहून रामाने केलेल्या भाषणांत त्याने जे आपले व्रत सांगितले तो श्लोक मात्र अध्यात्मरामायणांत जशाचा तसा घेतलेला आहे.

सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते ।

अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद् व्रतं मम ॥

(वा. रा. ६।१८।३३. ॥ व अ. रा. ६।३।१२)

“ जो एकदां मला शरण आला व मी तुझा आहे अशी याचना करू लागला त्याचे सर्वापासून रक्षण करणे हे माझे व्रत आहे. ” हे वचन त्यांत स्वतांचे कर्तृत्व दाखविण्यासाठी कोणताहि फेरफार कवीने न करितां घेतल्या-

मुळें त्यांतील रसाचा व वाचकांचे मनाचा मुळींच भंग होत नाही. कथा संक्षेपानें सांगत असतांही कित्येक स्थलीं आलेलीं मूळ वचनें याप्रमाणें अन्यत्रहि कवीनें जशाचीं तशीं घेतलीं असतीं तर वाचकांला रसास्वाद देतां येऊन कवीची रसिकता अधिक व्यक्त झाली असती.

दंतकथांचें प्राबल्य.

रामचरित्रविषयक अनेक दंतकथा लोकांत प्रचलित असून वाल्मीकिरामायण उघडून पाहतां त्यांत त्यांना कांहीं आधार मिळत नाही. अशा दंतकथां-विषयीं एका भागांत आम्हीं स्वतंत्रपणें विवेचन केलें आहे. अध्यात्मरामायण-कारानें वाल्मीकिरामायणाचा अनुवाद संक्षेपानें केला असला तरी दंतकथांचा संग्रह त्याबरोबर करण्यांत त्यानें कसूर केलेली नाही. रावणादि राक्षसांची पीडा दूर करण्याकरितां देवादिकांच्या प्रार्थनेवरून विष्णूनें रामरूपानें अवतार घेतला अशाविषयीं वाल्मीकिरामायणाचे प्रारंभीं निरूपण आलें आहे व या ऋषेचा अनुवाद अध्यात्मरामायणांत केलेला असता तर त्यांत कांहीं विशेष नव्हतें. पण यावांचून वाल्मीकिरामायणांत अवतारकल्पनेला पोषक अशी कथा नाही. ही कथाहि वाल्मीकिरामायणांतील मूळची नसल्याविषयीं “ प्राक्षिप्त-भागांत ” विवेचन केलें आहे, हा भाग वेगळा. अध्यात्मरामायणांत वारंवार येणाऱ्या आध्यात्मिक चर्चेत ही कल्पना गृहीत असते; तसेंच याविषयीं त्यांत आणखी कथाहि आल्या आहेत. मूळ सोडून अर्थात् आधारावांचून केलेल्या या निरूपणामुळें विसंगतपणा मात्र कवीचे पदरीं आला आहे.

विश्वामित्र यज्ञरक्षणार्थ रामाला मागण्याकरितां राजाकडे आले, हें सांगतांना “ मायेच्या योगानें परमात्मा रामरूपानें अवतीर्ण झाला आहे. तेव्हां त्याचें दर्शन घेण्याकरितां एकदां विश्वामित्र तेथें आले. ” (१।४।१) असा उपक्रम केला आहे; आणि राजानें त्यांना येण्याचें प्रयोजन विचारल्यावर त्यांनीं यज्ञरक्षणार्थ राजपुत्राला देण्याविषयीं राजाची विनंति करून (१।४।७) कवीला तोंडघशीं पाडला आहे !

सीतास्वयंवराविषयींची दंतकथा प्रसिद्ध आहे. अध्यात्मरामायणांत स्वयंवराचें निरूपण न करितां वाल्मीकींप्रमाणें विवाहकथा निरूपिली आहे; पण स्वयं-

वर नसतां धनुर्भंग रामानें करितांच सीतेनें त्याचे गळ्यांत माळ घातल्याचें सांगितलें आहे. (१।६।३१) व विवाहविधि तर यानंतर शुभमुहूर्तावर उरः कण्यांत आला आहे. (१।६।४५) सीता रामाला देण्याविषयींची सूचना नारदांनीं आपणास केल्याचें जगज्जानें विवाहानंतर सर्व मंडळींना सांगितलें असून तीं योगमाया व परमात्मा यांचे अनुक्रमें अवतार असल्याचेंहि त्याला त्यांजकडून कळल्याचें तो सांगत आहे; [१।६।६३, ६५] आणि हें कळल्यावर हा विवाहाचा योग कसा जुळवून यावा याविषयी तो चिंताकुल झाला आहे. [१।६।६७] त्याच्या चित्तेचें कारण कवीनें काय कल्पिलें, तें कळत नाही. दोनहि राजकुलें मोठीं व अयोध्या तर मिथिलेपासून अवधी तीन दिवसांचे वाटेवर (वा. रा. १।६।८१). अर्थात् नारदांकडून वरील माहिती मिळाल्यावर अयोध्येला जाण्यापलीकडे त्याला काय करावयाचें होतें ?

यौवराज्याभिषेकाचा विचार राजाकडून बाहेर पडण्यापूर्वी ब्रह्मदेवांकडून नारद रामाला राज्यकारभारांत न गुंततां अवताराचे उद्दिष्ट कार्याचें स्मरण देण्याकरितां आले आहेत. (२।१।३३-३५) व हें वाचलें म्हणजे अवतारकल्पनेची कवीनें कशी उजळणी चालविली आहे, हें कळून येईल. रावणवधाकरितां रामानें अरण्यांत वास करून तेथें रावणाकडून सीतेचा अपहार होण्याची आवश्यकता येथें कवीनें गृहीत धरिली आहे. पण कार्य करावयाचें ठरल्यावर त्यासाठीं योग कसा जुळवून आणावयाचा हें रामाला कळणें शक्य होतें. लवणवधार्थ रामानें शत्रुघ्नाला पाठविलें त्या वेळीं तो कारण अथवा प्रसंग मुळींच शोधीत बसला नाही; तसें रावणाचा वध करावयास दुसरी योजना राज्याभिषेक झाल्यावरहि करतां आली असती. अर्थात् रामायणांतील पुढील कथा मनांत आणून ही कल्पना कवीनें जुळविली, हें उघड होत नाही काय ? राज्याभिषेकाला विघ्न आणण्यासाठीं देवांनीं सरस्वतीला पाठवून तिनें मंथरेंत प्रवेश केला (२।२।४४) असें यापुढें सांगितलें; पण ही योजना देवांनीं रामाला विचारून केली होती काय ? देवांना पुढील भविष्य जर कळत होतें व त्यासाठीं ही योजना जर त्यांनीं केली, तर मग नारदांना पुढें सूचनार्थ पाठविण्याचा उतावळेपणा त्यांनीं कां केला ?

राम वनवासाला निघालेले पाहून लोक शोक करू लागले. तेव्हां वामदेव-नामक कोणी ऋषि पुढें येऊन त्यानें राम हा विष्णूनें रावणवधार्थ घेतलेला अवतार होय, असें सांगून पूर्वीचे मस्त्यादि अवतारांचीं त्यानें वर्णनें केलीं. (२।५।१०-३२) अर्थात् या वेळीं रामाचें खरें स्वरूप सर्वांना कळून चुकलें. पण मग त्यानें स्वतः हें सर्व गुप्त ठेवण्याविषयीं (रहस्यं गोपनीयं, ३२) सांगितलें याचें कारण काय ?

मायामृगाला धरण्याकरितां म्हणून रामानें त्याचे मागें जातेवेळीं आपण गेल्यावर रावण भिक्षुरूपानें येईल व सीतेचा अपहार करील हें लक्षांत घेऊन सीतेला गुप्त होऊन आश्रमांत राहाण्यास सांगितलें आहे. (३।७।४) सीतेला रावणाचा स्पर्श होऊं नये यासाठीं ही योजना आहे. पण त्यांनीं अवतार धारण केले म्हणजे मायेच्या योगानें मनुष्यरूप घेतलें, अर्थात् येथें दिसलेलीं त्यांचीं स्वरूपें मायामय होतीं व या दृष्टीनें या ग्रंथांत वारंवार प्रयोग आले आहेत. मग या मायामय सीतेनें पुनः मायामय वेष धारण केला असें सांगण्याचें प्रयोजन काय ?

रामाचे हातून आपल्याला मृत्यु यावा अशी रावणाची इच्छा होती व यासाठीं सीतेचा त्यानें अपहार केला; आणि स्त्रीसाठीं तरी तो त्वरेनें यावयाचा तो आला नाही, म्हणून त्याला चिंता लागून राहिली होती, असें एकदां कवीनें निरूपण केलें आहे. (५।२।१५) ही कल्पना वाचून तर हसूं येतें ! राम हा आपल्या वधाकरितां विष्णूनें घेतलेला अवतार आहे, हें रावणाला विदित असल्याची कल्पना या निरूपणाचे मूळाशीं आहे. अर्थात् रामाचे हातून मृत्यु आल्यानें आपल्याला मोक्षप्राप्ति होईल अशी त्याची भावना आहे. पण मोक्षप्राप्तीचा हा उपाय त्याला कोणीं सांगितला ? विभीषणादिकांनीं त्याला सीता परत देऊन रामाला शरण जाण्याचा उपदेश केला, पण तो त्याला न पटल्याचें या ग्रंथांत सांगितलें आहे; तेव्हां मोक्षप्राप्तीची इच्छा पूर्ण होण्याचा सुलभ मार्ग सोडून त्यानें आपलें जीवित धोक्यांत घातलें असें होत आहे. यांत रावणाच्या दूर दृष्टीचें, का कवीच्या दूर दृष्टीचें कौतुक करावयाचें, तें आम्ही वाचकांवरच सोंपवितों. मोक्षप्राप्तीची इच्छा रावणाला झाल्याचें सांगण्यांत दुष्ट रावणाचे पदरीं एवढी

तरी नीतिमत्ता आपण बलेंच बांधात आहों, हें कवीच्या लक्षांत कसें आलें नाहीं, हें कळत नाहीं.

वालि व सुग्रीव यांचे उत्पत्तीची कथा उत्तरकांडांत आली आहे. त्यांची उत्पत्ति सांगितल्यावर ब्रह्मदेवानें त्यांची किंकिष्वा नगरीवर योजना केल्याचें वर्णन केलें आहे. या वेळीं त्यांना आज्ञा करितांना भूभारहरणार्थ भगवंताचा अवतार होणार आहे, त्याला साहाय्य करण्याविषयीं ब्रह्मदेवानें सांगितलें आहे. (७।३।२१) म्हणजे भूमीला भार होणार आणि मग भगवंताचा अवतार होणार, हें एकुण ब्रह्मदेवाला पूर्वी कळलें होतें तर ! मग भूमीला भार झाला म्हणून अवतार धारण करण्यास भगवंताची प्रार्थना करण्यासाठीं तो क्षीरसागरीं गेल्याचें जें पूर्वी सांगितलें आहे (१।२।७) त्याचें कारण काय ? बरें, रामाला साहाय्य करणारे वालि व सुग्रीव या वेळीं झाले होते व आणि त्या वेळीं पृथ्वीवर असलेल्या सर्व वानरांना रामाला साहाय्य करण्याविषयीं येथें ब्रह्मदेव सांगत आहे; (७।३।२२) आणि विष्णूकडून अवतार धारण करण्याविषयीं आश्वासन मिळाल्यावर तोच पुनः देवांना रामाला साहाय्य करण्याकरितां भूतलावर वानररूपानें अवतीर्ण होण्याविषयीं सांगत आहे, याचा मेळ कसा घालावयाचा ?

अवतारकल्पनेविषयीं पूर्वी विवेचन केलें आहे व तींत तथ्य आहे याविषयीं वाद नाहीं; पण अवतारी पुरुष म्हटला म्हणजे त्याचा हेतु, त्याचा व्यवहार, सारें मायामय समजावयाचें, याविषयीं काय तो आमचा मतभेद आहे. अंतःकरणांतील आत्यंतिक श्रद्धेचें द्योतक म्हणून ते अशा कल्पना करीत असतात, पण सर्व व्यवहार मायामय म्हटल्यानें त्याला कृत्रिमता येऊन त्याचें महत्त्व कमी होतें, इकडे त्यांचें लक्ष जातें काय ? विष्णु वगैरे देवांनीं मायेनें मनुष्यदेह धारण केले आहेत व त्यांनाच आपण रामादि पुरुष म्हणत आहों, हें दशरथ, वसिष्ठ, विश्वामित्र, अयोध्येतील नागरिक, रावणादि बंधुत्रय, सुग्रीवादि वानर यांना कळलें असल्याचें अध्यात्म्यरामायणांत ठिकठिकाणीं लिहिलें आहे; पण त्यांच्या व्यवहाराविषयीं त्यांना काय वाटेल याची कल्पना कवीनें केलेली नाहीं. वस्तुस्थिति कळल्यावर राम वनांत गेल्यानें राजा किंवा नागरिक

यांना शोक तरी कां आणि कसा व्हावा ? सीतेचा अपहार रावणानें केल्यावर रामानें जो विलाप केला, तो काय

मोलें घातलें रडाय। नाहीं असूं आणि माया ॥

या तुकारामाचे अभंगाप्रमाणें कृत्रिम समजावयाचा ?

रामचरित्रविषयक दंतकथांचा जो संग्रह अध्यात्मरामायणांत आहे त्याचे मुळाशीं अवतारभावनाच आहे, हें त्यांचें स्वरूप पाहिलें असतां कळून येईल. लक्ष्मण अरण्यांत असतां त्यानें बारा वर्षेपर्यंत निद्रा घेतली नाहीं, किंवा आहार केला नाहीं अशी दंतकथा आहे व लक्ष्मण हा शेषाचा अवतार म्हणून त्याला तसें राहतां आलें ही कल्पना तिचे मुळाशीं आहे. लक्ष्मण निद्रा घेत असे व आहार करीत असे, याविषयीं वाल्मीकिरामायणांतील अवतरणें देऊन पूर्वीं विवेचन केलें असून त्यांत दंतकथेंतील असत्यता स्पष्ट केली आहे. हाच प्रकार इतर दंतकथांविषयीं आहे.

महर्षि वाल्मीकिविषयींच्या प्रसिद्ध दंतकथेचा तर अध्यात्मरामायणांत प्रसंग नसतां अनुवाद केला आहे व त्यावर आपल्या रसभरित भाषेचा रंग चढवून ती अधिक खुलविली आहे. महर्षि वाल्मीकि शूद्र नव्हते किंवा वाटमाऱ्याचा व्यवहारहि करीत नव्हते हें आम्हीं पूर्वीं दाखविलें आहे. राम अरण्यांत गेले असतां मार्गांत ते वाल्मीकींचे आश्रमीं आले. या वेळीं वाल्मीकींनीं रामाची जी स्तुति केली आहे तीत त्यांच्या तोंडून कवीनें ही दंतकथा आत्मवृत्त म्हणून वदविली आहे. म्हणजे वाल्मीकींचे काव्यांत त्यांच्या भेटीचें जें वर्णन दोनतीन श्लोकांत आलें आहे (२।५६।१६-१८) तेथें आमच्या कवीनें सबंध सर्ग लाविला आहे. दंतकथेविषयीं तर कवीला संशय वाटत होता अशी आमची मनोदेवता आम्हांला सांगते. सीतेनें दुसऱ्यानें दिव्य केलें त्या वेळीं तिच्यापूर्वीं वाल्मीकींनीं स्वतां शपथ घेतल्याचें वर्णन दोनहि रामायणांत आहे. वाल्मीकींच्या रामायणांतील त्यांचें पुढील भाषण पहा:—

प्रचेतसोऽहं दशमः पुत्रो राघवनंदन ।

न सराम्यनृतं वाक्यमिमौ तु तव पुत्रकौ ॥७।९६।१८॥

बहुवर्षसहस्राणि तपश्चर्या मया कृता ।

नोपाश्रीयां फलं तस्य दुष्टेयं यदि मैथिली ॥१९॥

मनसा कर्मणा वाचा भूतपूर्वं न किल्बिषम् ।

तस्याहं फलमश्नामि अपापा मैथिली यदि ॥२०॥

“ हे राघवनंदना, मी प्रचेतसाचा दहावा पुत्र आहे; अनृत भाषण केल्याचें मला कधीं स्मरत नाहीं. हे पुत्र तुझे आहेत. ही मैथिली जर दोषयुक्त असेल तर अनेक सहस्र वर्षे मीं जी तपश्चर्या केली तिचें फल मला प्राप्त होणार नाहीं. आजपर्यंत कायावाचामनें करून माझे हातून पाप घडलेलें नाहीं आणि मैथिली जर दोषरहित असेल तर माझ्या या निष्पाप आचरणाचें फल मला प्राप्त होईल. ” वाल्मीकिरामायणांत वाल्मीकीचें जें भाषण दिलें आहे, त्यांतील हे महत्त्वाचे मधलेच श्लोक आम्हीं येथें घेतले आहेत. अध्यात्मरामायणकारानें वाल्मीकींची ही शपथ आपल्या ग्रंथांत बहुतेक जशाची तशी घेतली आहे. (७।७।२९-३३) वाल्मीकिरामायणांत हे श्लोक आठ आहेत. (७।९६।१५-२२) म्हणजे अध्यात्मरामायणकारानें तीन श्लोक गाळले आहेत. वर दिलेल्या अवतरणांतील शेवटचा व त्यापुढील दोन श्लोक त्यानें घेतले नाहीत. त्यानें हें विस्तारभयास्तव केलें असें नसून बुद्ध्या केलें आहे. कारण वरील अवतरणां-तील शेवटच्या श्लोकांत वाल्मीकींनीं आपण पाप मुळींच केलें नाहीं, असें सांगितलें आहे व तें तर अध्यात्मरामायणांत दंतकथेवरून चितारलेल्या विस्तृत कथेला बाधक आहे. तेव्हां त्यानें तेवढा श्लोक गाळला आहे. पुढील श्लोकांत तर नवीन कांहीं सांगितलें नाहीं व यासाठीं ते घेतले न घेतले तरी सारखें आहे. वाल्मीकीचें भाषण दोहों ग्रंथांत शब्दशः सारखें असल्यामुळें कवीनें आपल्यापुढें वाल्मीकींचा ग्रंथ घेतला होता, यांत शंका नाही. तेव्हां हा श्लोक गाळण्यांत दंतकथा अबाधित राखण्याचा कवीचा हेतु होता असें कां म्हणूं नये ?

प्रक्षिप्त भागाचे आधीं का मग ?

अध्यात्मरामायणाची रचना वाल्मीकींचे ग्रंथावरून करण्यांत आली असें वर दाखविलें आहे. तथापि ही रचना करिते वेळीं कवीपुढें असलेली वाल्मीकि-रामायणाची प्रत सध्यां आमचे पुढें असलेल्या प्रतीप्रमाणें होती किंवा नाही ? म्हणजे तींत प्रक्षिप्त भागाची भर पडली होती किंवा नाही, हा एक स्वतंत्रपणें

विचार करण्यासारखा प्रश्न आहे. वाल्मीकिरामायणांतील बालकांडाचे प्रारंभीची ऋष्यशृंगाची कथा प्राक्षिप्त असल्याचें मागें दाखविलें आहे व ही कथा या कवीनें विसंगतपणा न येईल अशा रीतीनें कुशलतेनें अनुवादिली आहे. याच कांडांतील प्राक्षिप्त भागांपैकी गंगावतरणाची व विश्वामित्राची कथा, तसेंच किष्किंधाकांडांतील भूगोलवर्णन यांत मुळींच घेतलेलें नाहीं. तेव्हां केवळ ऋष्यशृंगाच्या कथेवरून कोणताहि सिद्धांत काढणें उचित होणार नाहीं. आणि दुसरें असें कीं, ती कथा अनुवादितांना त्यानें विसंगतता टाळिली आहे. कवीच्या येथील कौशल्यावरून वाल्मीकींचे ग्रंथांत या कथेनिमित्त आलेली विसंगतता त्याला पटली असें अनुमान करण्यास अडचण नाहीं. तथापि अशी विसंगतता कवीच्या लक्षांत न येतां जर ती कथा त्यानें अनुवादिली असेल तर तीवरून वरील प्रश्न सोडविणें सोपें जाईल व तो निर्णय अबाधित म्हणतां येईल.

अंगदप्रभृति वानर व संपाति यांची भेट झाली त्या प्रसंगीचे कांहीं सर्ग प्राक्षिप्त असल्याचें मागें दाखविलेलें आहे. वानरांचें कार्य व जटायूचें वर्तमान संपातीला कळल्यावर त्यानें सीतेला रावणानें नेल्याचें त्यांना सांगितलें व त्याचा पत्ता कळविला. या वेळीं त्यानें आपले पंख दग्ध होऊन गेले असल्यामुळें आपणाला त्यांना त्यांचे कामीं साहाय्य करितां येत नाहीं, असें म्हणून खेद प्रदर्शित केला आहे; व कांहीं वेळानें पंख फुटल्यावर वानरांना साहाय्य करण्याचें मनांतहि न आणतां त्यांना आपल्या कार्यासाठीं जाण्यास सांगून तो निःशंकपणें चालता झाला आहे. या विसंगततेनिमित्त या कथेंतील पुढील भाग आम्हीं प्राक्षिप्त ठरविला आहे. अध्यात्मरामायणांत ही कथा साकल्यानें आली असून ही विसंगतता कवीच्या लक्षांत न येतां ती त्यानें केलेल्या अनुवादांत तशीच राहून गेली आहे. मुद्यापुरते दोन श्लोक येथें उद्धृत केल्यानें हें वाचकांस सहज कळेल. संपाति म्हणतो—

अहमेव दुरात्मानं रावणं हन्तुमुत्सहे ॥४७५४॥

भ्रातुर्हन्तारमेकाकी किं तु पक्षविवर्जितः ॥

“दुरात्म्या रावणाचा स्वतांच एकट्यानें वध करावा अशी मला उत्सुकता

वाटते. (कारण) त्यानें माझ्या भ्रात्याचा घात केला आहे. पण मला पंख नाहीत; (तेव्हां काय करणार ?) ”

पश्यन्तु पक्षौ मे जातौ नूतनावतिकोमलौ ॥ ४.८।५३ ॥

खस्ति वोऽस्तु गमिष्यामि सीतां द्रक्ष्यथ निश्चयम् ॥

“ पहा ! मला दोन नवे व अति कोमल असे पंख फुटले. तुमचें कल्याण असो. मी आतां जातो. सीतेचें दर्शन तुम्हांला निश्चयेंकरून होईल. ”

येथील वर्णन विसंगत आहे, हें स्पष्ट आहे व वाल्मीकिरामायणांतील विसंगतता कवीला न कळल्यामुळे त्यानें त्याचा अनुवाद आपल्या ग्रंथांत केला आणि या-करितां ती त्यांत आली आहे, हेंहि तितकेंच स्पष्ट आहे.

वाल्मीकिरामायणांतील युद्धकांडाचे शेवटीं असलेले रामायणसमाप्तीचे तीन श्लोक प्रक्षिप्त असल्याचें आम्हीं मागे दाखविलें आहे. उत्तरकांडांतील कथा या कवीनें आपल्या ग्रंथांत अति संक्षेपानें सांगितली आहे. यामुळे आणि दुसरेहि कांहीं फेरफार त्यानें केल्यामुळे वाल्मीकींच्या ग्रंथांत प्राक्षिप्त भागानिमित्त आलेली विसंगतता त्याचे ग्रंथांत आली नाही. तथापि ही समाप्ति पाहून सकृदर्शनीं “ हा ग्रंथ येथें पुरा झाला काय ? ” असा प्रश्न उपस्थित होतो व त्याचें उत्तर नकारार्थी द्यावें लागतें. अर्थात् ही विसंगतता वाल्मीकींच्या ग्रंथाचें अंधा-नुकरण केल्यानें आली नाही काय ? हे श्लोक लिहितांना कवीनें जेथें तेथें “ इदं रामायणं ” हें रामायण असा संपूर्ण ग्रंथबोधक निर्देश केला आहे; व तो पाहून ग्रंथ येथेंच आटोपला असें वाचकांना वाटणें संभवनीय नाही काय ? सर्व ग्रंथ महादेव व पार्वती यांच्यामधील संवाद म्हणून सांगितला आहे व हें लक्षांत घेऊन वाचकांनीं पुढील श्लोक वाचावे:—

दशवर्षसहस्राणि रामो राज्यमुपास्त सः ६।१६।३४॥

इदं रहस्यं धनधान्यमृद्धिमतुर्दीर्घायुरारोग्यकरं सुपुण्यदम् ।

पवित्रमाध्यात्मिकसंज्ञितं पुरा रामायणं भाषितमादिशुभना ॥ ३५॥

येथें रामानें दहाहजार वर्षे राज्य केल्याचें प्रथम सांगून, लागलीच हें अध्यात्मरामायण प्राचीनकालीं शंकरांनीं गायिल्याचें निरूपण केले आहे आणि हें सर्व शंकर पार्वतीला सांगत आहेत. वाल्मीकिरामायणांतील येथील समाप्तिपर

श्लोकांत शंकराचे स्थानीं वाल्मीकींची योजना केलेली आहे व तो भाग प्रक्षिप्त ठरवितांना ही विसंगतता आम्हीं तेथें सांगितलेल्या कारणांपैकीं एक कारण आहे. तेथें “ पुरा ” या शब्दानें विसंगतता आणिली आहे, तर येथें स्वतां शंकरांनीं “ पूर्वी शंकरांनीं गायिलेलें ” म्हणून रामायणाचा निर्देश केल्यामुळें विसंगतता आली आहे.

वाल्मीकिरामायणांत रामजन्माचा काल खालीं लिहिल्याप्रमाणें दिला आहे—

ततोऽस्य द्वादशे मासे चैत्रनावामिके तिथौ ॥११८॥

नक्षत्रेऽदितिदैवत्ये स्वोच्चसंस्थेषु पंचसु ।

ग्रहेषु कर्कटे लग्ने वाक्पताविदुना सह ॥९॥

प्रोद्यमाने जगन्नाथे सर्वलोकनमस्कृतम् ।

कौसल्याऽजनयद्रामं दिव्यलक्षणसंयुतम् ॥१०॥

“ नंतर बारा महिन्यांनीं चैत्रांतील नवमीच्या दिवशीं पुनर्वसु नक्षत्र असतां व पांच ग्रह उच्चीचे असतां तसेंच चंद्र व बृहस्पति कर्कलग्नीं असतां दिव्यलक्षणांनीं युक्त व सर्व लोकांना पूज्य असा जगदीश्वर राम कौसल्येच्या ठिकाणीं उत्पन्न झाला. ”

वरील श्लोकांत राशींचा उल्लेख असल्यामुळें ते प्रक्षिप्त आहेत असें रा. ब. वैद्य यांनीं लिहिलें आहे. कारण राशींचीं नांवें आर्य लोकांनीं ग्रीक लोकांपासून घेतलीं आहेत; शिवाय गॅरिशिओच्या प्रतींत राशींचा उल्लेख असलेला दुसरा श्लोक नाही, असें त्यांनीं लिहिलें आहे. आतां या श्लोकांचा अनुवाद अध्यात्मरामायणांत कशा रीतीनें केलेला आहे, तें पाहूं. यांत रामजन्माचा काल खालीं दिल्याप्रमाणें आहे:—

मधुमासे सिते पक्षे नवम्यां कर्कटे शुभे ।

पुनर्वस्वर्क्षसहिते उच्चस्थे ग्रहपंचके ॥ १३१४ ॥

मेघं पूषाणि संप्राप्ते पुष्पवृष्टिसमाकुले ।

आविरासीज्जगन्नाथः परमात्मा सनातनः ॥१५॥

वाल्मीकिरामायणापेक्षां यांत अधिक घाढून किंवा त्यांतील श्लोकांचा खुलासा करून “ मेघं पूषाणि संप्राप्ते ” असें सांगितलें आहे. म्हणजे वाल्मीकिरामायणांत

“स्वोच्चसंस्थेषु पंचसु” असे लिहिले आहे त्याचें ‘उच्चस्थे ग्रहपंचके’ असे रूपांतर करून शिवाय त्या ग्रहपंचकांतील सूर्य कोठें होता, तें स्पष्ट लिहिले आहे. उच्चीं सूर्य असला म्हणजे तो मेषराशीला असावयाचा अशा सांप्रत प्रचलित असलेल्या समजुतीप्रमाणें लिहिल्यामुळे येथें कवि चुकला आहे. वास्तविक सर्व ग्रहांची उच्चस्थानें चल आहेत. रामजन्माला आज हजारों वर्षे होऊन गेलीं असल्यामुळे त्या वेळची व सध्यांचीं ग्रहांची उच्चस्थानें एक असणें शक्य नाहीं, हें कवीनें मनांत आणिलें नाहीं असें दिसतें. चंद्र पुनर्वसु नक्षत्रीं कर्कलग्नी होता, असें सांगितलें आहे. म्हणजे दर राशीस दोन नक्षत्रें याप्रमाणें मिथुना-न्तापर्यंत पावणेसात नक्षत्रें होतात. अर्थात् सातवें नक्षत्र जें पुनर्वसु त्याचे शेवटचे चरणीं चंद्र होता, म्हणून तो कर्कलग्नी होता असें लिहिले आहे. आतां दर नक्षत्रास चंद्राचा भोग पराकाष्ठा $१३\frac{1}{3}$ असतो. या मानानें सातवें नक्षत्र जें पुनर्वसु त्याचे अंतापर्यंत $१३\frac{1}{3} \times ७$ म्हणजे $९३\frac{1}{3}$ अंश चंद्राचा पराकाष्ठा भोग त्या वेळीं होता. या वेळीं रवि कोठें होता हें पहावयाचें म्हणजे $९३\frac{1}{3}$ अंशाचे मागे ९६ अंश गेलें पाहिजे. अर्थात् मेषाच्या मागे $२\frac{1}{3}$ अंश इतकें रविस्थान येतें. म्हणजे तो मेष राशीला नसून मीनाला होता, हें उघड आहे. अध्यात्मरामायणांत सध्यांच्या समजुतीप्रमाणें तो मेषाला होता, असें लिहिले आहे. वाल्मीकि-रामायणाचा अनुवाद करितांना अध्यात्मरामायणानें याप्रमाणें विवरण करण्याचा प्रयत्न केला आहे.* ग्रहस्थितिदर्शक वाल्मीकिरामायणांतील श्लोक मूळचे नस-

* हा शोध प्रसिद्ध ज्योतिःशास्त्रविशारद कै० रा. जनार्दन बाळाजी मोडक यांनी “निबंधमालेच्या” ऑगस्ट, सप्टेंबर, ऑक्टोबर सन १८८१ च्या जोडअंकांत प्रसिद्ध केला आहे. यांत चंद्र वर्षारंभी अश्विनीला होता असें गृहीत धरून त्याचा भोग काढिला आहे; पण तो अश्विनीलाच होता, असें मानण्यास प्रमाण नाहीं. रेवती किंवा त्यापूर्वीच्या नक्षत्राला तो असला तर सूर्य मेषीं होता हें अध्यात्मरामायणकारांचें लिहिणें बरोबर होईल. शिवाय तिथीची क्षयवृद्धि झाली असल्यास ती समजत नाहीं. आतां सर्व ग्रहांची उच्चस्थानें चल असतात असें जें एक प्रमाण त्यांनी दिलें आहे तें विचारार्ह आहे. याबद्दल भास्कराचार्यांच्या सिद्धान्तशिरोमणीतून त्यांनी आधार दिला आहे. या शोधाची शुक्रायु-क्तता ज्योतिःशास्त्रज्ञांनी ठरवावयाची आहे व त्याकडे त्यांचें लक्ष जावें यासाठीं येथें त्यांच्या या माहिती दिली आहे.

ल्याचें वर सांगितलें आहे. अर्थात् ते प्रक्षिप्त आहेत व त्यांचा अनुवाद अध्यात्म-
रामायणानें केला आहे.

प्रक्षिप्त भागांचा अनुवाद अध्यात्मरामायणानें कशा रीतीनें केला आहे व
व्यानिमित्त विसंगतता कशी आली आहे हें येथपर्यंत दाखविलें. अध्यात्मरामायणाची
रचना वाल्मीकिरामायणांत प्रक्षिप्त भागांची भर पडल्यानंतर करण्यांत आली, हें
आतां काय सांगावयाला पाहिजे ?

भागवताचें अनुकरण.

अध्यात्मरामायणांतील रामचरित्र वाल्मीकिरामायणाप्रमाणें असलें तरी त्यांत
नांवाप्रमाणें अध्यात्मविषय पुष्कळ आहे व हाच त्याचा विशेष आहे. त्याचें हें
स्वरूप पाहिलें म्हणजे प्रसिद्ध भागवतपुराणाची आठवण झाल्यावांचून रहात
नाहीं. त्यांतील दशमस्कन्धांत श्रीकृष्णचरित्र आलें असून यांत रामचरित्र आहे,
हाच दोहोंमध्ये भेद आहे. रामचरित्रावर रामायणासारखा विशाल ग्रंथ असला
तरी त्यांत अध्यात्मविषय आलेला नाहीं व भागवतांतील श्रीकृष्णचरित्राचे
दृष्टीनें रामचरित्राविषयी वाटणारी ही उणीव कवीनें हा ग्रंथ लिहून भरून
काढिली, असें वाटतें. दोन स्थलीं सादृश्य दिसलें असतां कोणी कोणाचें अनुक-
रण केलें हें ठरविण्यास प्रत्यक्ष प्रमाण देतां येणार नाहीं हें खरें; तथापि ज्या
निरूपणांत अस्वाभाविकतेसारखे दोष असतील तें मूळचें नव्हे, असें म्हणतां
येतें व अशा प्रसंगीं निर्णय करण्याचें हेंच एक सर्वमान्य साधन आहे.

रामजन्माचें वर्णन करितांना अध्यात्मरामायणांत कौसल्या प्रसूत होण्याचे
वेळीं तिचे पुढें परमात्म्याची मूर्ति प्रकट झाली, असें वर्णन केलें आहे.
(१।३।१५) भागवतांत श्रीकृष्णजन्माचें वर्णन याच प्रकारचें आहे. (१०।३।८)
भगवंताची ती चतुर्भुज मूर्ति पाहून भागवतांत देवकी व वसुदेव यांनीं व
रामायणांत कौसल्येनें त्याची स्तुति केली व शेवटीं या अलौकिक स्वरूपाचा
उपसंहार करून बालभावानें प्रकट होण्याविषयीं दोनहि ग्रंथांत भगवंताची
आर्चना करण्यांत आली आहे. शेवटची ही प्रार्थना तर दोनहि ग्रंथांत अगदीं
एक आहे पहा—

उपसंहर विश्वात्मन्नदो रूपमलौकिकम् ॥

भा. १०।३।३० व अ. रा. १।३।२९.

वाल्मीकिरामायणांत ही अलौकिक कथा मुळींच नसून त्यांत सरळ जन्म आल्याचें वर्णन केलें आहे. अर्थात् मुळांत नसलेली ही कल्पना भागवतावरून सुचली हें उघड आहे.

रामाच्या बाललीला वाल्मीकींनीं मुळींच वर्णिलेल्या नसून ही उणीव अध्यात्मरामायणानें भरून काढिली आहे. मात्र या कामीं भागवतांतील कल्पना त्यानें आधारार्थ घेतल्या आहेत. हें वर्णन फार थोडें आहे. “रामाच्या चपलपणास्तव तिनें घरचें काम सोडून दिलें. एकदां राम मातेकडे भोजन मागूं लागला असतां ती कामांत व्यग्र असल्यामुळें तिला ऐकूं आलें नाहीं; तेव्हां रामाला क्रोध येऊन त्यानें भांड्यावर काठी मारिली आणि शिंक्यावरील दही व लोणी खाली पाडिलें. ” (१।३।५२-५४) येथील वर्णनांत कवीनें भागवताचें केवळ अंधानुकरण केलें आहे. प्रथम कौसल्येनें घरचें काम सोडिलें असें सांगतांना ती अयोध्याधिपतीची पट्टराणी होती, इकडे त्याचें लक्ष गेलें नाहीं, असें दिसतें. तिला घरचें काम करावें लागत असे ही कल्पनाच आधीं खुळी आहे. त्यांची राहणी साधी होती, हें खरें; तथापि घरच्या कामाचा भार तिजवर नव्हता हें विसरतां नये. श्रीकृष्णाचे बावीत नंदाची स्त्री यशोदा हिचेविषयीं असें वर्णन करणें अस्वाभाविक नाहीं. कारण नंद हा गोकुळांतील गोपांमध्ये प्रमुख असला तरी मथुराधिपतीकडे वार्षिक कर भरणारांपैकीं एक होता; म्हणजे फार तर त्या गांवचा तो एक “गांवकर” होता असें म्हणतां येईल. तेव्हां त्याची स्त्री यशोदा हिजवर घरचे कामाचा भार असणें साहजिक आहे. पुढील रामलीला सांगतांना तर कवीनें गोकुळांतील दही व लोणी शिंक्यासुद्धां अयोध्यापतीचे वाड्यांत आणून सोडिलें आहे. राजवाड्यांत दही व लोणी असावयाचें व तें शिंक्यावर असावयाचें याविषयीं आम्हांला शंका नाहीं, पण राजवाड्यामध्ये राजपुत्रादिकांचा व्यवहार स्वतंत्र असावयाचा व त्यांचा भोजनादिकापुरता असल्या बावीशीं संबंध असावयाचा. राम व कृष्ण यांच्या भोंवतालची परिस्थिति व समाजांतील त्यांची योग्यता भिन्न होती, इकडे येथें लक्ष देणें अवश्य आहे.

रामचरित्राचें कार्य व व्याप्ति श्रीकृष्णचरित्राचे मानानें फार लहान व कवीला तर अध्यात्मविषय व भक्तिपर स्तोत्रें यांचा संप्रह निर्माण करण्याची मनीषा; यामुळें त्यानें या दृष्टीनें भागवताशीं सादृश्य यावें याकरितां प्रत्येक सर्गांत असा प्रसंग साधण्याचा प्रयत्न केला आहे. पण कित्येक प्रसंगां त्यानें पूर्वापरं ग्रंथाकडे न पाहिल्यामुळें त्याचा प्रयत्न हास्यास्पद झाला आहे. राम व सुग्रीव यांची भेट झाली तेव्हां त्यांचें सख्य झाल्यावर सुग्रीवानें रामाची स्तुति केली, तीत त्याचें तोंडीं पुढील उक्ति आहे:—

न कांक्षे विजयं राम न च दारसुखादिकम् ।

भक्तितमेव सदा कांक्षे त्वयि बंधविमोचिनीम् ॥ ४।१।८५ ॥

“रामा, मला विजयाची किंवा स्त्री-सुखादिकांची इच्छा नाही. बंधापासून मुक्त करणारी तुझी भक्तिच माझे ठायीं असावी अशी मला इच्छा आहे.”

दोघांचें प्रारंभीं सख्य झालें तें दोघांचें इष्ट कार्य साधण्याचें कामीं एकमेकांस साहाय्य करावयाचें या सुवावर; पुढें रामानें सात ताल वृक्षांचा एका बाणानें भेद करून स्वतांचे सामर्थ्याविषयीं त्याला प्रचीति आणून दिली; व यावर आनंदित होऊन सुग्रीवानें वरील उद्गार काढिले आहेत. हे या प्रसंगां त्याचे तोंडीं शोभतात काय, हें वाचकांनीं च ठरवावें. हाच सुग्रीव पुढें रामाच्या साहाय्यानें त्याला स्त्री प्राप्त झाल्यावर विलासांत गुंग होऊन गेला आहे व लक्ष्मणाचे धनुष्याचा टणत्कार कार्नी पडल्यावर जागा होऊन त्याला प्रतिज्ञेचें स्मरण झालें आहे. स्मशानवैराग्याचा एक प्रकार आम्हीं ऐकलेला आहे व अर्थात् तो संकटकालीं संभवतो, पण कार्यसिद्धीचे वेळचा हा वैराग्याचा प्रकार कोणता ?

किष्किंधा कांडाचे ४ ध्या सर्गांत रामानें लक्ष्मणाला पूजाविधीचा उपदेश केला आहे. हा प्रसंग वालिवधानंतर वर्षाकालीं राम तेथें राहिलेल्या कालांतील आहे. यांतील पूजाविधि म्हणजे भागवताच्या एकादशस्कंधातील पूजाविधीची संक्षिप्त आवृत्ति होय. दोन ग्रंथांत असलेल्या प्रतिपादनांत कसें सादृश्य आहे हें आतां तुलना करून दाखवूं.

भागवत ११।२७

अ. रामायण ४।४

क्रियायोगं समाचक्ष्व

भवदाराधनं प्रभो ।

यस्मात्त्वां ये यथाऽर्चन्ति

सात्वताः सात्वतर्षभ ॥ १ ॥

एतद्वदन्ति मुनयो मुहुर्निःश्रेयसं
नृणाम् । नारदो भगवान् व्यास
आचार्योऽगिरसः सुतः ॥ २ ॥

एतद्वै सर्ववर्णानामाश्रमाणां च
संमतम् । श्रेयसामुत्तमं मन्ये
स्त्रीशूद्राणां च मानद ॥ ४ ॥

भक्ताय चानुरक्ताय ब्रूहि विश्वे-
श्वरेश्वर ॥ ५ ॥

न ह्यन्तोऽनन्तपारस्य कर्म-
कांडस्य चोद्धव । संक्षिप्तं वर्ण-
यिष्यामि यथावदनुपूर्वशः ॥ ६ ॥

यदा स्वनिगमेनोक्तं द्विजत्वं
प्राप्य पूरुषः ॥ ८ ॥

अर्चायां स्थंडिलेऽग्नौ वा सूर्ये
वाप्सु हृदि द्विजे ॥ ९ ॥

पूर्वं स्नानं प्रकुर्वीत धौतदन्तोंऽ-
गशुद्धये ॥

उभयैरपि च स्नानं मंत्रैर्मृद्ग्रह-
णादिना ॥ १० ॥

संध्योपास्यादिकर्माणि वेदेनाचो-
दितानि मे ।

पूजान्तैः कल्पयेत् सम्यक्
संकल्पः कर्मपावनीम् ॥ ११ ॥

इदानीं श्रोतुमिच्छामि क्रिया-

मार्गेण राघव । भवदाराधनं

लोके यथा कुर्वन्ति योगिनः ॥ ८ ॥

इदमेव सदा प्राहुर्योगिनो

मुक्तिसाधनम् । नारदोऽपि

तथा व्यासो ब्रह्मा कमलसंभवः ९

ब्रह्मक्षत्रादिवर्णानामाश्रमाणां च

मोक्षदम् । स्त्रीशूद्राणां च राजेन्द्र

सुलभं मुक्तिसाधनम् ।

तव भक्ताय मे भ्रात्रे ब्रूहि लोकोप-
कारकम् ॥ १० ॥

मम पूजाविधानस्य नांतोऽस्ति

रघुनंदन । तथापि वक्ष्ये संक्षेप-

यथावदनुपूर्वशः ॥ ११ ॥

स्वगृहोक्तप्रकारेण द्विजत्वं

प्राप्य मानवः ॥ १२ ॥

हृदये वाऽनले वाऽर्चेत् प्रतिमा-

दौ विभावसौ ॥ १३ ॥

प्रातःस्नानं प्रकुर्वीत प्रथमं

देहशुद्धये ॥ १४ ॥

वेदतंत्रोदितैर्मंत्रैर्मृद्वलेपन-

विधानतः ॥

संध्यादिकर्म यन्नित्यं तत्कुर्यात्

द्विधिना बुधः ॥ १५ ॥

संकल्पमादौ कुर्वीत सिद्धार्थं

कर्माणां सुधीः ।

स्नपनं त्वविलेप्यायां अन्यत्र
परिमार्जनम् ॥ १४ ॥

द्रव्यैः प्रसिद्धैर्मद्यागः प्रतिमा-
दिष्वमायिनः ॥ १५ ॥

क्षानालंकरणं प्रेष्ठमर्चायामेव
तद्भव ।

स्थंडिले तत्त्वविन्यासो वन्हावा-
ज्यप्लुतं हविः ॥ १६ ॥ सूर्ये चाभ्य-
र्हणं श्रेष्ठं सलिले सलिलादिभिः ।

श्रद्धयोपहृतं श्रेष्ठं भक्तेन
मम वार्यपि ॥ १७ ॥

पिंडे वाय्वग्निसंशुद्धे हृत्पद्मस्थां
परां मम । अर्णवीं जीवकलां
ध्यायेन्नादान्ते सिद्धभावि-
ताम् ॥ २३ ॥ तयात्मभूतया
पिंडे व्यासे संपूज्य तन्मयः ।

आवाह्यार्चादिषु स्थाप्य न्यस्तांगं
मां प्रपूजयेत् ॥ २४ ॥

अभ्यर्च्यार्थं नमस्कृत्य पार्षदेभ्यो
बलिं हरेत् ॥ ४२ ॥

मुखवासं सुरभिमतान्बूलाद्यम-
थार्पयेत् ॥ ४३ ॥

शिरो मत्पादयोः कृत्वा बाहुभ्यां
च परस्परम् ।

प्रपन्नं पाहि मामीश भीतं मृत्यु-
प्रहार्णवात् ॥ ४६ ॥ इति शेषां
मया दत्तां शिरस्याधाय सादरम् ।

शिलायां स्नपनं कुर्यात् प्रतिमासु
प्रमार्जनम् ।

प्रसिद्धैर्गन्धपुष्पाद्यैर्मत्पूजा सिद्धि-
दायिका । अमायिकोऽनुवृत्त्या
मां पूजयेन्नियतव्रतः ।

प्रतिमादिष्वलंकारः प्रियो मे
कुलनंदन ॥ १८ ॥

अग्नौ यजेत हविषा भास्करे
स्थंडिले यजेत् ।

भक्तेनोपहृतं प्रीत्यै श्रद्धया
मम वार्यपि ॥ १९ ॥

हृत्पद्मे भानुविमले मत्कलां जीव-
संक्षिताम् ॥ २० ॥ ध्यायेत्स्वदेह-
मखिलं तथा व्यासमरिंदम ॥

तामेवावाहयेन्नित्यं प्रतिमादिषु
मत्कलाम् ॥ २६ ॥

पार्षदेभ्यो बलिं दत्वा होमशेषं
समापयेत् ॥ ३३ ॥

मुखवासं च तान्बूलं दत्वा प्रीति-
समन्वितः ॥ ३४ ॥

पाणिभ्यां मत्पदे मूर्ध्नि गृहीत्वा
भक्तिसंयुतः ॥ ३६ ॥

रक्ष मां घोरसंसारवादित्युक्त्वा
प्रणमेत्सुधीः ।

उद्वासयेच्चदुद्वास्यं ज्योति-

ज्योतिषि तत्पुनः ॥ ४७ ॥

उद्वासयेत् यथापूर्वं प्रत्यग्ज्योतिषि

संस्मरन् ॥ ३७ ॥

येथील पूजाविधि दोन ग्रंथांत अगदीं सारखा असून कित्येक स्थलीं तर दोन ग्रंथांतील शब्द सारखे आहेत व अशीं स्थले वर अवतरलीं आहेत. येथें शब्दतः सादृश्य पहावयाचें आहे व यासाठीं अर्थ येथें दिलेला नाही. हें सादृश्य पाहून एकानें दुसऱ्याचा अनुवाद केला, याविषयीं कोणाला शंका राहणार नाही. तथापि मूळ कोणतें याविषयीं कित्येक वाचकांचे मनाची ओढाताण होण्याचा संभव आहे; कारण याविषयीं निर्णायक प्रमाण येथपर्यंत दिलेलें नाही. याविषयीं प्रमाण द्यावयाचें म्हणजे विसंगतता कोणत्या ग्रंथांत आहे तें सांगितल्यास पुरे आहे. भागवतांतील पूजाविधि उद्धवगीतेंत आला आहे व हें सर्व प्रकरण वेदान्तविषयक चर्चेला वाडिलेलें आहे. अध्यात्मरामायणांतील पूजाविधि निरूपण बुद्ध्या उपस्थित केलेलें आहे. पूजाविधि सांगून पुरा होतांच राम सीतेकरितां विलाप करूं लागला आहे व पूर्वसर्गातीं तर सुग्रीवाचा राज्याभिषेक निरूपिला आहे. अर्थात् मधील निरूपण अप्रासंगिक होय हें उघड आहे. उद्धवानें प्रथम केलेल्या प्रश्नांत व्यासमहर्षींचा उल्लेख आहे व तो त्याचे तोंडीं शोभण्यासारखा आहे. पण ज्या वेळीं लक्ष्मणाचे तोंडीं व्यासाचें नांव आपणांस आढळतें, त्या वेळीं कालविपर्यास करण्यांत कवीनें घोडचूक केली असें आपणांस कळून येत नाही काय? कारण त्या वेळीं व्यासांचा जन्मच झाला नव्हता. मूळ ग्रंथ कोणता व अनुवाद कोणता, हें यावरून कोणाच्याहि आतां सहज लक्षांत येईल.

भगवद्गीतेमध्ये श्रीकृष्णांनीं अर्जुनाला ज्ञानयोग आणि कर्मयोग या दोन निष्ठा सांगितल्या आहेत. (३।३) व गीतेंतील प्रतिपादनाचा मुख्य विषय या दोन निष्ठांची एकरूपता दाखविण्याचा आहे. भागवतामध्ये भक्ति ही स्वतंत्र निष्ठा आणखी सांगितली असून तेथें एकंदर निष्ठा तीन होत आहेत. (१।१।२०।६) भक्ति ही स्वतंत्र व तिसरी निष्ठा मानणें हा भगवद्गीतेहून भागवताचा विशेष आहे. येथें निष्ठांविषयीं आम्हांला चर्चा करावयाची नसून तो विषय स्वतंत्र आहे. अध्यात्मरामायणानें भागवताचा अनुवाद केल्याचें आम्हांला दाखवावयाचें असून त्यासाठीं भागवतांतील तीन निष्ठांचा उल्लेख वर केला आहे. आतां कौसल्येला केलेल्या उपदेशांतील रामाचें पुढील वचन पहा:—

मार्गाख्यो मया प्रोक्ताः पुरा मोक्षाप्तिसाधकाः ।

कर्मयोगो ज्ञानयोगो भक्तियोगश्च शीर्ष्वतः ॥ ७।७।५९ ॥

“मोक्षप्राप्तीचे साधक म्हणून कर्मयोग, ज्ञानयोग व भक्तियोग असे तीन मार्ग मी पूर्वी सांगितले आहेत.”

वर दिलेल्या व्यासांच्या उल्लेखावरून भागवतानंतर अध्यात्मरामायणाची रचना झाली, हें स्पष्ट आहे व मार्गत्रयाविषयीचें भागवताचें वैशिष्ट्य अध्यात्मरामायणांतहि आहे हें पाहिलें म्हणजे भागवताचा हा अनुवाद आहे, याविषयी शंका वाटत नाही.

स्वतांचें वैशिष्ट्य राखण्याचा प्रयत्न.

अशा रीतीने अध्यात्मरामायणकारानें विषय रामचरित्राचा असल्यामुळें वाल्मीकिरामायणाचा व अध्यात्मविषय प्रतिपादावयाचा असल्यामुळें भागवताचा अनुवाद केला आहे. त्यानें आपल्या ग्रंथांत भागवताचा उल्लेख केला नाही, हें साहजिक आहे; कारण त्यायोगानें कालविपर्यासाचा दोष पदरीं पडून अनुवाद या दृष्टीनें ग्रंथाला तें एक वैगुण्य येणार. तथापि वाल्मीकिरामायणाचा उल्लेख त्याला टाळतां येण्यासारखा नसतां त्यानें टाळला आहे. वाल्मीकि व रामचरित्र यांचा संबंध इतका निगडित आहे कीं, तो तोडण्याचा प्रयत्न करूं लागल्यास नवीन दोष मात्र पदरीं पडतात. कारण वाल्मीकींनीं लिहिलेलें रामचरित्र राम राज्य करीत असतां लिहिलेलें व रामचरित्रांत त्यांनीं महत्त्वाची कामगिरी केलेली, असा रामचरित्राशीं त्यांचा दुहेरी संबंध आहे. यामुळें त्यांचा उल्लेख केल्यावांचून रामचरित्राला पूर्तता येत नाही. आणि अशा रीतीनें तो उल्लेख केल्यास अनुवादाचा दोष पत्करल्यावांचून गति नाही. तेव्हां कवीनें येथें नवी युक्ति योजिली. वाल्मीकींनीं रामायण केलें होतें हें सुद्धां त्यानें कोठें सांगितलें नाही. अर्थात् क्रौंच-धधाची स्वभावमनोहर कथा त्याला सांगतां आली नाही. वाल्मीकींविषयीं असलेली दंतकथा त्यानें प्रसंग नसतां मध्यें गोंवून घेतली; आणि सीतेनें दिव्य केलें त्यापूर्वीं रामाच्या दरबारांत कुशलवांनीं जें रामायण गायिलें त्याविषयीं निरूपण कृतिंना तो म्हणतो:—

कृत्स्नं रामायणं प्राह काव्यं बालकयोर्मुनिः ॥ ७६।२८ ॥

शंकरेण पुरा प्रोक्तं पार्वत्यै पुरहारिणा ।

वेदोपबृंहणार्थाय तावद्ग्राहयत प्रभुः ॥ २९ ॥

“ महर्षि वाल्मीकींनीं त्या दोघां बालकांना त्रिपुरनाशक शंकरांनीं पूर्वी पार्वतीला सांगितलेलें सबंध रामायण काव्य त्यांच्या वेदाध्ययनाचें पुष्टीकरण व्हावें म्हणून पढविलें. ”

येथें कुशलवांनीं कोणतें रामायण गायिलें अशी जिज्ञासा वाचकांना झाल्यास त्यासाठी कवीचें हें निरूपण आहे. व अशा रीतीने त्यांनीं अध्यात्मरामायण गायिलें असें त्यानें सूचित केलें आहे. ‘ शंकरांनीं पार्वतीला सांगितलेलें असें ’ म्हणून त्यानें हें रामायण रामचरित्र होण्यापूर्वीं निर्माण झालें होतें असेंहि दर्शविलें. आतां या रामायणाचा उपक्रम कसा आहे तो पहा. प्रथमच पार्वतीचा शंकरांना ‘राम परमात्मा असून त्यानें सीतेकरितां विलाप वगैरे कसा केला’ असा प्रश्न आहे व यानिमित्त सीतेनें मारुतीला सांगितलेलें रामहृदय शंकरांनीं पार्वतीला सांगितलें आहे. रामाला अयोध्येत राज्याभिषेक झाल्यानंतरचा हा प्रसंग असल्याचें तेथें स्पष्ट म्हटलें आहे. यानंतर पार्वतीनें रामचरित्र सविस्तर सांगण्याविषयीं शंकरांची प्रार्थना केल्यावरून त्यांनीं तिला हें चरित्र सांगितलें आहे. प्रारंभी शंकरांनीं जे “ रामहृदय ” सांगितलें तें प्राचीनकालीं सीतेनें मारुतीला सांगितलेलें, असें ते म्हणत आहेत. अर्थात् मध्यंतरीं काल फार गेला आहे. हा काल किती हें जरी अनुमानितां आलें नाहीं, तरी शंकरपार्वती याचा संवाद झाला त्या वेळीं राम गादीवर नसून त्यांना दिवंगत होऊन कांहीं काल गेला होता, हें निर्विवाद आहे. आणि असें मानिलें तरच शंकरांनीं पार्वतीला रामहृदय सांगतांना त्याविषयीं ‘प्राचीनकालीं झालेला सीता व मारुती यांचा संवाद’ असें म्हटलें आहे, तें सुसंगत होतें. यानंतर रामचरित्र सांगितलें आहे. येथें पार्वतीनें केलेल्या प्रश्नावरून, रामचरित्रांतील कांहीं ठळक गोष्टी माहीत होत्या, असें फार तर म्हणतां येईल; आणि यासाठीं सविस्तर चरित्र तिनें विचारिलें आहे. या ठळक गोष्टीहि शंकरांकडून तिला कळल्या असल्या तरी सविस्तर रामचरित्र तिला याच वेळीं कळलें, हें उघड आहे. हें चरित्र कुशलवांनीं रामाचे दरबारांत

गायिलें असें पुढें उत्तरकांडांत म्हटल्याचें वर सांगितलें आहे. म्हणजे रामानंतर पुष्कळ वर्षांनीं शंकरांनीं पार्वतीला सांगितलेलें रामचरित्र रामाचे दरबारांत कुशलवांनीं गायिलें, असें होत आहे ! कालाची ही ओढाताण कवीला आपला ग्रंथ रामाचे दरबारांत गाण्यांत आला हें सांगावयाचें असल्यामुळें झाला आहे. या कालाची संगति लावण्याचा प्रयत्न करावयाचा म्हणजे कालाबरोबर स्वतांची ओढाताण करावयाची आहे !

वाल्मीकींनीं केलेल्या रामचरित्राचा उल्लेख कवीनें केला नसला तरी त्यांनीं आपल्या काव्याला दिलेल्या “ रामायण ” या संज्ञेवरून त्यानें आपल्या ग्रंथाला नांव दिलें आहे. व रामायण शब्दाचा प्रयोग त्यानें कित्येक स्थलीं केलाहि आहे. (१।१।२६; २।४।७५; ४।५।२१; ७।५।१; ७।६।२८) येथें रामायण या शब्दाचा प्रयोग त्यानें रामचरित्र या अर्थीं केला आहे, हें खरें; तथापि या शब्दाचा प्रथम प्रयोग वाल्मीकींनीं आपल्या काव्याला नांव देण्याच्या निमित्तानें केला आहे, हें विसरतां येत नाहीं. कित्येक वेळां तर वाल्मीकींचें रामायण त्याला अभिप्रेत असावें असा भास होतो. रामायण नांवाबरोबर त्याला असलेली “ आदिकाव्य ” ही दुसरी संज्ञा त्यानें आपल्याहि काव्याला दिली आहे. (७।९।७४) संस्कृत वाङ्मयाचा इतिहास ज्याला साधारणपणें माहीत आहे, त्याला आदिकाव्य ही संज्ञा वाल्मीकिरामायणावांचून दुसऱ्या कोणत्याहि ग्रंथाला नाहीं हें माहीत असलें पाहिजे. कारण संस्कृत भाषेतील तें पहिलें छंदोबद्ध काव्य होय. या दृष्टीनेंच महर्षींना “ आदिकवि ” अशी संज्ञा आहे. प्रारंभी जें माहात्म्य दिलेलें आहे, त्यांत तर या रामायणाविषयीं सर्व पुराणांमध्ये श्रेष्ठ असें म्हटलें आहे. म्हणजे तेथें याची पुराणांत गणना केलेली आहे. पुराण-ग्रंथांमध्ये जीं महापुराणें व उपपुराणें सांगितलेली आहेत त्यांत या ग्रंथाचें नांव नाहीं व पुराणाचीं प्रासिद्ध पांच लक्षणें याला लागू पडत नाहींत. तथापि स्वतां कवि आपला ग्रंथ “ आदिकाव्य ” असल्याचें सांगतो व माहात्म्यामध्ये त्याला “ पुराण ” म्हटलें आहे, ही येथें गंमत आहे. आपला ग्रंथ फार प्राचीन अणि वाल्मीकींच्या काव्याहून स्वतंत्र आहे, असें कवीला सुचवावयाचें आहे. व यासाठीं त्यानें हे प्रयत्न केले आहेत; परंतु ते त्याच्या स्वतांच्या कृतीनेंच फसले आहेत,

उपसंहार.

अध्यात्मरामायणाविषयीं येथपर्यंत जें विवेचन केले त्यांत त्याचे कर्त्याविषयीं विचार केलेला नाही आणि समग्र ग्रंथ पाहतां त्यांत त्यानें आपलें नांव दिलेलें नाही. वाल्मीकिरामायणांत महर्षींनीं स्वतां तें काव्य ग्रंथित केल्याचें सांगितलें असून त्याविषयीं प्रथमच त्यांनीं इतिहास दिला आहे. तसेच प्रत्येक सर्गाची समाप्ति करितांना “ इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये ” असा उल्लेख केला आहे. अध्यात्मरामायणांत सर्गसमाप्तीचे वेळीं “ इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे ” असा उल्लेख असतो. म्हणजे त्यानें ग्रंथसमाप्तीचे श्लोकांत जरी आपल्या ग्रंथाला आदिकाव्य म्हटलें आहे, तरी तें प्रत्येक सर्गाचे अंती म्हणाव्याचें धाडस त्यानें केलें नाही. आणि ‘ आर्ष ग्रंथ ’ असाहि उल्लेख तेथें त्याला करवला नाही. वाल्मीकिरामायणाचें अनुकरण या दृष्टीनें वास्तविक त्यानें तसे उल्लेख करावयाचे आणि यासाठीं ते नाहीत याचें महत्त्व आहे. नाही तर उल्लेखाचा अभाव हें कांहीं प्रमाण नव्हे. ग्रंथकाराचें नांव ग्रंथांत मुळींच आलेलें नाही, तथापि तो ग्रंथ व्यासांचा आहे, अर्थां लोकांत समजून आहे. “ संकल्पदिन्यासध्यानजपक्रम ” सांगितलेली जी अध्यात्मरामायणाची प्रत मिळते तींत “ बादरायण ” हे या ग्रंथाचे कर्ते असा निर्देश प्रत्येक सर्गाचे प्रारंभी करण्याचे संकल्पांत असतो, हे खरें; तथापि हा निर्देश बाह्य आहे व यासाठीं त्याला महत्त्व देतां येत नाही. सर्व पुराणें आणि महाभारत हे ग्रंथ व्यासांनीं केलेले आहेत; पण मूळ ग्रंथ त्यांत आधुनिक कवींनीं भर घातल्यामुळे इतके वाढले आहेत की, त्यांत मूळ ग्रंथ कोणता आणि प्राक्षिप्त भाग कोणता याचा विवेक करणें कठीण होऊन राहिलें आहे. सुदैवानें अध्यात्मरामायणांत तसा प्रकार झाल्याचें दिसून येत नाही. उपलब्ध ग्रंथ एकहातीं आहे असें वाटतें. मात्र पुराणांत त्याची जी गणना केल्याचें वर सांगितलें आहे त्यावरून तो व्यासांचे नांवावर मोडत असावा, अशी आमची समजूत आहे.

महाभारत व्यासांचें आहे व त्यांत वाल्मीकींनीं रामायण केल्याविषयीं स्पष्ट उल्लेख आहेत व अध्यात्मरामायणांत तर वाल्मीकींनीं रामायण केलें हें सांगण्याचें टाळण्याचा प्रयत्न करण्यांत आला आहे; तेव्हां हे दोन ग्रंथकार एक

असावेत अशी कल्पना करितां येत नाही. स्वतां महाभारतकार वाल्मीकींचा ग्रंथ प्राचीन मानितात आणि स्वतांच्या या ग्रंथाविषयी कोठें उल्लेख करीत नाही. तेव्हां हा ग्रंथ नंतरचा, हें उघड दिसतें. भागवताचा त्याने अनुवाद केल्याचें वर दाखविलें आहे. त्यावरूनहि श्रीकृष्णनिर्याणानंतर हा ग्रंथ निर्माण झाल्याचें व्यक्त होतें. जांबवानाला वर देते वेळीं त्याशीं द्वापारयुगांत होणाऱ्या युद्धाविषयी जो रामाचे भाषणांत उल्लेख आहे, (७।९।३६) त्यावरूनहि श्रीकृष्णांनीं जांबवानाशीं केलेल्या युद्धाची भागवतांतील कथा कवीला अभिप्रेत आहे असें दिसतें. प्रारंभी जें माहात्म्य आहे त्यांत नारदांचा ब्रह्मदेवाला “प्रस्तुत कलियुगांत लोकांमध्ये दुराचार वाढले आहेत, यासाठीं त्यांच्या उद्धाराचा उपाय कोणता ? ” असा प्रश्न आहे व त्याला उत्तर म्हणून ब्रह्मदेवांनीं नारदांला अध्यात्मरामायणाचें नांव सांगितलें आहे. तेथें हें पुराण शंकरांनीं पार्वतीला प्राचीनकालीं सांगितल्याचें म्हटलें आहे. पण त्याबरोबर त्याचा उदय-प्रकाश-व्हावयाचा आहे, असें सांगितलें आहे. अर्थात् कलियुगारंभ होऊन लोक पापप्रवण झाल्या-नंतर नारदांनीं ब्रह्मदेवांना प्रश्न केला असून त्या वेळीं अध्यात्मरामायण प्रकट झालें नव्हतें, हें निर्विवाद आहे. म्हणजे या ग्रंथाचा काल उतरत उतरत अशा रीतीनें कलियुगाचें प्राबल्य होईपर्यंत आला आहे. माहात्म्यांत आलेल्या कलियुगाविषयीच्या उल्लेखाचें कोणास महत्त्व वाटत नसेल तर अयोध्याकांडांत वामदेवानें नागरिकांला उद्देशून केलेल्या भाषणांत तो आला आहे, तिकडे त्यांनीं दृष्टि द्यावी. “ कलियुगामध्ये रामनामावांचून मोक्षप्राप्तीला दुसरा उपाय नाही, ” (२।५।२७) असें तेथें तो म्हणत आहे. म्हणजे कवीच्या अनवधानतेमुळे रामचरित्राचा काल कलियुगांत येऊं पाहाता आहे. पण रामचरित्राचा काल निश्चित न कळला तरी तें कलियुगांतील नव्हे हें निश्चित आहे व यासाठीं अशा उल्लेखांवरून रामचरित्राचा काल बदलावयाचा नसून कवीचा काल त्यानंतरचा असें म्हणतां येणार आहे.

वाल्मीकिरामायणांत यौवराज्याभिषेकाचे वेळीं राजा दशरथानें प्रजेची संमति मागितल्याचें सांगितलें आहे, व ही संमति नांवाची नसून खरोखरची होती याविषयी पूर्वीं विवेचन केलें आहे. म्हणजे राजसत्तेवर प्रजेच्या अधिकाराची

कल्पना त्या वेळीं राजा व प्रजा या दोहोंमध्ये अनुस्यूत असल्याचें दिसत आहे. या कल्पनेला श्लोके बसून ती दुर्बल कधीं झाली हें कळत नाही; तथापि महाभारतकालीं ती जिवंत होती यांत शंका नाही. भारतीयुद्धानंतर अठरा वर्षांनीं धृतराष्ट्रानें अरण्यवास पत्करिला. त्या वेळीं वनांत जाण्याला त्यानें आपल्या प्रजांची अनुज्ञा मागितली, व ती मिळाली तेव्हां तो अरण्यांत निघून गेला असें आश्रमवासिपूर्वांत वर्णन आहे. अर्थात् प्रजेचा अधिकार यापुढें दीर्घ काल गेल्यावर लोपत लोपत गेला असावा. अध्यात्मरामायणांत प्रजेच्या अधिकाराची ही कल्पनाहि कवीला माहीत असल्याचें दिसत नाही. यौवराज्याभिषेकाचे वेळीं राजानें केवळ वसिष्ठांचें अनुमोदन घेतल्याचें वर्णन केलें आहे. (२।२।४) म्हणजे प्रजेच्या अधिकाराचा लोप झाल्यावर—इतकेंच नव्हे तर त्याविषयीची कल्पनाहि लोप पावल्यावर अध्यात्मरामायणाची रचना झाली असली पाहिजे, हें उघड आहे. अध्यात्मरामायणांत सीताविवाहानंतर जनकानें पाठवणी केल्यावेळीं दिलेल्या देणग्यांत ‘दीनार’ नाण्याचा उल्लेख आला आहे.

इति स्तुत्वा नृपः प्रादाद्राघवाय महात्मने ।

दीनाराणां कोटिशतं रथानामयुतं तदा ॥ १।६।७६ ॥

“ अशा रीतीनें स्तुति केल्यावर जनक राजानें माहात्म्या राघवाला शत-कोटी दीनार व दहा हजार रथ दिले. ”

दीनार हें रोमन नाणें असून तें हिंदुस्थानांत ख्रिस्ती शकाचे आरंभीं आलें असें म्हणतात. अर्थात् त्याचा उल्लेख असलेला हा ग्रंथ त्यानंतरच्या काला-तला हें उघड आहे. शाकटायनाचे उणादिसूत्रांत दीनार या शब्दाची व्युत्पत्ति दिलेली आहे व शाकटायन तर निरुक्ताचे पूर्वीचा आहे. तथापि दुसऱ्या कोण-त्याहि प्राचीन ग्रंथांत त्याचा उल्लेख नाही; शब्द पाहूं गेलें तर तो रोमन दिसतो. तेव्हां उणादि सूत्रांतील उल्लेखावरून विरुद्ध अनुमान करतां येत नाही.

प्रसिद्ध साधुवर्य विद्वच्छिरोमणि एकनाथ यांनीं आपल्या भावार्थरामायणांत निरनिराळ्या रामायणांविषयीं एके स्थलीं माहिती दिली असून तींत प्रस्तुत रामायणाविषयीं पुढीलप्रमाणें आपलें मत दिलें आहे—

जें कां अध्यात्मरामायण । रामायणींचे वेंचे काढोन ।

केलें आधुनिक निरूपण । ऋषिकृत जाण तें नव्हे ॥ अरण्य २०।१५१ ॥

एकनाथांचा हा अभिप्राय महत्वाचा आहे. यांत त्यांनीं या काव्याचा कर्ता कोण, किंवा त्याची रचना कधी झाली, हें सांगितलें नाहीं हें खरें; तथापि तो ग्रंथ व्यासांचा नसून नंतर झालेल्या कोणातरी कवीचा आहे, असें तो ग्रंथ वाचून आमचें जें मत झालें त्याला त्यांचें मत पोषक आहे, व यासाठीं तें आम्हीं येथें उद्धृत केलें आहे. नाथांनीं या ग्रंथाविषयीं अधिक माहिती दिलेली नाहीं. ही माहितीहि त्यांना परंपरेनें कळली असावी असें वाटतें आणि त्यांनाहि कवीचें नांव माहीत नसल्यामुळें त्यांनीं ग्रंथ आर्ष नव्हे, इतकें सांगून आटोपतें घेतलें आहे.

अध्यात्मरामायण हा ग्रंथ आर्ष नसल्यामुळें त्याचें प्रामाण्य एका प्रकारें कमी झालें आहे, हें खरें; तथापि ग्रंथ आर्ष नसतां व एकनाथांचे वेळीं कित्येकांना तरी त्याचें हें स्वरूप कळलें असतां नंतरच्या काळांत त्यानें स्वतांचे सामर्थ्यावर आर्ष ग्रंथासारखी लोकमान्यता संपादन केली ही गोष्ट कौतुकास्पद होय, यांत शंका नाहीं. नाथांचे कालींहि त्याचा प्रसार लोकांत असावा, असें वाटतें; व यासाठीं त्यांनीं त्यांना माहीत असलेलें त्याचें स्वरूप एका ओवींत प्रकट करून ठेविलें आहे. रामायण व भागवत या दोनहि ग्रंथांचा लोकांत प्रसार फार व या कवीनें कथेपुरता रामायणाचा व अध्यात्मविषयापुरता भागवताचा अनुवाद करून या दोन ग्रंथांचा सुंदर संयोग करण्याचा यशस्वी प्रयत्न केल्यामुळें आणि ग्रंथ आटोपशीर असल्यामुळें त्याचा प्रसार झपाट्यानें झाला. ग्रंथ आर्ष आहे अशी समजूत प्राचीन कालापासून लोकांत आहे व तीहि त्याचा प्रसार होण्यास व त्याविषयीं आदर वाटण्यास कारण आहे, हें खरें; तथापि कवीनें नवीन व स्वतंत्र मत प्रतिपादन केलें नसल्यामुळें त्यापासून लोकांचें अहित झालें नाहीं. वाल्मीकिरामायणाचा अनुवाद करितांना तर कवीनें कित्येक स्थली लोकांतील समजुतीलाहि मान दिला आहे. रावणाचें दहा तोंडांचें व वीस हातांचें भयंकर स्वरूप वाल्मीकिरामायणांत फार थोडें आलें आहे; ब्रह्मतेक वर्णन एक मस्तक व दोन हात असल्याविषयीं आहे. लोकांतील समजूत

तर त्याचें स्वरूप भयंकर होतें, अशी आहे. या बाबींत कवीनें वाल्मीकींचा अनुवाद न करितां लोकांतील समजुतीला अनुसरून वर्णन केलें आहे. रावणाला दोन नेत्र असल्याचें अर्थात् मुख एक असल्याचें वर्णन आम्हांला या ग्रंथांत एके स्थलीं (६।११।१६) मात्र आढळले. लोकांतील समजुतीशीं विरुद्ध असलेले हें वर्णनहि कवीनें मूळ ग्रंथाचें परीक्षण करून बुद्ध्या केलें किंवा काय याची शंका आहे. कारण कित्येक स्थलीं सामान्य तारतम्य न ठेवितांहि त्यानें वर्णन केलें आहे. रामाचा निरोप कळल्यावर सुग्रीवाचा मद उतरून तो व लक्ष्मण दोघे रामाचे निवासस्थानाकडे आले. त्याविषयी वर्णन करितांना वाल्मीकिरामायणांत ते शिबिकेतून आल्याचें लिहिलें आहे; (४।३८।१६) आणि तो प्रदेश पर्वतमय आहे हें लक्षांत घेतां, तें युक्त दिसतें. पण अध्यात्मरामायणामध्ये ते रथांतून आल्याचें वर्णन केलें आहे. (४।६।३) अर्थात् सर्वत्र मूळ ग्रंथ कवीनें सूक्ष्म दृष्टीनें पाहिला असें म्हणवत नाहीं. तथापि कथेचा संदर्भ त्यानें कोठेंहि सोडिला नाही व रामकथा लोकांपुढें साकल्यानें एकदम राहण्यास त्याच्या ग्रंथाचें मोठें साहाय्य झालें आहे, यांत शंका नाही. रावणवधानंतर सीता पुढें आली असतां रामानें तिला उद्देशून जें भाषण केलें तें रामाच्या तोंडीं शोभण्यासारखें नसल्याविषयी गुणदोष-विवेचन करितांना आम्हीं लिहिलें आहे. येथें कवीनें तें भाषण मुळींच न देतां “अवाच्य” (६।१२।७५) भाषण केलें असें मोघम सांगितलें आहे व अशा रीतीनें आमच्या म्हणण्यास पर्यायानें त्याची संमति मिळाली आहे. येथें तें भाषण न देण्यांत त्याची सहृदयता व्यक्त होत आहे, आणि सर्व ग्रंथ इतका सर्वांगसुंदर होण्यास त्याचा हा गुण कारण झाला आहे. या कवीचें नांव किंवा चरित्र लोकांस परिचित नसावें हें मात्र वाङ्मयाचें व लोकांचें दुर्दैव होय.

१६ आनंद-रामायण.

हें रामायण वाल्मीकींचें म्हणून प्रसिद्ध असून याचीं कांडें ९ आहेत. सर्व कांडांचे सर्ग १०९ असून ग्रंथसंख्या १२, २५२ आहे. सर्व ग्रंथ शंकरपार्वती यांमधील संवादरूपानें सांगितला असून दुसऱ्या कांडाचे तिसऱ्या सर्गापासून रामदास व विष्णुदास यांचा उपसंवाद आहे. नांवाप्रमाणें या ग्रंथांत सर्व रामचरित्र आलें आहे; तथापि पहिलें सारकांड यांत वाल्मीकिरामायणाचें सार आलें

असून पुढील सर्व कथाभाग प्रायः नवा आहे. यासाठी त्याविषयी माहिती प्रथम संक्षेपाने देऊ.

प्रथमच्या सारकांडांत वाल्मीकिरामायण संक्षेपाने आल्याचे वर सांगितले आहे; तथापि त्यांत सर्व कथा आली आहे असे नाही. काही कथा गाळल्या आहेत तर काही नवीन सांगितल्या आहेत. सूर्यवंशातील पुरुषांची नामावलि प्रथम देऊन पुढे दशरथकौसल्येचे विवाहाची कथा सांगितली आहे व पुढे रामचरित्राला प्रारंभ केला आहे. वाल्मीकिरामायणाचे सात कांडांतील कथा याचे तेरा सर्गांत आली आहे. रावणवध करून सीतेसह राम परत आल्यावर त्याला राज्याभिषेक झाला व त्याचे अभिनंदन करण्याकरितां अगस्त्यऋषि आले; आणि त्यांनी त्याला रावणादिकांचे पूर्वीचे इतिहास सांगितले; इतकी कथा निरूपण करून तेराव्या सर्गाची व त्याबरोबर सारकांडाची समाप्ति झाली आहे. म्हणजे वाल्मीकिरामायणाचे उत्तरकांडांतील प्रारंभीच्या ४० सर्गांतील विषय यांत आला आहे.

दुसऱ्या कांडाचे नांव यात्राकांड असे असून त्यांत प्रथम वाल्मीकींचे रामायणाविषयी माहिती दिली आहे व ती प्रारंभीच्या दोन सर्गांत आली आहे; पुढे रामाने केलेल्या चारी दिशांकडील तीर्थयात्रेचे वर्णन सात सर्गांत आले आहे. यात्रावर्णन करितांना प्रायः क्षेत्रांचीं नावे व तेथे रामाने काय काय केले ते संक्षेपाने सांगितले आहे.

तिसऱ्या कांडाचे नांव यागकांड असे असून याच्या ९ सर्गांत रामाचे विलासांचे प्रायः निरूपण आहे.

पांचव्या कांडाचे नांव जन्मकांड असे असून त्याचे सर्ग ९ आहेत. सीता गर्भिणी होऊन तिला वनांत जाण्याची इच्छा झाली व पुढे तिजविषयीचा अपवाद रामाला कळला, त्यानिमित्त रामाने तिचा त्याग केला; अरण्यांत गेल्यावर ती वाल्मीकींचे आश्रमी राहिली; तिला कुश नामक पुत्र झाला. या पुत्राला पाळण्यांत ठेवून सीता तमसा नदीवर जात असतां मध्येच परत आली व मुलाला कडेवर घेऊन नदीवर गेली. वाल्मीकींना हे कळले नाही व पाळण्यांत मूल नाही असे पाहून त्यांनी लव्हाळ्याचे एक बालक निर्माण करून ते पाळण्यांत

ठेविलें. हाच सीतेचा दुसरा पुत्र लव होय. सीतेकरितां लवानें अयोध्येच्या उप-
वनांतील सुवर्णकमलें हरण करून आणिलीं व यानिमित्त त्याचा तेथील रक्ष-
कांशीं संग्राम झाला. हा बालक वाल्मीकींचा शिष्य असल्याचें कळल्यावरून
रामानें त्यांना यज्ञाकरितां म्हणून बोलाविलें व त्याप्रमाणें ते सीता व तिचे दोन
पुत्र यांसह तिकडे गेले. यज्ञाचे वेळीं प्रथम दिवशीं कुशलवांनीं विलासकांडा-
पर्यंत रामायणाचें गायन केलें. दुसरे दिवशीं अयोध्येजवळच्या ज्या पर्णकुटींत
वाल्मीकि उतरले होते तेथें अश्वमेधाचा श्यामकर्ण परत येत असतां आला व
लवानें धरून ठेविला, यानिमित्त रामादिकांचें त्या बालकांशीं युद्ध झालें. युद्धांत
जय येत नाहीं असें पाहून रामानें हे बालक कोणाचे याचा शोध करण्यासाठीं
आपल्या मंत्र्याला वाल्मीकींकडे पाठविलें. त्यांनीं जन्मकांड ऐकल्यावर तें कळेल
असें त्याला उत्तर दिलें व कुशलवांना परत बोलाविलें. दुसरे दिवशीं जन्म-
कांडाचें गायन होऊन सर्व उलगडा झाल्यावर सीतेनें दिव्य केलें. मात्र सीता
भूतलांत प्रविष्ट होत असतां राम क्रुद्ध झाल्याचें पाहून भूमातेनें तिला पुनः
रामाचे स्वाधीन केली, हें यांत विशेष आहे. याप्रमाणें कथा आठ सर्गांत
सांगून पुढील नवव्या सर्गांत लक्ष्मणादि बंधूंना दोन दोन पुत्र झाल्याचें
सांगितलें आहे.

सहाव्या कांडाचें नांव विवाहकांड असें सांगून त्यांत आठहि राजपुत्रांचे
विवाहांचीं वर्णनें आहेत. सर्गसंख्या ९ आहे.

सातव्या कांडाचें नांव राज्यकांड असें असून त्याचे दोन भाग आहेत.
प्रत्येकाचे सर्ग १२ आहेत.

आठव्या कांडाचें नांव मनोहरकांड असें असून त्याचे सर्ग १८ आहेत.
यांत रामाची उपासना, मंत्र, जप वगैरे यांची माहिती व त्यांचीं फलें सांगि-
तलीं आहेत.

नवव्या कांडाचें नांव पूर्णकांड असें असून त्याचे सर्ग ९ आहेत. रामाचें
हस्तिनापुरीं गमन व स्वर्गारोहण या कथा यांत आल्या आहेत.

वाल्मीकिरामायणाशीं तुलना.

आनंद रामायण वाल्मीकींनीं केल्याचें त्यांत स्पष्ट सांगितलें आहे. ग्रंथान्ता

प्रारंभ “वाल्मीकिरुवाच” असा केलेला आहे व प्रत्येक सर्गाची समाप्ति “ इति श्रीशतकोटिरामचरितांतर्गत श्रीमदानंदरामायणे वाल्मीकिये ” अशी केली आहे, म्हणजे “ वाल्मीकिरुवाच ” या उपक्रमाने कोणाचे समाधान होत नसेल, तर समाप्तीने शंका दूर होण्यासारखी आहे. नऊ कांडांतील कथानकाचे जे सार पूर्वी दिले आहे, तेवढे पाहिले तरी यांतील कथाभाग बहुतेक अपूर्व आहे, असे वाचकांस कळून येईल. वाल्मीकिरामायणांतील कथाभाग या रामायणाचे पहिले व पांचवे अशा दोन कांडांत आला आहे. आणि रामायणाचे उत्पत्तीची कथा दुसऱ्या कांडाचे प्रारंभी आली आहे. दोन ग्रंथांतील कथाभागाची तुलना करावयाची म्हणजे आनंदरामायणांतील उपरिनिर्दिष्ट काय तो कथाभाग वाल्मीकिरामायणाशी तुलना करण्यासारखा आहे; कारण बाकी कथाभाग प्रायः सर्व नवा आहे, म्हणजे वाल्मीकिरामायणाचे ते एक परिशिष्ट आहे. दोन ग्रंथांची तुलना करून गेले तर मुख्य कथा स्थूलतः सारखी आहे, असे म्हणण्यास अडचण नाही. भेद काय तो वर्णनांत आहे; पण तो महत्त्वाचा आहे व यासाठी तशी तुलना करणे अवश्य आहे.

यात्राकांडाचे प्रारंभी रामायणाचे उत्पत्तीची कथा आहे. यांत वाल्मीकिनारादांचा संवाद न देतां एकदम क्रौंचवधाची कथा सांगितली आहे. ही कथा दोन ग्रंथांत बहुतेक शब्दशः सारखी आहे. ब्रह्मदेवांची वाल्मीकींना झालेली आज्ञा सांगतांना पुढील श्लोक या ग्रंथांत वाल्मीकिरामायणाप्रमाणेच आहे:—

वृत्तं कथय धीरस्य यथा ते नारदाच्छ्रुतम् ।

वा. रा. १।२।३२॥ आ. रा. २।१।३४.

“ नारदाकडून श्रवण केल्याप्रमाणे बुद्धिप्रेरक रामाचे चरित्र कथन कर. ”

म्हणजे नारदांशी वाल्मीकींचा संवाद झाल्याचे येथे सांगितले नसले तरी ग्रंथकाराला ती कथा येथे अभिप्रेत आहे, असे म्हणणे भाग आहे. निषादाला उद्देशून महर्षींनी श्लोकरूप शाप म्हटल्यावर याच वृत्तांत समग्र रामायणाची रचना करण्याचे मनांत आल्याचे ज्या श्लोकांत सांगितले आहे, तो दोन ग्रंथांत एक आहे. (वा. रा. १।२।४१, आ. रा. २।१।४३) पण या श्लोकांतील महर्षींच्या भावनेविरुद्ध नानाविध वृत्तांत रामायणाची रचना केल्याचे ज्या श्लो-

कांत ध्वनित केलें असून, जो या विसंगततेनिमित्त आमच्या मते प्रक्षिप्त आहे, तो आनंदरामायणांत थोड्या फेरानें आला आहे. वाल्मीकिरामायणांतील हा श्लोक पुढीलप्रमाणें आहे:—

उदार वृत्तार्थपदैर्मनोरमै-

स्तदाऽस्य रामस्य चकार कीर्तिमान् ।

समाक्षरैः श्लोकशतैर्यशस्विनो

यशस्करं काव्यमुदारदर्शनः ॥ ॥१२॥४३॥

“ (ब्रह्मदेवाची आज्ञा झाल्यावर) उदारचरितबोधक पदें व सम अक्षरें ज्यांमध्ये आहेत, अशा शेंकडों मनोहर श्लोकांच्या योगानें उदारबुद्धि व कीर्तिमान् वाल्मीकिमुनींनीं यशस्वी रामाची कीर्ति वृद्धिंगत करणारें काव्य निर्माण केलें. ” हाच श्लोक आनंदरामायणांत मात्र पुढीलप्रमाणें बदलून घातलेला आहे.

समाक्षरैः श्लोकवरैर्यशस्विनो

मुनिः स काव्यं शतकोटिसंमितम् ॥

म्हणजे तिसऱ्या चरणांत “ श्लोकशतैः ” (शेंकडों श्लोकांचे योगानें) असें पद होतें, त्याचे स्थानीं “ श्लोकवरैः ” (सुंदर श्लोकांचे योगानें) असें पद घातलें आणि पुढील चरण बदलून काव्याची ग्रंथसंख्या शतकोटि असल्याचें सांगितलें. प्रत्येक सर्गाचे समाप्तीला “ शतकोटिरामचरित ” म्हणून जो उल्लेख असतो, त्याचा उगम अर्थात् या श्लोकांत आहे. वाल्मीकिरामायणाशीं असलेलें वरील सादृश्य पाहिलें असतां कवीचा ‘ शतकोटि ’ हा आवडता शब्द त्यानें येथें ग्रथित केला व पुढेंहि योजिला असून, तत्त्वदृष्ट्या याहून त्याला महत्त्व देतां येण्यासारखें नाहीं, हें उघड आहे.

रामचरिताला प्रारंभ या ग्रंथांत दशरथकौसल्येचे विवाहापासून झाला आहे. ही कथा विस्तृत असून सर्व नवी आहे. अहल्या शिला होऊन पडली होती, तिचा उद्धार रामानें केल्याचें यांत वर्णन आहे. सीताविवाहाची कथा स्वयंवर म्हणून यांत सांगितली असून विस्तृत आहे. स्वयंवराकरितां अनेक राजे आले, त्यांबरोबर रावण आला असून धनुष्य सज्ज करीत असतां तें त्याचे उरावर पडल्याचें सांगितलें आहे. स्वयंवराची योजना होऊन गेल्यावर जनकाची विश्वा-

मित्रांशीं गांठ पडून सीतेचा रामाशीं विवाह करण्याचा त्याचा निश्चय झाला व पित्याने केलेला पण रामाकडून पुरा होऊन तो आपल्याला पति मिळावा, म्हणून सीतेने चवदा वर्षे वनवासाचा नवस केल्याचें यांत वर्णन केले असून सीतेच्या नवसाचे निमित्तानें कवीनें ही पुढील वनवासाची योजनाच केली आहे. स्वयंवरकथनाचे निमित्तानें यांत जनकाचे मुखानें सीतेच्या उत्पत्तीची एक अद्भुत कथा सांगण्यांत आली आहे. यांतील विवाहसमारंभ पांच दिवस चालला असून सर्व सोहळ्यांचें यथास्थित वर्णन केलेलें आहे. पुढें दिवाळसणानिमित्त सर्व मंडळी जनकाकडे आली असून, स्वयंवराचे वेळीं निराश होऊन परत गेलेल्या राजांनीं या प्रसंगीं त्यांजवर स्वारी केल्याचें यांत सांगितलें आहे. या युद्धांत भरत मूर्च्छित झाला असतां जवळ असलेल्या मुद्गलकृष्णोंचे आश्रमांतून रामानें संजीवनी आणवून त्याला सावध केला आहे. या निमित्तानें मुद्गल व दशरथ यांची भेट होऊन मुनींनीं राजाला रामाचें खरें स्वरूप सांगितलें आहे. दशरथानें रामाला यौवराज्याभिषेक करण्याचें ठरविलें, त्या वेळीं पौरजनपदांची संमति घेतल्याचें यांत सांगितलेलें नाहीं. वनवासाला प्रारंभ माघ शु. १५ ला झाला आहे व प्रत्यागमन माघ शु. ४ ला झालें आहे. रामाचा मुक्काम दंडकारण्यांत ९ वर्षे व पंचवटींत ३॥ वर्षे सांगितला आहे. खरादिकाचें निवासस्थान त्र्यंबक म्हटलें आहे. सीतेच्या अपहारानंतर पार्वती सीतेच्या रूपानें रामाकडे आली व तिचें खरें स्वरूप ओळखून रामानें तिला वंदन केले आहे. रामबाणानें वालि विद्ध होऊन पडला असतां त्यानें आपली पत्नी तारा हिला सुग्रीवाशीं रत होण्याची स्वतां आज्ञा केली आहे. सेतुबंधाचे वेळीं शिला समुद्रावर तरूं लागल्या व राम हीं अक्षरें दोन शिलांवर लिहूं लागल्यावर त्या एकमेकांस चिकटून राहूं लागल्या असें वर्णन आहे. सेतुबंधाचे निमित्तानें रामेश्वराचे स्थापनेची कथा आली आहे. रावणाशीं युद्ध झालें त्या वेळीं ऐरावण, मैरावण * व त्यांची पत्नी यासंबंधाची प्रसिद्ध दंतकथा यांत साकल्यानें

* लोकांमध्ये यांची नांवें अहिरावण व सहिरावण अशीं प्रसिद्ध आहेत. आनंदरामायणांतील नांवें वरीलप्रमाणें आहेत. रावण आपल्या दूतांना त्यांकडे जाण्याची आज्ञा करितांना सांगतोः— (पहा पृ. ४१५)

आली आहे. इंद्रजिताची स्त्री सुलोचना हिजविषयींची प्रसिद्ध कथा यांत आहे. परत येते वेळीं रामानें धनुष्याचे अग्राचा प्रहार करून शंभर काठ्या सेतु तोडून टाकिला आहे. रामानें केलेला सीतेचा त्याग व पुनः स्वीकार या विषयींची कथा अगदीं अपूर्व असून तिचेविषयीं माहिती वरील संक्षेपांत आली आहे.

आनंदरामायणाचा विशेष-भविष्यकल्पना

आनंदरामायणाचा वाल्मीकिरामायणाशीं तुलना करण्यासारखा कथाभाग फार थोडा आहे व तेवढ्यांतहि दोन ग्रंथांची एकवाक्यता नाही, हें वर दाखविलें आहे. ही तुलना करितांना आनंदरामायणाचा जो कांहीं विशेष अनुभवाला येतो तो त्यांतील कथानकाची अद्भुतता हा होय; व अवशिष्ट भागांतहि तो सर्वत्र व्यापून राहिला आहे. अथपासून इतिपर्यंत सर्व कथानक भविष्यकालीं होणारें म्हणून सांगितलें आहे. इतकेंच नव्हे तर मध्यंतरीं आलेल्या उपकथांमध्येहि भविष्यज्ञानाचा कांहीं तरी संबंध सांगितलेला आहे. थोडक्यांत सांगायचा तर या ग्रंथाला “ आनंदरामायण ” असें नांव देण्यापेक्षां कवीनें “ भविष्यरामायण ” असें नांव दिलें असतें तर उचित झालें असतें असें म्हणतां येईल. उत्तरकांडाचे प्रारंभीं दशरथकौसल्या यांचे विवाहाचें वर्णन करितांना रावणानें त्याला विघ्न आणिल्याचें सांगितलें आहे व त्यांना होणाऱ्या पुत्रापासून आपल्याला मृत्यु येणार असें त्याला ब्रह्मदेवाकडून कळलें, असें त्याला कारण दिलें आहे. या वेळीं ब्रह्मदेवाला रावणाचा “ आपणाला मृत्यु कोणापासून येईल ? ” असा प्रश्न दिला आहे. आणि त्यांच्या विवाहाला विघ्न करून आपला मृत्यु टाळण्याचा प्रयत्न करणारा रावण पुढें तीं दोघे त्याच्या हातीं सांपडलीं असतां ब्रह्मदेवाच्या सांगण्यावरून सोडून देत आहे. बरें, पुढील भविष्य इतकें अचुक जाणणारा ब्रह्मदेव रावणादिकांपासून पीडा होऊन भूमीला भार झाला असतां विष्णूला अवतार घेण्याविषयीं प्रार्थना करण्या-

गच्छध्वं त्वरितं दूताः पाताले तौ महाबलौ ।

ऐरावणो महादैत्यस्तथा मैरावणो महान् ॥१२०॥७३॥

“ हे दूत हो ! पातालामध्ये महापराक्रमी असे ऐरावण व मैरावण नांवाचे महादैत्य आहेत, त्यांकडे तुम्ही सत्वर जा. ”

करिता गेलाच आहे. जनकानें सांगितलेल्या सीतेच्या वृत्तांतांत, दशरथ व मुद्गळ मुनि यांचे संवादांतहि भविष्यज्ञानाचा चमत्कार आहे. स्वतां वाल्मीकींनीं रामाशीं त्यांची भेट झाली असतां रामाचें भावीचरित्र आपण पूर्वीं रचिल्याचें सांगितलें आहे. (७।१३।१०२) व तेथें ' शतकोटि ' हा कवीचा आवडता शब्द योजिलेला आहे. रामायणरचनेचा इतिहास यात्राकांडाचे प्रारंभीं दिला असल्याचें पूर्वीं सांगितलें आहे; व यांतहि भविष्यज्ञानाचें सामर्थ्य प्रकट करण्यास तो विसरला नाहीं. पण भविष्यज्ञानाचें वर्णन करण्याचे भरांत कवीनें परस्परविरुद्ध विधानें करून वस्तुस्थिति मात्र व्यक्त करून ठेविली आहे. रामायणाविषयी माहिती देतांना यात्राकांडांत सांगितलें आहे कीं, " वाल्मीकींनीं शतकोटि रामायण ग्रथित केल्यावर देवदानवादि सर्व लोक तें आपण नेणार म्हणून भांडूं लागले असतां विष्णूनें त्या काव्याचे तीन भाग करून सर्वांना वांटून दिले; या वेळीं भारतवर्षाचे वांट्यास आलेल्या रामायण काव्यावरून पुढें व्यासमुनि अठरा पुराणें व महाभारत रचील; ऋषींकडून रामायणाचा हा भाग विध्वस्त झाला असतां व्यास पुनः सात कांडांचा व चौवीस हजार श्लोकांचा ग्रंथ निर्माण करून त्याचें रक्षण करील. " (२।२) ही माहिती शंकरपार्वती याच्या संवादांत आली आहे. अर्थात् शतकोटि रामायणाचें सार सांगणारा हा ग्रंथ त्या वेळीं झालेला नव्हता. म्हणजे आधीं शतकोटि रामायणाची रचना, पुढें रामचरित्र, नंतर शंकरपार्वतीचा प्रस्तुतचा संवाद, आणि यानंतर रामायणावर व्यासांनीं केलेला सारभूज सप्तकांडात्मक ग्रंथ, असा हा क्रम आहे. रामायण ग्रंथ शतकोटि—अर्थात् विशाल—म्हणून त्याचें आकलन करितां यावें यासाठीं व्यास त्याचा संक्षेप करील असें येथें भविष्य वर्तविलें आहे; तर स्वतां शंकर हें भविष्य वर्तवितांना आपण रामायणाचें सार सांगतो म्हणतात. तेव्हां हें सार असतांना पुढें व्यासांनीं खटाटोप कां करावा ? यात्राकांडांतील कथेचा उपक्रम करितांना शतकोटि रामायणाचें हें सार पुढें रामदास विष्णुदासाला सांगेल असें म्हटलें आहे. (२।२।७६) आणि पुढील सर्व ग्रंथ यांच्या संवादांत सांगितला आहे. अर्थात् या वेळीं हा पुढील ग्रंथ व्हावयाचा होता, हें उघड आहे; आणि रामाच्या दरबारांत कुशलवांनीं गायिलेल्या रामायणांत या संवादांतील जन्म-

कांडापर्यंत ग्रंथ त्यांनीं म्हटल्याचें स्पष्ट लिहिलें आहे. रामायणाचे भाग व्यास करितील, वगैरे भविष्य रामापुढें वाल्मीकींनीं सांगितल्याचें यांत वर्णन करितांना तर स्वतां त्यांनीं “पूर्वीं व्यासांनीं शतकोटि रामायणाचे विभाग केले,” (७।१३।१०७) असें तेथेंच विधान केलें आहे. सारकांड हें वाल्मीकिरामायणाचें सार म्हणून सांगितलें आहे (२।२।७१) व पुढील ग्रंथहि त्याचेंच सार म्हटला आहे ! याचा मेळ कसा घालावयाचा ? सर्व ग्रंथ सार म्हणतां येईल, पण त्यांतील एक भाग सर्व ग्रंथाचें सार कसा म्हणावयाचा ? रामायण रचनेची कथा सांगतांना कौचवधाचा वगैरे सर्व इतिहास दिला आहे व तो सर्व वाल्मीकिरामायणाशीं बहुतेक अक्षरशः जुळत आहे, हें पूर्वीं सांगितलेंच आहे. नारदांशीं वाल्मीकींचा झालेला संवाद कवीनें गाळला आहे. तथापि त्याचा उल्लेख कवीची दृष्टि चुकवून वाल्मीकिरामायणाचा अनुवाद करितांना राहून गेला आहे व त्याबरोबर ब्रह्मदेवाची वाल्मीकींला जी आज्ञा झाली आहे तींत वाल्मीकिरामायणांतील एक श्लोक (१।२।३३) जशाचा तसा (आ. रा. २।१।१३५) आला आहे व त्यांत “रामाचें झालेलें चरित्र ” असे स्पष्ट शब्द आहेत. मग झालेलें चरित्र सांगितल्यास तें भविष्य कसें म्हणतां येईल ?

रामायणरचनेच्या इतिहासांत शतकोटि रामायणापासून व्यास पुढें अठरा पुराणें निर्माण करतील असें भविष्य केलें असल्याचें वर सांगितलें आहे. शंकर-पार्वतीच्या संवादांत हें भविष्य आलें आहे. (२।२) रामाचें प्रत्यक्ष चरित्र झाल्यावरचा हा संवाद आहे, हें उपक्रमावरून दिसत आहे. वाल्मीकींनीं रामाची गांठ पडली असतां रामायणाविषयीं जी माहिती त्याला सांगितली आहे, तींत तर रामायणावरून अठरा पुराणें व्यासांनीं केल्याचें सांगितलें आहे. (७।१३।९५; अष्टादशपुराणानि तथोपपुराणानि च कृतानि) रामायणाची रचना वाल्मीकींनीं रामजन्मापूर्वीं आधीं केल्याची कल्पना गृहीत धरिली तरी राम व वाल्मीकी यांची भेट झाल्यावेळीं पुराणांची रचना होऊन गेल्याचें यावरून स्पष्ट होत आहे आणि राम दिवंगत झाल्यावर झालेल्या शंकरपार्वतीच्या संवादांत पुराणाची रचना पुढें होणार असल्याचें भविष्य सांगितलें आहे. यांची संगति लावण्यास पुढें कोण वाल्मीकि व्हावयाचे आहेत, हें कळत नाहीं.

सीतात्यागाची कथा [५।३] पुढे आली असून रामाने यात्रा केल्या त्यांचे वर्णन पूर्वी आले आहे. [२।५-९] यात्रेच्या वर्णनाचे प्रसंगाने सीता जेथे पुढे भूमिप्रवेश करणार त्या स्थानी रामाने तीर्थ निर्माण केल्याचे सांगितले आहे. [२।६।१२६] म्हणजे कवीबरोबर चरित्रनायकाचे भविष्य जाणण्याचे सामर्थ्य प्रकट केले आहे; आणि इकडे तोच राम, एकाद्या प्रसंगी काय करावे असा विचार पडला असता वाल्मीकींना बोलावून, त्यांनी लिहिलेल्या स्वतांच्या चरित्रांत या वेळी आपण काय केल्याचे सांगितले आहे त्याचा शोध करित असल्याचा दाखविला आहे. [७।१३] तेव्हां हे प्रदर्शन कवीच्या सामर्थ्याचे का रामाच्या सामर्थ्याचे समजावयाचे हे कळत नाही !

भविष्यकल्पनेच्या या भरांत उत्पन्न होणारी विसंगतता कवीच्याहि लक्षांत आली नाही असे नाही. शंकरपार्वतीच्या संवादांत त्याने पार्वतीच्या तोंडीं एक प्रश्न घालून शंकरांकडून त्याचे उत्तर वदविले आहे. पार्वती रामायण सांगत ऐकल्यावर शंकरांना विचारिते, “ हे देवा, ज्या वेळी वाल्मीकींनी रामायण केले त्या वेळी ज्या रामदासविष्णुदासांचा आपण संवाद सांगितला ते कोठे होते ? ” [९।९।७४] यावर शंकरांनी “ रामाचे चरित्र ज्याप्रमाणे वाल्मीकींनी पूर्वी लिहिले त्याप्रमाणे हा संवादहि त्यांनी पूर्वी लिहिला ” असे उत्तर देऊन तिचे समाधान केले आहे. शंकरांनी दिलेले उत्तर ऐकून तिचे समाधान झाले असे तेथे लिहिलेले नाही. पण त्यावर तिने प्रश्न विचारिला नाही, त्यावरून तसे मानणे भाग आहे. वाल्मीकींनी रामजन्मापूर्वी रामायणाची रचना केली ही कवीची मूळ कल्पना असून तिच्या दृढतेसाठी रामदासविष्णुदास यांच्या भावी संवादाची त्याने योजना केली आणि कोणीहि त्याविषयी शंका घेऊं नये म्हणून शंकरपार्वतीच्या संवादांत त्यावर विवरण करून ठेविले आहे. पण यामुळे “ गंडस्योपरि पिटकः संवृत्तः ” [गळवावर पुटकुळी] या न्यायाने त्याची कल्पना चिघळत मात्र गेली आहे. ग्रंथाचा उपक्रम करितांना शंकरांनी पार्वतीला रामाचे चरित्र झालेले म्हणूनच सांगण्यास सुरवात केली आहे व प्रथम-कांडाची समाप्ति करितांना रामाने अकरा हजार वर्षे राउय केल्याचे सांगितले आहे. अर्थात् भविष्यकल्पनेची बाधा कवीला येथपर्यंत झालेली नाही. पुढील

कांडाला प्रारंभ करितांना भविष्याची कल्पना कवीला आली व तीस अनुसरून रामदासविष्णुदासांच्या संवादाची योजना करून वरीलप्रमाणें त्यानें ग्रंथाचा उप-संहार केला आहे. रामदासविष्णुदासांचा हा संवाद शंकरपार्वती यांच्या संवादांतील अंगभूत आहे व यामुळे रामाचें झालेलें चरित्र म्हणून सांगण्याला शंकर प्रारंभ करितात व रामाचे राहिलेलें चरित्र सांगतांना मात्र ते भावी म्हणून सांगतात, अशी अनवस्था त्यांच्या भाषणांत उत्पन्न होत आहे. रामदास व विष्णुदास यांचा संवाद मात्र भावी, असें फार तर यात्राकांडांतील उपक्रमावरून म्हणतां आलें असतें; पण रामाचें सर्व चरित्र त्यांचे संवादरूपानें वाल्मीकींनीं त्या दोघांच्या व रामाच्या पूर्वी लिहून ठेविलें असें कवीला दाखवावयाचें होतें व यासाठीं त्यानें पार्वतीच्या तोंडून शंका वदवून त्याची स्पष्ट नोंद केली आहे; आणि वाल्मीकीचें भविष्यज्ञानाचें सामर्थ्य प्रकट करितांना विवरण दिलें नसतें तर रामचरित्र होऊन गेलेलें व संवाद मात्र भावी असें झालें असतें; आणि मग त्या व्यक्तीला तादृश्य महत्त्व नसल्यामुळे त्यांत स्वारस्य राहिलें नसतें; व या दृष्टीनें कवीनें ही योजना केली असावी. पण कांहीं असलें तरी हें अनुमान आहे व कवीचे ठायीं ही दूरदृष्टि कल्पावी तर वरील अनवस्था त्याच्या लक्षांत आली नाहीं, यामुळे तिजवर विरजण पडलें आहे.

वाल्मीकींच्या प्रसिद्ध सप्तकांडात्मक रामायणाशीं प्रस्तुत ग्रंथाचा कित्येक स्थलीं विरोध येतो व हा आक्षेप आपल्या ग्रंथावर येणें संभवनीय आहे असें पाहून कवीनें त्याचें निरसन करण्याचा प्रयत्न केला आहे. रामायणसमाप्तीचे वेळीं विष्णुदासानें “आपण पूर्वी कोणा ऋषीचे मुखांतून ऐकलेलें गमचरित्र प्रस्तुतच्या रामचरित्राहून बरेंच भिन्न आहे.” (९।७।२७) असें सांगून, असा भेद असण्याचें कारण काय, असा रामदासाला प्रश्न केला आहे. यावर रामदासानें “वाल्मीकींनीं अनेक रामायणें केलीं असून कल्पभेदानुरूप तीं भिन्न आहेत” असें उत्तर दिलें आहे. पौराणिक ग्रंथांवरील टीकांमधून कोठें असली शंका उपस्थित झाली असतां कल्पभेदाची कल्पना हें टीकाकाराचें समाधान करण्याचें किंबहुना प्रतिपक्ष्याला गप बसविण्याचें अमूल्य साधन आहे व त्याचा उपयोग येथें मूळग्रंथांत केलेला आहे. येथें कल्पभेदानुरूप रामचरित्रें भिन्न आहेत.

असें कवीनें सुचविलें आहे; अर्थात् प्रस्तुत ग्रंथ एका कोणत्या तरी कल्पांतला असें ल्याला मानणें भाग आहे. मग या कल्पांतील विष्णुदासापुढें दुसऱ्या कल्पांतील रायायण येण्याचें कारण काय? भिन्नभिन्न कल्पांतील भिन्नभिन्न रामायणें लिहिणाऱ्या या ग्रंथकारानें कोणत्या कल्पाकरितां कोणतें रामायण याचा विवेक करून ठेवणें संभवनीय नाहीं काय? असा विवेक त्यानें केला असेल तर तो या गुरुमहाराजांनीं स्पष्टपणें कां सांगितला नाहीं? आणि तो सांगितलेला नाहीं तर तो आहे असें मानण्याला प्रमाण काय? बरें, कल्पभेदानुरूप रामायणें भिन्न, तर ते लिहिणारे आदिकवि तितके भिन्न कां नसावे? सारकांडाविषयीं लिहितांना तें वाल्मीकिरामायणाचें सार असल्याचें सांगितलें आहे. (२।२।७१) अर्थात् कोणत्या तरी एका काव्यांतील तो ग्रंथ साररूपानें तेथें पुरा झाला आहे. तेव्हां पुढील ग्रंथ दुसऱ्या कोणत्या तरी कल्पांतील असें मानणें भाग आहे. मग दोन कल्पांतील हे ग्रंथ स्वतां एकत्र केल्याचा दोष कवीचे पदरांत येत नाहीं काय? बरें, 'शतकोटि' असें जरी वाल्मीकींच्या रामायणाविषयीं सांगितलें असलें तरी ही संख्या तितक्या भिन्न ग्रंथांची नसून श्लोकांची आहे, हें उघड आहे; व या शतकोटिरामायणाची विभागणी करितांना श्लोकसंख्येची वांटणीच या ग्रंथांत केलेली आहे, यावरून तें स्पष्ट होतें. अर्थात् हा ग्रंथ एक असल्यामुळें यांतील वर्ण्यविषय राम एक असला पाहिजे. याच ग्रंथावरून झालेल्या कांहीं रामायणांचीं नांवें या ग्रंथांत दिलेलीं आहेत. (८।८) व त्यांतील कथा तर परस्परांशीं विरुद्ध आहेत. एकाच कल्पांतील व एकाच ग्रंथावरून झालेलीं हीं चारित्र्ये अशा रीतीनें भिन्न कां असावीं?

वनवासाला जाण्यापूर्वीं रामानें सीतेला परत येईपर्यंत तेथें राहण्यास सांगितलें असतां, सीतेनें आपणास बरोबर नेण्याविषयीं आग्रह धरिला; व याकरितां तिनें जीं कारणें सांगितलीं त्यांत ती म्हणते, " शिवाय, पूर्वीं मीं जें रामायण श्रवण केलें त्यांत सीतेवांचून राम दंडकारण्यांत गेलेला नाहीं. " (१।६।१२) येथें तर तिनें एकाच रामायणाचा निर्देश केलेला आहे. रामायणें किती मानिलीं तरी तीं रामजन्मापूर्वीं झालीं असें कविकल्पनेला अनुसरून घेतलें पाहिजे; नाहीं तर वाल्मीकींनीं भविष्य केलें असें म्हणतां यावयाचें नाहीं. येथें तर

रामायण एक आहे व यावर रामानें कल्पभेदाचें बिनतोड उत्तर देण्याचा प्रयत्न न करितां तिचे म्हणण्याला मुकाट्यानें संमति दिली, असें याच कवीनें येथें वर्णन केलें आहे, हें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे.

सीतेनें पूर्वी श्रवण केलेलें हें रामायण त्या वेळीं सर्व लोकांला विदित असणें अवश्य आहे; कारण तें जगांत असल्यावर त्याचें ज्ञान सीतेवांचून इतरांना नव्हतें, असें म्हणतां येणार नाहीं,—निदान कवीनें अशी कोठें अट तरी नमूद करून ठेवण्याचा यत्न केलेला नाहीं;—तर सीतात्यागाचे प्रसंगी तिजवर तिचें पावित्र्य तिचें चरित्रावरून लोकांला माहीत असणें संभवनीव असतां लोकापवाद कां उठावे ? अश्वमेधाच्या अश्वानिमित्त जो संग्राम झाला त्यापूर्वी कुशलवांनीं रामाचे यज्ञमंडपांत येऊन रामायण गायिल्याचें वर्णन केलेलें आहे. येथें कवीनें जन्मकांडापर्यंत रामायण गाण्याची वाल्मीकींनीं त्यांना आज्ञा केल्याचें सांगून ठेविलें आहे; पण रामायण निर्माण झाल्यावर तें गायन करीत ते वनांतून फिरत असत, (१।४।८१) आणि तेथें तर वरील मर्यादा नाहीं; मग त्याचा प्रसार या वेळीं लोकांत कां नसावा ? वाल्मीकींनीं शतकोटि रामायण रचिल्यावर त्याची विभागणी केल्याचें वर्णन करितांना तर मोठमोठे ऋषि आणि राजे आपण हें काव्य भूलोकांतून अन्यत्र नेऊं देणार नाहीं.' (२।२।७) असें म्हणूं लागले, असें सांगितलें आहे. अर्थात् हा प्रसंग रामापूर्वीचा हें उघड आहे. म्हणजे काव्याची लोकप्रियता व प्रसार त्या पूर्वी मानव्याचा तर सीतेविषयीं लोकापवाद कसे उठावे ? प्रसार मध्यंतरी थांबला असें म्हणणें संभवनीय नाहीं व कवीनें तशी एकादी शापाची योजना तर केलेली नाहीं. तेव्हां आपण उलटसुलट गोळांच्या माखूं तशा वाचकांनींहि माराव्या अशी तर कवीची कल्पना नाही ना ? अश्वमेधाचे वेळीं वरील प्रसंगानंतर कुशलवांनीं जन्मकांड म्हणून दाखविल्यावर ते रामाचे पुत्र असल्याचें सर्वांना पटल्याचें कवीनें सांगितलें आहे. आदल्या दिवशीं जन्मकांडापर्यंत त्यांनीं गायिल्यावर अपराण्ह झाल्यामुळें राहिलेला भाग दुसरे दिवशीं म्हणावा असें रामाकडून सुचविण्यांत आल्यावर त्या दिवशींचें काम पुरें झालें; आणि दुसरे दिवशीं जन्मकांड म्हणून झाल्यावर सीतेचा रामानें स्वीकार केला. पण यानंतर राहिलेला कथाभाग त्यांनीं

म्हणणें व त्याविषयीं श्रोत्यांना जिज्ञासा वाटणें संभवनीय असतां त्याविषयीं पुढें कांहीं लिहिलेलें नाहीं याचें कारण काय ? यानंतर पुष्कळ काळ गेल्यावर रामकथा रामाकडील सूतादि श्रवण करीत असल्याचें (७।४।५६) वर्णन केलें आहे; व इतका रामचरित्राचा प्रसार झाल्यावरहि रामानें एकदां वाल्मीकींना बोलावून एका कामीं आपल्या चरित्रांत त्यांनीं काय भविष्य वर्तवून ठेविलें आहे, असा प्रश्न केला आहे ! (७।१३) तेव्हां या दोन भागांची संगति कशी लावावयाची ?

वाल्मीकींनीं भविष्य म्हणून केलेलें हें रामचरित्र त्यांना नारदांकडून कळल्याचें सांगून कवीनें भविष्यकल्पनेवर स्वतां बोळा फिरविला आहेच. पुढें वाल्मीकींनीं स्वतां रामाकडे आल्यावर या काव्याचा जो इतिहास सांगितला आहे त्यांत रामचरित्र शंकरांकडून ब्रह्मदेवाला व ब्रह्मदेवाकडून नारदाला कळल्याचें वर्णन केलें आहे; (आ. ७।१४।१४९-५०) अर्थात् चरित्राचे मूळ प्रवर्तक शंकर ठरतात, मग पार्वतीनें प्रश्न केला असतां वाल्मीकींचें नांव पुढें करून त्यांनीं इतका द्राविडी प्राणायाम कां करावा ? का येथें कल्पांतर आहे ?

वाल्मीकींना ब्रह्मदेवाकडून रामचरित्राचे ज्ञानाविषयीं वर मिळाल्याचें कवीनें सांगितलें आहे; अर्थात् त्यांना भविष्यज्ञान झाल्याचें मानिलें तरी त्याला रामचरित्राची मर्यादा दिलेली आहे हें विसरतां नये. आमचे कवि तर भविष्य वर्तविताना इतके वाहावले आहेत कीं, त्यांनीं ‘ अर्जुन कपिध्वज कसा ? ’ या विषयीं विस्तृत भविष्य निरूपण केलें आहे. (९।१८) या आख्यानांत अर्जुन व मारुती यांचा सेतुबंधाविषयींचा वाद आहे. वादाचा विषय सेतु-रामानें बांधिलेला; आणि वाद करणारी व्यक्ति मारुती-ह्यानें रामाची कामगिरी बजाविलेली; या गोष्टी खऱ्या असल्या तरी प्रस्तुत वादाचा रामचरित्राशीं संबंध कोणता ? रामनामोद्यापनाची कथा तर पांडवांविषयीं आहे. (८।६) तिचा रामचरित्राशीं तर मुळींच संबंध नाहीं; मग या भविष्याला आधार काय ? श्रीकृष्णांचे चरित्रांत त्यांनीं अनेक स्त्रियांशीं विवाह केल्याचें वर्णन आहे; आणि रामाचें एकपत्नीव्रत तर प्रसिद्ध आहे. रामराज्यांत सर्व स्त्रिया पतिव्रता असल्याचें वर्णन करणारा (१।१३।१९७) हा कवि, रामाकडे किलेक स्त्रिया येऊन आपला

स्वीकार करण्याविषयी प्रार्थना करीत असल्याचें जेव्हां वर्णन करितो, तेव्हां त्याच्या या कवित्वाला आचरटपणाहून दुसरे नांव काय द्यावें हें आम्हांला कळत नाहीं ! रामानें तर अशा सर्व स्त्रियांना पुढील जन्मी त्यांच्या कामना पूर्ण करण्याचें आश्वासन दिल्याचें कवीनें निरूपण केलें आहे; आणि या स्त्रियांची संख्या तर इतकी आहे कीं, श्रीकृष्णचरित्रांत त्यांना जितक्या स्त्रिया सांगितल्या आहेत, त्यांहून ती अधिक भरेल अशी आमची समजूत आहे. अवशिष्ट स्त्रियांची कामना परिपूर्ण करण्याकरितां रामाला आणखी एकादा अवतार घेण्यास लावण्याचा कवीचा हेतु तर यांत नसेल ना ?

मनोहरकांडाचे प्रारंभी (८।१) तर कवीनें वाल्मीकिरामायणांतील बालकांडाचा पहिला सर्ग जशाचा तसा उतरला आहे. यांत नारदांकडून वाल्मीकींना कळलेलें रामचरित्र समग्र आलें आहे. आमच्या कवीनें याला लघुरामायण असें नांव दिलें असून, नारदकथित रामचरित्रावरून वाल्मीकींनीं शतकोटि रामायणाची रचना केली, असें त्यानें पुढें प्रसंगानुसार सांगितलें आहे. (२।१।३४; ७।१४।१५०-१५४) नारदवाल्मीकींचा हा संवाद तर कुशलवासह सीता वाल्मीकींचे आश्रमांत असतां झाला असल्याचें आम्हीं वाल्मीकिरामायणावरून अन्यत्र दाखविलें आहे; आणि या कवीनें हा एकच सर्ग उतरून घेतला असला तरी नारदांना वाल्मीकींनीं केलेला “ सांप्रत या लोकीं गुणवान् पुरुष कोण आहे ? ” हा प्रश्न त्यांत आला असल्यामुळे तेवढ्यावरून कवीचें भविष्यकल्पनेचें सारें गोपुर दांसळून पडत आहे !

आतां आनंदरामायणाची एक प्रत मात्र अद्यापि मिळावयाची आहे. त्या प्रतींत रामदासानें विष्णुदासाला “ पुढें महाराष्ट्रांत ‘ महाराष्ट्रीय ’ नांव धारण करणारा कोणी लेखक होणार असून तो रामायणाविषयी विवेचन करिताना आनंदरामायणाचें खंडन करण्याचा प्रयत्न करील; परंतु तो त्याचा प्रयत्न मिथ्या असून त्याला संमति देणाराला रामाचा द्वेष करण्याचा दोष लागेल ” असें भविष्य सांगितलेलें आहे; पण आतां यापुढें ती प्रत मिळेलच असें म्हणवत नाहीं.

आनंदरामायणाचा दुसरा विशेष-विसंगतता.

वाल्मीकिरामायण वाचू लागलें तर त्यांत प्रक्षिप्त भागावांचून अन्यत्र विसंग-
तता सहसा आढळत नाही. किंबहुना प्रक्षिप्त भाग ओळखण्याचें तें एक साधन
आहे; पण आनंदरामायणांत विसंगतता शोधण्यापेक्षां सुसंगत वर्णनच शोधावें
लागणार आहे ! भविष्यकल्पनेविषयीं जें वर निरूपण केलें त्यावरून वाचकांना
याविषयीं अंशतः कल्पना येण्यासारखी आहे. तथापि ती त्यांना निश्चितपणें
पटावी, यासाठीं ग्रंथांतील इतर उदाहरणें देणें अवश्य आहे.

वनवासाला निघतेवेळीं माघ शुद्ध ५ असून रामाला अठरावें वर्ष लागून कांहीं
दिवस झाले होते. [१।६।७२-७३] सीता रामापेक्षां सहा महिन्यांनीं लहान
होती. (१।५।५४) विवाहानंतर तिला अकरा वर्षांनीं ऋतु प्राप्त झाला. [१।-
५।५४] अर्थात् विवाहाचे वेळीं दोघांचें वय सहा वर्षांचें होतें; दिवाळसणाचे
वेळीं जनकाकडे सर्व मंडळी गेली असतां, परत येतांना त्यांवर स्वयंवरप्रसंगीं
हताश झालेल्या राजांनीं स्वारी केल्याचें जें वर्णन केलें आहे त्यांत दशरथांनं
रामाला उद्देशून केलेल्या भाषणांत राम सहा वर्षांचा असल्याचें स्पष्ट म्हटलें
आहे. [१।४।२६] विवाह होऊन अयोध्येत परत आल्यावर रामादि राजपुत्र
आपापल्या स्त्रियांशीं रममाण झाले [१।३।३८९] असें कवीनं वर्णन केलें
आहे. त्यांच्या वयाकडे पाहून वाचकांनीं हें कितपत संभवनीय आहे, तें ठरवावें.
याहून अधिक काय लिहावयाचें ?

वरील विवाहकालाला जुळवून घेण्यासाठीं रामादि पुत्रांचें उपनयन राजानें
त्यांचे पांचवे वर्षीं केल्याचें (१।२।२६) आणि सहा महिन्यांत त्यांनीं गुरुपाशीं
सांग वेदचतुष्टय, नानाविध कला व शास्त्रे इत्यादिकांचें अध्ययन करून व तीर्था-
दिकांच्या यात्रा करून परत आल्याचें (१।२।२८--३०) कवीनं वर्णन केलें आहे.
उपनयनकालाविषयीं कोणाला शंका येईल तर त्याकरितां त्यानं बलार्थी क्षत्रियांचें
उपनयन सहावे वर्षीं करावयाचें (१।२।२७) असा शास्त्रार्थ देऊन पुनः त्याला
बाध येऊं नये म्हणून रामाचें उपनयन गर्भाधानापासून सहावे वर्षीं करण्यांत
आलें, (१।२।२६) असें त्यावर विवरण केलें आहे ! शास्त्रार्थाची चर्चा कवीनं
येथें केली यावरूनच त्यांतील अद्भुतता स्वतां त्याला पटली असें स्पष्ट होतें.

कुशाचें उपनयन वाल्मीकींचे आश्रमांतून तो परत अयोध्येला आल्यावर रामानें केल्याचें (५।९) वर्णन केलें आहे. येथेहि वरील शास्त्रार्थ देऊन तें पांचवे वर्षी केल्याचें सांगितलें आहे. पण वाल्मीकींचे आश्रमां असतां त्यांनीं सर्व विद्या संपादन केल्याचें लिहिलें आहे. (५।४।७९) तेव्हां त्यांचें अध्ययन उपनयनापूर्वी झालें असें समजावयाचें काय? अध्ययनाला लागणारा काल व पात्रता यांविषयीं कवीनें येथें विचार तरी केला आहे काय ?

अध्यात्मरामायणाचा अनुवाद.

या कवीनें रामचरित्र वर्णन करितांना कित्येक स्थळीं वाल्मीकिरामायणांतील श्लोक व कल्पना घेतल्या आहेत, हें खरें; तथापि सीतात्यागापर्यंतच रामचरित्र सांगतांना कथासंदर्भाकरितां त्यानें आपल्यापुढें अध्यात्मरामायण ठेविलें होतें, अशी दोन ग्रंथांची तुलना करितां आमची समजूत झाली आहे. रामाच्या बाललीला, राज्यकारभारांत गढून न जातां आधीं रावणवध करण्याविषयीं देवांकडून नारदाचेद्वारां रामाला आलेली सूचना, सीतेनें बरोबर येण्याचा आग्रह धरिते-वेळीं पूर्वी अनेक रामायणें ऐकल्याचा उल्लेख, पौरजनांचें वामदेवानें केलेलें सांत्वन, भरत प्रायोपवेशनार्थ बसला असतां रामानें सुचविल्यावरून वसिष्ठांनीं त्याला केलेलें रामावताराचें हेतुनिरूपण, कैकेयीची रामाशीं क्षमायाचना वगैरे कथाभाग अध्यात्मरामायणांत वाल्मीकिरामायणापेक्षां अधिक असून ते यांतहि आले आहेत. वाल्मीकिरामायणांतील मूळकथा संक्षेपानें देऊन तिला वेदांताची जोड द्यावयाची अशी अध्यात्मरामायणाची पद्धति आहे; व वर दर्शविल्याप्रमाणें अधिक असलेला कथाभाग मात्र त्यांत सविस्तर निरूपिला आहे. हाच प्रकार अध्यात्मरामायणाचा अनुवाद करितांना आनंदरामायणांत केलेला आहे. दशरथ-कौसल्या यांच्या विवाहाची अद्भुत कथा वाल्मीकिरामायणांत किंवा अध्यात्मरामायणांत नाहीं, म्हणून ती कथा या ग्रंथांत विस्तारानें आली आहे; आणि नारदांनीं देवांकरितां येऊन रामाला केलेली सूचना केवळ उल्लेख करून एका श्लोकांत आटोपती घेतली आहे. सारकांडाहून पुढील सर्व कथा प्रायः नवीन आहेत व त्या सर्व सविस्तर सांगितलेल्या आहेत. अध्यात्मरामायणांत सविस्तर सांगितलेली असून आनंदरामायणांतहि त्याप्रमाणें सविस्तर सांगितलेली कथा म्हटली म्हणजे

वाल्मीकींचें पूर्वचरित्राविषयींची होय. कथानिरूपणाचे प्रसंग मात्र दोन ग्रंथांत अगदीं भिन्न आहेत. राम अरण्यांत गेले असतां वाल्मीकींच्या आश्रमीं उतरले व तेथें त्यांनीं आपला पूर्ववृत्तांत निवेदन केला, अशी कल्पना अध्यात्मरामायणांत केली आहे; तर सीतेचा स्वीकार केल्यावर रामाकडून बोलावणें झाल्यावरून वाल्मीकि त्याजकडे गेले व त्यांनीं त्याला आपला पूर्ववृत्तांत निवेदन केला, अशी कल्पना आनंदरामायणांत आहे. पण गंमत ही कीं, दोन ग्रंथांतील हा वृत्तांत अगदीं अक्षरशः एक आहे. (अ. रा. २।६।६५-८७ व आ. रा. ७।१४।१२१-१४९). येथें आनंद रामायणांत जी ग्रंथसंख्या अधिक दिसत आहे, ती ज्या मुनींनीं वाल्मीकीला आपल्या पापांचें फल भोगण्यास कुटुंबांत कोणी वाटेकरी आहे काय ? असें विचारण्यासाठीं त्याचे घरीं पाठविलें, त्यांमिं तो विचारून परत येईपर्यंत आपण तेथेंच राहात असल्याविषयीं दिलेले आश्वासन त्याला पटावें म्हणून घेतलेल्या शपथा अध्यात्मरामायणांत नसतां यांत दिल्या आहेत; व जपाला प्रारंभ करण्यापूर्वीं एक दंड आपल्यापुढें वाल्मीकींनीं ठेविला त्याचा तपोबलानें मोठा पर्वत झाला, इतकी कथा यांत अधिक सांगितली आहे, त्यामुळें वाढली आहे. बाकी सर्व कथानकांत 'पुरा'चे स्थानीं 'पुनः' 'आगतः' चे स्थानीं 'आगतम्' असल्या फेरफारावांचून कसली फिरवाफिरव केलेली नाहीं. एके स्थलीं मात्र अध्यात्मरामायणांत कवीची दृष्टि चुकवून म्हणा अथवा लेखकग्रमदानें म्हणा एक वाक्य अपूर्ण राहिलें आहे किंवा दीर्घ झालें आहे, तें आनंदरामायणानें सुधारून घेतलें आहे. अध्यात्मरामायणांत मूळ श्लोक पुढील-प्रमाणें आहेतः—

इत्युक्त्वा राम ते नाम व्यत्यस्ताक्षरपूर्वकम् ।

एकाग्रमनसाऽनैव मरेति जप सर्वदा ॥८०॥

आगच्छामः पुनर्यावत्तावदुक्तं सदा जप ॥

इत्युक्त्वा प्रययुः सर्वे मुनयो दिव्यदर्शनाः ॥ ८१ ॥

येथें “ इत्युक्त्वा ” याची द्विरावृत्ति होऊन वाक्य फार दीर्घ—दोन श्लोकांचें—झालें आहे, यासाठीं या कवीनें मध्यंतरीं क्रियापदाची योजना करून दोन भिन्न वाक्यें केलीं आहेत. प्रथम श्लोकाच्या (८०) मध्ये त्यानें—

मुनयो मामुपदिशुर्मत्कृपापूर्णमानसाः ॥

अशी एक पंक्ति घाळून वाक्याची सुधारणा केली आहे.

येथील आनंदरामायणाचा प्रयत्न मार्मिकपणाचा आहे. तथापि सर्व कथेत दिसणारे सादृश्य पाहिल्यावर आनंदरामायणाने हा अध्यात्मरामायणाचा अनुवाद केला आणि ही सुधारणा केली, का अध्यात्मरामायणाने आनंदरामायणाचा अनुवाद करितांना लेखकाच्या गाबाळपणाने हे वाक्य अपूर्ण राहिले, याचा निर्णय कसा करावयाचा ? दोन ग्रंथांत सादृश्य दिसल्यावर आधीचा कोणता व मागाहून कोणता हे ठरविण्यास दुसरी प्रमाणे पाहणे अवश्य आहे. सादृश्याचा दुसरा प्रसंग सीतेने दिव्य केलें त्या वेळीं आलेला आहे. अध्यात्मरामायणांतील कथानक वाल्मीकिरामायणाप्रमाणे आहे. आणि त्यामुळे येथे या दोन कथांच्या दृष्टीने भिन्नता नाही. पण आनंदरामायणांतील कथानकाचे एकंदर धोरण या दोन ग्रंथांहून अगदी वेगळे आहे. तथापि याविषयीचे आनंदरामायणांतील वर्णन अध्यात्मरामायणाशी तोळून पाहतां, कथेंतील फेराच्या दृष्टीने आवश्यक असलेले फेरफार वगळले असतां—अगदी शब्दशः एक आहे. (अ. रा. ७।७। १७—४८ व आ. रा. ५।८।९—५८) अध्यात्मरामायणांत कुशलवांनीं रामायण गायिल्यावर वाल्मीकि व सीता यांच्या शपथा होऊन सीता गुप्त झाली आहे, तर आनंदरामायणांत रामायणाचे गायनानंतर संप्राम होऊन वरील प्रकार झाला आहे व यानंतर रामाने भूमीची प्रार्थना करून तिला परत मिळविल्याचे सांगितले आहे. या फेरफाराला अनुसरून आनंदरामायणांत थोडे श्लोक अधिक आहेत. अध्यात्मरामायणाचा अनुवाद करितांना आनंदरामायणाने एके स्थलीं कथेच्या दृष्टीने आवश्यकता नसूनहि फेरफार केला आहे. शपथ करण्याकरितां यज्ञमंडपांत सीतेने प्रवेश केला त्या प्रसंगाचे वर्णन अध्यात्मरामायणांत पुढीलप्रमाणे केले आहे.”

कृतांजलिर्बाष्पकंठा सीता यज्ञं विवेश तम् ।

दृष्ट्वा लक्ष्मीमिवायांतीं ब्रह्माणमनुयायिनीम् ॥१६॥

वाल्मीकेः पृष्ठतः सीतां साधुवादो महानभूत् ॥

“ सीतेनें त्या वेळीं हात जोडिले होते; तिचा कंठ भरून आला होता, व व अशा स्थितीत तिनें यज्ञमंडपांत प्रवेश केला. ब्रह्मदेवामागून लक्ष्मी जात असावी त्याप्रमाणे वाल्मीकींच्या मागून जातांना ती दिसत होती. निला पाहतांच सर्वांनीं जयजयकार केला. ”

येथें प्रारंभीचा सर्व श्लोक आनंदरामायणानें पुढीलप्रमाणें बदलून दिला आहे.

कृतांजलिर्मुदा सीता शनैर्यज्ञं विवेश तम् ॥ २४ ॥

दृष्ट्वा लक्ष्मीमिवायांतीं श्रीविष्णुमनुयायिनीम् ॥

येथें कथा एक असली तरी फेरफार महत्वाचे व बुद्ध्या केलेले आहेत. सीतेनें हात जोडल्याचें सांगितलें असलें तरी ती शोकार्त झाल्याचें दाखविलें नसून उलट ती आनंदानें हळूहळू पुढें जात असल्याचें सांगितलें आहे. आनंदरामायणांतील या प्रसंगीं तिच्या पुत्रांनीं रामावर विजय मिळविला होता व पतीनें तिचा त्याग केला असला तरी पुत्रांचें जातकर्म करावयास तो वाल्मीकींचे आश्रमी गुप्तपणें येऊन गेला असल्यामुळें तिला शोक वाटण्याचें कारण नव्हतें व या कथानकाचे दृष्टीनें येथील फेरफार अयुक्त नव्हता. पुढील पंक्तींत वाल्मीकींचे मागून सीता जात असल्याचें वर्णन असून तेथें ब्रह्मदेवांचे मागून चालणाऱ्या लक्ष्मीची उपमा अध्यात्मरामायणांत दिली आहे. ही पंक्ति अनुवादितांना ब्रह्मदेवांचे मागून चालणाऱ्या लक्ष्मीची उपमा आनंदरामायणाला अयुक्त वाटली व त्यानें तेथें ब्रह्मदेवांचे स्थानीं विष्णूची योजना केली. कारण विष्णु व लक्ष्मी यांचें साहचर्य प्रसिद्ध आहे. पण अध्यात्मरामायणानें ही उपमा मार्मिकपणें व हेतुपूर्वक दिलेली आहे. त्याला येथें वाल्मीकींची वृद्धता व तपस्विता व्यक्त करावयाची होती व त्या दृष्टीनें त्यानें ब्रह्मदेवाची योग्य उपमा वाल्मीकींला दिली. उपमेतील हा हेतु आनंदरामायणाला कळण नाहीं व यामुळें ती त्याला अयुक्त वाटली. अध्यात्मरामायणकार हा सामान्य कवि नसून मार्मिक होता असें पूर्वी दाखविलें आहे व याकरितां त्यानें दिलेली उपमा सयुक्तिक असून तिचा अनुवाद आनंदरामायणांत इष्ट तो फेर करून केलेला आहे हें उघड आहे. हा फेरफार आनंदरामायणाच्या गावाळ रचनेला शोभण्यासारखाहि आहे.

अध्यात्मरामायणाचा अनुवाद आनंदरामायणानें केला असें म्हणण्यास

आणखी प्रमाण दाखवावयाचें तर रामाच्या बाललीला वगैरेंच्या वर्णनांत तें मिळूं शकेल. येथील अनुवाद शब्दशः करितांनाहि आनंदरामायणानें त्यांत फेरफार करून आपली स्वतंत्रता स्थापित करण्याचा खटाटोप केला आहे पुढील अवतरणें पहाः—

अध्यात्मरामायण.

आनंदरामायण.

भाले स्वर्णमयाश्वत्थपर्णमुक्ताफल-

प्रभम् । कंठे रत्नमणित्रातमध्य-

द्वीपिनखांचितम् ॥ १।३।४४ ॥

कर्णयोः स्वर्णसंपन्नरत्नार्जुन-

सटालुकम् ।

सिंजानमणिमंजीरकटिसूत्रांगदै-

वृत्तम् ॥ ४'१ ॥

स्मितवक्त्राल्पदशनार्मिद्रनीलमणि-

प्रभम् । अंगणे रिंगमाणं तं तर्ण-

काननुसर्वतः ॥ ४६ ॥

दृष्ट्वा दशरथो राजा कौसल्या

मुमुदे तदा ।

भाले स्वर्णमयाश्वत्थपर्णान्यतिम-

हान्ति च ॥१।२।१५॥ कंठे रत्नम-

णित्रातमध्यद्वीपिनखांचिताः ॥

कर्णयोः स्वर्णसंपन्नरत्नार्जुनसटा-

कुलाः ॥ १६ ॥

सिंजानमणिमंजीरकटिसूत्रांगदै-

वृत्ताः ।

स्मितवक्त्राल्पदशना इंद्रनीलमणि-

प्रभाः । अंगणे रिंगमाणाश्च

संस्कारैः संस्कृताः शुभाः १७

ते तातं रंजयामासुर्मातृश्चापि

विशेषतः ॥ १८ ॥

कौसल्या नृपतिश्चापि नानावस्त्रैः

सुभूषणैः । शोभायामासतुर्बालान्

नानाव्याघ्रनखादिभिः ॥ १९ ॥

भोक्ष्यमाणो दशरथो राममोहित-

चासकृत् ॥ ४७ ॥ आह्वयत्यति-

हर्षेण प्रेम्णा नाऽऽयाति ली-

ल्या । आनयेति च कौस-

ल्यामाह सा सस्मिता सुतम्

॥४८॥ धावत्यपि न शक्नोति

ष्टुं योगिमनोगतिम् ॥

रामः स पितरं दृष्ट्वा भोजनस्थं

त्वरान्वितः । दुद्राव कवलं पात्राद्

गृहीत्वा स पुनर्वह्निः॥२०॥ कौसल्या

बालकं धर्तुं दुद्राव नृपचोदिता ।

न तस्याः करगश्चासीद्योगिनाम-

प्यगोचरः ॥ २१ ॥

येथें शब्दांची तुलना करावयाची असल्यामुळे अर्थ साकल्याने देत नाहीं- राजपुत्रांस घातलेल्या नानाविध अलंकारांचें वर्णन प्रारंभी असून पुढें रामाची बालपणांतील एक लीला सांगितली आहे. अलंकारांचें वर्णन करितांना अध्यात्म. रामायणानें केवळ रामाचे अलंकारांचें वर्णन केले आहे, तर आनंदरामायणानें तेच अलंकार सर्व राजपुत्रांच्या अंगावर चढविले आहेत. अध्यात्मरामायणांत केवळ रामाच्या अलंकारांचें वर्णन असलें तरी त्यावरून इतर राजपुत्रांच्या अंगा- वर तसेच अलंकार होते, असें अनुमानण्यास वास्तविक अडचण नाही; तथापि आनंदरामायणानें अनुमानाचे हे श्रमहि वाचकांना ठेविले नाहीत. दशरथ भोजन करीत असतां रामाला बोलावूं लागला व तो येत नाही असे पाहून त्यानें कौसल्येला त्याला घेऊन येण्यास सांगितलें आणि त्याप्रमाणें त्याला धरण्या- करितां ती त्याचे मागे धांवत गेली तरी तिला त्याला धरितां आले नाही, असें वर्णन अध्यात्मरामायणानें केले आहे. हाच प्रसंग आनंदरामायणानें थोडा बद- लला आहे. दशरथ भोजन करीत असतां राम त्याच्या पात्रांतील एक घांस उचलून घेऊन पळू लागला आणि कौसल्या त्याला धरूं लागली तरी तो तिचे हातीं लागला नाही अशी कल्पना आनंदरामायणानें केली आहे. वाल्मीकि- रामायणांत यांपैकीं एकहि वर्णन मिळावयाचें नाही. तथापि येथील दोनहि ग्रंथांतील कल्पना असंभवनीय आहेत असें नाही; आणि त्या व्यक्त करून कवींनीं मोठें कौशल्य दाखविलें असेंहि नाही. अध्यात्मरामायणाचा अनुवाद आनंदरामायणानें केला एवढें आम्हांला येथें दाखवावयाचें आहे व यासाठीं वर अवतरणें घेऊन तुलना करण्याची खटपट आम्हीं करीत आहों. वर अवतारि- लेल्या श्लोकांतील शेवटच्या श्लोकांत रामाला “योगिराजांचे मनाला ज्याचें ज्ञान होतें असा (योगिमनोगतिम्) ” असें विशेषण दिलें आहे; व तेथेंच आनंद- रामायणानें “ योग्यांनाहि अगोचर (योगिनामप्यगोचरः) ” असें विशेषण योजिलें आहे. या विशेषणांतील कल्पना वेदान्तविषयक ग्रंथांत पुष्कळ आढळते व अध्यात्मरामायण हा ग्रंथ यांपैकीं एक असल्यामुळे त्यांत ती शोभून जाते; किंब- हुना त्याचा तीवर एक प्रकारचा अधिकार आहे. आनंदरामायण हा वेदान्त- विषयक ग्रंथ नसून उलट रामाच्या विलासवर्णनाकरितां त्याचा अवतार आहे

यामुळे येथील कल्पना मूळची त्याची नाही, हें निर्विवाद आहे. अलंकाराचें वर्णन करितांना तर त्यानें स्वतांचें वैशिष्ट्य राखण्याकरितां एक श्लोक (१९ वा) अधिक घातला आहे. या नवीन श्लोकांत वाघनखादि अलंकारांचा आणखी निर्देश केला आहे; पण वाघनखांचा स्पष्ट निर्देश पूर्वी (१६) येऊन गेला आहे व इतर अलंकारांचे वर्णनाकरितां तर मागील सर्व श्लोक आहेत, यामुळे द्विरुक्तिदोष मात्र कवीचे पदरांत पडला आहे. हा द्विरुक्तिदोषहि आमच्या कल्पनेला पोषक आहे.

दोन ग्रंथांतील विशिष्ट भागांची तुलना करून कोणी कोणाचा अनुवाद केला, हें ठरविण्याचा येथवर जो प्रयत्न केला आहे, त्यानें कोणाचें समाधान झालें नसेल, तर त्याचेकरितां आतां एक बिनतोड प्रमाण देऊं, म्हणजे झालें. हें प्रमाण म्हणजे अध्यात्मरामायणाचा आनंदरामायणानें केलेला स्पष्ट उल्लेख होय. वाल्मीकींच्या शतकोटि रामचरितांतील भूलेकाच्या वांट्यास आलेल्या भागावरून जे ग्रंथ निर्माण झाले, त्यांच्या नांवांचा एकत्र संग्रह करण्याचा प्रयत्न आनंदरामायणानें केला असून त्यांत प्रथमच पुढील श्लोक आहे:—

रामायणादेव नाना संति रामायणानि हि ॥८।८।६२ ॥

शेषभूतं चतुर्विंशत्सहस्रं प्रथमं स्मृतम् ।

तथा च योगवासिष्ठमध्यात्माख्यं तथा स्मृतम् ॥६३॥

“ (शतकोटि) रामायणावरून अनेक रामायणे झालीं असून त्यांत चोवीस हजार श्लोकांचा ग्रंथ प्रथम होय. तसेंच योगवासिष्ठ व अध्यात्मरामायण हे ग्रंथ (त्यावरून झाले आहेत.)

आनंदरामायणानें स्वतांच अध्यात्मरामायणाचा आपल्याहून प्राचीन ग्रंथ म्हणून उल्लेख केला असल्यामुळे वरील प्रश्नाचा उलगडा आपोआप झाला आहे. प्राचीन ग्रंथाचा अनुवाद नंतरच्या ग्रंथानें केला, हें कोणालाहि कळण्यासारखें आहे व तेंच आम्हीं अन्य प्रमाणांनीं दाखविलें आहे.

उपसंहार.

आनंदरामायणाविषयीं येथपर्यंत जें विवेचन केलें आहे, त्यावरून त्याचें स्वरूप कसें आहे, हें वाचकांस कळण्यास अडचण पडेल, असें वाटत नाही.

रामचरित्राविषयी लोकांत प्रचलित असलेल्या बऱ्याच दंतकथा या ग्रंथांत आढळून येतात; किंबहुना अशा कथांचा संग्रह करणे हाच या ग्रंथाचा उद्देश आहे. वाल्मीकींनी लिहिलेला ग्रंथ राम राज्य करित असतां व रामाचे अनेक सद्गुण पाहून लोकशिक्षणार्थ लिहिलेला आहे. आनंदरामायण लिहिण्यांत कवीचा असा कोणताच हेतु दिसत नाही. रामाचें चरित्र किती पवित्र व थोर आहे, इकडे त्याची दृष्टि नसून चरित्रांत अद्भुतता असणें व तींवर लोकरंजन करणें इकडे कवीची विशेष प्रवृत्ति दिसते. रामाचा मनोनिग्रह केवढा होता, याची त्याला कल्पना नसून पुढील जन्मीं स्वीकार करण्याचीं कित्येक स्त्रियांना रामानें अभिवचनें दिल्याचें कवीनें जें वर्णन केलें आहे, त्यामुळें कृष्णचरित्रांतील अनेक स्त्रियांच्या संबंधाची बरीचशी एकवाक्यता करितां आली, तरी रामचरित्राला त्यानें कलंकच लाविला आहे. सीतात्यागाचें त्यानें जें एक कारण दिलें आहे (५।२।३६) तें तर अल्लडपणाचें द्योतक आहे. पण अशीं वर्णनें करून कवीला सामान्य तारतम्यहि नसल्याचें मात्र दिसून येतें. कोणत्या कालांतील ग्रंथ आपण लिहीत आहों याची त्याला आठवण नाही व यामुळें त्यानें आपली लेखणी जाईल तिकडे सोडून दिली आहे. अध्यात्मरामायणकार धूर्त असल्यामुळें त्यानें आपला ग्रंथ मोठ्या मार्मिकपणें ग्रथित केला असून त्यानें शंका घेण्यास वाव ठेविला नाही. त्याला चरित्रलेखनाचे कामीं वाल्मीकिरामायणाचा व आध्यात्मिक विषयांत भागवताचा आधार असतां त्यानें एकाहि ग्रंथाचें नांव घेतलें नाही. वाल्मीकिरामायणाचा उल्लेख अपरिहार्य असतां हि चातुर्यानें टाळिला आहे. आनंदरामायणानें भविष्यकल्पनेच्या भरांत सर्व पुराणें शतकोटि रामचरितावरून होणार आहेत, असें लिहून स्वतांचा काल मात्र पुराणानंतरचा असल्याचें व्यक्त करून ठेविलें आहे. भागवताचा उल्लेख त्यानें स्पष्टपणें केला असून रामायणाचें सार म्हणून भागवतांतील “ चतुःश्लोकी भागवत ” या नांवानें प्रसिद्ध असलेले चार श्लोक जशाचे तसे उद्धृत केले आहेत. (२।२) श्रीकृष्णाचा उल्लेख तर कित्येक वेळां आला असून महाभारतांतील गीता व सहस्रनाम यांचा उल्लेख (८।८।६) कवीनें एके स्थलीं केला आहे. अश्वत्थामादि सात चिरंजीवांविषयींचा श्लोक (८।८।११८) त्यानें दिला

दिला असून तो त्या वेळीं लोकांत प्रचलित असल्याचें सांगत आहे. रामाचे दिग्विजयांत कोंकण, महाराष्ट्र, विजयापुर (विजापूर ?), देवगिरि (७।७।१२८-१३०) यांचीं नांवे आलीं आहेत. महाराष्ट्र हें देशाचें नांव तर ख्रि. श. पू. दोनशेंहून पूर्वीचे कोणत्याहि प्राचीन ग्रंथांत आढळत नाही, असें डॉ. काणे यांनीं लिहिलें आहे. * रामानें केलेल्या यात्रांमध्ये पांडुरंगाचें दर्शन व चंद्रभागेचें स्नान त्यानें केल्याचें वर्णन केलें आहे. (२।७।७२) अर्थात् येथे पंढरपूर अभिप्रेत आहे. पांडुरंग “ युगे अष्टावीस विठेवर उभा ” असल्याचें नामदेवानें लिहिलें असलें तरी हें दैवत दोन हजार वर्षांहून अधिक प्राचीन नाही व म्हणून त्याचा उल्लेख करणारा हा ग्रंथ त्यानंतरचा, यांत शंका नाही. एक शूद्र तपश्चर्या करूं लागला म्हणून त्याचा रामानें वध केल्याची प्रसिद्ध दंतकथा यांत आली असून तिचा उपसंहार या ग्रंथांत थोडा वेगळा केला आहे. त्या शूद्रानें रामाला आपल्या वर्णाकरितां मोक्षप्राप्तीचा उपाय विचारला असतां रामानें त्याला रामनामाचा जप करावयाचा उपाय सांगितला आहे. यानंतर त्यानें कलियुगामध्ये लोक मंद बुद्धीचे होणार; व शूद्रांना उदरनिर्वाहाचे व्यवसाया-मुळे जप करण्याला तादृश अवसर मिळणार नाही, तेव्हां इकडे लक्ष देऊन उपाय सांगण्याविषयी पुनः प्रार्थना केली असतां रामानें त्याला “ शूद्रांनीं दुसऱ्याला वंदन करिते वेळीं ‘ रामराम ’ ह्मणावें ” असा उपाय सुचविला आहे. (७।१०।११४) आणि रामाच्या या उपदेशाप्रमाणें तेव्हांपासून शूद्र वर्णा-मध्ये दुसऱ्याला वंदन करिते वेळीं ‘ रामराम ’ म्हणण्याचा प्रघात पडला असें तेथें सांगितलें आहे. (७।१०।१२१) ही दंतकथा कवीचे वेळीं प्रचलित असलेली त्यानें ग्रथित केली, हें उघड आहे. श्रीसमर्थ रामदास व शिवाजी यांचा या प्रघाताशीं जो संबंध जोडण्यांत येतो व त्याविषयी जी एक आख्यायिका आहे, त्यांत कांहीं अर्थ नाही. कारण त्यांचे पूर्वी झालेल्या नामदेवाचे एका अभंगांत या प्रघाताचा उल्लेख आला असून तो अभंग फार दिवसांपूर्वी रा. रा. बाळकृष्ण अनंत भिडे यांनीं “ केसरीत ” प्रसिद्ध केलेला त्या वेळीं वाचल्याची आह्मांला आठवण आहे. तेव्हां वरील आख्यायिकेवरून हा ग्रंथ

* विविधज्ञानविस्तार, जानेवारी १९१९, “ भारतवर्षाचा प्राचीन भूगोल. ”

शिवाजीमहाराजांनंतरचा असें म्हणण्याचें कारण नाही. मनोहरकांडाच्या सर्गांत वेदांतनिरूपण आलें असून त्यांत भगवद्गीतेतील काहीं श्लोक श्रीकृष्णांनीं अर्जुनाला सांगितलेले ह्मणून (भविष्य म्हणून नव्हे) उद्धृत केले आहेत व यांतच पुढील श्लोक आले आहेत—

विवेकवैराग्यशमादिषट्कं मुमुक्षुता चेति प्रसिद्धमेतत् ।

लक्ष्माणि प्रत्येकमुशत्तमानि प्रोक्तान्यमीषां स्मृतिभूमिकासु ॥२४५॥

साधनानां चतुष्कं च ह्येषणात्यागपूर्वकम् ।

संन्यासश्च गुरोः सेवा श्रवणादित्रयं ततः ॥२४६॥

पूर्वोत्तरसमाधी च पुंज एकादशात्मकः ।

विवेकवैराग्य, शमादिषट्क, मुमुक्षुता, संन्यास, गुरुसेवा, श्रवण, मनन, निदिध्यास व पूर्व आणि उत्तर समाधि असा अकरांचा एक पुंज येथें सांगितला आहे. यांतील प्रारंभीच्या चारांना साधनचतुष्टय असें म्हणतात. श्रीमच्छंकराचार्य यांचें ब्रह्मसूत्रावर जें भाष्य आहे त्यांत “ अथातो ब्रह्म-जिज्ञासा ” या प्रथम सूत्रातील “ अथ ” ह्मणजे नंतर या शब्दावर टीका करितांना त्यांनीं पुढीलप्रमाणें निरूपण केलें आहे.

नित्यानित्यवस्तुविवेकः इहामुत्रार्थभोगाविरागः शमदमादिसा-
धनसंपत् मुमुक्षुत्वं च तेषु हि सत्सु प्रागपि धर्मजिज्ञासाया ऊर्ध्वं च
शक्यते ब्रह्मजिज्ञासितुं ज्ञातुं च न विपर्यये ।

“ नित्य कोणतें व अनित्य कोणतें याचा विवेक, ऐहिक वा पारलौकिक भोगाविषयीं विरक्ति, बाह्य व आंतर इंद्रियांचें दमन वगैरे व मोक्षप्राप्तीची इच्छा हीं प्राप्त झाल्यानंतर ब्रह्मजिज्ञासा अथवा ब्रह्मज्ञान होणें शक्य आहे, अन्यथा शक्य नाही. हीं साधनें धर्मजिज्ञासेनंतर प्राप्त झालीं असतां ब्रह्मजिज्ञासा होते असें नसून धर्मजिज्ञासेपूर्वींही तीं प्राप्त झालीं, तरी ती होते.” साधनचतुष्टयाचें हें निरूपण आचार्यांनीं श्रुतीतील आशयावरून केलें असलें तरी तें त्यांच्या परंपरेतील आहे व त्यांच्या वेदांतावरील इतर स्फुट ग्रंथांतून त्याचा वारंवार उल्लेख केलेला आळळतो. अर्थात् याप्रमाणें त्यांनीं केलेल्या प्रसारानंतर त्यांतील कल्पना प्रस्तुत ग्रंथकारानें आपल्या ग्रंथांत ग्रथित केली असली पाहिजे. म्हणजे

श्रीशंकराचार्य आठव्या शतकांत झाले त्यापूर्वी या ग्रंथाच्या रचनेचा काल आणित्यां येत नाही.

श्रीमंत बापूसाहेब कुरुंदवाडकर यांनी हा ग्रंथ दोनतीनशें वर्षांपूर्वी झालेला असावा असे अनुमान आपल्या “पंचवटीस्थलनिर्णयांत” दिले आहे, परंतु ते सयुक्तिक दिसत नाही. एकनाथांनी आपल्या भावार्थरामायणांत आनंदरामायणांतील कित्येक कथा अनुवादिल्या आहेत व यावरून तो ग्रंथ त्यांच्या पूर्वीचा होय यांत शंका नाही. अर्थात् त्याचा काल दोनतीनशें वर्षांच्याहि मागे नेला पाहिजे.

ग्रंथ आधुनिक म्हटला म्हणजे त्याचे प्रामाण्य कमी होतें; आणि या कवीने अद्भुत आणि विसंगत वर्णनें करून त्यांत आणखी भर टाकिली आहे. तथापि वर उल्लेखिलेलें वेदांतनिरूपण व्यवस्थित असून त्यावरून वेदांतविषयक उपनिषदादि ग्रंथांवरील कवीचा व्यासंग व्यक्त होतो. राजनीतीवर एका कांडांत असेंच विस्तृत निरूपण आहे. रामाच्या उपासनेविषयी या ग्रंथांतील विवेचन विस्तृत असून त्यांत मंत्र, तंत्र, मंडलें वगैरेविषयी पुष्कळ माहिती आली आहे, व त्यांचा संग्रह या दृष्टीने हा ग्रंथ महत्त्वाचा आहे. सर्व लोकांला परिचित व प्रिय असलेलें “रामरक्षास्तोत्र” याच ग्रंथांतील असून त्यांत थोडे श्लोक अधिक आहेत. याच रामरक्षास्तोत्रानें अभिमंत्रण करून वाल्मीकींनी कुशाला विभूति लावल्याचें येथें वर्णन केले आहे. उपासनेविषयीची येथील माहिती नारद-पुराणावरून घेतल्याचें तेथें कवीने केलेल्या उल्लेखावरून दिसतें. कवीची भाषा व वर्णनशैली कित्येक स्थली बरी आहे; तथापि सर्वसाधारणपणें सांगावयाचें तर तो सामान्य आहे असेंच म्हणावें लागेल. भाषेत अशुद्ध प्रयोग बरेच आढळतात. आर्ष ग्रंथांत असले प्रयोग आढळले तरी त्यांना अशुद्ध म्हणता येत नाही. कारण ज्या काळीं ते ग्रंथ झाले त्या काळीं ते शुद्ध म्हणूनच प्रचारांत

---

* येथें नारदपुराणाचा प्रमाणग्रंथ म्हणून कवीने उल्लेख केला आहे व रामदास-विष्णुदास यांच्या संवादांत हा भाग आला आहे. यांतील रामचरित्र व हा संवाद दोनहि भावी असें कवि सांगतो आणि त्याने उल्लेखिलेल्या नारदपुराणांत रामचरित्र झालेलें म्हणून सांगितलेलें आहे, ही गंमत आहे.

असतात व त्याकरितां तेथें ते ग्रथित केलेले असतात. हा ग्रंथ संस्कृत भाषा प्रचारांतून गेल्यानंतरचा असल्यामुळें आर्ष ग्रंथांतील प्रयोगाचें प्रामाण्य त्याला लाभणार नाहीं; आणि यांतील कित्येक अशुद्ध प्रयोग खरोखर आर्ष ग्रंथांतून शोध करूनहि आढळण्यासारखे नाहींत.

१७ प्राकृत ग्रंथ—भावार्थरामायण.

रामचरित्रावर प्राकृत भाषांतून अनेक ग्रंथ असून ते प्रायः छंदोबद्ध आहेत. मराठींत नाथांचें भावार्थरामायण, मुक्तेश्वरांचें रामायण, श्रीधरांचा रामविजय हे प्रसिद्ध ग्रंथ आहेत. मोरोपंतांनीं तर रामचरित्राचें गायन १०८ प्रकारें केलें आहे. मोरोपंतांचे प्रयत्नांत विविधता असली तरी वाल्मीकींनीं सांगितलेल्या चरित्राबाहेर अधिक वर्णन करण्याकडे त्यांची प्रवृत्ति नाहीं. पण बरील ग्रंथकारांची दृष्टि अशा प्रकारची नाहीं. त्यांनीं रामचरित्रविषयक कथांचा संग्रह करण्याचे प्रयत्न केले आहेत व यामुळें केवळ वाल्मीकिरामायणाचा आधार घेऊन त्यांचा इष्ट हेतु सिद्धीस जाण्यासारखा नव्हता, हें उघड आहे. या सर्वांत भावार्थरामायण हा ग्रंथ मोठा आहे, ग्रंथसंख्या ४०००० आहे. वाल्मीकिरामायणाप्रमाणेंच याचीं सात कांडे आहेत. यांतील कांडांची विभागणी अध्यायांत केलेली आहे. यांत रामायणरचनेची व त्यानिमित्त कौचवधाची प्रसिद्ध कथा न सांगतां अजराजाचा पुत्र दशरथ याची कथा प्रथम सांगून ग्रंथाला प्रारंभ केला आहे. रामचरित्रावर संस्कृत भाषेंत असलेले अनेक ग्रंथ—पुराणें, काव्यें, नाटके वगैरे या सर्वांचा संग्रह करण्याचा प्रयत्न या ग्रंथांत नाथांनीं केला आहे. यांत योगवासिष्ठांतील रामाचें वैराग्य व वसिष्ठांचा उपदेश, स्कंदपुराणांतील सीतेच्या उत्पत्तीची कथा, सेतुबंधमाहात्म्यांतील कथा, अशा अनेक कथा आल्या असून हनुमन्नाटक, प्रसन्नराघव वगैरे नाटकांतील अवतरणें जेथें तेथें घेतलेलीं आहेत. एकाद्या विषयावर चर्चा करितांना अशा रीतीनें अवतरणें घेण्याचा परिपाठ आहे. परंतु चरित्रासारख्या सामान्य विषयाविषयीं लिहितांना अशा रीतीनें अवतरणें घेण्याचा परिपाठ अन्यत्र कोठें आढळत नसून तो नाथांच्या या ग्रंथांतच आढळतो. शिवाय हा ग्रंथ भाषांतररूप नसून अवतरणेंहि एका ग्रंथांतील क्रमानें आणि सर्व घेतलेलीं आहेत असें नाहीं. वाल्मीकिरामायणांतील अवतरणें कांहीं

काहीं यांत आहेत; तथापि रामचरित्रावरल मुख्य आणि प्रमाणग्रंथ या दृष्टीने नाथांनी त्याकडे पाहिलेले नाही व यामुळे पुष्कळ स्थली वाल्मीकीचे ग्रंथाविरुद्ध त्यांनी चरित्राचे निरूपण केले आहे. शत्रुघ्न हा लक्ष्मणाचा सहोदर बंधु असता यांत लौकिक समजुतीला अनुसरून तो भरताचा सहोदर बंधु सांगितलेला आहे. रामजन्म सांगते वेळी राम एकदम अविर्भूत झाला व कौसल्येच्या विनंतीवरून त्याने वालरूप धारण केले, असे यांत वर्णन केले आहे. अध्ययनसमाप्तीनंतर यांतील राजपुत्रांनी तीर्थयात्रा केल्या आहेत; यौवराज्याभिषेकाचा विचार निश्चित करण्यापूर्वी रामाने प्रजाजनांची संमति घेण्याचा यत्न केला आहे. तथापि प्रजाजनाना उलट प्रश्न विचारून त्यांचे हृदय कळून घेण्याचे राजाचे जे चातुर्य वाल्मीकिरामायणांत व्यक्त होत आहे, त्याची वार्ताहि या ग्रंथांत मिळत नाही. सीतेच्या स्वयंवरांत रावण आल्याचे वर्णन यांत आहे. युद्धकांडांत ऐरावण व मैरावण यांच्या कथा असून पुढे उत्तरकांडांत रामाचे अश्वमेधाचे वेळी कुशलवांनी रामायण गाऊन दाखविले आहे; आणि अश्वमेधाचा अश्व लवाने धरिल्यामुळे युद्ध झाल्याचे वर्णन करून पुढे वाल्मीकीच्या सांगण्यावरून रामाने सीतेचा स्वीकार केला अशी कथा आहे. ही कथा आनंदरामायणाप्रमाणे आहे. पण कुश व लव हे दोन पुत्र सीतेला एकदम झाल्याचे यांत सांगितले आहे. अश्वमेधानिमित्त रामसेनेची अनेक राजांशी युद्धे झाल्याची रामाश्वमेधांतील कथा यांत नाही. केकेयीने कळ लाविल्यामुळे रामाने पुनः सीतेचा त्याग केला असता तिने दिव्य केले व भूमि दुर्भंग होऊन ती गुप्त झाली, अशी कथा यांत आहे; तर आनंदरामायणांत सीतेने रामाबरोबर स्वर्गगमन केले आहे. आनंदरामायणांतील, वाल्मीकींनी आधी रामचरित्र केले व ते 'शतकोटि' होते आणि त्याची शंकरांनी वाटणी केली, वगैरे कल्पना यांत वारंवार अनुवादिल्या आहेत. वाल्मीकीविषयीची प्रसिद्ध कथा यांत सांगितलेली नसली तरी—

ऐसे करितां हरिकीर्तन । व्यास जारज पुत्र पावन ॥

चोख्या वाल्मीकाचे जाण । रामायण शिवबंध ॥१२२॥५६॥

असे लिहून नाथांनी तिला मान्यता दिलेली आहे. नरदांनी वाल्मीकीला उपदेश केल्याचे वृत्त नाथांनी पुढीलप्रमाणे दिले आहे —

उफराटे राम ये अक्षरीं । मरा मरा या उत्तरीं ।

नारद वाल्मीकीला उपदेश करी । दो अक्षरीं उद्धरिला ॥३१३॥

वाल्मीकिरामायण व इतर रामचरित्रें यांशीं तुलना करून पाहातां नाथांनीं रामविषयक कथांचा संग्रह करण्याकडे दृष्टि ठेविली असल्याचें दिसून येतें. ऐतिहासिक दृष्ट्या छाननी करण्याचा प्रयत्न त्यांनीं एक दोन स्थलीं केला आहे. श्रावणवधाची कथा सांगतांना नाथ म्हणतात—

होणारासारखी बुद्धि । मांडिली निशि अवस्था पारधी ।

अंधारीं श्रावणातें वधी । मातापिता खांदीं कावडीसी ॥३१५६॥

लौकिकाची लोकवार्ता । श्रावणें पितरीं कावडी ठेवितां ।

हे तंव समूळ अवद्ध कथा । तो मातापिता न विसंवे ॥५७॥

अंधारीं अंध मातापिता । झाडीं ठेवी हे मिथ्या वार्ता ।

खांदीं घेवोनि जाता । जीवनार्थ तो जाला ॥ ५८ ॥

येथें दंतकथा अवद्ध असून मूळ संबद्धकथा सांगण्याचा नाथांनीं प्रयत्न केला आहे. अर्थात् अशा रीतीनें दोन कथांचा विवेक करणें त्यांना संमत आहे. वाल्मीकिरामायणांत ही कथा राम वनांत निघून गेल्यावर दशरथाला पूर्वीचें स्मरण होऊन त्यानें ती कौसल्येला सांगितलेली आहे. त्या कथेंत श्रावण मातापित्यांना खांद्यावर घेऊन आल्याचें वर्णन नसून त्यांचा आश्रम तेथून जवळ होता व तेथून श्रावण पाण्याकरितां सरयूवर आला होता, असें वर्णन आहे. राजाचे बाणानें तो विद्ध होऊन पडल्यावर राजा त्याजकडे आला असतां तो म्हणतो:—

पितुस्त्वमेव मे गत्वा शीघ्रमाचक्ष्व राघव ।

न त्वामनुदहेत् कुद्धो वनमग्निरिवैधितः ॥२६३१४४॥

इयमेकपदी राजन् यतो मे पितुराश्रमः ।

तं प्रसादय गत्वा त्वं न त्वा संकुपितः शप्तेत् ॥४५॥

“हे राघवा, तूंच माझ्या पित्याकडे लवकर निघून जा आणि त्याला हा वृत्तांत कळव. वृद्धिंगत झालेला अग्नि ज्याप्रमाणें वन दग्ध करितो त्याप्रमाणें तो कुद्ध होऊन तुला दग्ध न करो ! हे राजा, ही पाऊलवाद आहे व ती

थेट पित्याचे आश्रमापर्यंत आहे. तेव्हां तूं आतां या वाटेनें जा व ज्या रीतीनें तो क्रुद्ध होऊन तुला शाप देणार नाही अशा रीतीनें तूं त्याला प्रसन्न करून घे. ”

श्रावणाच्या तोंडच्या या शब्दांवरून त्याला राजाचा बाण लागला त्या वेळीं त्याची मातापिता तेथें नसून दूर होती, हें उघड आहे. येथें नाथांनीं तीं तेथेंच होतीं अशी जी माहिती दिली आहे व ती दूर असल्याची कथा मिथ्या असल्याचें जें पुनःपुनः सांगितलें आहे त्याला आधार काय ? रामचरित्राचे कामीं वाल्मीकीं इतकें प्रामाण्य कोणाला देतां येणार नाही आणि नाथांनीं तर वाल्मीकींनीं सांगितलेल्या कथेचा अनुवाद करून ती अवद्ध ठरविली आहे, तेव्हां या कामीं प्रसन्नभूत ग्रंथ त्यांना कोणता मिळाला ?

दोन भिन्न ग्रंथांत एकाच चरित्रनायकाविषयीं भिन्न कथा मिळाल्यास त्या भिन्नभिन्न कल्पांतील मानावयाचा प्रघात असून, विरोधाची संगति लावण्याचे कामीं हा प्रघात म्हणजे टीकाकारांच्या हातीं असलेलें अमोघ शस्त्र आहे. याचा उपयोग नाथांनीं अंगदरावणांचे संवादांत केला आहे. रामाकडून दूत म्हणून गेलेला अंगद रावणाला म्हणतो:—

बहुत ऐकिले रावण । त्यांमांजळी तूं कोण ॥६७॥
 विविध रावणांचें लक्षण । वदे विचक्षण अंगद ॥
 एका रावणाची थोरी । सहस्राजुनांशी युद्ध करीं ।
 तेणें कवळोनि वाम करीं । क्षणामाझारीं धरियेला ॥७९॥
 दुजा रावण उन्माद बळी । सवेग रिघोनि सुतळीं ।
 रणीं जिणावया बळी । क्रोधानळीं चालिला ॥१००॥
 तिज्या रावणाची ख्याती । श्वेतद्वीपगमनानुवृत्ती ॥
 सांगितली सर्व ही तुजप्रती । यथानिगुतीं लंकेश ॥८३१॥
 चवथा रावण आतुर्बळी । ध्यानस्थ देखोनि वाली ।
 त्यासी धरितां कपटमेळीं । तेणें काखेतळीं दडपिला ॥३३॥

वाल्मीकिरामायणाचे उत्तरकांडांत या चारही कथा आल्या आहेत. हा सर्ष भाग प्रक्षिप्त असल्याचें आम्हीं पूर्वी दाखविलें आहेच. यांतील दुसऱ्या व तिसरी

कथा ज्या सर्गांत आली आहे त्यांवर तर कतकाची टीका नाही. पण तेथे या सर्व कथा रामाकडून वध पावलेल्या एकाच रावणाविषयीच्या आहेत. तेव्हां नाथ म्हणतात याला प्रमाण काय? यांतील चौथा रावण तर भिन्न नसल्याचें पुढील ग्रंथावरून स्पष्ट दिसते. अंगदाचे भाषणाचा उपसंहार पहा:—

अंगद म्हणे त्यांतील तूं कोण । हें पुसावें न लागे जाण ।

माझे लातांचे वण । तुझे मुखीं संपूर्ण दिसती ॥६८४३॥

माझ्या मुताची बाळधार । तुझे मुखीं पडतां निरंतर ॥

तेहि चिन्हें उभय अधर । घांसली कोर दिसतसे ॥४४॥

म्हणजे नाथांनीं केलेल्या पुढील वर्णनावरून पूर्वी प्रतिपादिलेल्या चार रावणांपैकीं एक रावण आपोआप गळून पडला आहे.

रामचरित्राची रचना करिते वेळीं सत्यासत्याची चिकित्सा करण्याचा नाथांचा हेतु दिसतो, परंतु त्या कार्मीं आवश्यक असलेले प्रयत्न त्यांनीं केलेले दिसत नाहीत. किष्किंधाकांडांतील सुग्रीवाचे तोंडचें भूगोलवर्णन कसें विसंगत आहे हें आम्हीं मागे दाखविलें आहे. परंतु तेथील विसंगततेबद्दल नाथांना संशयहि आल्याचें दिसत नाही. सुग्रीवानें पूर्व दिशेचें जें वर्णन केलें आहे त्यांत कृष्ण, बलराम, सुभद्रा यांचे उल्लेख आहेत. (४।१२।५०) पश्चिम दिशेकडे कुरुक्षेत्र, नेपाळ, काश्मीर, हीं स्थळे सांगितलीं आहेत. (४।१२।६३) उत्तरेकडे तर सरयू, तमसा या नद्यांचे प्रवाहांतहि सुग्रीवानें शोध करण्यास वानरांना सांगितलें आहे. (४।१२।७९, ८०) येथील विसंगतता तर उघड आहे व ज्यांना त्याविषयी शंका वाटेल त्यांनीं त्या भूगोलवर्णनावर प्रक्षिप्त भागांत केलेलें विवेचन पहावें म्हणजे त्यांची शंका निरसन होईल.

रामचरित्रविषयक कथांचा एकच संग्रह करण्याचा नाथांचा एकंदरीत हा ग्रंथ लिहिण्यांत हेतु दिसतो व या दृष्टीनें पाहूं गेलें तर त्यांच्या ग्रंथांत सत्यासत्याची छाननी करून निर्मळ सत्य कथा सांगितलेली असेल अशी अपेक्षा करणेंच अयुक्त होईल. अध्यात्मरामायणाविषयी त्यांनीं जी माहिती सांगितली आहे, तीहि या ग्रंथाचें परीक्षण करून त्यांनीं दिलेली असावी असें म्हणवत नाही व यासाठीं त्यांना परंपरेनें असलेली माहिती त्यांनीं ग्रथित केली असें

आम्ही मागे लिहिले आहे. नाथांच्या या माहितीवरून अध्यात्मरामायण हा ग्रंथ त्यांना प्रमाण म्हणून मान्य नव्हता हे उघड आहे. अध्यात्मरामायणाचा आनंद-रामायणांत आदरपूर्वक उल्लेख आहे व याकरिता त्यांचे प्रामाण्य नाथांना मान्य नसावे, हे युक्त दिसते; परंतु नाथांनी तर आनंदरामायणांतील अनेक कथांचा आपल्या ग्रंथांत संग्रह केला आहे. तेव्हां आमचे वरील अनुमान अन्यथा नव्हे हे वाचकांच्या सहज लक्षांत येईल. बाकी, नाथांची वर्णनशैली गंभीर व मोहक आहे आणि त्यांत त्यांचा आवडता विषय-वेदान्त—त्यांनी मोठ्या खुबीने गोविला आहे यांत शंका नाही.

१८ तुलसी रामायण—रामचरितमानस.

नाथांचे भावार्थरामायण ज्या कालीं झाले त्याच कालांत (शके १४९७) उत्तर हिंदुस्तानांतील प्रसिद्ध संतकवि तुलसीदास यांनी हिंदी भाषेत रामायणावर “ रामचरितमानस ” हा ग्रंथ लिहिला. हा ग्रंथ हिंदी भाषा बोलणाऱ्या समाजांत फार प्रचलित आहे, आमचेकडे मराठी भाषेत ज्याप्रमाणे गुरुचरित्राचा प्रसार व पाठ दांडगा आहे, त्याप्रमाणे उत्तरेकडे तुलसीरामायणाचा प्रसार आहे. तुलसीरामायणाच्या या हिंदी ग्रंथाचे मराठी रूपंतर श्रीमंत यादव शंकर जामदार यांनी शके १८३५ मध्ये प्रकाशित करून मराठी वाङ्मयांत अपूर्व भर घातली आहे. नाथांचे भावार्थरामायणांत ज्याप्रमाणे संस्कृत भाषेतील कित्येक रामचरित्रावरील ग्रंथांचे अद्भुत संमेलन पहावयास सांपडते त्याप्रमाणेच या ग्रंथाची स्थिति आहे. तथापि काव्यदृष्ट्या हा ग्रंथ स्वतंत्र आहे. यांत वाल्मीकिरामायण व अध्यात्मरामायण या ग्रंथांचा आधार घेतला असून कित्येक कल्पना प्रसन्नराघव व हनुमन्नाटक यांवरून घेतल्या आहेत. कथेचा क्रम कोणत्या तरी एका ग्रंथाप्रमाणे ठेवून मध्यंतरीचे प्रसंग इतर ग्रंथांचे आधारें रंगवावयाचे असा सामान्यपणे कवींचा सांप्रदाय असतो; पण तुलसीदासांचा सांप्रदाय स्वतंत्र आहे. त्यांच्या ग्रंथांत वाल्मीकिरामायणाप्रमाणे सात कांडे आहेत; तथापि रामाला राज्याभिषेक होऊन राम राज्य करूं लागले इतके सांगून व रामराज्यांतील लोकस्थितीचे सुंदर वर्णन करून ग्रंथ समाप्त केलेला आहे. ही एकच गोष्ट आमचे अनुमान वाचकांना पटावण्यास पुरेशी आहे. प्रत्येक कांडांत वाल्मीकीप्रमाणे तितकी कथा सांगितलेली आहे, असे नाही.

रामायणाचे उत्पत्तीची अर्थात् कौचवधाची व त्याचे प्रसाराची अर्थात् सीतेच्या दुसऱ्या दिव्याची या कथा यांत मुळींच सांगितलेल्या नाहीत.

बालकांडांत प्रारंभी तुलसीदासांची प्रस्तावना त्यांच्या काव्याला शोभण्यासारखी विशाल व मनोहर आहे. प्रयागक्षेत्री माघमासी दूरदूरचे ऋषि स्नानाकरितां येत असत. तेथेच भरद्वाज मुनींचा आश्रम होता. यात्रेकरितां आलेल्या ऋषीपैकी याज्ञवल्क्यमुनि यात्रेचे कार्य होऊन परत फिरूं लागले असतां त्यांची व भरद्वाजांची गांठ पडली. या वेळीं भरद्वाजांनीं याज्ञवल्क्याला रामचरित्र सांगण्यास प्रार्थना केली व त्याप्रमाणें त्यांनीं त्यांना रामचरित्र निरूपिलें असा ग्रंथाचा उपक्रम आहे. या मुनिद्वयाच्या संवादांत शंकरपार्वतीच्या संवादरूपानें प्रस्तुत चरित्र सांगितलेलें आहे. एकदां शंकर दक्षकन्या सतीसह अगस्त्यमुनींकडे गेले असतां त्यांचे तोंडून त्यांनीं रामकथा ऐकिली. अगस्त्यांचे आश्रमंतून ते परत कैलासाकडे येऊं लागले. याच वेळीं रावणानें सीतेचा अपहार केला व त्यानिमित्त राम अरण्यांत सीतेचा शोध करीत व तिचेकरितां विलाप करीत फिरत होते. अशा स्थितींत शंकरांनीं रामाचें दर्शन घेतलें व ते पुढें चालले. रामदर्शनानें आनंद वाटून शंकरांचा देह पुलकित झालेला पाहून सतीनें त्यांना तसें होण्याचें कारण काय, म्हणून प्रश्न केला. शंकरांनीं अरण्यांत स्त्रीचा शोध करीत फिरणाऱ्या ज्या राजकुमाराचें आपण दर्शन घेतलें, तो आपलें उपास्य दैवत असून त्याचे दर्शनानें आनंदित झाल्याचा हा परिणाम होय असें सांगितलें. तरी तिला तें पटेना. तेव्हां ती त्या राजकुमाराची परीक्षा करण्याकरितां सीतेचा वेष घेऊन त्याचे पुढें गेली व ती पुढें येतांच रामांनीं तिला वंदन केलें व “ शंकर कोठें आहेत ? आपण अरण्यांत एकट्याच कां फिरतां ? ” असा प्रश्न केला. हा प्रश्न ऐकून सती ओशाळली व तिची शंका निरस्त झाली. सतीच्या या वर्तनाचा शंकरांना राग आला व त्यांनीं तिचा त्याग केला. पुढें दक्षाचे यज्ञांत तिनें देहत्याग केला व पुढील जन्मीं ती हिमालयाची कन्या पार्वती झाली. येथें शिवपार्वतीच्या विवाहाचें विस्तृत वर्णन आलेलें आहे. एकदां कैलासपार्वती शंकर पार्वतीसह बसले असतां तिनें विचारल्यावरून त्यांनीं तिला रामचरित्र सांगितलें.

शंकरांनीं पार्वतीला सांगितलेलें रामचरित्रहि काफळ मुशुंडि व गरुड यांचे

संवादरूपानें आहे. रामरावणयुद्धाचे प्रसंगी राम नागपाशांत बद्ध झाले असतां तेथें गरुड आल्यावर त्यांची मुक्तता झाली व हें पाहून गरुडाला स्वताविषयी अभिमान व रामाविषयी अनादर उत्पन्न झाला. तेव्हां भुशुंडि नामक एका वयो-वृद्ध काकाशीं त्याची गांठ पडली व त्यानें त्याला समग्र रामचरित्र सांगून त्याच्या शंकेचा परिहार केला. गरुड व काक यांची विस्तृत कथा तुलसीदासांचे ग्रंथांत उत्तरकांडांत आली आहे.

बालकांडांत वरीलप्रमाणें उपक्रम केल्यावर रामावतार होण्याचीं कारणें म्हणून आणखी कांहीं कथा सांगितल्या असून या अशा आनुषंगिक कथांनीं अर्ध्याहून अधिक कांड व्यापिलें आहे. अत्रि ऋषींचे आश्रमी जाऊन राम पुढें निघाले, येथपर्यंत कथा सांगून वाल्मीकींनीं अयोध्याकांडाची समाप्ति केली आहे, तर हीच कथा तुलसीदासांनीं अरण्यकांडाचे प्रारंभी दिली आहे. किष्किंधा कांडांतील भूगोलवर्णन तुलसीदासांनीं मुळींच दिलेलें नाहीं. सुंदरकांडांत, समुद्रानें प्रकट होऊन सेतु बांधविण्याची सूचना केली, येथपर्यंत कथा आली आहे. युद्धकांडाचें नांव लंकाकांड असें दिलेलें आहे व त्यांत रावणवधानंतर रामादि मंडळी पुष्पकांत बसून अयोध्येकडे जातांना मार्गांत गुहाशीं त्यांची भेट झाली येथपर्यंत कथा आली आहे. वाल्मीकींनीं रामाला राज्याभिषेक झाल्याचें सांगून व रामराज्यातील लोकस्थितीचें वर्णन करून युद्धकांडाची समाप्ति केली आहे, तर हीच कथा तुलसीदासांनीं उत्तरकांडांत विस्तारानें सांगून व काक भुशुंडीची कथा देऊन कांड व ग्रंथ यांची समाप्ति केली आहे.

तुलसीदासांनीं मूळ कथेंत अनेक प्रसंग नवीन निरूपिले आहेत. सीता-स्वयंवराचें वर्णन विस्तृत असून सुंदर आहे. सीता व राम यांचा विवाह होण्यापूर्वीं जनकाचे उपवनांत दोघांची भेट होण्याचा योग कवीनें मोठ्या युक्तीनें जमवून आणिला आहे. येथील मिथिलेचें व विवाहसमारंभाचें वर्णन वाचनीय आहे. परशुरामाचा गर्भपरिहार विवाहापूर्वीं घडवून आणिलेला आहे. यांतील अहल्या शिला झालेली आहे. सीतेचा स्वयंवर झाल्याचें सांगून राम तिकडे “ धनुषजज्ञ ” पाहाण्याचे निमित्तानें गेल्याचें वर्णन केलें आहे. जनकाचा पण धनुष्य तोडण्याचा सांगितलेला आहे. अयोध्याकांडांत भरताच्या भेट्याचा प्रसंग तर पुनः-पुनः वाचण्यासारखा आहे. अरण्यांत भरत गेल्यावर जनक तेथें भेटण्याकक्षीं

आल्याचें वर्णन यांत विशेष आहे. अरण्यकांडांत लक्ष्मणाला रामानें उपदेश केल्याची कथा अध्यात्मरामायणाप्रमाणें आहे. सुंदरकांडांत विभीषण व मारुती यांची गांठ पडून मारुतीला सीतेची वार्ता त्याजकडून कळल्याचें सांगितलें आहे. लंकाकांडांत मारुती औषधी आणण्याकरितां गेला व वाटेंत कालनेमीनें त्याला अवकाश लागावा म्हणून विघ्न आणिलें, वगैरे कथा अध्यात्मरामायणाप्रमाणेंच यांत आल्या आहेत.

तुलसीदासांचा ग्रंथ स्वतंत्र असून कथेला आधार वाल्मीकींचे ग्रंथापेक्षां अध्यात्मरामायणाचा अधिक घेतलेला आहे, असें एकंदरीत दिसतें. अध्यात्मरामायणानें भागवतांतील कल्पना आधाराला घेऊन रामचरित्र सांगतांना त्या धर्तीवर आध्यात्मिक उपदेश निरनिराळ्या प्रसंगांची योजना करून करण्याचा प्रयत्न केला आहे, तर तुलसीदासांनीं या कामीं त्याचा कथेपुरता आधार घेतलेला आहे. त्यांतील अध्यात्मविषय उचलेला नाही, किंवा त्याप्रमाणें स्वतंत्रपणेंहि तो गोंवण्याचा प्रयत्न प्रायः केलेला नाही. मात्र अध्यात्मरामायणानें ज्या भागवताच्या आधारावर आपल्या कल्पनेची उभारणी केली, त्यांतील भक्तिरस तुलसीदासांनीं उचलून त्याचा आपल्या सर्व ग्रंथांत जेथें तेथें संचय केला आहे. भागवतांतील कित्येक कल्पना तुलसीदासांनीं आपल्या ग्रंथांत कशा रीतीनें अनुवादिलेल्या आहेत, याचें सोदाहरण विवेचन त्यांच्या ग्रंथाचे भाषांतरकार श्रीमंत जामदार यांनीं तुलसीरामायणावरील आपल्या 'मानसहंस' नामक निबंधांत उत्तम प्रकारें केलें आहे. भाषासौन्दर्य, कल्पनाचातुर्य व भक्तिरसाचें प्राचुर्य या तीन गुणांचें सुंदर मीलन भागवतांत झालेलें आहे व त्या ग्रंथाची लोकप्रियता व प्रसार इतका वाढण्याचें कारण हें आहे, हें कोणाला प्रमाणें देऊन सिद्ध करण्याची आवश्यकता आहे, असें वाटत नाही. तुलसीरामायणांत आध्यात्मिक विवेचन भागवतासारखें नसलें तरी त्याची उत्तरेकडे इतकी लोकप्रियता होण्याचें कारण भागवतांतील वरील गुणत्रयीच्या मीलनाहून वेगळें नाही.

तुलसीदास केवळ कवि नसून दांडगे विद्वान् होते व यामुलें त्यांच्या विद्वत्तेची प्रभा त्यांच्या सर्व काव्यभर पसरलेली आहे. निरनिराळ्या ग्रंथांतील सादृश्यदर्शक अवतरणें श्रीमंत जामदार यांनीं आपल्या काव्यविवेचनांत दिली आहेत. 'श्रयुवमघोनाम तद्धिते' या प्रसिद्ध पाणिनीय सूत्रावर कवीनें केलेला कोटिक्रम त्यांनीं विवरणासह दिला

आहे. त्यांनी दिलेल्या ग्रंथाबाहेरचें सादृश्य आम्हांला एके स्थलीं मिळालें तें येथें आतां दाखवितों. प्रसिद्ध माघ कवीच्या शिशुपालवध नामक काव्यांत पुढील श्लोक आहे:—

पादाहतं यदुत्थाय मूर्धानमधिरोहति ।

स्वस्थादेवावमानेऽपि देहिनोऽपि वरं रजः ॥

“लाथ मारिली तर भूमीवरील धूळहि डोक्यावर जाऊन बसते. तेव्हां अवमान झाला तरी स्वस्थ राहणाऱ्या पुरुषापेक्षां ती धूळहि श्रेष्ठ होय.”

ही कल्पना तुलसीदासांनीं अयोध्याकांडांतील लक्ष्मणाचे भाषणांत अनुवादिली आहे. पुढील दोहा पहा:—

लज्जा जाति रघुकुलजनम राम अनुज जग जान ।

लात हूं मारे चढति सिर नीच को धूरिसमान ॥ २२१ ॥

“मी जातिवंत क्षत्रिय असून रघुकुलांत जन्म घेतलेला आहे; आणि मी रामाचा पाठचा भाऊ आहे, हें सर्व जगाला विदित आहे. धुळीसारखी नीच कोण असेल ? परंतु तिला देखील लाथेनें तुडविली असतां ती डोक्यावर जाऊन स्वार होते.”

कल्पनांतील सादृश्य पाहिलें असतां तुलसीदासांनीं वरील कल्पना माघकवीच्या काव्यांतून घेतली, यांत शंका राहात नाही. श्रीमंत जामदार यांनीं उत्तर रामचरित, वैराग्यशतक यांतील सादृश्येहि आपल्या निबंधांत दाखविलीं आहेत व यावरून तुलसीदासांचा ग्रंथ म्हणजे पूर्वीच्या कित्येक कवींच्या सुंदर कल्पनांचा एकत्र संयोगच होय.

रामकथांचें निरूपण करितांना तुलसीदासांनीं वाल्मीकिरामायणाकडे विशेष लक्ष दिलें, असें म्हणतां येत नाही. पुष्कळ स्थलीं वाल्मीकींला सोडून त्यांचें निरूपण आहे. अयोध्याकांडांतील भरतभाव तुलसीदासांनीं सुंदर रंगविला आहे. परंतु त्यांत वाल्मीकींच्या रामाची तेजस्विता आलेली नाही. राम वनांत निघाले त्यासंबंधाच्या कथा सांगतांनाहि कैकेयीची निर्भर्त्सना करण्याचे कित्येक प्रसंग कवीनें त्यांत घेतलेले नाहीत. राजाचें शासन करून राज्य बळकावण्याचा उपदेश करणारा वाल्मीकींचा लक्ष्मण तुलसीदासांच्या काव्यांत नेमळट बनलेला आहे. राम प्रयागाचे दक्षिणेकडे गेल्यावरहि मार्गांत नगरे आणि गावे लागल्याचें

वर्णन केळें आहे तें (२।११०) मुखींच विसंगत आहे. कवीच्या या वर्णन-पद्धतीवरूनच वरील अनुमान आम्हीं केले आहे. अध्यात्मरामायणांतील पुष्कळ कथा व त्यांतील क्रम तुलसीदासांनीं घेतला आहे. रावणवधानंतर सीतेनें दिव्य केले त्या प्रसंगीं रामांनीं केलेले भाषण ज्याप्रमाणें अध्यात्मरामायणानें समग्र न देतां त्याविषयीं केवळ “ अवाच्य ” म्हणून उल्लेख केला आहे, त्याप्रमाणें तुलसीदासांनींहि येथें “ दुर्बाद ” (६।१२६) असें लिहून ठेविलें आहे. या एका गोष्टीवरून आमचें वरील अनुमान वाचकांस पटण्यासारखें आहे. बाकी काव्य या दृष्टीनें पाहिलें तर तें अत्यंत हृदयंगम आहे व तें आतां मराठी वेषांत श्रीमंत जामदारांनीं आपल्यापुढें आणून उभें केले आहे. तेव्हां त्याचा रसास्वाद घेण्यास प्रत्येक महाराष्ट्रभाषाभिज्ञास मोकळीक मिळाली आहे. अर्थात् त्याचें गुणवर्णन श्रवण करण्यापेक्षां तें स्वतां वाचून पाहाणें अधिक सरळ नव्हे काय ?

उपसंहार.

रामचरित्रावर संस्कृत भाषेत जे ग्रंथ आहेत, त्यांतील प्रमाण म्हणून मानिलेल्या बहुतेक ग्रंथांचें व नमुन्याकरितां प्राकृत भाषांतील प्रमुख दोन ग्रंथांचें विवेचन येथवर केले आहे. रामचरित्रावर संस्कृत भाषेत, तसेंच अनेक प्राकृत भाषांत बहुत ग्रंथ आहेत; परंतु त्यांचें परिगणन करणें कष्टाचें असून त्याची तादृश आवश्यकता नाही. वाल्मीकींचा ग्रंथ राम राज्य करीत असतां निर्माण झालेला आणि इतर सारे ग्रंथ—कित्येकांतून रामचरित्र भावी म्हणून वर्णन केले असले तरी—रामानंतर दीर्घकालानें झाले आहेत; व यामुळे रामचरित्रविषयक प्रश्नाचा निर्णय करण्याचा त्यांस अधिकार स्वभावतः नाही. तथापि कित्येक ग्रंथांचें हें स्वरूप व्यक्तपणें कळत नाही व यासाठीं लोकांना तें व्यक्त करून दाखविणें आवश्यक असतें. रामचरित्रावर असलेले प्राकृत भाषेतील ग्रंथ संस्कृत ग्रंथांवरून आपण रचना केल्याचें स्वतां सांगून आपला अधिकार उघड करितात, तसेंच संस्कृत भाषेतील काव्ये, नाटके, चंपू वगैरे ग्रंथहि त्यांनीं संदर्भ-ग्रंथांचें नांव दिलें नसले तरी त्यांचा काल कळत असल्यामुळे त्यांचा अधिकार वाचकांच्या लक्षांत येण्यासारखा आहे. पण संस्कृत भाषेतील काहीं ग्रंथांचा रचनाकाल अनिश्चित असल्यामुळे व ते आर्ष ग्रंथांत मोडत असल्यामुळे त्यांच्या अधिकाराविषयीं कल्पना करितां येत नाही, वाल्मीकींचें रामायण हा अशा सर्व

ग्रंथांना आधार आहे; पण तो कित्येकांनीं स्पष्टपणें सांगितला आहे व कित्येकांनीं तो मुळांच सांगितला नाही. कित्येकांनीं तर आपला अधिकार स्वतंत्र स्थापित करण्याचा प्रयत्न केला आहे. येथपर्यंत आम्हीं ज्या ग्रंथांची माहिती देऊन त्यांवर विस्तृत चर्चा केली आहे, त्यांत असे तीनहि प्रकारचे ग्रंथ आले आहेत. आमची तर समजूत आहे कीं, रामचरित्रविषयक सर्व दंतकथा यांत कोठें ना कोठें तरी आढळतील. कित्येक दंतकथा वाल्मीकिरामायणाचे कशा रीतीनें विरुद्ध आहेत व यासाठीं कशा अविश्वसनीय आहेत, याची चर्चा आम्हीं एका स्वतंत्र भागांत केली आहे. परंतु त्यांचें खरें स्वरूप या भागांत व्यक्त होणारें आहे. आर्ष म्हणून समजले गेलेले असेच ग्रंथ आम्हीं येथें चर्चेसाठीं घेतले आहेत. एकदोन अपवादांवांचून सर्व पौराणिक ग्रंथांतील रामचरित्र वाल्मीकींच्या ग्रंथाच्या आधारानें व त्यांच्याच क्रमानें सांगितलेलें आहे, असें दिसून येतें. रामायणावरील स्वतंत्र तीन ग्रंथांविषयीं आम्हीं माहिती दिली आहे व हे तीन ग्रंथ आणि वरील अपवादभूत पौराणिक ग्रंथ यांविषयींची माहिती देतांना आह्मांलाहि जरा विस्तृत चर्चा करावी लागली आहे. पुष्कळ दंतकथा या ग्रंथांतून मिळतात व हे ग्रंथ रामचरित्राविषयीं आपला अधिकार स्वतंत्रपणें सांगतात. याकरितां खरोखर या कार्मी त्यांचा अधिकार किती आहे, हें वाचकांना कळवें हाच वरील चर्चा करण्यांत आमचा हेतु आहे. दंतकथा वाल्मीकिरामायणाशीं विरुद्ध असल्याचें दाखविलें तरी त्यांची सत्यता सिद्ध करण्यास वरील ग्रंथ प्रायः पुढें येतात आणि ते आर्ष आहेत अशी लोकांची श्रद्धा असल्यामुळें त्यांवर त्यांचा विश्वास बसतो. अशा दंतकथांचा प्रसार लोकांतील या श्रद्धेमुळें पूर्वीपासून होत आला आहे. हे ग्रंथ आर्ष नसून आधुनिक आहेत असें त्यांतीलच अंतःप्रमाणांनीं सिद्ध झाल्यावर दंतकथा हा आधार सुटला असें म्हणण्यास चिंता नाही. या ग्रंथांनीं खरें पाहूं गेलें तर दंतकथासंग्रह करण्याची कामगिरी केली आहे. व त्यांच्या या प्रयत्नामुळें त्यांचा प्रसार होऊन त्या टिकल्या आहेत. मात्र त्यांच्या या प्रयत्नाकडे प्रामाणिक ग्रंथ म्हणून न पाहतां त्यांचें संग्रहबुद्धीचें खरें स्वरूप आपण ओळखून ठेविलें म्हणजे झालें.

योगवासिष्ठ म्हणून प्रसिद्ध असलेल्या ग्रंथाला महारामायण असेंहि दुसरें नांव आहे व या नांवावरून रामचरित्र त्यांत सांगितलें असावें

असा भास होतो; परंतु खरें पाहूं गेलें तर त्यांत रामचरित्रांतील एक कथा केवळ विस्तारानें सांगितलेली आहे. राम वनवासाला जाण्यापूर्वीचा अर्थात् त्याच्या बालपणांतील हा कथाभाग आहे. रामाला संसाराविषयी वैराग्य उत्पन्न होऊन तो उदास झाला असतां त्याला वसिष्ठांनीं उपदेश करून त्याचा मोह दूर केला; आणि हा उपदेश म्हणजेच योग-वासिष्ठ होय. वेदांतावरील ग्रंथांत हा विशाल असून यांत नानाविध शंका प्रश्न-रूपानें उपस्थित करून त्यांचा परिहार सांगोपांग केलेला आहे. मधूनमधून दृष्टांत म्हणून पुष्कळ कथा सांगितलेल्या आहेत आणि कित्येक स्थलीं अन्यहि कांहीं विषयांवर चर्चा केलेली आहे. फार काय सांगवें? श्रीकृष्णांनीं अर्जुनाला उपदेशिलेली गीता भावी म्हणून यांत सांगितलेली असून त्यांत गीतेतील कांहीं श्लोक थोडा फेरफार करून आणि कांहीं जशाचे तसे दिलेले आहेत. योगवासिष्ठ हा वेदान्तशास्त्रांतील महत्त्वाचा ग्रंथ असला तरी त्यांत निरूपिलेला प्रसंग सत्याचे कसोटीवर कसा टिकावा हा एक प्रश्न आहे व त्याचा निर्णय ग्रंथकारा-वर कसा उलटणार आहे, याची कल्पना यावरून वाचकांस सहज होईल. राम-चरित्र यांत वर्णिलेलें नाहीं व याकरितां त्याविषयीं येथें चर्चा करण्याचें कारण नाहीं; तथापि त्याच्या “महारामायण” या नांवासाठीं त्यांतील कथाप्रसंगाचा येथें निर्देश करून त्याचें स्वरूप व्यक्त करावें लागलें.

रामचरित्रावर संस्कृत भाषेतच कांहीं काव्यें, नाटके वगैरे असल्याचें वर सांगितलेलें आहे. त्यांतील कित्येक कथा वाल्मीकिरामायणाहून भिन्न आहेत हें खरें; तथापि रामचरित्राविषयीं प्रमाण म्हणून त्यांची लोकांत मान्यता नाहीं. याकरितां त्यांविषयींची माहिती देऊन अधिक चर्चा करण्याचें कारण नाहीं. दंतकथांचा प्रसार लोकांत फार आहे व त्यांवर लोकांची इतकी श्रद्धा आहे कीं तिचे योगानें मूळ कथानक, त्याला अनुकूल असो वा नसो, मागें पडलें आहे. दंत-कथांचा हा पडदा आपोआप बाजूला पडून रामायणाचें खरें स्वरूप लोकांपुढें यावें हा तर प्रस्तुत भाग लिहिण्यांत आमचा उद्देश आहे; आणि आमच्या या उद्देशाचे कामीं नाटकादिकांचें विघ्न येण्यासारखें नसल्यामुळें आम्ही त्यां-विषयीं अधिक चर्चा करीत नाहीं.

परिशिष्टे

परिशिष्ट-अ.

रामायणकालीन प्रचलित कथा.

रामायणांत रामचरित्र क्रमानें सांगितलें आहे व तें सांगतांना कित्येक उप-कथा आल्या आहेत. उपकथा संक्षेपानें सांगितल्या असोत अथवा विस्तारानें सांगितल्या असोत, त्या कालांतील मुख्य भाग वाचकांपुढें व्यक्त असतो. प्रचलित कथांचा प्रकार याहून भिन्न आहे. कारण त्या कथा सांगण्याचा तेथें उद्देश नसतो; तर कवीनें वर्णन करितांना किंवा कथांतील पात्रांनीं भाषण करितांना त्यांचा केवळ उल्लेख केलेला असतो. कथांतील अंगभूत श्रोता किंवा ग्रंथाचा वाचक यांना ती कथा अवगत आहे असें कथेंतील वक्त्यानें अथवा ग्रंथकारानें तेथें गृहीत धरिलेलें असतें. कथांतील पात्रभूत श्रोत्यांना ती अवगत असते, याविषयी शंका नको; पण ग्रंथाच्या सर्व वाचकांना ती अवगत असते असें निश्चयानें सांगतां येत नाही. रामायणांत अशा कित्येक कथांचे उल्लेख मधूनमधून आले आहेत. रामचरित्र सांगतांना असे उल्लेख ओघाबरोबर आले आहेत व यावरून त्या कथा त्या वेळीं प्रचलित होत्या, हें उघड आहे. अशा कथांचा एकत्र संग्रह येथें करावयाचा आहे. रामायणानंतर झालेल्या पुराणांतून व महाभरतांतून यांतील बहुतेक कथा आलेल्या आहेत आणि आम्हांलाहि प्रायः त्यांवरूनच त्यांचा उलगडा करून घ्यावा लागत आहे. यांतील कित्येक कथांचा उगम वैदिक ग्रंथांत आहे. व हा संग्रह करितांना त्यांच्या उगमांसह-वर्तमान तो करणें उचित होतें; तथापि तसा प्रयत्न साधनांचे अभावीं आम्हांला करितां आला नाही, त्यास उपाय नाही. तथापि उगमांचा शोध करण्यास या संग्रहाचा उपयोग होण्यासारखा आहे व रामायणकालच्या प्रचलित कथा या दृष्टीनें त्यांचें महत्त्व आहे, हें मनांत आणून हा प्रयत्न केला आहे.

विरोचनकन्या मंथरा.

विरोचन हा प्रल्हादाचा पुत्र व बलीचा जनक होय. याची कन्या मंथरा. सर्व पृथ्वीचा विध्वंस करावा असें एकदां तिच्या मनांत आलें व ती तसा प्रयत्न करणार असें पाहून इंद्रानें तिचा वध केला आणि पृथ्वीचें संरक्षण केलें. कित्येक कर्मे पातकावह असतात व यासाठीं तीं करितां नये, हें खरें; तथापि त्यांचे योगानें लोककल्याण होत असेल तर तीं करण्यांत दोष नसून उलट तीं करणें हें कर्तव्य आहे. ताटकावधाचे वेळीं स्त्रीवधानिमित्त राम सार्शक झाले असतां विश्वामित्रांनीं हा दृष्टांत दिला आहे. *

भृगुपत्नीचा वध.

देव आणि दैत्य यांमध्ये युद्ध चालू असतां दैत्यांना जय प्राप्त होईना, तेव्हां ते आपले पुरोहित शुक्राचार्य यांजकडे गेले. आचार्यांनीं त्यांचा अभय दिलें; परंतु आपणाला संपूर्ण मंत्रसिद्धि नाही, असें पाहून ते त्यासाठीं तप करण्याकरितां निघून गेले. जातांना त्यांनीं दैत्यांना आपण परत येईपर्यंत देवांशीं सहकारिता करून युद्धाचा प्रसंग आणूं नका असें सांगितलें होतें. त्याप्रमाणें दैत्य वागूं लागले व देवांना विश्वास वाटावा म्हणून त्यांनीं प्रल्हादाला त्यांजकडे पाठविलें. प्रल्हाद तर “आम्ही आतां युद्ध करण्याचें सोडून दिलें असून वल्कलें धारण करून तप करणार ” असें सांगूं लागला. देवांना प्रथम विश्वास वाटला; परंतु मागाहून दैत्यांविषयीं संशय येऊं लागला. तेव्हां ते पुन्हां धारण करून युद्धासाठीं दैत्यांकडे निघून गेले. दैत्यांना त्यांनीं त्यांचें कपट ओळखिल्याचें स्पष्ट सांगितलें व हें कळतांच दैत्य मिळून शुक्राचार्यांच्या मातेला शरण गेले. तिनें देवांना शाप दिल्यामुळें देवांना निद्रा येऊं लागली. विष्णूनें सुचविल्याप्रमाणें इंद्रानें शुक्राचे शरीरांत प्रवेश केला व तो निर्भय झाला. शुक्राचे मातेनें हें पाहून ती क्रुद्ध झाली व तपोबलानें “आपण दोघांनाहि भक्षण करूं ” असें सांगूं

* श्रूयते हि पुरा शक्रो विरोचनसुतां नृप ॥११२॥१२०॥

पृथिवीं हन्तुमिच्छन्तीं मन्थरामभ्यसूदयत् ॥

“हे राजपुत्रा, पूर्वी विरोचन दैत्याची कन्या मंथरा पृथ्वीचा घात करण्याची इच्छा करूं लागली असतां इंद्रानें तिचा वध केल्याचें श्रुत आहे.”

लागली. तिचा उद्देश लक्षांत येतांच विष्णूने चक्राचे योगाने तिचा शिरच्छेद केला. ताटकावधाचे प्रसंगीच ही कथा दृष्टांत म्हणून आली आहे. x ही कथा देवीभागवतांत आहे. (४।२।३०)

श्येनकपोतीय आख्यान.

शिबिराजाचा पुत्र (शैव्य) वृषदर्भ म्हणून सोमवंशामध्ये एक राजा होऊन गेला. एक श्येनपक्षी (ससाणा) कपोताचे (पारव्याचे) मार्गे लागला असता तो कपोत पक्षी मिळून राजाला शरण गेला. राजाने त्याला अभय दिले असता तेथे श्येन आला व आपले विहित भक्ष्य म्हणून राजाकडे कपोताला मागू लागला. राजाने त्याला अभय दिले असल्यामुळे तो त्याला सोडीना. कपोताचे बदली दुसरे भक्ष्य राजा त्याला देऊ लागला असता त्याने राजाला कपोताचे भारंभार स्वतांचे मांस देण्याची अट घातली. राजाने ती मान्य केली व स्वतांचे शरीरांतील मांस काढून ते तो तोलू लागला. कपोताचे पारडे जड होऊ लागले व राजाचे शरीरांतील सर्व मांस काढून झाले तरी ते कपोताचे भारंभार होईना. राजाचे शरीरांत केवळ अस्थि व चर्म राहिले. तेव्हां तेथे इंद्रादि देव येऊन त्यांनी त्याजवर अमृतसिंचन केले व शरणागताचे रक्षण करण्याच्या त्याच्या व्रताचे योगाने त्याला स्वर्गप्राप्ति झाली. कैकेयीने राजा दशरथाशी वर मागितल्यावर तो ऐकून राजा कांकू करू लागला असता, दिलेले वचन कशा प्रकारे पाळले पाहिजे हें सांगतांना, कैकेयीने शैव्य राजाचा दृष्टांत दिला आहे. * हें श्येनकपोतीय आख्यान महाभारतांत तीन वेळां आले आहे. (वन. १३२, १३३ व २००; अनु. ६७)

× विष्णुना च पुरा राम भृगुपत्नी पतिव्रता ।

अनिन्दं लोकमिच्छन्ती काव्यमाता निषूदिता ॥ १।२५।२१

“ आणि त्याचप्रमाणे हे रामा, स्वर्ग लोक इद्रशून्य करण्याची इच्छा करणारी जी भृगुपत्नी व शुक्रमाता तिचा विष्णूने वध केल्याचेहि ऐकण्यांत आहे. ”

* शैव्यः श्येनकपोतीये स्वमांसं पक्षिणे ददौ ॥२।१२।४३॥

“ शैव्य राजाने (स्वतांचे वचन खरे करण्याकरितां) आपले मांस कपोताला दिल्याचे श्येनकपोतीय आख्यानांत सांगितलेले आहे. ”

अलर्क.

अलर्कनामक एक राजा होता. याजकडे एक अंध ब्राह्मण आला असतां राजानें त्याला वर देऊं केला; आणि त्या ब्राह्मणानें राजाकडे त्याचे नेत्र मागितले. आपलें वचन सत्य करण्याकरितां राजानें त्याप्रमाणें त्याला आपले नेत्र काढून दिले. वरील प्रसंगीं कैकेयीच्या तोंडींच हा दृष्टांत आला आहे. *

इंद्र व बलि.

विष्णूनें वामनावतार धारण करून बलीला पाताळीं घातल्याची कथा प्रसिद्ध आहे. विष्णूनें हें कार्य इंद्राकरितां किंवा त्याचे प्रेरणेनें केलें होतें. यावांचून इंद्र व बलि यांचा संबंध संभवत नाही. वामनानें बलीला प्रथम वचनांत बद्ध करून घेतला व मग त्याला पाताळीं घातला, अशी ही कथा आहे. कैकेयीनें राजा दशरथाला याप्रमाणेंच प्रथम वचनांत गोंबून घेऊन मग त्याला तोंडघशीं पाडला व हें सांगतांना वरील वामनाचा दृष्टांत रामायणांन दिलेला आहे. X

पृ.४५१वरून] संधृत्य श्यैब्यः श्येनाय स्वां तनुं जगतीपतिः ।

प्रदाय पक्षिणे राजा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥२।१४।४॥

“ शैब्य राजानें कपोताला अभयवचन दिलें व आपलें शरीर श्येन पक्ष्याला देऊन तो उत्तम गतीला गेला. ”

* अलर्कश्चक्षुधी दत्त्वा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥२।१२।४३॥

“ अलर्क राजानें (आपलें वचन खरें करण्याकरितां) आपले नेत्र दिले व तो उत्तम गतीला गेला. ”

तथा ह्यलर्कस्तेजस्वी ब्राह्मणे वेदपारगे ।

याचमाने स्वके नेत्रे उद्धृत्याविमना ददौ ॥२।१४।५॥

“ त्याचप्रमाणें तेजस्वी अलर्क राजानें वेदपारंगत ब्राह्मण याचना करूं लागला असतां, मनाला खेद न वाटतां, आपले नेत्र काढून दिले. ”

X एवं प्रचोदितो राजा कैकेय्या निर्विशंकया ।

नाशकत् पाशमुन्मोक्तुं बलिर्निद्रकृतं यथा ॥२।१४।११

“ याप्रमाणें कैकेयीनें राजाला निःशंकपणें सांगितलें असतां बलीला ज्याप्रमाणें इंद्रानें टाकिलेला पाश तोडितां आला नाही, त्याप्रमाणें त्याला तिचा पाश तोडून मुक्त होतां आलें नाही. ”

प्रेरक या नात्याने या कथेंत इंद्राचा संबंध मानिल्यास ती येथें दृष्टांत म्हणून जमते. टीकाकारांनींच ही कल्पना सुचविलेली आहे. इंद्र व बलि यांचा जीत प्रत्यक्ष संबंध आहे अशी कथा कोठें आढळत नाही. तशी कथा कोणाला कोठें आढळल्यास व तीत इंद्रानें बलिला वचनबद्ध करून घेऊन फर्शी पाडला असल्यास ती कथा येथें दृष्टांत म्हणून घेणें अधिक सुयुक्तिक होईल; परंतु तसा शोध लागेपर्यंत वरीलप्रमाणें समाधान मानणें भाग आहे.

काश्यपाची मातृसेवा.

काश्यप ऋषीने आपल्या घरींच राहून आपल्या मातेची सेवा केली व या तपश्चर्येच्या निमित्त त्याला स्वर्गप्राप्ति झाली. रामानें वनांत न जातां आपली सेवा करावी असें त्याला सांगतांना आपल्या उपदेशाचें महत्त्व त्याला पटावें म्हणून कौसल्येनें काश्यपाचा हा दृष्टांत दिला आहे. * काश्यपाची ही कथा मात्र कोठें मिळाली नाही.

कण्डुऋषींची गोहत्या.

कण्डु ऋषींना पित्यानें धेनूचा वध करण्याची आज्ञा केली; धेनूचा वध करण्यांत केवढा दोष आहे हें त्यांना कळत होतें; तथापि तो टाळू लागल्यास पित्याच्या आज्ञेचें उल्लंघन केल्याचा दोष लागतो व तो गोहत्येहून अधिक वाईट, हें लक्षांत आणून त्यांनीं धेनूचा वध केला. पित्राज्ञापालनाचें महत्त्व केवढें आहे व पित्राज्ञेच्या उल्लंघनाचा दोष इतर दोषांचे मानानें कसा अधिक आहे, हें दाखविण्यासाठीं कौसल्येला उत्तर देतांना रामानें हा दृष्टांत × दिला आहे. ही कथा हि कोठें आढळली नाही.

* शुश्रूषुर्जनेनीं पुत्र स्वगृहे नियतो वसन् ।

परेण तपसा युक्तः काश्यपस्त्रिदिवं गतः ॥१२१॥२४॥

“ बाळा, काश्यपानें आपल्या घरीं राहून मातेची सेवा केली व त्याला मोठ्या तपश्चर्येचें फल प्राप्त होऊन तो स्वर्गाला गेला. ”

× ऋषिणा च पितुर्वाक्यं कुर्वता वनचारिणा ।

गौर्हता जानता धर्मं कण्डुना च विपश्चिता ॥२१॥३१॥

“ धर्मज्ञ, विद्वान् व वनवासी अशा कण्डु ऋषींनीं पित्याची आज्ञा पालन करण्याकरितां गाईचा वध केला. ”

रेणुकावध.

जमदग्नि ऋषींची पत्नी रेणुका. हिला पांच पुत्र होते. प्रसिद्ध परशुराम हा कनिष्ठ होय. एकदां रेणुका नदीवर गेली असतां तेथें एक राजा स्त्रियांसह जलक्रीडा करीत होता व ही त्याची क्रीडा पहात राहिली; यामुळें आश्रमांत परत येण्यास तिला थोडा विलंब लागला. जमदग्नि हा अत्यंत कोपी होता. त्यानें हिला आलेली पाहातांच आपल्या पुत्रांना तिचा वध करण्याची आज्ञा केली. परशुराम त्या वेळीं तेथें नव्हता, आणि तेथें चार पुत्र होते ते आज्ञा न मानितां स्वस्थ राहिले. तेव्हां त्यांना पित्यानें 'जड व्हाल' असा शाप दिला. इतक्यांत परशुराम आला. त्याला पित्यानें वरील आज्ञा केली व त्यानें तत्काल तिचा शिरच्छेद केला. त्या वेळीं त्याजवर पिता संतुष्ट होऊन वर देऊं लागला असतां त्यानें माता व बंधु यांना पूर्वस्थिति प्राप्त होऊन मातेला तिच्या वधाचें स्मरण नसावें असे वर मागितले व त्याप्रमाणें ती सजीव झाली. पित्राज्ञापालनाचें महत्त्व कौसल्येला सांगतांना रामानें रेणुकावधाचा हा दृष्टांत दिला * आहे.

सावित्री

द्युमत्सेन राजाचा पुत्र सत्यवान् याची ही स्त्री. पतीला आयुष्य अल्प असल्याचें तिला विवाहापूर्वी कळलें असूनहि तिनें त्याला पूर्वी मनानें वरिलें असल्यामुळें त्याशीं विवाह केला व पुढें यमधर्म पतीचे प्राण हरण करून नेत असतां तिनें आपल्या चातुर्यानें पतीचे प्राण परत मिळवून त्याला सजीव केलें. सीता रामाला आपण अरण्यांत समागमें येणार असें सांगत + असतां व अत्रीचे

* जामदग्न्येन रामेण रेणुका जननी स्वयम् ।

कृत्ता परशुनाऽरण्ये पितुर्वचनकारणात् ॥२१२१३३॥

“ पित्याच्या सांगण्यामुळें जमदग्निपुत्र परशुरामानें तर अरण्यामध्ये कुन्हाडीनें स्वतः आपली जननी रेणुका तोडून टाकिली.”

+ द्युमत्सेनसुतं वीरं सत्यवन्तमनुव्रताम् ।

सावित्रीमिव मां विद्धि त्वमात्मवशवर्तिनीम् ॥२१३०६॥

“ द्युमत्सेनपुत्र वीर सत्यवानाला जशी सावित्री वश होती तशी मी आपणांला वश आहे असें आपण समजा,”

आश्रमीं अनसूयेशीं बोलतांना पातिव्रत्याचें महत्त्व वर्णन करीत असतां तिनें सावित्रीचा दृष्टांत दिला आहे. ×

ययाति.

सोमवंशीय नहुष राजाचा हा पुत्र स्वर्गास गेल्यावर आत्मस्तुतीनिमित्त पतन पावला असतां त्याचे दौहित्र (कन्येचे पुत्र) तपश्चर्या करीत होते तेथें प्राप्त झाला. त्यांशीं याचा अध्यात्मविषयावर संवाद झाला व त्यांनीं त्याला पुनः स्वर्गप्राप्ति करून दिली. रामाला वनांत पोंचवून सुमंत परत आला असतां राजा दशरथानें त्याला रामाचें वर्तमान सांगण्याविषयी आज्ञा केली; व ही करितांना तें वर्तमान ऐकून ययाति राजाप्रमाणे आपण जिवंत राहूं असा त्यानें दृष्टांत दिला आहे. *

उर्वशी व पुरूरवा.

पुरूरवा हा सोमवंशाचा मूळ पुरुष. उर्वशी ही स्वर्गातील अप्सरा. हिच्या कांहीं अटी पत्करून राजानें तिशीं विवाह केला. राजापासून तिला संतति झाली व यानंतर कांहीं काळ गेल्यावर एक अट मोडल्याचें निमित्त करून ती स्वर्गाला निघून गेली. ती परत येऊन तिचा समागम घडावा म्हणून राजानें बहुत प्रयत्न केला; परंतु त्यांचा उपयोग झाला नाहीं. एकदां तिची गांठ पडली व ती थोडे दिवस राजापाशीं होती पण पुनः निघून गेली. राजाची ही कथा ऋग्वेद, शतपथ ब्राह्मण, महाभारत व कांहीं पुराणें यांत असून ऋग्वेदांतील

× सावित्री पतिशुश्रूषां कृत्वा स्वर्गे महीयते ।

तथावृत्तिश्च याता त्वं पतिशुश्रूषया दिवम् ॥२११८।३०॥

“ सावित्री पतिसेवा करून आतां स्वर्गामध्ये पूज्य होऊन बसली आहे आणि त्या सावित्रीप्रमाणेंच वागणाऱ्या आपणहि पतिसेवेनें स्वर्ग हस्तगत करून घेतला आहे. ”

* आसितं शयितं भुक्तं सूत रामस्य कीर्तय ।

जीविष्याम्यहमेतेन ययातिरिव साधुषु ॥२।५८।१३॥

“ हे सूता, राम बसला कोठें, निजला कोठें, त्यानें भोजन कोठें केलें, हें सर्व मला तूं सांग; म्हणजे स्वर्गांतून साधूंमध्ये पडलेल्या ययाति राजाप्रमाणें तुझ्यासारख्या सज्जनापासून हा वृत्तांत ऐकून (पुत्ररूप स्वर्गसुखापासून अष्ट झालेला) मी जिवंत राहीन. ”

कित्येक ऋचांमध्ये त्यांचा संवाद आला आहे. सीतेचा अपहार करण्याकरितां ज्या वेळीं रावण पंचवटींतील तिच्या आश्रमामध्ये गेला त्या वेळीं तेथें दोघांचा जो संवाद प्रथम झाला त्यांत वरील कथेंतील उर्वशीचा दृष्टांत आला आहे. सीतेला रावणानें प्रथम वश होण्याविषयीं समोपचारानें सांगून पाहिलें, व या प्रथम प्रयत्नाचे वेळीं ती वश होत नाहीं असें पाहून आपलें वैभव व रामाची अनुकंपनीय स्थिति यांचें तुलनात्मक वर्णन करीत तो म्हणतो, “ हे भीरु, पुरुरव्याला लाथ मारून उर्वशी चालती झाली व मग तिला जसा पश्चात्ताप झाला तसा मला नाकारल्यामुळें पश्चात्ताप करण्याची पाळी तुजवर येईल * ” उर्वशी व पुरुरवा यांच्या संबंधाची कथा संक्षेपानें वर दिली आहे व उर्वशीनें राजाला झिडकारिल्याचा वरील दृष्टांतांतील अभिप्राय अंशतः त्यांत आला आहे. उर्वशी जरी राजाचा त्याग करून चालती झाली तरी त्याचा काहीं काल समागम झाल्यानंतर हा प्रकार घडून आला, व तिनें राजाला लाथ मारल्याचें तर कोठें सांगितलेलें नाहीं आणि यासाठीं दृष्टांतांतील अभिप्राय कथेंत अंशतः असल्याचें वर म्हटलें आहे. कथेंतील प्रकाराकडे पाहिलें तर त्यांत राजाला तिचें वेड लागल्याचें दिसून येतें व ऋग्वेदांतील संवादांत व महाभारतादि ग्रंथांत राजानें तिचेकरितां विलाप केल्याचीं वर्णनें आहेत. तिनें राजाकरितां शोध किंवा विलाप केल्याचें वर्णन कोठेंहि नाहीं. तेव्हां या प्रसंगीं रावणाला देहभान राहिलें नसल्यामुळें त्यानें हा दृष्टांत त्या लहरींत दिला असावा, किंवा त्या प्रसंगीं त्याला इष्ट असलेला फेरफार त्यानें दृष्टांत देतांना बुद्ध्या केली असावा, असें वाटतें. अशी कल्पना केल्यावांचून दृष्टांताची संगति लावितां येत नाहीं.

घृताचा व विश्वामित्र.

विश्वामित्र ऋषि तपश्चर्या करीत असतां त्यांस विघ्न करण्याकरितां स्वर्गलौकांतून एक अप्सरा आली. तिचें सौंदर्य पाहून हे मोहित झाले व तिच्यासह विलास करूं लागले आणि तपश्चर्या तेथेंच समाप्त झाली. महाभारतांत व

* प्रत्याख्याय हि मां भीरु पश्चात्तापं गमिष्यसि ।

चरणेनाऽभिहत्येव पुरुरवसमुर्वशी ॥३४८१८॥

पुराणांतरीं या अप्सरेचें नांव मेनका असें दिलें असून शकुंतला ही त्या ऋषी-
पासून तिला झालेली कन्या, असें सांगितलें आहे. रामायणामध्ये अप्सरेचें नांव
घृताची असें दिलें आहे. या अप्सरेच्या संवयीं भिन्न कथा कोठें आढळत नाहीं.
अप्सरेला पाहून ते मोहित झाले एवढ्या मुद्यापुरता त्यांच्या कथेचा दृष्टांत
रामायणांत आला आहे. सुग्रीव विलासांत दंग होऊन, सीताशुद्धीविषयी त्याला
विस्मरण झाल्याचें दिसू लागलें असतां लक्ष्मण क्रुद्ध होऊन त्याजकडे गेला;
त्या वेळीं त्याचा कोप शांत करण्याकरितां सुग्रीवानें तारेला पाठविलें. तिनें
लक्ष्मणाशीं भाषण करितांना सुग्रीवाची त्या वेळीं दिसणारी विलासपरता साह-
जिक आहे असें सांगितलें व त्याचे समर्थनार्थ “ घृताची अप्सरेच्या ठिकाणीं
आसक्त झालेल्या विश्वामित्राला दहा वर्षे एका दिवसाप्रमाणें वाटली ” + असा
दृष्टांत दिला आहे.

अनुल्हाद व इंद्राणी.

इंद्राची स्त्री शची पितृगृहीं असतां तेथें दैत्य अनुल्हाद आला व त्यानें
तिच्या पित्याची संमति लबाडीनें मिळविली आणि शचीचा अपहार केला.
इंद्राला जेव्हां ही वार्ता कळली तेव्हां इंद्र सत्वर तेथें आला व त्यानें तिचा
अपहार करणाऱ्या अनुल्हादाचा व या कामीं संमति देणाऱ्या तिचे पित्याचा
वध केला आणि आपली स्त्री परत मिळविली. अशा रीतीनें त्या दैत्यानें शचीचा
अपहार करून स्वतांचा नाश मात्र करून घेतला. सुग्रीवानें रामाशीं भाषण
करतांना रावणानें केलेल्या सीतेच्या अपहाराला हा मार्मिक दृष्टांत दिला आहे.*

+ घृताच्यां किल संसक्तो दश वर्षाणि लक्ष्मण ।

अहोऽमन्यत धर्मात्मा विश्वामित्रो महामुनिः ॥४३५॥७॥

* जहारात्मविनाशाय मैथिलीं राक्षसाधमः ।

बन्धयित्वा तु पौलोमीमनुल्हादो यथा शचीम् ॥४३५॥६॥

“ अनुल्हादानें ज्याप्रमाणें इंद्राची स्त्री शची हिचा तिचें पित्याला फसवून अपहार केला
व स्वतांचा नाश करून घेतला, तसाच स्वतांचे नाशकरितां त्या राक्षसाधमानें सीतेचा
अपहार केला आहे. ”

वामनाचें स्वरूप.

विष्णूनें वामनरूप धारण करून बलिराजाकडे तीन पावलें भूमि मागितली व त्यानें ती देऊं केल्यावर आपलें विशाल रूप प्रकट करून दोन पावलांनीं सर्व त्रैलोक्य व्यापून टाकिलें आणि तिसरें पाऊल त्यानें मस्तकावर ठेवून त्याला पाताळांत घातलें, ही कथा प्रसिद्ध आहे. वामनानें कार्यापुरतें विशाल-रूप धारण केलें होतें व तें आटोपल्यावर त्यानें पूर्वरूप धारण केलें. मारुतीनें समुद्रोल्लंघन करिते वेळीं विशालरूप धारण केलें होतें व लंकेंत पोंचल्यावर त्यानें पूर्ववत् लहान रूप धारण केलें, हें सांगतांना वामनाचा हा दृष्टांत दिलेला आहे. तसेंच अशा रीतीनें बलीला पाताळीं घातून असुराकडे गेलेली लक्ष्मी विष्णूनें परत मिळविली हा दृष्टांत सीतेनें अशोकवानिकेंत रावणाला उद्देशून भाषण करितांना दिला आहे, आणि आपला पति आपणास सोडवून परत घेऊन जाईल असें सांगितलें आहे. वामनानें तीन पावलांत त्रैलोक्य व्यापून टाकिलें व हा पराक्रम त्यानें मूर्ति लहान असतां केला. अतिकाय व लक्ष्मण यांचें युद्ध होत असतां अतिकाय लक्ष्मणाला बाल म्हणून त्याची अवहेलना करूं लागला तेव्हां लक्ष्मणानें उत्तर देतांना त्याला वामनाचे वरील पराक्रमाची आठवण दिली आहे.

१. तद्रूपमसिंक्षिप्य हनूमाःप्रकृतां स्थितः ।

श्रीनृक्रमानिब विक्रम्य चलवीर्यहरो हरिः ॥५॥१२००॥

“ सारांश, बलीचें वीर्य हरण करणारा श्रीहरि ज्याप्रमाणें तीन पावलें टाकिल्यावर वृद्धिंगत केलेलें शरीर संकुचित करून राहिला, त्याप्रमाणें हनुमानहि तें आपलें रूप अतिशय संकुचित करून व स्वाभाविक वानररूपाचें अवलंबन करून राहिला. ”

२. अपनेष्यति मां भर्ता त्वत्तः शीघ्रमरिन्दमः ।

असुरेभ्यः श्रियं दीप्तां विष्णुस्त्रिभिरिव क्रमैः ॥५॥११२८॥

“ तीन पावलें टाकून ज्याप्रमाणें विष्णूनें दैत्यांपासून उज्वल लक्ष्मी हरण करून नेली, ज्याप्रमाणें शत्रूंना जेरीस आणणारा माझा भर्ता तुझ्यापासून मला सत्वर घेऊन जाईल. ”

३. बालोयमिति विज्ञाय न चावज्ञातुमर्हसि ।

बालो वा यदि वा वृद्धो मृत्युं जानीहि संयुगे ॥

बालेन विष्णुना लोकास्त्रयः क्रान्तास्त्रिविक्रमैः ॥६॥७१६४॥

हिरण्यकशिपूची पत्नी कीर्ति.

हिरण्यकशिपूची पत्नी कीर्ति इंद्रानें हरण केली होती; परंतु ती त्यानें नारदाचे द्वारां परत मिळविली, अशी कथा आहे. रावणानें सीतेला उद्देशून जें भाषण केलें, त्यांत त्यानें हा दृष्टांत दिला आहे. मात्र हिरण्यकशिपूनें कीर्ति परत मिळविली तसें रामाला तुला परत नेतां येणार नाहीं, असें तो सांगत आहे. * हिरण्यकशिपूचे पत्नीचें नांव कीर्ति असल्याचें कोठें सांगितलेलें नाहीं; तथापि दृष्टांतांत ती पत्नी असल्याची विवक्षा दिसते. कदाचित् त्याचे पत्नीचें हें दुसरें नांव असेल.

इंद्र व वृत्र.

वृत्रासुराचा वध इंद्रानें दधीचि ऋषीच्या अस्थींपासून वज्र करवून त्याचा प्रहार त्याजवर करून केला, ही कथा प्रसिद्ध आहे. अशोकवनिर्केत सीतेनें रावणाला उद्देशून जें भाषण केलें, त्यांत हा दृष्टांत आला आहे. ' ती म्हणते, " वज्रानें एक हात तुटल्यावर वृत्रासुराचा राहिलेला दुसरा हात ज्याप्रमाणें युद्धामध्ये इंद्राच्या दोन्ही हातांशीं टिकाव धरण्यास समर्थ झाला नाहीं, त्याप्रमाणें त्या रामलक्ष्मणांशीं तुझें युद्ध चालू झालें असतां तुला साहाय्य करणारें तुझें सैन्य टिकाव धरणार नाही. "

इंद्रजिताचा वध झाल्यावर ज्या वेळीं रावण क्रुद्ध झाला त्या वेळीं तो जांभया

पृ. ४५८ वरून] " हा बाल आहे असे समजून अवज्ञा करणें तुला योग्य नाही. मी बाल असों अथवा वृद्ध असों, संग्रामामध्ये आज तुला माझ्यापासून मृत्यु येणार, हें तूं समजून ठेव; आणि बालरूपी विष्णूनेंच तीन पावलांच्या योगानें तीन लोक व्यापून टाकिले हेहि तुझ्या लक्षांत असूं दे."

* न चापि मम हस्तात्त्वां प्राप्तुमर्हति राघवः ।

हिरण्यकशिपुः कीर्तिमिद्रहस्तगतामिव ॥५।२०।२८॥

" इंद्रानें कीर्तीचें हरण केले असतां हिरण्यकशिपूला ज्याप्रमाणें ती परत मिळवितां आली त्याप्रमाणें माझ्या हातून तुला प्राप्त करून घेण्याचें रामाचे अंगीं सामर्थ्य नाही. "

१. तस्य ते विग्रहे ताभ्यां युगग्रहणमस्थिरम् ।

वृत्रस्येन्द्रस्य बाहुभ्यां बाहोरेकस्य विग्रहे ॥५।२१।३२॥

देऊं लागला असतां त्याच्या मुखांतून धूमयुक्त अग्नि बाहेर पडल्याचें वर्णन केलें असून तेथें त्याला वृत्रासुराची उपमा दिलेली आहे.

पतिव्रता स्त्रिया.

अशोकवनिकेत राक्षसी सीतेचें मन वळवूं लागल्या असतां तिनें आपण रामाचेंच अवलंबन करून राहणार असें सांगतांना दृष्टांतास्तव कित्येक पतिव्रता स्त्रियांचीं नांवें सांगितलीं आहेत. हीं नांवें (१) सूर्याची सुवर्चला, (२) इंद्राची शची, (३) वसिष्ठांची अरुंधती, (४) चंद्राची रोहिणी, (५) अगस्त्यांची लोपामुद्रा, (६) च्यवनाची सुकन्या, (७) सत्यवानाची सावित्री, (८) कपिलाची श्रीमती, (९) सौदासाची मदयंती, (१०) सागराची केशिनी, व (११) नलाची दमयंती येणेंप्रमाणें अकरा आहेत.

पाताळांत पृथ्वी.

हिरण्याक्ष नामक असुर पृथ्वीला पाताळांत घेऊन गेला असतां विष्णूनें वराहअवतार धारण करून तिला वर उचलिली व तिच्या पूर्वीच्या स्थळीं स्थिर केली. सीतेनें रामाला मारुतीबरोबर जो संदेश सांगितला त्यांत शेवटीं तिनें पाताळांत गेलेल्या पृथ्वीचा भगवंतांनीं उद्धार केला त्याप्रमाणें रावणाच्या बंदींतून आपली मुक्तता करण्याची विनंती केली आहे.

१. कोपाद्विजृम्भमाणस्य वक्त्राद्वयक्तमिव ज्वलन् ।

उत्पपात सधूमाग्निर्वृत्रस्य वदनादिव ॥६।९२।१८॥

२. दीनो वा राज्यहीनो वा यो भे भर्ता स मे गुरुः ।

तं नित्यमनुरक्ताऽस्मि यथा सूर्यं सुवर्चला ॥५।२४।९॥

यथा शची महाभागा शक्रं समुपतिष्ठति ।

अरुन्धती वसिष्ठं च रोहिणीं शशिनं यथा ॥१०॥

लोपामुद्रा यथाऽगस्त्यं सुकन्या च्यवनं यथा ।

सावित्री सत्यवन्तं च कपिलं श्रीमती यथा ॥११॥

सौदासं मदयन्तीव केशिनी सगरं यथा ।

नेषधं दमयन्तीव भैमी पतिमनुव्रता ॥१२॥

३. ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं सत्येनाहं ब्रवीमि ते ।

तारकामय संग्राम.

तारकासुर उन्मत्त होऊन प्रजेला पीडा देऊं लागला असतां शंकरपुत्र कर्तिकेय यानें त्याशीं युद्ध करून त्याचा वध केला. तारकासुराशीं झालेलें हें युद्ध तारकामय संग्राम म्हणून प्रसिद्ध आहे. वानरसेना किष्किधेहून समुद्राकडे जात असतां ती तारकामय संग्रामांतील देवसेनेप्रमाणें प्रकाशत असल्याचें वर्णन लक्ष्मणानें आपल्या भाषणांत केलें आहे. *

कपोताचें स्वमांससमर्पण.

पूर्वी एक व्याध अरण्यांत जाऊन व तेथें पांखरें जाळ्यांत धरून त्यावर आपला निर्वाह करी. तो अत्यंत क्रूर असल्यामुळें त्याच्या बांधवांनीं त्याचा त्याग केला होता व यामुळें तो त्याच्या कुटुंबांत एकटाच राहिला होता. एकदां पांखरें धरण्यासाठीं हातांत जाळें घेऊन तो अरण्यांत संचार करीत असतां एकदम वादळ होऊन मोठी वृष्टि झाली. चोहोंकडे पाणीच पाणी होऊन अरण्यांतील पशुपक्षा त्रस्त होऊन गेले असतां झाडाखालीं थंडीनें कुडकुडत पडलेली एक कपोती त्यानें अवलोकन केली. स्वतां हाहि थंडीनें कांपत होता; तथापि त्याला तिची करुणा न येतां त्यानें तिला आपल्या जाळ्यांत धरिली व पुढें चालला. तेथून त्याचा गांव दूर होता; तेव्हां सायंकाळपर्यंत गांवीं जातां येणार नाहीं असें पाहून त्यानें अरण्यांतच राहाण्याचा विचार केला. पुढें एका मोठ्या वृक्षाखालीं जाऊन तेथेंच राहाण्याचें त्यानें ठरविलें. इतक्यांत सूर्यास्त होऊन आकाश अगदीं निरभ्र झालें. वृक्षाचीं पानें भूमीवर आंथरून त्यानें आपणाकरितां शय्या केली व तीवर तो थंडीनें कुडकुडत पडला. जाळ्यांत

ट. ४६० वरून] रावणेनोपरुद्धां मां निरुत्या पापकर्मणा ॥

ब्रातुमर्हसि वीर त्वं पातालादिव कौशिकीम् ॥५३८॥६५॥

“ महिन्याच्यापुढें मी जिवंत राहणार नाही हें मी खरेंखरें सांगून ठेवितें. तस्मात् पातालामध्यें बुडून गेलेल्या पृथ्वीला उद्याप्रमाणें भगवानांनीं तारिलें त्याप्रमाणें हे वीर, दुराचारी रावणानें कपट करून येथें अडकवून ठेविलेल्या मला तूं तार. ”

* व्यूढानि कपिसैन्यानि प्रकाशन्तेऽधिकं प्रभो ।

देवानामिव सैन्यानि संग्रामे तारकामये ॥६१४॥५५॥

सांपडलेल्या कपोतीचा पति त्या वृक्षावरच होता, तो आपली स्त्री आली नाही तेव्हां तिचा कोठें तरी घात झाला असें समजून विलाप करूं लागला. पतीनें आठवलेले आपले गुण तिनें श्रवण केले व तिला धन्यता वाटली. इतक्यांत वृक्षाखालीं कांपत पडलेल्या व्याधाचें तिला स्मरण झालें व तिनें जाळ्यांतूनच पतीला त्या अतिथीचा सत्कार करण्याविषयीं सुचविलें. त्याप्रमाणें तो कपोत व्याधाकडे आला व त्याची विचारपूस करून त्यानें सुचविल्यावरून प्रथम त्याचेसाठीं त्यानें सुकलेलीं पानें गोळा केलीं व अग्नि आणून तीं पेटवून शेकोटी केली. पुढें त्या व्याधानें क्षुधा लागल्याचें सांगितल्यावरून कपोतानें त्याचे आहाराकरितां स्वतां अग्नींत उडी टाकिली. कपोताची ही धर्मपरायणता पाहून त्या व्याघाला उपरति झाली व त्यानें त्यापुढें आपला क्रूर व्यवसाय सोडून देण्याचा निश्चय केला; आणि पातकांचे निष्कृतीसाठीं सर्व भोगांचा त्याग करून देह शुष्क करण्याचें ठरविलें. त्यानें प्रथम जाळ्यांत धरिलेल्या त्या कपोतीला सोडून दिलें. तिनें अतिथिसत्कारासाठीं पतीनें देहत्याग केल्याचें पाहून स्वतांही अग्निप्रवेश केला. याप्रमाणें स्वधर्मपरिपालनाचे योगानें तीं दोघे र्गलोकीं गेलीं. इकडे तो व्याध आपल्या निश्चयाला अनुसरून महारण्यांत निघून गेला व तेथें वणव्यांत सांपडून मरण पावला. कपोताची ही कथा महा-भारतांतील शांतिपर्वांत (अध्याय १४३-१४८, कुंभकोण प्रत) आली असून ती भार्गवमुचकुंद यांचे संवादरूपानें भीष्मांनीं युधिष्ठिराला सांगितलेली आहे. विभीषणाचा संग्रह करावा का न करावा याविषयी चर्चा चालली असतां रामानें त्याचा संग्रह करणें अवश्य आहे हें सांगतांना कपोताचा दृष्टांत दिला आहे.*

* श्रूयते हि कपोतेन शत्रुः शरणमागतः ।

अर्चितश्च यथान्यायं स्वैश्चा मांसैर्निमंत्रितः ६।१८।२४॥

स हि तं प्रतिजग्राह भार्याहर्तारमागतम् ।

कपोतो वानरश्रेष्ठ किं पुनर्मद्विधो जनः ॥२५॥

“ आपल्या निवासस्थानासमीप आलेल्या शत्रूंचेहि कपोतानें योग्यरीतीनें पूजन केलें व भक्षणाकरितां स्वतांचें मांस समर्पण करून तें स्वीकारण्याविषयी त्याची प्रार्थना केल्याची एक कथा आहे. हे वानरश्रेष्ठा, भार्या हरण करणारा व्याध आला असतां हि जर

आणि गंमत ही की, रामायणांतील दृष्टांतविषयक श्लोक व महाभारतांतील कथेच्या उपक्रमाचा श्लोक हे बहुतेक अगदीं सारखे आहेत. अर्थात् रामायणकालीं ही कथा चांगली प्रचलित होती व यामुलें कपोताचा दृष्टांत ऐकतांच वक्त्याचा आशय श्रोत्याला पटला आणि त्यानें, युधिष्ठिरानें भीष्मांला ती कथा सविस्तर सांगण्याविषयीं ज्याप्रमाणें विनंति केली त्याप्रमाणें केली नाहीं. महाभारतानें त्या वेळीं लोपत चाललेल्या कथांचा अशा रीतीनें संग्रह करून केवढी कामगिरी बजाविली आहे, तें यावरून कळून येईल.

शंकर व अंधकासुर.

शंकरांची स्त्री पार्वती, तिचा अपहार करण्यास अंधक नामक असुर उद्युक्त झाला असतां शंकरांनीं त्याला आपल्या गणामध्ये स्थान दिलें. अंगद व इंद्रजित् यांचें युद्ध झालें त्याचें वर्णन करितांना या युद्धाची उपमा रामायणांत दिलेली आहे.

इंद्र व नमुचि.

नमुचि नामक असुराशीं युद्ध करून इंद्रानें त्याचा वध केला. मारुतीचें अकंपनाशीं युद्ध झालें त्याचें वर्णन करितांना हातांत वज्र घेऊन नमुचीवर चालून गेलेल्या इंद्राप्रमाणें मारुती अकंपनावर धांवला, अशी उपमा दिलेली आहे.

इंद्र व शंबर.

शंबर नामक दनुपुत्र असुराचा इंद्रानें वध केला. कुंभकर्णीचा वध झाल्यावर रावण चिताग्रस्त झाला असतां त्रिशिरा युद्धार्थ बाहेर पडला. या वेळीं त्यानें भाषण करितांना “ इंद्रानें मारिलेल्या शंबरासुराप्रमाणें माझ्या हातून राम वध

पृ. ४६२ वरून] कपोतानें त्याचें आदरातिथ्य केलें तर माझ्यासारख्या पुरुषानें याचा आदर कसा बरं करूं नये ? ”

१. अंगदेनेन्द्रजित्सार्धं बालिपुत्रेण राक्षसः ।

अयुध्यत महातेजास्त्र्यंबकेण यथाऽन्धकः ॥६४३॥६॥

“ त्रिलोचन शंकरासहवर्तमान ज्याप्रमाणें अंधकासुरानें युद्ध केलें त्याप्रमाणें महातेजस्वी इंद्रजित् राक्षस बालिपुत्र अंगदार्शी युद्ध करूं लागला. ”

२. ततस्तमभिदुद्राव राक्षसेन्द्रमकम्पनम् ।

पुरा हि नमुचिं संख्ये वज्रेणेव पुरन्दरः ॥६४६॥१७॥

पावून शयन करील ” अशी उपमा दिली आहे. इंद्र व शंबर यांमधील युद्धाची उपमा सुग्रीवानें कुंभ राक्षसाला उद्देशून केलेल्या भाषणांतहि आली आहे.

विष्णु व नरकासुर.

नरक हा एक दनुपुत्र असुर होता. याचा वध विष्णुने केला. त्रिशिरा राक्षसानें रावणाला उद्देशून भाषण केल्याचें जें मागील कथेंत सांगितलें आहे, तीतच हा दृष्टांत आला आहे. (६।६९।७)

त्रिपुरगोपुर.

मयासुरानें देवदैत्यांचा संग्राम होऊन दैत्यांचा पराभव झाल्यावर ब्रह्मदेवाचा घर संपादन करून अभेद्य अशीं तीन फिरतीं पुरें निर्माण केलीं; व या तीन पुरांचें आधिपत्य तीन असुरांकडे दिलें. पुढें राक्षस उन्मत्त होऊन त्रैलोक्याला पीडा होऊं लागली असतां शंकरानीं तीन पुरें फिरतां फिरतां समसूत्रांत येण्याचा समय साधून बाण सोडिला व त्यांचा नाश केला. अतिकायावर लक्ष्मणानें बाणांचा प्रहार केला असतां तो कांपूं लागल्याचें सांगतांना शंकरांचे बाण लागून ताडित झालेल्या त्रिपुराचे गोपुराची उपमा दिली आहे.

इंद्रकृत मुनिवध.

त्वष्टा नामक प्रजापतीचा विश्वरूप म्हणून एक पुत्र होता. याला तीन मुखें असून तो एकानें सोमपान, दुसऱ्यानें सुरापान व तिसऱ्यानें वेदाध्ययन

१. शम्बरो देवराजेन नरको विष्णुना यथा ।

तथाऽथ शयिता रामो मया युधि निपातितः ॥६।६९।७॥

२. महाविमर्दं समरे मया सह तवाद्भुतम् ।

अद्य भूतानि पश्यन्तु शक्रशम्बरयोरिव ॥६।७६।७७॥

“ यास्तव, इंद्र व शंबर ह्यांमध्ये झालेल्या महायुद्धाप्रमाणें माझ्यासहवर्तमान समरांगणांमध्ये होणारें युद्ध अद्भुत महायुद्ध आज प्राणी अवलोकन करोत. ”

३. राक्षसः प्रचकम्पेऽथ लक्ष्मणेषुप्रपीडितः ।

रुद्रबाणहतं घोरं यथा त्रिपुरगोपुरम् ॥६।७१।७५॥

“ तदनंतर रुद्राच्या बाणानें ताडित झालेल्या त्रिपुरासुराच्या घोर गोपुराप्रमाणें लक्ष्मणाच्या बाणानें ताडित झालेला तो राक्षस कांपूं लागला. ”

करीत असे. बृहस्पति एकदां बाहेर गेले असतां इंद्रानें याला पौरोहित्य दिलें व तो यज्ञ करूं लागला. विश्वरूपाची माता दैत्यांची भागिनी व यामुळें त्याचा मातुलकुलाकडे साहजिक ओढा होता. इंद्राच्या यज्ञांत हा गुप्तपणें दैत्यांना हविर्भाग देऊं लागला. कांहीं कालानें शोध करितां करितां इंद्राला हें कपट उमगलें व त्यानें तत्काळ त्याचा वध केला. इंद्रानें विश्वरूपाचा वध करून मग आपले यज्ञ केले. इंद्रजितानें मायामय सीतेचा वध केल्याचें रामाला कळविलें असतां तो निराश झाला, तेव्हां लक्ष्मणानें सांत्वनपर भाषण करितांना धर्म व पुरुषप्रयत्न यांच्या श्रेष्ठते व कनिष्ठतेविषयीं जें निरूपण केलें त्यांत इंद्राच्या या वागणुकीचा दृष्टांत आला आहे. *

अमृतमंथन.

देव आणि दैत्य यांनीं अमृताकरितां सागराचें मंथन केल्याची कथा प्रसिद्ध आहे. या वेळीं त्यांनीं मंदरपर्वताची मंथ्याचे स्थानीं योजना केली होती. रावण क्रोधानें दांत चावूं लागला, तेव्हां त्याचा ध्वनि समुद्राचें मंथन करिते वेळीं मंथा दोहोंकडे ओढला जात असतां झालेल्या ध्वनीप्रमाणें ऐकूं येऊं लागल अशी उपमा आली आहे. x

अष्टावक्र व कहोल.

अष्टावक्र हा कहोल ऋषीचा पुत्र. हा गर्भांत असतां पिता अध्ययनाची आवृत्ति करीत होता ती ऐकून यानें गर्भांतूनच पित्याला “अद्यापि तुम्हांला

* यदि धर्मो भवेद् भूत अधर्मो वा परंतप ।

न स्म हत्वा मुनिं वज्री कुर्यादिज्यां शतक्रतुः ॥६।८३.२९॥

“हे शत्रुतापना, धर्म अथवा धर्माहून अन्य असलेला पुरुषप्रयत्न जर मुख्य असता तर विश्वरूपसंज्ञक मुनीचा वध करून वज्रपाणि इंद्राला अश्वमेधरूप धर्म करण्याचें कारण पडलें असतें.”

× दन्तान्विदशतस्तस्य श्रूयते दशनखनः ।

यन्त्रस्याकृष्यमाणस्य मथ्नतो दानवैरिव ॥६।९२।२३॥

“तो दांत खाऊं लागला असतां त्याच्या दातांचा ध्वनि समुद्रमंथनसमंथीं दानव आर्क्षण करीत असलेल्या मंदर पर्वतरूप मंथनयंत्राच्या ध्वनीप्रमाणें ऐकूं येऊं लागला.”

आवृत्ति करावी लागते काय ? ” असा प्रश्न केला; हें ऐकून पित्यानें क्रुद्ध होऊन त्याला “ आठ ठिकाणीं वक्र होशील ” असा शाप दिला. या शापास अनुसरून तो तसा उपजला आणि त्याच्या आकृतीला अनुसरून त्याला अष्टावक्र असें नांव मिळालें. हा लहान असतां वरुणाचा पुत्र बंदी यानें कहो-लास वादांत जिकून उदकांत बुडविलें; तेव्हां याची माता सुजाता पुत्राला घेऊन तिचा पिता उद्दालक म्हणून ऋषि होता त्याजकडे आली. अष्टावक्र जाणता झाल्यावर त्याला पित्याचें वर्तमान कळलें. तेव्हां वरुणपुत्र बंदी ऐंद्रद्युम्नि नामक जनक राजाकडे होता त्याजकडे गेला आणि त्यानें त्याला वादांत जिकलें. बंदीनें वादांत जिकून पुष्कळ ब्राह्मण उदकांत बुडविले होते, तथापि त्यांना अशा रीतीनें त्यानें आपल्या पित्याकडे यज्ञाकरितां पाठविलें होतें. वादांत हरल्यावर बंदीनें ही वस्तुस्थिति अष्टावक्रास सांगितली आणि त्या वेळीं यज्ञ समाप्त व्हावयास झाला असल्यामुळें त्यानें पिता परत येईपर्यंत त्याला राहून घेतलें. पुढें कहोळ लवःरच परत आला. जनकानें उभयतां पितापुत्रांचा सत्कार केला. पित्याला पुत्राचा पराक्रम कळून संतोष झाला व ते परत येऊं लागले असतां मार्गांत त्यानें एका नदींत पुत्राला स्नान करावयास सांगून त्याचा देह सरळ केला. येथें अष्टावक्रानें ज्याप्रमाणें पित्याचा उद्धार केला त्याप्रमाणें रामानें आपला उद्धार केला अशी उपमा युद्धसमाप्तीनंतर सीतेनें दिव्य केल्या वेळीं तेथें देवांबरोबर आलेल्या दशरथानें केलेल्या भाषणांत आली आहे. जनकाचे वंशावलीमध्ये या राजाचें नांव आढळत नाहीं. ही कथा महाभारतांतील वनपर्वत आली आहे. *

१५४४४४४४ १५४४४४४४

* तारितोऽहं त्वया पुत्र सुपुत्रेण महात्मना ।

अष्टावक्रेण धर्मात्मा कहोलो ब्राह्मणो यथा ॥६॥१९॥१६॥

“ सारांश, धर्मात्म्या कहोल ब्राह्मणाचा ज्याप्रमाणें त्याच्या अष्टावक्रसंज्ञक पुत्रानें उद्धार केला, त्याप्रमाणें हे पुत्रा, तूं महात्म्या सत्पुत्रानें माझा उद्धार केला आहेस.”

परिशिष्ट-आ. रामायणांतील वाक्प्रचार.

कोणत्याहि वाङ्मयाला त्यांतील वाक्प्रचार भूषणभूत असतात. भाषेचा प्रसार ज्या मानाने असतो त्या मानाने वाक्प्रचार अधिक असतात व ती प्रचलित असतां दिवसानुदिवस त्यांची अभिवृद्धि होत असते. कित्येक वाक्प्रचारांचा आशय सरळ असतो व सहज कळतो; पण कित्येकांचा आशय सांकेतिक असतो व यामुळे ती भाषा नित्य बोलणाऱ्या लोकांना मात्र तो कळतो. प्राचीन संस्कृत वाङ्मयांतील कित्येक वाक्प्रचार दुर्बोध होण्याचे कारण हेच होय. रामायणांतील कित्येक पात्रांच्या भाषणांतून कांहीं वाक्प्रचार मधून मधून आले आहेत व त्यांचा संग्रह येथे केला आहे.

१ लक्ष्मण राज्य स्वतां बळकावण्याचा उपदेश रामाला करितांना म्हणतो:—

... .. मृदुहि परिभूयते ॥२१॥११॥

“नरमपणा असला कीं त्याचा नाश व्हावयाचा (हें निश्चित)” किंवा “मऊ सांपडले कीं लोक कोपराने खणू लागतात.”

२ राम वनवासाला निघण्यापूर्वी राजवाड्यांत त्याविषयी चर्चा चालली असतां सुमंत्र सारथ्यानें कैकेयीच्या मातेच्या आग्रही स्वभावाविषयी एक गोष्ट सांगितली व तिची कन्या कैकेयी मातेच्या वळणावर गेली असा अभिप्राय त्यानें बोलून दाखविला. या गोष्टीचा उपक्रम करितांना तो म्हणतो:—

न हि निंबात् स्रवेत् क्षौद्रं लोके विगदितं वचः ॥२३५॥१७॥

“कडुलिंबाच्या झाडांतून कधी मधाचा साव होत नाही.” अशी लोकांत म्हणच आहे.

३ सुमंत्राच्या वरील भाषणांत तो पुढें म्हणतो:—

सत्यश्चात्र प्रवादोऽयं लौकिकः प्रतिभाति माम् ।

पितृन् समनुजायन्ते नरा मातरमंगनाः ॥२३५॥२८॥

“पुरुष पित्याच्या व स्त्रिया मातेच्या वळणावर जातात, अशी जी लोकांत म्हण आहे तिची सत्यता (तुझे आचरण पाहून) मला अगदीं बरोबर पटली.”

४ रामाला परत आणण्याकरितां गेलेला भरत चित्रकूटावर रामाची गांठ पडल्यावर त्याशीं भाषण करितांना म्हणतो:—

अंतकाले हि भूतानि मुह्यन्तीति परा श्रुतिः ।

राज्ञैवं कुर्वता लोके प्रत्यक्षा सा श्रुतिः कृता ॥२।१०६।१३॥

“ अंतकालीं सर्व प्राण्यांला मोह होतो, अशी पुरातन श्रुति आहे व राजानें अशा प्रकारें आचरण करून लोकांना तिचा प्रत्यय आणून दिला. ”

५ पंचवटीत राहात असतां एकदां गोदावरीवर स्नानासाठीं जातांना लक्ष्मण भरताविषयीं प्रशंसा करीत म्हणतो:—

न पित्र्यमनुवर्तन्ते मातृकं द्विपदा इति ।

ख्यातो लोकप्रवादोऽयं भरतेनान्यथा कृतः ॥३।१६।३४॥

“ द्विपादप्राणी (मनुष्य) पित्र्याचें अनुकरण न करितां मातेचें करितात, अशी जी लोकांत म्हण प्रसिद्ध आहे, ती भरतानें खोटी केली. ”

६ जटायु मृत झाल्याचें पाहून राम शोक करितांना म्हणतो:—

.....कालो हि दुरतिक्रमः ॥३।६८।२१॥

“ कालाचें अतिक्रमण करणें एकंदरीत कठीण आहे. ”

हें वचन कबंध रामाला उद्देशून भाषण करीत असतां त्याचे तोंडीं, (३। ७२।१६) तसेंच अशोक वनिकेंत सीतेकडे पाहून मारुतीचे तोंडीं आलें आहे. (५।१६।३).

७ सीतेला अशोकवनामध्ये राक्षसी त्रास देऊं लागल्या असतां शोक करीत ती म्हणते:—

लोकप्रवादः सत्योऽयं पंडितैः समुदाहृतः ।

अकाले दुर्लभो मृत्युः स्त्रियो वा पुरुषस्य वा ॥५।२५।१२॥

“ स्त्रीला काय किंवा पुरुषाला काय वेळ भरल्यावांचून मृत्यु येणें कठीण अशी जी म्हण पंडित सांगतात ती अगदीं खरी आहे. ”

८ मारुतीकडून रामलक्ष्मणांचें कुशल कळल्यावर आनंदित होऊन सीता म्हणते:—

कल्याणी वत गाथेयं लौकिकी प्रतिभाति माम् ।

एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥१३४६॥

“ मनुष्य जिवंत असला तर शंभर वर्षांनी तरी त्याला आमंदाचे दिवस येतील अशी जी लोकांमध्ये म्हण आहे ती खरोखर कल्याणकारक आहे. ”

राम परत येत असल्याचें शुभवर्तमान मारुतीनें नंदिग्रामीं भरताला सांगितलें असतां त्यानेंही या म्हणीचा उच्चार केला आहे. (६।१२६।२)

९ मारुती व सीता यांचा संवाद झाल्याचें कळल्यावर राक्षसी तिला त्या-विषयी माहिती विचारूं लागल्या असतां ती आपल्याला माहीत नसल्याचें सांगत सीता म्हणते:-

अहिरेव अहेः पादान् विजानाति न संशयः ॥१४२१९॥

“ सापाचीं पावलें सापाला निःसंशय कळतात. ” (तेव्हां मला त्याची माहिती कशानें असणार ?)

१० सीता परत देण्याचा उपदेश माल्यवान् करूं लागला असतां रावणानें तसें करण्याचें नाकारतांना, कोणाशीं नमतें घेण्याचें आपणास माहीत नाहीं, असें सांगत तो म्हणतो:-

द्विधा भज्येऽमप्येवं न नमेयं तु कस्यचित् ।

एष मे सहजो दोषः स्वभावो दुरतिक्रमः ॥६३६।११॥

“ प्रसंगीं फाटून माझ्या चिरफळ्या होतील, पण मी कोणाशीं नम्रपण वागणार नाहीं. हा माझा स्वाभाविक दोष आहे आणि स्वभाव तर पाळटोतां येणें अशक्य आहे. ”

यांतील पूर्वार्धाप्रमाणेंच एक वचन (अयि पर्वणि भज्येत न नमेतेह कस्य-चित्) महाभारतांतील विदुलोपदेशांत आहे.

११ मंदोदरी रावणवधानंतर विलाप करितांना म्हणते:-

प्रवादः सत्यमेवायं त्वां प्रति प्रायशो नृप ।

पतिव्रतानां नाऽकस्मात् पतन्त्यश्रूणि भूतले ॥६१११।६७।

“ हे राजा, पतिव्रतांचे अश्रु (काहीं तरी अनर्थ ओढवल्यावांचून) सहजा-सहजीं भूतलावर पडत नाहींत अशी लोकांत जी म्हण आहे, ती तुझ्याकडे पाहतां खरी ठरली आहे. ”

परिशिष्ट-इ.

संस्कृत भाषेतील रामायणें.

संस्कृत भाषेतील रामायणांविषयी माहिती देऊन त्यांचें समालोचन “रामायणाचे अवतार ” या भागांत साकल्याने केलें आहे; तथापि रामचरित्रविषयक सर्व ग्रंथांची माहिती—कांहीं ग्रंथ आम्हांला मिळाले नाहीत व कांहींचें आम्हांला तादृश महत्त्व वाटलें नाहीं, यासाठीं—यांत आली आहे, असें म्हणतां येत नाहीं. शेट गोवर्धनदास लक्ष्मीदास यांनीं प्रकाशित केल्या “आनंदरामायणा ” चे प्रतीत संस्कृतभाषेतील रामायणांची एक यादी दिली आहे. हा संग्रह संपादकांनीं कोणत्या ग्रंथांचे आधारें केला, हें तेथें सांगितलेलें नाहीं व यावरून तो त्यांचा स्वतांचा प्रयत्न असावा, असें वाटतें. यांतील कित्येक रामायणें कोणत्या ग्रंथांतील आहेत हें नांवावरून व्यक्त होतें, तर कित्येकांविषयी कांहीं माहिती मिळत नाहीं किंवा अनुमानितां येत नाहीं; तथापि संग्रह या दृष्टीनें त्यांचा येथेहि संग्रह केला आहे.

१ वाल्मीकि रा.	१५ क्रौंच रा.	२९ विभीषण रा.	४३ अंत्रिका रा.
२ योगवासिष्ठ रा.	१६ भरत रा.	३० आनंद रा.	४४ अवधूत रा.
३ अध्यात्म रा.	१७ जैमिनि रा.	३१ व्यासोक्त रा.	४५ आचार्य रा.
४ हनुमद् रा.	१८ आत्मधर्म रा.	३२ शुक रा.	४६ औशनस् रा.
५ नारद रा.	१९ श्वेतकेतु रा.	३३ शेष रा.	४७ ईश्वर रा.
६ लघु रामायण.	२० जटायु रा.	३४ आगम रा.	४८ कपिल रा.
७ बृहद् रा.	२१ रवि रा.	३५ कूर्म रा.	४९ कलि रा.
८ अगस्त्य रा.	२२ पौलस्ति रा.	३६ स्कंद रा.	५० कालिक रा.
९ सार रा.	२३ देवी रा.	३७ अरुण रा.	५१ कुमार रा.
१० देह रा.	२४ गुह्यक रा.	३८ पद्म रा.	५२ गणेश रा.
११ वृत्त रा.	२५ मंगल रा.	३९ धर्म रा.	५३ गरुड रा.
१२ ब्रह्म रा.	२६ विश्वामित्र रा.	४० आश्चर्य रा.	५४ चंपू रा.
१३ भारद्वाज रा.	२७ सुतीक्ष्ण रा.	४१ अद्भुत रा.	५५ जैन रा.
१४ शिव रा.	२८ सुग्रीव रा.	४२ अग्नि रा.	५६ जांबुवंत रा.

५७ दुर्वासस् रा.	६६ ब्रह्मवैवर्तक रा.	७५ मानव रा.	८३ वायु रा.
५८ नंदि रा.	६७ ब्रह्मांड रा.	७६ मार्कंडेय रा.	८४ विष्णु रा.
५९ नल रा.	६८ भविष्योत्तर रा.	७७ मारुती रा.	८५ श्रीरंग रा.
६० नाटक रा.	६९ भागवत रा.	७८ मुद्गल रा.	८६ सनत्कुमार रा.
६१ नील रा.	७० भार्गव रा.	७९ लिंग रा.	८७ वामन रा.
६२ नारसिंह रा.	७१ भारत रा.	८० वरद रा.	८८ रत्नंद रा.
६३ पद्म रा.	७२ मैन्द रा.	८१ वरुण रा.	८९ सूर्य रा.
६४ पराहार रा.	७३ मरीचि रा.	८२ वसिष्ठ रा.	९० हरिवंशीय
६५ बकदाल्भ्य रा.	७४ माहेश्वर रा.		राम यण.

परिशिष्ट-ई.

लंकेचें स्थान,—सुमात्राद्वीपार्शी.

लंकेच्या स्थानाविषयी चर्चा करितांना निरनिराळ्या मतांविषयी पूर्वी आम्हीं विचार केला आहे. परंतु सुमात्राद्वीपार्शी लंकेचें स्थान असावें ही कल्पना तोंप-यंत पुढें आली नसल्यामुळे आम्हांला त्याविषयी कांहीं विचार करावा लागला नाहीं. ही कल्पना अलीकडे प्रो. अधिकारी यांनीं पुढें आणिली असून तद्विषयक त्यांचा लेख “इंडियन् नॅशनल हेरल्ड” च्या एका अंकांत नुक्ताच प्रसिद्ध झाला आहे. लेखाचा नामनिर्देश करितांता त्यांनीं प्रस्तुतचें सिंहलद्वीप ही पूर्वीची लंका नसून सुमात्राद्वीप हीच पूर्वीची लंका असावी असें सांगितलें व लंका सुमात्राद्वीपार्शी कोठें तरी असावी असा लेखाचा उपसंहार केला आहे. अशा रीतीनें त्यांच्या मनांत अनिश्चितता दिसत असली तरी त्यांनीं पुढें आणिलेलीं प्रमाणें न पाहतां सोडून देतां येत नाहीं व यासाठीं त्याविषयी आतां विचार करूं.

प्रो. अधिकारी यांचा लेख लहान आहे, पण त्यांत विशेष विवेचन न करितां क्रमानें निरनिराळीं प्रमाणें दिली आहेत व शेवटीं त्या सर्व प्रमाणांचा सारांश सांगून वरीलप्रमाणें निष्कर्ष काढिला आहे. त्यांनीं पुढें आणिलेल्या प्रमाणां-पैकीं बहुतेकांविषयी, यापूर्वी लंकेच्या स्थानाविषयी विवेचन करितांना या ग्रंथांत विचार केलेला आहे व या दृष्टीनें त्यांत अपूर्वता राहिलेली नाहीं. तथापि त्या

प्रमाणांवरून निघालेल्या सिद्धांतांत भेद दिसून आल्यामुळे त्याविषयी संक्षेपतः तरी निर्देश करून विचार करणे भाग आहे. रामायणांत हिंदुस्थानापासून लंका शंभर योजनावर सांगितलेली असून रामाचा सेतु शंभर योजने सांगितलेला आहे व प्रस्तुतचें सुमात्राद्वीप हिंदुस्थानापासून ८०० मैलांवर असल्यामुळे रामायणोक्त अंतराची संगति लागत आहे. प्रो. अधिकारी यांनीं हें प्रमाण महत्त्वाचें म्हणून पुढें केलें आहे. लंकेच्या स्थानविषयी विचार करितांना रामायणाचा अधिकार त्यांनीं पूर्णपणे मान्य केलेला आहे. परंतु त्यांनीं पुढें आणिलेल्या प्रमाणांत यावांचून इतर सर्व प्रमाणें रामायणाबाहेरचीं आहेत, ही मौज आहे. प्रस्तुतचें सिंहलद्वीप ही पूर्वीची लंका मानिली तर रामायणोक्त अंतराची संगति लागत नाही हें खरें आहे. तथापि मधील अंतराचे निर्देश ज्या कालीं करण्यांत आले त्या कालीं हे निर्देश स्थूलमानानें करण्यांत आले असल्यामुळे अगदीं हात घालून मोजतां नये हें पूर्वी आम्हीं सांगितलें आहे व रामायणोक्त इतर वर्णनाची संगति लागल्यावर ही संगति लागली नाही म्हणून त्याचें तादृश्य महत्त्वहि राहात नाही.

सुमात्राद्वीपांत पूर्वी काळ्या रानटी लोकांची वस्ती होती व या लोकांना “राक्क” (Rakka) असें म्हणत असत. राक्षस या संस्कृत शब्दाचा “राक्क” हा अपभ्रंश असावा, असा प्रो. अधिकारी यांचा तर्क आहे. या द्वीपांतील एका नगरीचें नांव “लरांतक” (Larantak) असें असून तो “नरांतक” शब्दाचा अपभ्रंश असावा असें प्रो. अधिकारी म्हणतात. नरांतक हा रावणाचा एक सेनापति असल्याचें प्रसिद्ध आहे. याच द्वीपांत समुद्राला लागून “सोमिलंका” (Somilanka) अथवा “सामलंगा” (Samlanga) या नांवाचें मोठें शहर असून हा “सुवर्णलंका” शब्दाचा अपभ्रंश असला पाहिजे असें त्यांचें म्हणणें आहे. लंकेत सुवर्णाचें वैपुल्य असल्याचें रामायणांत सांगितलेलें असून त्याचा अनुभव सुमात्राद्वीपांत अद्यापि येतो अशी आणखी माहिती प्रो. अधिकारी यांनीं स्वमतपुष्ट्यर्थ दिली आहे. प्रो. अधिकारी यांचे वरील सर्व तर्क संभवनीय आहेत. परंतु असलीं प्रमाणें गीण होत, हें विसरतां नये. रामायणांतील वर्णनावरून लंकेचें स्थान निश्चित झाल्यावर असल्या प्रमाणांनीं त्याला बाध येणार नाही. श्री. किवेसाहेबांनीं

मध्यहिंदुस्थानांत लंकेचें स्थान ठरवितांना अशीं पुष्कळ प्रमाणें पुढें आणिलीं आहेत. फार कशाला, खटपट केली तर हिंदुस्थानाबाहेर युरोपांतहि कोठेंतरी असलें नामसादृश्य शोधून काढितां येईल ! सुमात्राद्वीपांत “राक्का” नामक रानटी लोकांची वस्ती पूर्वी होती व हा शब्द राक्षस शब्दापासून झाला, असें जें प्रमाण प्रो. अधिकारी यांनीं पुढें केलें आहे, तें किती विलक्षण आहे ? राक्षस हे रानटी लोक होते, अशी भावना या कल्पनेच्या मुळाशीं आहे; पण रामायणांतील वर्णनावरून ही भावना कशी चुकलेली आहे, हें आम्हीं स्वतंत्र प्रकरणांत दाखविलें आहे. तेव्हां राक्का या रानटी लोकांचे वस्तीचा रामायणांतील राक्षसांशीं संबंध जाडण्यांत अर्थ काय ?

भास्कराचार्यांच्या ग्रंथांत रावणाचे लंकेविषयीं एक-दोन उल्लेख आहेत व त्यावरून प्रो. अधिकारी यांना आलेली शंका खरी आहे; तथापि त्या शंकेचा परिहार कशा रीतीनें करावयाचा, हें आम्हीं पूर्वी दाखविलें असल्यामुळें त्याची येथें पुनरुक्ति करीत नाहीं.

प्रो. अधिकारी यांचें मुख्य व प्रथमचें प्रमाण वायुपुराणांतलें असून, ही कल्पना त्यांना त्यावरून सुचली असावी, असें एकंदरीत दिसतें. वायुपुराणांत लंकापुरी मलयद्वीपांत असल्याचें सांगितलें असून सध्यांचें मलायाद्वीपकल्प हेंच पूर्वीचें मलयद्वीप असा प्रो. अधिकारी यांचा तर्क आहे. वायुपुराणांतील हें अवतरण लंकाविषयक चर्चेच्या प्रसंगीं आम्हीं घेतलें आहे, तें वाचकांनीं येथें अवश्य पहावें. मात्र या अवतरणांतील निर्देशावरून तेथें सध्यांचें ‘मालदीव’ विवक्षित असावें, अशी कित्येकांची कल्पना आहे व तीवरून त्यांनीं लंकापुरीचें स्थान मालदीव बेटांत असावें, असें ठरविलें आहे. वायुपुराणांतील हा निर्देश कसा चुकीचा आहे, हें आम्हीं तेथें दाखविलें आहे. तेथें मलयद्वीप शब्दानें मालदीव विवक्षित असावें, अशी जी कल्पना आहे, ती मात्र सयुक्तिक आहे. “मलय” व “मलाया” या दोन शब्दांत सादृश्य दिसतें. यावरून प्रो. अधिकारी यांचा तर्क अधिक संभवनीय वाटतो; परंतु वायुपुराणांत मलय-द्वीपाचें वर्णन करितांना पुढें जो एक श्लोक दिलेला आहे, त्यावरून

त्याचें स्थान निश्चित करितां येतें व त्यावरून हा श्लोक दांसलून पडतो. पुढील श्लोक पहा:—

तस्य (मलय) द्वीपस्य वै पूर्वे तीरे नवनदीपतेः ।

गोकर्णनामधेयस्य शंकरस्यालयं महान् ॥ ४८।३० ॥

“ त्या (मलय) द्वीपाचे पूर्वेला समुद्राचे तीरी गोकर्णनामक शंकगाचें मोठें स्थान आहे. ”

मलयद्वीपाचे पूर्वेला गोकर्ण म्हणजे गोकर्णाचे पश्चिमेला मलयद्वीप हें उघड आहे. गोकर्णाचें स्थान निश्चित आहे व त्याचे पश्चिमेला—थेट नसलें तरी त्या दिशेला—मालदीवच येतें; मलायाद्वीपकल्प तर उलट त्याचे पूर्वेला आहे. तेव्हां मलायाद्वीपकल्पांतील सुमात्रा ही लंका असावी, ही कल्पना वायुपुराणांतील निर्देशावरून निष्पन्न होणें शक्य नाहीं.

दुसरें असें कीं, सुमात्राद्वीप हिंदुस्थानच्या थेट दक्षिणेला नसून आग्नेयीला आहे, व रामायणांतील लंका हिंदुस्थानच्या थेट दक्षिणेला सांगितलेली * आहे. सुमात्राद्वीपाच्या पश्चिमेकडील भाग डोंगराळ असून त्यांत पुष्कळ ज्वाला-मुखी आहेत. रामायणांतील लंकेच्या उत्तरेकडील भागांत मोठे पर्वत असल्याचें सांगितलेलें आहे व तें या कल्पनेला बाधक आहे. लंकेत एकहि ज्वालामुखी असल्याचें रामायणांत वर्णन नाहीं, तेव्हां कांहीं शब्दांतील सादस्यावरून लंकेचें स्थान सुमात्राद्वीपापर्यंत कसें लांबवितां येणार ?

परिशिष्ट—उ.

आदि रामायण अथवा रामायणाची मूल प्रत.

रामायणाच्या ज्या दोन प्रती सध्या उपलब्ध आहेत त्यांविषयी “ संकीर्ण विवेचन ” करितांना एके स्थळी थोडी माहिती दिली आहे; व त्या निमित्तानें व्यासबंधीं आपलें मत व्यक्त केलें आहे. या विषयावरील एक चर्चात्मक निबंध

* Nelson's Encyclopedia, पृ. २१, पृ. ४२०.

अमेरिकेंतील येल युनिव्हर्सिटीमधील प्रो. ई. बॅशवर्न हॉपकिन्स * यांनी लिहिलेला नुकताच पहाण्यांत आला. या निबंधांत रामायणाच्या प्रतींची तुलना करून कोणती प्रत मूळ असावी याविषयीची चर्चा केलेली आहे. ही तुलना करितांना त्यांनीं मुंबईप्रत व गौडप्रत या दोन प्रतींबरोबर तिसरी “ पश्चिमोत्तर शाखीय ” प्रत घेतली आहे. लाहोर येथील दयानंद-महाविद्यालयाकडून प्रसिद्ध झालेल्या ज्या एका प्रतीचा आम्हीं रामायणाच्या प्रतीविषयी माहिती देतांना शेवटीं उल्लेख केला आहे व जिला अन्य प्रसंगीं लाहोरप्रत असें म्हटलें आहे, ती हीच होय. प्रो. हॉपकिन्स यांनीं आपल्या लेखांत या प्रतीविषयीं “ पश्चिमोत्तरशाखीय ” इतकाच उल्लेख केला आहे; तथापि त्यांनीं केलेला व लाहोर-प्रतीवर असलेला हा निर्देश एक असल्यामुळे त्यांनीं चर्चेकरितां घेतलेली प्रत लाहोरप्रत होय, यांत शंका नाही. गौडप्रत आम्हांला पाहाण्यालाहि मिळालेली नाही व लाहोरप्रतीचे अयोध्याकांडांतील कांहीं सर्ग आमचे हातीं आले आहेत; त्यामुळे तुलना करण्याइतकी अनुकूलता आमचेपाशीं नाही, हें उघड आहे. लाहोरप्रत गौडप्रतीवरून छापिली जात असावी असें या साधनाच्या अभावीं आमचें अनुमान होतें व तसें आम्हीं तेथें लिहिलें होतें; परंतु प्रो. हॉपकिन्स यांनीं तुलना करितांना जीं अवतरणें दिलीं आहेत त्यांवरून ती एक स्वतंत्र प्रत असावी, असें लक्षांत आलें. म्हणजे लाहोरप्रतीसुद्धां रामायणाच्या तीन प्रती सध्यां उपलब्ध आहेत, असें निष्पन्न होतें.

रा. रा. अभ्यंकर यांनीं मुंबईप्रतीची गौड प्रतीशी तुलना केली व जी माहिती दिली तिचा अनुवाद यापूर्वीं आम्हीं केला आहे. प्रो. हॉपकिन्स यांजपुढें तुलना करितांना दोन प्रती समग्र होत्या व लाहोर प्रतीचा कांहीं भाग त्यांना मिळाला होता असें त्यांनीं लिहिलें आहे. लाहोर प्रत त्यांचे हातीं किती आली होती हें त्यांनीं येथें स्पष्ट लिहिलेलें नाही; तथापि त्यांनीं तुलना करितांना जीं अवतरणें दिलीं आहेत त्यांत त्यांनीं त्या प्रतीतील आमचे हातीं आलेल्या भागापुढील अवतरण एकहि दिलेलें नाही, हें येथें लक्षांत घेणें अवश्य आहे.

* हा निबंध “ अमेरिकन ओरिएण्टल् सोसायटी ”च्या सप्टेंबर १९२६ च्या अंकांत याच नांवानें (Original रामायण) प्रसिद्ध झाला आहे.

गौडप्रत व पश्चिमोत्तरशाखांय प्रत यांची तुलना.

मुंबई प्रतीची गौडप्रतीशीं तुलना करून रा. अभ्यंकर यांनीं कथानकाच्या दृष्टीनें तींत अपूर्वता नसून, भेद आहे पण तो शाब्दिक आहे, असें आपलें मत दिलें आहे. त्यांनीं दोन प्रतींतली बालकांडाची अक्षरशः तुलना केली होती. परंतु पढील कांडांची तुलना केलेली नाही व त्यांविषयीं विशेष माहिती दिलेली नाही. लाहोरप्रतीतील अयोध्याकांडाचा जो भाग पुढें आला आहे त्यावरून तींत सामान्यतः कथानकाचे दृष्टीनें भिन्नता नसली तरी अपूर्वता आहे असें दिसतें. आतां हा भाग मूळचा असावा का प्रक्षिप्त असावा हा प्रश्न वेगळा आहे व त्याचा आपण मागाहून विचार करूं. मात्र प्रो. हॉपकिन्स यांचे लेखावरून हा भाग गौडप्रतीतहि आहे असें कळून आलें. असो. लाहोर प्रतीतील अयोध्याकांडाचा प्रारंभ—

कस्यचित्त्वथ कालस्य राजा दशरथः सुतम् ।

या श्लोकानें झाला असून हा श्लोक मुंबई प्रतीतील बालकांडाचे शेवटच्या सर्गांत १५ वा आहे. विवाहानंतर कांहीं काल गेल्यावर भरत मातुलगृही गेला, या कथेचा हा उपक्रम असून त्यानिमित्त राजा दशरथ त्याला बोलावून तिकडे जाण्याची आज्ञा करित असल्याचें येथें सांगितलें आहे. मुंबईप्रतीतील बालकांडांत यापुढें कांहीं श्लोक आहेत; पण त्यांत विशेष कथा सांगितलेली नाही. लाहोरप्रतीत यापुढें भरताला दशरथानें जातेवेळीं केलेंला उपदेश, भरताचा नगरप्रवेश, भरताचें अध्ययन, भरताचें दशरथाकडे दूतप्रेषण इतक्या कथा अधिक आहेत. गौडप्रतीतहि या कथा शाब्दिक फेरानें आल्या आहेत. भरत मातुलगृही गेल्यावर कांहीं काल गेला व पित्याकडे त्यानें दूत पाठविला, ही कथा दोन प्रतींत कशी सांगितलेली आहे, हें तुलना करून आमचे वाचकांना पाहतां यावें, यासाठीं दोन प्रतीतील अवतरणें प्रथम देऊं.

गौड प्रतः—

तदास्यऽबुद्धिः संजज्ञे दूतं प्रेषयितुं पितुः ।

अथाऽऽहूयाब्रवीद् वृद्धं सुहृदं ब्रह्मवादिनम् ।

अयोध्यां गच्छ भद्रं ते त्वारितो जवनैर्हयैः ।

पितरं तत्र कौसल्यां ब्रूयास्त्वं मातरं च मे ।

मातामहकुले चापि यथा वर्तमाने वयम् ।

× ब्रूयाश्च ... कौसल्यामभिवादनम् ॥

लाहोर प्रतः—

तस्य ब्रुद्धिः समभवत् पितुः संप्रेक्षणं * प्रति ।

संदिदेश तदा दूतं ब्राह्मणं शुभलक्षणम् ।

अयोध्यां गच्छ भद्रं ते दूत शीघ्रं नृपोत्तमम् ।

पितरं कुशलं ब्रूहि मातृश्च भ्रातरौ तथा ।

पृष्ट्वा च कुशलं तेभ्यो वाच्यो दशरथः प्रभुः ।

मातामहगृहे तात वर्तते (वत्सह) त्वदनुग्रहात् ।

भरताचे मनांत दूत पाठविण्याची कल्पना आली व त्याने एका ब्राह्मणाला बोलावून आणून अयोध्येला जाण्यास सांगितलें व त्याबरोबर वडील मंडळींना बंदनपूर्वक आपलें कुशल कळविलें, एवढी कथा या दोन अवतरणांत शाब्दिक फेरानें सांगितलेली आहे. दोनहि अवतरणें ताडून पाहिलीं असतां हा शाब्दिक फेर सहज लक्षांत येईल. प्रो. हॉपकिन्स यांनीं दोन प्रतींतील आणखी अवतरणें देऊन या दोन प्रतींतील शाब्दिक भेद व अर्थदृष्ट्या सादृश्य हीं विशद करून दाखविलीं आहेत; पण या कामीं अधिक अवतरणें देण्याचीं तादृश आवश्यकता आहे, असें दिसत नाहीं. मुंबईप्रतीशीं गौडप्रतीचें अशा प्रकारचें सादृश्य असल्याचें मागें सांगितलें आहे; पण त्या-हूनहि गौडप्रतीचें लाहोरप्रतीशीं अधिक सादृश्य आहे, हें आम्हांला प्रो. हॉपकिन्स यांच्या लेखावरून लक्षांत आलें तें येथें दाखविलें आहे.

वरील कथेची ग्राह्याग्राह्यता.

रामचरित्राचे दृष्टीनें दोनहि प्रतींत एकवाक्यता आहे, असें आम्हीं रा. अभ्यंकर यांनीं दिलेल्या माहितीवरून पूर्वी सांगितलें व सामान्यतः तें खरें

× गौड प्रतींतील हें अवतरण प्रो. हॉपकिन्स यांच्या लेखावरून आम्हीं घेतलें आहे.

* येथें लाहोरप्रतीच्या संपादकांनीं “ संप्रेक्षणं ” असा पाठ ग्राह्य म्हणून दिला असून “ संप्रेषणं ” असा पाठभेद दिला आहे. “ संप्रेक्षणं ” पेशां “ संप्रेषणं ” हा पाठ अर्थ-दृष्ट्या सुसंगत म्हणून अधिक ग्राह्य दिसतो, असें येथें प्रो. हॉपकिन्स यांनीं लिहिलें असून तें आम्हांलाहि सयुक्तिक दिसतें.

आहे; पण लाहोरप्रतीत जी ही नवी कथा आढळून आली व प्रो. हॉपकिन्स यांच्या वरील लेखावरून जी गौडप्रतीत असल्याचें कळून आलें, तीमुळें आमच्या वरील समजुतीस थोडें आंदोलन मिळालें आहे. तेव्हां या कथेच्या ग्राह्या-ग्राह्यतेविषयी प्रथम विचार करून मग प्रो. हॉपकिन्स यांच्या लेखांतील पुढील मुद्यांकडे वळूं. लाहोरप्रतीतील ही अपूर्व कथा गौडप्रतीत अयोध्याकांडाचे प्रारंभी नसून बालकांडाचे अंती आहे व हा विशेष प्रो. हॉपकिन्स यांच्या प्रस्तुत लेखावरून आम्हांला कळला. कांडांतील हा भेद तादृश महत्त्वाचा नसला, तरी त्यांत अपूर्वता आहे, म्हणून तो येथें नमूद करून ठेविला आहे. प्रक्षिप्त भागाविषयी विवेचन करितांना बालकांडांतील अंत्यसर्गांतील शेवटचा व अयोध्याकांडांतील प्रथम सर्गांतील प्रारंभीचा भाग प्रक्षिप्त असल्याचें आम्हीं दाखविलें आहे. मुंबईप्रतीच्या बालकांडांतील वरील प्रक्षिप्त भाग तर लाहोरप्रतीत शाब्दिक भेदानेंहि नसल्याचें आम्हीं तेथें सांगितलें आहे; पण अयोध्याकांडांतील आमच्या मतें प्रक्षिप्त असलेला भाग लाहोरप्रतीत आहे व वरील कथा त्यापूर्वी त्या प्रतीत आलेली आहे. या नवीन कथेचा उपक्रम लाहोरप्रतीत पुढील श्लोकांनीं झालेला आहे:—

श्रुत्वा दूतं तु संप्राप्तं कैकेयेभ्यो नृपात्मजम् ।

भरतं चाप्यनुज्ञातं रा राजविलोचनम् ॥१५॥

प्रहृष्टा तत्र कैकेयी..... ॥

“ कैकेयाधिपतीकडून दूत आल्याचें व राजीवलोचन अशा राजपुत्र भरताला (तिकडे जाण्याविषयी) राजानें अनुज्ञा दिल्याचें ऐकून कैकेयीला आनंद झाला. ”

दशरथानें भरताला मातुलगृहीं जाण्याची आज्ञा केली व त्याप्रमाणें शत्रुघ्नासह तिकडे जाण्याचें त्यानें मनांत आणिलें असें या पूर्वीच्या श्लोकांत सांगितलें आहे व तो मुंबईप्रतीत आहे. वरील श्लोकांत दूताचें आगमन व राजाची अनुज्ञा या दोन गोष्टी कैकेयीला अपूर्व म्हणून कळल्याचें वर्णन आहे. हा दूत म्हणजे भरताचा मातुल युधाजित् होय. युधाजित् तर विवाहाचे वेळीं आल्याचें पूर्वी सांगितलें असून तीन प्रतीत असलेल्या कथासादृश्यास्तव तें लाहोरप्रतीत

सांगितलेलें असेलच. मग या गोष्टींत अपूर्वता कसली राहिली ? यापुढें कैकेयीची संमति सांगितल्यावर—

आपृच्छथ पितरं सोऽथ रामं चाक्लिष्टकारिणम् ॥१९॥

मातश्चैव महाबाहुः शत्रुघ्नसहितो ययौ ॥

याप्रमाणें या श्लोकांत भरत सर्वांचा निरोप घेऊन शत्रुघ्नासह निघाल्याचें सांगितलें आहे. मुंबई प्रतींतील जो श्लोक वर अवतरिलेला आहे त्यापुढें त्या प्रतींत एक श्लोक असून प्रस्तुतचा श्लोक त्यापुढें जवळजवळ तसाच आहे. लाहोरप्रतींत असलेला अपूर्व कथाभाग म्हणून जो वर सांगितला आहे तो यापुढें आहे. भरत मातुलाबरोबर आजोळीं गेल्यावर त्यानें एकदां आपल्या माता-महाला विनंति करून त्याचे द्वारां तेथील आचार्यांकडे दशरथानें जातेवेळीं केलेल्या उपदेशाप्रमाणें विद्या संपादन केली, असा प्रसंग या प्रतींत वर्णिलेला आहे. पुढील श्लोक पहा:—

प्रदाय शिष्यमात्मानं तेभ्यः स रघुनंदनः ॥२०॥

आचार्येभ्यस्ततो विद्या धर्मेणाधिजगाम ह ॥

“ त्या रघुनंदनानें त्या आचार्यांपासून शिष्य म्हणून त्यांकडे राहून धर्मानें विद्या संपादन केल्या. ”

यापुढें कोणतें अध्ययन त्यानें केलें याविषयीं एक श्लोकार्ध असून त्यांत वेदवेदांगांचा उल्लेख आहे; पण त्याविषयीं संपादकांनीं संशय प्रदर्शित केला असल्यामुळें तो आम्हीं विचारांत घेत नाहीं. तथापि भरताकडून गेलेल्या या दूतानें राजा दशरथाकडे गेल्यावर भरताचे अध्ययनाविषयीं जें वर्णन केलें आहे त्यांत “ धनुर्वेद, वेद, नीति, अर्थशास्त्र ” वगैरे कित्येक विद्यांचा उल्लेख आला आहे (२१२८—२९) व शेवटीं हें सर्व भरतानें “ तुम्हीं सांगितल्याप्रमाणें केलें ” (तव वाक्येन नोदितः) असा आपला अभिप्राय नमूद केला आहे. दशरथानें भरताला जातेवेळीं विद्यासंपादनाविषयीं जो उपदेश केला त्याची या प्रतींत याप्रमाणें संगति राखिलेली आहे. हा कथाभाग लक्षांत घेऊन आतां आमच्या वाचकांनीं मुंबईप्रतींतील पुढील श्लोक पहावा.

सर्वे वेदविदः शूराः सर्वे लोकहिते रताः ।

सर्वे ज्ञानोपसंपन्नाः सर्वे समुदिता गुणैः ॥११८॥२५॥

“ ते सर्वे राजपुत्र वेदवेत्ते व शूर असून सर्वहि लोकहिताविषयीं तत्पर होते आणि सर्वहि ज्ञानसंपन्न असून गुणी होते. ”

यावरून भरतानें अयोध्येत असतां व विवाहापूर्वीं सर्व विद्या संपादन केल्या होत्या, हें उघड होतें. या विद्या कोणत्या याविषयीं येथें स्पष्ट उल्लेख नाही. तथापि ज्या एका वेदविद्येचा येथें उल्लेख आहे तीमुलें तिचें अध्ययन त्यानें मातुलगृहीं गेल्यावर केल्याचें लाहोर प्रतीत सांगितलें आहे, तें गतार्थ होत नाही काय ? मुंबईप्रतीत वरील श्लोकांपुढें रामाविषयीं वर्णन करितांना गजारोहण, अश्वारोहण, रथचर्या व धनुर्वेद यांत तो निपुण असल्याचें सांगितलें आहे. अर्थात् त्याचे बरोबरीचा भरत त्याविषयीं अनभिज्ञ असावा हें संभवनीय दिसतें काय ? लाहोर प्रतीत हे श्लोक असल्याचें आम्हीं पाहिलें नाही, हें खरें; तथापि तीन प्रतीतील कथासादृशास्तव ते तीत आहेत असें आम्हीं गृहीत धरूनच चालत आहों. त्या प्रतीतील वरील श्लोकांचें निश्चित स्थान आज आम्हांला सांगतां येत नाही, हीच काय ती येथें न्यूनता आहे. भरताचा संदेश ऐकून कौसल्यादि राजाज्ञिया, राम, लक्ष्मण व राजा दशरथ यांना आनंद झाल्याचें या सर्गाचे अंती सांगितलें आहे. पुढील तिसऱ्या सर्गाचा प्रारंभ—

गतेऽथ भरते रामो लक्ष्मणश्च महामतिः ।

पितरं देवसंकाशं पूजयामासतुस्तदा ॥३१॥

“ भरत गेल्यावर राम व महामति लक्ष्मण हे आपल्या देवतुल्य पित्याची मानमान्यता ठेवूं लागले. ”

या श्लोकानें झाला आहे. हा श्लोक मुंबईप्रतीतील बालकांडांत थोड्या फेरानें आहे. (७७।२०) आणि हा फेर म्हणजे लक्ष्मणाला तीत “ महाबलः ” (महाबलाढ्य) असें म्हटलें आहे, हाच होय; व लाहोरप्रतीतील पाठभेद घेतला तर तोहि निघून जाईल. म्हणजे मुंबईप्रतीत भरत निघाल्याचा जो श्लोक असल्याचें वर सांगितलें आहे त्यापुढें एका श्लोकांत युधाजित् आपल्या भाच्याला घेऊन आपल्या नगरींत गेला, इतकें सांगून त्यापुढेंच प्रस्तुतचा श्लोक

दिलेला आहे व भरत निघून गेल्याच्या पूर्वीच्या वर्णनानंतर तो सुसंगतहि दिसतो. लाहोर प्रतीत हा श्लोक भरताकडून राजाकडे दूत आल्याचें वर्णन झाल्यावर आला आहे. तो तेथें वाचूं लागलें म्हणजे किती विचित्र दिसतो ! श्लोकाच्या प्रारंभाकडे पाहिलें तर जणुंकाय भरत नुक्ताच गेला असावा, असें वाटूं लागतें; आणि मागील कथा पहावी तर भरत गेल्यावर तो मातामहाकडे पुष्कळ काल राहिला व तेथें त्यानें अनेक विद्या संपादन केल्यावर राजाकडे दूत पाठविला; म्हणजे मध्यंतरीं इतका दीर्घकाल गेला, असें कळून येतें. अर्थात् मधील कथाभागामुळें ही विसंगतता उत्पन्न झाली, असें होत नाहीं काय ? पण मौज ती यापुढेंच आहे. लाहोरप्रतीत वरील श्लोकापुढें रामलक्ष्मण राज्यकारभार पाहूं लागल्याचें वर्णन केलें असून तें मुंबईप्रतीतील बालकांडांतहि आलें आहे. यापुढें लाहोरप्रतीत पुढील श्लोक आहे:—

अथ राजा दशरथः सस्मार प्रेषितौ सुतौ ॥३५॥

उभौ भरतशत्रुघ्नौ किंचिच्छोको बभूव ह ॥

“ नंतर राजा दशरथाला दूर गेलेल्या आपल्या दोघांहि पुत्रांचें—भरतशत्रुघ्नांचें—स्मरण झालें व त्याला किंचित् खेद वाटला.”

वास्तविक राजाला पुत्रांकडील कुशल ल्यांकडून दूत येऊन या वेळीं नुकतेंच कळलें होतें. मग आतां जो त्याला एकदम दुःखाचा उमाळा आला, त्याचें कारण काय ? हा श्लोक मुंबईप्रतीतील अयोध्याकांडांत प्रारंभीच आहे. (१।४) पण मधील कथाभाग त्या प्रतीत नसल्यामुळें तेथें तो विसंगत वाटत नाहीं. बाकी त्याच्या विश्वसनीयतेविषयींचा प्रश्न वेगळा आहे व त्यासंबंधींचें विवेचन “ प्रक्षिप्त भागांत ” आम्हीं पूर्वी केलेंच आहे. असो. लाहोरप्रतीतील वरील कथाभाग, भरतानें ज्या विद्या संपादन केल्याचें तीं सांगितलें आहे त्यांकडे पाहिलें व त्यांच्या संपादनाचे कामीं आवश्यक असलेला दीर्घकाल लक्षांत घेतला म्हणजे आपोआप अविश्वसनीय ठरतो. रामादिकांचे विवाह व वनवास यांमध्ये एका वर्षाहून अधिक काल गेलेला नाहीं, हें आम्हीं रामायणांतील प्रमाणांवरून मागें सिद्ध केलें आहे व म्हणून भरताचा मातुलगृही वास त्याहून अल्पकाल असणार आणि त्या कालाकडे पाहिलें म्हणजे भरताचें वरील विद्या-

संपादन अंगदीं असंभवनीय दिसूं लागतें. एकंदरीत लाहोरप्रतीतील हा सर्व कथाभाग (प्रारंभीचे बहुतेक दोन सर्ग) प्रक्षिप्त आहे, हें उघड आहे.

पाठभेद कां असावे तें कळत नाहीं.

लाहोरप्रतीतील प्रक्षिप्त भाग निवडून काढण्याचें काम प्रस्तुत आमचेपुढें नाहीं व वरील विवेचन करण्यांत तसा आमचा हेतुहि नाहीं. प्रो. हॉपकिन्स यांनीं लाहोरप्रत पाहून आपला लेख लिहिला आहे; पण तो लिहिते वेळीं या मुद्याकडे त्यांनीं लक्ष दिलें नाहीं व आपला अभिप्राय तीन प्रतींतील कांहीं भागाची केवळ तुलना करून त्यांनीं सांगितला. यासाठीं वरील लांबलचक विवेचन आम्हांला करावें लागलें आहे. तीन प्रतींमध्ये कथानकाच्या व अर्थाच्या दृष्टीनें एकंदरीत सादृश्य आहे, पण शब्दशः तुलना करूं गेलें तर तीनहि प्रती एकमेकींशीं मिळत नाहीत, असें प्रो. हॉपकिन्स यांनीं तीन प्रतींतील निरनिराळ्या प्रसंगांचीं अवतरणें देऊन चांगल्या प्रकारें सिद्ध केलें आहे. पण त्यावरून त्यांनीं असें अनुमान केलें आहे कीं, वाल्मीकिमहर्षींनीं ज्या वेळीं रामायण रचिलें तेव्हांपासून रामायणाचा प्रसार तें मुखोद्गत करून तद्द्वारा होत गेल्यामुळें शाब्दिक भेदाला प्रारंभ तेव्हांच झाला. × महर्षि वाल्मीकींनीं कुशलवांना रामायण पढविलें व ते त्याचें गायन करूं लागले असें रामायणांत वर्णन आहे व यावरून त्यांची कल्पना संभवनीयहि आहे. पण रामायणाच्या उप-

० प्रो. हॉपकिन्स यांची कल्पना पुढीलप्रमाणें आहे:—

Let it be conceded that वाल्मीकि originally composed a रामायण. But when he himself began to repeat the verses in which he had enshrined the tale he probably varied them in unessentials, such for example, as (above) विप्रेभ्यः for द्विजेभ्यः and no sooner had his poem become the public property of rhapsodes and bards than this process began to affect whole clauses and verses and, further, the original text began to be expanded partly for the sake of beautifying it and partly for the sake of inculcating moral and religious teachings.

लब्ध असलेल्या तीन प्रती अर्थदृष्ट्या सर्वथा सदृश असून त्यांमध्ये भेद शब्दां-
 पुरता असता तर त्यांची कल्पना पूर्णपणे ग्राह्य धरितां आली असतो. मुंबईप्रत
 व गौडप्रत यांमध्ये जितकें सादृश्य आहे, त्याहून तें गौडप्रत व लाहोरप्रत या
 दोहोंमध्ये अधिक आहे, असें प्रो. हॉपकिन्स यांनींच दाखविलें आहे व तें खरें
 आहे. पण लाहोरप्रतीमध्ये कित्येक स्थळां गौडप्रतीहून अधिक श्लोक आहेत
 व वर दाखविलेली कथा गौडप्रतींत बालकांडाचे अंती व लाहोरप्रतींत अयो-
 ध्याकांडाचे प्रारंभी आहे, असा दोहोंमध्ये भेद कां असावा ? अर्थात् हे भेद
 रामायणाचा प्रसार मुखद्वारां होण्याचें थांबल्यानंतरच्या कालांतील होत असें
 दिसत नाहीं काय ? रामायणाचा प्रसार मुखद्वारा होत असतां हे भेद पडले,
 अशी कल्पना करितांना त्या वेळीं त्याची लेखी प्रत झाली नव्हती, असें जें
 ध्वनित होत आहे तें तर सर्वथा चिंत्य होय. रामायणकालीं लेखनकला होती हें
 मागें आम्हीं सप्रमाण सिद्ध केलें आहे. रामायणांतील प्राक्षिप्त भागाचा काल निश्चित
 नसला तरी एक नाहीं हें निर्विवाद आहे. तथापि रामायणांत प्रारंभी पाठभेद
 पडले व कांहीं प्रती कागदावर पडून निश्चित झाल्या आणि त्यानंतर त्यांत प्राक्षिप्त
 भाग घुसडण्यांत आला असा क्रम सरळ दिसतो. तेव्हां हा प्राक्षिप्त भाग तरी सर्व
 प्रतींत एकसारखा असणें आवश्यक नाहीं काय ? बरें, हा प्राक्षिप्त भाग प्रती भिन्न-
 भिन्न प्रांतीं असल्यामुळें एकसारखा असणें असंभवनीय मानिलें तर त्यांत भेद तरी
 पूर्णत्वानें दिसणें आवश्यक होतें. उघड उघड प्राक्षिप्त असलेला भाग दोन प्रतींत
 शब्दभेदानें यावा याची संगति कशी लावावयाची ? लाहोर प्रतींतील जी कथा
 आम्हीं घर दिली आहे ती स्वभावतः पूर्वापर कथेशीं कशी विसंगत आहे, हें
 आम्हीं येथें दाखविलें आहे; अर्थात् ती प्राक्षिप्त आहे. मग ती दोन प्रतींमध्ये
 भिन्न शब्दांनीं सांगितलेली कां असावी ? म्हणजे एका प्रांतांतील प्रतींत प्राक्षिप्त
 भागाचा समावेश कोणीं केल्यानंतर दुसऱ्या प्रांतांतील प्रतींत तीच कथा
 वेगळ्या शब्दांनीं समाविष्ट करण्याचें कार्य दुसऱ्या प्रक्षेपकानें केलें असें येथें
 गृहीत धरावें लागत आहे व तें मुखपरंपरेनें रामायणाचा प्रसार होत असतां
 पाठभेद झाले या कल्पनेला विरुद्ध आहे. लाहोरप्रतींतील वरील अपूर्व कथेंत
 भरताच्या विद्यासंपादनाविषयीं सांगतांना—

ततोऽस्य बुद्धिः संजाता धर्मं श्रोतुं सनातनम् ॥२॥ ५॥

“ नंतर सनातनधर्म श्रवण करण्याचें त्याचे मनांत आलें. ”

असें वर्णन आहे व येथील “सनातन” शब्द नूतन धर्माच्या अर्थात् बौद्धधर्माच्या अपेक्षेनें योजिलेला आहे व म्हणून ही सर्व कथा बुद्ध-कालानंतर प्रक्षेपिलेली आहे, यांत शंका नाही. ही कथा दोन प्रतींत भिन्न शब्दांनीं सांगितलेली आहे. मुखपरंपरया रामायणाचा प्रसार होत असतां हे पाठभेद झाले, असें गृहीत धरिलें तर बुद्धकालानंतरहि कांहीं कालपर्यंत हा प्रसार मुखद्वारा होत होता, असें मानावें लागेल व तें तर कोणालाहि पटण्यासारखें नाही.

आदिरामायणाची कल्पना.

रामायणाच्या या तीन प्रती पाहून त्यांमध्ये सर्वांत प्राचीन अर्थात् मूळची प्रत कोणती असावी, असा प्रश्न अंतःकरणामध्ये साहजिक उत्पन्न होतो व तो प्रो. हॉपकिन्स यांजपुढेंहि उपस्थित झाला आहे; मात्र हा प्रश्न सोडवितां येण्यासारखा नाही, असें त्यांनीं प्रांजळपणें लिहिलें असून कोणाहि शोधक जिज्ञासूला हा अनुभव सारखाच येईल; तथापि तीन प्रतींचें तुलनात्मक अध्ययन केल्यास प्रक्षिप्त भागाची निवड करण्यास कांहीं साहाय्य होईल व त्यावरून चरित्राचे दृष्टीनें निश्चित प्रत करितां येईल, अशी आमची समजूत आहे. आतां कित्येक मराठी संतकवींच्या ग्रंथांतील ‘आदिरामायणा’चे उल्लेखांवरून मूळ रामायणाची त्यांना माहिती असावी, असा जो प्रो. हॉपकिन्स यांच्या लेखांत ध्वनि निघत आहे व ज्यानिमित्त रामायणाची मूळ प्रत शोधण्याचा प्रयत्न त्यांनीं करून प्रस्तुतचा लेख लिहिला आहे, त्यांत मात्र कांहीं अर्थ नाही. मराठी कवीपुढें बव्हंशीं मुंबईप्रत होती व कदाचित् कोणातरी कवीनें गौडप्रतीतील अवतरण दिलें असलें तरी—आणि प्रत कोणती हें उद्धृत केलेल्या पाठाचे सादृश्यावरून ठरवावयाचें हें सध्द आहे—त्यांनीं मूळ प्रत व मागाहूनची प्रत अशा चिकित्साबुद्धीनें वरील निर्देश केला आहे, असें संभवत नाही. रामायणाला आदिकाव्य असें म्हणण्याचा प्रघात आहे व याच दृष्टीनें कोणी त्याला आदिरामायण असें नांव दिलें असेल असें वाटतें. असा निर्देश कोणीं केला आहे वगैरे माहिती त्यांनीं दिलेली नाही

तथापि अर्वाचीन संतकवींच्या ग्रंथांत वरील उल्लेख असल्याचें त्यांनीं लिहिलें आहे, त्यावरूनहि त्याला विशेष महत्त्व द्यावें असें वाटत नाहीं.

मनुस्मृति व महाभारत यांशीं तुलना.

रामायणाच्या तीन प्रतींची एकमेकींशीं तुलना करितांना महाभारत आणि मनुस्मृति यांतील कित्येक अवतरणें देऊन रामायणांतील कित्येक श्लोकांचें त्यांशीं सादृश्य दाखविण्याचा प्रयत्न प्रो. हॉपकिन्स यांनीं या वेळीं हाताबरोबर केला आहे. हीं अवतरणें ज्या विषयासंबंधीं आहेत त्याकडे पाहिलें म्हणजे तीन ग्रंथांमध्ये दिसून येणाऱ्या सादृश्याचें तादृश महत्त्व आहे, असें वाटत नाहीं. कारण हा विषय “अराजक राष्ट्रा” संबंधीं आहे. राष्ट्रावर कोणीतरी रक्षक असावा ही भावना आमच्या राष्ट्रांमध्ये फार प्राचीन कालापासून चालत आलेली आहे व राजा आणि प्रजा यांचा परस्पर संबंध एका धर्मीनें बांधला गेला असल्यामुळे कोणत्याहि कालांतील ग्रंथांत त्यासंबंधी एकवाक्यता असावी यांत नवल नाहीं. रामायण हा महाभारतासारखा संग्रहग्रंथ नसला तरी दोहों-मध्ये जवळ जवळ सारखे असलेले कांहीं श्लोक आणखीहि सांपडूं शकतील, अशी आमची समजूत * आहे; व याचें कारण कांहीं विषयांसंबंधीं राष्ट्रांमध्ये असलेली एकभावना, हें होय.

* उदाहरणार्थ पुढील श्लोक पहा:—

गुरोरप्यवलितस्य कार्याकार्यमजानतः ।

उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥ वा. रा. २।२।१३॥

“आपला गुरु असला तरी तो जर उन्मत्त होऊन त्याला कार्य कोणतें व अकार्य कोणतें हें कळत नाहींसें झालें व तो उन्मार्गाला प्रवृत्त झाला तर त्यालाहि शासन करणें अवश्य आहे.”

हा श्लोक महाभारतामध्ये दोन स्थळीं आम्हांला आढळला; दोनहि स्थळीं त्याचा अंत्य चरण थोडा बदललेला आहे. (“न्याय्यं भवति शासनम् ” १।१५३।६४ व “परित्यागो विधीयते ” ५।१७८।४८ कुंभघोणप्रत) तसेंच रामायणांतील कौसल्येच्या भाषणांतील एक श्लोक (२।१३।२४) व मनुस्मृतीतील (१।५।१४४) एक श्लोक यांमध्ये कसें सादृश्य आहे हें आम्ही पूर्वी दाखविलेंच आहे. (प्र. खं. पृ. १४९।१५०)

रामायणानंतर महाभारत.

महाभारत हा ग्रंथ रामायणानंतरचा आहे, याविषयीं अद्यापि वाद राहिला आहे, असें वाटत नाही. पण प्रो. हॉपकिन्स यांनी या निमित्तानें जातांजातां संशय प्रदर्शित करून ठेविला आहे. × महाभारताचा सध्यां दिसत असलेला अवाढव्य विस्तार रामायणानंतरचा असें त्यांनीं मत दिलें असून मूळ भारत

× प्रो. हॉपकिन्स म्हणतात:—

While not prepared to dispute the further generalization that महाभारत has borrowed from रामायण and thus shows its later date, I would observe that the induction refers only to the pseudo-epical didactic twelfth book and to the later first book, so that the argument is not convincing as regards the priority of the great epic ... .. but only as it now exists in its encyclopedic form. This applies not to the रामायण story in महाभारत but only to the particular citation under question here, and yet in point of fact a somewhat similar objection to the above generalization may be made in the case of the पुरा गीतः श्लोको वाल्मीकिना ... .. न हन्तव्याः स्त्रिय इति in that the quotation appears in महाभारत 7, 143, 67 in an attempt to excuse अर्जुन after भूरिश्रवा's death. Professor Jacobi himself is careful to say only that the रामायण was known as an old work before the (whole) महाभारत was completed (Das R. p. 71). This द्रोण quotation was probably inserted midway in time between the creation of the कुरु epic and the addition of the धर्मशास्त्र. It would at any rate have been more convincing if वाल्मीकि had been cited by name in some part of the महाभारत not otherwise marked as late."

(यांतील अधोरेखांकित भाग मूळांत तसा नसून आम्हीं तो मुद्दाम तसा छापिलेला आहे. वरील विवेचनांत याचा सारांश आला असल्यामुळे येथें समग्र भाषांतर दिलेलें नाही.)

पूर्वीचें असावें असें त्यांच्या प्रतिपादनाचें एकंदरीत धोरण आहे. भूरिश्रव्याचा वध सात्यकीनें अधर्मीनें केला, त्या वेळीं स्वतांच्या कृत्याचे समर्थनार्थ प्रमाण म्हणून रामायणांतील जो एक श्लोक वाल्मीकींनीं गायिलेला म्हणून त्यानें बोलून दाखविला व ज्यानिमित्त रामायण महाभारताहून प्राचीन असल्याचें सिद्ध करितां येतें, तो श्लोक महाभारतांत मागाहून घुसडलेला असावा असा तर्क करण्यांत तर प्रो. हॉपकिन्स यांनीं पाश्चात्य विद्वानांच्या मनांत आमचे संस्कृती-विषयीं एकंदरीत जी भावना नांदत असते तिचें एक प्रकारें प्रदर्शनच केलें आहे. रामायण हा ग्रंथ महाभारताला सध्यांचें स्वरूप प्राप्त झालें त्याचे पूर्वीचा आहे, एवढेंच नव्हे तर मूळ भारताचे पूर्वीचा आहे, हें आम्हीं मागें दाखविलें आहे व रा. अभ्यंकर यांचें या मुद्यावर लहानसें स्वतंत्र पुस्तक आहे. पण हा मुद्दा सिद्ध करण्याचें जें एक प्रमुख प्रमाण त्यावरच प्रो. हॉपकिन्स यांनीं अशा रीतीनें घाला घातला आहे. वास्तविक हा श्लोक भर युद्धाचे प्रसंगीं एका योद्ध्यानें म्हटलेला म्हणून महाभारतांत दिलेला आहे व त्यामुळें महाभारतांत संप्रहबुद्धीनें अनेक कथा समाविष्ट करण्यांत येऊन जी वाढ झाल्याचें आपण पाहतों तींत या श्लोकाची गणना करतां येण्यासारखी नाही, हें कोणाहि विवेकी पुरुषाला पटण्याजोगें आहे. आधीं रामायणांतील प्रस्तुतचा श्लोक सर्वांचे तोंडीं राहण्या-इतका महत्त्वाचा नाही व त्यामुळें प्रक्षेपकानें त्याचा समावेश मागाहून केला अशी कल्पना संभवत नाही. प्रो. हॉपकिन्स यांनीं त्यावर आक्षेप घेतांना कोण-तेंहि प्रमाण पुढें केलेलें नाही व जें एक प्रमाण पुढें केले आहे, तें वाल्मीकि-रामायणाचा उल्लेख महाभारताच्या मूळ भागांत अन्यत्र नाही, हें होय; पण महाभारताचा मूळचा भाग कोणता व मागाहूनचा कोणता हें ठरविण्याचा अधिकार जोपर्यंत ते आपल्या हातीं ठेवीत आहेत, तोपर्यंत दुसरा उल्लेख कोणी कदाचित् दाखविला—तसा उल्लेख अद्यापि कोणाला आढळला नाही—तर त्याची वाट ते वरीलप्रमाणें लावणार नाहीत, असें कशावरून समजावें? महाभारतांत कोणता भाग मागाहूनचा असावा, याविषयीं सांगतांना त्यांनीं आदिपर्व व शांतिपर्व यांचा निर्देश केला आहे व तेथें त्यांनीं या पर्वाचा मोघम निर्देश केला असला तरी प्रक्षिप्त भाग या पर्वांत बराच आहे, असें सांगण्याचा त्यांचा हेतु असावा, असें आमचें अनुमान आहे व तें बरोबर असेल तर त्यांत कांहीं

अयुक्तिक नाही; आणि या दृष्टीने वरील पर्वाबरोबर वन व अनुशासन यांची गणना करण्यांत यावी, असें आम्हीहि म्हणतो. या वेळीं प्रो. हॉपकिन्स यांना आमचा प्रश्न आहे कीं, वरील पर्वे सोडून दिल्यावर बाकीचा भाग सामान्यपणें मूळचा आहे, असें तुमच्या म्हणण्यावरून तुम्हांला मान्य असल्याचें सिद्ध होत नाहीं काय ? आणि अशा रीतीने स्वतांला मूळचा म्हणून मान्य असलेल्या भागांतील प्रमाण मुळांतील नसावें असें तुम्हीं म्हणण्यानें तुमच्या प्रतिपादनांत परस्पर विरोध उत्पन्न होतो, याची वाट काय ? रामायणाचे मूळ प्रतीविषयीं विचार करावयाचा म्हणजे वास्तविक वरील मुद्यांकडे लक्ष द्यावयाचें कारण नाही; पण प्रो. हॉपकिन्स यांनीं ते पुढें आणिले व यासाठीं त्यांविषयीं आम्हांला येथें दोन शब्द लिहावे लागले आहेत.

परिशिष्ट—ऊ

रावणाचें भाष्य व पदपाठ.

(प्र. खं. पृष्ठ १८५.)

सायणाचार्यांच्या ऋग्वेदावरील भाष्यामध्ये रावणाचे भाष्याविषयीं मतभेद सांगतांना कांहीं स्थलीं उल्लेख आहेत. उल्लेखांचें निश्चित स्थान आतां सांगतां येण्यासारखें नाहीं, तरी त्यांत असे उल्लेख आहेत, यांत शंका नाही. हा भाष्यकार रावण व रामाचा शत्रु रावण हे एक होत, का नामसादृश्यास्तव हा अभेद वाटतो, हें कळण्यास मात्र मार्ग नाही.

रावणाच्या व्याकरणग्रंथाविषयींचा उल्लेख भर्तृहरीच्या “ वाक्यपदीया ” वरील टीकेमध्ये (द्वितीय कांड, श्लोक ४८९) पुढीलप्रमाणें आला आहे. “ तत्र ह्युपलतले रावणविरचितो मूलभूतव्याकरणागमस्तिष्ठति केनचिच्च ब्रह्मरक्षसाऽऽनय चंद्राचार्यवसुरातगुरुप्रभृतीनां दत्तः ॥ ” टीकाकारानें येथील उल्लेख राक्षस रावणाविषयीं केलेला आहे, असें एकंदरीत दिसतें; तथापि त्याविषयीं प्रत्यक्ष प्रमाण त्यानें कांहीं दिलेलें नाही व सध्यां उपलब्ध नाही. त्या कारीं तशी समजूत व्हांती, इतकें यावरून म्हणतां येईल व आम्हीहि संप्रहबुद्धीनें च ही माहिती येथें दिली आहे.

रावणाचे पदपाठाविषयीं उल्लेख संत नामदेव यांच्या एका अभंगांत आढळला, तोहि येथें संप्रहबुद्धीनें देऊन ठेवितों.

रावणानें वेदां ऋचा पदें केलीं । सीतेलार्मी आली भ्रांति कैशी ।

—आवटे यांची गाथा, अर्भक २११७

श्रीमच्छंकराचार्यांच्या शतश्लोकीवर आनंदगिरींची जी एक टीका आहे, ती-मध्ये एके स्थलीं एक श्रुति उद्धृत करून तीवर रावणभाष्य व सायणभाष्य यांतील अवतरणें घेतलेलीं आहेत (श्लोक ६६) व यावरूनहि रावणभाष्याचें अस्तित्व दिसून येतें.

परिशिष्ट—ऋ, वानरांची भाषा.

(प्र. खं. पृष्ठ २३४, वानरांच्या भाषेविषयीं चर्चा केलेली आहे त्यापुढें)

वानरांची आपापसांत बोलण्याची भाषा भिन्न असावी असा संशय मारुतीचे भाषणावरून येत असला तरी तत्त्वतः त्यांमध्ये भिन्नता नसावी असें जें आमचें अनुमान आहे त्याला वानरांच्या नांवांवरून दृढता येते. मनुष्यांच्या व वानरांच्या समाजांतील नांवांमध्ये सादृश्य दिसत नसलें तरी वानरांच्या नांवांमध्ये मनुष्यांच्या नांवांप्रमाणें कांहीं अर्थ व्यक्त होतो, हें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. उदाहरणार्थ सुग्रीव, वाली, अंगद इत्यादि नांवें पहावीं. भाषा अगदीं भिन्न असेल तर एका समाजांतील व्यक्तींचे नांवांमध्ये जो अर्थ असेल त्याचा बोध दुसऱ्या समाजाला त्याची भाषा कळल्यावांचून होणें शक्य नाहीं; आणि वानरांच्या नांवांवरून होत असलेला अर्थबोध हाच दोनहि समाजांच्या भाषा तत्त्वतः एक असल्याचा द्योतक होय.

परिशिष्ट—ऋ

(द्वितीय खं. पृ. ५२२।० दत्तरींवरील टीकेमध्ये)

जग्राह सूर्यस्वर्भानुरपर्वणि महाग्रहः ॥

असें रामायणांतील अवतरण देऊन त्यावर खंडन केलें आहे त्यापुढें:—

रामायणांतील वरील उल्लेखावरून ग्रहणाचा बोध व्यावयाचा नसून ज्ञप्ता-तांचें वर्णन अशा प्रकारें करण्याची आमचेकडे पद्धति असल्यामुळे त्याला प्रामाण्य देतां येणार नाहीं. हरिवंशामध्ये बाणासुराचा ध्वज पडून उत्पात होऊं लागल्याचें वर्णन “ उषाहरण ” सांगतांना केलें आहे. त्यांत एके स्थळीं जगुं काय हाच श्लोक शब्दभेदानें आला आहे.

राहुरग्रसदादित्यमपर्वणि विशां पते ॥१७१।६३॥

संकीर्ण विवेचन पृ. ९३ मधील केसरींतील लेख

द्वितीय खंड पृ. ९३ वर “प्रो. परांजपे व उत्तरकांड” या शिरोलेखांतील विवेचनामध्ये “केसरी” त पूर्वी प्रसिद्ध झालेला लेख द्यावयाचा असतां चुकीने छापावयाचा राहिला, तो येथे देतो. द्विरुक्ति होऊं नये म्हणून कांहीं भाग गाळला असून शेवटचे अवतरण विषय विशद होण्याकरितां थोडे वाढविले आहे.

“वाल्मीकिरामायणांतील षट्कांडात्मक भाग लिहून झाल्यानंतर तेथे ग्रंथ-समाप्ति करण्यांत येऊन मग कांहीं कालाने शेवटचे उत्तरकांड रचिलेले आहे, असा सिद्धांत प्रो. परांजपे यांनी या व्याख्यानांत प्रतिपादिलेला आहे. ते म्हणतात, “यांपैकी उत्तरकांडाच्या अखेरीसच वाल्मीकीने आपल्या रामायणग्रंथाची परिसमाप्ति केली, अशी सामान्यतः समजूत आहे. ही समजूत तर बरोबरच आहे. कारण ती स्पष्टच आहे. परंतु खुद्द रामायणांतीलच अंतःप्रमाणांवरून असे दिसते की, बालकांडाच्या प्रारंभापासून तो उत्तरकांडाच्या समाप्तीपर्यंत एकंदर रामायणाच्या रचनेला जी कालावधि लागली असेल तिच्या दरम्यान अशीहि एक वेळ असली पाहिजे की, जेव्हां रामायण या ग्रंथाची युद्धकांडाच्या अखेरीसच समाप्ति झालेली होती.” (पृ. २) प्रोफेसरसाहेबांचा हा सिद्धांत शब्दांत थोडासा फरक केल्यास आम्हांला मान्य आहे; परंतु तो त्यांनी ज्या अठरा प्रमाणांवर उभारला आहे, त्यांपैकी एकहि आम्हांला युक्त वाटत नाही. तेव्हां त्यांनी पुढे केलेल्या प्रमाणांविषयी आतां विचार करूं.

प्रारंभीचीं आठ प्रमाणे, प्रमाण—अंक ३ व ४ हे सोडून, एकमेकांशीं विशेष संलग्न आहेत, यासाठीं त्यांचा एकत्र विचार करणे सोयीचे होऊन त्यामुळे पुनरुक्ति करावी लागणार नाही; याकरितां तसें करूं. रामायणाच्या फलश्रुतीचे श्लोक उत्तरकांडाच्या शेवटीं ज्याप्रमाणे आहेत त्याप्रमाणे ते युद्धकांडाच्याही शेवटीं आहेत. एका ग्रंथांत अशा रीतीनें दोन स्थलीं समाप्ति असत नाही व प्रत्येक कांडाच्या शेवटीं फलश्रुति देण्याची पद्धतिहि रामायणांत नाही, हें त्यांनीं

प्रत्येक कांडाचे शेवटचे श्लोक देऊन दाखविलें आहे व तें कोणालाहि पटण्यासारखें आहे. परंतु युद्धकांडाच्या शेवटीं जे समाप्तीचे श्लोक आहेत ते वाल्मीकींचे नाहीत ही गोष्ट प्रोफेसरसाहेबांना कळूनही त्यासंबंधी त्यांनीं पूर्ण विचार केला नाही असें मानणें भाग आहे. हे श्लोक १८ असून त्यांपैकीं शेवटच्या दोन श्लोकांखेरीज बाकीच्या १६ श्लोकांवर कतकाची टीका नाही, यासाठीं ते प्रक्षिप्त असले पाहिजेत, हें उघड आहे. यावर प्रो. परांजपे म्हणतात, “या फलश्रुतीच्या श्लोकांवर कतकानें व्याख्यान कां केलें नसावें, याचा आपण थोडासा विचार करूं. एकंदर रामायणाचीं सात कांडें असून उत्तरकांडाच्या शेवटीं रामायण समाप्त झालें आहे, ही सार्वत्रिक उघड गोष्ट होय. अस असतां एकंदर ग्रंथाच्या मध्येंच युद्धकांडाच्या शेवटीं ग्रंथ समाप्त झाल्यासारखा दिसतो, हें काय अशी शंका कोणालाहि येणें अगदीं स्वाभाविक आहे. आणि तशी ती कतकालाहि आली असली पाहिजे. तेव्हां एकंदर ग्रंथाच्या सुसंगतपणाकरितां आणि वाक्यरचनेकरितां युद्धकांडाच्या शेवटचे फलश्रुतीचे श्लोक प्रक्षिप्त आणि व्याख्यानाला अनर्ह आहेत असें मानून कतकानें या प्रश्नाची विल्हेवाट लाविली असावी, असें एक कारण दिसतें.” (पृ. १७) प्रोफेसरसाहेबांचा हा तर्क चित्त आहे. कारण फलश्रुतीच्या अठरा श्लोकांपैकीं दोन श्लोकांवर कतकाची टीका आहेच. तेव्हां त्याला वरील शंका येऊन त्यानें ते श्लोक प्रक्षिप्त ठरविणें हें सुतराम् असंभवनीय आहे. या शंकेचें समाधान प्रोफेसरसाहेब करितात— “सगळ्या रामायणाचें अनुष्टुभ् हें सामान्य वृत्त आहे व त्याप्रमाणें सगळे सर्ग अनुष्टुभ् छंदामध्यें लिहिलेले असून प्रत्येक सर्गाच्या शेवटचे एक किंवा अधिक श्लोक दुसऱ्या कोणत्यातरी भिन्न वृत्तामध्ये लिहिलेले आहेत. .... त्याप्रमाणें युद्धकांडाच्या या शेवटच्या १२८ व्या सर्गातील पहिल्यापासूनचे (एक ठिकाणचा अपवाद खेरीज करून) सर्व श्लोक अनुष्टुभ् छंदामध्यें असून शेवटचे १२१ व १२२ हे श्लोक रामायणांतील सामान्य नियमानुसार उपेद्रवज्रा या भिन्न वृत्तामध्ये आहेत. तेव्हां एकंदर ग्रंथांतील सार्वत्रिक नियमानुसार दिसून येत असलेले हे भिन्नवृत्तनिबद्ध श्लोक प्रक्षिप्त मानणें कतकाला साहसाचें वाटलें असावें, आणि बहुधा त्या श्लोकांवरचा प्रक्षिप्तत्वाचा

प्रसंग टळला असता. ” (पृ. १८) खरोखर, या समाधानाने प्रोफेसरसाहेबांचे तरी समाधान असे झाले हे कळत नाही. सर्गाच्या शेवटचे एक किंवा अधिक श्लोक अनुष्टुभमित्र वृत्तांत असतात हा नियम रामायणांत सार्वत्रिक आहे असे प्रोफेसरसाहेब म्हणतात; परंतु वस्तुस्थिति तशी नाही. रामायणांत असेहि कित्येक सर्ग आहेत की, त्यांचे सर्व श्लोक अनुष्टुभ छंदांत आहेत. आतां असे सर्ग थोडे आहेत ही गोष्ट खरी आहे. परंतु अशा थोड्याशा सर्गांत हाही सर्ग समाविष्ट करण्यास प्रत्यवाय कोणता? अपवाद आहेत असे ठरल्यावर याच सर्गाने अपवाद नसावे असे मानण्यास प्रमाण काय? अर्थात् प्रोफेसरसाहेबांचे बरील समाधान निरुपयोगी असून युद्धकांडाच्या शेवटीं फलश्रुतीचे श्लोक पाहून कतकाला टीका आली असे ते म्हणतात, ती केवळ त्यांची कल्पना होय.

आतां प्रोफेसरसाहेब जर रामायणतिलक टीकेतील शब्दांकडे नीट पहाते तर त्यांची अशी फसगत झाली नसती. हे श्लोक प्रक्षिप्त आहेत, असे मत सांगतांना “अत्र फलश्रुतिश्लोकाः कतकव्याख्याने नोपलभ्यन्ते ” असे शब्द या टीकेत आहेत व ते सदर विवेचनांत प्रोफेसरसाहेबांनी दिलेच आहेत. (पृ. १५) या शब्दांचा सरळ अर्थ “ हे श्लोक कतकव्याख्यानांत आढळत नाहीत ” असा आहे. म्हणजे कतकाने रामायणाच्या ज्या प्रतीवरून टीका लिहिली, तींत त्याला हे श्लोक न मिळाल्यामुळे त्याने त्या श्लोकांवर टीका लिहिलेली नाही. कतकाने हे श्लोक प्रक्षिप्त ठरविले, ही कल्पना प्रोफेसरसाहेबांनी कोटून काढिली, हे कळत नाही. कतकाची टीका नाही यासाठी प्रक्षिप्त मानून छापिलेले कित्येक सर्ग उत्तरकांडांत आहेत, ही गोष्ट रामायण वाचणारास सहज कळून येईल. कतक हा प्राचीन आणि मान्य टीकाकार असल्यामुळे व तो जाणूनबुजून कांही मागावर टीका करणार नाही, हे असंभवनीय असल्यामुळे त्याची टीका नसलेला भाग प्रक्षिप्त मानण्याची वहिवाट योग्यच आहे. शिवाय प्राचीन ग्रंथांबरील टीका वाचणारांस हीहि गोष्ट माहीत असली पाहिजे की, ते टीका करितांना ग्रंथांतील प्रक्षिप्त किंवा प्रामादिक भाग काढून टाकण्यापेक्षा तो खरा मानून स्वतः ग्रंथाची समीति लावण्याचा प्रयत्न करित असतात. रामायणावरील टीकाकार असे प्रयत्न दृग्गोचर होत असून कित्येक वेळां ते हास्यास्पदहि झाले

आहेत, ही गोष्ट प्रोफेसरसाहेबांस माहीत असेलच आणि या नियमास अनुसरूनच युद्धकांडांतील शेवटच्या फलश्रुतीच्या दोन श्लोकांवर कतकाने निःशंकपणें टीका लिहिली आहे व बाकीचे श्लोक त्याला मिळते, तर त्यांवरहि त्यानें टीका लिहिली असती.

परंतु आपले नेत्र कार्यक्षम असतां कतकाचे उपनेत्र आपणांला काय करावयाचे आहेत ? युद्धकांडांतील हे श्लोक वरवर वाचणारांसहि ते प्रक्षिप्त आहेत ही गोष्ट सहज कळून येणार आहे. सदर श्लोकांतील खालील पंक्ति पहाः—

आदिकाव्यमिदं चार्धं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥१०५॥

शृणोति य इदं काव्यं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥११०॥

शृण्वन्ति य इदं काव्यं पुरा वाल्मीकिना कृतम् ॥१११॥

पूजयंश्च पठंश्चैवमितिहासं पुरातनम् ॥११४॥

या श्लोकांत रामायणाचा उल्लेख करितांना “ वाल्मीकींनीं प्राचीनकाळीं केलेलें काव्य ” असा केलेला आहे. खुद्द वाल्मीकिमहर्षि आपल्या काव्याला “ प्राचीनकाळीं केलेलें काव्य ” असें कसें म्हणतील ? व लोकांला तरी तें कसें पटेल ? प्रो. परांजपे जर आपल्या निबंधाला “ रामायणाविषयीं आपले प्राचीनकाळचे विचार ” असें नांव देते तर लोकांना त्या निबंधाबद्दल आदर वाटेल असें प्रो. साहेबांस वाटतें काय ? वाल्मीकिमहर्षि प्राचीनकाळीं झाले ही गोष्ट ज्याला पटली होती म्हणजे वाल्मीकीनंतर जो पुष्कळ कालानें झाला अशा एखाद्या कवीचा हा प्रयत्न आहे; आणि त्याला तारतम्यज्ञान नसल्यामुळें त्याची फसगत झाली. त्यानें वाल्मीकिमहर्षीविषयीं आदर वाटण्याकरितां योजिलेला “ पुरा ” शब्द त्याच्या स्वतांच्या नाशास कारण झाला. या शब्दाकडे प्रोफेसरसाहेब लक्ष देते तर त्यांना ही गोष्ट पटली असती व असल्या डळमळित पायावर त्यांनीं आपल्या सिद्धांताची इमारत उभारली नसती.

प्रमाण अंक ३ मध्ये प्रो. परांजपे म्हणतात, “ आकाक्षेच्या तत्त्वावर या प्रश्नाचा उलगडा करण्याचा यत्न केल्यास युद्धकांडाच्या शेवटापर्यंतच्या काव्यांत आलेल्या कथाभागांतील रावणवध आणि रामराज्याभिषेक यांच्या पलीकडे आकाक्षेची तृष्णा स्वाभाविकपणें आणि सहृदयपणें जाऊं शकत नाहीं, हें कोणीहि

कबूल करील ” (पृ. ९) प्रो. परांजपे यांचा हा कोटिक्रम रामायण वरवर वाचून पाहणारास पटण्यासारखा आहे. इतर पौराणिक ग्रंथ आणि रामायण यांच्या स्वरूपांत किती फरक आहे, हें प्रोफेसरसाहेबांच्या लक्षांत आलेलें नाहीं. राम हा विष्णूचा अवतार या दृष्टीनें वाल्मीकींनीं रामायण लिहिलेलें नाहीं. प्रक्षिप्त भाग काढून टाकिला तर रामायणांत या गोष्टीचा उल्लेखहि सांपडेल का नाहीं, याची शंका आहे. रामायण लिहिण्यांत वाल्मीकींचा उद्देश एका सर्वगुण-संपन्न श्रेष्ठ पुरुषाचें चरित्र लोकांपुढें ठेवायें एवढाच होता, ही गोष्ट रामायणाच्या प्रारंभाकडे लक्ष दिल्यास सहज पटण्यासारखी आहे. वाल्मीकींनीं नारदाला केलेले प्रश्न पुढें दिल्याप्रमाणें होते:—

कोऽन्वस्मिन् सांप्रतं लोके गुणवान् कश्च वीर्यवान् ।

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च सत्यवाक्यो दृढव्रतः ॥१॥१॥२॥

चारित्र्येण च को युक्तः सर्वभूतेषु को हितः ।

विद्वान् कः कः समर्थश्च कश्चैकप्रियदर्शनः ॥३॥

आत्मवान् को जितक्रोधो द्युतिमान् कोऽनसूयकः ।

कस्य विभ्यति देवाश्च जातरोषस्य संयुगे ॥४॥ *

या प्रश्नाला उत्तर म्हणून नारदांनीं रामचरित्र सांगितलें आहे व तेंच पुढें वाल्मीकींनीं सविस्तर लिहिलें आहे. तेव्हां प्रो. परांजपे यांची आकांक्षेची कल्पना जरी गृहीत धरली तरी तिची तृष्णा राज्याभिषेकापर्यंत न थांबतां पुढील कथा ऐकून घेतल्यावांचून स्वस्थ बसणार नाहीं, हें कोणीहि मान्य करील. सीता-त्याग ही रामचरित्रांतील अत्यंत महत्त्वाची गोष्ट असून रामाचें यश त्या योगानें फार वाढलें आहे. तेव्हां ही गोष्ट सांगण्याची कल्पना वाल्मीकींच्या मनांत नव्हती, असें म्हणणें त्यांच्या प्रारंभीच्या हेतूंना सोडून होणार आहे.

प्रमाण अंक ४ मध्ये प्रो. परांजपे म्हणतात, “ जसें एकादें सुईचें टोक संपावयाच्या जागेकडे जातांना निमुळतें होत जातें तशी कांहीं अंशीं काव्याच्या समाप्तीची गोष्ट असते.... व ती त्याप्रमाणें युद्धकांडाच्या शेवटच्या १२८ व्या सर्गाच्या शेवटीं शेवटीं हि चांगली दृग्गोचर होते—थोडक्यांत गोषवारा देत देत

आणि आपल्या गोष्टीचें टोंक अगदीं निमुळतें करीत करीत कवीनें युद्धकांडाच्या शेवटच्या सर्गांत आपल्या वाचकांचीं मनें समाप्तीसाठीं तयार केलीं असल्याचें स्पष्ट दिसून येत आहे. ” (पृ. ९-१०) युद्धकांडाच्या शेवटीं कथेचें टोंक निमुळतें होत गेलें आहे, ही गोष्ट खरी आहे. परंतु या गोषवाण्यांत वास्तविक कथाभाग किती आहे याचा विचार पुढें ओघानें येणार आहे. आणि त्याप्रमाणें त्यांतील प्रक्षिप्त भाग काढून टाकिला म्हणजे उरलेला कथाभाग गोषवाण्यासारखा वाटणार नाही.

प्रमाण अंक ९ मध्ये प्रो. परांजपे लिहितात, “युद्धकांडाच्या शेवटीं रामाला पुत्र झाल्याचा, त्यानें अश्वमेध केल्याचा आणि सुग्रीव व बिभीषण आपापल्या देशीं गेल्याचा असे उल्लेख घडिघडिनें करण्यांत आले असून त्याबद्दलचीं सविस्तर वर्णनें उत्तरकांडांत आलीं आहेत. पुढें विस्तृत वर्णन करावयाचें असतां ज्यापक्षीं त्यांचा त्रोटक उल्लेख पूर्वीं करण्यांत आला आहे, त्यापक्षीं युद्धकांडाच्या समाप्तीच्या वेळीं उत्तरकांडाच्या तात्कालिक रचनेची कल्पना कर्त्याच्या डोक्यामध्ये नसावी, असें दिसतें. ” (पृ. २०) प्रो. परांजपे यांची अनुमान करण्याची पद्धति चुकीची नाही. परंतु या उल्लेखांची खरी किंमत किती आहे, हें त्यांना न कळल्यामुळे ते येथें घसरले आहेत. युद्धकांडाच्या शेवटीं ज्याप्रमाणें फलश्रुतीचे श्लोक प्रक्षिप्त आहेत, त्याप्रमाणें त्यापूर्वींचे कांहीं श्लोकहि आहेत हें त्यांच्या लक्षांत आलेलें नाही. रामाचे पुत्र कुश आणि लव यांनीं रामाच्या दरबारांत रामायण गाविलें ही गोष्ट प्रोफेसरसाहेबांस मान्य आहे आणि या गोष्टीचा उल्लेख करून ते पुढें एके ठिकाणीं लिहितात, “परंतु सरळ दृष्टीनें पाहिलें तर फक्त घडलेल्याच गोष्टी माणसांनीं सांगल्या हें स्वाभाविक आहे; आणि कुशलवांनींहि फक्त घडलेल्या गोष्टींचीच वर्णनें गाविलीं असावीं असा तर्क करण्यास कांहीं ठिकाणीं प्रत्यंतरे मिळतात. ” (पृ. १८) प्रो. परांजपे यांच्याच या तर्काप्रमाणें वरील श्लोक प्रक्षिप्त ठरत आहेत. या श्लोकांतील पुढील उल्लेख पहा:—

राज्यं दशसहस्राणि प्राप्य वर्षाणि राघवः ॥९५॥

इजे बहुविधैर्यज्ञैः ससुतभ्रातृबंधवः ॥९७॥

दश वर्षसहस्राणि रामो राज्यमकारयत् ॥१०४॥

रामाचें राज्य चाळ असतां खुद्द त्याच्या दरबारांत “ रामानें दहा हजार वर्षें राज्य केलें, ” असें सांगणें शक्य आहे काय ? त्याच्या पुत्रांची व त्याची भेटहि अद्यापि झाली नव्हती; मग त्यानें मुलांसहवर्तमान यज्ञ केले, या उल्लेखाची किंमत काय राहिली ?

आतां या प्रमाणांतील दुसऱ्या भागाकडे वळूं. सुग्रीव व बिभीषण हे आपापल्या नगरीला गेल्याचें वर्णन युद्धकांडाच्या शेवटीं असून त्याच प्रसंगाचें वर्णन उत्तरकांडांत विस्तृतपणें आलें आहे. यावर प्रो. परांजपे म्हणतात, “ तेव्हां पुढें विस्तृत वर्णन यावयाचें असूनहि युद्धकांडाच्या शेवटीं ही गोष्ट ज्या अर्थी थोडक्यांत सांगितली गेलेली आहे, त्या अर्थी पुढील उत्तरकांड लिहिण्याची कल्पना त्या वेळीं कवीच्या मनामध्ये नसावी, असें दिसतें. ” (पृ. २१) एकाच ग्रंथांत एकाच प्रसंगाचीं वर्णनें दोन स्थलीं येणें संभवनीय नाहीं. अर्थात् अशीं वर्णनें आढळल्यास त्यांपैकीं एक प्रक्षिप्त असलें पाहिजे, हें उघड आहे. या दोहोंपैकीं प्रक्षिप्त कोणतें तें दोनहि वर्णनें लक्षपूर्वक वाचिलीं असतां ओळखितां येईल. युद्धकांडांतील शेवटच्या सर्गांतील शेवटचा कांहीं भाग प्रक्षिप्त आहे, ही गोष्ट खरी; तथापि राज्याभिषेकानंतर जमलेल्या मंडळींना निरोप देण्याचें काम त्याच प्रसंगां वर्णिलें जाणें हें सयुक्तिक दिसतें व म्हणून तेथील वर्णन प्रक्षिप्त मानितां येत नाहीं. उत्तरकांडांतील वर्णन अवेळीं दिसत असून त्यांत मेळ मुळींच नाहीं. निरोप मिळालेल्या मंडळींत सुग्रीवबिभीषणांबरोबर अनेक राजेहि सांगितले असून त्यांत जनक, युधाजित्, काशीपति प्रतर्दन, व पुष्पक विमान हींहि आहेत; परंतु ही मंडळी आली केव्हां, याचें पूर्वी नांव नाहीं. प्रतर्दनाचें नांव तर हेंच पहिलें व हेंच शेवटचें आहे. इतर राजांना निरोप देताना रामाच्या तोंडीं पुढील वाक्य आहे:—

भवन्तश्च समानीता भरतेन महात्मना ।

श्रुत्वा जनकराजस्य काननात्तनयां हृताम् ॥७३८२५॥

“ जनककन्या सीतेचा अरण्यांत अपहार झाल्याचें वर्तमान ऐकून महात्म्या भरतानें तुम्हांला बोलावून आणिलें. ”

या वाक्यांतील कथेचा मेळ कसा घालावयाचा ? असलीं विसंगत वर्णनें

वाल्मीकींच्या ग्रंथांत कधी तरी शोभतील काय ? यासाठी उत्तरकांडांतील हें वर्णन प्रक्षिप्त असून, त्यामुळें उत्पन्न होणाऱ्या वोंटाळ्याची संगति लावण्याचें कारण उरत नाही.

प्रमाण अंक १० याची सारी भिस्त अध्यात्मरामायणावर आहे. अध्यात्म-रामायणांत वाल्मीकिरामायणाप्रमाणेंच युद्धकांड व उत्तरकांड यांच्या शेवटीं फल-श्रुतीचे श्लोक आहेत. अध्यात्मरामायण हा वाल्मीकिरामायणाचा संक्षिप्त अनुवाद आहे, ही गोष्ट खरी आहे. दोन रामायणांतील हें सादृश्य पाहून प्रो. परांजपे म्हणतात, “वाल्मीकिरामायणामध्ये युद्धकांडाच्या शेवटीं फलश्रुतीचे वगैरे श्लोक कोणी तरी अस्थानीं घसडून दिलेले आहेत; व उत्तरकांडाच्या शेवटीं एकंदर ग्रंथसमाप्तीच्या वेळीं जे श्लोक यावयाचे ते येथें युद्धकांडांत ग्रंथाच्या मध्येच येणें वाजवी नाहीत, असें जर अध्यात्मरामायणाच्या कर्त्याला वाटलें असतें तर त्यानें आपल्या रामायणाच्या युद्धकांडाच्या शेवटीं तसले श्लोक खात्रीनें घातले नसते. वाल्मीकींच्या काव्यांत मागाहून कोणी तरी घुसडून दिलेल्या गांवढळ चुकांचेंहि अनुकरण करण्याला कांहीं अध्यात्मरामायणकार बांधला गेलेला नव्हता. असें असून देखील ज्या अर्थी त्यानें आपल्याहि काव्यामध्ये युद्धकांडाच्या शेवटीं हे ग्रंथसमाप्तीचे व फलश्रुतीचे श्लोक येऊं दिले आहेत, त्या अर्थी मूळ वाल्मीकिरामायणांतील हे समाप्तिनिदर्शक श्लोक श्रद्धेय आणि विश्वसनीय असावेत, असेंच त्यास वाटत असलें पाहिजे.” (पृ. २२) अध्यात्मरामायणकाराला हे श्लोक वाल्मीकीचे वाटले, यांत शंका नाही; परंतु त्यांबद्दल त्यानें शंका घेऊन निर्णय केला, असें मात्र नाही. त्यानें निःशंकपणें या श्लोकांचा अनुवाद केला आहे. प्रो. परांजपे म्हणतात त्याप्रमाणें अध्यात्मरामायण हें वाल्मीकिरामायणाचे समंजसतापूर्ण अनुकरण नसून आंधळें अनुकरण आहे. कारण वाल्मीकिरामायणांत जो प्रक्षिप्त भाग आहे, त्याचाहि अनुवाद त्यानें असाच कित्येक स्थलीं केला आहे. प्रस्तुत वांदाचा विषयच ध्या ना ? वाल्मीकिरामायणांत कांहीं कारणानें ग्रंथसमाप्तीचे श्लोक कर्त्यानें मध्येच दिले आहेत, ही गोष्ट गृहीत धरिली तर अध्यात्मरामायणकाराला तरी तें कारण नव्हतें ना ? त्यानें मध्येच ग्रंथसमाप्ति करण्याची घाई कां केली ? अर्थात् ही घाई अंधानुकरणाची द्योतक होय. चित्रकाराच्या

हातून चित्रावर चुकून डाग पडला असतां त्यावरून चित्र काढणाऱ्या चित्रकारानें तो डाग वेलबुटींतील एक प्रकार समजून आपल्या चित्रांतहि काढल्यास त्याला लोक काय नांव देतील ? तेंच नांव अध्यात्मरामायणकाराला मिळणार.

प्रमाण ११ वें, यांत महाभारतांतील रामोपाख्यानाची समाप्ति रामाच्या राज्याभिषेकापर्यंत झाली आहे, हें सांगून त्यावरून स्वतांच्या मताला थोडीबहुत पुष्टि मिळाल्यावांचून राहात नाहीं, असें सांगितलें आहे. परंतु या प्रतिपादनाबरोबरच भारतांत अशी समाप्ति आहे, त्याचें कारण काय तें सांगून ठेविलें आहे व त्याहून वेगळें समाधान करण्याची आवश्यकता नसल्यामुळें या प्रमाणाविषयीं विचार करण्याचें कारण नाहीं.

प्रमाण १२ वें, यांत “ दशरथजातक ” यांतील कथेची समाप्ति रामाच्या राज्याभिषेकाबरोबर होते, हें सांगून या सादृश्यावरून वादाचा मुद्दा सिद्ध होतो, असें प्रतिपादिलें आहे; परंतु हें प्रमाण अगदीं क्षुद्र असून प्रो. परांजपे यांनाहि तें तसें वाटत आहे. मग तें पुढें करण्याचे श्रम तरी त्यांनीं कां घेतले, हें कळत नाहीं.

प्रमाण १३ वें, हेंहि वरीलप्रमाणेंच आहे. “ आदौ रामतपोबनादिगमनम् ” या प्रसिद्ध श्लोकांत रामाच्या राज्याभिषेकापर्यंत कथा सांगितली आहे व यावरून युद्धकांडाच्या शेवटीं रामायणाची समाप्ति झाली होती हें सिद्ध होत आहे, असें प्रो. परांजपे म्हणतात. हा श्लोक आधुनिक असावा, असें तेच सांगतात. अर्थात् उत्तरकांडासहित रामायण कवीपुढें असणें शक्य आहे. असें असतां उत्तरकांडांतील सीतात्यागासारखी अत्यंत महत्त्वाची गोष्ट त्यानें आपल्या श्लोकांत गोंविली नाहीं, हा त्याचा गाजरपारखीपणा होय. त्याच्या भोळेपणाचा फायदा प्रो. परांजपे यांनीं कां घ्यावा ?

प्रमाण १४ वें, यांत प्रो. परांजपे रामायणाच्या प्रारंभाकडे वळले आहेत. ते म्हणतात—“ एकदां वाल्मीकींच्या आश्रमामध्ये नारद आले होते. तेव्हां वाल्मीकींनीं त्यांना विचारिलें कीं, हल्लीं या लोकांमध्ये उत्तम राजा कोण आहे ? *

* वाल्मीकींचा प्रश्न बराच बेगळा आहे. पूर्वी त्याचा उत्तरा घेतला आहे. तो वाल्मीकींनीं येथें पहावा.

या प्रश्नाच्या ओघाने नारदांनी वाल्मीकीला रामचरित्रातील मुख्यमुख्य गोष्टी थोडक्यांत सांगितल्या आहेत. ....परंतु त्यांची समाप्ति मात्र रावणवधानंतर अयोध्येत परत आलेल्या रामाला जो राज्याभिषेक झाला तेथेच करण्यांत आलेली आहे. आतां जर उत्तरकांडाच्या शेवटपर्यंतच्या रामायणरचनेची कल्पना वाल्मीकीच्या मनामध्ये पहिल्यापासून असती तर ज्याने अर्थात् या उपोद्धातांतर्गत अनुक्रमणिकेमध्ये उत्तरकांडांतील कांहीं प्रमुख गोष्टींचा उल्लेख करून ठेविला असता ....यावरून ....रावणवधोत्तर राज्याभिषेकापर्यंतचीच गोष्ट लिहिण्याचा वाल्मीकीचा पहिल्याने संकल्प असला पाहिजे. ” (पृ. २९) प्रो. परांजपे यांनी हे प्रमाण देतांना त्या प्रसंगाकडे चांगले लक्ष दिलेले दिसत नाही. एक तर या सर्गांत रामायणांतील कथा अनुक्रमाने सांगितल्या असल्या आणि यामुळे ही एक या ग्रंथाची अनुक्रमणिका आहे असे वाटले, तरी हा सर्ग वाल्मीकींनी रामायणाची अनुक्रमणिका म्हणून लिहिलेला नाही. अर्थात् सर्व कथांचा उल्लेख करण्यास ते बांधले जात नाहीत. शिवाय नारद व वाल्मीकि यांमधील या संवादाचा काळच असा होता की, त्या वेळी उत्तरकांडांतील कथा घडून आली नव्हती. “सांप्रत सर्व लोकांत गुणवान् कोण आहे ?” या वाल्मीकीच्या प्रश्नाला उत्तर म्हणून नारदांनी रामचरित्र सांगितले. या वेळी रामाचे राज्य चालू असून सीता वाल्मीकीच्याच आश्रमांत आपल्या दोन मुलांसह होती. म्हणजे उत्तरकांडांतील सीतात्याग ही एकच गोष्ट त्या वेळी घडली होती; व ती सांगण्याला कांहीं वाल्मीकीला दुसरा ज्योतिषी नको होता. यावरून राज्याभिषेकापर्यंतचे रामचरित्र नारदांच्या तोंडी घातले आहे ते योग्यच आहे असे कोणासहि दिसून येईल.

नारदांनी सांगितल्याप्रमाणे रामचरित्राची रचना करण्यास ब्रह्मदेवांनी आज्ञा केल्यावरून वाल्मीकींनी रामायण लिहिले; व हे सांगतांना रामायणांत ज्या ठळक गोष्टींचे वर्णन आले आहे त्यांची यादी बालकांडाच्या तिसऱ्या सर्गांत आली आहे. यांतहि राज्याभिषेकापर्यंतचीच गोष्ट सांगितली आहे व हे प्रो. परांजपे यांचे १५ वे प्रमाण होय. या दुसऱ्या अनुक्रमणिकेत मात्र “वैदेह्याश्च विसर्जनम्” असा उत्तरकांडांतील सीतात्यागाच्या कथेचा उल्लेख आला आहे.

प्रो. परांजपे यांनी हा उल्लेख संशयास्पद ठरविला आहे आणि आत्ता तर तो सर्व सर्ग संशयास्पद वाटत आहे. तेव्हा या प्रमाणाविषयी अधिक विचार करण्याचें कारण नाही.

रामायणाची ग्रंथसंख्या २४००० असून त्याची कांडे ७ व सर्ग ५०० असल्याचें सांगितलें आहे. या संख्येचा मेळ घालतांना पुष्कळ टीकाकारांनी हात टेकले आहेत. कारण सध्या उपलब्ध असलेल्या रामायणाच्या प्रतीत सर्गसंख्या ६४५ असून ग्रंथसंख्या २४३३५ आहे. यांतील सर्गसंख्येकडे लक्ष देण्याचें कारण नाही. कारण सर्ग कोठें समाप्त करावा याचा निर्बंध नसल्यामुळे रामायणाच्या वेगवेगळ्या प्रतीत वेगवेगळ्या स्थळीं सर्ग समाप्त केलेले आहेत. तेव्हा ग्रंथसंख्या हीच विचारार्ह बाब होय. रामायणांतील प्रक्षिप्त भाग काढून टाकिल्यावर—धडधडीत प्रक्षिप्त दिसणारा भाग आंतच ठेवावा, असा आग्रह कोणीहि समजस मनुष्य धरणार नाही.—ग्रंथसंख्या २४००० च्या आंत येते, मग या उल्लेखांत महत्त्व काय राहिलें ? हें कोडें उकलतांना प्रो. परांजपे यांनीहि हात टेकले आहेत. तथापि रामायणाचे सर्ग ५०० सांगितले आहेत. ती युद्धकांडापर्यंतच्याच सर्गांची संख्या आहे असें एका टीकाकाराचें मत देऊन आपलें मत सिद्ध करण्यास त्यांनीं हें एक प्रमाण उभें केलें आहे. परंतु या पांचशें सर्गांतील श्लोकांची संख्या २४००० सांगितली आहे व ती युद्धकांडांपर्यंत अवघी २०००० भरते याची वाट काय ? श्लोकसंख्या मात्र उत्तरकांडासहित रामायणाची मानावी तर हा पंक्तिप्रपंच करण्यास आधार कोणता ? अर्थात् ही संगति लावितां येत नाही. यासाठीं ही संख्या सांगणारा श्लोकच प्रक्षिप्त आहे, असा कतकाचा अभिप्राय मान्य करणें अधिक श्रेयस्कर दिसतें.

कुशलबांनीं रामाच्या दरबारांत रामायण गायिलें तें रोज वीस सर्ग याप्रमाणें गायिलें. हें गायन पंचवीस दिवस चाललें होतें असें युद्धकांडाच्या शेवटीं जें एक गद्य आहे त्यांतील “पंचविशेऽहनि वर्तमानकथाप्रसंगः समाप्तः” या उल्लेखावरून दिसतें. अर्थात् या गायनांतील सर्गांची संख्या ५०० भरते आणि हीच संख्या वरील श्लोकांत उक्त आहे. “तेव्हां यावरून एकदां रामायण युद्धकांडाच्या शेवटींच समाप्त करण्यांत आलेलें असावें, असें जें इतर प्रमाणांवरून

दिसून येतें, त्याला या प्रमाणावरून तर फारच बळकटी येते." (पृ. ३७). प्रो० परांजपे यांचें हें १७ वें प्रमाण होय. या गद्याच्या योगानें सर्गसंख्येचा मेळ तर चांगलाच जमतो; परंतु याच गद्यांत "चतुर्विंशत्सहस्रकायाम्" असा ग्रंथसंख्येचा उल्लेख आला आहे, त्याबद्दल प्रोफेसरसाहेबांनीं विचार केलेला नाही. वरील श्लोकाची संगति लावितांना जें कोडें पडलें होतें तें येथेंहि अशा रीतीनें तसेंच शिल्पक राहिलें. शिवाय हें गद्य गौरिशिओच्या रामायणाच्या प्रतीत नाही हा भाग वेगळाच.

रामायणाचें गायन कुशलवांनीं रामाच्या दरबारांत केलें त्या वेळीं तें ऐकून सर्वास आनंद झाल्याचें रामायणांत सांगितलें आहे. हा आनंद तर उत्तरकांडांतील दुःखकारक प्रसंग ऐकून होणें शक्य नाही व हें गायन ऐकणारी मंडळीहि पूर्वी झालेल्या गोष्टी यांत वर्णिल्या आहेत असें म्हणत आहे. यावरून त्या वेळीं गायिलेल्या रामायणांतील कथा त्यापूर्वी घडली होती तितकीच असली पाहिजे, हें उघड आहे. यावरूनहि वादाचा मुद्दा सिद्ध होतो, असें प्रमाण अंक १८ यांत म्हटलें आहे. प्रो० परांजपे यांच्या या प्रमाणाकडे पाहिलें तरी त्यांचा मुद्दा सिद्ध झाल्याचें दिसून येत नाही. कारण त्या वेळीं घडलेल्या गोष्टींत सीतात्याग येतो व ती कथा तर युद्धकांडांत आहे. अर्थात् ही कथा त्यांच्या गायनांत आली असें म्हणावें लागतें. मग युद्धकांडाच्या शेवटीं रामायणाची समाप्ति झाली होती हा मुद्दा सिद्ध कसा होणार ?

याप्रमाणें प्रो० परांजपे यांच्या अठराहि प्रमाणांनीं त्यांचा मुद्दा सिद्ध होत नाही, ही गोष्ट सिद्ध झाली आहे. प्रो० परांजपे यांचा सिद्धांत त्यांच्या शब्दांत थोडा फेरफार केल्यावर आम्हांला मान्य असल्याचें प्रारंभीं सांगितलें आहे. तेव्हां वादाचा मुद्दा दुसऱ्या कोणत्या रीतीनें सिद्ध होतो, हें पाहूं. रामायणाच्या बाबींत विचार करावयाचा म्हटला म्हणजे लोकांत रामचरित्राविषयीं असलेल्या समजुती मनांतून साफ काढून टाकणें जरूर आहे. वाल्मीकिरामायण हा एक आपणांस पूर्वी माहीत नसलेला अपूर्व ग्रंथ वाचीत आहों अशा बुद्धीनें तो वाचला पाहिजे. नाही तर रामायणांतील कथा व आपले पूर्वग्रह यांच्या खडा-जंगीत मनुष्य बेजार होऊन जातो. असो. प्रस्तुत वादाचा मुद्दा सिद्ध करण्यास

रामायणाच्या प्रारंभाकडे पाहू. रामाचा जन्म होण्यापूर्वी वाल्मीकींनी रामायण रचून ठेविले होते अशी समजूत आहे; परंतु खुद्द वाल्मीकि ही गोष्ट सांगत नाहीत; तर रामाचे राज्य चालू असतां रामायण रचिल्याची ते स्पष्ट कबुली देतात. रामायणाचा प्रारंभच असा आहे की, वाल्मीकींनी नारदमुनींना “सांप्रत सर्व लोकांत गुणवान् पुरुष कोण आहे ?” असा प्रश्न विचारिला असतां त्यांनी रामाचे नांव सांगितले व तो श्रेष्ठ कसा हें दाखविण्याकरितां त्याच्या चरित्रांतील कथा क्रमाने सांगितल्या. रामाला राज्याभिषेक होईपर्यंत वृत्तांत या कथांत आला आहे व या राज्यांत लोक सुखी राहतील ही ओघानेच सिद्ध होणारी भविष्यकालांतील कथा नारदाच्या भाषणांत आहे. यानंतर ब्रह्मदेवाच्या आज्ञेवरून नारदांनी सांगितलेली कथा वाल्मीकींनी छंदोबद्ध केली. ज्या वेळी ही गोष्ट घडून आली त्या वेळी सीता आपल्या दोन मुलांसह वाल्मीकींच्याच आश्रमांत होती; व हीं दोन मुले मोठीं—सुमारे बारा वर्षांचीं झालीं होती. त्यांचे या वेळी वेदाध्ययन झाले होते, असे रामायणांत स्पष्ट लिहिले आहे. यांना वाल्मीकींनी रामायण पढविले. वाल्मीकींनी कुशलवांना सांगितलेले रामायण किती होते हाच खरोखर वादाचा मुद्दा होय x व ही गोष्ट प्रो० परांजपे यांच्या निबंधांत एके स्थळी ओघानेच बाहेर आली आहे. (पृ. ३८) वाल्मीकींनी रामायण लिहिले त्या वेळी रामाचे पुत्र त्यांच्या आश्रमांत असून मोठे झाले होते हें वर लिहिलेच आहे; या पुत्रांना व त्यांच्या पुण्यशील मातेला राजाकडे नेऊन पौत्रविण्याचे कार्य महर्षींना करावयाचे होते. शिवाय हें कार्य लोकांतील गैरसमज दूर करून करावयाचे होते. लोकांतील गैरसमज दांडगाईचे उपाय योजून कधीहि जात नाहीत. आणि तसे उपाय योजावयाचे नव्हते म्हणूनच रामाने सीतेचा त्याग केला होता. हा गैरसमज दूर करण्यास एकच उपाय होता व तोच महर्षींनी योजिला. हा उपाय म्हटला म्हणजे रामाच्या पवित्र चरित्राचा प्रसार करून सीतेचे चारित्र्य लोकांस पटविणे हा होय. परंतु याहि उपायाला एक अडचण होती. रामाचे पुत्र हे कांहीं सामान्य नव्हते. त्यांना आपल्या आईचा पित्याने निष्कारण त्याग केला ही गोष्ट कळली तर ते स्वस्थ कसे बस-

x या मुद्दासंबंधी स्वतंत्र विवेचन द्वि० खं० पृ० ६५ वर आलेले आहे.

णार ? ते कांहीं तरी खटपट केल्यावांचून स्वस्थ राहिले नसते. बाकी लोकांत जी कथा प्रचलित आहे तींत तर ही खटपट होऊन पितापुत्रांचें युद्धहि झालें आहे ! परंतु महर्षींना ही कल्पना नको होती. यासाठी त्यांनी त्यांना ही गोष्ट न कळेल अशा रीतीने वागविलें व त्यांना आपला रामाशी संबंध न कळेल इतकेंच रामायण पढविलें. रामानें अश्वमेध आरंभिला त्या वेळीं महर्षि आपल्या शिष्यांसह तिकडे गेले होते. रामायणाचा प्रसार करून राजपुत्रांना व त्यांच्या मातेला उघड्या माथ्यानें राजाच्या स्वाधीन करण्याला ही संधि चांगली होती; कारण अश्वमेधाच्या निमित्तानें देशांतील मोठमोठे लोक तेथे एकत्र झाले होते. रामायणाचें गायन करण्याची आज्ञा राजपुत्रांना करितांना महर्षि म्हणतात—

ऋषिवाटेषु पुण्येषु ब्राह्मणा वसथेषु च ।

रथ्यासु राजमार्गेषु पार्थिवानां गृहेषु च ॥७९३॥

रामस्य भुवनद्वारि यत्र कर्म च कुर्वते ।

ऋत्विजामग्रतश्चैव तत्र गेयं विशेषतः ॥६॥

लोभश्चापि न कर्तव्यः स्वल्पोऽपि धनवाञ्छया ।

किं धनेनाश्रमस्थानां फलमूलाशिनां सदा ॥७॥

यदि पृच्छेत् स काकुत्स्थो युवां कस्येति दारकौ ।

वाल्मीकेरथ शिष्यौ द्वौ ब्रूतमेवं नराधिपम् ॥ ८ ॥

“ ऋषींचे आश्रम, पुण्यकारक अशीं ब्राह्मणांचीं गृहे, लहानमोठे रस्ते, राजवाडे, रामाचे वाड्याचें महाद्वार या स्थली, तसेंच जेथे अश्वमेधाचें कर्म चाललें आहे तेथें, विशेषकरून ऋषिजनांचे अग्रभागीं (तुम्ही रामायणाचें गायन करा.).....(या गायनाचें निमित्तानें) द्रव्यलाभ व्हावा असें वाटून द्रव्याचा स्वल्पहि लोभ धरूं नका. आश्रमांत राहून फलमूलांवर आपण उपजीविका करणारे, आपणांला द्रव्य मिळवून काय करावयाचें आहे ? काकुत्स्थकुलोत्पन्न रामानें जर तुम्हांला ‘ तुम्ही कोणाचे पुत्र ? ’ असा प्रश्न केला तर ‘ आपण दोघे वाल्मीकींचे शिष्य आहों ’ असें राजाला तुम्ही उत्तर द्या. ”

वाल्मीकींच्या या आज्ञेवरून त्यांनीं राजपुत्रांला कसें वागविलें होतें व आपण आश्रमवासी—वाल्मीकींचे शिष्य—यापलीकडे वास्तविक माहिती त्यांना किती

दिली होती, हें स्पष्ट होतें. रामायणाचें गायन कोठें करावयाचें हें सांगतांना त्यांनीं जीं स्थानें सांगितलीं आहेत त्यांवरून रामचरित्राचा प्रसार करण्याचा त्यांचा हेतु उघड दिसत असून अशा रीतीनें त्यांनीं सीतेचें दिव्य होण्यापूर्वीं त्यासाठीं लोकांच्या अंतःकरणाची सिद्धता चालविली होती, असें म्हणावें लागतें. महर्षींच्या या हेतूला अनुसरून त्यांनीं राजपुत्राला युद्धकांडांपर्यंत रामायण शिकविलें असलें पाहिजे हें उघड आहे. उत्तरकांडांतील सीतात्यागापुढील कथा तर त्या वेळीं घडत होती. अर्थात् समग्र उत्तरकांड रामाच्या महाप्रस्थानानंतर लिहून महर्षींनीं रामायण समाप्त केलें असावें. युद्धकांड आणि उत्तरकांड यांमध्ये इतर कांडांपेक्षा अधिक कालांतर गेलें हें निर्विवाद आहे. मात्र प्रो. परांजपे यांच्या प्रतिपादनामध्ये हा काल दीर्घ असल्याचा जो ध्वनि निघत आहे त्यांत तथ्य नाहीं, इतकेंच आम्हांला सांगावयाचें आहे.

समस्त फक्त जानेवारी १९१२ अखेरपर्यंतचे आहे.

बिक्रीस तयार

विपक्रुणकर मंडळीने प्रसिद्ध केलेले

-ग्रंथ-

मूल किंमत स्वतः किंमत

रामायण (उपमहाराष्ट्र)	}	१५	१
भाग १-५			
रामगीता		१	१॥
योगवासिष्ठ भाग १-१			१५

खालील ठिकाणी मिळेल.

१ न. का. बावडेकर, भोरस्टेट,

२ महाराष्ट्र पब्लिशिंग हाऊस लि., पुणे २.

